Indian Antiquities.

Amarar Puranam,

BEING

The antiquities of the gods of India, as described in the Sacred Writings of the Hindus, treated historically.

அமரர் புராணம்

என்னும்

தேவர் குலவிளக்கம்.

இஃது

இந்துமத வேதாகம புராண இதிகாசங்கள் முதலிய பூர்வநூல்கள்
கூறும் தேவர்களின் பூர்வோத்திர விஷயங்களைச்சரித்திர
சம்பந்தமாய் விளக்கிக்காட்டுகின்ற நூல்.

BY

J. S. CORNELIUS NADAR,
CLERK, COLLECTOR'S OFFICE, SALEM.

SALEM
Printed by A. Ramasami Mudaliar at the Union Press.
1901.

Price Rs. 3. விலை ரூபாய் ௩.

PREFACE.

The author has undertaken the publication of this Puranam with the view of bringing out certain historical truths, concealed under symbols, in those grand mythological treasures of India, named, Vedahs, Itihasas and Puranas, which contain the mythical history of the Devas and the Asuras, the earliest inhabitants of this land, who were constantly churning the ocean and fighting for the Amrita produced thereby. It is admitted, no doubt, that these mythical records have been greatly tampered with, to the despair of the historian, after the Muhammedan conquest of this land; but it must be remembered that it is impossible to find ancient history in any country without any mixture of fable and that India is no exception to this rule. Speaking about the Itihasas, *Sir Edwin Arnold* M.A., K.C.I.E., C.S.I. says

> "Yet these twain mighty poems contain *all the history of ancient India*, so far as it can be recovered, together with such inexhaustible details of its political, social and religious life that the antique Hindu world really stands epitomised in them. The Old Testament is not more interwoven with the Jewish race, nor the New Testament with the civilisation of Christendom, nor the Koran with the records and destinies of Islam, than are these two Sanskrit poems—the *Mahabharata* and *Ramayana*—with that unchanging and teeming population which Her Majesty, Queen Victoria, rules as Empress of Hindustan."
>
> (Indian Poetry).

In a similar way the author of the District Manual of Madura (J. H. Nelson, M.A., I.C.S.) is convinced that the Puranas are not devoid of historical facts; for, he says

> "Scientifically handled and attentively read together with the Sthala Puranas of Sriranga, Kanchipura, and other holy places, the Madhura Sthala Purana will doubtless furnish the Orientalist with much valuable knowledge. It contains a considerable amount of information touching the primitive doctrines of the Saiva faith, and the customs of the inhabitants of the Pandya country. And it *unquestionably* contains a few *strictly historical facts.*" (Chap: I of Part III of the Madura Manual).

The missionary, the antiquary and the historian will surely obtain an inexhaustible fund of information in these sacred writings of the Hindus which, in spite of their puerile exaggeration, contain most interesting stories of ancient times. The missionary who remains ignorant of these ancient relics can do little service to the cause of Christianity in this land of the Devas, and the antiquary and the historian, unacquainted with these ancient records, cannot but leave the history of the Hindu Period (a period extending from the Noachian deluge to the eleventh century of the Christian era) an undesirable blank or a confused jumble of historic and legendary names.

It is almost an irony of fate that the past should be considered a blank in the history of a nation which, according to Herodotus, the first Greek historian of the 5th century B.C., was the greatest nation of the age. Scholars say that this land was the cradle of human civilisation long before the Roman's occupation of Britain and in the words of the late S. V. Thomas Nadar M.A.,

> "When the wealthiest and proudest nations of modern Europe were yet naked savages or wandering robbers, when their arts and industries still slept in the wide womb of uncreated night, this great people had their fenced cities and marble palaces, their magnificent temples and gorgeous processions, their schools of sacred learning and academies of science and art, their observatories and fire-arsenals, their great statesmen and soldiers, their poets, philosophers and mathematicians."

That such a nation should have only a history of its conquerors and not of its primitive indigenous rulers, that the real history of India should only commence from the period of the Muhammadan occupation of this land, that the student of history should know little of the Suras and Asuras, the Yakshas and Rakshas, the mighty princes of the Solar and Lunar races whose histories are depicted in the glorious pages of the Vedas, Itihasas and Puranas and that the whole world should be in ignorance as to who the modern representatives of those Devas of the most venerable antiquity are, is really deplorable. Eminent European scholars and antiquarians have worked during the last 100 years with the help of the Sanskrit language, but are still unable to put together the results of their learned researches in the shape of a connected history. When western scholars become more thoroughly

alive to the facts that *Tamil**, and not Sanskrit, is the most primitive language of India, and that Hinduism originated, as Wilson says in his Introduction to the Catalogue, in the *Pandya country*$, it will surely awaken in them a historical interest and a desire to enquire into the ancient history of India from original sources and a flood of light will then be thrown on Indian antiquities.

The author does not intend to give in this little Puranam a sketch of the Hindu Heroic gods and kings, but only mentions a few interesting facts respecting their origin, their primitive land, their language and the race to which they belonged. He has taken copious extracts from the Hindu mythical works, as it is of the highest importance to furnish the reader with the text on which the conclusions are based. He entertains the hope that if all the particulars given in this book be carefully studied, the reader will be convinced that the subject is fully gone into and accurately described.

May 3rd, 1901,
SALEM.

☞ J. S C.

---

* Vide pages 42, 112 and 113 of the Manual of the Administration of the Madras Presidency by Dr. C. D. Maclean, Vol: I.

$ Vide page 48, chapter II of part III of the District Manual of Madura by J. H. Nelson M.A., I C.S.

நூன்முகம்.

அண்ட புவன சராசரங்களைப்படைத்துக்காத்து இரட்சித்து வருகின்ற அகண்டபரிபூரண சட்சிதாநந்த சொரூபியாகிய கடவுள் ஒருவரேயன்றிப்பலரல்லவென்று யாவருமறிவோம். ஆகையினாலே வேதங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் முதலிய பூர்வகால சரித்திரங்களடங்கிய நூல்களிலெல்லாம், சுரர்குல தேவர்கள் முப்பத்துமுக்கோடியென்றும், அசுரர்குல தேவர்கள் அறுபத்தாறுகோடியென்றும், மற்றும் பிரிவினராகிய தேவர்கள் எண்ணிக்கைக்கடங்காதவர்களென்றும் சொல்லப்படும் தேவர்களென்னப்பட்டவர்கள், அதிபூர்வ யுகங்களில் இப்பரதகண்டத்தைக்கைப்பற்றி யரசாண்ட வீரர்களேயல்லாமல் கடவுளர்களல்ல. இவ்வீரர்களின் சரித்திரங்கள் தான் இந்தியாவின் புராதன நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்நூல்களானவை மகமதிய அரசாட்சி இந்நாட்டில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட கி. பி. பதினோராவது நூற்றாண்டுக்குப்பின்பு அநேகமாய்த்திருத்தி யெழுதப்பட்ட காரணத்தினால், இந்நாட்டிலே சுமார் 4000 வருஷக்காலமாய் இராஜ்யபாரஞ் செய்துவந்த சோமசூரியாக்கினி முதலிய தேவர்கள் குலத்தவர்களின் சரித்திரங்களானவை நாளதுவரை அப்புராதன நூல்களில் புதைபொருளாகவே இருக்கின்றன. தேவர்களரசு புரிந்த இந்நாட்டை மகமதியர் கைப்பற்றிய பின்னிட்டுள்ள ஒன்பது நூற்றாண்டின் சரித்திரங்களைத் தான், இந்துதேச சரித்திரப் புஸ்தகங்களில் பார்க்கிறோம். அதிபூர்வ காலமுதல் மகா மேன்மை பெற்றிருந்த இந்து ராஜாக்களின் ஆதியோடந்தமான சரித்திரமானது இந்துதேச சரித்திரப்புஸ்தகங்களுக்கு வராதிருப்பது இந்நாட்டாருக்குப் பெருங்குறைவென்றறிவோம். இக்குறைவை நீக்கும்பொருட்டுப் புராதன நூல்களில் மறைந்து கிடக்கும் சத்தியங்களை ஒவ்வொன்றாய் வெளிக்குக் கொண்டு வரும்படி முயலுகின்ற ஒவ்வொருவருடைய முயற்சிகளும் வியந்துகொள்ளப்படத்தக்கவைகளாகையால், தேவர்களென்னப்பட்ட பூர்வ இந்து ராஜாக்கள் யாரென்றும், அவர்கள் எங்கிருந்தவர்களென்றும், அவர்களுடைய சுயபாஷையென்ன, குலமென்னவென்றும் காட்டும்படிக்கான பூர்வ நூலாதாரங்களை இந்நூலில் எடுத்துக்காட்ட முயன்றேன். சத்தியத்தை மறைக்க முயலுவது கீழ்மக்கள் சுபாவமென்று யாவரும் அறிவோம். மேன்மக்களோவெனில் தேவர்களின் பூர்வோத்திர உண்மை விஷயங்களை ஸ்தாபிக்கும்படியாக விடாமுயற்சி செய்து மூடாந்தகாரத்தை நீக்குவார்கள். எம்பெருமான் அவர்கள் முயற்சிகளை ஆசீர்வதிப்பார்.

1901-ஆம் மே-மீ 3-உ,
சேலம்.

☞ யோ. சா. கோ.

அமரர் புராணம்.

அத்தியாய அட்டவணை.

——(:o:)——

அமரர் புராணம்.

I-வது அத்தியாயம்.

இந்தியாவின் பூர்வகுடிகள் தேவர்கள்.

1. தேவர்கள் பூர்வகுடிகள், இரண்டு முக்கிய பிரிவினர், ஏககுலத்தவர், 2. தேவகணங்கள் பதினெண்வகைப்படும், அவர்களில் முக்கியமானவர்களாவன:— 3. அமரர், 4. அசுரர், 5. கின்னரர், 6. கிம்புருடர், 7. கந்தருவர், 8. இராக்ஷதர், 9. இயக்கர், 10. பூதர், 11. வானரர், 12. நாகர், 13. முனிவர் என்பவர்களே, 14. இவர்கள் தோன்றிய காலம் ஆதியுகம்.

இந்தியாவென்னும் இப்பரத கண்டத்தை அதிபூர்வ யுகங்களில் முதலில் கைப்பற்றினவர்கள் யாரென்றறியும்படி இந்நாட்டிலுள்ள வேதங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் முதலான பூர்வ நூல்களை எல்லாம் திருப்பித்திருப்பிப்பார்க்கினும், இத்தேசத்தில் தேவர்களே வசித்தார்களென்றே கண்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு முன்னிட்டு இத்தேசத்தில் எவர்களுமிருந்ததாக எந்த சாஸ்திரமும் தெரிவிக்கிறதில்லை. பூர்வகுடிகளாகிய தேவர்கள் பற்பல பிரிவினராயிருந்தார்களென்றும், அவர்களுள் சுரர், அசுரர் என்னும் இரண்டு பிரிவினரும் எப்பொழுதும் ஒருவருக்கொருவர் போர்புரிந்து கொண்டேயிருந்தார்கள் என்றும் நூல்கள் கூறுகின்றன. இவ்விரு வகுப்பினருக்கும் இந்து நூல்களில் பற்பல பெயர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையால், அவற்றிற் சிலவற்றைக் கூறுவாம்:—

சுரர் பெயர்.

அண்டர், அதிதிமைந்தர், அதிதர், அமரர், அமுதர், அய்யர், ஆதித்தர், இமையவர், இலேகர், உம்பர், உயர் நிலத்தோர், கடவுளர், சுடாமவுலியர், சுரர், சுவர்க்கத்தோர், தானவர் பகைவர், தேவர், பட்டாரகர், பண்ணவர், புங்கவர், புத்தேளிர், புலவர், மேலோர், வரர், வானோர், விண்ணவர், விபுதர் என்பவைகளே.

அசுரர் பெயர்.

அசுரர், அவுணர், தகுவர், தநுசர், தானவர், திதிமைந்தர், தைத்தியர், நிசாசரர், நிசிசரர், பூர்வதேவர், வானோர் மாற்றலர் என்பனவைகளே.

ஒருவருக்கொருவர் பகைவரான இவ்விரு திறத்தாரும் ஒரே குலத்தில் தோன்றியவர்களென்று பூர்வநூல்களாலறியலாம். சுராசுரர் ஏககுலத்தவர் என்னும் ஐதீகத்தைக்கொண்டே, இராமாயணத்தில் சடாயு மகாராஜன் இராமலட்சுமணர்களுக்குச் சொல்லிய கதையில் பிரமாவின் குமாரரிலொருவராகிய தக்கன் என்னும் பிரசாபதிக்கு 50-பெண்கள் பிறந்தார்களென்றும், அவர்களில் பதின்மூவரை தக்கனென்பவர் தம்முடைய சகோதரனை மரீசி பிரசாபதியின் குமாரனாகிய காசிபருக்குக் கலியாணம் செய்துகொடுக்க, அவர்களில் அதிதி என்பவளிடம் சுரர் தோன்றினார்கள் என்றும், அவள் சகோதரியாகிய திதி என்பவளிடம் அசுரர் உதித்தார்களென்றும் சடாயு சொல்லுகிறார்:—

கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம், சடாயு காண்படலம்.

25-வது கவி.

தக்கனனி வயிற்றுதித்தா ரைம்பதின்மர் தடங்கொங்கைத் தையலாருள்
தொக்கபதின் மூவரையக் காசிபனும் புணர்ந்தன னத்தோகைமாருள்
மிக்க வதிதிப்பெயராள் முப்பத்து முக்கோடி விண்ணோ ரீந்தாள்
மைக்கருங்கண் திதி யென்பாளதினிரட்டி யசுரர் தமைவயிறுவாய்த்தாள்.

வான்மீகியின் உத்தர ராமாயணத்தில் பிரகஸ்தன் இராவணனைப் பார்த்து குபேரனரசாண்டு வந்த இலங்கையைக் கைப்பற்றும்படியாகக் கூறிய ஆலோசனையிலும் சுராசுரர் ஒரே மரபினரெனவிளம்பியிருக்கிறது. அதின் விவரமாவது:—

"அதுகேட்டுச் சுமாலி ஒன்றும் பேசாதேசெல்ல, சிறிதுகாலத்தின்பிறகு பிரகஸ்தன் தசமுகனிடம் வந்து ஏகாந்தத்தி லவனைநோக்கி அப்பா! நீ குபேரனிடத்துத் தமையனென்று முறைபாராட்டல் தகுதியன்று; சூரர்க்குத் தகப்பனென்பதும் தமையனென்பதும் தம்பியென்பதுமில்லை; இதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்த முரைக்கின்றேன் கேள்; கசியபமாமுனிவர்க்குத் திதி அதிதியென மனையாட்டியரிருவருளர். அவ்விருவரும் சகோதரிகளே; திதிக்குப்பிறந்தவர் அசுரர், அதிதிக்குப் பிறந்தவர் சுரர். முற்பிறந்த தயித்தியர்க்கே மூவுலகத்தாட்சியு முன்னிருந்தது. அதனை ஆதித்தராகிய சுரர் விட்டுணுவைக்கொண்டு வென்று பெற்றுக்கொண்டனர். இப்படி முற்பட்டவர் ஒழுக்கத்தை யோசித்து நீ இலங்கையைக் கைவசப்படுத்திக்கொள்வதே நீதி யென்றனன்."

கூர்மபுராணம், இராமன் வனம்புகுந்த வத்தியாயம், 37-வது கவியில் தக்கனுக்கு 60-பெண்களிருந்ததாகவும், அவர்களி லெண்மரைக் காசிபர் மணந்ததாகவும், அவர்களுள் அதிதியிடம் சுரரும், திதியிடம் அசுரரும் தோன்றினார்கள் என்பதாகவும் விளம்பியிருக்கிறது:—

ஆசறுதக்க னீன்ற வறுபது மகளிர் தம்மி
லேசறுமெண்மர் தம்மைக் காசிபற் கீய்ந்தானந்தப்
பாசிழை மகளிர் தம்மிலதிதி முப்பான் முக்கோடி
தேசுறு மமரர் பெற்றாடிதி தயித்தியரை யீன்றாள்.

இவ்விருதிறத்தாராகிய தேவர்களுள் அசுரர்தான் முதலில் இந்நாட்டில் அரசாண்டவர்கள்; அவர்களுக்குப் பின்பு சுரர் விட்டுணுவினுதவியால் அசுரரைச் சங்கரித்து அவர்கள் நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். ஆகையால் அசுரருக்குப் பூர்வதேவர்களென்றும், சுரருக்குத் தேவர்கள் என்றும் பெயர். அசுரருக்கு பழைய தேயித்தியர் என்னும் பெயர் வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம், உத்தியோகபருவம், கிருட்டிணன் தூது சருக்கம், 23-வது கவியில் வழங்கியிருக்கிறது :—

"தேவராயினும் பழைய தேயித்தியராயினு மற்றுஞ் செப்புகின்றோர்
யாவராயினு மெதிர்ந்தோருயிருண வென்றிருப்பதுவே யென்கைவாளி
மூவராயவர்களுக்கு முதல்வனாகிய மூர்த்தி முகிறோய் பூக
மீவராலுகளும் வயற்குரு நாடென்னிவணவன் பால்வேண்டுமாறே."

பஞ்சபாண்டவர்களில் முதல்வராகிய தருமர் கிருட்டிணமூர்த்தியைப்பார்த்து துரியோதனனிடம் தூதுசென்று பாண்டவர்களின் இராஜ்ஜியத்தை அவர்களுக்குத் திரும்பக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்கச்சொன்னபோது, அவருடைய தம்பியாகிய அருச்சுனன் சொன்னவாக்கு :—

"மும்மூர்த்திகளுக்கும் முதல்வனாகிய கிருட்டிணமூர்த்தியே! தேவர்களானாலும் அவர்களுக்குமுன் அரசராயிருந்த அசுரரானாலும் வேறு யாவரானாலும் போரில் எதிர்த்தவர்கள் உயிரைஉண்ணும்பொருட்டாகவே எனது கையில் அம்பு இருக்க, மேகங்களளாவ வுயர்ந்த பாக்கு மரங்களின்மீது மீன்கள் குதிக்கப்பெற்ற நீர்வளம் பொருந்திய குருநாட்டை, நீர் துரியோதனனிடம் தூது சென்று இரக்க தருமர் விரும்புவதுயாது காரணம்?"

என்றான் என்று பொருள். ஆகையால் இந்தியாவின் பூர்வகுடிகளாகிய தேவர்களில், பூர்வ தேவரென்னப்பட்ட அசுரர்தாம் இத்தேசத்தில் முதல் முதல் ராஜ்ஜிய பாரஞ் செய்தவர்களென்றும், அவர்களுடைய இராஜ்ஜியத்தைப் பின்னிட்ட காலங்களில் தேவர்களென்னப்பட்ட சுரர் விட்டுணுவினுதவியால் கைப்பற்றினரென்றும், சுரர் அசுரர் என்னுமிருவரைத் தேவர்களும், இதிகாசங்கள் கூறுகிறபடி, ஒரே குலத்திலுதித்தவர்களென்றுமறிக.

2. தேவகணங்களில் சுராசுரரே முக்கியமானவர்களானபோதிலும், அவர்களோடுசேர்ந்த வேறு பதினாறு கணங்களுமுண்டு. அவர்களைச் சேர்த்து தேவகணங்கள் பதினெணவகைப்படும். அவற்றின் பெயர்களாவன :—

1. அமரர்,	7. நிருதர்,	13. பைசாசர்,
2. சித்தர்,	8. கிம்புருடர்,	14. அந்தரர்,
3. அசுரர்,	9. காந்தருவர்,	15. முனிவர்,
4. தைத்தியர்,	10. இயக்கர்,	16. உரகர்,
5. கருடர்,	11. விஞ்சையர்,	17. ஆகாயவாசிகள்,
6. கின்னரர்,	12. பூதர்,	18. போகபூமியர்.

(சதுரகராதி)

"கின்னரர் கிம்புருடர் விச்சாதரர் கருடர்
பொன்னமர் பூதர் புகழியக்கர்—மன்னும்
உரகர் சுரர்சாரணர் முனிவர் மேலாம்
பரகதியோர் சித்தர்பாலர்."

"காந்தருவர் தாரகைகள் காணுப்பசாசுகள்
எந்துபுகழ் மேயவிராக்கத ரோடாய்ந்த திறல்
போகாவியல் புடையபோக பூமியாருடனே
ஆகாயவாசிகளாவார்."

என்னும் சூத்திரங்களாலுமறிக. இவர்களில் முக்கியமானவர்கள் சிலரின் குலங்களை விளக்கிக்காட்டும் ஆதாரங்களைச் சுருக்கமாக வரைவோம்.

3. அமரர் —இவர்கள் யாரென்று முன்னமே கூறினோம். இவர்களின் தொகை முப்பத்து மூன்றுகோடி என்பதாக மேலே நாம் எடுத்துரைத்த கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம், சடாயுகாண்படலம்; [illegible] பாலதியலாம். இந்த முப்பத்துமூன்று கோடி தேவர்களும் அதிதியின் குமாரரல்ல. அதிதியின் குமாரர் பன்னிருவர் என்று மகாபாரதம் ஆதிபருவத்தில் கண்டிருக்கிறது. அப்பன்னிருவர் பெயர்களாவன :—

1.	தாதா,	(அதாவது)	ஈகையாளன்.
2.	மித்திரன்,	,,	சிநேகிதன்.
3.	ஆரியமன்,	,,	ஆரியகுலத்து மேன்மகன்.
4.	சக்கரன்,	,,	மேன்மகன். இது இந்திரனுடைய பெயர்களிலொன்று.
5.	வருணன்,	,,	நற்குடிப்பிறந்தோன்.
6.	அங்குசன்,	,,	யானையை நடத்தும் குடாரியையுடையவன், யாவரையும் வசப்படுத்துகிறவன்.
7.	வாகன்,	,,	சுந்தரன், அழகன்.
8.	விவசவான்,	,,	பரவசமான மேன்மகன்.
9.	பூசன்,	,,	அழகிய அன்பன்.
10.	சவிதன்,	,,	அழகன், சுந்தரன்.
11.	தட்டன்,	,,	பல்லன், பல்நீண்டவன்.
12.	விட்டுணு,	,,	ஆகாயத்தையும் நடுங்கச்செய்கிறவன்.

"And Marichi's son is Kasiyapa, and from Kasiyapa have sprung these creatures. Unto Daksha (one of the *Prajapatis*) were born thirteen daughters of great good fortune. The daughters of Daksha are * * * Aditi * * * . From Aditi have sprung the twelve Adityas who were the *lords of the universe*. And O Bharata,

as they are according to their names shall I recount them to thee. They are *Dhata, Mitra, Aryama, Sakra, Varuna, Angsa, Vaga, Vivaswan, Pusha, Savita, Tashta and Vishnu.*"

(*vide* Protap Chundra Roy's translation of the Mahabharata, Adi Parva, Section LXV.)

அதிதியின் மக்களாகிய இப்பன்னிருவரின் குலத்தில் தோன்றிய தேவர்கள்தான் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள். இவர்களே அமரர்.

4. அசுரர்.—இவர்கள் காசிபருக்கு அதிதியின் சகோதரியாகிய திதியென்பவளிடம் பிறந்த பிள்ளைகள் என்று மேலே பார்த்தோம். கம்பராமாயணத்தில் அதிதியின் மரபினர் 33-கோடியென்றும், திதியின் மரபினராகிய அசுரர் அதற்கு இரண்டத்தனையானவர்கள் என்றும் கூறியிருப்பதால், அசுர குல தேவர்கள் அறுபத்தாறு கோடி யென்றறியலாம். இந்த அறுபத்தாறுகோடி தேவர்களும் திதிக்குப் பிறந்தவர்களல்ல, திதியின் மரபிலுதித்தவர்கள் என்றே பொருள். திதிக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளிருவர் :—

1. இரணியன், (அதாவது) பொன்னிறமானவன்.
2. இரணியாக்கன், ,, பொன்னிறச் செல்வன் என்பவர்களே.

இலிங்கபுராணம், தேவரசுரர் தோற்றமுரைத்த வத்தியாயம்.

11-வது கவி.

உரைத்த தவத்துக் காசிபன்றன் மனைவிமாரிலொளிர திதி
விரிக்குங் கதிரோர் பன்னிருவர் தம்மை விழைவினுடனீன்றுள்
வரிப்பூணுதலாள் திதியிரணியாக்கனோடு மறங்கனிந்து
தருக்காலுயர்ந்த விரணியனைத் தந்தாளுவகைதழைவுறவே.

என்னுமாதாரத்தாலறிக. ஆகையால் திதியின் மக்களாகிய இரணியன், இரணியாக்கன் என்னும் இருவர் மரபில் தோன்றிய தேவர்கள் அறுபத்தாறுகோடிப் பேர். இந்த இரணியன் மரபில் கீர்த்திபெற்ற மாவலிச் சக்கரவர்த்தியும் வாணசூரனும் தோன்றினார்கள்; அருணசலபுராணம், திருமலைச்சருக்கம், 9, 10-வது கவிகளைப் பார்க்க.

5. கின்னரர்.—இவர்கள் இருபிரிவினர். ஒரு பிரிவார் பிரமனின் குமாரனாகிய புலத்தியன் மரபில் தோன்றினவர்கள். மகாபாரதம், ஆதிபருவத்தில் கின்னரர், இராக்கதர், குரங்குக்கொடி வேந்தராகிய வானரர், இயக்கர் என்னும் நான்கு பிரிவினரும் புலத்தியன் மரபினர் என்று கண்டிருக்கிறது.

"And, O tiger among kings, the sons of *Pulastya* of great wisdom are the Rakshasas, Vanaras, *Kinnaras* and Yakshas."

(*Mahabharata.*)

புராணங்களிலிருந்தும் ஓர் ஆதாரம் கூறுவோம்.

அருணசல புராணம், திருமலேச்சருக்கம்.
14-வது கவி.

அங்கிராசன பதிகள்காந்தருவரை யளித்தார்
தங்குமத்திரி கதிர்மதி புலத்தியன் றனையர்
பொங்கிராக்கதர் வானரர் கின்னரர் புலக
னங்குமைந்தர் கிம்புருடர் பின்விலங்கையுமளித்தான்.

ஆகையால் கின்னரரில் ஒரு பிரிவார் புலத்தியன் மரபிலுதித்தவர்களென்றறிக.

இரண்டாவது பிரிவினர் காசிபருக்கு தக்கன் மகளாகிய அரிட்டையென்பவளிடம் பிறந்தவர்கள். இலிங்கபுராணத்தில் இவர்கள் மரபு தெரிவித்திருக்கிறது.

இலிங்கபுராணம், தேவரசுரர் தோற்றமுரைத்த வத்தியாயம்.
16-வது கவி.

சுடர்செய்பசும் பொற்குவடேய்ப்பத் துணைத்து வீங்கிப்பணைத்தமுலே
யிடுகுநுசுப்பி னரிட்டை யென்பா ளியாழ்தேர்ந்துயர் கின்னரரோடு
மடைவேயயற் கந்திருவர் தமைப் பயந்தாளமரு பிரையென்பாள்
கொடி கடருக்களிவற்றையுளங் குளிர்க்கும் வண்ண முயிர்த்தனளால்.

இக்கவியிலே காசிபரின் மனைவியும் தக்கனுடைய மகளுமாகிய அரிட்டையின் மரபில் கின்னரரும் கந்திருவரும் தோன்றினார்கள் என்று சொல்லியிருப்பதால், கின்னரரில் இரண்டாவது பிரிவினர் காசிபரின் மனைவியாகிய அரிட்டையின் மரபினர் என்றறிக.

6. கிம்புருடர்.—இவர்கள் பிரமனின் குமாரனுகிய புலகனுடைய மரபினர். மகாபாரதம், ஆதிபருவத்தில், புலகனுடைய மரபிலே சாலவர்கள், சிம்மர்கள், கிம்புருடர் முதலானவர்கள் தோன்றினார்கள் என்று கூறியிருக்கிறது. அதே பிரகாரம், அருணசல புராணம், திருமலேச்சருக்கம், 14-வது கவியிலும், கிம்புருடர் புலகன் மரபினரென்று கண்டிருக்கிறது. இக்கவியானது கின்னரரைப்பற்றிச் சொல்லியவிடத்தில் பெயர்த்தெழுதப்பட்டிருக்கிறதைப் பார்க்க.

7. காந்தருவர்.—இவர்கள் மூன்று பிரிவினர்.

(a) பிரமனின் குமாரராகிய அங்கீரன், சனபதி யென்னு மிருவர் மரபில் தோன்றிய காந்தருவர் ஒரு பிரிவினர். அருணசலபுராணம், திருமலேச் சருக்கம், 14-வது கவியில்,

'அங்கிராசனபதிகள் காந்தருவரை யளித்தார்'

என்று விளம்பியிருப்பதாலறிக.

(b) வேறொரு பிரிவார் காசிபருக்கு அரிட்டையின் மரபில் தோன்றினவர்கள். இதைப்பற்றிய இலிங்க புராண ஆதாரம் கின்ன

ரைப்பற்றிக் கூறிய இடத்தில் பெயர்த்தெழுதியிருக்கிறோம். இப்பிரிவினருற்பத்தி விஷயமாய்க் கூர்மபுராணிகர் கூறுமோர் ஆதாரம் இவ்விடம் பெயர்த்தெழுதுவோம்.

கூர்மபுராணம், வாணாசூரன் சாரூபமடைந்த வத்தியாயம்.
9-வது கவி.

அழகஞ்சுமக் கலாற்றும லலறு மருங்கு லரிட்டையெனுங்
கழைகொன்றொளிரும் பசுநெடுந்தோட் கதிர்வேற்கண்ணியருள்மைந்தர்
மழவெங்கதிருஞ்செவி மழுங்க வயங்குமொளி கொப்புளித்தலரு
மிழைசேர்தடந்தோட் கந்திருவ ரீரைஞ்ஞூற்றின்மேலுளரால்.

ஆகையால் காந்தருவரின் இரண்டாவது பிரிவினர் காசிபருக்கு அரிட்டையிடம் தோன்றிய மரபினரென்றறிக.

(c) காந்தருவரின் மூன்றாவது பிரிவார் காசிபருக்கு இலங்கிளையென்பளிடம் பிறந்த பதினாறு பிள்ளைகளின் மரபினர்.

அருணாசல புராணம், திருமலைச் சருக்கம்.
13-வது கவி.

அரிட்டையென்பவளிடத்திலே யரம்பையேமுதலாய்த்
திரட்டிமங்கையர் பிறந்தன ரிலங்கிளை முனிவ
னருட்டவத்திலெண்ணிரட்டி கந்தருவராயளித்தா
ளருட்டுவாள்விழிக்கபிலைபாற்பதின்மர்வந்துதித்தார்.

இம்மூன்று பிரிவினராகிய காந்தருவருக்குள்ளே அரிட்டையின் மரபில் தோன்றிய காந்தருவ தேவர்கள் மாத்திரம் ஆயிரத்துக்கதிகம் என்கிறார் கூர்மபுராணிகர்.

8. இராக்கதர்.—இராக்கதர் மூன்றுவகுப்பினர். ஒரு வகுப்பார் புலத்தியன் மரபிலுதித்தவர்கள். இவர்களைப் பற்றி மகாபாரதம், ஆதிபருவத்தில் புலத்தியன் மரபில் இராக்கதர், வானரக்கொடிவேந்தர், கின்னரர், இயக்கர் என்னும் நான்கு வகுப்பினரும் தோன்றினார்கள் என்று கண்டிருக்கிறது. அருணாசல புராணம், திருமலைச்சருக்கம், 14-வது கவியாலும் இராக்கதர், வானரர், கின்னரரென்னு மூன்று பிரிவினரும் புலத்தியன் மரபிலுதித்தவர்களெனப் பார்க்கிறோம். இராமாயணம், உத்தரகாண்டத்தில் இராவணாதி இராக்கதர்கள் புலத்தியனிலிருந்துண்டான வமிச வரிசை விபரம் கண்டிருக்கிறது. ஆகையால் புலத்யன் மரபினர் ஒரு கிளை இராக்கதர் என்றறியலாம்.

இராக்கதரில் இரண்டாவது பிரிவினர் காசிபருக்குத் தக்கன் மகளாகிய குரோதவசையிடம் பிறந்த மரபினர். இவர்களைப்பற்றி, இலிங்க புராணம், தேவரசுரர் தோற்ற முறைத்தவத்தியாயம், 15-வது கவியில்

'கொங்கார் கூந்தற் குரோதவசை கொடிய வரக்கர் தமையீன்றாள்'

என்றும், கூர்ம புராணம், வாணாசூரன் சாரூபமடைந்த வத்தியாயம், 15-வது கவியில்

'குனிவார்புருவக் குரோதவசை கொடிய வரக்கர் தமைப்பயந்தாள்'

என்றும் விளம்பியிருக்கிறது. ஆகையால் இராக்கதரின் இரண்டாவது பிரிவு காசிபருக்குக் குரோதவசையிடம் பிறந்த மரபினர் என்றறியலாம்.

இராட்சதரின் மூன்றாவது பிரிவு வருணபகவானுடைய குமாரனாகிய அதருமனுக்கு நிருதியென்பவளிடம் பிறந்த மரபினர். ஆகையால் அவர்களுக்கு நிருதர் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. மகாபாரதம், ஆதிபருவம், சாம்ப பருவத்திலே, வருணனானவர், பிருகு முனிவரின் குமாரனாகிய சுக்கிரனுடைய குமாரியாகிய தேவியென்னும் மாதைத் தம்முடைய மூத்ததாரமாக மணம்புரிந்தார் என்றும், அவளிடம் சுரை என்னும் குமாரத்தியும், வாலன், அதருமன், வாயன், மகாவாயன், மிருத்தியு என்னும் குமாரரும் உதித்தார்கள் என்றும், அவர்களில் அதருமன் நிருதியென்பவளை மணம்புரிந்தானென்றும், அவளிடம் நிருதர் என்னப்பட்ட இராட்சதர் தோன்றினார்கள் என்றும் கண்டிருக்கிறது. ஆகையால் இராட்சதரின் மூன்றாவது பிரிவினர் வருணன் மரபினர்.

9. இயக்கர்.—இவர்கள் மூன்று பிரிவினர்.—

(a) மகாபாரதம், ஆதிபருவத்தில், புலத்தியன் மரபில் இயக்கர் தோன்றினார்கள் என்று கூறியவிபரம் முன்னமே எடுத்துரைத்தோம்.

(b) இரண்டாவது பிரிவினர் காசிபருக்குச் சுதியென்பவளிடம் பிறந்த பிள்ளைகள். இலிங்க புராணம், தேவரசுரர் தோற்றமுரைத்தவத்தியாயம், 15-வது கவியில்

'வெங்கார் விடநேர்விழிச் சுதியுமியக்கர் தம்மை வியந்தளித்தாள்'

என்று கூறியிருப்பதாலறிக.

(c) மூன்றாவது பிரிவினர் காசிபருக்குக் கிரீடையென்பவளிடம் பிறந்த பிள்ளைகள். கூர்ம புராணம், வாணாசுரன் சாரூபமடைந்தவத்தியாயம், 13-வது கவியில்,

'முல்லைக்கற்பினெதிரில்லாக கிரீடையென்னு மொய்குழலாள்
மல்லிற்பொலிதோளியக்கர் தமையினிதின்வயிறு வாய்த்தனளால்'

என்று கண்டிருக்கிறது.

10. பூதர்.—தேவகணங்களிலொன்றாகிய பூதரென்னப்பட்டவர்கள் மரீசியின் குமாரனாகிய காசிபருக்குத் தக்கன் மகளாகிய சுரசையென்பவளிடம் பிறந்த மரபினர்.

கூர்ம புராணம், வாணாசுரன் சாரூபமடைந்த வத்தியாயம்.
8-வது கவி.

அரசுவிழுங்கிவாய்காய்ந்தவயில் வேனெடுங்கண்பணைத்தோட்
சுரசைபுதல்வர்பகுறலைய சற்பர்பலர்வீழ்சுரும் பூதர்
விரைசெய்மலர்ப்பைந்தரு நீழல்விண்ணோர்மகிழமேதக்க
திருவீற்றிருக்குமா நகரிற்சிறப்பினோடுந்திரிந்திடுவார்.

என்னும் கவியாலறிக.

11. ஆகாய்வாசிகள்.—இவர்களுக்கு வானரர் என்றும் பெயர். வான் என்னும் பெயருக்கு ஆகாயம், மேன்மை என்று பொருள். ஆகையால் வானரர் என்னும் பெயருக்கு ஆகாயவாசிகள் என்றும், மேன்மக்கள் என்றும் பொருள். வானரர் மலைப்பிரதேசங்களிற் குடியேறின காரணத்தாலவர்களுக்கு ஆகாயவாசிகள் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. இவர்களுடைய கொடி குரங்குக்கொடியான காரணத்தாலும், வானரம் என்னும் பெயருக்குக் குரங்கு என்னும் பொருள் ஒன்றிருக்கின்ற காரணத்தாலும், இந்துக்கள் வானரராகிய ஆகாயவாசிகளைத் தேவர்களென்று அதிபூர்வ காலங்களிலெண்ணி வந்த பூர்வ உற்பத்தி விவரத்தை மறந்து பிற்காலங்களில் வானரமாகிய குரங்கே தெய்வமென்று எண்ணிப் பூசித்துவந்ததாகத் தெரிகிறது. ஆகாயவாசிகள் என்னப்பட்ட வானரர்கள் சுரர், அசுரர், கந்தருவர், கின்னரர், கிம்புருடர் முதலானவர்களைப்போன்ற ஒரு தேவகணம். இவர்களில் இரண்டு பிரிவுகளுண்டு. ஒரு பிரிவார்புலத்தியன் மரபில் தோன்றினவர்கள். இதைப்பற்றிய மகாபாரத ஆதாரமும், அருணசல புராண ஆதாரமும் கின்னரரைப்பற்றிச் சொல்லிய இடத்தில் பெயர்த்தெழுதி யிருக்கிறோம்.

இரண்டாவது பிரிவினர் வாயுபகவானின் மரபினர். இவர்களைப் பற்றி இராமாயணத்தில் வாசிக்கிறோம். அதில் மேரு மலைக்கருகிலிருந்த கேசரி என்னும் வானரனுக்கு அஞ்சனதேவியிடம் பிறந்த குமாரனாகிய ஆஞ்சநேயர் என்னும் அனுமாரை வாயு புத்திரன் என்று கூறியிருக்கிறது. அதாவது வாயுவின் மரபில் தோன்றிய கேசரி என்னும் வானரனுடைய புத்திரன் என்று பொருள்.

ஆகையால் புலத்தியன் மரபில் தோன்றிய வானரர் ஒரு பிரிவாரென்றும், வாயுவின் மரபில் தோன்றிய வானரர் வேறோர் பிரிவார் என்றுமறிக.

12. உரகர்.—உரகர் என்பது நாக ஜாதியாருக்குப் பெயர். இவர்கள் அதிபூர்வ காலமுதல் நாகங்களை வணங்கிவந்த காரணத்தால் இவர்களுக்கு உரகர், நாகர், சற்பர், பணி என்னும் பெயர்களுண்டாயிற்று, (உரகம்-பாம்பு). மகாபாரத யுத்த காலத்தில் அவர்கள் அத்தினபுரிக்கருகிலுமிருந்தார்களெனப்பார்க்கிறோம்.

"The Aryan colony at Hastinapur was not, however, without its neighbours Amongst others was a Naga people, who dwelt in cities, and had perhaps attained a certain stage of civilization."

(Page 29 of Talboys Wheeler's. History of India, 1st Chapter, Retrospect of Vedic India.)

இவர்கள் அரசாட்சிபுரிந்த நாடு மத்திய இந்தியாவிலுள்ள நாகபுரி (Nagpore) பிரதேசங்கள்.

நாகர்கள் இருவகுப்பினர்:—

முதலாவதுபிரிவினர்.—காசிபருக்குச் சுரசையென்பவளிடம் பிறந்த பிள்ளைகளின் மரபினர். கூர்மபுராணம், வாணாசுரன் சாரூபமடைந்த வத்தியாயம், 8-வது கவியில்,

'சுரசை புதல்வர் பதறலைய சற்பர்'

என்று கண்டிருப்பதாலறிக.

இரண்டாவது பிரிவினர்.—காசிபருக்குக் கத்துரு வென்பவளிடம் பிறந்த பிள்ளைகள். இவர்களுற்பத்தியைப்பற்றி அருணாசல புராணம், திருமலைச்சருக்கம், 12-வது கவியில்,

" ஆலநேர் விழிக் கத்துருபணி யெலாமளித்தாள் "

என்றும், கூர்மபுராணம், வாணாசுரன் சாரூபமடைந்த வத்தியாயம், 10-வது கவியில்,

" கடைந்தமணிச் செப்பெனப்பிணைத்த கதிர்மென் முலைக் கத்துரு வென்னு
மடந்தை யனந்தன் முதனாகம் வயிறு வாய்த்தாள் * * "

என்றும் கண்டிருக்கிறது. இம்மரபினரில் ஆதிசேடன், அனந்தன், வாசுகிமுதலான நாகர்கள் அதிகக் கீர்த்தி பெற்றவர்களென மகாபாரதம் கூறுகிறது.

நாகர்குல தேவர்களின் தொகை இரண்டாயிரம். சுரசையின் மரபினர் ஆயிரம், கத்துருவின் மரபினர் ஆயிரம்.

இலிங்கபுராணம், தேவாசுரர் தோற்றமுரைத்த வத்தியாயம்.

14-வது கவி.

சுரசை கரியவிடங் கனன்று சொரிதரும் பெயிற்றகொடுஞ்சர்ப்பம்
விரைவி னோராயிரம் வயறுவாய்த்தாள் விளங்கு கத்துருவு
மெரியுமணி சேர்தலைகளாயிரங்களுடைய வெறுழ்வலிய
வரிசேர்மிடற்ற படநாக மளித்தானோராயிரய கிழ்வால்.

13. முனிவர்.—இவர்களும் தேவகணங்களி லொரு பிரிவார். முனிவரென்றால் இருடிகள் என்றருத்தமன்று. காசிபருக்கு முனியம்மாளிடம் பிறந்த பிள்ளைகள் என்றுபொருள். இலிங்கபுராணம், தேவாசுரர் தோற்றமுரைத்த வத்தியாயம், 15-வது கவியில்,

" அங்கே முனி யென்பாளமரர் மாதர் முனிவர் தமையளித்தாள் "

என்று கூறியிருப்பதாலறிக. இவ்வாறு முனியம்மாளிடம் பிறந்த பிள்ளைகள் பதினாறுபேர் என்பதாக மகாபாரதம் கூறுகிறது. அவர்கள்பெயர்களாவன :—

1.	வீமசேனன்,	(அதாவது)	பயங்கர சேனாபதி,
2.	உக்கிரசேனன்,	,,	மூர்க்கசேனாபதி,
3.	சுபருணன்,	,,	நல்லயானைவீரன்,
4.	வருணன்,	,,	நற்குடிப்பிறந்தோன்,
5.	கோபதி,	,,	இராஜராஜன்,
6.	திரிதராதிரன்,	,,	மூன்றுலகத்திலும்பராக்கிரமசாலி,
7.	சூரியவர்ச்சன்,	,,	சூரியமகாராஜன் மகுடத்தை நீக்குகிறவன்,
8.	சத்தியவாக்கன்,	,,	ஒருசொல் வாசகன்,
9.	அருக்காபரணன்,	,,	சூரியமகாராஜனுடையஆபரணங்களையணிபவன்,
10.	பிரயுதன்,	,,	பத்துலக்ஷம் பேருக்குச் சமானமானவன்,
11.	வீமன்.	,,	பயங்கரமானவன்,
12.	சித்திரரதன்,	,,	சிறந்தரதவீரன்,
13.	சாலிசிரன்,	,,	அமுதகுல நல்லவன்,
14.	பார்ச்சன்னியன்,	,,	பூமிக்குச் சீதநோய் போன்றவன்,
15.	காளி,	,,	சிங்கம்,
16.	நாரதன்,	,,	மேகம்போல் கொடுப்பவன்,

என்பவர்களே. இவர்கள் மரபினர் தாம் முனிவர் என்னும் தேவகணத்தவர்.

14. இத்தன்மைய உற்பத்தி விபரங்கள் கூறப்பட்ட இந்தியாவின் பூர்வகுடிகளே தேவர்கள். இவர்களுக்குமுன் இந்நாட்டில் வேறெவெரிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. எப்படியெனில் இந்தியாவின் பூர்வநூல்களிலெல்லாம் கால அளவைக்காட்டும்படிக்கு யுகங்களாக அதைப் பிரித்திருக்கிறார்கள். இத்தன்மைய யுகங்கள் நான்கு:—கிரேதாயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் என்பவைகளே. இவற்றிற்கு முன்னிட்டுள்ள கணக்கிடக்கூடாதகாலத்துக்கு ஆதியுகம் என்றுபெயர். கிரேதாயுகத்தில் இராவணாதி ராட்சதர்களுக்கு முற்பிதாவாகிய புலத்திய பிரசாபதியிருந்தானென்று உத்தர ராமாயணத்தில் வாசிக்கிறோம். கிரேதாயுகத்தில் சுரருக்கும் அசுரருக்கும் கொடும்போர் ஒன்று விளைந்ததென்றும், அப்பொழுது சுரர் பக்கமாய் அயோத்தியரசனாகிய புரஞ்சயன் சென்று அசுரரை ஜெயித்தான் என்றும் விஷ்ணுபுராணம் கூறுகிறது. இராமர் மரணமடையும் காலத்தில் திரேதாயுகம் முடிந்து துவாபரயுகம் ஆரம்பித்ததென்று இராமாயணத்திலும், பாரதயுத்தமானது துவாபரயுகத்தின் முடிவில் நடந்ததென்று பாரதமுதலான நூல்களிலும் பார்க்கிறோம். இப்படிக்கு இவ்வாறு கூறிய யுகங்கள் இன்னின்னகாலத்தில்

ஆரம்பித்து முடிவுபெற்றதென்று அங்கிலேய வித்துவான்கள் முதலாய்க் கணக்கிடக்கூடாததாயிருக்கிறது. திருஷ்டாந்தமாக டாக்டர் C. D. மக்ளீன் துரை, (*vide* Manual of Administration of the Madras Presidency, Volume 1, page 113) நான்கு யுகங்களுக்கும் கடையுகமான கலியுகமானது கிறிஸ்து பிறக்குமுன் 3101-ம் வூத்தில் ஆரம்பித்ததென்கிறார். பென்றலி துரை தாமியற்றிய இந்து சோதிடசாஸ்திரப் புஸ்தகம் (Bentley's Hindu Astronomy) 62-வது பக்கத்தில் கி. மு. 1600-ம்வூமானது முதல்யுகமாகிய கிரேதாயுகத்தைச் சேர்ந்ததென்கிறார். இந்துதேசசரித்திரமெழுதிய டால்பாய் வீலர் துரை (J. Talboys Wheeler) துவாபர யுகத்தில் நடந்ததாகச் சொல்லப்படும் மகாபாரத யுத்தமானது சுமார் கி. மு. 1500-ம்வூ நடந்ததாகக்கூறுகிறார். இவ்வாறு கிரேத, திரேத, துவாபர, கலியுகங்கள் என்று இந்துக்களால் வரையறுக்கப்பட்ட நான்கு யுகங்களின் கால அளவு இன்னதென்று தற்காலம் கணக்கிடக்கூடாததாயிருப்பதால், இந்து நூல்களுண்டான காலத்தில் முதலாய்க் கணக்கிடக்கூடாததாயிருந்த ஆதியுகத்தின் கால அளவைக் கண்டுபிடிப்பது சாத்தியமல்லவென்பது திண்ணம்.

இவ்வளவு அதிபூர்வகாலமாகிய ஆதியுகத்தில் சுராசுரர் முதலான தேவர்களுற்பத்தியானார்கள் என்று இந்து நூல்கள் கூறுகிறபடியால், தேவர்களே இந்நாட்டை முதலில் கைப்பற்றினவர்களென்றும், அவர்களுக்குமுன் எவருமிந்நாட்டிலிருந்தார்களென்று சொல்லுவதற்குப் பூர்வநூல் ஆதாரமில்லை என்றுமறிக.

—o—

II-வது அத்தியாயம்.

தேவர் கடவுளரல்ல மனிதர்.

1 தேவர்கள் என்னும் பன்மைமொழி கடவுளுக்குப் பொருந்தியதல்ல, 2. இருக்கு வேதத்தில் 3340 தேவர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது, 3. அவர்களில் முக்கியமானவர் எண்மர், பிறப்பிலிகளன்று, அவர்களுற்பத்தி விபரம், 4. திரிமூர்த்திகள் மனிதர், ஔவையார் வாக்கு, திருமூலர்வாக்கு, 5. மூவரும் பிறப்பிலிகளன்று, நாறதீயபுராணம், இலிங்கபுராணம், மார்க்கண்டபுராணம், வராகபுராணம், அருணசலபுராணம், ஐந்தாம்வேதமாகிய மகாபாரதம், 6. மூவரும் ஏககுலத்தினர், 7. மும்மூர்த்திகளின் நடவடிக்கைகள் மனிதசம்பந்தமானவை, 8. மூவரும் இல்லறம் நடத்தினவர்கள்; சிருஷ்டிகர்த்தா நிஷ்க்ரியையிலை:— 9. சிவன் உலகங்களைச்சிருஷ்டித்தார், 10. பிரமன்சிருஷ்டித்தார், சிருஷ்டிக்கமுடியாது மரித்தார், சிருஷ்டிப்பின்வரிசை, 11. விட்டுணு சிருஷ்டித்தார், விட்டுணு பிரம வாக்குவாதம், 12. கிருட்டிணன் சிருஷ்டித்தார், 13 தக்கன்மகள் சத்தி உலகீன்றாள், 14. உமையவள் உலகீன்றாள், 15. பாண்டியன் மகள் தடாதகை உலகீன்றாள், 16. சராசரங்களைப்பெற்றவர்கள், 17. கொடி, செடி, புல், புழுதி, பட்சி, மிருகமுதலியவற்றிற்குப்பிறந்த மனிதர்,

தேவர்களுக்குள் முக்கியமான சிலபிரிவுகளை மாத்திரம் முந்தின அத்தியாயத்தில் எடுத்துரைத்தோம். அவற்றில் நாம் எடுத்துரையாத வேறே ஏராளமான பிரிவுகளுமிருப்பதாகப் பூர்வ நூல்கள் பகர்கின்றன. அவைகளில் மிச்சமானவர்கள் பிரமனின் குமாரனாகிய தக்கபிரசாபதியின் மக்களுக்கு, மரீசி பிரசாபதியின் குமாரனாகிய காசிபரால் பிறந்தபிள்ளைகளின் மரபினர். மற்றவர்கள் பிரமனின் மற்றும் குமாரரான புலத்தியன், புலகன், அங்கிரன், சனபதிமுதலானவர்களின் மரபினர். இவர்களெல்லாரும் ஒரே மரபிலுதித்த பற்பல கிளைப்பிரிவினரேயன்றி இவ்வண்டசராசர புவனங்களை யெல்லாம் படைத்தவர்கள் அல்ல. எப்படியெனில் கடவுள் ஒருவரேயன்றிப் பலரல்லவென்று இந்துக்களில் ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களிருக்கமாட்டார்களெனத் தப்பிரியமாய்க் கூறலாம். கொங்கணரும் இதைப்பற்றி,

> "கடவுளோ ஹெருவனுண்டே வேத மொன்றே
> காரண சற்குரு தீட்சை ஸ்தான மொன்றே
> அடவுடனே யவரருளும் பதவி யொன்றே
> அம்புவியில் மனுப்பிறவி யான தொன்றே
> நடைவழியும் பலமனுவோர்க் கொன்றே யல்லால்
> நால்வேத மறுசமய நடக்கை வேறாய்த்
> திடமுடைய தேவர் பலருண்டேன் போர்கள்
> தீநரகுக்காளாவார் திண்ணந் தானே"

என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார். பலதேவர்களுண்டென்று யாவருஞ் சொல்லத் துணியார்களாகையால் கடவுள் ஒருவர் தான் என்பதற்குறிய ஆதாரங்களை எடுத்துக்காட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகையால் வேதாகமபுராண இதிகாசங்களிலெல்லாம் சுரர் குலதேவர்கள் 33 கோடியென்றும், அசுரர் குலதேவர்கள் 66 கோடியென்றும், மற்றும் பிரிவினராகிய தேவர்கள் எண்ணிறந்தவர்கள் என்றும் கூறியிருக்கிறபடியால், இந்தியாவுக்கு 99 கோடிக்கு மேற்பட்ட கடவுளர்களுண்டென்றெண்ணாமல், இந்தியாவை முதலில் கைப்பற்றிய பூர்வகுடிகளின் குலத்தவர்கள் மிகவும் ஏராளமாய்ப் பரவி இந்நாட்டிலிருந்தார்களென்றே சொல்லவேண்டும்.

2. நான்கு வேதங்களுக்கு முதல் வேதமாகிய இருக்கு வேதத்தில் (நான்காவது மண்டலம் 9. 9. பார்க்க.)

> "மூவாயிரத்து முன்னூற்று முப்பதொன்பது தேவர்களும் அக்கினிபகவானை மகிமைப்படுத்தக்கடவர்கள்"

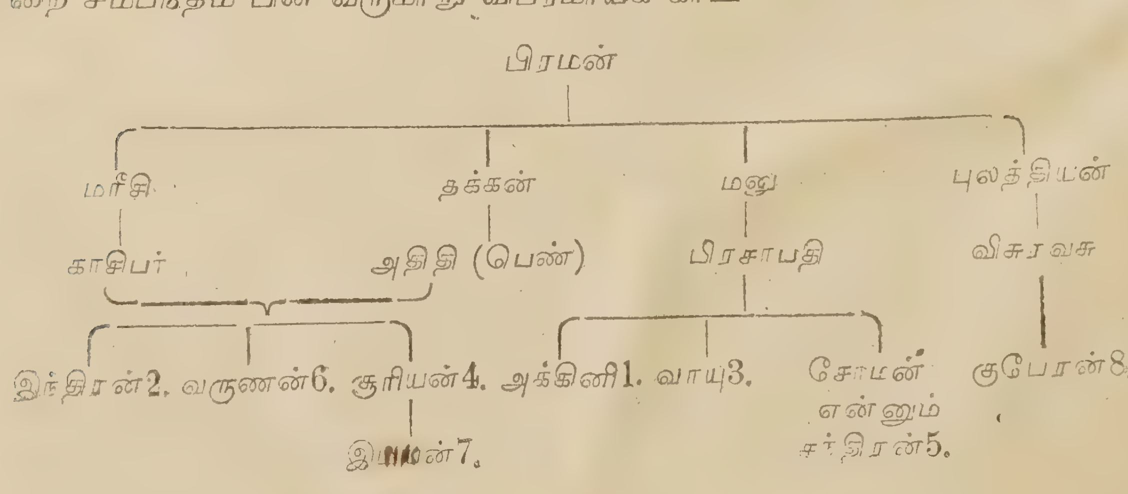
என்று கூறியிருப்பதைப் பார்த்தாலுமே, இருக்கு வேதத்தில் வழங்கிய தேவர்கள் என்னும் பன்மை மொழியானது ஒன்றான மெய்த்தேவனைக்குறிக்கிறதில்லை யென்றும், இந்தியாவின் அதி பூர்வ குடிகளின் மகாத்துமாக்களாகிய மனிதரையே குறிக்கிறதென்று மறியலாம்.

3. நான்கு வேதங்களுமே அநேக தேவர்களைப் பற்றிப் பேசுகிறபடியால் அத்தேவர்களெல்லாம் அநாதியாய்ச் சுயம்புவாயிருந்த கடவுளரல்ல. அவர்களில் எண்மர் அதிக பிரஸ்தாப கீர்த்தி பெற்றவர்களாக நான்கு வேதங்களும் கூறுகின்றன. அவர்களுக்குத்தான் அட்ட திக்கு பாலர்கள் என்று பெயர். அவர்கள் பெயர்களாவன :—

The Eight Vedic Dii Selecti.

1. அக்கினி
2. இந்திரன்
3. வாயு
4. சூரியன்
5. சோமன் என்னும் சந்திரன்
6. வருணன்
7. இயமன்
8. குபேரன்,

என்பவர்களே. வேதங்கள் கூறும் இந்த எட்டு முக்கியமான தேவர்கள் முதலாய்ப் பிறப்பிலிகளல்ல. இவர்களுடைய உற்பத்தி விபரம் இதிகாசங்களிலும் புராணங்களிலும் விளம்பியிருக்கிறது. அனலன் என்னப்பட்ட அக்கினியும், அநிலன் என்னப்பட்டவாயுவும், சோமன் என்னப்பட்ட சந்திரனும் (நெ. 1, 3, 5) அட்டவசுக்களென்னப் பட்ட எட்டுத்தேவர்களில் மூவர் என்று மகா பாரதத்தில் பார்க்கிறோம். அந்த வசுக்கள் எண்மரும் பிரசாபதி யென்பவரின் புத்திரர், பிரசாபதியானவர் மனுவின் புத்திரன், மனுவென்பவர் பிரமனின் புத்திரரில் ஒருவர்; ஆகையால் அம்மூவரும் அநாதியாயிருந்த, பிறப்பிலிகளான, கடவுளரல்ல. இந்திரன் என்னப்பட்ட சக்கரனும், விவசவான் என்னப்பட்ட சூரியனும், வருணனும் (நெ. 2, 4, 6) காசிபருக்கு அதிதியிடம் பிறந்த பிள்ளைகள் என்றறிகிறோம்; காசிபரோ பிரமனின் குமாரனாகிய மரீசியின் புத்திரன்; அதிதியோ மரீசியின் சகோதரனான தக்கனுடைய மகள்; ஆகையால் இம்மூன்று தேவர்களும் அநாதியாயிருந்த பிறப்பிலிகளல்ல. இயமனை (நெ. 7) விவசவான் என்னும் சூரியனுடைய குமாரனென்று இருக்கு வேதமே கூறுகிறது. குபேரனனவர் (நெ. 8) பிரமனின் குமாரனாகிய புலத்தியருக்குப் பிறந்த விசுரவசு என்பவரின் புத்திரனென்று இராமாயணத்தில் பார்க்கிறோம். ஆகையால் நான்கு வேதங்களும் கூறும் முக்கியமான தேவர்களாகிய அட்டதிக்குபாலர்களிலொருவராகிலும் அநாதியாய்ப் பிறப்பிலிகளாயிருந்த கடவுளரல்ல. அவர்கள் இனமுறை சம்பந்தம் பின் வருமாறு விபரமாய்க் காட்டலாம்.

இவ்வாறு நூல்விளக்கம் கூறப்படும் அட்டதிக்குபாலர்களும் அதிபூர்வ காலங்களிலிருந்த பேர்பெற்ற மனிதரேயன்றிக் கடவுள்களல்ல.

4. வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட தேவர்களைப்போலவே, புராணங்களுமிதிகாசங்களும் கூறும் தேவர்களும் கடவுளரல்ல மனிதரே. எப்படியெனில் புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் கூறப்பட்ட முக்கியமான தேவர்கள் மூவர் :—

1. சிவன் 2. பிரமன் 3. விட்டுணு

என்பவர்களே. இம்மூவரும் மனிதரென்பதாக ஔவையாரும் திருமூலரும் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள்.

ஔவை.

“ மாலுமனிதன் மலரோனுந்தான் மனிதன்
ஆலமுண்டகண்டனவன் மனிதன்—சீலமுடன்
உற்றுமுணர்ந்த வகுந்த பெரியோர்கள்
கற்றுமறிந்தாரில்லைக்காண் ”

☞ மால்—விட்டுணு ; மலரோன்—பிரமன் ; ஆலமுண்டகண்டன்—சிவன்.

திருமூலர்.

“ பலகலைகளோதுவகை நாலுந்தானும்
பண்ணியதோர் நால்வேதமாறு சாஸ்திரம்
அலையுடனேயஞ்செழுத்தும் வெளியும் தானு
மவைகளிலே பொய் களவு அதர் மஞ்சேரும்
மலையரசன் சிவன்பிரமாவரியுந்தானும்
மாசில்லாநாதருடை வழியைக்காணார்
நிலைபெருகமோக்ஷ வழி காணாதாலே
நீதியற்ற மனிதரென்றே நிகழ்த்தினேமே,”

என்கிறார். ஆகையால் மும்மூர்த்திகளும் மனிதரென்றறியலாம்.

5. புராணங்களும் இம்மூவரை அநாதியாயிருந்த பிறப்பிலிகளல்லவென்றே கூறுகின்றன. திருஷ்டாந்தமாக :—

(a) நாரதீய புராணத்திலே நாராயணனுடைய வலது பக்கத்திலிருந்து பிரமன் தோன்றினரென்றும், இடது பக்கத்திலிருந்து விட்டுணு தோன்றினர் என்றும், நடுவிலிருந்து சிவன் தோன்றினரென்றும் சொல்லியிருப்பதால், இப்புராணக் கோட்பாட்டின் படி திரிமூர்த்திகள் அநாதியாய்ச் சுயம்புவாயிருந்தவர்களல்ல, நாராயணனுடைய பிள்ளைகள் என்றறியலாம்.

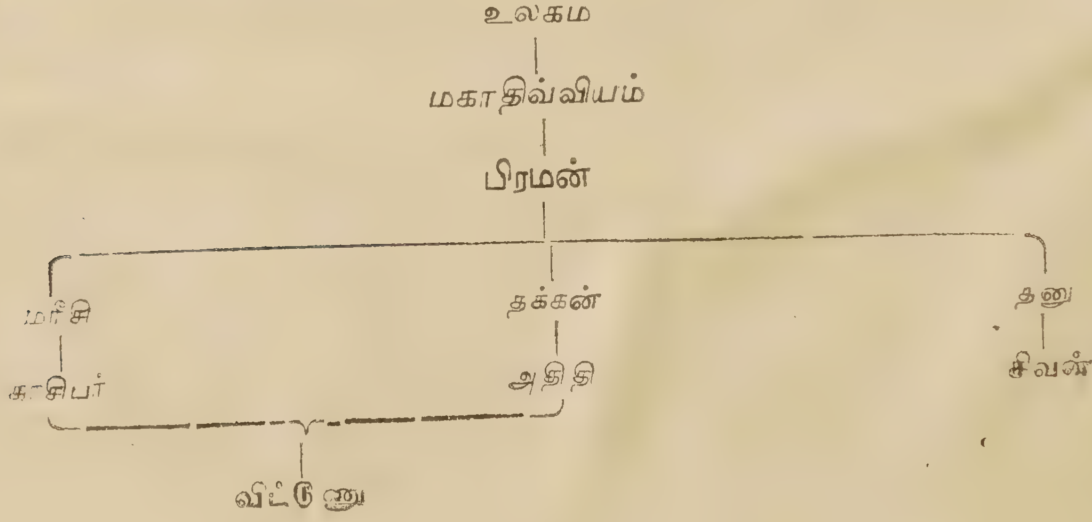
(b) இலிங்க புராணத்திலே இவ்வுலக அண்டத்திலிருந்து சிவன் தோன்றினரென்றும், சிவனுடைய வலது பக்கத்திலிருந்து பிரமனும் சரசுவதிதேவியும், இடது பக்கத்திலிருந்து விட்டுணுவும் இலக்குமியும் தோன்றினார்கள் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இப்புராணக் கோட்பாட்டின் படியும், சிவன் இவ்வுலக அண்டம் உண்டான பிற்பாடு தோன்றினவராகச் சொல்லியிருப்பதால், அநாதியாயிருந்தவரல்லவென்று ருசுவாகிறது; விட்டுணுவும் பிரமனும் சிவனிலிருந்து தோன்றினவர்கள் என்று கூறியிருப்பதால், அவர்களும் அநாதியாயிருந்த கடவுளரல்ல.

(c) மார்க்கண்ட புராணத்தில் இலக்குமியிலிருந்து விட்டுணுவும், காளியிலிருந்து சிவனும், சரசுவதியிலிருந்து பிரமனும் தோன்றினார்கள் என்று சொல்லியிருப்பதால், இப்புராணக் கோட்பாட்டின் படியும், திரிமூர்த்திகள் அனாதியாயிருந்த கடவுளரல்லவென்று அறிகிறோம்.

(d) ஆனால் இலக்குமி, காளி, சரசுவதி தேவிகள் என்னும் இம்மூன்று மாது சிரோமணிகளும் அனாதியாயிருந்தார்களோவென்று பார்க்கில், வராக புராணத்தில் திரிமூர்த்திகளிலிருந்து சத்தி தோன்றி, அந்தச் சத்தியிலிருந்து இலக்குமி, காளி, சரசுவதி யென்னும் மூவரும் தோன்றினார்கள் என்று விளம்பியிருப்பதால், அம்மாதுக்களும் அனாதியாயிருந்த கடவுளரல்ல.

(e) அல்லது நாரதீய புராணத்தில் சொல்லப்பட்ட நாராயணன் தான் அனாதியாயிருந்தாரோவெனில், அவர் இமயமலையரசனிடம் தோன்றிய நாராயணியென்னும் பார்வதி தேவியாருக்கு உடன் பிறந்தவரென்று அருணாசலபுராணம் கூறுகிறபடியால் அவரும் அனாதியாயிருந்த கடவுளல்ல.

(f) இந்துக்களால் ஐந்தாவது வேதமென்று மதிக்கப்படும் பிரஸ்தாப கீர்த்திபெற்ற இதிகாசமாகிய மகா பாரதத்தின் ஆதி பருவத்தில் மும்மூர்த்திகளினுற்பத்தியைப் பற்றிய விபரத்தைப் பார்த்தாலும், இவ்வுலகமானது ஆதியில் ஒளியற்று இருளால் மூடப்பட்டிருந்ததென்றும், அப்போது **மகா திவ்வியம்** என்னும் பெயர் கொண்ட முட்டையொன்று தோன்றினதென்றும், அந்த முட்டையிலிருந்து **பிரசாபதி** யென்றும், **பிதாமகனென்றும்** பெயர் பெற்ற **பிரமன்** தோன்றினாரென்றும், பிரமனிலிருந்து மரீசி, தக்கன், தனு முதலிய பிரசாபதிகள் தோன்றினார்களென்றும், அவர்களில் மரீசியின் குமாரனாகிய காசிபர், தக்கனுடைய மகளாகிய அதிதி யென்பவளை மணம்புரிந்து இந்திரன், வருணன், விட்டுணு வென்பவர்களைப் பெற்றார் என்றும், தனு வென்னும் பிரசாபதிக்கு ஈசுரனாகிய சிவப்பெருமான் தோன்றினாரென்றும், வாசிக்கிறோம்.

'இந்த ஐந்தாம் வேதத்தில் கூறிய விபரத்தைப் பார்த்தாலும் மும்மூர்த்திகள், அனுதியாயிருந்தவர்களல்ல. பிரமன் உலகத்தை யுண்டாக்கினவரல்ல, அது ஆதியிலிருந்தது, அதிலிருந்து மகா திவ்வியம் தோன்றினது, அதிலிருந்து பிரமன் தோன்றினுர். ஆகையால் அவர் அனுதியல்ல : அவரே யனுதியல்லவென்று பார்க்கும்போது அவரிலிருந்து தோன்றிய விட்டுணுவும் சிவப்பெருமானும் அனுதியல்லவென்று சொல்ல வேண்டிய நிமித்தியமில்லை.

ஆகையால் மும்மூர்த்திகளும் அனுதியாயிருந்த கடவுளரல்லவென்றறிக.

6. 'மும்மூர்த்திகளினுற்பத்தி விஷயமாய், மேலே நாம் எடுத்துக்காட்டிய, ஒன்ருெடொன்று வித்தியாசப்படும் விபரங்களைப் பார்த்தால் ஒன்றில் மும்மூர்த்திகளும் சகோதரரென்றும், ஒன்றில் பிரமனும் விட்டுணுவும் சிவனுடைய பிள்ளைகள் என்றும், ஒன்றில் மும்மூர்த்திகளும் மூன்று சகோதரிகளுடைய பிள்ளைகளென்றும், ஒன்றில் பிரமனுக்கு சிவன் பேரன், விட்டுணு பேரனுடைய குமாரனென்றும் கண்டிருப்பதின் சரித்திர சம்பந்தமான உண்மையென்னவெனில் மும்மூர்த்திகள் ஏக குலத்தினர், அதி பூர்வ காலங்களிலிருந்தவர்களானபடியால் இதிகாச புராணிகர்களுக்கு அவர்கள் உற்பத்தி விபரம் நிஷ்கரிஷையாய்த் தெரியவில்லையென்றே ஏற்படுகிறது.

7. மும்மூர்த்திகளுடைய நடவடிக்கைகளைக்குறித்து இந்து மதாபிமானிகளே யெழுதிவைத்திருக்கும் புராண விபரங்களைப் பார்க்கினும், அவர்கள் மனிதரென்றேயறியலாம்.

(a) மும்மூர்த்திகளும் அத்திரி பிரசாபதியின் பெண்சாதியாகிய அனசூயை என்பவளிடம் சென்று பிச்சை கேட்டதாகவும், அவள் பிச்சையிட வந்தபோது அவளை நிர்வாணத்தோடு வரச்சொன்ஞர்களென்றும் வாசிக்கிறேம்.

(b) பிருகு முனிவரின் பெண்சாதி நாகவல்லியைக் கற்பழிக்க இம்மூவரும் எத்தனித்தார்களென்றும் கண்டிருக்கிறது.

(c) ஆதியில் சுரருக்கு அமுதளிக்கும் தருணத்தில் அசுரர் அதை யருந்தாதபடி அவர்களை மோசஞ்செய்யவேண்டுமென்ற கருத்தாய் விட்டுணு மோகினி ரூபம் எடுத்தார் என்றும், அம்மோகினியைச் சிவன் கண்டு மோகித்தார் என்றும் நூல்கள் கூறுகின்றன.

(d) பிரமன் தான் சிருஷ்டித்த ஊர்வசியை யிச்சித்துக் கலைமான் ரூபமெடுத்து அவளோடு அலைந்து திரிந்தாரென்றும், அதன்பின் திலோத்தமையைச் சிருஷ்டித்து அவள் ரூபத்தைக் கண்டும் மோகித்தபடியால் அவள் சிவப்பெருமானிடம் வந்தடைக்கலம் புகுந்தாள் என்றும் பார்க்கிறேம்.

(e) தாருகாவனத்து ரிஷிகளுடைய தபசைக் கெடுக்கும்படி விட்டுணு ஸ்திரீ ரூபமானுரென்றும், அந்த ரிஷி பத்தினிகளுடைய கற்பையழிக்கும்படி சிவன் புருஷ ரூபமெடுத்தார் என்றும் கூறியிருக்கிறது.

(f) விட்டுணு அவதாரமாகிய கிருட்டிணமூர்த்தி திருவாய்ப்பாடியில் அநேகம் ஸ்திரீகளோடு லீலைகள் செய்தாரென்றும்; காளிந்திநதி யென்னப்படும் யமுனை (The Jumna) ஆற்றங்கரையிலிருந்த நாகருலக் கன்னிகைகளைக் கற்பழித்தாரென்றும்; தன் மாமனாகிய கஞ்சனுடைய மந்திரிமார் பெண்கள் ஒன்பது பேர் குளத்தில் ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது, அவர்களுடைய வஸ்திரங்களைப் புன்னைமரத்தில் கட்டி வைத்து, அந்தப் பெண்கள் தன்னிஷ்டப்படி செய்தபின்பு வஸ்திரங்களை யவர்களிடம் கொடுத்தார் என்றும்விளம்பியிருக்கிறது.

இவ்வாறுகூறிய சரித்திரங்களையெல்லாம் இந்து மதாபிமானிகளே யெழுதிவைத்திருப்பதால், இவற்றில் கொஞ்சமாகிலும் உண்மையிருக்கவேண்டுமென்றே யனுமானிக்க இடமுண்டு. நெருப்பில்லாமல் புகையெழும்பாது. ஆகையால் இச்சரித்திரங்கள் முற்றிலும் பொய்யானகட்டுக்கதைகளென்று சொல்லுகிறதற்கு இடமில்லை. மதாபிமானிகள், தாங்கள் அனுமானிக்கும் தேவர்களைத் தாங்களேயிகழ்ந்துபேசவேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டு, பொய்யைப்பிணைத்துக் கட்டுப்பாடுசெய்தெழுதிவைத்தார்களென்று சொல்வது நியாயமன்று. ஏனெனில் மதாபிமானிகள் பொய்யாகிலும் சொல்லித்தங்கள் மதத்தைப் புகழ்ந்து பேசுவார்களே யன்றி, பொய்யைத்தாங்களே கல்பனைசெய்து தங்கள் மதத்தைத் தாங்களே யிகழார்கள். ஆகையால் மகாகீர்த்தி பெற்ற புண்ணிய புருஷர்களாய்த்தொழுது தோத்திரிக்கப்படுந்திரிமூர்த்திகளிடத்திலும், பாவக்கிருத்தியங்களிருந்தனவென்னும் ஐதீகத்தை (traditionary belief) வைத்தே இவ்வித சரித்திரங்களைப் புராணிகர் வரைந்தாரென்று தெரிகிறபடியால் மும்மூர்த்திகளும் பாவக்கிருத்தியங்களுக்குட்பட்ட மனிதரேயன்றிக் கடவுளரல்ல.

8. மும்மூர்த்திகளும் அதிபூர்வகாலங்களில் நம்மைப்போல இல்லறம் நடத்திவந்தவர்களாகவே தெரிகிறது. சிவப்பெருமானுடைய மனைவிகள் மூவர் :—

1. தக்க பிரசாபதியின் குமாரத்தியாகிய தாக்காயணி என்னும் சத்திதேவியார்,

2. மலையரசன் மகளும் நாருயணனென்னும் மைநாகனுக்குச் சகோதரியுமான பார்வதி தேவியார்,

3. மதுரையிலரசாண்ட மலயத்துவசபாண்டியன்மகளாகிய தடாதகைப்பிராட்டியார்,

என்பவர்களே. அதுபோல பிரமனுக்கும் வாணி, சாவித்திரி, காயத்திரி என்பதாக மூன்று மனைவிகளிருந்தார்கள் என்றும், விட்டுணுவும் பிருகுமுனிவரின் மகளாகிய இலக்குமியை மணம்புரிந்து இல்லறம் நடத்திவந்தார் என்றும் புராணங்கள்கூறுகின்றபடியாலும் மும்மூர்த்திகள் மனிதரென்றறியலாம்.

9. இவ்வாறு மனிதராயிருந்தவர்களை யெல்லாம் பிந்தியகாலத்தில் தேவர்களாக்கிவிட்ட காரணத்தால், இவ்வுலகத்தைச் சிருஷ்டித்தவர்யாரென்று இந்துக்கள் நிஷ்கரிஷையாய்க்கூறச்சக்தியற்றிருக்கிறார்கள். எப்படியெனில் பலராலும் இவ்வுலகம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதாக இந்து நூல்கள் கூறுகின்றன :—

திருவருணைக்கலம்பகம்.

53-வது கவி.

காலையு மாலையுங் கைமலர் குவித்து
மாலு மயனும் வணங்குதற் கரியோன்
இமைக்கு மூவுலக மியாவையும் படைத்தோன்
தனக்கொரு தாயுந் தந்தையுமில்லோன்
பழவினைக்கயிற்றிற் பல்லுயிர்ப்பாவை
அழகுற நடிக்கத் திருநடம்புரிவோன்

* * * *

இக்கவியில் சிவன், பிரமா, விட்டுணுவென்னும்மும்மூர்த்திகளில் திருமாலாகிய விட்டுணுவும், அயன் என்னும் பிரமனும் வணங்குதற்கரியவராகிய சிவன் இமைப்பொழுதிலே இவ்வுலகங்களையெல்லாம் படைத்தார் என்று விளம்பியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், நரிபரியாக்கிய படலம்.

18-வது கவி.

எந்தா யனைத்துலகு மீன்றாயெத் தேவர்க்குந்
தந்தாய் செழுங்குவளைத்தாராய் பெருந்துறையில்
வந்தாய் மதுரைத்திருவாலவாயுறையுஞ்
சிந்தாமணியே சிறியேற்கிரங்காயோ.

இக்கவியிலும் சிவப்பெருமானை எல்லாவுலகங்களையு மீன்றார் எனக் கூறியிருக்கிறது.

ஆனால் நாம் மேலே பார்த்தபடி, சிவப்பெருமானானவர் எவ்வளவு கீர்த்திபெற்ற புண்ணிய புருஷராயிருந்தபோதிலும், அவர்மனிதனேயன்றிக் கடவுளரல்லவென்று இந்து நூல்கள் தெரிவிக்கின்றபடியால் அவர் இவ்வுகத்தைச் சிருஷ்டித்தார் என்பது உண்மையன்று.

10. பிரமன் இவ்வுலகங்களைச் சிருஷடித்தார் என்றும் பார்க்கிறோம்.

அருணாசல புராணம், திருமலைச்சருக்கம்.

18-வது கவி.

எழுலகமேழுபிலமேழுபுயலோரே
ழாழிமுதலேழுகிரியாம்வகையியற்றி
வாழுமுயிர்யாவையும்வகுத்திடமனத்தார்
பாழிகொண்மரீசிமுதன்மைந்தர்கள்படைத்தேன்,

இக்கவியில் பிரமனனவர் ஏழு வுலகங்களையும், ஏழுதீவுகளையும், ஏழு மேகங்களையும், ஏழு சமுத்திரங்களையும், ஏழுபருவதங்களையும், மரீசி முதலான மனிதரையும் படைத்தேன் என்று விட்டுணுவிடம்சொல்லுகிறார். ஏழுபிறப்பின் எண்பத்து நான்குநூறாயிரம் யோனிபேதம் இன்னவையென்று விளக்கிக்காட்டுகின்ற,

"ஊர்வபதினென்று மோன்பதுமானிட
நீர்பறவை நாற்காலோர்ப் பத்தாஞ்—சீரிய
பந்தமாந் தேவர் பதினலயன்படைத்த
வந்தமில் சீர்த்தாவர நாலைந்து"

என்னும்செய்யுளிலும், பிரமனே இவ்வுலகத்தைச்சிருஷ்டித்தாரென்று கண்டிருக்கிறது. இதுவும் உண்மையல்லவென்று புராணங்களாலேயேயறியலாம். எப்படியெனில், இலிங்கபுராணத்திலே பிரமன் சகலவுலகங்களையும் சிருஷ்டிக்கும்படி தவம்புரிந்தும், தம்மால் யாதொன்றும் சிருஷ்டிக்கக்கூடாமை பற்றிக் கண்ணீர் சொரிந்து மெய்வாடி தான் செய்த புண்ணிய தவத்திற்கு இதுதானே பிரதி பலனென்று தம்முடைய வுயிரை மாய்த்துக்கொண்டாரென்றும் வாசிக்கிறோம்.

இலிங்க புராணம், பஞ்சப்பிரமத்தின் சிறப்புரைத்தவத்தியாயம்.

1-வது கவி.

படுதிரைப்புவனம் யாவும்படைத்திட வேண்டுமென்னத்
தடமலர்க்கமலப் புத்தேடவம்பல புரிந்தான்மற்றவ்
வொடிவினற்றவத் தினலெவ்வுலகு முற்றிடாமைநோக்கிக்
கடிமலர்க்கண்ணீர் வாரக்கரையழி வெகுளியுற்றான்.

2-வது கவி.

கண்வழியொழுகு நீராற்கதழ்சினக் கொடியபாந்த
ளெண்ணறத்தோன்ற நோக்கியிரங்கிமெய் சோர்ந்துவாடிப்
புண்ணியதவத்திற் கீதோபொருந்துவ தென்றுகூறித்
தண்ணறுங்கமலத் தண்ணறன்னுயிர் நீங்கினனே.

இவ்வாறு பிரமன் உயிர் விட்டபோதிலும் அவர் நினைவினாலே முதலாவது மலைகளும், பின்பு மிருகங்களும், அதன் பின் தேவர்களும், அதன்பின் மனிதரும், அதன் பின் பேய்களும் தோன்றினார்கள் என்று அதே புராணம் கூறுகிறது. தவத்தால் முடியாதது நினைவினால் முடிந்ததென்று கூறுவது சத்தியமன்று.

இலிங்க புராணம், படைப்பு வகையுரைத்தவத்தியாயம்.

2-வது கவி.

ஆயமுக்கியசருக்கத்தி லகன் வான்றடவு வரையுதித்த
மேயவிவற்றைய சாதகமென் றெண்ணிவேறு நினையுங்காற்
றூயபசுக்கண்முதல் விலங்கு தோன்றப்பின்னு நினையுங்காற்
சேயவிசும்புதனில் வாழுந்தேவர் யாருந் தோன்றினரால்.

3-வது கவி.

பொன்னங்கமலத்தவிசுறையும் புத்தேண்மீட்டு நினையுங்கான்
மன்னுமக்களுதித்தனரான் மனத்திற் பின்னு நினையுங்காற்
றுன்னற்கரிய பூதமுதற்பல பேயனைத்துந் தோன்றினவா
லின்னவகைய வோரைந்து படைப்பு மற்றுங்கெய்தியவால்.

கூர்ம புராணத்திலும் சிருஷ்டிப்பின் வரிசையிந்தவொழுங்காகவே கூறப்பட்டிருக்கிறது.

கூர்மபுராணம், பலவகைத் தோற்ற முரைத்தவத்தியாயம்.

3-வது கவி.

மற்றவை தமஞ்சூழ்போத வாயிலி கும்பத்திட்ட
நற்பொருள் போலத்தோன்று தொழிந்தன முன்னர்நாட்டும்
வேற்பே லாஞ்சிறந்தவாற்றால் முக்கியமென்று வேத
மற்பினிற் புகன்றதென்ன வரைந்தனரறிவின் மிக்கோர்.

4-வது கவி.

ஈங்கிதுபடைப்பிற் கேதுவன் றெனக்குறுக்காய் நோக்க
வீங்குபல்விலங்கு தோன்றவெறுத்து மேலாக நோக்க
யோங்கிய விண்ணோர் யாருமுதித்தனரே து வன்றென்
றுங்கவன்கீழாய் நோக்க மானுட ருதித்தாரன்றே.

5-வது கவி.

பின்னுமோர் சிருட்டிக்காகப் பிழிநுகர்ந்தறு கால்பாடும்
பொன்னவிர் கமலத்தோட்டுப் புங்கவனெண்ணு மேல்வை
கன்னவில் திரடோட்செங்கட் கழிபுலால் கமழும்வெண்பற்
றுன்னிய குறுத்தாட் பூதம்பேயோ டெந்தோன்றிற்றன்றே.

11. விட்டுணுவும் உலகத்தைச்சிருஷ் டித்தாரென்பதாகவும் நூல்கள் கூறுகின்றன.

கூர்மபுராணம், கண்ணனவதரித்த வத்தியாயம்.

8-வது கவி.

என்றுரைபகர்ந்து வெண்மை கருமை சேர்மயிரிரண்டு
நன்றெனவழங்கிப்போற்று நான் முகன்முதலினோர்கட்
கொன்றுபேரன் பினோடும் விடை நல்கியுலகம்பூத்த
மன்றலந்துளவப்புத்தேள் மாயையை நோக்கிச் சொல்வான்.

இக்கவியில் துளவமாலையணிந்த விட்டுணுவானவர் உலகம் பூத்தவர் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

கூர்மபுராணம், சுவேதவராககற்பமுரைத்த வத்தியாயம்.

6-வது கவி.

நாரணனாகியொன்றாய் நனந்தலை யுலகுக்கெல்லாங்
காரணனாகி யந்தக்காரணங்கடந்து நின்ற
பூரணனாகிப் பூமேலுறைந்திடும் புனிதனாகி
யாரணமுடிவாய் நின்ற வமலனே போற்றி போற்றி.

விட்டுணு அவதாரமாகிய நாரணன் உலகங்களெல்லாமுண்டாக்குவதற்குக் காரணர் என்று இக்கவி தெரிவிக்கின்றது. ஆனால் விட்டுணுவானவர் சிவப்பெருமான், பிரமன்முதலானவர்களைப்போன்றகீர்த்திபெற்ற மனிதனேயன்றிக் கடவுளல்லாதபடியால், அவரும் இவ்வுலகத்தைச்சிருஷ்டித்தாரென்பதும் உண்மையல்ல.

விட்டுணுவானவர் தம்மாலுலகமுண்டாயிற்றென்று சொல்லப்பிரமன் அதைமறுத்துத் தம்மாலேயேயுண்டாயிற்றென்று கூறி, ஒருவருக்கொருவர் வாதாடினார்கள் என்றும் பாாக்கிறோம்:—

கூர்மபுராணம், கண்ணன் சிவபூசை பண்ணின வத்தியாயம்.
8-வது கவி.

உலகெலாமயின்று மீன்று மோரடிப் படுத்துங்காத்து
மலகிலாமாயை செய்யுமண்ணல் யானென்றேனக
மலரயன் முறுவல் கோட்டி வகுத்துலகளித்துப்பின்னர்
நிலையறத்துடைக்கின்றேனும் யானென நிகழ்த்தினால்.

ஆகையால் விட்டுணுவாலுலகம் உண்டாகவில்லையென்று பிரமன் அதிபூர்வகாலங்களிலேமறுத்தாரென்றும்,பிரமனால் உலகமுண்டாகவில்லையென்று விட்டுணுவானவர் அக்காலத்திலேயே சாதித்தாரென்று மறிகிறோம். இவ்விருவரும் உலகத்தை உண்டாக்கினவர்களல்ல. இந்துநூல்கள் கூறுகிறபடி உலகம் உண்டானபின்பு மும்மூர்த்திகளும் அதில் தோன்றி, இல்லறம்நடத்தினவர்களேயன்றி இம்மூவரிலொருவரும் உலகத்தைச்சிருஷ்டிக்கவில்லை. ஏனெனில் இவ்வுலகமானது இம்மூவரும் தோன்றுமுன்னதாகவே யிருந்ததென்று இந்தியாவின் பூர்வநூல்கள் தெளிவாகவிளம்புகின்றன.

12. சந்திரவம்சத்திலுதித்தவரும், பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு மைத்துனரும், விட்டுணு அவதாரமுமாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தியும் உலகீன்றாரெனக்கூர்மபுராணம் கூறுகிறது. அதற்குமேற்கோள் கூறுவோம்:—

கூர்மபுராணம், கண்ணனவதரித்த வத்தியாயம்.
26-வது கவி.

ஆவணித்திங் கடன்னிலமர பக்கத்தினன்கு
மேவுரோகணி யிற்றூய்தாய் விளங்குமட்டமியினளுந்
தாவில்சீர் புதன்வாரத்திற்றகை பெருங்கங்குற்பானு
டேவகி யுலகமீன்றசெல்வனை யினிதினீன்றாள்.

இக்கவியில் சந்திரகுலத்தவனாகிய வசுதேவனுடைய மனைவியாகிய தேவகி உலகமீன்ற செல்வனாகிய கிருஷ்ண மூர்த்தியைப் பெற்றாள் என்று கண்டிருக்கிறது.

31-வது கவி.

தமரவெண்டிரைக்கைதன்னாற் சங்கொடுமுத்தஞ் சிந்தும்
யமுனை யேவ்வுலதமீன்ற தூழவியை யினிதினோக்கிக்
குமரிவண்டரற்று முட்டாட்கொளு மலர்க்கரங்கள் கூப்பி
யமைவருமுவ்கை யோமெருநெறி விடுத்த தன்றே.

33-வது கவி.

பொறையுயிர்த்திட்ட மாயைப் புணர்ப்பினலசோதை யோடு
முறைதருமகளிர் யாருமுறங்குழி யுலகம் பூத்த
விறைவனை யசோதைதன் பாற்கிடத்தி யவ்வசோதையீன்ற
கறைகொள்வேற் கண்ணிதன்னைக் கைக்கொடு விரைவிற்போந்தான்.

43-வது கவி.

அள்ளிலை வயிரப்பைம்பூ ணந்தகோ னகிலமீன்ற
பிள்ளையை யுச்சிமோந்து பிறந்துழி யியற்றுகின்ற
தள்ளருங்கரும மாற்றித்தன் கிளைத்தலை வரோடும்
வெள்ளணி யணிந்துகோடி விழுநிதிமறை யோர்க்கீய்ந்தான்.

இக்கவிகளிலெல்லாம் கிருஷ்ண மூர்த்தி உலகமீன்றார் என்று கூறியிருக்கிறது.

வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம், உத்தியோக பருவம்,
கிருட்டிணன்றூது சருக்கம்.

12-வது கவி.

மூத்தோன்மற்றிவை யுரைப்ப விளையோன் வெஞ்சின மனத்தின் மூளமூள
நாத்தோமிலுரை பதரக்கது மெனவுற்றெழுந் திறைஞ்சி ஞாலமெல்லாம்
பூத்தோனே பூந்தவிசிற்பூவை புணர்மணி மார்பா புன்மை யாவுந்
தீர்த்தோனே யூனமிலான் மானமிலாதுரைப் பதற்கென் செய்வதென்றான்.

இக்கவியில் பஞ்சபாண்டவர்களி லொருவராகிய வீமர் கிருஷ்ணனைப்பார்த்து 'ஞாலமெல்லாம் பூத்தோனே', அதாவது சகல வுலகங்களையுமுண்டாக்கினவனே என்றழைக்கிறார். ஆனால் கிருட்டிண மூர்த்தியானவர் மும்மூர்த்திகளிருந்த காலத்துக்கு சுமார் 70-தலைமுறைக்குப் பின்தோன்றினவரென்றும், துவாபர யுகத்திலிருந்தவரென்றும் நூல்கள் கூறுகின்றபடியால், நான்குயுகங்களுக்கு முன்னிட்ட ஆதியுகத்திலுமிருந்த வுலகத்தை துவாபர யுகத்தில் தோன்றிய கிருட்டிண மூர்த்தி சிருஷ்டித்தார் என்று சொல்வது சத்திய விரோதம்.

13. தக்கன் என்னும் பிரசாபதியின் மகளாகிய தாக்காயணி எனும் சத்திதேவியார் உலகங்களைப் படைத்தாள் என்றும் வாசிக்கிறோம்.

கூர்மபுராணம், பார்வதி தோற்ற முரைத்தவத்தியாயம்.

11-வது கவி.

என்னுட னுலகெலா மீன்றதாயிவண்
மன்னியதேவ னென்மலர்க ளேய்த்தொழு
தன்னைநீ தக்கனன்புதல்வி யாகென
சொன்னவாறவன் மகளாகித் தோன்றினள்.

கூர்மபுராணம், திருக்கலியாணவத்தியாயம்.

1-வது கவி.

என்றலு மிவ்வுலகீன்றுடக்கன் மகளாயுதித்த வியல்புஞ்செம் பொற்
குன்றரையன் மகளாகிப் பிறந்ததுவும் விரித்தெமக்குக் கூறுகென்ன
மன்றல் கமழ்தருவினிழலுறைவோனு மகபதியாழ் முனியுங்கேட்பக்
கன்றுகுணிலாய் விளவின் கனியுகுத்த மாமாயன் கழறலுற்றான்.

திருநெல்வேலிப்புராணம், சிறப்புப்பாயிரம்.

2-வது கவி.

வேதனு நெடியமாலும் விளம்புதற் கரியதான
நாதனு முலகமீன்ற நங்கையு நயந்துமேனாட்
டுதவமொழித்து மேலாஞ்சீர் கெழுமனுவிற்காக்க
மாதவமியற்று நாடுவண்டமிழ்க்கன்னிநாடு.

இக்கவிகளிலே தக்கன்மகளாகிய சத்திதேவியார் உலகத்தைச்சிருஷ்டி-
த்தாள் என்று கூறியிருக்கிறது. சத்திதேவியார் தக்கனுடைய மக
ளானபடியால் அஞ்தியாயிருந்தவளல்ல. அவள் உலகத்தை உண்டாக்
கினளென்பதும் உண்மைமொழியல்ல.

14. இமவான் என்னும் பர்வதராஜனுக்கு மனோரமை என்னும் மேனகையிடம் பிறந்த புத்திரியும், மைநாகன் என்னும் நாருயணனுக்குத் தங்கையுமான பார்வதி என்னும் நாருயணி உலகத்தைச் சிருஷ்டித்தாள் என்றும் வாசிக்கிறோம்.

அருணசல புராணம், திருவவதாரச்சருக்கம்.

37-வது கவி.

கலைவளரு மதிபோன்று சிவனைவெல்ல
மதன் வளர்க்குங்கரும்பே போன்றும்
பலகலையுந் தெளிந்துயர்ந்து பந்துகழங்
கூசல் பற்றிப்பயிலு நாளில்
மலையரசனி டத்தின் மறைநாரதனு
மொரு நாளில்மகிழ் வாயெய்தி
யுலகமெலாங் குடியிருக்குந் திருவயிற்று
ளிலக்கணம் பார்த்துரைக்க லுற்றார்.

58-கவி.

ஒருகரும்புருவச் சாபமொடியினு முலகமீன்று
ளிருகரும்புருவச் சாபமுள்ளவெனு மெழுச்சியாலே
பொருகணை தொடுத்தான் சென்றுபுரஞ் சுடுகணையினுலு
மொருகணை விடுத்தான் மாரனுடலெலாங் கொளுத்திற்றன்றே.

86-வது கவி.

முன்னைபாரணன் வதுவையின் சடங்கெலா முடித்து
வன்னிமேற்பொரி யிறைத்தநெய் சொரிந்துமந்திரத்தா
லென்னையா ளுடையிறைவனு மேழுலகீன்ற
கன்னி செங்கரம் பிடித்துமூவலஞ் செய்தான்கனலை.

அருணாசல புராணம், திருக்கண் புதைத்த சருக்கம்.

64-வது கவி.

நின்னிலைமை கன்னியிறை நீள்பிரமசாரி
என்னுமறை யன்றுமுதலின்று வரையெல்லா
முன்னிடையுதித் துலதுயிர்த்தோகை களேல்லா
மன்னையெனு முன்பெருமையா ரறியவல்லார்.

65-வது கவி.

நித்தனை முதற்றருவை நித்தனதிடத்தே
சத்தியென நீவருவைசத்தி சிவமென்றே
இத்தகைமைகொண் டுயிர்களியாவையு மளிப்பா
யத்துவித மாகுமுனையா ரறியவல்லார்.

கூர்ம புராணம், அட்டமூர்த்தி யியல்புரைத்த வத்தியாயம்.

17-வது கவி.

கொண்டன் மேனியான்முதலிய கடவுளோர்குப்புற்
றண்டம்யாவையு மிடிந்துபாழாகிய வமையத்
திண்டிறற்கவைச் சூலவேல்திரித் துலகீன்றாள்
கண்டுவப்ப நின்றாடியகடவுளே போற்றி.

காசிக்கலம்பகம்

71-வது கவி.

முத்தாடி மடித்தலத்தோரிளஞ்சேயை யுலகீன்ற முதல்வியோடும்
வைத்தாடுவீர் பொதுவினின்றாடு முமக்கிந்த வாரமென்னே
கொத்தாடு சடையொடு மாநந்த வனத்தே குறுந்தாணெடும்பூதத்தோ
டொத்தாடு வீரடிகட் கெல்லாமும் பிள்ளைகளென்று ணர்ந்திடீரோ.

இக்கவிகளிலெல்லாம் மலையரசன் மகளாகிய பார்வதி தேவியார் உலகீ மீன்றாள் எனப்பார்க்கிறோம். பார்வதி தேவியார் சிசுவாய்ப்பிறக்கு முன்னதாகவே அவளுடைய பிதாவாகிய மயன் என்னும் இமவானெ ன்பவர் மலைப்பிரதேசத்தை யரசாண்டுவந்தார். அப்பொழுதே மலைக ளும் உலகமுமிருந்தன. பார்வதி தேவியார் மேனகையின் கற்பத்திலு ருவாகுமுன்னே உலகமும் மலைகளுமிருந்தபடியால், பார்வதி தேவியார் என்னும் அம்மன் இவ்வுலகங்களைச் சிருஷ்டித்தாளென்பதும் மெய் யல்ல.

15. பாண்டியன் மகளாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரும் உலகமீ ன்றாள் என்றுபார்க்கிறோம்.

திருவிளையாடற்புராணம், ஏழுகடலழைத்த படலம்.
5-வது கவி.

தவவலியாலுலகீன்றதடாதகை க்குத்தாயானாய்
சிவபெருமான் மருகனெனுஞ் சீர்பெற்றாய் திறன்மலயத்
துவசனருங்கற்புடையாய் நீயறியாத்தொல்விரத
மவனியிடத்தெவரறிவாரானாலு மியம்பக்கேள்.

இக்கவியில் மதுரையிலரசாண்ட குலசேகரபாண்டியன் மகனாகிய மலையத்துவச பாண்டியனுக்கு, சூரிய குலத்திலுதித்த சூரசேன மகாராஜன் குமாரியான காஞ்சனமாலையிடம் பிறந்த தடாதகைப் பிராட்டியார் உலகீன்றாள் என்று கண்டிருக்கிறது. இந்தத்தடாதகை உக்கிரவரும பாண்டியனுக்குத்தாய் இவளுக்கு மீனாட்சியம்மன், அங்கயற்கண்ணி, கயற்கண்ணி முதலான பெயர்களுமுண்டு.

மதுரைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.
41-வது கவி

பாயிருக்கத் தரைகிடத்தும் வினையின் பான்மை
பழமிருக்கக் காயுதிர்க்கும் பழுத்திடாத
காயிருக்கப் பழமுதிர்க்குமென்ன வொண்ணாத
கழிமடனு மடிபிணியுங்கலியு நீக்காய்
சேயிருக்குங் கொன்றையணி சொக்கே மிக்க
திலகநுதற் கயற்கணேனு முலகமீன்ற
தாயிருக்க நீயிருக்கத் துணையிலார் போற்
றளர்ந்திருக்கநீதியுண்டோசரண்புக்கேனே.

இக்கவியிலும் கயற்கண்ணியெனும் தடாதகைப் பிராட்டியார் உலகமீன்றாள் எனக்கூறியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற்புராணம்.
தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம்.
76-வது கவி

ஒளியாலுலகீன்று யிரனைத்து மீன்போற் சேவ்வியுர நோக்கி
யளியால்வளர்த்த பங்கயற்கணன்னே கன்னியன்னமே
யளியாலிமவான்றிருமகளாயாவியன்ன மயில் பூவை
தெளியாமழலைக் கிளிவழர்த்து விளையாட்டயருஞ் செயலென்னே

இக்கவியிலும் அங்கயற்கண் என்னும் தடாதகைப் பிராட்டியாருலகீன்றாளெனப் பார்க்கிறோம்.

அங்கயற்கண்ணியென்றும், மீனாக்ஷியம்மனென்றும் பெயர் கொண்ட தடாதகைப் பிராட்டியார், மதுரையில் பாண்டிய ராஜாக்களுடைய சிங்காசனமேறிய மூன்றாவது அரசி. மதுரையிலரசாண்டதாகப் புராணம் கூறு முதலரசன் குலசேகர பாண்டியன். அவன் மரித்த பின் அவனுடைய குமாரனாகிய மலையத்துவசபாண்டியன் பட்டத்து அரசனானான். மலையத்துவசனுக்கு ஆண் சந்ததியில்லை, ஆகையால்

அவன் மரணமடைந்த பின்பு அவனுடைய குமாரியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியார், சிறிதுகாலம் கன்னிகையாயிருந்து மதுரையிலரசாட்சி புரிந்து அநேக ராஜ்ஜியங்களை ஜெயித்து, அதன் பின்பு சிவப்பெருமானை மணம்புரிந்து, பாண்டிநாட்டரசாட்சியை அவரிடம் ஒப்புக்கொடுத்தாள். தடாதகைப் பிராட்டியார் பிறக்கிறதற்கு முன்னமே மதுரையிலிரண்டரசரிருந்தார்கள் என்று புராணங்கள் கூறுகிறபடியால், தடாதகைப்பிராட்டியார் இவ்வுலகத்தையீன்றாள் என்று சொல்வதும் மெய்யல்ல.

16. இவர்களெல்லா மீன்றெடுத்த வுலகங்கள் போதாததுபோல், பிரமனின் குமாரனாகிய புலகன் மிருகங்களைப் பெற்றார் என்றும், அவருக்கு உடன் பிறந்தவராகிய தக்கபிரசாபதியின் குமாரத்திகளில் சிலரை மரீசிரிஷியின் குமாரனாகிய காசிபர்மணம்புரிய, அவர்களில் சுரசை, கத்துரு என்னும் மாதுக்களிடம் பாம்புகளும் நாகங்களும் பிறந்ததென்றும், தாம்பிரை, சுரி என்பவர்கள் கிளி, பருந்து, கழுகு, மயில், அன்னம் முதலான பறவைகளைப் பெற்றார்கள் என்றும், சுரபி என்பவளிடம் பசு, மான், எருமை முதலான மிருகங்கள் ஜெனித்ததென்றும், இராதி, அமருபிரை என்பவர்கள் புல், பூண்டு, விருட்சவர்க்கங்களைப் பெற்றெடுத்தார்கள் என்றும் புராணங்கள் கூறுகின்றன :—

அருணாசலபுராணம், திருமலைச்சருக்கம்.
14-வது கவி.

அங்கிராசனபதிகள் காந்தருவரையளித்தார்
தங்குமத்திரி கதிர் மதிபுலத்தியன்றனையர்
பொங்கிராக்கதர் வானரர் கின்னரர் புலக
னங்குமைந்தர் கிம்புருடர் பின் விலங்கையு மளித்தான்.

இக்கவியில் புலகர் மிருகங்களைப் பெற்றார் என்றிருக்கிறது.

கூர்மபுராணம், வாணாசூரன் சாரூபமடைந்தவத்தியாயம்.
8-வது கவி.

அரசு விழுங்கி வாய் காய்ந்த வயில்வேனெடுங்கண் பணைத்தோட்
சுரசை புதல்வர் பகுறலைய சற்பர் பலர் வீழ்சுரும் பூதர்
விரை செய்மலர்ப் பைந்தரு நீழல் விண்ணோர் மகிழமேதக்க
திருவீற்றிருக்கு மாநகரிற்சிறப்பினோடுந் திரிந்திடுவார்.

10-வது கவி.

கடைந்த மணிச்செப்பெனப்பணைத்தகதிர் மென்முலைக்கத்துரு வென்னு
மடந்தையனந்தன் முதனாகம் வயிறுவாய்த்தாளாங்கவைகள்
துடர்ந்து புகல் காப்பியக்கவிகளின்னுமுரைப்பத்தொலையாத
மடங்காச் செல்வங்கடந்தோங்கியுயர் பாதலத்தின் வைகியவே.

இலிங்கபுராணம், தேவாசுரர் தோற்றமுரைத்த வத்தியாயம்.
14-வது கவி.

சுரசை கரியவிடங்கனன்று சொரிதாம் பெயிற்ற கொடுஞ்சர்ப்பம்
விரைவினோராயிரம் வயறுவாய்த்தாள் விளங்கு கத்துருவு
மெரியு மணிசேர் தலைகளாயிரங்களுடைய வெறுழ்வலிய
வரிசேர்மிடற்ற படநாக மளித்தாளோ ராயிரமகிழ்வால்.

அருணாசல புராணம், திருமலைச் சருக்கம்.

12-வது கவி.

காலகேயர்களறு வரைப்பயர் தனள்காலை
சாலநீள் சிறைக்கருடனு மருணனுந்தவிர
நாலுபாலரைப் புதல்வராவினதையு நயந்தாள்
ஆலநேர்விழிக் கத்துருபணி யெலாமளித்தாள்.

இக்கவிகளில் சர்ப்பங்களையும் நாகங்களையும் காசிபருடைய மனைவிகளாகிய சுரசையும் கத்துருவும் பெற்றார்கள் என்று பார்க்கிறோம்.

கூர்ம புராணம், வாணாசூரன் சாரூபமடைந்த வத்தியாயம் 11-வது கவியிலும், இலிங்கபுராணம், தேவரசுரர் தோற்றமுரைத்த வத்தியாயம், 13-வது கவியிலும், தாம்பிரையும் சுரியும், கிளி, பருந்து, பிசாசு, கழுகு, மயில், அன்னம் முதலான பறவைகளைப் பெற்றார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

கூர்ம புராணம்.

தாமச்செப்பினடி பரந்ததரளமுலைத் தாம்பிரை யென்பாள்
காமர்க்கிளியை மென்பருந்தைக் கங்குற்றிரியும் பசாசினத்தை
தூமத்தழற்கட் சிறைக்கழுகைத் தோகைமயிலை யோதிமத்தை
யேமம்பயக்குங் காசிபன்ற னருளாலினிதி னீன்றனளால்.

இலிங்க புராணம்.

உரைக்கும்வினதை யருணனையுங்கலுழன் றனையுமொளிர் வளைக்கை
வரிப்பூணுதலாண் மின்னென்னு மடந்தைதனையு மகிழ்ந்தளித்தாள்
செருக்கியகன்று குழைகிழிக்குஞ்சேல்நேர் தடங்கட் சுரியென்பாள்
விரிக்குஞ்சிறைய பிலவமெனும் பறவைதன்னை விழைந்தீன்றாள்.

இக்கவிகளில் பறவைகளைச் சுரி, தாம்பிரையென்னும் பெண்கள் பெற்றெடுத்தார்கள் எனக்கூறியிருக்கிறது.

பசு, எருமை, மான் முதலிய மிருகங்களைக் காசிபரின் மனைவியாகிய சுரபி யீன்றாள்.

கூர்ம புராணம், வாணாசூரன் சாரூபமடைந்த வத்தியாயம்.

12-வது கவி.

பங்கப்பழனத் திடைப்பிறவாப் பதுமமலரி னெழில்கவர்ந்து
கொங்குகமழுமதி முகத்துச் சுரபியென்னுங் குவிமுலையா
ளங்கணுலக மினிதேத்து மானினோடுமெழல் பொருவுஞ்
செங்கட்கயவாய் மோட்டெருமை யனைத்துஞ்சிறப்பி னீன்றனளால்.

இலிங்க புராணம், தேவரசுரர் தோற்றமுரைத்த வத்தியாயம்.

15-வது கவி.

கொங்கார் கூந்தற்குரோத வசைகொடிய வரக்கர்தமை யீன்றாள்
வெங்கார் விடநேர்விழிச் சுதியுமியக்கர் தம்மைவியந் தளித்தாண்
டங்காவெழில்சேர் சுரபி யென்பாளீன்றாள் பசுக்கண் மடிமேதி
யங்கோமுனி யென்பாளமரர் மாதர் முனிவர் தமையளித்தாள்.

அதே பிரகாரம் மரங்களும் செடிகளும் பெற்றெடுத்தவர்களிருவர். தக்கனுடைய மக்களும் காசிபரின் மனைவிகளுமான அமருபிரை, இராவதியென்பவர்களாம்.

இலிங்க புராணம், தேவாசுரர் தோற்றமுரைத்த வத்தியாயம்.
16-வது கவி.

சுடர்செய் பசும்பொற் குவடேய்ப்பத் துணைத்துவீங்கிப் பணைத்தமுலை
யிடுகுநுசுப்பி னருட்டை யென்பாளியாழ் தேர்ந்துயர் கின்னரொடு
மடைவேயியற் கந்திருவர் தமைப்பயந்தா ளமருபிரை யென்பாள்
கோடிகடநுக்க ளிவற்றை யுளங்குளிர்க்கும் வண்ணமுயிர்த் தனளால்.

கூர்ம புராணம், வாணசூரன் சாரூபமடைந்த வத்தியாயம்.
13-வது கவி.

வெல்வேற்றடங்கண் ணிராவதி யென்றுரைக்கும்வேய்த்தோட்கொடியன்னாள்
புல்லுமரலும் பூங்கொடியுமானும் பொலிவினினிதுயிர்த்தாள்
மூல்லைக்கற்பி னெதிரில்லாக் கிரீடையென்னு மொய்குழலாள்
மல்லிற்பொலி தோளியக்கர் தமையினிதின்வயிறுவாய்த்தனளால்.

இதற்கனுசாரணையாகக் கம்பராமாயணம், ஆரணிய காண்டத்தில் சடாயுமகாராஜனை இராமலக்ருமணர்கள் கண்டபோது உலக முற்பத்தியான விதத்தைச் சடாயு அந்த தசரத புக்திரருக்குத் தெரிவிக்கிறான். அதன் விபரமானது கம்பராமாயண வசனத்தில் கண்டபடி யிவ்விடம் பெயர்த்தெழுதுவோம் :—

"பிள்ளைகளே! கேளுங்கள். பூர்வத்திலே தக்க பிரசாபதிக்கு அன்பது பெண்கள் பிறந்தார்கள். அதிலே பதிமூன்று பெண்களைக் காசிப மகாரிஷி கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டார். அதிலே அதிதி என்கிறவள் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களையும் வாமனுவதாரமான விட்டுணுவையும் பெற்றாள். திதி என்கிறவள் அறுபத்தாறு கோடி அசுரரைப் பெற்றாள். மதி என்கிறவள் மனுஷரையும் அவர்கட்கியல்பாகிய வருட முதலியவைகளையும் பெற்றாள். சுரபி என்கிறவள் பசுக்களையும், சராசரங்களையும் பெற்றாள். குரோதவசை என்கிறவள் கழுதை, கடம்பை, ஒட்டகம் இவை முதலியவைகளைப் பெற்றாள். வினதை என்கிறவள் காற்று, இடி, மின்னல், அருணன், கருடன், கூகை, பருந்து, பட்சி இவை முதலியவைகளையும் பெற்றாள். தாம்பிரை என்கிறவள் ஊர்க்குருவி, கௌதாரி, காடை முதலியவைகளைப் பெற்றாள். கழை என்கிறவள் கொடிகளையும் செடிகளையும் பெற்றாள். கத்துருவை என்கிறவள் பல பல சிரசுகளையுடைய சர்ப்பங்களைப் பெற்றாள். சுதை என்கிறவள் ஒரு தலைப்பாம்பு முதலானதுகளைப் பெற்றாள். அரிட்டை என்கிறவள் ஓணன், உடும்பு, அணில் முதலியவைகளைப் பெற்றாள். இழை என்கிறவள் ஜல சர முதலியவைகளைப் பெற்றாள். இப்படியாக அதிதி, திதி, தனு, மதி, சுரபி, குரோதவசை, வினதை, தாம்பிரை, கழை, கத்துருவை, சுதை, அரிட்டை, இழை என்று சொல்லப்பட்ட இந்தப்பதிமூன்று ஸ்திரீகளாலே ஆதியில் உலக முண்டாயிற்று."

என்கிறதாகச் சடாயு இராமலக்குமணருக்குத் தெரிவித்ததாகக் கண்டிருக்கிறது.

17. இவ்வாறு பற்பல மனிதர்களை யுலகங்களையும் மரங்களையும் செடிகளையும் மிருகங்களையும் பறவைகளையு மீன்றார்கள் என்று சொல்லியிருப்பதோடு கூட, மிருகங்களுக்கும் செடிகளுக்கும் பறவைகளுக்கும் பாத்திரங்களுக்கும் மனிதர் பிறந்தார்கள் என்றும் வாசிக்கிறோம். திருஷ்டாந்தமாக:—

யானை வயிற்றில்	அசல முனியும்
தூரங்கி லிருந்து	கபில முனியும்
மானி லிருந்து	சுருங்க முனியும்
அகத்தியபுஷ்பத்தி னின்று	அகத்திய முனியும்
கூசாப்புல் லிலிருந்து	கௌசிக முனியும்
சாலச்செடியைப்பற்று மோர் கோடி யிலிருந்து	கௌதம முனியும்
ஆந்தை யிலிருந்து	கேசபிங்கள முனியும்
கௌதாரி யிலிருந்து	தைத்திர முனியும்
புழுதி யிலிருந்து	பரசுராமரும்
மட்குடத்தி லிருந்து	துரோணனும்

தோன்றினார்கள் என்பதாக நூல்கள் கூறுகின்றன.

சங்கரா சாரியார் வாக்கு.

உலகிலேபிறந்து முன்னோரோதிய கலைகளெல்லாம்
நிலைபதாஞ் சோதிதன்னை நிசமதாய்ச் சொன்னதில்லை
பலபலபேதமாகப் பங்கமாய்க் கூறுசெய்தே
அலகைபோற் பொய்யைப்பேசி யருநரகழுந்தினாரே.

இத்தன்மையாகப் பொய்யின் மக்கள் தங்கள் மனதில் தோன்றினபடியெல்லாம் எழுதி பூர்வநூல்களைப் பாழ்பண்ணி, சரித்திர சம்பந்தமான சத்தியங்களுக்கூடே பொய்யை நுழைத்திருக்கிறார்களென்றறிக.

ஆகையால் இந்தியாவின் பூர்வகுடிகளாகிய தேவர்களெல்லாரும் மனிதரேயன்றிக் கடவுளரல்லவென்றும், அவர்களில் ஒருவராகிலும் இவ்வுலகத்தைச் சிருஷ்டித்ததாக நிஷ்கரிஷையாய்க்குறிப்பிட்டுச்சொல்லுதற்கு வேதாகம புராண இதிகாசங்களில் இடமில்லை யென்றுந்தெளிவாயறியலாம்.

அண்ணலாம் பரமசோதியற்புதமறியாதாலே
கண்ணிலே கண்டவெல்லாங் கதிதருங்கடவுளென்று
மண்ணுள்ளோர் வணங்குகின்றார் வரன்முறைப்படியீதென்ன
எண்ணியே நடந்துமோட்ச மிழந்தெரி நரகில்வீழ்வார்.

III-வது அத்தியாயம்.

தேவர் நிறம் கறுப்பு.

1. சந்திரன் கறுத்தவர், 2. வாயுபகவானின் நிறம் கறுப்பு, 3. சூரியன் கறுத்தவர், 4. இந்திரன் நிறம் கறுப்பு, 5. இராட்சதர் கறுத்தவர்கள், 6. விட்டுணு கறுத்தவர், 7. சிவன் கறுத்தவர், 8. பார்வதிதேவியார் நிறம் கறுப்பு, 9. ஐயனார் கறுத்தவர், 10. பிரமன் கறுத்தவர், 11. இராமர் கறுத்தவர், 12. கிருட்டிணன் கறுத்தவர், 13. தேவர்களின் பொதுவான நிறம் கறுப்பு.

இந்தியாவின் பூர்வ குடிகளாகிய தேவர்கள் மனிதரேயன்றிக் கடவுளரல்லவென்று பார்த்தோம். மனிதராகிய அவர்களுடைய பொதுவானநிறம் என்னவென்று காட்டுமேபடிக்கான சில ஆதாரங்களை இவ்வத்தியாயத்தில் வரைவோம்.

வேதங்கள் கூறும் தேவர்களில் முக்கியமானவர்கள் அட்டதிக்கு பாலர்கள். அவர்களில் சோமன் என்னப்பட்ட சந்திரன் என்பவரும் ஒருவர். இவருக்கு நூல்களில் வழங்கும் பெயர்களிற் சிலவற்றால் இவருடைய நிறமின்னதென்றொருவாறு அனுமானிக்கலாம். அப்பெயர்களாவன :—

1. அல்லோன், 2. இந்து, 3. களங்கன், 4 நிசாகரன், 5. நிசாபதி, என்பவைகளே. வடகீழ்த்திசைப்பாலனாகிய சந்திரனுக்கு வழங்கிய இப்பெயர்கள் பிற்காலத்தில் ஆகாயத்திலுலாவும் சந்திரனுக்கு மாற்றப்பட்டபோதிலும், சந்திர மகாராஜனுக்கு வழங்கிய இப்பெயர்களின் மூலதாற்பரியம் என்னவென்று பார்த்தால், அவைகள் சந்திரமகா ராஜனுடைய நிறமின்னதென்று காட்டும் :—

அல்லோன் என்னும் பெயருக்கு இருள்போன்றவன், இரவைப்போல் கறுத்தவன் என்பது மூலபொருள்.

அல் = இராத்திரி, இருள் (சதுரகராதி).

இந்து என்றால் அடுப்புக்கரி நிறமானவன், கறுத்தவன் என்றுபொருள்.

இந்து = கரி (சதுரகராதி).

களங்கன் என்றாலும் கறுத்தமேனியன் என்றே பொருள்.

களங்கம் = கறுப்பு (சதுரகராதி).

நிசாகரன் என்றால் இரவைப்போற் கறுத்த கையையுடையவன் என்று பொருள்.

நிசா = இராத்திரி
கரம் = கை } (சதுரகராதி).

நிசாபதி என்ருல் இரவைப்போற் கறுத்த அரசன் என்று பொருள்.

பதி = அரசன் (சதுரகராதி).

ஆகையால் இப்பெயர்களையுடைய வடகீழ்த்திசைப் பாலனுகிய சந்திர மகாராஜன் கறுத்தமேனியையுடையவராயிருந்திருக்கவேண்டுமென்றனுமானிக்கலாம்.

2. அட்டதிக்கு பாலர்களில் வாயுபகவானும் ஒருவர். அவருடைய நிறமின்னதென்று இராமாயணத்தாலறியலாம். இந்த இதிகாச நூலிலே தற்காலத்தில் மைசூர் ராட்சியம் என்று பெயர் வழங்கியநாட்டிலிருக்கும் கிட்கிந்தாபுரியில் பூர்வகாலத்திலரசாண்ட சுக்கிரீவமகாராஜனுடையமந்திரியும் தளகர்த்தனுமாகிய ஆஞ்சநேயர் என்னப்பட்ட அனுமாரை வாயுபுத்திரன் என்று கூறியிருக்கிறது. வாயுபுத்திரன் என்ருல் இருக்கு வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட வாயுவின் குமாரன் என்றல்ல. வாயுபகவானிருந்த காலத்துக்குச்சுமார் 70-தலைமுறைக்குப் பின்னிட்ட இராமருடைய காலத்திலிருந்த அனுமார் வாயுவின் குமாரனென்பது மதியீனம். வாயுபுத்திரனென்ருல் வாயுவின் மரபிலுதித்தவர் என்றே பொருள். அனுமாருடைய தாய் அஞ்சனுதேவி, தகப்பன் கேசரி. கேசரி என்பவர் வாயுபகவானின் மரபிலுதித்தவரானபடியால், கேசரியின் குமாரனுன அனுமாருக்கு வாயுபுத்திரன் என்னும் பெயருண்டாயிற்றென்றறிக. அனுமாருடைய நிறம் கறுப்பென்பதாக இராமாயணத்தில்திரும்பத்திரும்பக்கூறியிருப்பதால், அவருடையபிதாவாகிய கேசரியும் அவருடைய முற்பிதாவாகிய வாயுபகவானும்பொதுவாய்க் கறுத்த மேனியை யுடையவர்களாயிருந்திருக்க வேண்டுமென்றே அனுமானிக்க இடமுண்டாகிறது. அனுமாருடைய தாய்க்கு வழங்குகிற அஞ்சனுதேவி என்னும் பெயருக்குக் கறுப்பாயி என்றே பொருள்.

அஞ்சனம் = கறுப்பு, மை (சதுரகராதி).

ஆகையால் வாயுபுத்திரனுகிய அனுமாரும் அவருடைய குலத்துக்கு முன்னேனுகிய வாயுவும் கறுத்தமேனியை யுடையவர்கள் என்றனுமானிக்கலாம். மேலும் வாயுவுக்கு நூல்களில்வழங்கும் நீலம், மால் என்னும்பேர்களும் அவருடைய நிறமின்னதென்றுவிளக்கிக்காட்டுகின்றன.

நீலம் = கறுப்பு }
மால் = கருமை } (சதுரகராதி).

ஆகையால் அட்டதிக்கு பாலர்களிலொருவராகிய வாயுபகவானும் கறுத்த மேனியையுடையவர் என்றறிக.

3. அட்டதிக்கு பாலர்களில் சூரியமகாராஜனும் ஒருவர். அவருடைய நிறமும் கறுப்பென்று காட்டும்படிக்கான மூலபொருள் கொண்ட சிலபெயர்கள் நூல்களில் வழங்கியதெனப்பார்க்கிறேம். அப்பெயர்களாவன :—

1. இரவி, 2. எல்லி, 3. கதிரவன், என்பவைகளே.

இவற்றில் இரவி என்னும் பதத்துக்கு இரவைப்போற் கறுத்தவன் என்பது மூலபொருள் (இரவு-இராத்திரி). எல்லி என்றாலே இராத்திரி என்று பொருள் என்பதாகச் சதுரகராதி கூறுகின்றது. அதே பிரகாரம் கதிரவன் என்னும் பெயருக்குக் கருங்காலி போன்ற நிறமுடையவன் என்று பொருள் (கதிரம்-கருங்காலி). ஆகையால் இப்பெயர்கள் கொண்ட சூரிய மகாராஜனும் கறுத்தமேனியையுடையவ ரென்றனுமானிக்கலாம்.

4. அட்டதிக்கு பாலர்களில் இந்திரனும் ஒருவர். இவர் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களென்னப்பட்ட சுரர்களுக்கரசன். இவருடைய நிறமும் கறுப்பென்று காட்டும்படியான பெயர்களுண்டு. அவையாவன :—

1. கரியவன், 2. காரி, 3. மால்,

என்பவைகளே. கரியவன் என்றால் அடுப்புக்கரி போன்ற நிறத்தையுடையவன், கறுத்தவன் என்றும், காரி என்றால் கரிக்குருவி நிறமுடையவன் (காரி—கரிக்குருவி) என்றும், மால் என்றால் கறுத்தவன் என்றும் பொருளாகிறதென்று சதுரகராதியாலறியலாம். இந்திரனுடைய நிறம் கறுப்பென்பதற்கு வேறோர் ஆதாரம் கூறுவோம் :—

திருவிளையாடற் புராணம், பாண்டித்திருநாட்டுப் படலம்.

5-வது கவி.

சுந்தரன் திருமுடிமிசைத் தூயநீராட்டும்
இந்திரன்றனை யொத்தகா ரொழிலிதென்மலைமேல்
வந்துபெய்வலத்தனிமுதன் மௌலிமேல்வலாரி
சிந்துகின்றகைப் போதெனப் பன்மணிதெறிப்ப.

தென் பாண்டி நாட்டில் கன்னியாகுமரிக்குச் சமீபத்திலிருக்கும் பொதியமலை ("The Parnassus of the Dravidians") யின் சிறப்பை வர்ணிக்கும் புராணிகர், அம்மலைக்குமேலாக மேகங்களுயர்ந்து மழையை வருஷிப்பது எத்தன்மையா யிருந்ததென்றால், நீண்ட கோதண்டபாணியான இராமர் அன்புகனிந்து மதுரையிலெழுந்தருளிய சோம சுந்தரக்கடவுள் முடிமேல் பரிசுத்த நீரைக்கொண்டு திருமஞ்சனஞ்செய்வதுபோலிருந்தது என்று சொல்லிய பின்பு, அம்மேகங்கள் சிந்திய மழைத்துளிகளாகிய முத்துக்களின் வர்ணனையை இக்கவியில் கூறுகிறார். இதன் தாற்பரியமாவது :—

சோமசுந்தரக் கடவுள் திருமுடிமேலே நன்னீரைக்கொண்டு அபிஷேகஞ் செய்த இந்திரனையும் ஒப்பான கறுத்த மேகங்கள், அந்த இந்திரன் கடவுள் முடிமேல் அருச்சனைசெய்கிற கையினின்றும் பத்திர புஷ்பங்கள் சிதறினாற்போல, அந்தப்பொதிய மலைமேலே பலவிதமணிகள் தெரித்துச்சிந்த வந்து கவிந்துபொழியலாயின என்பதாம்.

இக்கவியில் கறுத்தமேகங்களை இந்திரனை யொத்தகார் என்றதனுல் இந்திரனும் கரிய நிறமுடையவரென்றறியலாம்.

5. சுரர்குல அரசனாகிய இந்திரனைப்போல தேவகணங்களிலொன்றாகிய இராட்சதர் என்னும் தேவர்களும் கறுத்தவர்கள் என்பதாகப் பல தடவைகளிலும் கம்பராமாயணத்தில் விளம்பியிருக்கின்றது:—

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், திருவடிதொழுத படலம்.

88-வது கவி.

வீரரும்விரைவிற்போனார் விலங்கன்மேலிலங்கைவெய்யோர்
சோர்விலாக்காவற்பாடும் பெருமையு மரணுங்கொற்றக்
கார்நிறத்தரக்கரென்போர் முதலியகணிப்பிலாத
வார்கழலனுமன்சொல்ல வழிநெடிதெளிதிற்போனார்.

இதன் கருத்து.

சுக்கிரீவன் முதலான வானரக்கொடி வீரர்களும் (மைசூர் இராட்சியத்திலுள்ள கிஷ்கிந்தாபுரிப் பட்டணத்திலிருந்து) விரைந்து சென்றார்கள், மேருவின் சிகரத்தின் மேலுள்ள இலங்கையைக் கொடியவர்களாகிய இராட்சதர் சோர்வில்லாமற்காக்கும் காவற்பாட்டையும், அதன் பெருமையையும், மதில்முதலிய அரண்களையும், வெற்றியையும், கருநிறமுடைய இராட்சதரென்போர் முதலான அளவில்லாத விஷயங்களையும், நீண்ட வீரகண்டை கட்டிய அநுமார் விவரித்துக்கூற, நெடிய வழியை எளிதாகக் கடந்து சென்றார்கள் என்பதாம்.

இக்கவியில் இராட்சதரைக் கார்நிறத்தரக்கர் என்று சொல்லியிருப்பதால், அவர்கள் கருநிறமுடையவர்கள் என்றறிகிறோம். கார் என்னும் பதத்துக்கு உவின்ஸ்லோ ஆசிரியர், கருமை (Blackness), இருள் Darkness, Gloom of night) என்றருத்தம் கூறியிருக்கிறார்.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், சூடாமணிப்படலம்.

63-வது கவி.

நீனிறவரக்கர் தங்குருதிநீத்தநீர்
வேலைமிக்காற்றுமீளவேலைசூழ்
ஞாலமுற்றுங்கடையுகத்துநச்சறுக்
காலனும் வெறுத்துயிர் காலக்காண்டியால்.

இக்கவியில் நீல்நிற அரக்கர் என்று பார்க்கிறோம்; அதாவது நீல நிறத்தையுடைய இராட்சதர் என்று பொருள். நீலம் என்னும் பெயருக்கு உவின்ஸ்லோ ஆசிரியர்,

கறுப்பு=(Blackness).
இருள் =(Darkness)

என்றருத்தம்கூறியிருப்பதால், இராட்சதர் கறுத்தமேனியையுடையவர்கள் என்றறிக.

ஷ காண்டம், உருக்காட்டுப்படலம்.

74-வது கவி.

உழைக்குலத்திய மாயவுருவுகொண்டுறுதல்செய்தான்
மழைக்கருநிறத்து மாயவரக்கன்மாரீசனென்பான்
இழைத்தடமார்பத் தண்ணலெய்யப்போய் வையஞ்சேர்வான்
அழைத்ததவ்வோசை யுன்னையயக்குதற் கரக்கன்சொல்ல,

இக்கவியில் மாயமான்வடிவமெடுத்து, சேலத்துக்கருகாமையிலுள்ள பொய்மான்கரடு என்னும் இடத்தில் இராமருடைய அம்புக்கு இரையான மாரீசன் என்னும் இராட்சதனை மழைக்கருநிறத்தவன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு மழைக்காலிருட்டு (Darkness of a rainy night)ப்போன்ற மேனியையுடைய மாரீசன் என்று பொருள்.

ஷ காண்டம், காட்சிப்படலம்.

63-வது கவி.

விரிமழைக்குலங்கிழித் தொளிருமின்னெனக்
கருநிறத்தரக்கியர் குழவிற்கண்டனன்
உருநிறத்தொருதனிக்கொண்டலூழியான்
இருநிறத்துற்றவெற்கியைந்த காந்தத்தை.

இக்கவியிலும் இராட்சதப் பெண்களைக் கருநிறத்தரக்கியர் என்று சொல்லியிருப்பதால், அவர்கள்கரியநிறமுடையவர்களென்றறிகிறோம்.

ஆகையால் இராட்சதருடைய சாதாரணமான நிறம் கறுப்பு என்பதற்கையமில்லை. பதினெண்கண தேவர்களும், நாம் முதலாவது அத்தியாயத்தில் விரித்துரைத்தபடி, ஏக குலத்தவர்களாகையால், இராக்ஷதர்களைப்போலவே மற்றும் தேவகணங்களும் கருநிறமுடையவர்கள் என்றறிக.

6. இந்திரனுடைய இளைய சகோதரன் உபேந்திரன் என்னும் விட்டுணு. இவ்விருவரும் காசிபருக்கு அதிதியிடம் பிறந்த பிள்ளைகள்.

"உபேந்திரன். The younger brother of Indra an incarnation of Vishnu, விட்டுணு." (Winslow).

விட்டுணுவும் கறுத்தமேனியையுடையவர் என்றே பார்க்கிறோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், உக்கிர பாண்டியனது திருவவதாரப்படலம்.

3-வது கவி.

கரியவன் கமலச்செம்மன்மறை முதற்கலைகள்காண்டற்
கரியவனன்பர்க்கென்று மெளியவனுகுமேன்மை
தெரியவன்பகன்றசிந்தைத் தென்னவன்றனக்குங்கற்பிற்
குரியவடனக்குங்காதன் மகளெனவுமையைத்தந்தான்.

இதன் தாற்பரியம்.

விட்டுணு, பிரமன், வேதமுதலிய சாஸ்திரங்களாலும் காணுதற்கரியவனாகிய சந்திரசூடனென்னும் சுந்தர சுவாமி, தாம் அன்பர்களுக்கு எளியவனாக இருக்கும் பெருமையை யாவருக்கும் காட்டும்பொருட்டு, மிகுந்த அன்பு பூண்டசிந்தனையுடைய மலயத்துவச பாண்டியனுக்கும் அவன்மனைவியாகிய காஞ்சனமாலைக்கும் ஆசைக்குறிய தடாதகையென்னும் மகளாகப்பார்வதி தேவியாரையே அருளிச் செய்தார் என்பதாம். சிவபெருமானுடைய மனைவியாகிய பார்வதி தேவிதாமே மலயத்துவச பாண்டியனுக்குக் காஞ்சனமாலையிடம் மகளாக அவதரித்தாள் என்பது கருத்து. இக்கவியில் விட்டுணுவுக்குக் கரியவன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதால், அவர் கரிய நிறமுடையவரென்றறியலாம்.

உவின்ஸ்லோ (Winslow) அகராதியாசிரியரும் கரியவன், கரியமால் என்னும் பெயர்கள் விட்டுணுவின் நாமதேயங்களென்று விளம்புகிறார். கரியமால் என்னும் பெயர் விட்டுணுவுக்கு வழங்கியதற்கோர் திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம். சிவபெருமானுடைய குமாரனாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுள், விட்டுணுவின் மகளும் சுவர்க்கலோகத்தில் வளர்ந்தவளுமான தெய்வயானையைக் கட்டினவரானபடியால், விட்டுணுவுக்குச் சுப்பிரமணியர் மருமகன். சுப்பிரமணியரைக் கரியமால் மருகன் என்று கண்டிருக்கிறது.

சுப்ரமண்யர் மாலை.

27-வது கவி.

அறிந்தறியாமற் செய்திடும் பிழையை ஆண்டவா பொறுப்பதுன் செயலே
தெரிந்து நின்மனத்தில் குற்றமாய்வைத்து தெண்டனைசெய்திடவேண்டாம்
புரிந்துநீயுன துமைந்தனென்றெண்ணிப்பவுசுபாக்கியங்களைக்கொடுப்பாய்
கரியமால்மருகா அரனிடபுதல்வா காங்கயா சுப்ரமண்யனே.

காசிக்கலம்பகத்தில் விட்டுணுவின் நிறத்தை மேகத்துக்கு ஒப்பிட்டிருக்கின்றது.

42-வது கவி.

புயல்வண்ணக்கண்ணற்கொளித்தவக்கள்வன் புணர்ப்பையெண்ணுள்
கயல்வண்ணக்கண்ணிதன்கண்ணினுட்புக்கது கண்டிருந்தும்
செயல்வண்ணங்கண்டிலள்வாளாப்புறந்தேங்குந்தேடுகின்றாள்
வயல்வண்ணப்பண்ணையவிமுத்தத்தானை மனத்துள்வைத்தே.

72-வது கவி.

உண்டகில்கோடியுமுமிழ்ந்திடுவன்முகிலேழு மொக்கப்பிழிந்துகடலேழ்
உடன்வாய்மடுத்திடுவன்வடமேருமூலத் தொடும் பிடுங்கிச் சுழற்றி
அண்டபகிரண்டமுமடித்துடைப்பன்புவன மவையேழு பிலமேழுமாய்
அடைவடைவடுக்கிய வடுக்கைக்குலைப்பனிவை யத்தனையும்வித்தையலவாம்
கொண்டல்மணிவண்ணனுமுண்டகக்கண்ணனுங் குஞ்சிதச்செஞ்சரணமுங்
குடிலகோடீரமுந்தேடிய தலமுமண்ட கோளமுந்துருவியோடப்
பண்டைமறையோலமிடவெளியினடமாடும் பரஞ்சுடர்பொலிந்தகாசிப்
பதியிலடையாமலிப்பல்லுயிர்த்தொகுதியும் பரமபதமடைவிப்பனே.

இவ்விரண்டுகவிகளிலும் விட்டுணுவை

(a) புயல்வண்ணக்கண்ணன்

(b) கொண்டல்மணிவண்ணன்

என்று கூறியிருக்கிறது. அவற்றிற்கு முறையே

(a) மேகம்போற் கருநிறமுடைய விட்டுணு,

(b) மேகம்போலழகிய நிறமுடையவ்ன்

என்று பொருள். ஆகையால் விட்டுணுவும் கறுத்தமேனியையுடையரென்றறியலாம்.

7. விட்டுணுவைப்போலவே சிவனும்கருநிறமுடையவர் என்று வாசிக்கிறோம்.

மதுரைக்கலம்பகம்.

62-வது கவி.

கண்டமுங்காமர்மெய்யுங்கறுத்தவர்வெளுத்தநீற்றர்
எண்டருமதுரையிற்சிற்றிடைச்சிபேரிடைச்சியென்பீர்
தொண்டைவாயமுதிட்டென்றன்பாலிங்குத்தோயீர்வாளா
மண்டுமென்னகத்திலென்னீர்மத்திட்டுமதிக்கின்றீரே.

இக்கவியில் கழுத்தும் அழகியமேனியும் கருநிறமுடையவரென்று சிவபெருமானைக்குறித்துச் சொல்லியிருப்பதால் அவருடைய நிறமும் கருமை என்றறியலாம்.

8. சிவபெருமானுடைய மனைவியாகிய பார்வதி தேவியாரும் கருநிறத்தவள் என்று விளம்பியிருக்கிறது.

இலிங்கபுராணம், தேவிமாலைசூட்டினவத்தியாயம்.

9-வது கவி.

பொருவினன்முத்தமாலைதாழ்ந்தொளிரும் பொழிகதிர்வெண்மதிபோல
வெரிகதிர்ப்பசும்பொற்கரம்புறமடுத்த வெழில்செயுந்தண்குடைநீழற்
றிருமணிமவுலிக்கதிர்திசையளப்பத் திண்டிறலணிந்ததோள்வருணன்
கருநிறத்தடங்கணிமையமால்வல்லி நன்மணங்காணியவடைந்தான்.

இக்கவியில் மலையரசன் மகளாகிய பார்வதி தேவியாரைக் கருநிறத்தடங்கணிமையமால் வல்லி என்று சொல்லியிருப்பதால், அம்மனும் கறுத்தமேனியையுடையவள் என்றறியலாம். அம்மனும் சிவபெருமானும் கறுத்தமேனியையுடையவர்களானதால், அவர்கள் புத்திரராகிய விநாயகரும் சுப்பிரமணியக் கடவுளும் கருநிறமுடையவர்களாகவேயிருந்தார்களென்றுமனுமானிக்கலாம்.

9. சிவபெருமானுக்கு மோகினியிடம் பிறந்த குமாரனாகிய சாத்தன் என்னும் ஐயனாரும் கறுத்தவர்.

திருவிளையாடற்புராணம், திருநகரங்கண்டபடலம்.

43-வது கவி.

கோட்டிசைக்கரியசாத்தனுந்தென்சார் கீற்றுவெண்பிறைநுதற்களிற்றுக்
கோட்டிளங்களபக்கொங்கையன்னையருங் குடவயின் மதுமடையுடைக்குந்
தோட்டிளந்தண்ணந்துழாயணிமௌலித் தோன்றலும் வடவயிற்றோடு
நீட்டிரும்போந்தினிமிர்குழலெண்டோ ணீலியுங்காவலாநிறவி.

இக்கவியில் கரியசாத்தன் என்று கூறியிருப்பதால் சிவபெருமானுடைய குமாரர்களிலொருவராகிய ஐயனாரும் கறுத்தமேனியையுடையவர் என்றறியலாம்.

10. சிவபெருமானும் விட்டுணுவும் கறுத்தமேனியையுடையவர்களென்று பார்த்தோம். பிரமனுடைய நிறமும் அத்தன்மையாகவேயிருந்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில் நாம் முந்தின அத்தியாயத்தில் விளக்கிக்காட்டிய பிரகாரம் இம்மூவரும் ஒரே குலத்திலுதித்த மகாத்துமாக்கள். பிரமனுடைய நிறத்தைப்பற்றிய ஓர் குறிப்பு அருணாசலபுராணத்தில் கண்டிருக்கிறது.

அருணாசலபுராணம், திருமலைச் சருக்கம்.

22-வது கவி,

வித்தகமுனிப்பிருகு விட்டமுனிவாலே
பத்துருவெடுத்தனை பகுத்தறிகிலாயோ
வத்தனையுடற்களுமமைத்தபடியாலென்
கைத்தலமுமிப்படி கறுத்தபடிபாராய்.

பிரமனும் விட்டுணுவும் தங்களில் யார் பெரியவரென்று ஒருவருக்கொருவர் தர்க்கம்செய்து கொண்டிருக்கும்போது, பிரமன் விட்டுணுவைப் பார்த்துச் சொன்ன கவி இது. இக்கவியில் விட்டுணுவைப் பத்துத்தரம் படைத்ததினாலே பிரமனுடைய கை கருநிறங்கொண்டதென்று சொல்லிய குறிப்பால், சிவனையும் விட்டுணுவையும்போல பிரமனும் கறுத்தவரென்றனுமானிக்கலாம்.

ஆகையால் சிவன், பிரமா, விட்டுணுவென்று சொல்லப்படும் மும்மூர்த்திகளும் கருநிறமுடையவர்களென்றறிகிறோம்.

11. விட்டுணுவினவதாரமாகிய இராமரும் கரியவர் (Blackman) என்று காட்டும்படிக்கான இரண்டொரு ஆதாரங்கள் பார்க்கலாம்.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், காட்சிப்படலம்.

8-வது கவி.

துப்பினாற்செய்தகைகொடுகால்பெற்ற துளிமஞ்
சொப்பினான்றனைநினைதொறுநெடுங்கண்களுகுத்த
அப்பினானனைந்தருந்துயருயிர்ப்புடையாக்கை
வெப்பினாற்புலர்ந்தொருநிலையுறுதமென்றுகிலாள்.

இக்கவியில் இராமருடைய நிறத்தைத் துளிமஞ்சுக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறது. துளிமஞ்சு=மழைமேகம் (Rain clouds). இதே பிரகாரம் அயோத்தியா காண்டம், மந்திரப்படலம், 54-வது கவியில் இராமரை மழைமுகிலனைய அண்டர் நாயகன் என்றும், 88-வது கவியில் கொண்டல்வண்ணன் என்றும் கூறியிருக்கிறது.

1. துளிமஞ் சொப்பினான்
2. மழைமுகிலனையவன்
3. கொண்டல் வண்ணன்

என்னும் பெயர்களுக்கெல்லாம் மழைமேகத்துக்கு ஒப்பானவன் என்று பொருளாகிறபடியால் இராமர் கரிய நிறமுடையவர் என்றறியலாம்.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், உருக்காட்டுப்படலம்.

3-வது கவி.

கருமேகநெடுங்கடல்காரனையான்
தருமேதனியேனெனதாருயிர்தான்
உருமேறுறழ்வெஞ்சிலை நாணொலிதான்
வருமேயுரையாய்வலியார்வலியே.

இக்கவியில் இராமருடைய நிறமானது

1. கருமேகம்=The black clouds,
2. நெடுங்கடல்=The extended sea,
3. கார்=The gloom of night,

என்பவற்றிற்கொப்பான தென்று கண்டிருப்பதாலும் இராமர் கரியநிறமுடையவர் என்றறியலாம்.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், திருவடிதொழுத படலம்.

75-வது கவி.

வஞ்சனையரக்கர் செய்கையிதுவெனமனக்கொண்டேயும்
அஞ்சனவண்ணத்தான்றன்பெயருரைத்தளியையென்பால்
துஞ்சுறுபொழுதிற்றந்தாய் துறக்கமென்றுவந்துசொன்னாள்
மஞ்செனவனமென்கொங்கைவழிகின்ற மழைக்கணீராள்.

இக்கவியில் இராமருடைய நிறத்தை கண்ணுக்கிடும் மைக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறது.

அஞ்சனம்=Black paint for the eye-lids.

ஆகையால் இராமர் கறுத்தவர் என்றறியலாம்.

12. விட்டுணு அவதாரமாகிய கிருட்டிணமூர்த்தியின் நிறமும் கறுப்பென்றறியாத இந்துக்களிருக்கமாட்டார்கள். கிருட்டிணன் என்னும் பெயரே காரணப்பெயர். அவர் மிகவும் கறுத்தமேனியையுடையவரானதால் கிருட்டிணன் (கிருட்டிணம்—கறுப்பு) என்று பெயராயிற்று. அவருடைய இயற்பெயர் கண்ணன் (கண்ணப்போலருமையானவன்). இது அவர் பெற்றோராகிய வசுதேவரும் தேவகிதேவியும் அவருக்கிட்ட நாமம். கண்ணனுடைய நிறம் எத்தன்மையதென்று பார்க்கலாம்.

கூர்மபுராணம், கண்ணனவதரித்தவத்தியாயம்.

19-வது கவி.

காம்பிசைகுறிக்குஞ்செவ்வாய்க்கருமுகில்வண்ணன்றன்னை
யேம்பலோடறம்வழாமலிரு நிலமுழுதுமுய்யப்
பாம்பிணைப்படத்தை மானும்பங்கயப்பருமவல்குற்
றேம்படுகுமுதச் செவ்வாய்த் தேவகிகருவுட்கொண்டாள்.

இக்கவியில் கிருட்டிண மூர்த்தியைக் கருமுகில்வண்ணனென்கிறார் புராணிகர். அதற்குக் கருமேகம்போன்ற நிறமுடையவன் (கரு=கறுத்த, முகில்=மேகம், வண்ணம்=நிறம்) என்று பொருள்.

28-வது கவி.

வணங்கிய தந்தைதன்னைமாயையாலறிவு நீக்கி
யணங்கரவணையிற்றுஞ்சு மஞ்சனக்கோண்டலன்று
னிணங்கமழ்கதைவாள் சங்கநேமியம்படைவில்லாய
கணங்கொள்வெம்படைகள் யாவுங்கரந்திவைபுகலுமன்றே.

இக்கவியிலும் கிருட்டிணமூர்த்தியை அஞ்சனக்கோண்டலன்னான் என்று கூறியிருக்கிறது. அதற்கும் கறுத்தமேகம்போன்றவன், என்றே (அஞ்சனம்=கறுப்பு, கொண்டல்=மேகம்) பொருள்.

62-வது கவி.

கையுமுகமுங்கண்ணுங்காலுமுந்தித்தடமுஞ்
செய்யகமலம்பொருவுங் கரியசெம்மறன்னை
யையமருங்குற்செவ்வாயசோதைகுறங்கினேற்றி
வையமுழுதுமுண்டமலர்வாயுச்சிமோந்தாள்.

இக்கவியில் கிருட்டிணனைக் கரியசெம்மல் என்கிறார். அதற்குக் கறுத்த புத்திரன் (கரிய=கருநிறமான, செம்மல்=புதல்வன்) என்றுபொருள்.

13. இப்படியாக நான்கு வேதங்களும் விசேஷித்துக்கூறுகின்ற மூவாயிரத்து முந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட தேவர்களில் முக்கியமானவர்களாகிய அட்டதிக்குபாலர்கள் என்னும் எண்மரில் சந்திரனானவருக்கு வழங்கிய அல்லோன், இந்து, களங்கன், நிசாகரன், நிசாபதி என்னும் ஐந்து பெயர்களின் மூலதாற்பரியங்களைக் கொண்டு, அவர் கறுத்தமேனியையுடையவரா யிருந்திருக்கவேண்டுமென்றனுமானித்தோம். அதேபிரகாரம் வாயுபகவானுக்கும் வழங்கிய நீலம், மால் என்னும் பெயர்களாலும், அவருடைய மரபிலுதித்த ஆஞ்சநேயர் என்னப்பட்ட அனுமாரைப்பற்றி இராமாயணத்தில்கண்ட விபரங்களாலும் வாயுபகவானும் கறுத்தவரெனப்பார்த்தோம். சூரியமகாராஜனானவருக்கு வழங்கிய இரவி, எல்லி, கதிரவன் என்னும் பெயர்களால் அவருடைய நிறமும் எத்தன்மையாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்றறிந்தோம். முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களுக்கும் அரசனாகிய தேவேந்திரனுடைய நிறமும்கறுப்பென்பதாகத் திருவிளையாடற் புராணத்தில் கறுத்தமேகங்களை இந்திரனுக்கு ஒப்பிட்டிருப்பதாலும், அவருக்கு வழங்கிய கரியவன், காரி, மால் என்னும் பெயர்களின் மூலதாற்பரியத்தாலுமறிந்தோம். ஆகையால் வேதங்கள் கூறும் தேவர்கள் பொதுவாய்க் கறுத்தமேனியையுடையவர்களாகவே யிருந்திருக்கவேண்டும். அதுபோலவே இதிகாசங்களும் புராணங்களும் விசேஷித்துக்கூறும் சிவன், பிரமா, விட்டுணு, இராமர், கிருட்டிணமூர்த்தி முதலானவர்களெல்லாம் கறுத்தவர்களென்பதாகவும் மேலே நாம் கூறிய பற்பல ஆதாரங்களால் தெரிகிறது. ஆகையால் இந்தியாவி னதிபூர்வகுடிகளாகிய தேவர்கள் என்னப்பட்டவர்கள் சாதாரணமாய்க் கறுத்த மேனியையுடையவர்களென்றியலாம்.

—o—

IV-வது அத்தியாயம்.

தேவர்கள் அரசகுலத்தவர்.

1. இருக்குவேதம் க்ஷத்திரியர் என்று கூறுகிறது. 2. தேவர்கள் பெயர்களின் மூலதாற்பரியத்தாலும் க்ஷத்திரிய ரென்றேற்படு கிறது. 3. தேவர்கள் ஆரியர், இந்திரன் ஆரியன், வருணன் ஆரியன், சிவன் ஆரியன், ஐயனார் ஆரியன், பார்வதி ஆரியை, இராமர் ஆரியன், கிருட்டிணன் ஆரியன். 4. ஆரியரே க்ஷத் திரியர், திவாகரம், டாக்டர் பர்ட் உட் அபிப்பிராயம். 5. தே வர்கள் என்பது க்ஷத்திரியபதம், திருவிளையாடற் புராணம், டா க்டர் மக்ளீன் அபிப்பிராயம், திவாகரம், கல்வெட்டு சாசனம், தெலுங்காதாரம். 6. அரசரை வணங்குவதே இந்தியாவின் பூர்வ வழக்கம். 7. தேவர்களரசுபுரிந்த 56 தேசங்கள்.

இந்தியாவின் அதிபூர்வ குடிகளுக்கே தேவர்களென்று பெய ரென்பதாகவும், அவர்கள் மனிதரே யன்றிக் கடவுளரல்ல வென்பதாகவும், பொதுவாய்க் கறுத்தமேனியையுடையவர்களென்பதா கவும் முந்தின அத்தியாயங்களில் பார்த்தோம். இனிமேலவர்கள் அர சர் குலத்தவரென்னும் விஷயத்தை இவ்வத்தியாயத்தில் கூறுவோம்.

எத்தேசத்திலும் அரசர்களுடைய சரித்திரங்கள் பூர்வ காலங்க ளிலெழுதப்பட்டதாகப் பார்க்கிறோமேயன்றிக் குடியானவர்களுடைய சரித்திரங்களெழுதப்பட்டதாகப் பார்க்கிலோம். இராஜாக்களுடைய சரித்திரங்களைத்தான் பூர்வ நூல்கள் கூறுகின்றன. நான்கு வேதங்களு க்கும் முதல் வேதமான இருக்குவேதத்தில் தேவர்களை க்ஷத்திரியர் என்றே சொல்லியிருக்கிறது. திருஷ்டாந்தமாக இருக்குவேதம், ஏழா வது மண்டலம், 64.2.ல் வரும் சுலோகத்தையும், அதே மண்டலத்தில் 89.1.ல் வரும் சுலோகத்தையும் பார்க்க. ஆகையால் வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட தேவர்கள் சத்திரியரென்னும் அரசர் குலத்தவரென்ற றிகிறோம்.

2. வேதங்களில் சொல்லப்படும் தேவர்களில் முக்கியமானவர் களான அட்டதிக்கு பாலருக்கு வழங்கும் பெயர்களாலும், தேவர்கள் சத்திரிய குலத்தவரென்றறியலாம். திருஷ்டாந்தமாக:—

அட்டதிக்கு பாலரில் ஒருவரும் தென்கீழ்த்திசைப் பாலனுமாகிய அக்கினிபகவானுக்கு வழங்கும் சூரன் என்னும் பெயருக்கு வீரன், வீரர் குலத்தவன், சத்திரியன் என்றே பொருள்; சூரம்=வீரம் (சதுராகராதி). கீழ்த்திசைப் பாலனாகிய இந்திரனுக்கு வழங்கும் வாசவன் என்னும் பெயருக்கு அம்பு வித்தையில் வல்லவர்கள் குலத்தவன், அதாவது, சத் திரிய குலத்தவன் என்று பொருள்; வாசம்=அம்பு (சதுராகராதி).

வடமேற்றிசைப்பாலனாகிய வாயுபகவானுக்கு வழங்கிய சமீரன் என்னும் பெயருக்குப் போர்வீரன், அதாவது, சத்திரியன் என்றும், ஆசுகன் என்னும் பெயருக்கு அம்பு வித்தையில் வல்லவர்கள் குலத்தவன், அதாவது, சத்திரிய குலத்தவன் என்றுமே பொருள்; சமீரம்=போர், ஆசுகம்=அம்பு என்பதாகச் சதுரகராதியாலறிக. அப்படியே தென்மேற்றிசைப் பாலனாகிய சூரியமகா ராஜனுக்கும் சூரன் என்னும் சத்திரியகுலப் பெயரும், சண்டன் (சண்டை=போர்), அதாவது, போர்வீரன் என்னும் சத்திரியகுலப்பெயரும் வழங்கினதாகப் பார்க்கிறோம். வடகீழ்த்திசைப்பாலனாகிய சந்திர மகாராஜனுக்கும் போர் வீரன், சத்திரியன் என்று பொருள்படும் தெவ்வு (தெவ்=போர்) என்னும் பெயரும், அம்புவித்தையில் வல்லவர்கள் குலத்தரசன் என்று பொருள்படும் உடுபதி (உடு=அம்பு, பதி=அரசன்) என்னும் சத்திரிய குலப்பெயரும் வழங்கி வந்திருக்கின்றன. அதே பிரகாரம் சூரியமகா ராஜன் புத்திரனும் தென்றிசைப்பாலனுமாகிய இயமனுக்கும் போர் வீரன், சத்திரியன் என்று பொருள் கொடுக்கும் சண்டன் (சண்டை=போர்), சமன் (சமம்=போர்), மறலி (மறல்=போர்) என்னும் பெயர்களும், வீரன் என்று பொருள் கொடுக்கும் சௌரி (சௌரியம்=வீரம்) என்னும் சத்திரியகுலப்பெயரும்வழங்கினதாக வாசிக்கிறோம். ஆகையால் இருக்குவேதத்தில் சொல்லியபடி தேவர்களென்னப்பட்டவர்கள்சத்திரியரென்னும் அரசர் குலத்தவர் என்று விசிதமாகிறது.

3. தேவர்களுக்குச் சத்திரியர் என்னும் பெயரோடு ஆரியர் என்னும் குலவிளக்கப் பெயரும் வழங்கியிருக்கிறது. திருஷ்டாந்தமாக இருக்கு வேதம், 1-வது மண்டலம், 103.3 ல் இந்திரனைப் பார்த்து வஜ்ஜிரபாணியாகிய இந்திரனே தாசியூஜனங்களை உன் வஜ்ஜிராயுதத்தால் சங்கரித்து, ஆரியருடைய கீர்த்தியைப் பெருகச் செய்வாயாக என்று கூறியிருப்பதால் சத்திரியனாகிய இந்திரன் ஆரியர்குலத்தவன் என்றறியலாம். மேலும் இருக்குவேதம், ஏழாவது மண்டலம், 86.7.ல்

> "எங்கள்ஆசையை நிறைவேற்றி எங்களை ஆதரித்து வரும் வருணபகவானே, நான்பாவதோஷமல்லாமல் அடிமையைப்போல் உண்மையாய் அர்ச்சனைசெய்வேன்; நாங்கள் அறிவீனர், ஆகையால் ஆரியகுல தேய்வமே! எங்களுக்கு அறிவைத்தாரும்"

என்று விளம்பியிருப்பதால் சத்திரியனாகிய வருணபகவானுக்கும் ஆரியன் என்னும் குலவிளக்கப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறதென்றறிகிறோம். வருணபகவான் ஆரிய குலதெய்வம் என்பதாக வேதங்கள் கூறுகிறபடியால், அவருடைய இனத்தாரான மற்றும் திக்குபாலர்களும் வருணபகவானைப்போலவே ஆரிய குலத்தவர்களென்று சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகையால் வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட தேவர்கள் ஆரியர் என்றறிக. புராணங்கள் கூறும் தேவர்களும் ஆரியர்தான்.

மும்மூர்த்திகளிலொருவராகிய சிவப்பெருமானுக்கும் ஆரியன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச் செய்த திருவம்மானை.

2-வது கவி.

பாரார்விசும்புள்ளார் பாதளத்தார் புறத்தா
ராராலுங்காண்டற் கரியானெமக்கெளிய
பேராளன்றென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றி
வாராவழியருளி வந்தென்னுளம் புகுந்த
வாராவமுதாயலை கடல் வாய்மீன்விசிறும்
பேராசை வாரியனைப் பாடுதுங்காணம்மானாய்.

சிவபெருமானுக்கு மோகினியிடம் பிறந்த குமாரனாகிய ஐயனாருக்கும் ஆரியன் என்னும் பெயர் வழங்கினதாகச் சதுரகராதி யாசிரியர் பொருளகராதியில் கூறுகிறார். சிவனுடைய மனைவியாகிய பார்வதிதேவியாருக்கும் ஆரியை என்னும் பெயர் வழங்கினதாகத் திவாகரம், தெய்வப் பெயர்த் தொகுதி, 15-வது சூத்திரத்தில் கண்டிருக்கிறது.

உமையவள் பெயர்.

காமக்கோட்டி யம்பிகை கௌரி
ஆரியை சத்தி யயிராணி பார்வதி
இமையவல்லியுமையவள் பேரே.

விட்டுணு அவதாரங்களாகிய இராமமூர்த்திக்கும், கிருட்டிண மூர்த்திக்கும் ஆரியன் என்னும் பெயர் வழங்கியதற்கு ஒவ்வொரு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியா காண்டம், தைலமாட்டு படலம்.

46-வது கவி.

ஆரியனிளவலை நோக்கி யய்யவிச்
சீரியவல்லன செப்பலென்ற பின்
பாரிடைவணங்கினன்பதைக்கு நெஞ்சினன்
தேரிடைவித்தகன்சேறல்மேயினான்.

இக்கவியில் இராமருக்கு ஆரியன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

கூர்மபுராணம், கண்ணனவதரித்த வத்தியாயம்.

209-வது கவி.

சார்தலுமக்குரூரன் றண்புனல்படியுமேல்வை
தேரினிற்புனலிற் கண்ணின்மனத்தினிற் றிசைகளெட்டி
னாரியன்றன்னைக் கண்ணுற்றற்புத நீரனாகி
யீர்மலர்தூவியைய னிணையடியேத்தினானே.

இக்கவியில் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு ஆரியன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. ஆகையால் புராணங்கள் கூறும் தேவர்களும், வேதங்கள் கூறும் தேவர்களைப்போலவே ஆரிய குல மென்மக்கள் என்றறியலாம்.

4. இப்படியாக வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் கூறப்படும் தேவர்களுக்கு ஆரியர் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதாலும் தேவர்கள் என்னப்பட்ட சத்திரியர் அரசர் குலத்தவரென்றறியலாம். எப்படியெனில் தமிழில் ஆரியன் என்னும் பெயரானது அரசர் குலப்பெயரேயன்றிப் பார்ப்பாருக்கும் வைசியருக்கும் சூத்திரருக்கும் வழங்கிய பெயரல்ல. திவாகரம் என்னும் பூர்வ தமிழகராதியில், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி என்னும் பிரிவில், நான்கு ஜாதிகளையும் பற்றிய 33 சூத்திரங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில்

1 முதல் 8-வரையுள்ள சூத்திரங்கள் **ஐயர்கள்** பெயர்களையும்,
9 முதல் 31 வரையுள்ள சூத்திரங்கள் **அரசர்** பெயர்களையும்,
32-வது சூத்திரம் **வணிகர்** பெயர்களையும்,
33-வது சூத்திரம் **சூத்திரர்** பெயர்களையும்,

கூறுகின்றன. இவற்றில் அரசர் குலப்பெயர்கள் கூறும் சூத்திரங்களில் ஒன்றாகிய 11-வது சூத்திரத்தில் ஆரியர் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறபடியால், ஆரியர் என்பது அரசகுலப் பெயரென்றறிகிறோம். ஆகையால் தேவர்களுக்கு வழங்கிய ஆரியர் என்னும் பெயராலும் தேவர்கள் அரசர் குலத்தவர்களாகிய சத்திரியரென்றறியலாம். இதற்கிணங்க டாக்டர் பர்ட் உட் துரையும் தாமியற்றிய புஸ்தகமொன்றில் * பிராமணர் துரேனிய ஜாதிப் பிரிவைச் சேர்ந்த மந்திரவாதிகள் என்றும், சத்திரியர் ஆரியவீரர்கள் என்றும், வைசியர்கள் கலந்துபோன ஆரியர்களும் பூர்வகுடிகளுமென்றும், சூத்திரர் ஜெயிக்கப்பட்ட இந்தியாவின் பூர்வ குடிகளென்றும் கூறுகிறார். டாக்டர் பர்ட் உட் கூறும் இந்த அபிப்பிராயத்தில் ஆரியரைப்பற்றிச் சொல்லிய விஷயமானது இந்தியாவிலுள்ள பூர்வ நூல்களுக்கொத்திருக்கிறபடியால், ஆரியரே சத்திரியர் என்னும் விஷயம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதே. ஆகையால் தேவர்களென்னப்பட்டவர்கள் ஆரியரென்றும், சத்திரியரென்றும் கூறப்படும் அரசர் குலத்தவர் என்றறிக. ஆரியருடைய மேன்மையினாலும் நல்லொழுக்கத்தாலும் நல்லரசாட்சியினாலும் அவர்கள் தேவர்களாகமதிக்கப்பட்டார்கள்.

5. தேவர்கள் என்னும் பெயருக்கே அரசர் என்று பொருளானபடியாலும் தேவர்கள் அரசர் குலத்தவரென்றறியலாம். திருஷ்டாந்தமாக சுந்தரேசபாத சேகர பாண்டியன் குமாரனாகிய வரகுண பாண்டியனைத் திருவிளையாடற் புராணத்தின் ஓரிடத்தில் வரகுண தேவன் என்றும் வேறோரிடத்தில் வரகுண வேந்து என்றும் கூறியிருக்கிறது.

---

* "The *Brahmans* possibly represent the Shamans, or magicians of the prehistoric Turanian immigrants into India; the *Kshatriyas* their Aryan conquerors; the *Vaisyas*, the mixed Aryas and earlier settlers and aborigines; and the *Sudras*, the conquered earlier settlers, and true aborigines of India." (*Page* 38 *of the Industrial Arts of India by Dr. G. C. M. Birdwood* C.S.I.)

திருவிளையாடற் புராணம்,

வரகுணனுக்குச் சிவலோகங் காட்டிய படலம்.

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

பண்கொண்ட வேதமுதலிடையீறு நாடரிய
  பரமாமனுகி யொருவணிக
னெண்கொண்ட காணிபொருள் கவர்ஞாதிமாதுலரை
  யெதிரேறிவென்றபடி யிதுவாந்
தண்கொண்டநேமிவரகுண தேவனெய்துபழி
  தன்னைத்துடைத்தனையமனவன்
கண்கொண்டுகாணவுயர் சிவலோகமதுரைதனில்
  வருவித்தகாதையினிமொழிவாம்.

பலகையிட்ட படலம்.

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

இறையருள் வரிசைபெற்றபத்திரனு மேறுயர்த்தவரைநாற்போது
முறையினல் வழிபட்டொழுகுவாகுக முடிகெழு வரகுணவேந்து
மறைமுதலடிகள் வந்து வந்தனையால் வழுத்துவான்சில்பகல்கழிய
நிறைபெருஞ்சுடரோன்றிருவுருவடைந்துநெறியினுற்சிவபுரமடைந்தான்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் வரகுண பாண்டியனைக்குறிக்கும் பதங்களாகிய வரகுணதேவன், வரகுணவேந்து என்னும் பெயர்கள் ஒரு பொருட்கொண்டமொழிகள்.

வரகுணதேவன் = வரகுணவேந்து

ஆகையால்

தேவன் = வேந்து

= அரசன்

என்றே பொருள்.

Compare with this what Dr. Maclean has stated about the religion of the Dravidians (Tamulians).

"The early Dravidians probably had for religion a *worship of the spirits of ancestors,* coupled with that of hostile demoniac personages of other and various descriptions. When religious observances developed they appear to have taken the form of the sacrifice of living animals, and those peculiar rites of devil-priests which have been elsewhere described. But at all stages religion is composite. It is stated that கோ (ko) means the deity and கோவில் (kovil) or temple means the house of the deity. But that these meanings are primitive requires verification. கோ *means originally a ruler and* கோவில் *a ruler's residence. No traces exist of any early worship paid to a supreme deity.*" (Page 113 of the Manual of the Administration of the Madras Presidency.)

டாக்டர் மக்ளின் துரை மேலே கண்டெழுதியிருக்கிற பிரகாரம் கோவில் (கோ + இல்) என்னும் பெயருக்கு அரசர்வீடு என்பது மூலார்த்தம். திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 21, 22, 23-வது சூத்திரங்களில், சேரசோழ பாண்டியர்களுக்கு முறையே கோச்சேரன், கோச்சோழன், கோப்பாண்டியன் என்னும் பெயர்கள் வழங்கியிருப்பதால், கோவென்பது அரசரையே குறிக்கிறதென்றும், கோவில் என்றால் அரசர் மாளிகையென்பதே மூலார்த்தம் என்றுமறிக.

வரகுணபாண்டியனுக்குத் தேவன் என்னும் பெயர் வழங்கிய பிரகாரம், ஒரு காலத்தில் பாண்டியர்களை செயித்தாண்டு வந்த குலோத்துங்கசோழராஜனுக்குக் குலோத்துங்க சோழ தேவர் என்னும் பெயர், திருவானைக்காச் சிவாலயத்தில் கோமுகச்சோழனாற்கட்டப்பட்ட மூன்றாவது மதில் கீழ்க்கோட்டைவாசல் தென்புறமதிலினுள்ளஓர் கல்லில் வெட்டப்பட்டிருப்பதாலும் தேவன் என்பது அரசனைக்குறிக்கிறதென்றறியலாம். தமிழிலிருந்து உண்டான தெலுங்குப்பாஷையில் தேவரா என்னும் பதத்துக்கு அரசனே என்று பொருள்.

6. நம் தேசத்தில் அரசர் குலத்தவர்களே பூர்வ காலத்தில் தேவர்களாக வணங்கப்பட்டுவந்தார்கள். மதுரையில்சந்திரவம்சத்தரசனாகிய சுந்தரபாண்டியனை வணங்குகிறார்கள். கொங்குநாட்டிலுள்ள தலைய நல்லூர் என்னும் பூர்வ நகரில் சேரனுக்கும் சோழனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தில் சோழன் மடிந்துபோக, மேற்படி ஸ்தலத்திலுள்ள வீரமாகாளி கோவிலில் சூரிய குலத்தரசனாகிய சோழனுக்கு முன்பூசையும் காளிக்குப்பின் பூசையும் நடந்துவருகின்றது. சூரிய குலத்தில் தோன்றியவரும், தசரத மகாராஜன் குமாரனும், சீதையின் கொழுநனுமாகிய இராமருக்கு இந்தியா முழுவதிலும் கோவில்களுண்டு. அதே வம்சத்தில் தோன்றிய கிஷ்கிந்தா நாட்டரசனாகிய சுக்கிரீவ மகாராஜனுடைய தளகர்த்தனும் மந்திரியுமான ஆஞ்சநேயர் என்னும் பெயர் கொண்ட அனுமார் என்னும் அரசகுலத்தவனையும் வணங்குகிறதைப்பார்க்கிறோம். சந்திர வம்சத்திலுதித்தவரும், பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு மைத்துனருமாகிய கிருட்டிண மூர்த்தியை நம்முடைய தேசமெங்கும் வணங்குகிறார்கள். அவருடைய தமையனாகிய பலராமன் என்னும் தாலகேதுவுக்குப் பலதேவன் என்னும் பெயரும், அவருடைய தகப்பனுக்கு வசுதேவன் என்னும் பெயரும் வழங்கியிருக்கின்றன. மேலும் பூர்வ அரசகுலத்திலுதித்த குந்திதேவி, சுமத்திரைதேவி, கோசலைதேவிமுதலானவர்களையும்வணங்கிவருகிறார்கள். அரசகுலப்பெண்களும், பஞ்சகன்னிகைகள் என்று பெயர் பெற்றவர்களுமாகிய அகலியை என்னும் ராஜரிஷி கௌதமர் பத்தினியையும், துரோபதையென்னும் பாண்டவர்கள் மனைவியையும், சீதையென்னும் இராமருடைய தேவியையும், தாரையென்னும் சந்திர மகாராஜன்பாரியையும், மண்டோதரியென்னும்இராவணனுடையகாதலியையும், அந்திசந்தியிலும் பிராமணர்கள்பூசிக்கிறதைப்பார்க்கிறோம்.

"அகலியா துரோபதீ சீதா தாரமண்டோதரீஸ மிருனுதா,
பஞ்சகந்யா ஸ்மரேந்நித்தியம் மகா பாதகநாசனம்"

அகலிகை, துரோபதை, சீதை, தாரை, மண்டோதரியென்னு மிப்பஞ்சகன்னிகைகளை நித்திய காலமும் பூசித்து வருகிறவர்களுக்குச் சகல பாவங்களும் விமோசனமாகிவிடுமென்பதாம்.

தேவர்களென்னப்பட்டவர்கள் க்ஷத்திரியரென்று வேதங்கள் கூறுகிறபடியாலும், அவர்களுக்கு வழங்கிய பற்பல பெயர்கள் க்ஷத்திரியத் தொழிலை விளக்கிக்காட்டுகின்றவைகளாயிருப்பதாலும், அவர்கள் ஆரியர் குலத்தவர்கள் என்று கண்டிருக்கிறபடியாலும், தேவர் என்னும்பெயருக்கு அரசரென்றும் கோவில் என்னும் பெயருக்கு அரசர் அரண்மனை என்றும் மூலபொருளாகிறபடியாலும், அரசர் குலத்தவர்களே வணங்கப்பட்டு வருகிறதை நாம் அனுதினமும் இத்தேசத்தில் பார்த்துவருகிறபடியாலும், அக்குல மாதுக்களுடைய நாமங்களை உச்சரிப்பதினாலே பஞ்சபாதகங்கள் முதலாய் விமோசனமாகிவிடுமென்பதாகப் பார்ப்பார் நாளதுவரை எண்ணிவருகிறதினாலும் தேவர்களென்னப்பட்டவர்களெல்லாம் அரசகுலத்தவர்கள் தானென்று ஐயமற அறிகிறோம்.

7. இந்த தேவர்களின் குலத்தவர்கள் இந்நாட்டை 56 தேசங்களாகப் பங்கிட்டு அரசாண்டு வந்தார்களெனப் பூர்வ நூல்கள் கூறுகின்றன. அத்தேசங்களின் பெயர்களாவன :—

1. அங்கம்	15. காம்போசம்	29. சவ்வீரம்	43. பப்பரம்
2. அருணம்	16. கிராடம்	30. சாலவம்	44. பல்லவம்
3. அவந்தி	17. குருகு	31. சிங்களம்	45. பாண்டியம்
4. ஆந்திரம்	18. குடகம்	32, சிந்து	46. புலிந்தம்
5. இலாடம்	19. குந்தளம்	33. சீனம்	47. போடம்
6. இயவனம்	20. குரு	34. சூரசேனம்	48. மகதம்
7. ஒட்டியம்	21. குலிந்தம்	35. சோழம்	49. மச்சம்
8. கருசம்	22. கூர்ச்சரம்	36. சோனகம்	50. மராடம்
9. கலிங்கம்	23. கேகயம்	37. திராவிடம்	51. மலையாளம்
10. கன்னடம்	24. கேரளம்	38. துளுவம்	52. மாளவம்
11. கன்னாடம்	25. கொங்கணம்	39. தெங்கணம்	53. யுகந்தரம்
12, காசம்	35. கொல்லம்	40. நிடதம்	54. வங்கம்
13. காசிமீரம்	27. கோசலம்	41. நேபாளம்	55. வங்காளம்
14. காந்தாரம்	28. சகம்	42. பாஞ்சாலம்	56. விதற்பம்

என்பவைகளே. இப்படியாக இத்தேசத்தைப் பங்கிட்டு அரசு புரிந்து வந்த க்ஷத்திரிய ராஜாக்களில் முக்கியமானவர்கள் தான் இந்தியாவிலே தேவர்களாக நாளதுவரை வணங்கப்பட்டு வருகிறார்கள். ஆகையால் இந்துமார்க்கமானது சத்திரியவணக்கமேயன்றி மெய்த்தேவ வணக்கமல்லவென்றறிக.

V-வது அத்தியாயம்.

சோம சூரியாக்கினி குலங்கள்.

—(:o:)—

1. மூன்று முக்கிய இராஜ குலங்கள். 2. சூரிய மகா ராஜன் உற்பத்தி. 3. கருசதேசாதிபதிகள். 4. வைசாலியரசர். 5. ஆனர்த்த தேசாதிபதிகள். 6. அயோத்தியரசர். 7. கபிலையரசனுகிய கௌதமபுத்தன். 8. மிதிலையரசர். 9. சந்திர மகாராஜனுற்பத்தி. 10. காசி ராஜாக்கள். 11. அக்கினிகுலம். 12. மதுக்கள். 13. சைத்தியர். 14. சாத்துவதர். 15. போஜர். 16. சேய்நேயர். 17. கிருட்டிணமூர்த்தி குலம். 18. துருவ வசுக்கள். 19. காந்தாரகர். 20. அங்க, வங்க, கலிங்க, சிம்ம, பௌண்டர தேசாதிபதிகள். 21. பாஞ்சாலதேசாதிபதிகள். 22. பஞ்சபாண்டவ துரியோதனுதிகள். 23. மகத நாட்டரசர்.

தேவர்களென்னப்பட்டவர்கள் இந்தியாவின் பூர்வ குடிகளென்றும், அவர்கள் கடவுளரல்ல மனிதரென்றும், கருநிறமானவர்கள் என்றும், அரசர் குலமென்னப்பட்ட க்ஷத்திரியரென்றும் முந்தின அத்தியாயங்களில் பார்த்தோம். அவர்கள் தான் முதலில் இந்நாட்டைக் கைப்பற்றி அதிபூர்வ காலமுதல் மகமதிய அரசாட்சி ஆரம்பிக்கும் வரையில் இந்நாட்டில் அரசுபுரிந்து வந்தார்கள். இந்தப் பூர்வ ராஜபரம்பரையில் சூரிய, சந்திர, அக்கினிகுலங்களென்னும் மூன்றும் அதிகபிரஸ்தாப கீர்த்திபெற்ற இராஜ கிளைகள். இம்மூன்று கிளைகளில் முக்கியமானவற்றை இவ்வத்தியாயத்தில் இனமுறை சம்மந்தமாய் விளக்கிக் காட்டுவோம்.

2. சூரிய குலத்து முதலரசன் சூரியமகாராஜன். இவருடைய உற்பத்தி விபரமானது பலவாறுகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிரமனின் குமாரர்களாகிய பிரசாபதிகளில் (1) அத்திரி பிரசாபதியின் குமாரனென்று சில நூல்களும், (2) தக்கபிரசாபதியின் குமாரத்தியாகிய அதிதியை மணம்புரிந்தவரும், மரீசிபிரசாபதியின் புத்திரனுமாகிய காசிபருடைய குமாரனென்று சில நூல்களும் கூறுகின்றன.

அருணசலபுராணம், திருமலைச் சருக்கம்.

14-வது கவி.

அங்கிராசனபதிகள் காந்தருவரையளித்தார்
தங்குமத்திரிகதிர்மதி புலத்தியன்றனையர்
பொங்கிராக்கதர் வானரர் கின்னரர்புலக
னங்குமைந்தர் கிம்புருடர்பின்விலங்கையுமளித்தான்.

இக்கவிக்கு மழவை மகாலிங்கையரவர்கள் எழுதிய வுரையில்

"அத்திரி என்பவர் சூரிய சந்திரரிருவரையும் பெற்றூர்"

என்பதாகக் கூறியிருக்கிறது. இதனால் சூரிய மகாராஜன் அத்திரி பிரசாபதியின் குமாரனென்றறியலாம்.

விஷ்ணு புராணம், நாலாமம்சம், முதலத்தியாயத்தில் தக்கனுடைய மகளாகிய அதிதியினிடம் சூரியமகா ராஜன் தோன்றினதாகக்கண்டிருக்கிறது.

"From the right thumb of Brahma originated the Patriarch Daksha, whose daughter was Aditi, who was the mother of the Sun" (*vide* Translation of Vishnupuranam by Manmatha Nath Dutt, M. A., M. R. A. S.).

அதிதியானவளோ மரீசி பிரசாபதியின் குமாரனாகிய காசிபருடைய மனைவி.

அருணாசலபுராணம், திருமலைச்சருக்கம்.

8-வது கவி.

உன்னு மைந்தரின் **மரீசிபாற் காசிபனுதித்தான்**
பன்னுதக்கனு மைம்பது பெண்களைப் பயிந்தா
னன்ன காசிபனவர் பதின்மூவரை யணைந்தான்
முன்னளாகிய **அதிதி** பாலிமையவர் முளைத்தார்.

ஆகையால் சூரியமகாராஜன், காசிபருக்கு அதிதி யென்பவளிடம் பிறந்த குமாரன் என்றறிகிறோம். இலிங்கபுராணமும் கூர்மபுராணமும் சூரியமகாராஜன் காசிபருடைய குமாரன் என்றே விளம்புகின்றன.

இலிங்கபுராணம், சூரியன் வங்கிசமுரைத்த வத்தியாயம்.

2-வது கவி.

மாசறு தவத்தாலுயர்ந்தழியாத மறையொரு நான்கையு முணர்ந்த
காசிபன்புதல்வன் கலிகெழுபரவைக் கருங்கடன் முகட்டினிற்றோன்றி
யேசலி லுலகுமாசுறமூடி யிருள்படக்கதிர்க்குலம் பரப்பித்
தேசுகண்படுக்கும் பசும்பொன் மால்வரையை வலம்வருந்தினகரனாமால்.

கூர்மபுராணம், சூரியன் மரபுரைத்த வத்தியாயம்.

2-வது கவி.

அருமறைநான்கு மங்கமோராறு மறத்தொடு மினிதிருந்தாலும்
பொருவருஞ் சென்னைக் **காசிப**னென்னும் புரையறு முனிவரன் மைந்தன்
விரிதிரையுடுத்த வுலகமோரேழும் விழுங்கிருட் பிழம்புசீத்தொளிரு
மெரிசுடர்க்கற்றை யேழ்பரித் தடந்தேர் நடவிய **விரவி**யஞ்செல்வன்.

இவ்வாதாரங்களால், சூரியமகாராஜனனவர் காசிபருடைய குமாரன் என்றறிகிறோம்.

ஆகையால் அருணாசல புராணம் கூறியபடி சூரியமகாராஜனனவர் அத்திரி பிரசாபதியின் குமாரனாயிருந்தாலும், அல்லது கூர்ம, இலிங்க, விஷ்ணு புராணங்களில் கூறியபடி சூரியமகாராஜனனவர் மரீசி, தக்கன்

என்னும் பிரசாபதிகளின் மரபினராயிருந்தபோதிலும், எப்படியும் அவர் பிரமனின் குமாரர்களாகிய பிரசாபதிகளின் குலத்தவர் என்னும் விஷயம் தெளிவாயிருக்கிறது.

சூரிய மகாராஜனுடைய மனைவிகளில்

(*a*) சங்கனை யென்பவளிடம்,

1. வைவச்சுதன் என்னும் **மனுமகாராஜனும்,**
2. இரேவந்தனும்,
3. நமன் என்னும் **இயமதர்மராஜனும்;**
4. இயமுனை யென்னும் பெண்ணும் பிறந்தார்கள்;

☞ இருக்கு வேதத்தில் சங்க்னை என்பதற்குப்பதிலாக சரணியு என்று கண்டிருக்கிறது.

(*b*) பிரபை யென்பவளிடம்,

5. காலனுதித்தான்,

(*c*) சாயை யென்பவளிடம்,

6. சாவன்னி யென்பவனும்,
7. சனிபகவானும்,
8. தபதி யென்னும் பெண்ணும்,

பிறந்தார்கள் யென்பதாக இலிங்கபுராணிகர் கூறுகிறார்.

இலிங்கப்புராணம், சூரியன் வங்கிசமுரைத்த வத்தியாயம்.

3-வது கவி.

தடவரையனைய முலைசுமந்தேங்கித் தளரிடைச் சங்கனை யென்பாள்
சுடரொளிவிரிக்கும் பருதியை மணந்து தூயவைவச்சுதனென்னு
மிடல்கெழுதிணி தோண்மனுவையு மிரேவந்தனையு நன்னமனையுமிளிரும்
வடுவகிர் நெடுங்கண் யமுனையா மடந்தை தன்னையும் வயிறுவாய்த்தனளால்.

4-வது கவி.

பூங்குழற் பிரபை யன்னவற் புணர்ந்து புலரியாங் காலத்தை யுயிர்த்தாள்
வாங்குநுண்மருங்குற் சாயை யென்பவளு மற்றவன் வரைப்புயந்தழுவி
யோங்குசாவன்னி யென்பவன் றனையுஞ் சனியையு மொளிநகைச் செவ்வாய்
மாங்குயிற் குதலைத்தபதியென்றுரைக்கு மடந்தை தன்னையு மளித்தனளால்.

சூரியமகாராஜனின் மக்களில் இயமன் அதிகப்பிரஸ்தாப கீர்த்திபெற்ற அரசன். இவரைப்பற்றிய பயமும் நடுக்கமும் இந்துக்களில் ஒருவருக்கும் இன்னும் நீங்கவில்லை. இவர், மரணத்துக்கும் நரகாபுரிக்கும் அதிபதி யென்றும், மரித்துப் போனவர்களுக்கு நியாயத்தீர்ப்பு அளித்து யோக்கியர்களை சொர்க்கலோகத்திற்கும் அயோக்கியரை நரகத்துக்கும் அனுப்புகிறவர் என்றும் புராணிகர் வரைந்திருக்கிறார்கள்.

> " *Yama*, the god of death, regent of the south, and king of hell (நரகம்) the place of his Capital, in which he sits in judgment on departed souls, sending the good to *Swerga* and the wicked to *Naraka*" (Winslow)

ஒருவன் மரணப்படுக்கையிலிருக்கும்போது இயமதூதர்கள் வந்துவிட்டார்கள் என்றும், மரித்தபின்பு இயமலோகஞ்சென்றான் என்றும் இந்துக்கள் சொல்லுகிறதைப் பார்க்கிறோம். இவர் தாமிருந்த காலத்தில் இவர் குலத்தவர்களாகிய சத்திரியருக்கு எவ்வித துன்பமும் விளைவிக்காத காரணத்தால் அக்குலத்தவர்களால் இவர், தருமன், இயமதருமராஜன் என்னும் பெயர்களாலும் நமன், அதாவது நம்முடையவன், நம்முடைய இனத்தான் என்னும் பெயராலும் அழைக்கப்பட்டார்.

இயமனுடைய சகோதரனாகிய சனிபகவானும் அதிகப்பிரஸ்தாப கீர்த்திபெற்றிருந்தவரானபடியால் வாரத்தின் ஏழுகிழமைகளில் ஒன்றுக்குச்சனிக்கிழமை, சனிவாரம் என்னும் பெயர்கள் இவரிலிருந்துண்டாயின. இவரைப்பற்றிய பயமும் இந்துக்களுக்கு இன்னும் நீங்கவில்லை. ஒருவனுக்குமிகுந்த ஆபத்துண்டானகாலத்தில் அவனைச்சனியன் பிடித்துக் கொண்டான் என்றும், ஒருவனால் மிகுந்த தீமையுண்டாகிக்கொண்டிருக்கும்போது இந்தச்சனியன் என்றைக்குத் தொலையுமோவென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அஷ்டமச்சனி, ஏழரைநாட்சனியென்னும் பதங்களும் சனிபகவானைக் குறித்துண்டானவைகள்தான். இவற்றால் அவர் கொடியவனாயிருந்தார் என்று விளங்குகிறது.

சூரிய மகாராஜனுக்குப்பிரபை யென்பவளிடம் பிறந்த குமாரனாகிய காலனைப்பற்றிய புராணவிபரங்களால் சிலர் காலன் என்பது இயமனையே குறிக்கிறதென்றும், சிலர் சனிபகவானைக் குறிக்கிறதென்றும் அநுமானிக்கிறார்கள். சதுரகராதி யாசிரியரும் உவின்சுலோ துரையும் இவ்வபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் புராணிகர் கூறும் உற்பத்திவிபரங்களில் இயமன்வேறு, சனிவேறு, காலன்வேறு என்றுதெளிவாய்க்கண்டிருக்கிறபடியால் இயமன்தான் காலன் என்பதும், அல்லது சனிபகவான்தான் காலன் என்பதும் தப்பபிப்பிராயம் என்று தெரிகிறது. இயமன், சனி, காலன் என்னும் மூவரும் சூரியமகாராஜன் என்னும் ஒரேதகப்பன் வயிற்றுப்பிள்ளைகளாயிருந்தபோதிலும், இலிங்கபுராணிகர் அம்மூவருடைய தாய்மாரும் வெவ்வேறானவர்களென்று கூறுகிறார். அப்புராணத்தின்படி இயமன் சங்கையிடமும், காலன் பிரபையிடமும், சனி சாயையிடமும் பிறந்தவர்கள் என்று பார்த்தோம். ஆகையால் இயமனுக்கும், சனிபகவானுக்கும், காலன் சகோதரன் என்றறிகிறோம். இந்துக்களுடைய சாஸ்திரங்கள் காலனையும் கடவுளாக்கி, அவர்காலத்துக்கதிபதியென்றும், சிருஷ்டிப்பு, பராமரிப்பு, சங்காரம் என்னும் முத்தொழிலிலும் திரிமூர்த்திகளுக்குச் சமானமான வல்லமையுடையவரென்றும் கூறுகின்றன. சற்சனர் கஷ்டமடையும்போதும் துற்சனர் ஆபத்துக்கு விலகிக்கொள்ளும்போதும் காலவிசேஷம் என்று சொல்லக்கேட்கிறோம். இச்சம்பவங்களுக்கெல்லாம் காலனே அதிபதியென்பது இந்து மதாபிமானிகள் கொள்கை.

இயமனுடைய சகோதரி இயமுனை. இவ்விருவரும் இரட்டைப்பிள்ளைகள். இயமுனை என்னும் பெயரானது இயமனுடைய சகோதரியென்கிற காரணத்தாலுண்டான காரணப்பெயர். அவளுடைய இயற்பெயர்

பயையென்று உத்தரராமாயணத்தில்சொல்லியிருக்கிறது. இவள் இராட்சதனும்மிகுந்த சவுரிய தயிரிய வீரிய சம்பன்னருமான ஏதிராஜனைக்கலியாணம்செய்து வித்தையுச்சவனைப்பெற்றாள். இவள் மரபில் இராவணன், விபீடணன், கும்பகருணன் என்னும் இராட்சதர்கள் தோன்றினார்கள்.

சூரிய மகாராஜனுடைய பட்டத்துக் குமாரனான மனுச்சக்கரவர்த்தியின் மரபில் இக்குவாகு, மாந்தாதா, இராமர், சோழன் முதலான சூரிய குலத்தரசர்கள் தோன்றினார்கள். மனு மகாராஜனுக்கு வைவச்சுதன் என்றும் பெயரெனப் பார்த்தோம். இவர் இயமதரும ராஜனுக்கு முன் பிறந்தவரானபடியால் இயமனால் வெல்லப்படக்கூடாதவர் என்னும் ஐதீகத்தைக்கொண்டு இப்பெயருண்டாயிற்று. வைவச்சுதன் (வீவன்+அச்சுதன்) என்றால் வீவனுக்கு அச்சுதன், வீவனால் அழிக்கப்படக்கூடாதவன், அதாவது இயமனால் அழிக்கப்படக்கூடாதவன் என்றுபொருள்.

வீ = மரணம், Death.
வீவன் = இயமன், God of death.
அச்சுதம் = அழிவின்மை, Indestructibleness.

இவர்கள் தான் சூரியமகாராஜன் மக்களில் முக்கியமானவர்கள். இனிமேல் சூரியகுலத்து முக்கியமான கிளைகளில் சிலவற்றின் வமிசவரிசையட்டவணையைக் கூறுவோம்:—

3. சூரிய குலத்தில் தோன்றிய கருச தேசத்தரசர்கள்:—

பிரமன்
|
தக்கபிரசாபதி { தக்கன் = மேன்மகன்; பிரசாபதி = அமிர்தநாதன்.
|
அதிதி (புதியவள்)

அதிதி யென்பவள் பிரமனின் குமாரனாகிய மரீசியின் புத்திரனாகிய காசிபரை மணம்புரிந்தாள்.

அதிதி
|
விவசுவானென்கிற சூரிய மகா ராஜன்
|
மனு (மேன்மகன், மன் = மேன்மை)
|
இக்குவாகு | நாபாகன் | நெடிற்றன் | கருசன் | சருயாதி | இளை (பெண்)

கருசன்
||
கருசதேசத்தரசர்

விஷ்ணு புராணம், நாலாமம்சம், ராஜ வமிச சரிதங்கள், முதலத்தியாயம், குருத்துமி சரித்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் ஓர் வாக்கியம்.

"கருசனிடத்திலிருந்து கருசதேசத்தைக் காத்துவந்த மகா பலபராக்கிரமவான்களான க்ஷத்திரியர் பிறந்தார்கள்."

இக்குலத்தில் தோன்றிய விருதநர்மமகாராஜன் (விருதன்-படைவீரன்) என்பவன், பாண்டவர்கள் தாயாகிய குந்திதேவியின் சகோதரியான சுருதிதேவியை (சுருதி=வேதம்) மணம்புரிந்து தந்தவக்கிரன் (தந்தம்=பல், வக்கிரம்=கொடுமை) என்னும் மகா அசுரனைப் பெற்றான்.

4. சூரியகுலத்தில் தோன்றிய வைசாலி நகரத்தரசர்கள்:—

சூரிய மகா ராஜன்
|
மனு
|
இக்குவாகு, நாபாகன், நெடிற்றன், கருசன், சருயாதி, இளை (பெண்)

கருசன் — கருசதேசாதிபதிகள்

நெடிற்றன்
|
நாபாகன் (வாக்குவல்லவன், நா=நாக்கு, பாகு=பனங்கற்கண்டு)
|
பலந்தனன் (பலத்தில் செல்வன்)
|
வற்சப்பிறை (பிரகாசிக்கும் மார்புடையவன், வற்சம்=மார்பு)
|
பரஞ்சன் (பர=மேலான, அஞ்சம்=அன்னப்பறவை)
|
பரசானி (மேலவர் குலத்து மேன்மகன், சானி=மேன்மகன்)
|
கனைத்திறன் (கனை=நிறைவு, திறம்=வலி)
|
சககபன் (சகம்=பூமி, சுபம்=நன்மை)
|
விம்மிதன் (அதிசயமானவன்)
|
விஞ்சன் (அறிவுடையோன், சான்றோன், விஞ்சை=கல்வி)
|
வீவஞ்சாதி (மரணத்துக்குப் பயப்படாதவன், வீவு=சாவு)
|
கனிநேத்திரன் (கண்ணழகன்)
|
அதிவிபூதி (அதிகமேன்மை பெற்றவன், சான்றோன், விபூதி=மேன்மை)
|
கரந்தைமன் (மாலை சூட்டிய மேன்மகன்)
|
அவிச்சித்து (தேவருணவை யாகஞ்செய்தவன், அவி=தேவருணவு, சித்து=யாகம்)
|
மருத்தன் (மருத நிலத்தலைவன்)

இந்த மருத்தனுடைய யாகத்தில் இந்திரன், சோமபானத்தால் உடம்பு தெரியாதிருக்கும்படி களித்தான் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

சக்கரவர்த்தியாகிய மருத்தன்

நரிசயந்தன் (நரிகளைக் கொன்றவன்)

தமன் (பொன்னிறமானவன், தமனியம்=பொன்)

இராயவர்த்தனன் (இராஜ குலத்தவரை வர்த்திக்கச் செய்தவன்)

சுவிருத்தி (நற்செல்வன், சு=நன்மை, விருத்தி=செல்வம்)

கேவலன் (ஏகபுத்திரன், கேவலம்=தனிமை)

சுதிருதி (நற்றுணை, திருதி=துணை)

நரன் (மனிதன்)

சந்திரன் (பொன்னிறமானவன், சந்திரம்=பொன்)

கேவலன் (ஏகபுத்திரன்)

பந்துமான் (சுற்றத்தாருக்குள் மான்போன்ற மேனியன்)

வேகவான் (கோபி, வேகம்=கோபம்)

புதன் (அறிவுடையோன், சான்றோன்)

திரணபிந்து

இளிபிள்ளை (பெண்) (சிரிக்கும் குழந்தை)

விசாலன் (இவன் பெயரால் ராஜதானிக்கு வைசாலி, விசாலை என்று பெயர்களுண்டாயிற்று)

ஏம சந்திரன் (களிப்புற்ற பொன்மேனியன்)

சந்திரன்

துமிராக்கன் (சர்வ சங்காரஞ்செய்பவன், அரக்கு=வெட்டு, துமி=வெட்டு)

சிறுசயன் (சிறுவீரன், சயம்—வெற்றி)

சகதேவன் (பூமிக்கரசன், சகம்=பூமி தேவன்=அரசன்)

கிரிசாசுவதன் (மலைபோல் அசையாநிலை பெற்றவன், கிரி=மலை சாசுவதம்=அசையாநிலை)

சோமதத்தன்

சோமதத்தன் (சோமபானம் தத்தம்செய்தவன்,)
| [N.B.—இவன் 10 அஸ்வமேதை யாகங்கள் செய்தான்]
ஜனமேஜயன் (மனிதர்களில் சிறந்த வீரன், சனம்=மனிதர், சயம்=வெற்றி)
|
சுமதி (நல்ல அறிவுடையோன்)

இவர்களைப்பற்றிய ஓர் சுலோகம்:—

"வைசாலிநகரத்தை யாண்டராஜாக்கள் யாவரும் மூலபுருஷனான திரணபிந்து மகாராஜனுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே தீர்க்காயுசு உள்ளவர்களாயும் மகாத்துமாக்களாயும் வீரத்தன்மையுடையவர்களாயும் மிகவும் தருமசீலராயுமிருந்தார்கள்."

5. சூரியகுலத்தில் தோன்றிய ஆனர்த்த தேசத்து அரசர்கள்:—

சூரிய மகாராஜன்
|
இக்குவாகு — நாபாகன் — சருயாதி — கருசன் — நெடிற்றன்
கருசன் ‖ கருசதேசாதிபதிகள்
நெடிற்றன் ‖ வைசாலியரசர்கள்
சருயாதி
|
சுகன்னியை (பெண்) — அனர்த்தன்
அனர்த்தன்
|
இரேயவதன்
|
குகுத்துமி

இக்குவாகுவின் சகோதரனான சருயாதி (சரு-சோறு, யாது-தேவாமிர்தம்) என்பவனுக்கு சுகன்னியை யென்றொரு பெண்ணும், அனர்த்தன் என்றொரு ஆண்குழந்தையும் பிறந்தார்கள். அனர்த்தனென்பவன் தற்காலத்தில் குஜரத் (Guzaret) என்று பெயர் பெற்ற, மேல்கடற்கரையிலிருக்கும் தேசத்தைக் கைப்பற்றினபடியால், அத்தேசத்துக்கு ஆனார்த்தம் என்கிற பெயருண்டாயிற்று. அவனுடைய குமாரனாகிய இரேயவதன் (கொடிய அமிர்தநாதன், இரேயம்-தேவாமிர்தம், வதன்-கொலை செய்வோன்) என்பவன் குசத்தாலி (தருப்பைப் புல்லும் பனைமரமும் நிறைந்த பட்டணம்) என்னும் பட்டணத்தைக் கட்டி, அதிலிருந்து ஆனார்த்த ராச்சியத்தை ஆண்டுவந்தான். அவனுக்குப்பின் அவன் குமாரனான குகுத்துமி (கு-பூமி, குத்து-நோய்) யரசனானான். குகுத்துமி 'பிரமலோகம் சென்றபின், புண்ணிய ஜனர் என்கிற இராட்சதர் அப்பட்டணத்தை யழித்து அங்கிருந்த இராஜகுலத்தவரைச் சிதறடித்தார்கள். இவ்வாறு அநேக காலம் சென்றபின் துவாபரயுகத்தின் அந்தத்தில், சந்திரகுலத்தில் தோன்றிய கிருட்டிண மூர்த்தியும், அவர் தமையனாகிய தாலகேது என்னும் பலராமர் முதலிய யாதவர்களும் அந்நாட்

டைக் கைப்பற்றி, அழிந்துபோன குசத்தாலிப் பட்டணத்தைத்திரும்பவும் கட்டி, அதற்கு துவாரகை (Dhwaraka) எனப்பெயரிட்டு அரசாண்டு வருகிற நாளையில், சூரிய குலத்தவனான குகுத்துமி மரபிலுதித்த இரேயவதி என்கிற பெண்ணைக் கிருட்டிணமூர்த்தியின் தமையனான பலராமர் கலியாணம்செய்தார்.

6. சூரிய குலத்திலுதித்த அயோத்தி யரசர்கள்:—

(இராமமூர்த்திகுலம்.)

சூரிய மகாராஜன்
|
மனுச்சக்கரவர்த்தி
|

இக்குவாகு	நாபாகன்	நெடிற்றன்	கருசன்	சருயாதி
		‖	‖	‖
		வைசாலியரசர்	கருசதேசாதிபதிகள்	ஆனர்த்ததேசத்தரசர்

இக்குவாகு
|
சசாதன் (சசம்=முயல், அதம்=சங்காரம்) இவன் அநேக முயல்களைச் சங்கரித்ததாக விட்டுணு புராணம் கூறுகிறது. இவனுக்கு வீகுச்சியென்றும் பெயர்
|
புரஞ்சயன் (புரம்=இராஜதானி, சயம்=வெற்றி)
|
அன்னைநசு (தாய்க்குப் பிரியமானவன், அன்னை=தாய், நசு=ஆசை)
|
பிருகு (பனங்கிழங்கு, அமுதகுலத்தவன்)
|
விட்டராசுவன் (விட்டரம்=தவபீடம், அசுவம்=குதிரை, குதிரைமேற்பற்றுள்ளவன்)
|
யுவனாசுவன் (யுவனம்=இளமை, அசுவம்=குதிரை, இளைஞனான குதிரை வீரன்)
|
சாபத்தி (வில்வீரன், சாபம்=வில்)
|
பிருகதசுவன் (அமுதகுல அதம்செய்யும் குதிரை வீரன், பிருகு—பனங்கிழங்கு, அதம்=சங்காரம், அசுவம்—குதிரை)
|
வலயாசுவன் (வலயம்—கேடகம்)
|
திரட்டாசுவன் (திரட்டம்—கூட்டம்)
|
அரியசுவன் (அமுதகுல குதிரை வீரன், அரி—தேவாமிர்தம்)
|
நிகும்பன் (நிகும்பம்—யாகம்)
|
அமிதாசுவன் (அமிதம்—அளவின்மை)
|
கிரிசராசுவன் (கிரிசரம்—மலையானை, அசுவம்—குதிரை)
|
பிரசன்னசித்து (பிரத்தியட்ச அறிவுடையோன், பிரசன்னம்—காட்சி, சித்து—அறிவு)
|

யுவனாசுவன்
|
மாந்தாதா (தேவாமிர்தமுண்டு வளர்ந்தவன்)

இந்த மாந்தாதாச் சக்கரவர்த்திக்கு இந்துமதி என்பவளிடம் மூன்று குமாரர் பிறந்தார்கள் :—

(1) பூருகூர்ச்சன் (தருப்பை போன்ற புருவமுடையவன்)
(2) அம்பரீடன் (தேவர்களுக்கு ஈடான வலிமையுடையவன்)
(3) நாபாகன் (வாக்கு வல்லவன்) என்பவர்களே.

அவர்களில் பூருகூர்ச்சன்பரம்பரையில் இராமர் தோன்றினார்.

மாந்தாதா
பூருகூர்ச்சன் | அம்பரீடன் | நாபாகன்

பூருகூர்ச்சன்
|
திரசதசயன் (100 யுத்தத்தில் நிலைபெற்ற கீர்த்திபெற்றவன்)
|
அனறணியன் (நெருப்புபோன்ற அமுத குலத்தவன், அனல்—நெருப்பு, தணியல்=தேவாமிர்தம்)
|
பிரசதாசன் (அமிர்த நாதன், பிரசம்=தேவாமிர்தம்)
|
அரியசன் (அமுதகுல பிரமன், அரி—தேவாமிர்தம், அசன்—பிரமன்)
|
அத்தன் (உயர்ந்தோன், சான்றோன்)
|
வசுமனசு (தங்கமயமான மனசு, வசு—பொன்)
|
திரிதனவன் (முவ்வகைச் செல்வன், திரி - மூன்று, தனம் - பொன்)
|
திரையருணி (திரு+ஐ+அருணி, இலக்குமியைப்போன்ற செந்நிறமேனியன், திரு-இலக்குமி, அருணம்-அதிகச்சிவப்பு)
|
சத்தியவிரதன் என்னும் திரிசங்கு (சத்தியமேதவமாகக்கொண்டவன்)
|
அரிச்சந்திர மகாராஜன் (அமுதகுலசந்திரன்)
|
உலோகிதாசன் (உலகமாதாவென்னும் சரசுவதிக்கடிமை)
|
அரிதன் (பொன்னிறமேனியன், அரிதம்=பொன்)
|
சஞ்சு (சஞ்சீவன், ஆபத்துக்குதவுவோன்)
|
விசயன் (அமுதகுலத்தவன், விசயம்=பனைவெல்லம்)
|
உருக்கன் (உருக்குப்போன்ற உறுதியுடையவன்)
|
பிருகன் (பிருகு=பனங்கிழங்கு, அமுதகுலத்தவன்)
|
பாகு (பனங்கற்கண்டு)

பாகுமகாராஜன் கேகயதால சங்காதிகளாலே வெல்லப்பட்டு, கர்ப்பிணியாயிருந்த தன் மனைவியோடே வனத்திற்குப்போய், ஒரு முனிவராச்சிரமத்திலே மரித்தான். அரசனின் மரணத்துக்குப்பின் இராஜாத்திதானுமவனோடு அனுமரணஞ் செய்வதாக எத்தனப்பட்டிருக்கையில் அந்த முனிவரவளைப்பார்த்து,

> "சகல பூமண்டலத்தையும் ஆளத்தக்கவனாய் மகாபலபராக்கிரமசாலியாய் சத்துரு பக்ஷத்தை நாசஞ்செய்ய வல்லவனாய் அநேக யாககர்த்தாவாய் கீர்த்தி பெறும்படியான சக்கரவர்த்தி உன் வயிற்றிலிருக்கிறான்"

ஆகையால் நீ மரணமடையக்கூடாதென்று தடுக்க அவள் அதற்கிணங்கி சிறிது காலத்துக்குள் ஒரு குமாரனைப்பெற்று அவனுக்குச் சகரன் (சக்கரன்) என்றுபெயரிட்டு வழர்த்துவந்தாள். அவன் பெரியவனான பின்பு கேகயதால சங்காதிகளையும், அவர்களுடன் சேர்ந்திருந்த சகர், யவனர், காம்போஜர், பாரதர், பப்பிலர்களையும் செயித்து தன்தகப்பன் இழந்த ராச்சியத்தைக் கைப்பற்றி யரசாண்டுவந்தான். அவனுக்கு விதிர்ப்ப (Modern Berar) நாட்டரசன் மகளாகிய கேசினி (கூந்தலழகி, கொண்டையழகி) என்பவளிடத்தில் ஒரு குமாரன் பிறந்தான். அவன் சிறுவனாயிருக்குங் காலத்திலே அநேக தீங்குகளைச் செய்துவந்தபடியால் அவனுக்கு அசமஞ்சனன் (ஆட்டுக்கிடாய் இரத்தத்தில் முழுகினவன்) என்னும் பெயருண்டாயிற்று. பின்பு அவன் யவ்வன வயதடைந்து ஒரு குமாரனைப்பெற்றபின்பும் முன்போல கொடிய தீங்குகளைச் செய்து வந்தபடியால் தகப்பன் அவனைக் காட்டுக்குத் துரத்திவிட்டான். ஆகையால் சகரனுக்குப் பின்பு, அசமஞ்சனன் குமாரனாகிய அஞ்சுமன் (பழிக்கஞ்சுகிறவன்) பட்டத்துக்குவந்தான்.

சகரன்
|
அசமஞ்சனன் (இவன் அரசாளவில்லை)
|
அஞ்சுமன்
|
தில்லீவன் (ஆசையின்படி கொடுப்பவன்)
|
பகீரதன் (பகீரதி நதியுண்டுபண்ணினவன்)
|
சுகோத்திரன் (நற்குடிப் பிறந்தோன்)
|
நாபாகன் (வாக்கு வல்லவன்)
|
அம்பரீடன் (தேவர்களுக்கு ஈடானவன்)
|
சிந்துத்தீபன் (சிந்து தேசத்தைச்சேர்ந்த ஓர் தீவில் பிறந்தவன்)
|
அயுதாயு (பதினாயிரம் சான்றோருக்குச் சமானமானவன், அயுதம்=10,000, ஆயு=ஆய்ந்தோன், சான்றோன்)
|
உருத்துவருணன்

உருத்துவருணன் (சினக்குறி கொண்டவன், உருத்தல்=சினம், வருணம்=நிறம்)

சருவகாமன் (எல்லா அழகும் பொருந்தியவன்; சருவம்=எல்லாம், காமன்=மன்மதன்)

சுதாசன் (கடவுளுக்குப்பிரீதியானவன், சு=நல்ல, தாசன்=அடிமை)

சவிதாசன் (அழகன்; சவி=அழகு)

N. B. இவனுக்கு மித்திரசகன் என்றும் பெயர், இவன் மனைவி மத்தியந்தி (மத்தியம்=தேவாமிர்தம்)

அச்சுமகன் (பெற்றோருக்கு உயிர்போல் அருமையான புத்திரன், அச்சு=உயிர்)

மூலகன் (கிழங்கிற் பிரியங் கொண்டவன், மூலம்=கிழங்கு)

இவனுக்கு நாரி கவசன் என்றும் பெயர். அதற்குப்பன்னுடையைச் சட்டையாகக் கொண்டவன் என்று பொருள்; நாரி=பன்னுடை, கவசம்=சட்டை.

தசரதன் (பத்துத்தேரை நடத்தவல்லவன்; தசம்=பத்து, ரதம்=தேர்)

இளைபிழி (இளைய அமிர்தநாதன், பிழி=தேவாமிர்தம்)

விசுவசகாயன் (பூமியைப் பாதுகாப்பவன், விசுவம்=பூமி, சகாயம்=துணை)

கடகவாங்கன் (கங்கணம் தரித்தவன்; கடகம்=கங்கணம், அங்கம்=மேனி)

தீர்க்கபாகு (பராக்கிரம அமிர்தநாதன், தீர்க்கம்=பராக்கிரமம், பாகு=பணங்கற்கண்டு)

இரகு மகாராஜன் (இரக்க சிந்தையுள்ளவன்)

அசன் மகாராஜன் (அசன்=பிரமன்)

தசரதன் (பத்துத்தேரை நடத்தவல்லவன்)

இராமர் இலக்குமணர் பரதர் சத்துருக்கினர்

குசன் (தருப்பைப்புல் நாதன்) இலவன் (பக்தன், இலவம்=பூசை)

அதிதி (புதியவன்)

நிடதன் (நிடததேசத்தில் பிறந்தவன்)

அனலன் (அக்கினி மயமானவன்)

நபசு (ஆவணி மாதம் பிறந்தவன், நபம்=ஆவணி)

புண்டரீகன் (வெண் தாமரை நிறமானவன்)

க்ஷேமதனுவன் (பாதுகாக்கும் வில்லினையுடையவன்; க்ஷேமம்=காவல், தனு=வில்)

தேவாநீகன்

தேவநீகன் (தேவர்களுடைய மேகம்போல் கொடுப்பவன்; நீகம்=மேகம்)
|
அகிநகு (இரும்பையுமிகழ்பவன்)
|
குரு (மேன்மகன்)
|
பாரியாத்திரன் (மனைவிவேண்டி யாத்திரை செய்தவன்)
|
பலன் (வலியவன்; பலம்=வலிமை)
|
சலன் (கொடுங்கோபி, சல்ம்=தணியாக்கோபம்)
|
உறுக்கன் (கோபி, உறுக்கல்=கோபம்)
|
வச்சிரநபன் (ஆவணி மாதம் பிறந்த வஜ்ஜிரபாணி)
|
சங்கண்ணன் (ஆயுதவித்தையில் வல்லவன்; சங்கு=படைக்கலம், அண்ணல்=கீர்த்திபெற்றவன்)
|
வியூகிதாசன் (மிருகங்களில் பிரீதியுற்றவன்; வியூகம்=விலங்கின் கூட்டம்)
|
விசுவகன் (பூமியை தனக்குளடக்கியவன், சக்கரவர்த்தி; விசுவம்=பூமி, அகம்=மனம்)
|
இரணியநபன் (ஆவணி மாதம் பிறந்த பொன்னிறமானவன்; இரணியம்=பொன், நபம்=ஆவணி)
|
புசியான்
|
துருவசந்தி (அசையா அழகன்; துருவம்=அசையாமை, சந்தம்=அழகு)
|
சுதரிசனன் (நல்லதோற்ற முடையவன், தரிசனம்=காட்சி)
|
அக்கினிவருணன் (அக்கினி நிறமானவன்)
|
சிக்கரகன் (அமிர்த குணத்தான்; சிக்கர்=தேவாமிர்தம், அகம்=மனம்)
|
மரு (மணம் பொருந்தியவன்)

இவன் யோகபலத்தைப்பற்றிக் கொண்டு இமய மலையின் பக்கத்திலுள்ள கலாபக்கிராமத்திலே இப்போதும் யாருக்குந்தெரியாமல்வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறான் என்றும், இனிவரும் கிருதயுகத்திலே சூரியகுல க்ஷத்திரியருக்கு இவன் முதல்வனாவான் என்றும் விஷ்ணுபுராணிகர் கூறுகிறார்.

மரு
|
பிரசசுருக்கன் (மதுபானத்தைக்குறைத்தவன்; பிரசம்=தேவாமிர்தம்)
|
சுசந்தி (நல்லழகன்; சந்தம்=அழகு)
|
அமருச்சன் (போர்வீரனாகிய உயர்ந்தோன்; அமர்=போர், உச்சம்=உயர்ச்சி)
|
சகசவான்

சகசவான் (சத்தியமேபெருமையாகக்கொண்டவன்; சகசம்=சத்தியம், வான்=பெருமை)
|
விசுவபவன் (பூமிக்குச்சிவன் போன்றவன்; விசுவம்=பூமி, பவன்=சிவன்)
|
பிறைகதபாலன் (இளம்பிறைபோன்ற அழகனும், கோபியுமாகியபுத்திரன்; கதம்=கோபம்)

7. சூரிய குலத்திலுதித்த கபிலையரசர்: புத்தமதம் ஸ்தாபித்த கௌதமபுத்தர்.

கௌதமபுத்தர் சூரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த சத்திரியனாகிய இக்குவாகு மகாராஜன் மரபில் தோன்றியவர். இவருடைய குலத்தை விளக்கிக்காட்டும் கதையானது ஜே. டால்பாய் உவீலர் துரை (J. Talboys Wheeler) இயற்றிய இந்துதேச சரித்திரம் என்னும் புஸ்தகத்தின் 102முதல் 105-வரையுள்ள பக்கங்களில் பார்க்கலாம். அக்கதைவருமாறு:—

"பூர்வகாலங்களில் கோசலை நாட்டிலே இக்குவாகு வென்னும் பெயர்கொண்ட கீர்த்திபெற்ற அரசனொருவரிருந்தார்; அவருக்கு நான்கு குமாரரும் ஐந்து குமாரத்திகளுமிருந்தார்கள். அவருடைய விருத்தாப்பிய காலத்தில் ஒரு இளங்கன்னிகையை மணந்தார், அவள் வயற்றிலும் ஒருபுத்திரன் பிறந்தான்; இராஜாவானவர் இளைய ராஜாத்தியை அதிகமாய் நேசித்தபடியால் அவளுடைய குமாரனை இளவரசனாக்கி, மூத்த சகோதரர் இராச்சிய பாரம் செய்கிறதற்கு மார்க்கமில்லாதுசெய்தார். அதனால் இராஜ குமாரர் நால்வரும் தங்கள்சகோதரிகள் ஐவரோடும் இராஜஅரண்மனையை விட்டு நீங்கி, வடதேசம்சென்று, ரோகிணி நதியை யடைந்து, அங்கே ஒரு இராட்சியத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். அதற்குக் கபிலைராட்சியம் என்று பெயர். அந்தராட்சியத்துக்கு தங்கள் மூத்தசகோதரியாகியபிரியை என்பவளை அரசியாக்கி, மற்றும் நான்கு சகோதரிகளையும் நான்கு சகோதரரும் தங்கள் மனையாட்டிகளாக்கினார்கள். அவர்களுக்கு அநேக குமாரரும் குமாரத்திகளும் பிறந்தார்கள். அவர்கள் குமாரருக்கு அதுமுதல் சாக்கியபிரபுக்கள் என்னும் பெயருண்டாயிற்று.

"இதன் பின்பு பிரியை என்னும் அரசி குஷ்டரோகியானபடியால் அவளுடைய சகோதரர்கள் அவளை ரோகிணி நதிக்கு அக்கரையிலுள்ள ஒருகெபியியிலிருக்கச் செய்தார்கள்; அவள் அங்கே குடியிருந்துவந்தாள்.

"இதற்கு மத்தியில் இராமர் என்னும் பெயர்கொண்ட காசிராஜன் ஒருவருக்கும் அதேபிரகாரம்குஷ்டரோகங்கண்டபடியால், அவர்தன்னுடையராட்சியத்தைத் துறந்து, குமாரனுக்கு மகுடஞ்சூட்டி, பிரியையிருந்த வனத்துக்குச்சென்று, அங்குள்ள ஓர் கோளிமரத்தின் புதரில் வசித்துவந்தார்; அம்மரத்தினிலைகளாலும் பட்டையாலும் அவருடைய குஷ்டம் நீங்கினது. ஒருநாள் ஒருபுலியின் ஆரவாரத்தையும், ஒருபெண் பயந்திரைந்த கூக்குரலையும் கேட்டு, அவர் அவ்விடம் சென்று பார்க்க, புலிபோய்விட்டென்றும், பிரியை பயத்தினால் அரை உயிராயிருக்கிறதையும் கண்டு, அவளைத்

தூக்கிக்கொண்டுபோய்க் கோளிமரத்தில் தாம் குடியிருக்குமிடம் கொண்டு சேர்த்தார். அவளுடைய குஷ்டரோகமும் நீங்கவே அவளை அவர் மணம் புரிந்தார். அவள் வயிற்றிலநேக பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்கு அது முதல் **கோளிபிரபுக்கள்** என்னும் பெயருண்டாயிற்று.

"கோளி பிரபுக்கள் பெரியவர்களானபோது சாக்கிய குல இராஜ கன்னிகைகளை மணம்புரிய விரும்பியும், சாக்கிய பிரபுக்கள் உடன்படவில்லை. அக்காலத்தில் கபிலையிலுள்ள இராஜகன்னிகைகள் ரோகிணி நதியில்போய் ஸ்நானஞ்செய்கிறது வழக்கமாயிருந்ததால், கோளிபிரபுக்கள் அக்கன்னிகைகளைக்கண்டு, அழைத்துக்கொண்டுபோய்,மனையாட்டிகளாக்கிக்கொண்டார்கள். அதன்பின் கபிலைபிரபுக்களும் கோளிபிரபுக்களும் ஒப்புரவாகி, அதுமுதல் கபிலையிலுள்ள சாக்கிய குலமும் கோளி குலமும் சம்பந்தங்கலக்கிற வழக்கமுண்டாயிற்று."

இந்த சாக்கிய குலத்தில் சுதைபோதனன் என்னும் பெயர்கொண்ட அரசனொருவன் தோன்றிக் கபிலையிலரசாண்டுவந்தான்; அவன் கோளிராஜன் குமாரத்திகளிலிருவரைவிவாகம்செய்தான். அவர்களில் மூத்தவளாகிய மாயை என்பவளிடம் கௌதம சாக்கிய சித்தார்த்த புத்தன் என்பவர் பிறந்தார். இளையவளாகிய பிரசாபதி கௌதமையிடம் நந்தன் என்னும் குமாரன் பிறந்தான். புத்தன் கோளி ராஜன் மகளாகிய சுபத்திரை யென்னும் இயசோதரையை மணம்புரிந்து இரண்டொருவருஷம் இல்லறம் நடத்தியபின், இராட்சியத்தைத்துறந்து, சன்னியாசம் பூண்டு, புத்தமதத்தை ஸ்தாபித்து, கிறிஸ்துவுக்குமுன் 543-ம் வூ இறந்தார். இவர் பிறந்தது கிறிஸ்துவுக்குமுன் 623-ம் வூ. ஆகையால் இவருடைய வயசு 80-வருஷம்.

இவர் விட்டுணுவின் ஒன்பதாவது அவதாரமென்றும் தேவர்களுடைய விரோதிகளுக்குப் பொய்யையுபதேசித்து முத்திவழி சேராதபடி கெடுக்கும்படியாக விட்டுணு இவ்வாறு அவதரித்தார் என்றும் பார்ப்பார் பாகவத புராணத்தில் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள்.

8. சூரிய குலத்தில் தோன்றிய விதேக தேசத்தரசர்களாகிய மிதிலாபுரி யரசர்கள்.

(சீதாதேவியார் குலம்.)

சூரியமகாராஜன் பௌத்திரனை இக்குவாகு மகாராஜன் புத்திரர் நூறுபேர்.

"அவர்களிலே விகுக்ஷி நிமி தண்டன் என்பவர்கள் முக்கியமானவர்கள். சகுனி முதலிய ஐம்பது பிள்ளைகள் உத்தராபதம் என்கிற வடநாட்டினரசரானார்கள். நாற்பத்தெட்டுப்பேர் தக்ஷிணபதம் என்கிற தென்னாட்டை யாண்டு வந்தார்கள்."

(விஷ்ணுபுராணம், நாலாமம்சம், இரண்டா மத்தியாயம்.)

நிமிச்சக்கரவர்த்திக்குவித்தகன் (அறிவுடையோன்) என்றுபெயர். ஆகையாலவன் நாட்டுக்கு விதேக தேசம் என்றுபெயருண்டாயிற்று. அ

வனுடைய குமாரனான சனகனுக்கு மிதியென்றும் ஓர் பேரானதால், அவனரசாண்ட நகருக்கு மிதிலையென்னும் பெயருண்டாயிற்று. அக்கேசத்ரசர்கள் குலவிளக்க அட்டவணையாவது :—

இக்குவாகு
|
நிமி என்னும் வித்தகன்
|
சனகன் என்னும் மிதி
|
உதகவசு (பூமியிற்செல்வன் ; உதகம்=பூமி, வசு=செல்வம்)
|
நந்திவர்த்தனன் (சிவபூசைவிர்த்திசெய்பவன், நந்தி=சிவன்)
|
கேது (விருதுக்கொடி)
|
தேவரதன் (தேவர்களுக்கு இனிமையானவன்; இரதம்=இனிமை)
|
பிருகுதுத்தன் (அமுதகுல பால்போன்றவன்; பிருகு=பனங்கிழங்கு, துத்தம்=பால்)
|
மகாவீரியன் (கொடியகாளி போன்றவன், வீரி=காளி)
|
சுதிறுதி (சங்கீதத்தில் வல்லவன் ; சுதி=சங்கீதசுருதி, உறுதி=வலிமை)
|
திரட்டகேது (அநேகவிருதுக்கொடிகளையுடையவன் ; திரட்டம்=கூட்டம்)
|
அரியசன் (அமுதகுல பிரமன்)
|
மரு (மணம்பொருந்தியவன்)
|
பிரத்தியக்கன் (மேனாட்டில் பிறந்தவன், பிரத்தியக்கம்=மேற்கு)
|
கிருதிரதன் (யாகத்தின் மேல்விருப்புற்றவன் ; கிருது=யாகம், இரதி=ஆசைப்பெருக்கம்)
|
தேவமீட்டன் (தேவர்களை மீட்டவன்)
|
விபுதன் (அறிஞன், சான்றோன்)
|
மகாதிருதி (மகா லக்குமியை யிருப்பிடமாகக்கொண்டவன், திரு=இலக்குமி)
|
கிருதிரதன் (யாகத்தின் மேல் விருப்புற்றவன்)
|
மகாரோமன் (பெருங்கொண்டையன்)
|
சுவண ரோமன் (பொன்னிறமான கொண்டையன் ; சுவணம்=பொன்)
|
இருசுரோமன்

இருசுரோமன் (செவ்வையான கொண்டையன்; இருசு=செவ்வை)

சநகன் என்ற சீரத்துவசன் (தகப்பன்) (சீரம்=அழகு)

குசத்துவசன் (குசம்=தருப்பைப்புல்)
N. B. இவன் சாங்காசியபட்டணத்துக்கரசன்.

சீதை என்னும் சாநகி.

பாநுமன் (சந்திரனைப்போன்ற கீர்த்திபெற்றவன்)

சத்தியமன்னன்

சுசி (வெண்மை)

ஊர்ச்சன் (கார்த்திகை மாதம் பிறந்தவன், ஊர்ச்சம்=கார்த்திகை)

சநத்துவசன் (சதம்=பத்து, துவசம்=கொடி)

கிருதி (யாகம் செய்பவன்; கிருது=யாகம்)

இரஞ்சனன் (இரு=இரட்டிப்பு; அஞ்சனம்=கறுப்பு)

புரைசித்து (மேலான அறிவுடையவன்; புரை=உயற்சி, சித்து=அறிவு)

அரிட்டநேமி (தேவாமிர்தக்கடல்; அரிட்டம்=தேவாமிர்தம், நேமி=கடல்)

சுருதியாயு (வேதம் ஆராய்ந்தவன்; சுருதி=வேதம், ஆயு=ஆய்ந்தோன்)

சுபாரிடன் (நல்ல பூமிக்கரசன்; சு=நல்ல, பாரிடம்=பூமி)

சீருஞ்சையன் (அழகிய அவந்தி நகரில் பிறந்தோன்; சீர்=அழகு, உஞ்சை=அவந்தி)

சேமாவி (இன்பவாசனை; சேமம்=இன்பம், ஆவி=வாசனை)

அன்னைநசு (தாய்க்குப் பிரியமானவன்; நசு=விருப்பம்)

பௌமரதன் (செவ்வாயிற் பிறந்த தேர்வல்லோன்; பௌமன்=செவ்வாய், இரதம்=தேர்)

சத்தியரதன் (சத்தியவானாகிய தேர்வல்லோன்)

உவாகு (இளையவன்)

உவாகுபதன் (உவாகுவின் அழகன்; பதம்=அழகு)

சுவாகதன் (கிள்ளைபோலருமையானவன், சுவாகதம்=கிள்ளை)

சுவ்வங்கன் (சுவர்க்கமேனியான்; சுவ்வு=சுவர்க்கம், அங்கம்=மேனி)

சுவ்வவணன் (சுவ்வு=சுவர்க்கம், அவணம்=வலிமை)

சுவ்வர்ச்சசு

சுவ்வர்ச்சசு (சுவர்க்க ஆராதனை செய்பவன்)
|
சுபாடன் (சுபம்=மங்களம், அடம்=சஞ்சாரம்)
|
சுசுருதன் (சு=நன்மை, சுருதி=வேதம்)
|
சயன் (சயம்=வெற்றி)
|
விசயன் (அமுதகுலத்தவன், விசயம்=பணைவெல்லம்)
|
இருதன் (இருது=பருவம்)
|
சுநயன் (நல்ல நியாயாதிபதி, சு=நல்ல, நயம்=நீதி)
|
வீதிகவயன் (வீதியில் காட்டுப்பசு கட்டுகிறவன், கவயம்=காட்டுப் பசு)
|
திருதி (இலக்குமியை இருப்பிடமாகக் கொண்டவன்)
|
பகடாசன் (மேன்மகன், பகடு=மேன்மை)
|
கிருதி (யாகஞ்செய்வோன்)

என்பவர்களே. இவர்கள்தான் சூரியகுலத்திலுதித்த மிதிலையரசர்.

9. சூரிய மகாராஜனுற்பத்தியைப்பற்றிபுராணங்களும் இதிகாசங்களும் கூறுகிற வண்ணம் சந்திரமகாராஜனுற்பத்தியைப்பற்றி மகாபாரதத்தில் அவர் அட்டவசுக்களில் ஒருவர் என்றும், விட்டுணு புராணத்தில்சோமன் என்னப்பட்ட சந்திரமகாராஜன் பிரமனின் குமாரனாகிய அத்திரி பிரசாபதியின் குமாரனென்றும் கூறியிருக்கிறது.

"And *Brahma* had another son named Manu. And *Manu* had a son of name Prajapati. And the sons of *Prajapati* were eight and were called the *Vasus* whom I shall name in detail. They are Dhara, Dhruva, *Shoma*, Aha, Anila, Anala, Pratyusa, and Prabhasa. These eight are known as the 'Vasus'. Of these, Dhara and the truth-knowing Dhruva were born of Dhumra; *Chandrama* (*Shoma*) and Shasana (Anila) were born of the amiable Shasa; Aha was the son of Rata; and Hutashana (Anala) of Shandilya; and Pratyusha and Prabhasa were the sons of Prabhata."

(*Vide* Protap Chundra Roy's Translation of the Mahabharata, Adi Parva, Section LXVI).

"And by *Atri*, Anasuya gave birth to three sons untouched by sin named *Soma*, Durbasa and the Sage Dattatreyo.

(*Vide* Translation of Vishnupuranam by Manmatha Nath Dutt, M. A., Part I, Section X.)

இக்குலத்திலுதித்த முக்கியமான இராஜ வம்சங்களாவன :—

10. சந்திரகுலத்தவரான காசி ராஜாக்கள்.

பிரமன்
|
அத்திரிபிரசாபதி
|
சந்திரமகாராஜன்
|
புதன்
|
புரூரவன்

ஆயு (ஆய்ந்தோன், அறிவுடையோன்) | அமாவசு | சுருதாயு | சதாயு | அயுதாயு

ஆயு:
நகுசன் | சத்திரவிருத்தன் (ஆயுதவித்தையில் வல்லவன். சத்திரம்=கைவேல், அம்பு; விருத்தம்=மூப்பு) | இரம்பன் | இரசி | அன்னேநசு

சத்திரவிருத்தன்:
சுகோத்திரன் (நற்குடிப்பிறந்தோன்)

சுகோத்திரன்:
காசன் (காசு=பொன்) | கிருதசமிதை.

காசன்
|
காசிராஜன் இவன் காசியிலரசாண்ட முதலரசனென்று விட்டுணு புராணம் கூறுகிறது.
|
தீர்க்கதமிசு (தீர்க்கம்=நீளம், தமிசு=வேங்கைமரம்)
|
தனுவந்தரி (வில்வித்தையின் முடிவுகண்டவன்; தனு=வில், அந்தரம்=முடிவு) இவன் வைத்திய சாஸ்திரங்களுண்டு பண்ணினன் என்று விட்டுணு புராணம் கூறுகிறது.
|
கேசிமதன் (கேசி=திருமால், மதன்=அழகன்)
|
வீமரதன் (வீமம்=பயங்கரம், இரதம்=தேர்)
|
தேவதாசன்
|
பிரதத்தனன் (ஈகையாளன்; பிரதம்=ஈகை) இவனுக்கு சத்துருசித்து என்றும், வத்துசன் என்றும், சத்தியதுவசன் என்றும், குவலயாசுவன் என்றும் பெயர்.
|
அழற்கண் (அழல்=நெருப்பு, கண்=நேத்திரம்)
|
சந்தகி (அழகன். சந்தம்=அழகு)
|
சுநீதன்

சுநீதன் (நல்ல நீதிமான், சு=நல்ல, நீதம்=நீதி)
|
சுகேது (நல்ல விருதுக்கொடியுடையவன்)
|
தருமகேது (தருமமே விருதுக்கொடியாகவுடையவன்)
|
சத்திய கேது (சத்தியமே விருதுக்கொடியாக வுடையவன்)
|
விபு (கடவுள், கருத்தா)
|
சுவிபு (இனியகடவுள்)
|
சுகுமாரன் (நல்லபுத்திரன்)
|
திரட்டகேது (திரட்டம்=கூட்டம்)
|
வயானகோத்திரன் (வயானன்=வலியவன்; சத்திரியகுலத்தவன்)
|
பார்க்கன் (பூமியைப் பாதுகாப்பவன்; பார்=பூமி)
|
பார்க்கபூமின் (பூமிக்கு இலக்குமிபோன்றவன்; பார்=பூமி, பூமின்=இலக்குமி).

11. சந்திர குலத்திலுதித்த அக்கினி குலம்.

பிரமன்
|
அத்திரி
|
சந்திரன்
|
புதன்
|
புரூரவன்
|
ஆயு — அமாவசு (அமானவசு) (அளவில்லாச்செல்வன்) — சுருதாயு — சதாயு (சதியாயு) — அயுதாயு

அமாவசு
|
வீமன் (பயங்கரமானவன், வீமம்=பயங்கரம்)
|
காஞ்சனன் (பொன்னிறமானவன்; காஞ்சனம்=பொன்)
|
சுகோத்திரன் (நற்குடிப்பிறந்தோன்)
|
சந்நு (தாய்க்கருமையானவன்; சந்நி=தாய்)
|
சுமந்து (புஷ்பநாதன்; சுமம்=பூ)
|
அச்சகன்

அச்சகன் (பயங்கரமானவன் ; அச்சம்=பயம்)
|
பாலகாசன் (பொன்னிறமான சிறுவன் ; காசு=பொன்)
|
குசன் (தருப்பைப்புல் நாதன்)
|
குசாம்பன் (குசனுடைய அழகிய நக்ஷத்திரம் ; குசம்+அம்+பம்)
|
காதி அல்லது கௌசிகன் (அமிர்தநாதன் ; காதம், கௌவை=தேவாமிர்தம்)
|
(பெண்) சத்தியவதி — விசுவாமித்திரன் (விசுவம்=உலகம், மித்திரன்=சிநேகிதன்)

சத்தியவதி
|
சமிதக்கினி (யாகவிறகை எறிக்கும் அக்கினி; சமிதை=யாகவிறகு)

இந்த சமிதக்கினி யென்பவர் சூரியகுலத்தில் தோன்றிய இக்குவாகுவின் வமிசத்தானான இரேணு (அணு) வென்னும் அரசனுடைய மகளாகிய இரேணுகை யென்பவளை விவாகஞ்செய்து பரசுராமன் (மழுவாயுதமேந்திய அழகன் ; பரசு=மழு, இராமம்=அழகு) என்பவரைப் பெற்றான். பரசுராமர் சேரநாட்டு முதலரசனானார் (First Travancore king). இவர் சமிதக்கினியின் குமாரனானபடியாலும், அநேக க்ஷத்திரிய குலங்களை அக்கினியைப்போல் பட்சித்தவரானபடியாலும் இவர் குலத்துக்கு அக்கினிகுலம் என்னும் பெயருண்டாயிற்று.

12. சந்திர குலத்து மதுக்களென்றும் விருட்சணிகள் என்றும் பெயர் பெற்ற யாதவர்கள்.

பிரமன்
|
அத்திரி
|
சந்திரன்
|
புதன்
|
புரூரவன்
|
ஆயு — அமாவசு — சுருதாயு — சதாயு — அயுதாயு

அமாவசு
||
அக்கினிகுலம்

ஆயு
|
நகுசன் — சத்திரவிருத்தன்

சத்திரவிருத்தன்
||
காசிராஜாக்கள்

நகுசன்
|

நகுசன்

யயாதி (சந்தேக அமிர்தநாதன்)

சம்யாதி (அன்புள்ள அமிர்தநாதன்; சம்=அன்பு)

வியாதி (வேறுபாடுள்ளவன், வியாதம்=வேறுபாடு)

கிருதி (யாகஞ்செய்வோன்)

(யயாதி)

யாது (அமிர்தம்)

துருவவசு (அசையாச் செல்வன்)

துருக்காயு துருக்கம்+ஆயு; (மலைமேல் கட்டப்பட்ட கோட்டைக்குச் சமானமான ஆய்ந்தோன்)

அனு (தாய்க்கு அருமையானவன்; அனு=தாய்)

பூரு (புருவ அழகன்; பூரு=புருவம்)

(யாது)

சகசரசித்து (சகம்=பூமி, சரம்=மாலை, சித்து=அறிவு)

குரோட்டு (நரித்தன்மையன், குரோட்டம்=நரி)

நளன் (தாமரை மலர்போன்றவன்; நளம்=தாமரை)

நகுசன் (இகழ்பவன்)

(சகசரசித்து)

சதசித்து (சதம்=நிலைமை)

கேகயன் (கேகயம்=மயில்)

தருமன் (நீதிமான்)

தருமநேத்திரன் (நேத்திரம்=கண்)

குந்தி (தேவாமிர்தம்)

சகசரசித்து

மகிழ்மன் (களிப்புற்ற மேன்மகன்) N. B. இவன் மாகிழ்மதி (Mahishmati) என்னும் பட்டணம் உண்டுபண்ணினன்.

பத்திரசிரேணியன் (பத்திரம்=அழகு, சிரேணி=ஒழுக்கம்)

தூர்த்தமன் (விஷம்போன்ற மேன்மகன்; தூர்த்தம்=விஷம், மன்=மேன்மை)

தனகன் (செல்வன்; தனம்=பொன்)

கிருதவீரியன் (யாகஞ்செய்பவன், காளிக்கு சமர்னமானவன்)

அரிச்சுனன் (பொன் நிறமானவன், அரிச்சுனம்=பொன்)

N. B. இவன் தான் கார்த்த வீரியார்ச்சுனன் என்பவன்.

அரிச்சுனன்

- சூரன் (படைவீரன்)
- சூரசேனன் (வீரசேனையுடையவன்)
- விருட்சசேனன் (விருட்சக்கொடி பெற்றசேனையையுடையவன்)
- மது
- சயத்துவசன் (வெற்றிக்கொடி மன்னன்)

சயத்துவசன்
|
தாளசங்கன் (தாளம்=ஊக்கம், முயற்சி; சங்கு=படைக்கலம்)
|
பரதன் (மேலானவன்; பர=மேலான)
|
விருட்சன் (விருட்சம்=மரம்)
|
மது

இக்குலத்தவர்கள் தான் மதுக்கள் என்னும் யாதவர்.

13. சைத்தியர் என்னப்பட்ட யாதவ ராஜாக்கள்.

சைத்தியர் என்றால் குளிர்ச்சிபொருந்திய தேசத்தரசர்களென்று பொருள் (சைத்தியம்=சீதத்தின்மை). அவர்கள் சந்திரகுலத்தில்தோன்றிய யாது மகாராஜன் குமாரனன குரோட்டுவினுடைய மரபினர். அவர்கள் குலவிளக்க அட்டவணையாவது:—

சந்திரமகாராஜன்
||
ஆயு
|
நகுசன்
|
யயாதி
|
யாது

- சகசரசித்து
  ||
  மதுக்கள் என்னும் யாதவர்.
- குரோட்டு
- நளன்
- நகுசன்

குரோட்டு
|
துவசநீவான் (துவசம்=விருதுக்கொடி, நீவான்=மாலுமி)
|
சுவாதி (இனியவன், சுவாது=தித்திப்பு)
|
உருஞ்சங்கு (உரும்=அச்சம், சங்கு=நெற்றி)
|
சித்திரரதன் (அழகிய தேர்வல்லோன், சித்தரம்=அழகு, இரதம்=தேர்)
|
சசிபிந்து (சந்திரகுலத்தவன், சசி=சந்திரன்)
|
பிரீதிகீர்த்தி

பிரீதிகீர்த்தி (புகழ்ச்சியில் விருப்புற்றவன்)
|
பிரீதிதமன் (உறவினருக்குப்பிரியமானவன்; தமர்=உறவினர்)
|
உசானன் (ஆராய்பவன், உசாவுதல்=ஆராய்தல்)
|
சிதம்பு (ஞானி; சிதம்=ஞானம்)
|
உருக்குமகவசன் (உருக்குமம்=பொன், கவசம்=அங்கி)
|
பராவிருத்தி (வெறுப்புள்ளவன்)
|
சயமகன் (சயம்=வெற்றி)
|
விதர்ப்பன் (விதர்ப்பு=வெற்றி, போர், அச்சம்)
|
கிருதன் (கிருது=யாகம்) — உரோமபாதன் (காலில் மயிருள்ளவன்) — கேசிகன்

உரோமபாதன்
|
பப்புரு (கீர்த்திபெற்றவன், பப்பு=புகழ்ச்சி)
|
திருதி (திரு=இலக்குமி, செல்வம்)
|
கேசிகன் (நிறைமயிருள்ளோன்)
|
சேதி (செந்நிறமானவன், சேது=சிவப்பு)

இவனுடைய சந்ததியில் பிறந்தவர்களுக்குச் சைத்தியர் என்று பெயர். இந்தச் சேதி அரசன் மரபில் தோன்றிய தமகோசன் (அதிகக்கருப்பன்; தமம்=இருள், கோசம்= முட்டை; இருட்டைத்தன்னிலடக்கினவன்) என்பவன் பாண்டவர்கள் தாயாகிய குந்திதேவி (குந்தி=தேவாமிர்தம்) யின் சகோதரியாகிய சுருதிசிரவசு (வேதத்தைச் சிரமேற்கொண்டசெல்வி) என்பவளை மணம்புரிந்து சிசுபாலனைப்பெற்றான். இவன் கிருட்டிணமூர்த்தியால் சங்கரிக்கப்பட்டான்.

11. சாத்துவதர் என்னப்பட்ட யாதவராசாக்கள்.

சாத்துவதர் என்னும் பெயருக்கு வலியவர்கள் என்று பொருள். சத்து வலிமை; சாத்தியம் என்றாலும் சாதிக்கத்தக்கது, வலியது என்றே பொருள். சத்துவதன் என்னும் சந்திரகுலத்தரசன் மரபினரானதால் இப்பெயர் அவர்களுக்குண்டாயிற்று. சைத்தியர் குலவிளக்க அட்டவணையில் நாம் எடுத்துக்காட்டிய வண்ணம் சந்திரகுலத்தவனான யாதுமகாராஜன் குமாரனாகிய குரோட்டு என்பவன் மரபில் தோன்றிய விதர்ப்பன் என்னும் அரசனுடைய குமாரர்களில் உரோமபாதன் பரம்பரையில் சைத்தியர் தோன்றினார்கள். உரோமபாதனுடைய உடன்பிறந்தானாகிய கிருதன் பரம்பரையில் சாத்துவதர் தோன்றினார்கள். அவர்கள் குலவிளக்க அட்டவணை:—

சந்திரமகாராஜன்

||

யாது

சகசரசித்து || மதுக்கள் என்னும் யாதவர்

குரோட்டு || விதர்ப்பன்

உரோமபாதன் || சைத்தியர் என்னும் யாதவர்

கிருதன் (கிருது=யாகம்)

குந்தி (தேவாமிர்தம்)

திருட்டி (கண்ணைப்போலருமையானவன்)

விதிறுது (விதி+உறுதி; வேதாகமங்களில் விதிக்கப்பட்டவற்றில் உறுதியுள்ளவன்)

தசரருக்கன் (சிவிகையிற்செல்லும் அமிர்தநாதன்; தசம் அல்லது தசர்=சிவிகை, அருகி=தேவாமிர்தம்)

வியோமன் (வியோமம்=ஆகாயம்)

நீமூதயன் (நிமம்+உதயன்; நிமம்=ஒளி, உதயன்=சூரியன்)

விகிர்தி (வேறுபாடுள்ளவன்; விகிர்தம்=வேறுபாடு)

வீமரதன் (வீமம்=பயங்கரம்; பயங்கரரதவீரன்)

நவரதன் (நவம்=ஒன்பது)

தசரதன் (தசம்=பத்து)

சகுனி (சகுனம் பார்ப்பவன்)

காம்பி (சலசூத்திரம்)

தேவரதன் (இரதம்=இனிமை) தேவர்களுக்குப் பிரியமானவன்.

தேவசத்திரன் (சத்திரம்=யாகம், பாணம், கைவேல், வெண்குடை)

மது (தேவாமிர்தம்)

குருவமிசன் (மேன்மக்கள்குலத்தவன்)

அன்னு (தாய்க்கருமையானவன்; அன்னை=தாய்)

புருவோத்திரன் (குதிரைச்செல்வன்; புருவம்=குதிரை, உத்தி=செல்வம்)

அஞ்சனன்

அஞ்சனன் (கறுப்பணன்; அஞ்சனம்=கறுப்பு)
|
சத்துவதன் (வலியவன், சத்துவம்=வலிமை)

இவனாலே தான் இக்குலத்தவர்க்குச் சாத்துவதர் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. இந்தச்சத்துவதன் மரபிலுதித்த மற்றும் யாதவக்குலங்களில் கீர்த்தி பெற்ற குலத்தவர்கள் மூவர்:—

1. போசர் என்னப்பட்ட யாதவராசாக்கள்,
2. சேய்நேயர் என்னப்பட்ட யாதவராசாக்கள்,
3. கிருட்டிணமூர்த்தியின் குலத்தவர்கள்.

15. போசர் என்னும் யாதவர்கள். போசர் என்னப்பட்டஇவர்கள் சத்துவதன் குமாரர் ஏழு பேரில் ஒருவனாகிய மகாபோசன் (போசன்=செல்வன்) என்பவன் வமிசத்தில் தோன்றியராசாக்கள். அவர்கள் இராஜதானிக்குப் பெயர் மிருதிகாவு (மிருதி=தரும நூல், காவு=காத்தல்).

16. சேய்நேயர் என்னும் யாதவர்கள். சேய்நேயர் என்றால் செந்நிறம் பொருந்திய நல்லவர்கள் என்று பொருள் (சேய்=சிவப்பு, நேயம்=நன்மை). அவர்கள் சத்துவதன் குமாரர்களிலொருவனாகிய விருட்சணி (மர அழகன்) என்பவன் குலத்தில் தோன்றினவர்கள். அக்குலத்தை விளக்கிக் காட்டும் அட்டவணை:—

சத்துவதன் (வலியவன்)
|
விருட்சணி (கற்பக அழகன்)
|
சுமித்திரன் (நல்ல சிநேகிதன்)
|
அன்னை மித்திரன் (தாய்க்குப் பிரியமானவன்)
|
சின்னி (சிறியவன்; சின்னம்=சிறுமை)
|
சத்தியகன் (சத்தியாகிய பார்வதியைப் போன்ற அகம் அதாவது மனமுடையவன்)
|
சாத்தியகி (சாதிக்கத்தக்கவன்; சாத்தியம்=சாதிக்கத்தக்கது)
|
சஞ்சயன் (நிறைந்தவன்; சஞ்சயம்=கூட்டம்)
|
குணி (வில் வீரன்)
|
யுகந்தரன் (பூமியில் வலியவன்; யுகம்=பூமி, தரம்=வலிமை)

இவர்கள் தான் சேய்நேயர் என்னப்பட்ட யாதவர்கள்.

17. கிருட்டிணன் குல யாதவராசாக்கள். கிருட்டிணமூர்த்தியானவர் சத்துவதன் குமாரனாகிய அந்தகன் (அழிக்கிறவன்) மரபில் தோன்றினவர். அந்தகன் மக்களில் பஞ்சமானன் (வாஞ்சையுள்ளமேன்மகன், பஞ்சை - ஆசை, மானம் - மேன்மை) மரபில் கிருட்டிணமூர்த்தியின் தகப்பனான வசுதேவரும் (வசு - பொன்), அவருடைய சகோதரியும் பாண்

டவர்களின் தாயுமாகிய குந்தி (தேவாமிர்தம்) தேவியும், தோன்றினார்கள். பசைமானன் சகோதரனாகிய குகுரன் (பூமிக்குப் பசுவைப்போல் பிரயோசனமானவன்; கு - பூமி, குரம் - பசு) மரபில் வசுதேவருடைய மனைவியும் கிருட்டிணமூர்த்தியின் தாயாருமாகிய தேவகி (தேவி) யும், கிருட்டிண மூர்த்தியின் மாமனாகிய கஞ்சனும் (கஞ்சா - தேவாமிர்தம்) தோன்றினார்கள். அவர்கள் குலவிளக்க அட்டவணை:—

சத்துவதன் (வலியவன்)
|
அந்தகன் (அழிக்கிறவன்)

(இடப் பிரிவு)

பசைமானன்
|
விதுரதன் (சந்திரனைப் போலினியவன்; விது=சந்திரன், இரதம்=இனிமை)
|
சூரன் (வீரன்)
|
சமி (அன்புள்ளவன், சம்=அன்பு)
|
பிரதச்சத்திரன் (பிரதம்=ஈகை. சத்திரம்=யாகம்; ஈகையிலும் யாகத்திலும் கீர்த்திபெற்றவன்)
|
போசன் (செல்வன்)
|
இருத்திகன் (சித்திபெற்றவன்; இருத்தி=சித்தி)
|
தேவகருப்பன் (தேவர்களைப்போல் சுறுத்தவன்)
|
சூரன் (வீரன்)
|
குந்திதேவி — வசுதேவர்

(வலப் பிரிவு)

குகுரன்
|
திரட்டன் (நிறைந்தவன்)
|
கபோதரோமன் (புறாவைப்போல் மயிருள்ளவன்; கபோதம்=புறா, உரோமம்=புறமயிர்)
|
வில்லோமன் (வில்வித்தையில் வல்லவனான யாகாதன்; ஓமம்=யாகம்)
|
அன்னு (தாய்க்குப்பிரியமானவன்)
|
ஆனகதுந்துபி (பிறந்தவுடனே ஆனகம், துந்துபி என்னும் வாத்தியங்கள் முழங்கப்பெற்றவன்)
|
அபிசித்து (அதிக ஞானி; அபி=அதிகம், சித்து=அறிவு)
|
புனல்வசு (நீர்வளம்பொருந்தியவன்)
|
ஆக்கன் (செல்வன்)
|
தேவகன் — உக்கிரசேனன்
|
தேவகி — கஞ்சன்

வசுதேவர், தேவகி — கிருட்டிணமூர்த்தி.

18. துருவவசுக்கள் என்னும் சந்திரகுல அரசர். துருவவசுக்கள் என்றால் அசையாச் செல்வர் என்று பொருள். அவர்கள் சந்திரகுலத்தவனான யயாதி மகா ராஜனுடைய இரண்டாவது குமாரனான துருவ வசுவின் சந்ததியார். இவர்கள் தென்னாட்டிலரசாண்டார்கள் என்று கூர்மபுராணத்தில் கண்டிருக்கிறது.

"தென்னந்திக்கினிற்றென்னனென துருவசுவா"

என்று கூறியிருப்பதாலறியலாம். தென்னன் என்பது பாண்டியகுலப் பெயர். ஆகையால் துருவவசுக்கள் பாண்டிநாட்டி லரசாண்டார்கள் என்றறிகிறோம். வடநாட்டில் துருவவசுக்கள் குலம் மருத்தனோடு முடிவாகிவிட்டது. அவர்கள் குலவிளக்க அட்டவணையாவது :—

சந்திர மகாராஜன்
|
புதன்
|
புரூரவன்
|
ஆயு — அமாவசு
அமாவசு ‖ (அக்கினிகுலத்தவர்களாகிய சேர ராசாக்கள்)
ஆயு |
சத்திரவிருத்தன் — நகுசன்
சத்திரவிருத்தன் ‖ காசிராசாக்கள்
நகுசன் |
யயாதி
|
யாது — துருவவசு — துருக்காயு — அனு — பூரு
யாது |
மதுக்கள் — சைத்தியர் — சாத்துவதர் — போசர் — சேய்நேயர் — கிருட்டிணமூர்த்தி மரபினர்
துருவவசு |
வன்னி (அக்கினி)
|
பார்க்கன் (பூமியைப் பாதுகாப்பவன்)
|
பானு (சூரியன் அல்லது அமிர்தநாதன், பானம்—தேவாமிர்தம்)
|
திறையீசானன் (வடகிழக்கில் திறைவாங்குகிறவன், ஈசானம்—வடகிழக்கு)
|
கரந்தைமன் (வெற்றிமாலையணிந்த மேன்மகன்)
|
மருத்தன்

19. காந்தாரகர் (The Princes of Candahar). காந்தாரகர் என்றால் காட்டை வெட்டித்திருத்தி நாட்டையுண்டு பண்ணினவர்கள் என்று பொருள் (காந்தாரம் - காடு). இவர்கள் யயாதி மகா ராஜனுடைய மூன்றாவது குமாரனான துருக்காயுவின் (துருக்கத்துக்குச் சமானமான ஆய்க்தோன்) மரபினர். அவர்கள் குலவிளக்க அட்டவணை :—

சந்திர மகாராஜன்
||
யயாதி
|
யாது | துருவவசு | துருக்காயு | அன்னு | பூரு

யாது
||
யாதவர்கள்

துருவவசு
||
துருவவசுக்கள்

துருக்காயு
|
பப்புரு (கீர்த்திபெற்றவன், பப்பு=புகழ்ச்சி)
|
சேது (செந்நிறமானவன், சேது=சிவப்பு)
|
ஆர்ப்பதன் (போர்வீரன், ஆர்ப்பு=போர்)
|
காந்தாரகன் (இவனாலே காந்தார தேசமும், காந்தரகரும் பெயர் பெற்றனர்)
|
கருமான் (கலைமான்)
|
கிருதன் (யாகநாதன், கிருது=யாகம்)
|
தூர்த்தமன் (விஷம்போன்ற மேன்மகன், தூர்த்தம்=விஷம், மன்=மேன்மை)
|
பிரசதன் (அமிர்தநாதன், பிரசம்=தேவாமிர்தம்)
|
சததருமன் (நிலைபெற்ற நீதிமான், சதம்=நிலைமை, தருமம்=நீதி)

20. அங்க, வங்க, கலிங்க, சிம்ம, பௌண்டர தேசாதிபதிகள்.

இந்த ஐந்து நாட்டுக்கதிபதிகளான சந்திரகுலத்த ரசர்களானவர்கள் யயாதி மகா ராஜனுடைய நான்காவது குமாரனான அன்னுவின் மரபினர். அவர்கள் குலவிளக்க அட்டவணை :—

சந்திரமகாராஜன்
|
புதன்
|
புரூரவன்
|
ஆயு
|
நகுசன்
|

யயாதி

அன்னு (அன்னைக்குப்பிரியமானவன்)	யாது	துருவவசு	துருக்காயு	பூரு
	‖ யாதவர்கள்.	‖ துருவவசுக்கள்.	‖ காந்தாரகர்.	

அன்னு
|
சபாநலன் (ஆலம் வீழைப்போன்ற உபகாரி; சபம்=ஆலம்வீழ், நலம்=நன்மை, உபகாரம்)
|
காலாநலன் (காலம் + நலன்; காலமறிந்து உபகாரஞ் செய்பவன், சமயோபகாரி)
|
சிறுசயன் (சிறியவீரன்; சயம்=வெற்றி)
|
புரஞ்சயன் (இராஜதானியில் வீரன்; புரம்=இராஜதானி)
|
சனமேசயன் (சனங்களுக்குள் வீரன்)
|
மகாசாலன் (சிறந்த அமிர்தநாதன் அல்லது மேன்மகன், சாலி=தேவாமிர்தம், சால்=மேன்மை)
|
மகாமனசு (சிறந்தகுணமுள்ளவன்)
|
திதிக்கு (நிலைபெற்றவன்; திதி=நிலைபெறுதல்)
|
உருக்கத்திருதன் (இரக்கசெல்வன்; உருக்கம்=இரக்கம், திரு=இல்க்குமி, செல்வம்)
|
ஏமன் (பொன்னிறமானவன்; ஏமம்=பொன்)
|
சுதவசு (நல்லபக்தன்)
|
பலி (தேவருணவு)

அங்கன்	வங்கன்	கலிங்கன்	சிம்மன்	பாண்டரன்
(அக்கினிமயமானவன், அங்கி=நெருப்பு)	(வெள்ளி நிறமானவன், வங்கம்=வெள்ளி)	(போர்வீரன், வலியவன், கலி=போர், வலி)	(சிங்கம்போன்றவன்)	(வெண்ணிறமானவன், பாண்டரம்=வெண்மை)
‖ அங்கதேசாதிபதிகள்	‖ வங்கதேசாதிபதிகள்	‖ கலிங்கதேசாதிபதிகள்	‖ சிம்மதேசாதிபதிகள்	‖ பௌண்டரதேசாதிபதிகள்.

இந்த அங்க வங்கிசந்தரசர் குலமானது அதிரதனோடு முடிவு பெறவே பாண்டவர்களுடைய முன்பிறந்தானாகிய கன்னன் அங்கதேசத்தரசனானான்.

அங்கவமிசம்.

அங்கன்

அன்னபானன் (கவரிமாவைப்போன்ற அமிர்தநாதன்; அன்னம்=கவரிமா, பானம்=தேவாமிர்தம்)

தீவிதரன் (புலிகட்டித்தேர் நடத்தவல்லவன்; தீவி=புலி, இரதம்=தேர்)

தருமரதன் (நீதியில் பிரியமுற்றவன்; தர்மம்=நீதி, இரதம்=இனிமை)

சித்திரரதன் (அழகிய தேர்வல்லோன்) இவனுக்கு ரோமபாதனென்கிற பெயருமுண்டு.

சதுரங்கன் (காலாள், தேர், பரி, யானை முதலான சதுரங்கசேனையையுடையவன்)

பிருதுவிலக்கன் (பூமிக்கு ஒளிபோன்றவன், பிருதுவி=பூமி, இலக்கம்=ஒளி)

சம்பன் (திரிமூர்த்திகளைப்போன்றவன்; சம்பு=பிரமன், சிவன், விட்டுணு) இவன் சம்பை நகரைக் கட்டினான்

அரியங்கன் (அமிர்தநாதன், அரி=தேவாமிர்தம், அங்கம்=மேனி)

பத்திரரதன் (அழகிய தேர் வல்லோன்; பத்திரம்=அழகு)

பிருகுத்திறதன் (அமிர்த குல வலியவன்; பிருகு=பனங்கிழங்கு, திறம்=வலி)

பிறக்கதகருமான் (அஞ்சத்தக்க கலைமான்போன்றவன்; பிறக்கம்=அச்சம்; கருமான்=கலைமான்)

பிறக்கதபானு (அஞ்சத்தக்க அமிர்தநாதன்)

பிருகன்மன் (அமுதகுல மேன்மகன்)

சயத்துரதன் (வெற்றிமாலையணிந்த தேர் வீரன்; சயம்=வெற்றி, மாலை)

விசயன் (அமுதகுலத்தவன்; விசயம்=கற்கண்டு)

திருதி (செல்வன்; இலக்குமியை இருப்பிடமாகக் கொண்டவன்; திரு=செல்வம், இலக்குமி)

திருதவிரதன் (செல்வனுகிய தேர்வீரன்)

சத்தியகருமன் (சத்தியமே மேன்மையாகக்கொண்டவன்; கருமை=மேன்மை)

அதிர்ரதன் (அதிர்ச்சியுண்டுபண்ணத்தக்க தேர்வீரன்)

இந்த அதிர்ரதனுக்குப் பின்பு பாண்டவர்களுடைய முன் பிறந்தானுகிய கன்னன் (கன்னல்—கற்கண்டு) அங்கதேசாதிபதியானுன். அவன் குமாரன்தான் விருக்கசேனன் (விருட்சகுலசேனுதிபதி). இவர்கள் அங்கதேசாதிபதிகள்.

21. சந்திரகுலத்து பாஞ்சால தேசாதிபதிகள்.

இவர்கள் யயாதி மகாராஜனுடைய குமாரனாகிய பூரு வம்சத்திலுதித்தவர்கள். பூரு வம்சத்தவர்களான சந்திரகுலத்தரசர்களில் பாஞ்சாலரும், மகதநாட்டரசரும், பஞ்சபாண்டவர்களும் முக்கியமானவர்கள். பாஞ்சாலர் குலவிளக்கமாவது.

சந்திரமகாராஜன்
||
யயாதி

- பூரு (புருவ அழகன்)
- யாது || யாதவர்கள்
- துருவவசு || துருவவசுக்கள்
- துருக்காயு || காந்தாரகர்
- அன்னு || அங்க, வங்க, கலிங்க, சிம்ம, பவுண்டர தேசாதிபதிகள்.

பூரு
|
சனமேசயன் (சனங்களுக்குள் வீரன்)
|
பிராசீனவதன் (பழையவழக்கங்களை அழித்தவன்) பிராசீனம்=பழமை, வதன்=கொலைசெய்வோன்
|
பரவீரன் (பகைவர்முன் வீரன்; பரர்=பகைவர்)
|
மனசியு (பெருமையிற் சிறந்த வாள்வீரன்; மன்=பெருமை, அசி=வாள்)
|
பயத்தன் (பால்போன்றவன், களங்கமற்றவன்; பயம்=பால்)
|
சதியுன்னன் (சங்கீத சுருதியில் மனங்கொண்டவன்); சதி=சங்கீதசுருதி, உன்னம்=மனம்
|
பாகுகாவா (அமுதகுல மல்லிகை; பாகு=பனங்கற்கண்டு, காவா=மல்லிகை)
|
சம்யாதி (அன்புள்ள அமுத குலத்தவன்; சம்=அன்பு; யாது=தேவாமிர்தம்)
|
அகம்யாதி (அகத்திலமிர்தம்போன்றவன்)
|
இராடாசுவன் (இராட தேசக் குதிரைவீரன்)
|
இரீதியு (ஒழுக்கமுடையவன்; இரீதி=ஒழுக்கம்)
|
இரந்திநாரன். பாரதத்தில் இவன் பெயர் மதிநாரன் என்று கூறியிருக்கிறது.

- அப்பரதிர்த்தன்
  - காண்வன்
- தஞ்சு (மேன்மகன்; தஞ்சம்=மேன்மை)
  - அநிலன் (வாயுபகவான் பெயர்)
    - துஷியந்தன்

தூசியந்தன் (குதிரை வீரனாகிய அழகன், தூசி=குதிரை, அந்தம்=அழகு)

பரதன் (மேலானவன், பர=மேலான)

வித்ர்தா (பிரமன்)

பவனமணியன் (பூலோகத்தி லழகன், பவனம்=பூமி, மணி=அழகு)

விரிகத சேத்திரன் (மிகுந்த கோபியாகிய சத்திரியன், விரி=விலாசம், கதம்=கோபம், சேத்திரன்=சத்திரியன்)

சுகோத்திரன் (நற்குடிப்பிறந்தோன்)

அத்தினன் (யானைவீரன், அத்தி=யானை) இவன் அத்தினாபுரியைக் கட்டினான்.

அச்சுமிதன் (வண்டியை அச்சுபாதுகாக்கின்ற அளவாய்க் குடிகளைப் பாதுகாக்கிறவன், மிதம்=அளவு)

நீலன் (நீலம்=கறுப்பு) இரிகசன்

சந்தி (அழ்கன், சந்தம்=அழகு)

சுசந்தி (நல்ல அழகன்)

புருடனு (புருடன்=தலைவன்)

சகசு (உண்மையுள்ளவன், சகசம்=உண்மை)

அரியசுவன் (அமுத குலக்குதிரைவீரன், அரி=தேவாமிர்தம்)

இந்த அரியசுவனுடைய குமாரர் ஐவர். அவர்கள் பெயர்களாவன :—

1. முடக்காலன் (இவன் முடவனானபடியால் இப்பெயர் வந்தது)
2. சிரிஞ்சியன் (அழகிய கேடகமுடையவன், சீர்=அழகு, இஞ்சி=கேடகம்)
3. விரிகத ஈசன் (கொடுங்கோபியாகிய அரசன்)
4. பரவீரன் (மேலான வீரன்)
5. கம்பலையன் (யாவரையும் நடுங்கச் செய்கிறவன், கம்பலை—அச்சம், நடுக்கம்.)

அரியசுவன் மக்களாகிய இந்த ஐவருக்கும் பாஞ்சாலர் என்று பெயர். பாஞ்சாலர் என்றால் ஐந்து மேன்மக்கள் என்று பொருள்; சால்=மேன்மை.

22. சந்திரகுலத்து அத்தினபுரி யரசர்களாகிய பஞ்சபாண்டவ துரியோதனாதிகள்.

சந்திரகுலத்து அத்தினபுரி யரசர்களாகிய பஞ்சபாண்டவர்கள் துரியோதனாதிகளின் வம்சவரிசையட்டவணையாவது:—

சந்திரமகாராஜன்
||
யயாதி
|
பூரு || சுகோத்திரன்; யாது || யாதவர்கள்; துருவவசு || துருவவசுக்கள்; துருக்காயு || காந்தாரகர்; அன்னு || அங்க, வங்க, கலிங்க, சிம்ம, பவுண்டர தேசாதிபதிகள்

சுகோத்திரன்
|
அத்தினன் (அத்தினபுரி முதலரசன்)
|
அச்சுமிதன்
|
நீலன் || பாஞ்சாலர்; இரிகசன் (அஞ்சத்தக்க யானை வீரன்; இரிதல்=அச்சம், கசம்=யானை)

இரிகசன்
|
சம்பராணன் (சம்பரத்தின் மீது பற்றுள்ளவன், சம்பரம்=எட்டுக்கால் பறவை, ஆணம்=அன்பு)
|
குரு (மேன்மகன்)
|
சுதனுசன்; சந்து (போர்வீரன், சந்யம்=போர்)

சந்து
|
சுரதன் (சுரதம்=தேவாமிர்தத்திலிருந்து வழியும் சாரம்)
|
விதுரன் (சந்திரனைப்போலினியவன், விது=சந்திரன், இரதம்=இனிமை)
|
சருவபாமன் (எல்லாக்கவிஞராலும் போற்றப்படும் அரசன், சருவம்=எல்லாம், பா=செய்யுள், மன்=அரசன்)
|
சயசேனை அரவன் (வெற்றிச் சேனையையும் பாம்புக்கொடியையுமுடையவன்)
|
அயுதாயு (10,000 சான்றோருக்குச் சமமானவன்)
|
அக்குரோதனன் (சங்குமணி ஒலிக்கப்பெற்றவன், அக்கு=சங்குமணி, உரோதனம்—அழுதல்)
|
இரிகசன் (அஞ்சத்தக்க யானைவீரன்)
|
திலீவன்

தில்லீவன் (ஆசையின்படிகொடுப்பவன், தில்=ஆசை)
|
பரதீபன் (மேலான விளக்கு, சிறந்த அறிவுடையோன்)
|
சந்தனு (சந்தனம்போல் வாசனையுள்ளவன், நற்கீர்த்திமான்)

சந்தனு மகாராஜனுக்குக் கங்காதேவியிடம் பிறந்த குமாரன் வீடுமர். அதன் பின்பு சந்தனுவேதவியாசர் என்னும் ராஜரிஷியின் தாயாகிய சத்தியவதியை மணம்புரிந்தார். அவளிடம் சந்தனுவுக்குச் சித்திராங்கதனும் விசித்திரவீரியனும் பிறந்தார்கள். விசித்திர வீரியன் காசிராஜன் மக்களாகிய அம்பிகை, அம்பாலிகை என்னும் இருவரையும் மணம்புரிந்து ஜயரோகாலிறந்தான். அப்போது க்ஷத்திரிய ரிஷியாகிய வியாசர் தன் சகோதரனை விசித்திரவீரியன் மனைவிகளைச் சேர்ந்து, தன் சகோதரன் குலத்தில் சந்ததி விருத்தியாகும்படி செய்தார். இவ்வாறு அம்பிகையிடமும், அம்பாலிகையிடமும் முறையே திருதராட்டிரனும் பாண்டுவும் பிறந்தார்கள். திருதராட்டிரனுக்கு துரியோதனன் முதலான 100 குமாரர் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குத் துரியோதனாதிகள் என்று பெயர். பாண்டுவின் மனைவிகள் இருவர்—குந்திதேவி, மத்திரைதேவி என்பவர்களே. குந்திதேவியிடம் யுதிட்டிரன், வீமன், அருச்சுனன் என்னும் குமாரரும், மத்திரை தேவியிடம் நகுலன், சகதேவன் என்னும் குமாரரும் பிறந்தார்கள். இந்த ஐவருக்கும் பஞ்சபாண்டவர்கள் என்று பெயர். குந்திதேவிக்கு விவாகமாகிறதற்குமுன் பிறந்த குமாரன் கன்னன். இவன் அங்கதேசத்திலரசாண்டான்.

23. சந்திரகுலத்து மகதநாட்டரசர்.

மகதநாட்டரசர்கள் சந்திரகுலத்திலுதித்து அத்தினபுரியைக்கட்டி யரசாண்ட அத்தினனுடைய மரபிலுதித்த குரு மகாராஜனுடைய குமாரரிலொருவனாகிய சுதனுசன் என்பவன் குலத்தில் தோன்றினவர்கள். அவர்கள் குலவரிசை அட்டவணையாவது :—

சந்திரமகாராஜன்
||
யயாதி
|
புரு || அத்தினன் (அத்தினபுரி யரசன்) | அச்சமிதன் (அத்தினபுரி)
யாது || யாதவர்கள்
துருவவசு || துருவவசுக்கள்
துருக்காயு || காந்தாரகர்
அன்னு || அங்க, வங்க, கலிங்க, சிம்ம, பவுண்டர தேசாதிபதிகள்.

அச்சமிதன் (அத்தினபுரி)
|
நீலன் || பாஞ்சாலர்
இரிகசன் என்னும் அத்தினபுரியரசன்
|
சம்பரணன்

சம்பராணன் (அத்தினபுரி)
|
குரு (அத்தினபுரி)
|
சுதனுசன் (நல்ல குமாரன்) — சந்நு (அத்தினபுரி) = அத்தினபுரியரசர்

சுதனுசன் (நல்ல குமாரன்)
|
சுகோத்திரன் (நற்குடிப்பிறந்தோன்)
|
சியாவணன் (சிங்கக்கொடி வேந்தன், சியம்=சிங்கம், ஆவணம்=கொடி)
|
கிரீடதன் (கிரீடாதிபதி)
|
உபரிசரன் (உப்பரிகையில் தடாகமுண்டுபண்ணினவன், உபரி=மேல், சரம்=தாடகம்)
|
விரிகதரதன் (கொடுங்கோபியாகிய இரதவீரன்)
|
சராசந்தன் (வில்வீரன், சராசனம்=வில்)
|
சகதேவன் (பூமிக்கரசன்; சகம்=பூமி, தேவன்=அரசன்)
|
சோமாபி (தேவாமிர்தச் செல்வன்)
|
சுருதனன் (வேதநாயகன்; சுருதி=வேதம்)
|
அயுதாயு (10,000 சான்றோருக்குச் சமமானவன்)
|
நிறைமித்திரன் (நிறை=மாட்சிமை, மித்திரன்=சிநேகிதன்)
|
சுசேத்திரன் (நல்ல சத்திரியன்)
|
விரிகதகருமான் (கொடுங்கோபியாகிய கலைமான்)
|
சேனைசித்து (சேனபதியாகிய அறிவுடையோன்)
|
சுருதஞ்ஞையன் (வேத அறிவில்லான்; சுருதி=வேதம், அஞ்ஞை=அறிவின்மை)
|
விப்பிரன் (விபுதன், அறிவுடையோன்)
|
சுசி (சுத்தம்)
|
சேமியன் (இனியவன்; சேமம்=இன்பம்)
|
சுபரதன் (நல்ல தேர்வீரன்)
|
தருமன் (நீதிமான்)
|
சுசிராமன் (சுத்தமுள்ள அழகன்)
|

திரீரசனன் (மூன்று பல் நீண்டவன்; திரி=மூன்று, இரசனம்=பல்)
|
சுமதி (நல்ல அறிவுடையோன்)
|
சுபாலன் (நல்ல புத்திரன்)
|
சத்தியசித்து (சத்தியவானுகிய அறிவுடையோன்)
|
இரிபுஞ்சயன் (அஞ்சத்தக்க திரண்ட தோளையுடையவன்; இரிதல்=அச்சம், புஞ்சம்=திரட்சி)

இவர்கள்தான் விட்டுணு புராணம் கூறும் மகத தேசத்தரசர்கள்.

இவ்வாறு இருக்குவேதத்தில் சொல்லப்பட்ட க்ஷத்திரியராகிய தேவர்களில் சூரிய மகாராஜன், சந்திர மகாராஜன் என்னும் இரண்டு பெருங்கிளைப் பிரிவு க்ஷத்திரிய குலங்களின் விபரம் விஷ்ணு புராண முதலான நூல்களில் கூறியவற்றை மேலே எடுத்துரைத்தோம். இதே பிரகாரம் மற்றும் தேவர்களுடைய கிளைகளும் இந்நாட்டில் ஒவ்வொரு இடங்களிலரசாண்டார்கள் என்று பூர்வ நூல்கள் கூறுகிறபடியால் இந்தியாவின் பூர்வ இந்துராஜாக்களின் குலத்தவர்கள்தான் இந்நாட்டின் தேவர்கள் என்று பிரத்தியக்ஷமாயறிகிறோம்.

—:o:—

VI-வது அத்தியாயம்

—(o)—

பூர்வரிஷிகள் க்ஷத்திரியர்.

1. ரிஷிகளும் பார்ப்பாரும் ஒரேகுலத்தவரல்ல; ரிஷிகள்வாக்கு, துரோபதை சுயம்வரம், புத்தருடைய மனுதர்மசாஸ்திரம். 2. பார்ப்பார் தாழ்ந்த ஜாதியார்; சுத்தஜாதியல்ல, சங்கரஜாதி; பார்ப்பான் அறிவுடையோனல்ல, க்ஷத்திரியனே பூர்வத்தில் அறிவுடையோன்; சண்டோக்கியம், அஸ்வகோஷாபோதிசத்வர், அதர்வணவேதம், பரவாகனசயவாலிவாக்கு, அசுவபதி கைகேயன்வாக்கு. 3. வேதமேற்படுத்திய ரிஷிகள் க்ஷத்திரியர்; கிருதசமிதை காசிராஜாக்களினத்தானை க்ஷத்திரியன்; விசுவாமித்திரர் காதிராஜன் மகனை க்ஷத்திரியன்; அத்திரி, சூரிய சந்திரகுலங்களாகிய க்ஷத்திரிய குலங்களுக்கு முற்பிதாவாகிய க்ஷத்திரியன்; வசிட்டர் க்ஷத்திரிய ரிஷியாகிய வேதவியாசருக்கும் க்ஷத்திரியராகிய இராஜபுத்திரர் என்னும் ஜாதியாருக்கும் முற்பிதா; அங்கீரர், வாமதேவர், பாரத்துவசர் என்னும் ரிஷிகள் இக்குவாகு மகாராஜனின் சகோதரனுகிய நாபாகன் மரபிலுதித்த க்ஷத்திரியர்; கானவரும் சந்திரகுலத்தில் தோன்

றிய க்ஷத்திரியன். 4. க்ஷத்திரியரின் மூன்று பிரிவு. 5. பார்ப்பார் பூர்வநூல்களிற் செய்திருக்கும் திருத்துப்பாடுகள்; வேதங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், தருமசாஸ்திரங்கள் எல்லாம் பார்ப்பாரால் மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன. 6. பார்ப்பான் உயர்ந்த ஜாதியென்று ரூபிக்கவே இத்தன்மையாகப் பூர்வ நூல்களைத்திருத்தி எழுதினான். 7. பார்ப்பாரப்பித்தலாட்டங்களுக்குச் சில திருஷ்டாந்தம்; இருக்குவேதம், கூர்மபுராணம், விஷ்ணுபுராணம், நான்குஜாதிகளும் புருஷனிலிருந்து தோன்றின, பிரமனிலிருந்து தோன்றின, க்ஷத்திரியனாகிய சானகனிலிருந்து தோன்றின, க்ஷத்திரியனாகிய வாலியிலிருந்து தோன்றின், என்பதெல்லாம்பொய். 8. பார்ப்பார் ரிஷிகோத்திரத்தாரல்ல; டால்பாய் உவீலர், அஸ்வகோஷாபோதி சத்வர். 9. பார்ப்பார் க்ஷத்திரிய ரிஷிகளைப் பார்ப்பாராக்கிய சில கதைகள்; கிருதசமிதையின்கதை, விசுவாமித்திரரைப்பற்றிய இரண்டு கதைகள். 10. க்ஷத்திரியபிராமணர் என்னும் பித்தலாட்டங்கள். 11. பார்ப்பாரைப்பற்றி உவீலர் துரை கூறிய அபிப்பிராயம்; பார்ப்பானல்லாதவன் சூத்திரன் என்பது மகமதிய அரசாட்சி காலத்தில் பார்ப்பானுண்டுபண்ணியபொய், ரோமஷ்சண்டர்டற்று. 12. பார்ப்பான் என்றால் அருத்தம், பார்ப்பான் யார்.

வேதமாதி நூல்கள்கூறும் தேவர்கள் எல்லாம் க்ஷத்திரியரென்றும், அரச குலத்தவர்களாகிய ஆரியரென்றும் பார்த்தோம். பூர்வ நூல்களெல்லாவற்றிலும் ரிஷிகள், தேவர்களாகிய அரசர்களைப் பார்க்கிலும் அதிக மகிமையாக எண்ணப்பட்டார்கள் எனத் தெரிகிறது. முனிவர்கள் வரவை அரசர்கள் எதிர் பார்த்துச் சென்று தெண்டஞ் சமர்ப்பித்து, அர்க்கிய முதலிய வுபசாரங்களால் பூசித்து, திவ்வியாசனங்களிலுட்கார்த்தினார்கள் என்பதாகப் பலநூல்களும் கூறுகின்றன. இவ்வளவு மகிமையாயெண்ணப்பட்டு வந்த இருடிகள் எல்லாரும் இராஜரிஷிகளென்னப்பட்ட க்ஷத்திரிய ரிஷிகளேயன்றிப் பார்ப்பாரல்ல. டால்பாய் உவீலர்துரை (Talboys Wheeler) எழுதிய இந்துதேச சரித்திரப் புஸ்தகம், 2-வது அத்தியாயத்தில் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி எழுதியிருப்பதில், வேதங்கள் கூறும் இருடிகளும் பார்ப்பாரும் ஒரேகுலத்தவரல்லவென்றும், இருடிகள் பார்ப்பாரை மிகவும் தாழ்வாக எண்ணி அவர்களை இகழ்ந்து பேசிய செய்யுள்களனேகம் தற்காலத்திலும் அகப்படுகிறதென்றும், க்ஷத்திரியரும் பார்பபாரை மிகவும் இழிவாக எண்ணினார்களென்றும், பூர்வ மனுதர்ம சாஸ்திரத்தில் க்ஷத்திரியரேமுதலாவது சாதியென்பதாகக் கண்டிருக்கிறதென்றும், பார்ப்பார ஜாதியார் வேதங்கள்கூறும் இருடிகள் கோத்திரத்தவர் என்பது உண்மையல்லவென்றும்உவீலர் துரை தெளிவாய் எழுதியிருக்கிறார்.

"But the Rishis composed satirical hymns against the Brahmans, which have been preserved to the present day. They com-

pared the penances of the Brahmans to the torpid condition of frogs during the dry season; and they likened the utterances at their sacrifices to the croaking of the same animals. They, moreover, ridiculed the vows of celibacy which were occasionally taken by Brahman sages, by humorous representations of the complaints of neglected wives. *The Kshatriyas,* also, who engaged the Brahmans to officiate as priests, *regarded them with a certain contempt* as mere mercenary sacrificers, who were guilty of an unpardonable assumption if they attempted to establish themselves on an equality of position with the military community.

* * *

This sentiment is fully expressed by the Kshatriyas who were present at the Swayamvara of Draupadi, when they saw that Arjuna wore the garb of a Brahman. * * * In the Buddhist code of Manu the Brahmans rank below the Kshatriyas" (Page 82).

2. இவ்விதமாய் பார்ப்பாரை க்ஷத்திரியருக்குத் தாழ்வாக எண்ணினதற்குப் பலகாரணங்கள் பூர்வ நூல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

முதலாவது இழிகுலமக்களாகிய சூத்திரரோடு பார்ப்பார் தாராளமாய்ச் சம்பந்தங்கலந்ததாகத் தெரிகிறது. உதாரணமாக, சண்டோக்கிய உபநிடதம் IV-2-ல் ரெயிக்குவன் என்னும் பெயர் கொண்ட பார்ப்பானொருவன் ஜனசுருதி புத்திராயனனென்னும் சூத்திரனுடைய மகளை மணம்புரிந்ததாகப் பார்க்கிறோம். மேலும் சங்கராச்சாரியார் காலத்துக்குமுன்னிருந்த அஸ்வகோஷாபோதி சத்வர் ஸமஸ்கிருத பாஷையிலெழுதிய வஜ்ஜிர சூசி என்னும் புஸ்தகத்தில் பார்ப்பார் சுத்த ஜாதிப் பார்ப்பாரல்ல, சூத்திரசம்பந்தமான பார்ப்பார் என்னும் இருஜாதிக்கலப்பு என்று கூறியிருக்கிறார். அவ்வசனம் வருமாறு :—

"7. பிராமண தாய் தந்தையரிடம் பிறந்தவன் பிராமணனென்பீராகில், இதையும் மறுப்பதற்கு இடமுண்டு. எப்படியெனில், பிராமண தாய் தகப்பன் என்றால் கலப்பில்லா பிராமண தாய் தகப்பன்மார்களாக இருத்தல்வேண்டும். ஆனால் கலப்பில்லா பிராமணன் அரிது. ஏனெனில், ஆதிகாலப் பிராமண ஸ்திரியை சூத்திரன் புணர்ந்து, பிராமண சந்ததியை விர்த்தி செய்ததாகத் தெரியவருகின்றது. சூத்திரனுக்குப் பிறந்தவன், தாயார் பிராமணத்தியா யிருந்தபோதிலும், ஒருக்காலும் பிராமணனாகான்."

இவ்வாறு இழிகுலமக்களோடு பிராமணர்கள் கலந்தது மன்னியில் பல புருஷர் வைத்திருக்கும் பெண்களையும் பிராமணர்கள் தாராளமாய் மணம்புரிந்து கொண்டார்கள் என்று காட்டும்படிக்கான வாக்கியமொ

ன்று நான்காவது வேதமாகிய அதர்வணவேதம் ஐந்தாவது மண்டலம் 17-8-ல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—

"பிராமணரல்லாத பத்துப்பேரைப் புருஷர்களாக வைத்துக்கொண்டிருந்த ஒரு ஸ்திரியை பிராமணனொருவன் மணம்புரிவானானால், அந்த பிராமணனே அவளுக்குப் புருஷனாவான்"

என்று கூறியிருப்பதைக் கவனித்தால், பார்ப்பார் பூர்வத்தில் மிகவும் இழிவானவர்களோடு கலந்து சுத்த ஜாதி என்னும் மேன்மையை யிழந்து இருஜாதி மரபினரானார்களென்றறிகிறோம். முக்கியமாய் இக்காரணத்தினாலே பிராமணர்கள் க்ஷத்திரியாரால் மிகவும் இழிவாய் எண்ணப்பட்டு வந்தார்கள்.

இரண்டாவது:—அறிவிலும் பிராமணர் க்ஷத்திரியருக்குத் தாழ்ந்தவர்களாயிருந்தார்கள் என்றே சாஸ்திரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. சண்டோக்கிய உபநிடதம் (V-3)ல் சுவேதகேது அருணேயன் என்னும் பார்ப்பானொருவன் பாஞ்சால தேசாதிபதிகளாகிய க்ஷத்திரியர் கூடிய இராஜசபைக்குமுன் வந்தபோது, பரவாகன சயவாலி என்னும் க்ஷத்திரியனவனைப் பார்த்துச் சில கேள்விகள் கேட்டதாகவும் பார்ப்பான் அக்கேள்விகளி லொன்றிற்காகிலும் விடையளிக்கச் சக்தியற்றவனாய்த் தன் பிதாவாகிய கௌதமனிடஞ்சென்று ராஜானியன் கேட்ட கேள்விகளைச் சொல்ல, அவனும் அவற்றிற்கு விடையருள அசக்தனாய் க்ஷத்திரியனாகிய பரவாகன சயவாலியிடஞ் சென்று அக்கேள்விகளின் விடையென்னவென்று கேட்க க்ஷத்திரியனவனைப் பார்த்து.—

"கௌதமனே! இந்த ஞானம் இதற்குமுன் ஒரு பிராமணனுக்கும் அறிவிக்கப்படவில்லை. இந்த அறிவு எல்லா வுலகங்களிலும் க்ஷத்திரிய வகுப்பினருக்கேயுரியது."

என்று சொன்னான் என்றும்வாசிக்கிறோம். அதே உபநிடதத்தின் வேறோரிடத்தில் (1-8) க்ஷத்திரியனாகிய ப்ரவாகனன் பார்ப்பாரிருவருக்கு வாயடைப்பிட்டு அதன் பின்பு பரப்பிரமத்தைப்பற்றிய அறிவை அவர்களுக்கு உபதேசித்தான் என்று கண்டிருக்கிறது. சடாபதபிராமணம் (X-6-1.1)லும் சண்டோக்கிய உபநிடதம்(V-11)லும் க்ஷத்திரியனாகிய அசுவபதிகைகேயன் என்னும் அரசன் பார்ப்பார் குல சாஸ்திரிகள் ஐவருக்கு 'தான்', 'பிரமம்' என்பவற்றைப்பற்றிய அறிவைப் போதித்தான் என்பதாகவும் விளம்பியிருக்கிறது. ஆகையால் பூர்வகாலங்களில் க்ஷத்திரியரே அறிவுடையோராயிருந்தார்கள் என்றுதெரிகிறது.

3. மேலும் வேதமுதலான நூல்கள் செய்தவர்களெல்லாரும் க்ஷத்திரியர். இதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம்கூறுவோம். முதல்வேதமாகிய இருக்கு வேதமுண்டு பண்ணினவர்கள் க்ஷத்திரியரேயன்றி பார்ப்பாரல்ல. இருக்கு வேதமானது பத்து மண்டலங்களுள்ளது. அவற்றில் முதலாவது மண்டலமும் பத்தாவது மண்டலமும் எழுதியவர்கள் யாரென்று அறிவதற்கிடமில்லை. மீதியான எட்டு மண்டலங்களும் எழுதியவர்களின் பெயர்களாவன:—

2-வது	மண்டல ஆக்கியோன்	கிருதசமிதை
3-வது	,,	விசுவாமித்திரர்
4-வது	,,	வாமதேவர்
5-வது	,,	அத்திரிபிரசாபதி
6-வது	,,	பாரத்துவசர்
7-வது	,,	வசிட்டர்
8-வது	,,	கானவர்
9-வது	,,	ஆங்கீரர்

இந்த எண்மரும் க்ஷத்திரியரென்று விளக்கிக் காட்டுவோம்.

(1) கிருதசமிதை. இவர் க்ஷத்திரிய குலத்தவர். காசியில்ரசாண்ட முதல்ரசனுகிய காசிராஜனுக்குச் சிற்றப்பன். காசனுக்குச் சகோதரன். சந்திரகுலத்தவர். முந்தின அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட காசிராசாக்களை ட்டவணை பார்க்க (பக்கம் 66).

(2) விசுவாமித்திரர். இவர் சந்திரகுலத்திலுதித்த காதி மகாராஜன் புத்திரன். புரூரவசக்கரவர்த்தியின் குமாரனுகிய அமாவசு பரம்பரையிலுதித்தவர். சந்திரகுலத்தில் தோன்றிய அக்கினகுல விளக்க அட்டவணை பார்க்கவும் (பக்கம் 68.)

(3) அத்திரி. இவர் சந்திரகுலத்து முதலரசனுகிய சந்திரமகாராஜனுடைய பிதாவென்று விட்டுணு புராணம் கூறுகிறது (பக்கம் 65). அருணசலபுராணத்தில் சூரிய மகாராஜனும் சந்திரமகாராஜனும் அத்திரியின் புத்திரர் என்று கண்டிருக்கிறது (பக்கம் 48). எப்படியாகிலும் அவர் க்ஷத்திரியகுல முற்பிதாவென்றேற் படுகிறபடியால் அவர் க்ஷத்திரியன். மேலும் இவர் பிரமதேவர் குமாரர்களிலொருவரென்று சகல நூல்களும் கூறுகின்றன. பிரமதேவரும் மற்றும் தேவர்களும் க்ஷத்திரியரெனப்பார்த்தோம். ஆகையால் பிரமனுடைய குமாரனுகிய அத்திரி ரிஷியும் க்ஷத்திரிய ரிஷியென்றறியலாம்.

(4) வசிட்டர். இவரும் பிரமனுடைய குமாரன். அத்திரி ரிஷியின் சகோதரன். ஆகையால் க்ஷத்திரியன். இவரைப்பற்றி கம்பராமாயணத்தில் மும்மூர்த்திகளோடு சமமகிமையுடையவராய், தேவர்களும் துதிக்கும் நாலாவது மூர்த்தி என்று கூறியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்திரப்படலம்.

4-வது கவி.

பூவருபொலன் கழற் பொருவின் மன்னவன்
காவலிணுணையின் கடவுளாமெனத்
தேவரு முனிவரு முணருந்தேவர்கள்
மூவரினல்வரா முனி வந்தெய்தினன்.

ஆகையால் வசிட்டர் க்ஷத்திரியனுகிய பிரமனுடைய குமாரனைபடியாலும், க்ஷத்திரியனுகிய அத்திரியின் சகோதரனைபடியாலும், க்ஷத்திரியராகிய தேவர்களிலொருவராகையாலும் க்ஷத்திரியன் என்றறிக.

வசிட்ட ரிஷியின் மரபினருக்கு வெகு காலமாக வசிட்டர் என்னும் பட்டப் பெயர் வழங்கினதாகத் தெரிகிறது. எப்படியெனில் விட்டுணு புராணத்தில் சூரியகுலத்தைச் சேர்ந்த இக்ஷுவாகு மகாராஜனுடைய குமாரனாகிய நிமிசக்கரவர்த்திக்கு வசிட்டர் குருவாக இருந்தார் என்று கண்டிருக்கிறது. அந்த இக்ஷுவாகுவிலிருந்து 37-வது தலைமுறையில் தோன்றிய சகரனுக்கும் வசிட்டர் குருவாயிருந்தார் என்றும் அதே புராணம் கூறுகிறது. இராமாயணத்தில் இக்ஷுவாகு மகாராஜனிலிருந்து சுமார் 60-வது தலைமுறையில் தோன்றிய தசரதசக்கரவர்த்தி காலத்திலும் அவருடைய குமாரனாகிய இராமருடைய காலத்திலும் வசிட்டரே குருவாக இருந்தாரென்று கண்டிருப்பதால், அத்திரி ரிஷியின் சகோதரனாகிய வசிட்டருடைய மரபினருக்கு வசிட்டர் என்னும் பட்டப்பெயர் வெகுகாலமாக வழங்கியிருக்கிறதென்று அறியலாம். இவர்களெல்லாரும் க்ஷத்திரிய ரிஷிகள். இம்மரபிலுதித்த வேதவியாசருக்கு முனிராசன் என்னும் பெயர் வில்லிபுத்தூராழ்வார் மகாபாரதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு ரிஷியாகிய க்ஷத்திரியனென்று பொருள். அக்கவி வருமாறு :—

விநாயகர் துதி.

நீடாழியுலகத்துமறை நாலொடைந்தென்று நிலைநிற்கவே
வாடாததவவாய்மை **முனிராசன்** மாபாரதஞ் சொன்னநாள்
ஏடாகவடமேரு வெற்பாக வங்கூரெழுத்தாணிதன்
கோடாக வெழுதும்பிரானைப் பணிந்தன்புகூர்வாமரோ.

தற்காலத்தில் இராஜபுத்திரர் என்னப்பட்ட க்ஷத்திரியர் தங்களுடைய 36 குலங்களும் வசிட்டருடைய மரபில் தோன்றிய பரிகாரன், பரமாரன், சாளுக்கியன், சோகன் என்னும் நான்கு க்ஷத்திரியரிலிருந்துண்டான குலங்களென்பதாகச் சொல்லிக்கொள்ளும் ஐதிகத்தாலும் வசிட்டர் க்ஷத்திரிய ரிஷி என்றறியலாம்.

"Thus the primitive Parihara, Pramara, Chalukya and Chohan races are fabled to have sprung from four warriors conjured into existence by the sage Vasishtha from a sacrificial fire he had kindled on Mount Abu. And the 36 Rajput tribes are said to have been derived from these four primitive races."

(*Ancient India by Romesh Chunder Dutt, Book V, Chapter II*).

வசிட்டருடைய மரபினரென்று ஐதிகமேற்பட்டிருக்கும் இராஜபுத்திரர் க்ஷத்திரியரென்பதற்கையமில்லை. இவர்கள் பெயருக்கே க்ஷத்திரியரென்று பொருள். இராஜபுத்திரர், இராஜாக்கள் குலத்தவர், அரசமரபினர், க்ஷத்திரியர் என்பதெல்லாம் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழிகள். இவர்களைப்பற்றி டால்பாய் உவீலர் துரை பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்.

"*The Rajpoots* or sons of Rajas, are the *noblest and proudest race in India.* With the exception of the Jews there are, perhaps, *no living people of higher antiquity or purer descent.* They claim to be *representatives of the Kshatriyas;* the descendants of those *Aryan warriors* who conquered the Punjab and Hindustan in times primeval.) To this day they display many of the characteristics of the heroes of the Maha Bharata and Ramayana. They form a military aristocracy of the feudal type. They are brave and chivalrous, keenly sensitive of an affront, and especially jealous of the honour of their women. Their chiefs, when occasion serves, are prepared to lead the life of outlaws, like the Pandava brothers, or to go into exile with the silent haughtiness of Rama. Indeed but for the paramount power of the British Government, they would still carry on bloody feuds, or engage in deadly wars which would end only in extirmination * * * * the Rajpoot kingdoms still remain as the relics of the old Aryan aristocracy. * * * * * *

"The following conclusions, however, may be inferred from the facts brought to light by Colonel Tod. The Rajpoots were a *race of warriors* who formed the ruling class wherever they settled. Proud of a common and *noble descent,* they honoured the women of their nation; and like the conquerors of Britain, kept themselves carefully apart from the people whose lands they had taken.) As the Germans were in the time of Tacitus, the Rajpoots are to this day,—a distinct and *unmixed people, like none but themselves,* and easily distinguished by their physical characteristics from other natives of India. But the race deteriorated in consequence of its purity. The Rajpoots were not invigorated by the infusion of other blood, as the English were; but spent their own vigour without renewing it from other sources."

(*Chapter VII of the History of India by J. Talboys Wheeler*).

இவ்வாறாக இராஜபுத்திரர் என்னும் அரசர் குலத்தவர்கள் இந்தியாவில் பெருமையிற் சிறந்த மேன்மக்கள் என்றும், அவர்களைப் பார்க்கிலும் மேலான பூர்வோத்திரமும் ஜாதிக்கலப்பின்மையுமுடையவர்கள் யூதர்கள் என்னும் ஒரே ஜாதியேயன்றி வேறெந்த சாதியுமில்லையென்றும், அவர்கள் பூர்வீக ஆரியவீரராகிய க்ஷத்திரியரின் மரபினரென்றுசொல்

லிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்றும், மகாபாரதம் இராமாயணம் என்னும் இதிகாசங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் வீரர்களின் நடவடிக்கையை ஒத்ததாகவே இராஜபுத்திரருடைய நடவடிக்கைகளுமிருக்கிறதென்றும், பூர்வீக இராஜவம்சத்தவர்களைப் போலவே இராஜபுத்திரரும் தைரிய வீரிய சம்பன்னராயும், ஒருவரும் தங்களை எதிர்த்து நிற்கச் சகியாதவர்களாயும், தங்கள் குலப்பெண்களின் மேன்மையைப்பற்றி அதிக வைராக்கியமுள்ளவர்களாயுமிருக்கிறார்களென்றும், சமயாசமயங்களில் அவர்களுடையதலைவர்கள் பஞ்சபாண்டவர்களையும் இராமரையும்போல மௌனப்பெருமையோடு வனவாசஞ்செய்யச் சித்தமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்களென்றும், பூர்வத்தில் ஜெர்மன்ஜாதியாரிருந்ததுபோல நாளதுவரை இராஜபுத்திரர் ஒரு சாதியோடும் சம்பந்தங்கலவாமல், அவர்களைப்போன்றவர்கள் வேறொருவருமில்லையென்று சொல்லத்தக்கதாய் இருக்கிறார்களென்றும் பற்பல விதமாய் உவீலர் துரை இந்துதேச சரித்திரப் புஸ்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறார். இத்தன்மைய வீரர்களுக்கு முற்பிதாவாகிய வசிட்டர் க்ஷத்திரிய ரிஷியென்பதற்கையமில்லையென்றறியலாம்.

(5) ஆங்கீரர். இவருடைய உற்பத்தி விவரம் விட்டுணுபுராணம், நாலாமம்சம், 2-வது அத்தியாயத்தில் கண்டிருக்கிறது. இவர் சூரிய மகா ராஜன் குமாரனான மனுசக்கரவர்த்தியின் மக்களில் நாபாகன் என்பவர் மரபிலுதித்தவர். இவருடைய குல விபரமாவது:—

சூரிய மகாராஜன்
|
மனுசக்கரவர்த்தி
|

இக்குவாகு	நாபாகன்	நெடிற்றன்	கருசன்	சருயாதி
‖	|	‖	‖	‖
அயோத்தி, மதிலாபுரி யரசராகிய க்ஷத்திரியர்	நாபாகன்	வைசாலியரசர்களாகிய க்ஷத்திரியர்	கருசதேசாதிபதிகளாகிய க்ஷத்திரியர்	ஆனர்த்ததேசாதிபதிகளாகிய க்ஷத்திரியர்
	|			
	அம்பரீடன்			
	|			
	விரூபன்			
	|			
	பரிசதசுவன்			
	|			
	இரதிநாரன்			

இந்த இரதிநாரனுடைய வம்சத்துக்குஆங்கீரர் என்று பெயரென்பதாக விட்டுணு புராணிகர் கூறுகிறார். ஆகையால் ஆங்கீரர் க்ஷத்திரியரென்றறிக.

(6) வாமதேவர் } இவ்விருவரும் மேலே கூறிய அங்கீரர் மரபி
(7) பாரத்துவசர் } னரென்று மச்சபுராணம் 132-வது அத்தியாயம் கூறுவதால் இவர்களும் சூரியகுல க்ஷத்திரியர்.

(8) கானவர். இவர் சந்திரகுலத்திலுதித்த க்ஷத்திரியன். விட்டுணு புராணம், நாலாமம்சம், 19-வது அத்தியாயத்தில் இவருடையவம்ச வரிசை விபரம் கண்டிருக்கிறது. பாஞ்சால தேசாதிபதிகளுடைய குலவிளக்க அட்டவணை பார்க்க (பக்கம் 79). யயாதி மகா ராஜனுடைய குமாரனுகிய பூருவம்சத்திலுதித்த இரந்திநாரனுடைய குமாரரில் தஞ்சு என்பவர் பரம்பரையில் பாஞ்சாலர், பஞ்சபாண்டவர்கள், துரியோதனுதிகள், மகதநாட்டரசர்கள் முதலான க்ஷத்திரியர்கள் தோன்றினுர்களென்னும் விபரம் மேலே கூறினேம். அந்தத்தஞ்சுவின் சகோதரனுகிய அப்பரதீர்த்தனுடைய குமாரன் கானவன். ஆகையால் கானவரும் க்ஷத்திரியரென்றறிக.

ஆகையால் வேதங்களுண்டு பண்ணிய இருடிகள் க்ஷத்திரிய இருடிகள் என்றறிகிறோம். மற்றும் சாஸ்திரங்களுண்டு பண்ணினவர்களும் க்ஷத்திரியரே. அவர்களே பூர்வத்திலறிவுடையோரா யிருந்தவர்கள். அவர்களிலிருந்து பார்ப்பார் கற்றுக்கொண்டார்கள். ஆகையால் தேவர்களென்னப்பட்ட க்ஷத்திரிய ஜாதியார் தங்களுடைய புஜபல பராக்கிரமத்தினுல் மாத்திரமல்ல, மேலான குல ஒழுக்கத்தாலும், கலப்பின்மையாலும், அறிவாலும் பார்ப்பாருக்கு மேலானவர்களாயிருந்தபடியால், பார்ப்பாரும் மற்றும் குலத்தவர்களும் அவர்களைத் தேவர்களாகமதித்து வந்தார்கள் என்றறிக.

4. இவ்வாறு வேதமாதி நூல்கள் கூறும் க்ஷத்திரியர் மூன்று பிரிவினராயிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

(1) தேவர்களாக்கப்பட்ட க்ஷத்திரியர்.
(2) ரிஷிகளாயிருந்த க்ஷத்திரியர்.
(3) யுத்தசன்னத்தரான க்ஷத்திரியர்.

இம்மூன்று பிரிவினராகிய ஆரியரே க்ஷத்திரியர். வேதங்கள் கூறும் முனிவர்கள் க்ஷத்திரிய முனிவர்கள் எனப்பார்த்தோம். அவர்களே இந்து இராஜாக்களரசாட்சி காலத்தில் அரசர்களால் மிகவும் மரியாதையாய் எண்ணப்பட்டு வந்தவர்கள். துரோணிய ஜாதியாராகிய பார்ப்பாரோவெனில், இந்து ராஜாக்கள் செய்துவந்த யாகங்கள் முதலிய கருமங்களுக்குத் தங்கள் முட்டியோடுபோய் பிச்சையெடுத்துக் கொண்டு திரிந்தவர்களே யன்னியில் அரசர்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டவர்களல்ல. உவீலர் துரை எழுதிய பிரகாரம் அரசகுலத்தவரால் அவர்கள் மிகவும் இழிப்பாய் எண்ணப்பட்டு வந்தார்கள்; சூத்திர குலத்தவர்களாலே மாத்திரம் அவர்கள் மிகவும் மேன்மையாய் எண்ணப்பட்டார்கள். இப்படியிருக்க இந்து இராச்சியம் அழிந்து மகமதிய அரசாட்சி வடநாட்டில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டபோது, பார்ப்பாரும் அவர்களுடன் சம்பந்தங் கலந்தவர்களான சூத்திரரும் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டு, தங்களிரு வகுப்பினரையும் தாழ்த்திய க்ஷத்திரிய குலத்துக்கு விரோதமாய் எழும்பி, வேதமாதி நூல்களையெல்லாம் பார்ப்பார் திருத்தி எழுதி, நான்கு ஜாதிகளும் பிரமன் குலத்தவர்களேயன்றி க்ஷத்திரியர் மாத்திரம் பிரமன் குலத்தவர்களல்லவென்று ஸ்தாபித்தார்கள்.

5. வேதங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் முதலான சகல நூல்களும் திருத்துப்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று சகல வித்துவான்களும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். திருஷ்டாந்தமாக டால்பாய் உவீலர் துரையிபற்றிய இந்துதேச சரித்திரப் புஸ்தகம், I-வது அத்தியாயம், 5-வது பக்கத்தில் வேதங்கள் கூறிய ஐதீகங்கள், வழக்கங்கள் எல்லாம் பார்ப்பாருடைய நோக்கத்துக்கிசையும்படியாக, வேதங்களைப் பார்ப்பார் திருத்தியெழுதி நூதனமான விஷயங்களை அவற்றில் நுழைத்து, அவைகள் வேறுவிதமாய்த் தோன்றும்படி செய்திருக்கிறார்கள் என்று வரைந்திருக்கிறார்.

"The Brahmans have not only modified the Vedic religion, but have also garbled and interpolated Vedic literature for the purpose of bringing old Vedic traditions and usages into conformity with later Brahmanical ideas."

அதே அத்தியாயம் 6-வது பக்கத்தில் மகாபாரதம், இராமாயணம் என்னும் இதிகாசங்களைப் பற்றிச் சொல்லிய இடத்திலும், இதிகாசங்களிலுள்ள ஒவ்வொரு சரித்திரமும் ஐதீகமும் பிராமணத்தன்மையுள்ளதாய் வேணுமென்றுமாற்றி எழுதியிருக்கிறது என்று பார்க்கிறோம்.

"Every incident whether it originated in Vedic, Brahmanic, or Buddhist times, *has been reproduced in Brahmanical forms* by compilers who apparently flourished in the age of Brahmanical revival. In other words, *every legend and tradition has been systematically Brahmanized* for the purpose of bringing all the religions, laws and usages of the different races of India into conformity with Brahmanical ideas"

வங்காள தேச சிவிலியனுகிய ரோமஷ் சந்தர் டற்று என்பவரும், இதிகாசங்களில் பூர்வ சம்பவங்களிவைகள் தான் என்று பிரித்தெடுக்கக் கூடாத விதமாய் அநேக விஷயங்களிடைக்கிடையே நுழைக்கப்பட்டிருப்பதால், உண்மையானவை எவை என்று கண்டுபிடிப்பது எக்காலத்திலும் அசாத்தியமென்பதாகக் கூறுகிறார்.

"With regard to the Epics themselves, it will probably ever remain a hopeless task to separate the portions which are genuine and ancient, from those which are later additions." (Page XVIII of the Preface to "Ancient India" by Romesh Chunder Dutt.)

இவ்வாறு பார்ப்பாரால் திட்டப்படுத்தப்பட்ட நூல்கள் வேதங்களும் இதிகாசங்களு மாத்திரமல்ல, புராணங்களும் தருமசாஸ்திரங்களும் மகம்மதியருடைய ராச்சியம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பின்பு பார்ப்பாரால் புதிப்பிக்கப்பட்டு அவர்களிஷ்டப் பிரகாரம் மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன.

"For it has been ascertained that the *Puranas* which exist now were composed in the Pauranik period and have *sinec been altered* and *considerably enlarged* during many centuries *after the Mahomedan conquest* of India."

(Chap. III, Book IV of "Ancient India" by Romesh Chunder Dutt.)

தரும சாஸ்திரங்களும் இத்தன்மையாகவே மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன. பத்மபுராணம் 36 தரும சாஸ்திரங்களிருந்ததாகச் சொல்லுகிறது. மற்றும் நூல்களில் 20 தரும சாஸ்திரங்களிருந்ததாக வாசிக்கிறோம். இவைகளில் விஷ்ணு, அத்திரி, அரித, உசன, ஆங்கீர, இயம, சாமவர்த்த, பராசர, சங்க, தக்ஷ, வியாச, பிரகஸ்பதி, சடாபத முதலான தரும சாஸ்திரங்களில் ஒவ்வொன்றும் சிறிது காலங்களுக்குமுன் புதிப்பிக்கப்பட்டவைகளேயன்றி, தற்காலத்திலகப்படும் நூல்கள் பூர்வ நூல்களல்லவென்று ரோமஷ் சந்தர் டற்று என்பவர் விபரமாய்க் கண்டெழுதிக் கடைசியாகப் பூர்வ நூல்களெல்லாம் இவ்வாறு திருத்துப்பாடாகி மாற்றப்பட்டுச் சரித்திர சம்பந்தமான விஷயங்கள் கண்டு பிடிப்பதற்குக் கூடாத பிரகாரம் பாழாக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று முறையிடுகிறார்.

"It is thus that our ancient works have been *altered*, *recast*, and *tampered with*, to the delight of the supporters of every new creed and every modern custom, but to the despair of the historian."

இத்தன்மையாக இந்தியாவின் பூர்வ நூல்களையெல்லாம் பார்ப்பான் தொட்டு திட்டுப்படுத்திப் பாழாக்கிவிட்டபடியால், சுமார் 4000-ஷு காலமாய் அரசாண்ட க்ஷத்திரிய ராஜாக்களுடைய சரித்திரமின்னதென்று தெளிவாய் இந்துதேச சரித்திரப் புஸ்தகங்களில் எழுதுகிறதற்கு மார்க்கமில்லாமல், இப்பார்ப்பாரப் பாதகர்களால் இந்தியாவின் சரித்திரமானது மகமதிய அரசாட்சியிலிருந்து கூறும்படியாக நேரிட்டதைக் கவனிக்கும்போது பூர்வ சரித்திரத்தை மகமதிய அரசாட்சிக்குப் பின்னிட்டுப் பாழாக்கின துரோனியனாகிய பார்ப்பான் ஒரு விசேஷித்த காரணத்தாலே இவ்வாறு செய்திருக்கவேண்டுமென்றனுமானிக்கலாம்.

6. அக்காரணமென்னவெனில் க்ஷத்திரியருக்கு தாழ்ந்தவனாக எண்ணப்பட்ட பார்ப்பான் தான் சூத்திரனுக்குமட்டிலும் மேலானவனாக எண்ணப்பட்டிருக்கும் ஆதாரங்களை அழித்து, தான் க்ஷத்திரியனுக்கு மேலான ஜாதியென்று நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு பூர்வ நூல்களைத் திருத்தி எழுதினான் என்றே சொல்லவேண்டும். அவ்வாறு சாதிக்கும்படியாக மற்றும் சாதிகளுடைய உதவியையும் கருதி, அவர்களையும் உயர்த்துகிறவனாகப் பாவனைசெய்து, தேவர்கள் குலமாகிய க்ஷத்திரிய குலத்தில் க்ஷத்திரியர்மாத்திரம் தோன்றவில்லையென்றும், பார்ப்பார, வைசி

ய, சூத்திர ஜாதிகளும் க்ஷத்திரியருக்குப் பிறந்தவர்கள்தானென்றும், அவ்விதமாய் க்ஷத்திரியனிலிருந்துண்டான நான்கு ஜாதிகளில் பார்ப்பான்தான் எல்லாருக்கும் மேலானவன் என்றும், க்ஷத்திரியன் இரண்டாவது ஜாதியேயன்றி முதல் ஜாதியல்லவென்றும், வைசியரும் சூத்திரரும் மூன்றாவது நான்காவது ஜாதிகளென்றும், பார்ப்பான் ரிஷிகளாகிய க்ஷத்திரியர் கோத்திரத்திலுதித்தவனென்றும் பலவாறாக மகமதிய அரசாட்சி காலத்தில் தன் மனதுக்குத் தோன்றியபடியெல்லாம் வேதமாதி நூல்களைப் புரட்டிக் திருத்தியெழுதி, சூத்திர ஒத்தாசையால் க்ஷத்திரிய அரசாட்சிக்குப் பின்னிட்டு பார்ப்பான் தலையெடுத்தான். இவ்வாறு பார்ப்பான் நுழைத்த புரட்டு வசனங்களில் சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

7. நான்கு வேதங்களுக்கு முதல் வேதமாகிய இருக்குவேதத்திலேயே பார்ப்பான் முதலில் கைவைத்து அங்கே ஒரு சுலோகம் சேர்த்திருக்கிறான். அந்த சுலோகத்தில்,

> "புருஷனுற்பத்தியானபோது............பிராமணன் அவனுடைய வாயிலிருந்தும், ராஜானியன் அவனுடைய புயத்திலிருந்தும், வைசியனவனுடைய தொடையிலிருந்தும், சூத்திரனவனுடைய பாதங்களிலிருந்தும் ஜெனித்தார்கள்"

என்று கண்டிருக்கிறது.

> "When they produced Purusha...............the Brahman was his mouth; the Rajanya (prince) was his arms; the Vaisya was his thighs; and the Sudra sprang from his feet."

பார்ப்பான் சேர்த்த சுலோகமானது பித்தலாட்டமென்று சமஸ்கிருத வித்துவான்களநேகர் கண்டெழுதி யிருக்கிறார்கள். உவீபர் (Weber), மாக்ஸ் மல்லர் (Max Muller), மூர் (Muir) முதலான சமஸ்கிருதவித்துவான்கள் எல்லாம் இது பிந்திய காலத்தில் சேர்க்கப்பட்ட சுலோகமேயன்றி பூர்வ நூலிலிருந்த சுலோகமல்லவென்றெழுதியிருக்கிறார்கள். ரோமஷ் சந்தர் டற்று என்பவர் எழுதிய 'பூர்வ இந்தியா' என்னும் புஸ்தகத்தில்,

> "இந்த சுலோகத்தின் வசன நடையையும் கருத்தையும் கொண்டு, இது இருக்கு வேத சுலோகங்களுண்டான அநேக நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னிட்டு சேர்க்கப்பட்டதென ரூபகாரமாகிறது"

எனவெழுதுகிறார்.

> "The hymn itself was composed *centuries after* the time when the Rig Veda Hymns were generally composed, as is proved by its language and its ideas." (Chapter V, Book i of Ancient India.)

இந்த சுலோகம் பிந்திய காலங்களில் சேர்க்கப்பட்டதென்றெண்ணப்படுகிறதென்பதாக டாக்டர் ஜி. சி. எம். பர்ட்உட் (Dr. G. C. M. Birdwood) துரையும் Industrial Arts of India என்னும் புஸ்தகத்தில் வரைந்திருக்கிறார்.

புருஷனின் வாய், புயம், தொடை, பாதங்களிலிருந்து பிராமண, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திர ஜாதிகள் ஜெனித்ததென்று சொல்லிய பொய்யைப்போல், பிரமனின் முகம், தோள், தொடை, பாதங்களிலிருந்து இந்த நாலு ஜாதிகளுமுண்டாயிற்றென்றும் கண்டிருக்கிறது.

"வேதியர் முகத்தில் வேந்தர் விறல்கெழுதிணைத்தோள்வெற்பிற்
றீதறுவணிகர் செம்பொற்குறங்கினிற்சதுர்த்தர்செய்ய
பாதபங்கயத்திலென்றுன்பதுமன்முன்படைத்தமூவ
ரோதியமகங்களியாவுமாற்றுதற்குரியராவார்,

என்னும் கூர்மபுராணச் செய்யுளாலுமறியலாம். பிரமதேவரானவர் வாணி, சாவித்திரி, காயத்திரி என்னும் மூன்று மாதுக்களை மணம்புரிந்து அத்திரி, புலத்தியன், தக்கன், மரீசு, அங்கீரன், பிருகு முதலான குமாரரைப்பெற்றிருக்க அவருடைய வாயிலிருந்து பார்ப்பான் ஜெனித்தானென்று சொன்னால் மூளைபிரளாதவர்கள் நம்புகிறதற்கிடமில்லை. எப்படியெனில் மனிதர் ஸ்திரிகளின் அபானவாய்வழியாய் ஜெனிக்கிறவர்களேயன்றி புருடருடைய மேல்வாயிலிருந் துற்பத்தியாகிறவர்களல்ல. இப்படியாக பார்ப்பான் பிரமதேவருடைய அபானவாயிலிருந்து முதலாய்த்தோன்றக்கூடாதவனாயிருக்க அவருடைய முகத்திலிருந்து தோன்றக்கூடிய தெப்படியென்று பார்ப்பார ஞானிகளே தெரிவிக்கவேண்டியது. பிரமனின் முகத்திலிருந்து பார்ப்பான் தோன்றினான் என்றெழுதிய பொய்யின் மக்கள் பிரமனின் வாயிலிருந்து வெள்ளாடும், மார்பிலிருந்து செம்மறியாடும், இடையிலிருந்து பசுக்களும், பாதங்களிலிருந்து குதிரை, யானை, மான், ஒட்டகம், கோவேறு கழுதைகள் முதலிய மிருகங்களும் ஜெனித்ததென்பதாக விட்டுணு புராணம், முதலா மம்சம், 5-வது அத்தியாயத்தில் கூறுவது எங்ஙனம்?

"And he created sheep from his breast, and goats from his mouth. And the lord of creatures created kine from his womb and flanks. And he created from his feet, horses, elephants, deer, camels, mules and other species." (Vide Section V, Part I of Vishnu Puranam.)

ஆகையால் பிரமதேவருடைய முகம், தோள், தொடை, பாதங்களிலிருந்து நான்கு ஜாதிகள்ஜெனித்தார்கள் என்பது பார்ப்பாரப் பொய்யென்றறிக.

க்ஷத்திரியனாகிய பிரமதேவரிலிருந்து நான்கு ஜாதிகளும் தோன்றினதென்று சொல்லியதுபோல, வேறே அநேக க்ஷத்திரியரிலிருந்தும் ஷை ஜாதிகளுற்பத்தியாயிற்றென்றும் புராணங்கள் கூறுகின்றன. எப்படியெனில் இருக்கு வேதத்தின் 2-வது மண்டலம் செய்த கிருதசமிதை என்னும் க்ஷத்திரிய ரிஷியின் மரபிலுதித்த சானகனிலிருந்து பிராமண, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திர ஜாதிகளாகிய நான்கும் தோன்றினதென்பதாக விட்டுணு புராணமும், வாயு புராணமும் கூறுகின்றன:—

"From Gritsamada was descended Saunaka who originated the four castes." (Vishnu Puranam.)

"The son of Gritsamada was Sunaka from whom sprang Saunaka. In his race were born Brahmans, Kshatriyas, Vaisyas and Sudras." (Vayu Puranam).

இதன்னியில் க்ஷத்திரியனாகிய பூரு மகா ராஜனுடைய சகோதரனாகிய அன்னு என்பவர் மரபிலுதித்த வாலி என்னும் க்ஷத்திரியனிலிருந்து நான்கு ஜாதிகளுமுதித்தார்கள் என்பதாக மச்ச புராணமும், வாயு புராணமுங் கூறுகின்றன.

8. இவ்விதமாகப்பார்ப்பான் தான் க்ஷத்திரியனுக்குப்பிறந்தவன் என்பதாக நூல்களில் மாறாட்டம்செய்துகொண்டு அதனபின்பு, க்ஷத்திரியருக்குள்ளே ரிஷிகோத்திரமென்னும் மேலான பிரிவைச்சேர்ந்தவனென்பதாகச் சொல்லும்படி இருக்குவேதமுண்டுபண்ணிய எட்டு ரிஷிகளையும் பிராமணராக்கி, அவர்களுடைய கோத்திரத்தில் பார்ப்பார் தோன்றினார்கள் என்று ஸ்தாபிக்கும்படியாய் அநேகதிருத்துப்பாடுகள் செய்திருக்கிறான். பார்ப்பாருற்பத்தியைப்பற்றி டால்பாய் உவிலர் துரை, "பார்ப்பாரஜாலங்கள்" (Pretensions of the Brahmans) என்று பெயரிட்டுப் பார்ப்பார் தங்களை எட்டுக்கோத்திரங்களாக வகுத்து, வேதங்களுண்டுபண்ணிய எட்டு ரிஷிகளின் கோத்திரத்திலுதித்தவர்களென்றும், அதிபூர்வகாலமாகத் தாங்கள் மேன்மையான குருக்களாக மதிக்கப்பட்டு வந்தார்களென்றுஞ் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்களென்பதாய்த் தம்முடைய இந்துதேச சரித்திர புத்தகத்தின் 81-வது பக்கத்தில் வரைந்திருக்கிறார்.

"*Pretensions of the Brahmans.* The Brahmans, however, assert that they are representatives of the ancient Rishis who composed the Vedic hymns, and that they have formed a dominant spiritual hierarchy from time immemorial. They have divided themselves into eight Gotras, or families, corresponding to the eight famous Rishis from whom they claim to have descended."

(*Chapter II of the History of India by Talboys Wheeler*).

அஸ்வகோஷாபோதிசத்வர் சொல்லியபடி சூத்திரருக்குப் பிறந்தவர்களாகிய பார்ப்பார், தங்களை க்ஷத்திரியரிஷிகளுக்குப் பிறந்த பிள்ளைகள் என்றெழுதிவைத்துக்கொள்ளுவது மேன்மையென்றெண்ணியே இவ்விதமானப்த்தலாட்டங்கள்செய்திருக்கிறார்கள். அஸ்வகோஷாபோதிசத்வர் சொல்லுகிறபடி பார்ப்பார் சூத்திரத்தந்தைக்கும் பார்ப்பாரத்தாய்க்கும்பிறந்தவர்கள் என்பது உண்மையென்று வைத்தாலும், அல்லது பார்ப்பார் தாமே புராணமுதலான நூல்களில் புரட்டியெழுதியிருக்கிறபடி க்ஷத்திரிய ரிஷிகளுக்கும் பார்ப்பாரத்தாய்க்கும் பிறந்தவர்கள் என்றே வைத்துக்கொண்டாலும், இவற்றில் எது உண்மையென்றொப்புக்கொண்டாலும், பார்ப்பார் கலப்பில்லாத ஜாதியாரல்ல, இருஜாதி அல்லது பல ஜாதிகளுக்குப் பிறந்தவர்களென்றே யேற்படுகிறது. ஆகையால் போதிசத்வர் சொல்லுகிறபடி கலப்பில்லா பிராமணனரிது என்றே அறிக.

9. ரிஷிகோத்திரமென்று சொல்லும் பார்ப்பார் க்ஷத்திரிய ரிஷிகளைப்பிராமணராக்கிய கதைகளில் சிலவற்றை வரைவோம். இருக்குவேதம், இரண்டாவது மண்டலமெழுதிய கிருதசமிதை என்னும் க்ஷத்திரியன் பிராமணனானவிதம் மகாபாரதம், அனுசாசன பர்வத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. விதுகவ்வியன் என்னும் க்ஷத்திரிய ராஜன் சத்துருக்களால் ஜெயிக்கப்பட்டு பிருகு முனிவரின் ஆச்சிரமத்துக்குச்சென்று முனிவரிடம் அடைக்கலம் புகுந்தானென்றும், அப்போது அவ்வரசனுடைய சத்துருக்கள் அவனைப் பின்தொடர்ந்துவந்து பிருகுமுனிவரைக்கேட்க, அம்முனிவரரசனை இரட்சிக்கக்கருதி க்ஷத்திரியர் ஒருவரும் என்னாச்சிரமத்திலில்லை, இங்கிருக்கிறவர்கள் எல்லாரும் பிராமணர் என்று சொன்னார் என்றும், பிருகு முனிவரின்சொல் வீண்போகாதானபடியால் க்ஷத்திரியனாகிய விதுகவ்வியன் உடனே பிராமணனாகி கிருதசமிதை என்னும்பெயர் பூண்டான் என்பது ஒருகதை. பொய்யின் மக்களாகிய பார்ப்பார் பிருகுமுனிவரின் பொய்யால் க்ஷத்திரியன் பிராமணனானான் என்பது பொய்யேயன்றி மெய்யல்ல. பிருகுமுனிவரே க்ஷத்திரிய ரிஷி. அத்திரி, வசிட்டர் முதலான க்ஷத்திரிய ரிஷிகளுக்குச் சகோதரன். ஆகையாலவரே க்ஷத்திரியனாயிருப்பதால் க்ஷத்திரியரிங்கில்லையென்று சொல்லுகிறதற்கிடமில்லை; அவர் அப்படியே சொல்லியிருந்தாலும் அது பொய்வசனம், அத்தன்மைய பொய் வசனத்தால் க்ஷத்திரியன் பிராமணனானான் என்பது பார்ப்பாரப் பொய் யென்றறியலாம்.

இதேபிரகாரம் காதிமகாராஜனுடைய குமாரனாகிய விசுவாமித்திரர் என்னும் க்ஷத்திரிய ரிஷி பிராமணனானார் என்பதாக இரண்டு கதைகளுண்டு. க்ஷத்திரியனாகிய விசுவாமித்திரன் வேட்டையாடச் சென்று, வசிட்டருடைய ஆச்சிரமம்வந்துசேர,வசிட்டர் அவரைமரியாதையாய் ஏற்றுக்கொண்டு அவருக்கு விருந்துசெய்து, வசிட்டருடைய பசுவானது கொடுத்த ஆடை, ஆபரணாதிகளை விசுவாமித்திரருக்குக்கொடுத்து அனுப்பும்போது, விசுவாமித்திரர் வசிட்டருடைய பசுவையும் கொண்டுபோகவேண்டுமென்றுகருதி வசிட்டரைக்கேட்க, அவர் மறுத்தபடியால் க்ஷத்திரியன் வெகுண்டு அவரோடு போர்புரிந்து ஜெயிக்காமல், வசிட்டர் பிராமணனா (!!) யிருப்பதால் அவரை ஜெயிக்க முடியுதில்லையென்றறிந்து, அநேக ஆயிரம் வருஷங்களாகத் தபசுசெய்து பிராமணனானாராம். இக்கதையினாலே பார்ப்பார் வசிட்டரையும் விசுவாமித்திரரையும் பிராமணராக்கியிருக்கிறார்கள். வசிட்டர் நாம்முன்னே பார்த்தபடி க்ஷத்திரியன், விசுவாமித்திரனும் க்ஷத்திரியன். ஆகையால் அவர்கள் பிராமணரென்பதும் பார்ப்பாரப்பொய்களிலொன்று.

விசுவாமித்திரர் பிராமணனான விதத்தைக்கூறும் வேறோர் கதையென்னவென்றால் காதிமகாராஜனுடைய மூத்தகுமாரத்தியும் விசுவாமித்திரருடைய சகோதரியுமாகிய சத்தியவதியென்னும் க்ஷத்திரியபெண்ணை பிருகு முனிவர் மரபிலுதித்த இரிசிகன் என்னும் பிராமணன் (!) மணம்புரிந்து, தன் மனைவிக்குப் பிராமணத்தன்மைபொருந்திய குமாரனுற்பத்தியாகும்படிக்கும், தன்மாமியாருக்கு க்ஷத்திரியத்தன்மைபொ

ருந்திய ஒருகுமாரனுற்பத்தியாகும்படிக்கும், இரிசிகன் இரண்டு பாத்திரங்களில் மந்திரிக்கப்பட்ட உணவுகளைக்கொடுத்தாரென்றும், அப்பாத்திரங்களை சத்தியவதியும் அவளுடையதாயும் மாற்றிக்கொண்டபடியால், காதிமகாராஜனுக்கு பிராமணத்தன்மை பொருந்திய க்ஷத்திரியனாகிய விசுவாமித்திரர் பிறந்தாரென்றும், சத்தியவதிக்கு சமிதக்கினியென்பவர் பிறந்தாரென்றும், அந்த சமிதக்கினியென்பவர் இக்குவாகுமரபிலுதித்த க்ஷத்திரியப்பெண்ணாகிய இரேணுகையென்பவளை மணப்புரிய, அவள் வயிற்றில் க்ஷத்திரியத் தன்மை பொருந்திய பிராமணனாக (!!) பரசுராமர் பிறந்து, பிராமணனாயிருந்தும் க்ஷத்திரியத்தன்மையுடையவராய்த் திரிந்தாரென்றும் ஒருகதை. இத்தன்மையாகப் பாத்திரமாற்றால் க்ஷத்திரியனாகிய விசுவாமித்திரர் பிராமணனானாரென்னும் பார்ப்பாரப்பொய்யானது பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரிவதால் நாம் அதிகமாய்ச் சொல்லவேண்டியதில்லை. காதிமகாராஜன் குமாரனாகிய விசுவாமித்திரர் க்ஷத்திரியரிஷியேயன்றி க்ஷத்திரியப் பார்ப்பானல்ல. அதுபோல பிருகு முனிவர் குலத்திலுதித்த இரிசிகன், சமிதக்கினி, பரசுராமர்முதலானவர்கள் ரிஷிகோத்திர க்ஷத்திரியரேயன்றி, பார்ப்பார் குலத்தவராகிய க்ஷத்திரியரல்லவென்றறிக. இவ்வித இழிவான பிரயத்தனங்களால் பார்ப்பார் தங்களை யுயர்த்திக்கொள்ளும்படி யெத்தனித்ததைக் கவனித்தாலே, அவர்கள் க்ஷத்திரிய அரசாட்சி காலத்தில் மிகவும் இழிவானவர்களாயிருந்தார்களென்று அறியலாம்.

10. இதேபிரகாரமாக அநேக இடங்களில் க்ஷத்திரிய குலத்தாராகிய ரிஷிகளை க்ஷத்திரிய குலத்திலுதித்த பிராமணர்கள் என்பதாகப் பார்ப்பார் திருத்தியுமெழுதியிருக்கிறார்கள். திருஷ்டாந்தமாக, இரதிநாரனுடைய குலத்திலுதித்த க்ஷத்திரியராகிய ஆங்கீரரைப்பற்றி அவர்கள் பிறப்பின்படி க்ஷத்திரியராயிருந்தாலும் ஆங்கீரர் பிராமணரும் க்ஷத்திரியருமாயிருந்தார்கள், என்பதாக விட்டுணுபுராணத்தில் பார்ப்பான், பிராமணன் என்னும் பெயரை நுழைத்திருக்கிறான்.

"These princes of Rathinara family, *although Kshatriyas by birth*, were called Angerasas or sons of Angera *and were* Brahmans *and Kshatriyas.*"

பிறப்பிலே க்ஷத்திரியனானவன் க்ஷத்திரியரிஷியாயிருப்பது சாத்தியமேயல்லாமல் க்ஷத்திரியனும் பிராமணனுமாயிருப்பது சாத்தியமல்ல. பார்ப்பார் தாங்களும் ரிஷிகோத்திரத்திலுதித்தவர்களென்றேற்படுத்தும்படியாகச் சேர்த்தபொய்களேயன்றிமெய்யல்ல.

விட்டுணுபுராணத்தின் வேறோரிடத்தில் (நாலாமம்சம் 3-வது அத்தியாயம் பார்க்க.) ஆங்கீர அரிதரென்னப்பட்டவர்கள் க்ஷத்திரிய இராஜனாகிய இக்குவாகுமரபிலுதித்த க்ஷத்திரியரென்பதாகவம்சவரிசைவிபரம் கூறியிருக்கிறது. அவர்களைப்பற்றி இலிங்கபுராணத்திலும் வாயுபுராணத்திலும் அவர்கள்

"க்ஷத்திரியருக்குப் பிறந்தவர்களானபோதிலும் பிராமணர்கள்"

என்பதாகப் பார்ப்பார் சேர்த்தெழுதியிருக்கிறார்கள்.

விட்டுணுபுராணம், நாலாமம்சம், 19-வது அத்தியாயத்தில், இருக்குவேதத்தில் எட்டாவது மண்டலமெழுதிய கானவரின் மரபுரைத்திருக்கிறது. அவர் க்ஷத்திரியனென்பதாகமேலேவிளக்கிக்காட்டினேம். அதே கானவரின் குமாரனுகிய மேதைதிதி என்னும் க்ஷத்திரியனிலிருந்து கானவாயனர் என்னும் பிராமண ருதித்தார்களென்பதாக அதே அத்தியாயத்தில் பார்ப்பான் சேர்த்தெழுதியிருக்கிருன்.

"The son of Riteyu was Ratinara, whose sons were Tansu, Apratirtha and Dhruva. The son of the second of these was Kanwa, whose son was Medhathithi from whom the Kanwayana Brahmanas were sprung." (Vishnu Puraham IV–19.)

அதே அத்தியாயத்தில் பின்னும் சில க்ஷத்திரியர் பிராமணரும் க்ஷத்திரியருமாயிருந்தார்கள் என்று சேர்த்தெழுதியிருக்கிறது. கார்க்கர் என்றும் சைநியர் என்றும் சொல்லப்பட்ட க்ஷத்திரியர் பிறப்பிலே க்ஷத்திரியராயிருந்தாலும் பிராமணராஞர்கள் என்றும்,

"The son of Garga was Sini and their progeny were respectively called Gargyas and Sainyas; *although Kshatriyas by birth they became Brahmans.*"

கார்க்கனுடைய சகோதரனுகிய மகாவீரியனுடைய குமாரனுகிய உருக்குசயனுக்குப்பிறந்த குமாரர் மூவரில் இருவர் க்ஷத்திரியராயிருக்க, மூன்ருவது குமாரனுகிய கபி என்பவர் மாத்திரம் பிராமணஞனர் என்றும்,

"The son of Mahavirya was Urukshaya, who had three sons Trayyaruna, Pushkarin and Kapi, *the last of whom became a Brahman.*"

பாஞ்சாலர் என்னும் க்ஷத்திரியரில் முதல்வனுன முடக்காலனிலிருந்து மாட்காகிய பிராமணர் தோன்றினர்கள்

"From Mudgala sprang the Maudgahya Brahmans."

என்றும் பார்ப்பார் பற்பலவிதமாய் தங்களுடைய தாயை மணம்புரிந்த பார்ப்பாருக்கு தாங்கள் பிறந்தவர்களல்ல, தங்கள் தாயானவள் க்ஷத்திரியருக்கே தங்களைப் பெற்ருள் என்று வெட்கம் மானம் என்னும் புருஷலக்ஷணங்கள் கிஞ்சித்தேனுமில்லாமல் தாங்களே ஒப்புக்கொண்டு பூர்வநூல்களைத் திருத்தி யெழுதிய விபரங்கள் மிச்சமாய்ப் பார்க்கலாம். இத்தன்மையான இழிவான செய்கைகளைச் செய்யக்கூடிய பார்ப்பார் பூர்வத்தில் மிகவும்இழிஞராக இருந்திருக்கவேண்டுமென்றும், உவிலர் துரை யெழுதியபிரகாரம் அவர்கள் க்ஷத்திரியரால் மிகவும் இழிப்பாக எண்ணப்பட்டு வந்திருக்கத்தான் வேண்டுமென்றும் பிரத்தியக்ஷமாய் அறியலாம்.

11. பார்ப்பார் தாமே மகம்மதியர் அரசாக்ஷிகாலத்தில் திருத்தி யெழுதிய நூல்களைப்பார்த்தால் அவர்கள் பூர்வத்தில் மேன்மையாக எண்ணப்பட்டு வந்திருக்கலாமென்றனுமானிக்க இடமுண்டாகிறதேயன்

றி மேன்மக்களுக் கிருக்கவேண்டிய லக்ஷணங்களொன்றும் அவர்களுக் கில்லையென்றும், பிறரை முகஸ்துதிபேசி வயறு வளர்த்து, இராஜாங்க துரோகிகளாக இருந்து, மேன்மக்களுக்குறிய யாதொரு அடையாளமு மில்லாதவர்களா யிப்போதிருக்கிறார்களென்றும் உவீலர்துரை யெழுதி யிருக்கிறார்.

"They are generally pharisaically strict in the practice of all outward observances, through pride of caste, and fear of incurring disrespect; but otherwise they *degenerate into mercenaries.* In the social life of the Hindu Drama, which belongs to a later period, they appear as *parasites*, jesters, men of the world, and *political intriguers;* and beyond their claims on the score of birth, they possess *none of the virtues* or attributes which are fondly ascribed to the ideal Brahman of old." (Chapter ii of the History of India by Talboys Wheeler.)

அவர்கள் எக்காலத்திலும் மேன்மக்களா யிருந்ததில்லை; ஆகையால் தான் மேன்மக்களுக்குறிய குறிகளொன்றும் அவர்களிடமில்லை. அவர்கள் எக்காலத்திலும் வேஷக்காரர். க்ஷத்திரிய அரசாக்ஷிகாலத்தில் க்ஷத்திரியரைத் தேவர்களாக்கி வணங்கி வயறு வளர்த்துவந்தார்கள். அவர்கள் அரசாட்சி அழிந்தபின்பு தாங்களே அந்த க்ஷத்திரிய குலத்தி லுதித்தவர்களென்று பொய்யைப்பிணைத்தும் பூர்வநூல்களில் நுழைத்ததுமல்லாமல், அத்தன்மைய பித்தலாட்டங்களை ஒருவரும் கண்டறிந்து வெளியிடாதபடி, பார்ப்பானல்லாதவன் சூத்திரன், ஆகையால் வேதங்களை ஆராய அருகனல்ல, க்ஷத்திரியனும் வைசியனும் இந்தியாவிலேயே இல்லாமல் அந்த இரண்டு குலங்களும் அருவாகிவிட்டதென்று சாதித்துப்போதித்து அங்கிலேயரை வஞ்சித்து வருகிறான். க்ஷத்திரிய அரசாட்சியொழிந்ததோடு க்ஷத்திரியரும் வைசியரும் ஜீரணமானார்கள் என்னும் பார்ப்பாரப் பொய்யானது க்ஷத்திரியருடைய வல்லமை குன்றி, மகமதிய அரசாட்சி ஸ்தாபிக்கப்பட்ட 10-வது, 11-வது (கி. பி.) நூற்றாண்டுக்குப்பின்னால் தான், பார்ப்பார் சொல்லுகிறதற்கு ஆரம்பித்தார்களென்பதாக ரோமஷ் சண்டர்டற்று என்னும் பெங்கால் சிவிலியன் தம்முடைய பூர்வ இந்தியா என்னும் புத்தகத்தில் விளம்பியிருக்கிறார்.

"Darker days then followed on the loss of independence. *Kshatriyas* and *Vaisyas* were equally prostrated. The *bold myth* was *then* proclaimed that all who were not Brahmans were Sudras." (Chapter XV, Book V of 'Ancient India' by Romesh Chunder Dutt.)

12. பார்ப்பானுடைய இந் நீசச்செய்கையால் அவனுக்கு வழங்கிய பார்ப்பான் என்னும் பெயர் காரணப்பெயரென்றறியலாம். பார்ப்பான் என்றால் தன் காரியம் பார்ப்பான், சமயம் பார்ப்பான் என்று

பொருள். க்ஷத்திரியன் அரசனுயிருந்தால் அவனை தேவனுக்கித் துத்தியம்பண்ணி அவன் பொருளை யபகரித்துத் தன் காரியம் பார்ப்பான். அவன் அரசாட்சி யொழிந்துபோனால் அந்த ஜாதியே உலகத்திலில்லை என்பான். பார்ப்பாரக் கிருத்தியங்கள் லோகபிரசித்த மானவையானபடியால் அவைகளை அதிகமாய் விஸ்தரிக்க வேண்டியதில்லை.

ஆகையால் அஸ்வகோஷாபோதிசத்வர் சொல்லுகிபறடியும், பார்ப்பார் புரட்டியெழுதிய நூல்களில் பார்ப்பாரே ஒத்துக்கொள்ளுகிறபடியும், சுத்த ஜாதிப்பார்ப்பானைக்காண்பதரிது என்றும், ஆரியராகிய க்ஷத்திரியருக்குறிய குலமேன்மை லக்ஷணங்கள் உவிலர் துரை சொல்லுகிறபடி அவர்களிடத்தில் கிஞ்சித்தேனுமில்லையென்றும், பர்ட் உட் துரை யெழுதியபிரகாரம் அவர்கள் ஆரிய ஜாதியல்ல துரேனிய மந்திரவாதிகளென்றும், இந்து இராஜாக்களாகிய க்ஷத்திரிய அரசாட்சி காலத்தில் அவர்கள் மிகவும் தீழ்ப்பாய் எண்ணப்பட்டுவந்தார்களென்றும், அவர்கள் தங்களை வேத ரிஷிகளின் கோத்திரமென்றுகூறுவது பார்ப்பாரப் பொய்யென்றும், பூர்வநூல்களை அவர்கள் திருத்துப்பாடுசெய்தது க்ஷத்திரியவல்லமை குன்றினபின்புதான்என்றும், க்ஷத்திரியரும் வைசியரும் இந்தியாவிலில்லையென்பதும் பார்ப்பானல்லாதவன் சூத்திரன் என்று சொல்லுவதும் பார்ப்பான் தான்செய்த பித்தலாட்டங்கள் வெளியாகாதபடி செய்த உபாயமென்றும், பார்ப்பார் பூர்வநூல்களில் செய்திருக்கும் திருத்துப்பாடு முதலானவைகளால் 4000-ஆ இந்நாட்டிலரசாண்ட க்ஷத்திரியருடைய சரித்திரம் இந்துதேச சரித்திரப்புஸ்தகத்துக்கு வரக்கூடாத ஸ்திதியிலிருக்கிறதென்றும், இத்தன்மைய பாதகர்கள் இராஜ துரோகிகளேயன்றி இராஜ்ஜிய நன்மையைக் கருதுகிறவர்களல்லவென்றும் பிரத்தியக்ஷமாயறியலாம்.

—:o:—

VII-வது அத்தியாயம்

தேவர்களின் பூர்வஸ்தலம் தென்தேசம்.

1. ஆதி மனிதரின் பூர்வ ஸ்தலத்தைப் பற்றிய அபிப்பிராயங்கள்; பால்டிக் சமுத்திரக்கரை, ஆக்ஸஸ் நதிப்பக்கம், இந்து சமுத்திரத்திலுள்ள ஓர் கண்டம். 2. சப்த திவுகளென்னும் ஐதிகம், டாக்டர் மக்ளீன் அபிப்பிராயம். 3. தக்கன் தேவர்களின் மூற்பிதா, தக்கணம் என்பதின் மூலார்த்தம். 4. இருக்குவேதம் கூறும் கடல் யாத்திரைகள். 5. இயமலோகமே ஆரியர் கைப்பற்றிய முதல் பூமி, நரகம் என்பதின் மூலபொருள். 6. பரதகண்டம் என்பது தென்னிந்தியா. 7. அட்டதிக்கு பாலர் அரசு புரிந்த திசைகள். 8. வாயுவின் பூமி மைசூர். 9. வருணன் பூமி மராட்டிய நாடு. 10. சூரியன்

பூமி மலையாளம், கொச்சி. 11. இயமலோகம் தென்பாண்டி நாடு. 12. அக்கினிபகவான் பூமி சேலம். 13. இந்திரலோகம் கோதாவரி, கிருஷ்ணா, கடப்பை, கர்நூல் முதலிய ஜில்லாக்கள். 14. சந்திரன் நாடு விஜாகபட்டணம் ஜில்லா. 15. குபேரன் நாடு முதலில் இலங்கை, அதன்பின் சென்னபட்டணத்துக்கு வடக்கேயுள்ள பூமி. 16. தென்னிந்தியாவிலே மிச்சமான புண்ணிய தீர்த்தங்களுண்டு. 17. பஞ்சபாண்டவ இராம லக்குமண வனவாசம். 18. சிவனுடைய மனைவிகள் மூவரும் தென் தேசத்தார். 19. சிவலோகம் மதுரை, சிவன் தென் பாண்டிநாட்டான். 20. மும்மூர்த்திகளின் பூர்வ ஸ்தலமும் இந்துமார்க்க முற்பத்தியான ஸ்தலமும் தென்பாண்டிநாடு, திருநெல்வேலிப் புராணம், போப்பு, உவில்சன், நெல்சன் முதலான அங்கிலேய வித்துவான்களின் அபிப்பிராயம், திருவிளையாடற் புராணம். 21. தேவகுருமதுரைக்குத் தெற்கிலிருந்தார். 22. வடக்கிலுள்ள புண்ணிய ஸ்தலங்களிலெல்லாம் தீராத பழி மதுரையில் தீரும். 23. சுப்பிரமணியருடைய பூர்வ ஸ்தலம் திருநெல்வேலி ஜில்லா, விட்டுணுவின் ஊர் திருப்பரங்குன்றம்.

சுராசுரர் முதலான பதினென் தேவகணங்க ளென்னப்பட்டவர்கள் இந்தியாவின் அதிபூர்வகுடிகளென்றும், அவர்கள் ஆரியரென்னப்பட்ட க்ஷத்திரிய ஜாதியாரென்றும், அவர்கள் இந்தியாவென்னும் இத்தேசத்தை 56 பிரிவுகளாக வகுத்து ஒர்காலத்திலரசாண்டார்களென்றும், அவர்களுடைய அரசாக்ஷியையும் கீர்த்தியையுமே வேதமாதிநூல்கள் கூறுகிறதென்றும், இந்தியாவின் பூர்வநூல்கள்கூறும் ரிஷிகளும் அக்குலத்தி லுதித்தவர்கள்தானென்றும், அவர்கள் அரசாக்ஷி காலத்தில் பார்ப்பார் மிகவும் தாழ்வாக எண்ணப்பட்டு வந்தார்களென்றும், அவர்கள் அரசாக்ஷி முடிந்து மகம்மதிய அரசாக்ஷி ஆரம்பித்த பின்பு, அதாவது, கிறிஸ்துவுக்குப்பின் 10-வது 11-வது நூற்றுண்டுக்குப் பின்னிட்டு பார்ப்பார் வேதமாதி பூர்வநூல்களையெல்லாம் திருத்தியெழுதியிருக்கிறுர்கள் என்றும் பார்த்தோம். இந்த அத்தியாயத்தில் தேவர்களென்னப்பட்ட க்ஷத்திரியரின் பூர்வஸ்தல மெதுவென்று பார்ப்போம்.

மனுஷ ஜாதியின் பூர்வீக உற்பத்தி ஸ்தலமெது வென்பதைப்பற்றி சாஸ்திரிகள் வெகுகாலமாய் நுழைந்து ஆராய்ச்சி செய்துவருகிறுர்கள். ஐரோப்பாவிலுள்ள சாஸ்திரிகள் ஒருகாலத்தில், மனிதனுடைய பூர்வ ஸ்தலம் ஐரோப்பாவுக்கு வடக்கிலுள்ள பால்டிக் சமுத்திரத்தின் கரையோரம் என்றெண்ணினுர்கள். அதன்பின்பு சமஸ்கிருத பண்டிதராகிய மாக்ஸ் மல்லர் முதலானவர்கள் ஆரியர்களின் பூர்வஸ்தலம் ஐரோப்பா கண்டத்திலுள்ளதல்ல, ஆசியாக்கண்டத்திலேயே இருந்திருக்கவேண்டுமென்று தெரிவித்து, ஆக்ஸஸ்நதி முகத்துவாரத்தில் பொக்காரா பட்டணத்துக்கருகாமையிலுள்ள மத்திய ஆசியாவின் மலைப்பிரதேசமாயிருக்

கலாமென்றும், அங்கிருந்து ஆரியர்கள் பஞ்சாப்தேசத்தின் வழியாய் இந்தியாவுக்குள் பிரவேசித்திருக்கவேண்டுமென்றும் அபிப்பிராயங் கண்டெழுதியிருக்கிறார்கள். இதற்குப் பின்பு ஹேய்க்கல் என்னும் சாஸ்திரியார் (Professor Haeckel) இந்தியாவுக்குத் தெற்கில் இந்துசமுத்திரத்தில் முழுகிப்போயிருக்கும் லெமூரியா என்னப்பட்ட ஒரு கண்டத்தில் மனிதர் பூர்வத்திலிருந்து, அதன் பின்பு நாலாதிசைகளிலும் பரவினார்களென்று தெரிவிக்கிறார். இவ்விபரம் சென்னை இராஜதானி அரசாக்ஷிப் புஸ்தகம், I-வது வாலியூம், 33-வது பக்கத்தில் கண்டிருக்கிறது.

"(2) *Hypothesis of the genealogy and general migrations of the races of man.*—There are a number of circumstances (especially chorological facts), which suggest that the primæval home of man was a continent now sunk below the surface of the Indian Ocean, which extended along the south of Asia, as it is at present (and probably in direct connection at some points with it); towards the east as far as Further India and the Sunda Islands, towards the west as far as Madagascar and the south-eastern shores of Africa. Many facts in animal and vegetable geography render the former existence of such a *South Indian continent* very probable. To this continent has been given the name of *Lemuria*, from the primitive mammals of that name which were characteristic of it. *By assuming Lemuria to have been man's primæval home, the explanation of the geographical distribution of the human species by migration is much facilitated.*" (Page 33, Vol. I of the 'Manual of the Administration of the Madras Presidency')

இப்படியாக இந்தியாவின் அதிபூர்வ குடிகளான தேவர்கள் என்னும் ஆரியருடைய பூர்வ வுற்பத்திஸ்தலம் மாக்ஸ் மல்லர் துரையினபிப்பிராயப்படி இந்தியாவுக்கு வடக்கிலும், ஹேய்க்கல்துரையினபிப்பிராயப்படி இந்தியாவுக்குத் தெற்கிலுமிருந்ததாக இரண்டு அபிப்பிராயங்களுண்டாகின்றன. இவ்விரு அபிப்பிராயங்களிலும் பூர்வநூலுக்கு ஒத்திருக்கும் அபிப்பிராயமென்னவென்று பார்ப்போம்.

2. பூர்வ இந்துக்கள் இவ்வுலகமானது உவர்நீர், நன்னீர், பால், தயிர், நெய், சாறு, தேன் என்னும் 7 கடல்களால் சூழப்பட்ட நாவல், இறலி, குசை, கிரவுஞ்சம், புட்கரம், தெங்கு, கமுகு என்னும் 7 தீவுகளையுடையதென்பதாக எண்ணியிருந்தார்கள் என்று பூர்வநூல்கள் கூறுகின்றன.

சம்புபிலக்கஞ்சான் மலிநீள்குசஞ்சிர் தணவாக்கிரவுஞ்ச
மம்பொற்சாகம்புட்கரமென்றறையுமோரேழ்தீவினையு
நம்புமுவரிகன்னல் சுரைநெய்வெண்டயிர் பானன்னீராம்
பம்புதிரையகடலேழு முறையிற் பரந்துசூழ்ந்திடுமால்.

இவ்விதமாக பூர்வ இந்துக்கள் உலகமானது ஏழு கடல்களால் சூழப்
பட்ட ஏழுதீவுகளையுடையதாயிருந்ததென்றெண்ணிய அபிப்பிராயமா
னது தப்பாயிருந்தபோதிலும், அவர்கள் அதிபூர்வ காலத்தில் கடலால்
சூழப்பட்ட ஒரு தீவிலிருந்திருக்கவேண்டுமென்றும், அந்தத் தீவிலிருந்து
அவர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்த பின்னிட்டு, இத்தேசமும் தாங்கள் விட்
டு வந்த தீவைப்போல் கடலால் சூழப்பெற்ற ஒரு தீவாய்த்தானிருக்க
வேண்டுமென்றும், இதே பிரகாரம் இன்னும் அநேக தீவுகள் கடலால்
சூழப்பட்டிருக்கு மென்றும் அனுமானித்தே இவ்வுலகத்தைப்பற்றி
7 கடல்கள் சூழ்ந்த 7 தீவுகள் என்றபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கவேண்
டுமென்றே யனுமானிக்கலாம். ஆகையால் பூர்வ இந்துக்களாகிய
தேவர்கள் ஒரு தீவிலிருந்து இந்நாட்டிற்கு வந்திருக்கவேண்டுமென்றே
ற்படுகிறபடியாலும், அத்தன்மைய தீவானது மத்திய ஆசியாவிலுள்ள
மலைப் பிரதேசங்க ளிலில்லாமையாலும், மாக்ஸ் மல்லர் துரைசொல்லு
கிறபடி அவர்கள் வடநாட்டிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்திராமல், ஹேய்
க்கல் துரை சொல்லுகிற பிரகாரம் தென்றிசையிலிருந்தே பரவி வட
நாட்டிற்குச் சென்றிருக்க வேண்டுமென்றறியலாம். நாம் மேலே எடு
த்துரைத்த சென்னை அரசாட்சிப்புஸ்தகம் 110, 111-வது பக்கங்களில்
டாக்டர் மக்ளின் துரை, அதிபூர்வ காலங்களில் பூர்வ மனிதர் தென்னிந்
தியா வழியாய்ச்சென்று, ஐரோப்பாவிலுள்ள மெடிற்றெரேனிய ஜாதிகளி
ன் முற்பிதாக்களாகி, அந்நாடுகளைக் கைப்பற்றினார்கள் என்பதாகப்
பல ஜாதிகளைப் பற்றிய விசாரணையில் துலங்குகிறதென்றும், தென்னிந்
தியாவின் கீழ்பாரிசத்திலகப்பட்ட மனுஷ எலும்புகள் முதலியவற்றைக்
கொண்டு கணக்கிட்டுப்பார்த்ததில், அவ்வெலும்புகள் சாதாரண சரித்
திரக் கணிதத்துக்கு எட்டாத கணக்கிடக்கூடாத ஆதிகாலத்தில் புதை
க்கப்பட்ட எலும்புகளாகத் தெரிகிறதென்றும், தென்னிந்தியாவில் அதி
பூர்வ காலங்களில் மகா பராக்கிரமசாலிகளான ஒரு ஜாதியாரிருந்தார்களே
ன்றும் எழுதிவைத்திருக்கிறார் :—

"Investigations in relation to race show it to be by no means impossible that *Southern India was once the passage-ground* by which the ancient progenitors of northern and Mediterranean races proceeded to the parts of the globe which they now inhabit. Human remains and traces have been found on the East Coast of an age which is indeterminate but quite beyond the ordinary calculations of history." (Page 111.)

"Antiquarian research is only now beginning to find means of supplementing the deficiency caused by the absence of materials constructed or collected by usual historic methods. These results are specially to be regretted, as *without doubt the population who have for many ages occupied this portion of the peninsula are a great people,* influencing the world not much perhaps by moral and intellectual attributes, but to a great extent by superior physical qualities." (Page 110).

ஆகையால் இந்தியாவின் அதிபூர்வ குடிகளாகிய தேவர்கள் தென்றிசையிலிருந்து வடநாட்டிற்குப் பரவியிருக்கவேண்டுமென்றறியலாம்.

3. பதினெண் கணத்தேவர்களில் தக்கனின் மகளாகிய அதிதியிடம் சுரரும், திதியிடம் அசுரரும், அரிட்டை, இலங்கிலை என்பவர்களிடம் காந்தருவரும், குரோதவசை என்பவளிடம் இராட்சதரும், சுதை, கிரீடையென்பவர்களிடம் இயக்கரும், சுரசை என்பவளிடம் பூதர், சர்ப்பர் என்பவர்களும், கத்துரு என்பவளிடம் உரகரும், முனி என்பவளிடம் முனிவரும் தோன்றினார்களெனப் பார்த்தோமாகையால் தேவர்களின் முக்கியமான கணங்கள் தக்கனுடைய மக்களின் மரபினராயிருந்தார்களென்றேற்படுகிறது. புராணங்கள் கூறும் மனுவந்தரத்திலும் பிரமனுடைய குமாரனாகிய சயம்புமனு என்னும் அரசனுக்கு இரண்டு பெண்களிருந்தார்களென்றும், அவர்களில் பரசூதை யென்பவளை தக்கன் மணம்புரிந்து 24 பெண்களைப் பெற்றார் என்றும், அவர்களில் 13 பேரை பிரமனின் குமாரனாகிய தருமரும் மற்றும் 11 பெண்களை பிரமனின் மற்றும் குமாரராகிய பிருகு, மரீசி, ஆங்கிரர், புலத்தியர், புலகர், அத்திரி, வசிட்டர் முதலான பிரசாபதிகள் மணம்புரிந்து தேவர்களின் சந்ததியை விருத்தி செய்தார்களென்றும் கூறியிருப்பதாலும், தேவர்களின் முக்கியமான பிரிவார் தக்கனுடைய மக்கள் மரபிலுதித்தவர்களென்றே ருசுவாகிறது. ஆகையால் தக்கன் தேவர்களிலனேக பிரிவாருக்கு முற்பிதாவென்றறிகிறோம். இவருடைய மரபினராகிய தேவர்கள் குடியேறின பூமிக்குத் தக்கணம் என்று பெயர்; அதாவது, தக்கன் மரபினர் நாடு என்று பொருள். தக்கணம் என்னும் பெயரானது விந்திய மலைக்குத் தெற்கிலுள்ள பாகமாகிய தென்னிந்தியாவையும், தென்னிந்தியாவின் தென்கோடி பாகமாகிய திருநெல்வேலி நாட்டையுமே குறிக்கிறதேயல்லாமல் வட இந்தியாவிலுள்ள எந்த பாகத்தையும் குறிக்கிறதில்லை. ஆகையால் தக்கன் மரபினராகிய தேவர்கள் பூர்வத்தில் தக்கணம் (சமஸ்கிரதத்தில் தக்ஷணம்) என்னும் தென்னாட்டிலிருந்ததாக ஏற்படுகிறது. இக்காரணத்தாலும் ஆரியர் வடதேசத்திலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கலாம் என்று மாக்ஸ் மல்லர் துரை கூறுகிற அபிப்பிராயம் தப்பென்றும், தென்னாட்டிலிருந்து வடநாட்டுக்கு அவர்கள் சென்றிருக்கவேண்டுமென்பதாக ஹேய்க்கல் துரை கூறும் அபிப்பிராயமே சரியானதென்றுமறியலாம்.

4. தேவர்களென்னப்பட்ட ஆரியர் கப்பல் யாத்திரை செய்தார்களென்று காட்டும்படிக்கான குறிப்புகளனேகம் இருக்குவேதத்தில் முதலாய் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன :—

(1) பூசையு என்பவன் கடலில் பிரயாணம் செய்யும்போது கப்பல் சேதமாக, அசுவினிதேவர்கள் அவனைத்தூக்கியெடுத்துக் கரைசேர்த்தார்களென்பதாக 1-வது மண்டலம் (116-3)-ல் பார்க்கிறோம்.

(2) வேதங்கள் கூறும் அட்டதிக்கு பாலர்கள் என்னும் தேவர்களிலொருவராகிய வருணனுக்குக் கப்பலானது கடலில் செல்லும் மார்க்கமெல்லாம் தெரியுமென்பதாக 1-வது மண்டலம் (25-7)-ல் கூறியிருக்கிறது.

(3) நாலாவது மண்டலம் (55-6)-ல் ஆரியர் கப்பல் யாத்திரை செய்தார்கள் என்று காட்டுகிற வசனம் ஒன்று வருகிறது. அதாவது:—

"பொருள் தேடவேண்டுமென்றபேட்சிப்பவர்கள் கடலைத் தொழுது கப்பல் யாத்திரை செய்கிறார்கள்" என்பதே.

(4) ஏழாவது மண்டலம் (88-3)-ல் வசிட்டர் கூறியதாகக் கண்டிருக்கும் ஓர் வாக்கியத்தாலும் பூர்வ இந்துக்கள் கடல் பிரயாணம் செய்தார்களென்றறியலாம். அவ்வாக்கியமாவது:—

"வருணனும் நானும் படகேறிக் கடலில் சென்றபோது, நீரின்மேல் மனோகரமாய் அசைவாடிக்கொண்டிருந்த படவில் வசிப்பது எனக்குப் பிரீதியாயிருந்தது" என்பதாம்.

இவ்வசனங்களினாலே தேவர்கள் என்னப்பட்ட இந்தியாவின் பூர்வ குடிகள் கடலில் பிரயாணம்செய்தார்களென்று விசிதமாகிறது. அத்தன்மைய கடலானது மத்தியாசியாவிலுள்ள மலைப் பிரதேசங்களிலில்லாதபடியால், மாக்ஸ் மல்லர் துரை சொல்லுகிறபடி ஆரியர் மத்தியாசியாவிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கவேண்டுமென்கிற அபிப்பிராயமானது தப்பென்றும், ஹேய்க்கல் துரை சொல்லுகிறபடி இந்து சமுத்திரத்திலுள்ள ஒரு தீவிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்து, வடதிசை நோக்கிச் சென்று இந்தியா முழுவதும் பரவினார்கள் என்பதே சரியென்றுமறியலாம்.

5. சூரிய மகாராஜனுடைய குமாரனும் அட்டதிக்கு பாலர்களிலொருவருமாகிய இயமதர்மராஜனானவர் தான், ஆரியர் இந்தியாவுக்கு வந்தவழியை முதலில் கண்டுபிடித்தவரென்றும், அவர் இந்தியாவில் முதலில் கைப்பற்றியரசாண்ட தேசமே மோக்ஷலோகத்தின் வாசல் என்றும், அதாவது, மோக்ஷத்திற்குச் சமானமான இந்தியாவுக்குள் பிரவேசிக்க இயமனுடைய ராச்சியத்தின் வழியாய்த்தான் செல்லவேண்டுமென்றும் காட்டும்படிக்கான சில குறிப்புகள் இருக்கு வேதத்திலுள்ள சில வசனங்களால் தெரிகிறது. அவ்வசனங்களாவன:—

(1) 10-வது மண்டலம் 14-2.

"*Yama first discovered the path for us.* That path will not be destroyed again. All living beings will follow by the path by which our fore-fathers have gone."

இதன் மொழிபெயர்ப்பு.

"இயமனே முதலில் நமக்கு வழி காண்பித்தார். அந்த வழியை மறுபடியும் அழிக்கமுடியாது. ஜீவனுள்ளவர்களனைவோரும் நம்முடைய முற்பிதாக்கள் சென்றவழியே செல்லுவோம்" என்பதாம்.

(2) 9-வது மண்டலம், 113-8.

"Take me where Yama is king, where there are the *gates of heaven*, and where mighty rivers flow. Take me there and make me immortal. Flow Soma for Indra."

இதன் மொழிபெயர்ப்பு.

"இயமன் அரசாட்சி செய்யும் ஸ்தலத்துக்கு என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போ. அதுவே மோக்ஷத்தின் வாசல். அங்கே பெரிய நதிகளிருக்கின்றன. என்னை அவ்விடம் கொண்டு சேர்த்து அமரனுக்கக் கடவாய். சோமபானமே! இந்திரனுக்காக வழிந்தோடக்கடவாய்" என்பதாம்.

இவ்விரண்டு வசனங்களிலும் இயமனே முதலில் வழியைக்காண்பித்தார் என்றும், இயமன் அரசனுயிருக்கும் நாடே மோக்ஷத்தின் வாசல் என்றும் சொல்லியிருப்பதாலும் இயமதரும ராஜனுடைய கூட்டத்தார் தான் முதலில் இந்தியாவைக் கைப்பற்றினார்களென்றும், அவர்கள் கைப்பற்றிய பூமியே மற்றும் ஆரிய கூட்டத்தார் இந்தியாவுக்குள் பிரவேசிக்கும் வழியாயிருந்ததென்றும் அறிகிறோம். இயமனுடைய பூமியிலே ஆரியர் முதலில் வந்திறங்கினபடியால் அப்பூமிக்குப் பூர்வத்தில் நரகம் என்னும் பெயருண்டாயிற்று.

நரகம் = நரர் + அகம்
= மனிதர் + பூமி
= மனிதர் முதலில் வந்திறங்கின பூமி

என்று பொருள். பூர்வ பொருள் புதை பொருளான பின்பு, புராணங்கள் புரட்டி எழுதப்பட்ட மகமதிய அரசாட்சி காலத்தில், நரகம் என்னும் பெயருக்கு அயோக்கியர் மரணத்துக்குப்பின் போயிருக்கும் ஸ்தலமென்று பொருள் மாறியிருக்கிறது. இருக்கு வேதத்தில் இயமன் மகாபரிசுத்தன் என்பதாகவும், பரிசுத்தமுள்ளவர்கள்தான் அவனிடம் செல்ல அருகர்கள் என்றும், ஆரியருக்கு மிகவும் அருமையான கடவுள் இயமன் என்றும் கூறியிருப்பதால், நரகம் என்னும் பெயருக்கு இருக்கு வேதமுண்டான காலத்தில் அயோக்கியர் குடியிருப்பு என்னும் பொருளிருக்கவில்லை என்று துலங்குகிறது. இயமலோகம் யோக்கியர்கள் குடியிருப்பென்று இருக்குவேதம் கூறும் வசனங்களாவன :—

"Worship Yama the son of Vivasvat with offerings. All men go to him. He takes *men of virtuous deeds* to the realm of happiness. He clears the way for many." (X-14-1.)

"O thou mortal! Proceed to the same place where our fore-fathers have gone, by the same path which they followed. The two kings, Yama and Varuna, are pleased with thy offerings; go and see them. (X-14-7.)

"Go to that *happy heaven* and mix with the early fore-fathers. Mix with Yama and with the fruits of thy virtuous deeds. Leave sin behind, enter thy home." (X-14-8.)

இவ்வாறுகப் பரிசுத்தவான்களே இயமனிடம்செல்ல அருகரென்று கண்டிருப்பதாலும், இயமனுடையபூமிக்கு "மனோகரமானமோக்ஷம்" (Happy heaven) என்று இருக்குவேதத்தில் பெயரிட்டிருப்பதாலும், இயமபூமி

க்குவழங்கிய நரகம் என்னும் பெயருக்கு அயோக்கியர் மரணத்துக்குப் பின்பு தண்டனையடையும் இடம் என்றல்ல, நரர் முதலில் தங்கிய அகம் என்பதே யதார்த்தமான மூல பொருள் என்றறிக. இயமதரும ராஜன் மகா பரிசுத்தன் என்று காட்டும்படிக்கான ஒரு திருஷ்டாந்தம் இருக்குமேவதம் 10-வது மண்டலத்தில் (10-வது அத்தியாயம் பார்க்கவும்) கூறியிருக்கிறது. அதாவது இயமனுடைய சகோதரியாகிய இயமுனை என்பவள் விரகங்கொண்டு தன் சகோதரனைக் கிட்டிச் சேர, அவன் அவளைத்தடுத்து, அது அசுத்தமான செய்கையென்றுவிலக்கினான் என ப்பார்க்கிறோம். இந்த இயமுனையென்பவளைத்தான் இலங்கையிலரசாண்ட இராவணாதி ராட்சதர்களுக்கு முன்னோனாகிய ஏதியென்னும் இராட்சதன் மணம்புரிந்தான் என்று உத்தர ராமாயணத்தில் வாசிக்கிறோம். இயமனுடன்கூட இருந்த இயமுனை என்பவளை இலங்கை யரசன் மணந்ததால் இயமனுடைய நாடு இலங்கைக்குப் பக்கத்திலிருந்திருக்கவேண்டும். ஆகையால் இயமன் கூட்டத்தாராகிய ஆரியர் இந்தியாவில் முதலில் கைப்பற்றியதும், மற்றும் ஆரியர் மற்றும் பாகங்களைக் கைப்பற்றும்படி செல்ல வழியாயிருந்ததுமான இயம பூமி வடநாட்டிலிருக்கவில்லை. இயமனுக்குத் 'தென்றிசைக்கோன்' என்று பெயர் (சதுரகராதி பார்க்க). அதற்குத் தென்றிசையிலுள்ள அரசன் என்று பொருள். ஆகையால் ஆரியர் முதலில் தென்றிசையில் வந்திறங்கினார்கள் என்றேற்படுகிறபடியால் மாக்ஸ் மல்லர் துரை சொல்லுகிறபடி அவர்கள் வடநாட்டிலிருந்து வந்தவர்களல்ல, தென்திசையிலிருந்தே வடநாட்டிற்குப் போனவர்கள் என்று ரூபகாரமாகிறது.

6. பூர்வ விஷயங்களையுணர்த்தும் நூல்கள் என்று பொருள்படும் புராணங்களுக் கிருக்கவேண்டிய பஞ்ச லக்ஷணங்களில் மனுவந்தரம் என்பதோர் லக்ஷணம். பஞ்ச லக்ஷணங்களெவை யெனில்:—

(1) உலகத்தின் தோற்றம், Creation of the world, Cosmogony.
(2) உலகத்தின் ஒடுக்கம், Destruction of the world.
(3) மனுவந்தரம், The reigns of Manus.
(4) ரிஷிகளரசரின் மரபு, The genealogy of Rishis and Kings.
(5) அவர்கள் சரித்திரம், Their history.

"தோற்றமுலகமீண்டொடுங்க றுகடூர்மன்வந்தரமுனிவ
ராற்றலரசர் மரபவர்தஞ்சரிதமென்னு மோரைந்துஞ்
சாற்றுபுராணவிலக்கண மென்றறிஞருரைப் பர்தவறின்றிப்
போற்று புராணம் பதினெட்டின்பெயரு முறையிற்புகலுவாம்"

என்னும் கூர்ம புராணச் செய்யுளால் புராணங்களின் பஞ்ச லக்ஷணங் களிவையென்றறியலாம். தோற்றம் என்பது 'ஆதியில்' உலகம் ஆதியந்தமில்லாதவரால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட விதத்தையும், ஒடுக்கம் என்பது மனுப்பிரளயம் என்னும் நோவாவின் காலஜலப்பிரளயத்தையும், மனுவந்தரம் என்பது ஜலப்பிரளயத்துக்குப் பின்பு பரத கண்டத்திலரசாண்ட அரசர்களின் சரித்திரத்தையும், முனிவரரசர் மரபு என்

பது வேத ரிஷிகள், சூரிய சந்திர குலத்தரசர்கள் குலவிளக்கமென்பதையும், சரிதம் என்பது முனிவரரசரின் சரித்திரம் என்பதையும் குறிக்கின்றது.

இவற்றில் மனுவந்தரம் என்பது ஜலப்பிரளயத்துக்குப் பின்னிட்டு அதிபூர்வ காலங்களி லரசாண்ட மனுசக்கரவர்த்திகளின் சரிதம். சம்புத்திவு என்னப்பட்ட இந்தியாவிலரசாண்ட முதலரசன் சயம்புமனு. அவர் பிரமனுடைய குமாரன். அவருக்குப் பின் அவருடைய குமாரனாகிய பிரியவரதன் பட்டத்துக்கு வந்தார். அவருடைய குமாரன் அக்கினிதாரன். அக்கினிதாரனுடைய குமாரன் நாபி. நாபியின் குமாரன் பரதன். இந்த பரதனாண்ட பூமியானதால் சம்புத்தீவுக்குப் பரதகண்டம், அதாவது, பரதனுடைய நாடு (கண்டம்=நாடு) என்று பெயர். பரத கண்டத்தைப்பற்றிய விபரம் விட்டுணுபுராணம், இரண்டாமம்சம், 3-வது அத்தியாயத்தில் கண்டிருக்கிறது. அந்த அத்தியாயத்தில் பரத நாட்டிலுள்ள ஏழு மலைகளின் பெயர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த மலைகளின் பெயர்களினாலே பரத கண்டம் இந்தியாவின் எந்த பாகத்திலுள்ளதென்றறியலாம். அப்பெயர்களாவன :—

"The seven principal mountain ranges in Bharata are Mahendra, Malaya, Sahya, Suktimat, Riksha, Vindhya and Paripatra." (Vishnu Puranam II-3.)

(1) மகேந்திரமலை (5) இருசிக மலை
(2) மலையமலை (6) விந்திய மலை
(3) சாகிய மலை (7) பாரிபத்திர மலை
(4) சுத்திமத மலை

என்பவைகளே. இந்த ஏழு மலைகளும் பரதகண்டத்தின் முக்கியமான மலைகளென்று விட்டுணு புராணம் கூறுகிறது. இவற்றில் மகேந்திர மலை என்பதாக சமஸ்கிரத புராணங்கள் சொல்லும் மலையானது சென்னை ராஜதானியை யூடுறுவிச் செல்லும் கீழ்காற்று மலையைக்குறிக்கிறதென்றும், மலையமலை என்பது மேல் காற்று மலைத்தொடர்ச்சியின் தென் பாகத்திலுள்ள மலையைக் குறிக்கிறதென்றும், சாகியமலை என்பது மேல் காற்றுமலைத் தொடர்ச்சியின் வடபாகத்தைக் குறிக்கிறதென்றும், இருசிக மலையென்பது கஞ்சம் ஜில்லாவுக்கு வடமேற்கிலுள்ள மலைகளைக் குறிக்கிறதென்றும், சென்னை இராஜதானி யரசாட்சிப்புஸ்தகம், 1-வது வாலியூம், 4-வது, 5-வது பக்கங்களில் பார்க்கிறோம். சுத்திமதமலை எதுவென்றறியும்படியான குறிப்பொன்று விட்டுணு புராணத்திலிருக்கிறது. அந்த மலையில் குமரி நதி உற்பத்தியாகிறதென்று சொல்லியிருப்பதால், சுத்திமதமலையானது கன்னியாகுமரிமுனைக் கருகிலிருக்கும் மலையென்றறிலாம். விந்தியமலை என்னும் பெயர் நருமதை நதிக்கு வடக்கிலுள்ள மலைகளைக்குறிக்கிறது. பாரிபத்திர மலையின் பக்கத்தில் மாளவ ஜாதியார் குடியிருக்கிறார்கள் என்று கூறியிருக்கிறபடியால், அந்த மலையானது மாளவ தேசத்துக்கருகிலுள்ள மலையென்றறியலாம். இந்த ஏழு மலைகள்தான் பரத நாட்டிலுள்ள முக்கியமான மலைகளென்று

விட்டுணு புராணம் கூறுகிறபடியால், பரத கண்டம் என்பது தக்ஷண பூமியைக் குறிக்கிறதே யன்றி வடநாட்டிலுள்ள தல்லவென்றறிக. ஆகையால் பிரமனுடைய குமாரனாகிய சயம்புமனுவின் மரபினர் அரசாண்ட தேசமானது தென்தேசமே யன்றி வடதேசமல்ல. பரதநாட்டைப்பற்றிய இந்த விபரத்தாலும் தேவர்கள் முதலில் கைப்பற்றிய தேசம் தென்தேசமென்றும், ஹேய்க்கல் துரை சொல்லுகிறபடி ஆரியர் தென்திசையிலிருந்து பரவினவர்களென்றுமறியலாம்.

7. தேவர்கள் பூர்வத்தில் பரவியதேசம்தக்ஷணம் என்னும்தென் இந்தியாவெனப்பார்த்தோம். இனிமேல் இருக்குவேதத்தில் சொல்லப்பட்ட முக்கியமான எட்டுத்தேவர்களாகிய அட்டதிக்கு பாலர்களரசாண்ட நாடுகள் எவை என்று பார்க்கலாம். இவர்களுக்கு வழங்குகிற அட்டதிக்கு பாலர்கள் என்னும் பெயருக்கு எட்டுத்திசைத் தேவர்கள் என்றுபொருள். பாலர் என்பதற்கு பாலி மூல பதம்; பாலி என்றால் தேவாமிர்தம்; ஆகையால் பாலர் என்றால் தேவாமிர்தபானஞ் செய்கிறவர்கள், அமரர், தேவர் என்று பொருள் என்றறிக. இந்த எண்திசைத்தேவர்களுமரசாண்ட திசைகளாவன :—

1. வாயு	...	...	வடமேற்கு
2. வருணன்	...	...	மேற்கு
3. சூரியன்	...	...	தென்மேற்கு
4. இயமன்	...	...	தெற்கு
5. அக்கினி	...	...	தென்கிழக்கு
6. இந்திரன்	...	...	கிழக்கு
7. சந்திரன்	...	...	வடகிழக்கு
8. குபேரன்	...	...	வடக்கு.

8. வாயுவின் பூமி எங்கேயென்று இராமாயணத்தில் கூறிய விபரத்தால் ஒருவாறு அறியலாம். அந்த இதிகாசத்தில் கேசரி என்னும் வானரனுக்கு அஞ்சனாதேவியிடம்பிறந்த குமாரனாகிய அனுமாரை வாயு புத்திரன் என்று கூறியிருக்கிறது. வாயுபுத்திரன் என்றால் இருக்குவேதத்தில் சொல்லப்பட்ட வாயுவின் குமாரனென்றருத்தமல்ல. வாயு இருந்த காலத்துக்குச் சுமார் 70-தலைமுறைக்குப்பின் பிறந்தவராகிய அனுமாரை வாயு புத்திரனென்று சொன்னால் வாயுவின் மரபிலுதித்தவரென்ற பொருள். அனுமாரானவர் கிஷ்கிந்தாபுரி யரசனாகிய சூரிய குல சுக்கிரீவ மகாராஜனுக்கு மந்திரியும் தளகர்த்தனுமாக இருந்தார். கிஷ்கிந்தாபுரிப்பட்டணம் மைசூர் நாட்டிலிருக்கிறது (சென்னை அரசாட்சிப்புஸ்தகம் 1-வது வால்யூம், 1-வது பக்கம் பார்க்க). சுக்கிரீவனுடைய இராஜகொடி குரங்குக்கொடியானபடியால், குரங்குக்கொடி வேந்தரைக் குரங்குகள் என்பதாக வித்துவான்கள்பேசி வாலும் காலும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மனிதர்களைத் தேவர்களாக்குகிறவர்களுக்கு மனிதரைக் குரங்குகளாக்குகிறது பெரியகாரியமல்ல. சுக்கிரீவனுடைய குலத்தரசர்கள் கடம்பா ராஜாக்கள் என்னும் பெயர் தரித்து கிறிஸ்துவுக்குப்பின்னிட்ட ஆறுநூற்றாண்டுகள் வரைக்கும் குரங்குக்கொடியை

யே விருதுக்கொடியாக வைத்தரசாண்டிருக்கிறார்கள் (சென்னையரசாட்சிப்புஸ்தகம் 1-வது வாலியூம், 137-வது பக்கம் பார்க்க). ஆகையால் அனுமாருக்கு முற்பிதாவாகிய வாயுவானவர் கறுப்புத்தேவர்கள் பூமி என்னப்பட்ட மைசூர் (மை=கறுப்பு, சூர்=தெய்வம்) நாட்டில் அதிபூர்வ காலங்களிலரசாண்ட க்ஷத்திரியனென்றறியலாம். வாயுவுக்குவழங்கிய சமீரன் (போர்வீரன், க்ஷத்திரியன்; சமீரம்=போர்) என்னும் பெயரானது, சமோரின் எனத்திரிந்து, மைசூருக்கு மேற்கிலுள்ளகள்ளிக்கோட்டையிலரசாண்டுவரும் மகாராஜாவின் இராஜபட்டப்பெயராக (The Zamorin of Calicut) தற்காலத்திலும் வழங்கிவருகிறது. ஆகையால் வாயுபகவான் மைசூர் பக்கங்களில் பூர்வத்திலிருந்தாரென்றனுமானிக்கலாம்.

9. மேற்றிசைப்பாலனாகிய வருணனுடைய பூமியானது மேற்குக் கடற்கரையைச் சேர்ந்திருக்கும் மகாராட்டிய நாடு (Maharashtra) என்பதாக மகாபாரதம், ஆதிபர்வத்தில் கூறிய விபரத்தாலறியலாம். இராட்சதரில் ஒரு பிரிவார் வருணனுடைய புத்திரனாகிய அதருமனுக்கு நிரிதியென்பவளிடம் பிறந்தபிள்ளைகளின் மரபினர் என்று மகாபாரதம் கூறுகிறது.

> "And the daughter born of Sukra, named Divi, became the eldest wife of *Varuna*. In her were born a son named Vala, and a daughter named Sura giving joy unto the gods. And *Adharma* was born when creatures began to devour each other. And Adharma always destroys every creature. And Adharma had Niriti for his wife, whence the *Rakshasas* who are called Niritas." (*Vide* Section LXVI, Adi Parva of the Maha Bharata translated by Protap Chundra Roy).

வருணதேவருடைய மரபினராகிய ராட்சதர்களுக்கு மகாராட்சதர் என்று பெயர். மகாராட்சதர் என்னும் பெயரானது மகாராட்டிரர் எனத்திரிந்து தற்காலத்தில் மராட்டியர் என்று வழங்குகிறது. வருணனுடைய மரபினராகிய மகாராட்சதருடைய பூமியின் எல்லைகள் சமஸ்கிரத புராணங்களில் பின்வருமாறு கூறியிருக்கின்றன:—

வடக்கு—தபதி நதியும் (Tapti), கேகயராட்சியமும்,

கிழக்கு—விதர்ப்ப தேசமும் (பீரார் நாடு), ஆந்திர திருலிங்க தேசங்களும் (நைஜாம் ராட்சியம்),

தெற்கு—அபீரதேசமும் (பல்லாரி ஜில்லா), குந்தளதேசமும் (அதோனி நாடு),

மேற்கே—சமுத்திரம்.

இதன் விபரம் சென்னை யரசாட்சிப்புஸ்தகம், 5-வது பக்கத்திலுள்ள படத்தாலறிக. இதுவே வருணபகவானுடையதேசம். அவர் சமுத்திரக்கரைப்பிரதேசத்துக்கதிபதியாயிருந்தபடியால் அவருக்குப் புனல்வேந்தன் என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று.

சீனதேசத்திலிருந்து ஹியோன் துசாங் (Hwen Thsang) என்பவர் கிறிஸ்துவுக்குப்பின் 7-வது நூற்றாண்டில் இந்தியாவுக்கு வந்தபோது மகாராக்ஷதருடைய நாடானது வடக்கே மாளவதேசத்துவரைக்கும், கிழக்கே பீரார் நாட்டுக்கு வடமேற்கிலுள்ள தக்ஷணகோசலை, நைஜாம் ராஜ்ஜியம் என்னப்பட்ட ஆந்திர தேசம் என்பவற்றின் எல்லைவரைக்கும், தெற்கே மைசூர்நாட்டுக்கு வடக்கிலுள்ள கொங்கணதேசம்வரைக்கும், மேற்கேசமுத்திரக்கரை எல்லையாகப்பரவியிருந்ததெனக் கண்டெழுதியிருக்கிறார் (சென்னை அரசாட்சிப்புஸ்தகம், 1-வது வாலியூம், 10-வது பக்கம் பார்க்க).

ஹியோன்துசாங் இந்தியாவுக்கு வந்த சமயத்தில், அதாவது, 1200-வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த மகாராக்ஷதரின் குணாதிசயங்களைப் பற்றி அவர் பின்வருமாறு எழுதிவைத்திருக்கிறார் :—

"They were simple and honest, tall in stature, and haughty in character. They are hot-headed, but grateful; ever ready to revenge an affront, or to help an ally. Their sense of honour was such that they warned an enemy before resenting an injury. They pursued those who fled, but they spared those who surrendered. If a commander lost a battle, he was compelled to wear a woman's dress, and generally committed suicide. Before commencing a battle these warriors got drunk themselves, and made their elephants drunk likewise. In this condition they hastened to the conflict, ready to encounter any odds; whilst the maddened elephants rushed forward in a mass, and trampled down all before them. *

* * * * *

Pulakesa, the king of Maharashtra was a true *Kshatriya*. His views were large and profound. His liberality was unbounded."

(*Chapter V, History of India by Talboys Wheeler.*)

மகாராக்ஷதர் கபடற்றவர்கள், உண்மையுள்ளவர்கள், பெருமையிற் சிறந்தோர், முற்கோபிகள், நன்றியுள்ளவர்கள், தங்களையாராகிலும் நிந்திப்பார்களாகில் பழிவாங்கத்தவறாதவர்கள், தங்களை அடைக்கலம் புகுந்தவர்களை எக்காலத்திலும் காப்பாற்றுகிறவர்கள், தாங்கள் பழிவாங்கப் போகும்போது முன்னமே சத்துருவுக்குத் தெரியப்படுத்திப் பழிவாங்குகிறவர்கள், தங்களுக்குத் தோல்வியடைந்தோடுகிறவர்களைத் துரத்திச் சங்காரம் செய்தாலும் தங்களைச் சரணமடைகிறவர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாதவர்கள் என்றும், தங்களுடைய தளகர்த்தரில் யாராகிலும் யுத்தத்தில் தோல்வியடைந்தால், அவனுக்கு ஸ்திரீகளின் ஆடையையணிந்து, அவன் தற்கொலை செய்துகொள்ளும்படி விடுகிறவர்கள் வழக்கமென்றும், யுத்தம் ஆரம்பிக்கிறதற்குமுன் அவர்களும் அவர்களுடைய யானைகளும் அமிர்தபானம் பூராவாய்ச்செய்துகொண்டு யுத்தத்துக்கு

விரைந்தேகி, யாவரெதிர்த்தாலும் தங்கள் யானைகளை அவர்களுக்கு நேராக ஒரே கூட்டமாக நடத்திச் சத்துருக்களை யானைகளின் காலால் மிதித்துக் கொண்டு போகிறவர்களென்றும், அக்காலத்திலிருந்த மகாராஷ்த ராஜனாகிய புலகேசன் சரியான க்ஷத்திரிய வீரன் என்றும் பலவாறாக எழுதிவைத்திருக்கிறது. ஆகையால் அத்திரி ரிஷியின் மரபினராகிய இராஜபுத்திரரைப்போல, வருணபகவானுடைய மரபினராகிய மகாராஷ்தரும் மகாவீரர்களாயிருந்தார்களென்று தெரிகிறது.

டால்பாய் உவீலர் துரை, சிவாஜி, ஒல்கார், சிந்தியா முதலிய மகாராஷ்த ராஜாக்கள் கிறிஸ்துவுக்குப்பின் 12-வது நூற்றாண்டில் மகாராஷ்த நாட்டுக்கு வந்த யாதவர்களாயிருக்கலாமென்றபிப்பிராயம் கொள்ளுகிறார். ஆனால் சந்திரகுலத்திலுதித்த கிருட்டிணமூர்த்தியின் மரபினராகிய யாதவர் என்னும் க்ஷத்திரியர் வேறென்றும், வருணபகவானுடைய மரபினராகிய மகாராஷ்தர் என்னும் க்ஷத்திரியர் வேறென்றும் பூர்வநூல்கள் பகருகிறபடியாலும், மகாபாரதத்திலே மகாராஷ்தருடைய உற்பத்திவிபரம் கூறியிருப்பதாலும், யாதவர்கள் 700-வருஷங்களுக்கு முன்வந்து மகாராஷ்த நாட்டைக்கைப்பற்றினார்கள் என்று சொல்வதற்குப் பூர்வநூல் ஆதாரம் யாதொன்றுமில்லை.

வருணபகவான் க்ஷத்திரியனென்று இருக்குவேதம் கூறுகிறபடி, அவர் மரபிலுதித்த மகாராஷ்தர் க்ஷத்திரியரென்று ஹியோன் துசாங் எழுதியிருக்கிறார். வருணனுக்கு 'ஆரியகுலதேய்வம்' என்னும் பெயர் இருக்கு வேதத்தில் வழங்கியதுபோல், கோவாவுக்கும் சூரத்துப்பட்டணத்துக்கும் மத்தியிலும் சாகியாதிரிமலைக்கு மேற்கிலுமுள்ள கொங்கணதேசத்திய கொங்கணிமராட்டியருக்கு ஆரியர் என்னும் பெயர் தற்காலத்திலும் வழங்கி வருகிறதென்பதாக சென்னையரசாட்சிப்புஸ்தகம், 1-வது வாலியூம், 30-வது பக்கத்தில் கூறியிருக்கிறது. இவர்கள் மகமதிய அரசாட்சி காலத்தில், உவேல்ஸ் தேசத்து மலையரசர்களைப்போல, தங்கள் சுயாதீனத்தை நிலைநிறுத்தினார்கள் என்பதாக டால்பாய் உவீலர் இந்துதேச சரித்திரக் கதைகள் என்னும் புஸ்தகத்தின் 117-வது பக்கத்தில் வரைந்திருக்கிறார்.

> "But the Mahrattas of the Konkan maintained their independence in their natural fortresses, like the mountaineers of Wales before they were conquered by Edward the First." (*Tales from Indian History by Talboys Wheeler*).

மகாராஷ்தராகிய க்ஷத்திரிய அரசர்களில் சிலர் தற்காலத்தில் அங்கிலேயருக்குக் கப்பங்கட்டிக்கொண்டுராச்சியபாரஞ்செய்து வருகிறார்கள். பரோடா தேசத்திலிருக்கும் கேயிக்குவர் (Gaikwar of Baroda) என்னும் அரசனும், குவாளியர்நாட்டிலுள்ள சிந்தியா(Scindia of Gwalior) என்னும் அரசனும், இந்தூரிலுள்ள ஒல்கார் (Holkar of Indore) என்னும் அரசனும், நாகபுரியிலுள்ள பொன்சிலர் (Bhonsla of Nagpur) என்னும் க்ஷத்திரிய ராஜனும் வருணபகவானுடைய மரபினரென்றேற்படுகிறது.

10. வடமேற்றிசைப் பாலனாகிய வாயுவின் பூமியும், மேற்றிசைப்பாலனாகிய வருணனின் பூமியும் எவை என்று பார்த்தோம். இனி தென்மேற்றிசைப் பாலனாகிய சூரியனுடைய பூமி எதுவென்று பார்க்கலாம். வாயுவின் பூமியாகிய மைசூர் நாட்டுக்குத் தென்மேற்கில் மலையாளம், கொச்சிராஜ்ஜியம் என்னும் நாடுகளிருக்கின்றன. இப்பிரதேசங்களில் க்ஷத்திரிய சூரிய குலத்தரசர்கள் பூர்வத்திலரசாண்டதாக பதினெண் புராணங்களிலொன்றாகிய பிரம புராணம் கூறுகிறது. அந்நாட்டிலே பிரதாபருத்திரன், இரதபலாசுரன் முதலான அசுரர் அரசாண்டுவந்ததாகவும், அவர்களைச்சுராபாண்டியனும் அவனுடையதம்பிமாரும் ஜெயித்து, அந்நாட்டைக்கட்டிக்கொண்டதாகவும், அந்தப்பாண்டியர்கள் சூரியகுல க்ஷத்திரியரென்றும் ஷை புராணம், பிரமோத்திர காண்டம் கூறுகிறது. இதன் சம்பந்தமாய் அக்காண்டத்தில்வரும் ஒரு இராஜ விளம்பரத்தையும் இராஜ கட்டியத்தையும் இவ்விடம் பெயர்த்தெழுதுவோம்.

விளம்பரம்.

"சிம்மாலகோட மன்னியவர்த்தனபுரி சுராபாண்டீசுர ராசமன்னிய **சத்தியசூரியவசம்** மதுகேசுரர் உக்கிரநேத்திரத்திற் பிறந்து, ரேணுகாபரஞ்சோதி புத்திரனாகிய சுராபாண்டீசுரர் தம்பியான மதுவீரபாண்டியருக்கு ஒரிக்கல நகரமும், பிரதாபருத்திரனுடைய காடுநகர்கள் சமஸ்தமுமளித்திருப்பதால், மதுவீரபாண்டியரே நாடாள்வார்."

கட்டியம்.

"சிம்மாலகோட மன்னியவர்த்தன சக்கரபுரிக்கு அரசனாகிய அமிர்தபாண்டிய விக்கிரமபாண்டிய மகாராசா பராக்கு, எச்சரிக்கை. **சூரியகுல** மன்னிய **சத்திரிய** சவுரிய பராக்கிரம கவுண்டலீக கோத்திர அசுர சம்மாரதேவசகாய ரேணுகா வரபுத்திரா பராக்கு, எச்சரிக்கை."

பிரமோத்திர காண்டம் கூறும் இந்த விளம்பரத்தாலும் கட்டியத்தாலும் சூரியகுல க்ஷத்திரியர் வாயுவின் நாட்டுக்குத் தென்மேற்கிலரசாண்டார்கள் என்று தெரிகிறபடியால், தென்மேற்றிசைப் பாலனாகிய சூரிய மகாராஜன் என்னும் க்ஷத்திரியன் சுராபாண்டியகுல முன்னோன் என்றறியலாம். அதே நாட்டில் பூர்வீக ராஜவம்சமொன்று தற்காலத்தில் அங்கிலேயருக்குத் திறைகட்டிக்கொண்டரசாண்டுவருகிறது. அது அதிபூர்வ ராஜவம்சமென்று சொல்லப்படுகிறபடியால் ஒருவேளை கொச்சிராஜாவானவர் இருக்குவேதத்தில் சொல்லப்பட்ட சூரியமகாராஜனின் மரபினராயிருக்கலாமென்றனுமானிக்கலாம்.

11. தென்றிசைப் பாலனாகிய இயமன் சூரியமகாராஜனுடைய குமாரன். அவர் தென்றிசைப்பாலனானபடியால் அவருடைய பூமி தென்கோடிபாகத்திலுள்ள தென்பாண்டிநாடென்றறியலாம். அதுதான் ஆரியர் முதலில் கைப்பற்றியதேசம் என்பதாக முன்னேவிவரித்தோம். ஆரியர் அந்நாட்டை முதலில் கைப்பற்றினபடியால் அதுவே அவர்களுக்கு மிகவும் அருமையான தேசம். ஆகையால் இயமன் பூமிக்கு

(1) நாகம், அதாவது நரர் முதலில் கைப்பற்றிய தேசம்;
(2) ஊழல், ,, பழமையானதேசம் (ஊழ்=பழமை), பூர்வத்தில் கைப்பற்றியதேசம், the land of antiquity;
(3) விழ்கதி, ,, ஆசைப்பெருக்குற்ற பரகதி, the land of longed for bliss;
(4) அர்வம், ,, அருமையானதேசம்;

என்பதாகப் பற்பல பெயர்கள் வழங்கி வந்திருக்கின்றன. தென்றிசைப் பாலனாகிய இயமனுடைய பூமிக்குப் புலவு என்றும் பெயர். அதற்கு இரண்டு தாற்பரியம் கூறலாம். (1) புலம் என்றால் அறிவு (சதுரகராதி). ஆகையால் புலவு என்றால் அறிவன்தேசம் என்று பொருள். அறிவன் தேசம் என்பது தென்பாண்டி நாட்டுக்குப் பெயர். இதற்கு மேற்கோள்:—

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல்,

20-வது சூத்திரம்.

அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்
ஐவகைமரபின் அரசர்பக்கமும்
இருமூன்று மரபின் ஏனோர்பக்கமும்
மறுவில்செய்தி மூவகைக்காலமும்
நெறியினாற்றிய அறிவன்றேயமும்
நாலிருவழக்கிற்றாபதப்பக்கமும்
பாலறிமரபிற் பொருநர்க்கண்ணும்
அனைநிலைவகையோடாங்கெழுவகையிற்
றொகைநிலைபெற்றதென்மனார் புலவர்.

(2) புலவு என்னும் பெயரானது புல்லவு என்பதின் திரிபு என்று வைத்துக்கொண்டால் (புல்+அவு), அதற்கு அமுதநாடு என்றுபொருள்; புல்=அமுதவிருட்சம், அவு=கூட்டமாகவுடையது. பாண்டிநாடென்னும் பெயருக்கும் அமுதநாடு என்றேபொருள் என்பதாக மக்ளீன் துரை சென்னை யரசாட்சிப் புஸ்தகம், 1-வது வாலியூம், 1-வது பக்கத்தில் வரைந்திருக்கிறார்.

"A conjecture may be hazarded that *Pandya* means the toddy-country; from the Tamul பாணி toddy."

ஆகையால் தென்றிசைப் பாலனாகிய இயமனுடைய பூமி தென்பாண்டி நாடென்றறிக.

12. அக்கினிபகவான் தென்கீழ்த்திசைப் பாலனெனப் பார்த்தோம். அவருடைய பூமி எதுவென்று பார்ப்போம். வடமேற்றிசைப் பாலனாகிய வாயு மைசூர் நாட்டிலிருந்தபடியால், அதற்கு எதிர்த்த தென்கீழ்த்திசையில் அக்கினிபகவானிருந்திருக்கவேண்டும். மைசூருக்குத்தென் கீழ்த்திசையில் சேலம் ஜில்லா இருக்கிறது. இந்த ஜில்லாவானது ஒரு காலத்தில் சேரனரசாட்சிக் குட்பட்டிருந்த தென்றும்,

சேலம் சேரனுடைய பிரதான பட்டணங்களில் ஒன்றென்றும், சேலம் ஜில்லாவைச்சேர்ந்த கொல்லிமலையானது சேரனுடைய அரசாட்சிக்குட்பட்ட தானபடியால் சேரனுக்குக் கொல்லிவெற்பன், அதாவது, கொல்லிமலைக்கரசன் எனப்பெயருண்டாயிற்றென்றும் மக்ளீன் துரை சென்னையரசாட்சிப்புஸ்தகம், 1-வது வாலியூம், 126, 127-வது பக்கங்களில் வரைந்திருக்கிறார்.

"There are grounds for supposing that the Cheramandalam included once the present Mysore, Coimbatore, and *Salem*, the old Tondeinaud, and the present South Malabar and Cochin" *

* * * * *

"Various principal towns assigned to Chera are Caroor, Avanashy, *Salem*, Tiroonagary in Tinnevelly, with places on the west Coast. Among the titles given in poetical works to the Chera kings are Malayamaun or ruler of the Western hills, and Colliverpan or ruler of the Collamullays now in Salem."

சேரன் சேலம் ஜில்லாவிலரசாண்டான் என்று காட்டும்படியாகச் சேரனுடைய பெயர் சேலம் பட்டணத்துக்கு வடக்கிலுள்ள சேர்வராயன் என்னும் மலையின் பெயரிலும் நிலைபெற்றுநிற்கிறது. சேரராயன்மலை என்னும்பெயர் சேர்வராயன்மலை எனத்திரிந்து வழங்குகிறது. ஆகையால் சேரன் குலத்தரசர் ஓர்காலத்திலின்னாட்டில் ராஜ்ஜியபாரம் செய்தார்களென்று ருசுவாகிறது. சேரனுடையகுலம் அக்கினிகுலமென்று வாசிக்கிறோம்.

"Native authorities regarding the Chera Kingdom–Introduction– The following are maxims from Tamul poetry. The metropolis of the Chera country is Tiroovaunausicalam; the name of the king's horse is Paudalam. The king's distinctive garland is the flower of the pinnay tree. The chief rivers are the Tambravanny and the Porny. The device on the king's banner is a bow. He is of the *agnicoolam or fire-race*." (Page 126, Volume I, of the Manual of the Administration of the Madras Presidency).

ஆகையால் அக்கினிபகவான் அக்கினிகுலத்தவர்களாகிய சேரராஜாக்கள் குலத்திலுதித்த ஒரு முற்பிதாவென்றும், அவர் மைசூருக்குத் தென்கீழ்த்திசையிலிருக்கும் சேலத்துக்கு அரசனாயிருந்தபடியால் அவருக்குத் தென்கீழ்த்திசைப்பாலன் என்னும்பெயருண்டாயிற்றென்றும் அறியலாம். கேரளர் என்னப்பட்டவர்கள் சேரனுடைய மரபினர்.

"Kerala was plainly an off-shoot from Chera" (Page 127 of the anthority quoted above).

கேரள ராஜன் இக்காலத்தில் திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திலிருக்கிறார். அவர் இருக்குவேதம் கூறும் அக்கினிபகவானுடைய மரபினனென்றனுமானிக்கலாம்.

13. இந்திரன் கீழ்த்திசைப் பாலனெனப் பார்த்தோம். மேற்றிசைப் பாலனாகிய வருணனுடைய பூமியாகிய மகாராக்ஷத நாட்டுக்கு நேரே கீழ்த்திசையில் கிருஷ்ணா, கோதாவரி என்னும் ஜில்லாக்களிருக்கின்றதெனச் சென்னையரசாட்சிப் புஸ்தகம் 5-வது பக்கத்தில் வரைந்திருக்கும் படத்தாலறியலாம். வடமேற்றிசைப் பாலனாகிய வாயுபகவானின் பூமியாகிய மைசூர் நாட்டுக்குக் கிழக்கில் மகேந்திர மலைகள் என்னும் கீழ்காற்று மலைகளிருக்கின்றனவென்பதாயும் அதே படத்தில் பார்க்கிறோம். அந்தப்படத்தின் தலைப்பில் சமஸ்கிரத புராணங்கள் கூறும் ஸ்தல விபரப் படம் என்று கண்டிருப்பதால், அதே ஆதாரத்தைக்கொண்டு இந்திரனுடைய நாடு எதுவென்றறியலாம். வருணனுடைய பூமிக்கு நேர் கீழ்த்திசையிலிருக்கிற கிருஷ்ணா ஜில்லாவில் அமராவதி (அமரர்பதி)ப்பட்டணம் இருக்கிறது. இந்திரனுக்கு அமராவதியோன் என்று பெயரானபடியால் அதுவே இந்திரனுடைய பூர்வ ராஜதானியென்றறியலாம். அதற்குக் கிழக்கிலுள்ள கோதாவரி ஜில்லாவில் இராஜமகேந்திரி என்னும் பட்டணமிருக்கிறது. அப்பெயருக்கு இராஜனாகிய மகா இந்திரனுடைய பட்டணம் என்று பொருள். அது இந்திரனுடைய முக்கியமான துறைமுகப் பட்டணம். வாயுவின் பூமிக்குக் கிழக்கிலிருக்கும் மகேந்திர மலை என்னும் பெயருக்கும் மகா இந்திரனுடைய மலை என்றே பொருள். அந்த மலையானது கடப்பை, கர்நூல் முதலிய ஜில்லாக்களிலிருக்கிறது. ஆகையால் கீழ்த்திசைப் பாலனாகிய இந்திரனுடைய நாடானது வாயுவின் பூமிக்குக் கிழக்கிலுள்ள கடப்பை, கர்நூல் என்னும் ஜில்லாக்களையும்; வருணனுடைய பூமிக்கு நேர் கிழக்கிலுள்ள கிருஷ்ணா, கோதாவரி என்னும் ஜில்லாக்களையும் அடக்கியிருந்ததென்றறியலாம்.

14. சந்திரன் வடகீழ்த்திசைப்பாலன் என்று பார்த்தோம். நாம் மேலே கூறிய படத்தில் அமராவதிக்கு வடகிழக்கில் கலிங்கதேசமிருந்ததெனப்பார்க்கிறோம். அதற்குத் தற்காலத்தில் விஜாகபட்டணம் ஜில்லா என்று பெயர். கலிங்க தேசமென்றால் கலிங்கன் அரசுபுரிந்த பூமி என்று பொருள். கலிங்கன் என்பவர் யயாதி மகா ராஜனுடைய குமாரனாகிய அனுவென்பவரிலிருந்து 15-வது தலைமுறையில் தோன்றிய சந்திரகுலத்தரசன் (அங்க, வங்க, கலிங்க, சிம்ம, பவுண்டர தேசாதிபதிகள் குலவிபர அட்டவணை பார்க்கவும், பக்கம் 77). ஆகையால் கலிங்க நாட்டில் சந்திரகுலத்தரசர்கள் ராஜ்ஜிய பாரம்பண்ணினார்களென்றேற்படுகிறபடியால் இருக்குவேதம் கூறும் சந்திரன் கலிங்க நாட்டிலரசாண்ட கீர்த்திபெற்ற ஓர் பூர்வ அரசனென்றறியலாம்.

15. வடதிசைப் பாலனாகிய குபேரனிருந்த இடமுமின்னதென்றறியும் குறிப்புகளிருக்கின்றன. இவர் முதலில் இலங்கைத் தீவிலிருந்தார். இவர் பெரியவரானபோது தன் பிதாவாகிய விசிரவசு என்பவரைப் பார்த்து எனக்குச் செவ்விதாகிய தோருறைவிடங்காட்டவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அவர் குபேரனைப் பார்த்து,

"பிள்ளாய்! தென்கடனடுவில் திருகூடமலையின் சிகரத்தில், இலங்கை யென்றொரு பட்டணமிருக்கின்றது; அது முன்பு அரக்கர்க்காக விசுவகர்மா நிருமித்தது; அதில் பரந்து நீண்ட தெருக்களும் உயர் தோங்கிய திவ்விய மாளிகைகளும் விசித்திரமான மண்டபப் பிரா காரகோபுராதிகளும் ரமணீயமான பல சாலைகளுஞ் சோலைகளு மாலை மாலையாய் விளங்குகின்றன. அது வாசத்துக்குத் தக்கவிடம்; முன்பு அதிலிருந்த நிசாசரர்கள் ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவுக்குப் பயந்து அதனைத் துறந்து பாதாளத்திற்சென்றனர்; ஆதலின் தற்காலம் அது குடியற்றதாயிருக்கின்றது; நீ அதிற் குடி புகுந்தினிமையொடு இருக்கக் கடவை என்றனர்."

என்பதாக உத்தர ராமாயணம் கூறுகிறபடியால் குபேரன் முதலில் இலங்கைத் தீவிலிருந்தார் என்றறியலாம். அதன் பின்பு இராவணன் விசிரவசு என்பவருக்குப்பிறந்து பெரியவனானபோது, இராவணன் பிரகஸ்தனைக் குபேரனிடமனுப்பி இலங்கையைத் தனக்குக் கொடுத்துவிட்டு வேறிடம் செல்லும்படி சொன்னபோது, குபேரன் அச்செய்தியைத் தன் பிதாவிடம் சொல்ல, அவர் குபேரனைப் பார்த்து,

"அப்பா! மகனே! அவன் பிறப்பிலேயே கொடுந்தன்மையுள்ளவன்; இப்பொழுதோ வரப்பிரசாதத்தால் கர்வங் கொண்டிறுமாந்திருக்கிறான், மேலும் புத்தியீனனாய்ப் பெரியோர் சிறியோரென்று மரியாதையற்று நடக்கிறான்; அவனோடுனக்குப் பிணக்குவேண்டாம்; அந்நகரத்தை அவனுக்கே விட்டு நீ கைலாசத்தில் வசிக்கக்கடவை; அது திவ்யமான ஸ்தானம்; மந்தாகினி என்னும் நதி யங்கே ஓடுகின்றது; அதில் சூரியன்போன்ற பொற்றாமரைகளிருக்கின்றன. கந்தருவ கின்னராதிகள் எந்நேரமும் அங்கே மனோஹர கீத வாத்தியாதி விநோதங்களால் விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றனர்."

என்றார் என்பதாகவும் அதே இராமாயணம் கூறுகின்றது. இப்படியாக குபேரன் இலங்கையை இராவணனிடம் ஒப்புவித்து வடதேசஞ்சென்று, கைலாசகிரி போய்ச் சேர்ந்தபடியால் அவருக்கு வடதிசைப்பாலன் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. கைலாசகிரியில் சிவபெருமானுடைய கூட்டத்தார் முன்னமே குடியேறியபடியால் குபேரன் அதன் பக்கத்தில் போய்க் குடியேறினர். ஆகையால் குபேரனுக்கு அரன்றோழன் எனும் பெயருண்டாயிற்று; அதாவது, சிவபெருமான் கணதவர் கைப்பற்றிய நாட்டுக்குப் பக்கத்திலுள்ள பூமியைக் கைப்பற்றினவர் என்று பொருள்.

திவாகரம், தெய்வப் பெயர்த் தொகுதி, 10-வது சூத்திரம்.
வைச்சிரவண்ணன் பெயர்.

மந்திரி குபேர னிதிக்கோனியக்கன்
பிங்கல னரற்றுப்பிரியாத்தோழன்
வடதிசைத்தலை வியக்கர் வேந்தன்
அளகையாளி யாயமுற்கரவலன்
புட்பகவூர்தி தனதனமரகத
னெனவவைப்ப நாமம் வைச்சிரவணற்கே.

சிவபெருமானின் கணத்தவர் கைப்பற்றிய நாடுதான் தொண்டமண்டலம் என்று திருக்கழுக்குன்ற புராணம் கூறுகிறது.

"முக்கணனுக்கணநாதர்க் குண்முதுமைத்தொண்டரெனுண்டு
மிக்கதொண்டர் நன்னுடாய்த் தண்டகவேந்தன் ருங்கி
தக்கதண்டக நன்னுடாய்த்தபனன் மாகுலத்துச் சோழன்
ருெக்கதாரத் தொண்டைமான் காத்ததுதொண்டை நாடே"

என்னும் செய்யுளாலறியலாம். ஆகையால் சிவபெருமான் எழுந்தருளிய கைலாச கிரியானது தொண்டமண்டலம் (சென்னபட்டணத்தைச் சுற்றிய பிரதேசம்) என்றும், குபேரன் அதற்கருகாமையிலிருந்தார் என்றும், அவர் இலங்கையிலிருந்து வடதேசம் வந்து குடியேறின காரணத்தாலவருக்கு வடதிசைப்பாலன் என்னும் பெயருண்டாயிற்றென்றும் அறிக.

இப்படியாக வேதங்கள் கூறும் தேவர்களில் முக்கியமானவர்களாகிய அட்டதிக்கு பாலர்களில்,—

வாயுபகவான்	... ...	மைசூர் நாட்டிலும்
வருணபகவான்	... ...	மகாராஷ்டிர நாட்டிலும்
சூரியன்	... ...	மலையாளம், கொச்சி என்னும் தேசங்களிலும்
இயமதரும ராஜன்	... ...	தென்பாண்டி நாட்டிலும்
அக்கினிபகவான்	... ...	சேலம் ஜில்லாவிலும்
தேவேந்திரன்	... ...	கடப்பை, கர்நூல், கிருஷ்ணு, கோதாவரி என்னும் ஜில்லாக்களிலும்
சந்திரமகா ராஜன்	... ...	விஜாகபட்டணம் ஜில்லாவிலும்
குபேரன்	... ...	சென்னபட்டணத்துக் கருகிலுள்ள பிரதேசத்திலும்,

அதிபூர்வ காலங்களிலரசாட்சி செய்தார்களென்றேற்படுகிறபடியாலும், சுராசுரர் முதலான தேவர்களெல்லாம் முதலில் குடியேறின தேசம் தென்னிந்தியாவே யன்றி வட இந்தியா அல்லவென்றும், ஆரியருடைய பூர்வ ஸ்தலத்தைப்பற்றி மாக்ஸ் மல்லர் துரை கூறும் அபிப்பிராயமானது பூர்வ நூல்களுக் கொத்துவராதென்றும், ஹேய்க்கல் துரை கூறும் அபிப்பிராயமே நூல்களுக்கொத்திருக்கிறதென்றுமறிகிறோம்.

16. ஆரியராகிய தேவர்கள் முதலில் தக்ஷண பூமியிலேயே வியாபித்திருந்தபடியால் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் எல்லாம் அல்லது மிச்சமானவை தக்ஷணத்திலிருக்கின்றன. அத்தீர்த்தங்களாவன:—

1. கங்கை	2. இயமுனை	3. சரசுவதி
4. நருமதை	5. காவேரி	6. குமரி
7. கோதாவரி	8. துங்கபத்திரி	9. தாம்பிரபொருணி.

இந்த நவதீர்த்தங்களில் முதல் மூன்று தவிர ஏனைய அறுதீர்த்தங்களும் தக்ஷணபூமியிலுள்ளவை. முதலில் சொல்லப்பட்ட கங்கையென்னும் தீர்த்தமானது வடநாட்டிலிருக்கும் கங்கா நதியையே குறிக்குமென்று திட்டமாய்ச் சொல்லுகிறதற்கு மார்க்கமில்லை. ஏனெனில் இந்தியாவில் கங்கை என்று சொல்லப்படும் நதிகளனேக மிருக்கின்றன. இலங்கையிலுள்ள நாலு நதிகளுக்கும் கங்கையென்றேபெயர்:—மகாவலிகங்கை, காலனி கங்கை, காலுகங்கை, வாலவைகங்கை என்பவைகளே. இவையன்றியில் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலோடுகிற தாம்பிரபொருணி நதிக்கும், சேலம் கோயம்புத்தூர் திருச்சினப்பள்ளி தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்களில் ஓடும் காவேரி நதிக்கும் தென்கங்கை என்று பெயரென்பதாகவும், மைசூர் நாட்டில் செல்லும் துங்கபத்திரைக்கும், கிருஷ்ண ஜில்லாவிலோடும் கிருட்டிணவேணி நதிக்கும், கோதாவிரி ஜில்லாவிலோடும் கோதாவிரி நதிக்கும் நடுநிலைக்கங்கை யென்று பெயரென்பதாகவும், வடநாட்டிலோடும் பகீரதி, யமுனை என்னும் நதிகளுக்கு உத்தரகங்கையென்று பெயரென்பதாகவும் திருநெல்வேலித்தலப்புராணம், தாம்பிரபன்னிச்சருக்கம், 16-வது கவியாலறியலாம்.

"நன்னதியாந் தமிழ்ப்பொருநை நதியுடனே காவேரி நதியுஞானந்
தன்னையருடென்கங்கை தானுகநடு நிலையதானகங்கை
மின்னுதுங்கபத்திரையுங் கிருட்டிணவேணியுங் கோதாவிரியுமாகு
முன்னுபகீரதி யமுனை யுத்தர கங்காநதி யென்றுரைப்பர்மேலோர்."

இப்படியாகப் பதினொரு நதிகளுக்குக் கங்கையென்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதால், புண்ணிய தீர்த்தங்களிலொன்றாகிய கங்கையென்னும் நதியானது வடநாட்டிலுள்ள பகீரதி நதியையே குறிக்கிறது என்று நிஷ்கரிஷையாய்ச்சொல்லுகிறதற்கு இடமில்லை. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் கன்னியாகுமரிக்கருகிலிருக்கும் குமரி என்னும் சிற்றாறுமுதலாய் புண்ணிய தீர்த்தங்களிலொன்றென்று கூறியிருக்கிறபடியால், கங்கையென்னும் பெயரானது அப்பெயர் வழங்கும் பதினொரு நதிகளில் எதையும் குறிக்கலாம். அதேபிரகாரம் இயமுனை என்னும் பெயரும் வடநாட்டிலுள்ள இயமுனை நதியைமட்டிலும் குறிக்குமென்று சொல்லுகிறதற்கு இடமில்லை. இயமன் பூமியாகிய தென்பாண்டி நாட்டிலுள்ள எந்த நதிக்கும் இயமுனை என்னும் பெயரானது காரணப்பெயராகச் சொல்லலாம். சரசுவதி நதியானது தற்காலத்தில் எங்கிருக்கிறதென்று சொல்ல முடியாது. ஆகையால் நவதீர்த்தங்களெல்லாம் அல்லது மிச்சமானவை தக்ஷண பூமியிலிருக்கின்றபடியாலும், தேவர்கள் முதலில் கைப்பற்றிய பாகமானது தக்ஷண பாகமேயன்றி உத்தர பாகமல்ல. இதேபிரகாரம் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் ஏழு என்றும், பதினொன்றென்றும் கூறுகிறவர்கள் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள குமரி என்னும் சிற்றாறும் அவைகளிலொன்றென்று கூறுகிறபடியால், தேவர்கள் தென்திசையிலிருந்து இந்தியாவுக்குள் பிரவேசித்தவர்கள் என்றும், அவர்கள் முதலில் கண்ட சிற்றாறாகிய குமரி அக்காரணத்தால் புண்ணிய தீர்த்தங்களிலொன்றாயிற்றென்றுமறியலாம்.

ஏழு தீர்த்தங்களாவன

1. கங்கை 2. இயமுனை 3. சரசுவதி 4. நருமதை
5. காவேரி 6. குமரி 7. கோதாவரி

பதினொரு தீர்த்தங்களாவன

1. கங்கை 2. இயமுனை 3. சரசுவதி
4. சிந்து 5. நருமதை 6. கோதாவரி
7. கிருட்டிணவேணி 8. துங்கபத்திரி 9. காவேரி
10. குமரி 11. தாம்பிரபொருணி

என்பதாகச் சதுரகராதியின் தொகை யகராதியாலறியலாம். இவைகளிலெல்லாம் தக்ஷிண பாகத்திலே மிச்சமான தீர்த்தங்களிருக்கின்றன. ஆகையால் தேவர்களின் பூர்வ ஸ்தலம் தென்தேசமானபடியால் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் மிச்சமானவை தென்னிந்தியாவிலிருக்கின்றனவென்றறிக.

17. ஆரியருடைய பூர்வ ஸ்தலம் தென்தேசமானபடியால், மகாபாரதம், இராமாயணம் என்னும் இதிகாச வீரராகிய பஞ்சபாண்டவர்களும் இராம இலக்குமணர்களும் வனவாசஞ்செய்ய நேரிட்டபோது, அஸ்தினபுரி, அயோத்தியென்னும் பட்டணங்களுக்குக் கிழக்கிலும், வடக்கிலும், மேற்கிலுமுள்ள வனங்களை நாடாமல், தங்கள் குல பூர்வ உற்பத்தி திசையாகிய தென்தேசத்தையே அருமையாகவெண்ணி தென்றிசை நோக்கிச்சென்றனர். இவர்கள் சென்னைராஜதானியில் வனவாசஞ்செய்தார்களென்பதாக மேற்படி இதிகாசங்கள் கூறுவதோடு, அவர்களுடைய சிலைகளையும் அநேக இடங்களில் இந்நாட்டில் பார்க்கிறோம். செங்கற்பட்டு ஜில்லா, செங்கற்பட்டு தாலூகாவிலுள்ள பல்லாவரம் என்னும் ஊருக்கருகிலுள்ள மலைகளில் பஞ்சபாண்டவர்கள் சிறிதுகாலம் தங்கியிருந்தபடியால், அந்த மலைகளுக்குப் பஞ்சபாண்டவமலை என்னும் பெயர் உண்டாகி, அதே பெயர் தற்காலத்திலும் வழங்கிவருகிறது. அதேபிரகாரம் வட ஆற்காட்டு ஜில்லாவில், ஆற்காட்டுதாலூகாவில், ஆற்காட்டு பட்டணத்துக்கு தென்மேற்கில் 4-மைல் தூரத்திலிருக்கும் மலைக்கும் அதேகாரணத்தால் பஞ்சபாண்டவ மலையென்னும் பெயர் நாளதுவரை வழங்கிவருகிறது. தென்னாற்காட்டு ஜில்லா, திண்டிவனம் தாலூகாவில் திண்டிவனத்துக்கு வடமேற்கே 18-மைல் தூரத்திலிருக்கும் தொண்டூர் என்னும் கிராமத்திலுள்ள மலைகளில் பாண்டவர்கள் சிறிதுகாலம் தங்கியிருந்தபடியால், அதுமுதல் அம்மலைக்குப் பஞ்சநாதர் மலையென்னும் பெயர் வழங்கிவருகிறது. மதுரை ஜில்லா, மதுரை தாலூகாவிலுள்ள மேலூர் என்னும் கிராமத்திற்கு மேற்கே 5-மைல் தூரத்தில் கழுகு மலையென்னும் மலையொன்றிருக்கிறது; அம்மலையிலுள்ள ஒரு பாறையில் பஞ்சபாண்டவர்கள் இராத்தங்கியகாரணத்தால், அப்பாறைக்குப் பஞ்சபாண்டவர் படுக்கையென்னும் பெயர் அதுமுதல் வழங்கிவருகிறது. அதே ஜில்லா, பழனி தாலூகா, எட்டூர் என்னும் கிராமத்துக் கருகிலுள்ள மன்னவனூர் கிராமத்திலிருக்கும்

பாண்டப்பாறை என்னும் பாண்டவர்கள் மலையில் பூர்வத்தில் வெட்டப்பட்ட எழுத்துக்கள் இன்னும் இருக்கின்றன. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் சங்கரநயினார் கோவிலுக்குத்தென்மேற்கில் 8-மைல் தூரத்திலுள்ள வீரசிகாமணி என்னும் கிராமத்திலேயிருக்கும் குகைகளிலொன்றில் கைலாசநாதர் கோவிலும் பஞ்சபாண்டவர்களுடைய சிலைகளும் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இதேபிரகாரம் மதுரைஜில்லா, பழனி தாலூகா, ரெட்டயம்பாடி மிட்டாவிலுள்ள இவரை மலையினுச்சியில் ஒருகெபியையும், அந்தக்கெபியில் பஞ்சபாண்டவர்கள், இராமலக்குமணர்களுடைய சிலைகள்வெட்டப்பட்டிருக்கிறதையும் பார்க்கலாம். தென்னாற்காட்டுஜில்லா, வில்லுபுரம்தாலூகா, வளுதலூரின் கோட்டைக்குமேற்கில், இராமர், இலக்குமணர், சீதாதேவியார் என்னும் மூவரின் சிலைகளும் ஒரு ஆள் உயரத்துக்கு மேலாக வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. சேலம் ஜில்லா, தர்மபுரியிலுள்ள ஏரிக்கரையிலும் இராம லக்குமணர்களுடைய சிலைகள்வெட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படியாகப் பஞ்சபாண்டவர்களும் இராமலக்குமணரும் வனவாசஞ் செய்யும்படி தென்னாடுநோக்கிச்சென்றதானது, மற்றும் திசைகளில் வனவாசஞ்செய்யத்தக்க காடுகளில்லையென்றல்ல, தென்றிசையே சூரிய சந்திரகுலத் தரசர்களின் பூர்வ திசையென்னும் பிரியத்தால் இந்நாட்டுக்குவந்து வனவாசஞ் செய்தார்களென்றறிக.

18. முக்கண்ணன் என்னும் சிவபெருமானுடைய மனைவிகள் மூவரில், இரண்டாவது தாரமாகிய பார்வதிதேவியார் இமையமலை யரசன் மகளென்று புராணங்கள் கூறுவதால், அங்கிலேயரில் சிலர் இமையமலை என்பது இந்தியாவின் வடகோடியிலிருக்கும் இமையமலையைக் குறிக்கிறதென்றபிப்பிராயங்கொண்டு ஆரியர் வடநாட்டிலே முதலில் வியாபித்திருக்கவேண்டுமென்றெண்ணி வருகிறார்கள். இமையமலையிலிருப்பிடத்தைப் பற்றிப்புராணங்கள் கூறும்விபரங்களைக் கவனியாமல் இந்துக்கள் முதலாய் இவ்வாறபிப்பிராயங்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது தப்பான அபிப்பிராயமென்று புராணங்களாலறியலாம்.

அருணாசலபுராணம், திருவ்வதாரச்சருக்கம்,
63-வது கவி.

இமையவெற் பிறைவனேலை முகத்திலேழ் கிரிக்குமேருச்
சிமையமால் வரைக்குஞ் செம்பொற்றிகிரிமால்வரைக்கு மேழு
தமரவான் கடற்குஞ்சித்த சாரணர் முனிவோருக்கும்
அமரரானவர்க்கும் வஞ்சிமணத்தினை யறிவித்தார்கள்.

இக்கவியில்பார்வதிதேவியாரின்பிதாவை 'இமையவெற்பிறைவன்',-அதாவது, இமையமலை யரசன் என்று கூறியிருக்கிறது. இந்த இமையமலையானது எங்கே யிருக்கிறதென்றால்—மேருமலைக்குத்தெற்கே நிடதமலையிருக்கிறதென்றும், நிடதந்துக்குத்தெற்கே ஏமகூடமிருக்கிறதென்றும், ஏமகூடத்துக்குத் தெற்கே இமயமலையிருக்கிறதென்றும், ஆகையால் இமயமலையானது மேருமலைக்குத் தெற்கிலுள்ள நான்காவது மலையென்றும் புராணங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இதற்கோர் மேற்கோள் :—

கூர்மபுராணம், சம்புத்தீவின் சிறப்புரைத்த வத்தியாயம்,
5-வது கவி.

பூமியென்னுங் கமலத்தின் பொகுட்டுப்போலும் பொலங்கிரிசூழ்
நாமவருடவரையனைத்து நவிலின்மேல் கீழ் கடலளவுந்
தாமம்போலு நிடதவரை தென்பாற் சாருமதன் றென்பால்
ஏமகூடங் கிடக்குமதன் றென்பாலிமயங் கிடக்குமால்.

இக்கவியில் பொலங்கிரி என்னும் மேருமலைக்குத் தெற்கில்நிடதமலையும், அதற்குத் தெற்கில் ஏமகூடமும், அதற்குத்தெற்கில் இமயமுமிருக்கின்றதெனக்கூறியிருப்பதால், மேருமலை யெங்கிருக்கிறதெனப்பார்ப்போம். இலிங்கபுராணத்தில் மேருமலைக்குக் கிழக்கில் தேவேந்திரனுடைய அமராவதிப்பட்டணமிருக்கிறதென்று கண்டிருக்கிறது.

இலிங்கபுராணம், மேருவின் சிறப்புரைத்த வத்தியாயம்,
5-வது கவி.

ஆயவரையிற் குணபுலத்திலமராபதி யென்றமரர்கோன்
மேயநகரமொன்றுள தாம்வெய்ய கனலித்திசையதனிற்
காயுஞ்செந்தீக்கடவுளுக்குக்கடல் வாய்மணியின் கதிர்க்கற்றை
பாயுமதில் சூழ்தேச்சவணிநகரம் பழுதின்றுறையுமால்.

இக்கவியில் மேருவின் குணபுலத்தில், அதாவது, கிழக்கே, தேவேந்திரனுடைய அமராவதிப் பட்டணமிருக்கிறதென்று கூறியிருப்பதால், அமராவதிக்கு மேற்கேமேருமலை யிருக்கவேண்டும். தேவேந்திரனுடைய அமராவதிப் பட்டணமோவெனில் கிருட்டிணு ஜில்லாவிலிருக்கிறதென்றுமுன்னமே பார்த்தோம் (118-வது பக்கம்). ஆகையால் மேருமலையென்பது கிருஷ்ணு ஜில்லாவுக்கு மேற்கிலுள்ள மலை என்றறியலாம். அதற்குத்தெற்கேநிடதமும், அதற்குத்தெற்கே ஏமகூடமும், அதற்குத் தெற்கே இமயமுமிருந்ததென்று நூல்கள் கூறுகிறபடியால், புராணங்கள் கூறும் இமயமானது வடநாட்டிலுள்ளதல்லவென்றறிக. இந்த இமயமலைக்குத்தற்காலத்தில் வழங்கும் பெயரென்னவென்று பார்ப்போம்.

அருணசலபுராணம், தீர்த்தச்சருக்கம்,
1-வது கவி.

செருமலையுங்களிற்று முகப்பிள்ளையிரு பதம்போற்றித் திரையான் முத்தந்
தருமலையுமொருமலையுந் தொலைத்தமலைக் கிழவனிருசரணம்போற்றிப்
பொருதலையு மிரங்கலையு மடியாருக் கொழிக்கவழற் பொருப்பாய்நின்றென்
கருமலையுஞ் செம்மலையும் பச்சைமலை யடந்தையையுங் கருத்துட்சேர்ப்பாம்.

இதன்கருத்து.

யுத்தம்செய்யத்தக்க யானைபோன்ற முகத்தையுடைய விநாயகக் கடவுளுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் வணங்கி; அலைகளாலே முத்துக்களைக் கொழிக்கும் சமுத்திரத்தையும், கிரவுஞ்சமலையையும் தன்னொருகைக் குட்படுத்திய முருகக் கடவுளினிரண்டு பாதங்களையும் வணங்கி; துன்பத்தையும் சோர்வையும் அடியாரைவிட்டு ஒழிக்கும்படியாக அக்கினி மலையைப்போல் நின்று பாதுகாத்து என்னுடைய பிறவித் துன்

பத்தைநீக்கிய சிவபெருமானையும், பச்சைமலையிற்றோன்றிய பார்வதி தேவியாரையும் மனதால் தியானிப்போம் என்றுபொருள்.

பார்வதிதேவியாரின் பிதாவை "இமயவேற்பிறைவன்" என்றுகூறிய அபிதபுராணத்தில் தேவியாரை "பச்சைமலைமடந்தை" என்று கூறியிருப்பதால் இமயமலை யென்பது பச்சைமலையைக்குறிக்கிறதென்று அறியலாம். இந்தப்பச்சைமலையானது சேலம் ஜில்லாவுக்குந் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவுக்கு மத்தியிலிருக்கிறது. இதுதான் கூர்மபுராணம் கூறும் விபரப்படி மேருமலைக்குத் தெற்கிலுள்ளது. இதுவே புராணங்கள் கூறும் இமயமலை.

பச்சைமலைக்கு இமயமலையென்னும் பெயருண்டானதற்குக் காரணம் கூறுவோம். பார்வதிதேவியாரின் பிதாவுக்கு மயன் என்றும், இமவான் என்றும் பெயர். இதற்கு மேற்கோள் வருமாறு :—

அருணாசலபுராணம், திருவவதாரச்சருக்கம்,
35-வது கவி.

என்றாதன்றனை யிகழ்ந்தோன் புதல்வியென வுலகுரைக்கு மிடுக்கண்டீரத்
தன்றாகந்தன் யோகசாதனத்தால் விடுத்தி மயன் றவத்தினாலும்
முன்னாக மைநாகன் றனைப்பயந்த மேனையது முயற்சியாலு
மின்னாக வவதரித்தாளமரரெலாங் கற்பகப் பூவீசினாரே.

இக்கவியில் பார்வதிதேவியின்தகப்பன்பெயர் மயன் என்றும், தமையன் பெயர் மைநாகன் என்றும், தாயின் பெயர் மேனை யென்றும் கூறியிருக்கிறது.

இலிங்கபுராணம், தேவியிமவானுக்கவதரித்த வத்தியாயம்,
5-வது கவி.

கருமணி விட்டகதி ரெனவார்ந்து கடைகுழன் றொழுகுமென் கூந்தல்
வருமுலை யிறைவி மழுப்படையேந்து மவர்தனை யிகழ்ந்து முன்றக்க
னொருமகமாற்றல் கண்டிழங்கொடியா வவ்வுட லொழித்துயர் கோட்டுப்
பொருவருமிமவான் புதல்வியாய் வந்து பொருக்கெனவுதித்தனள்மன்னோ.

இக்கவியில் பார்வதியின் பிதாவுக்கு இமவான் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

ஆகையால் பார்வதியின் பிதாவுக்கு மயன் என்றும், இமவான் என்றும் பெயரென்றறிக. அவர் பச்சைமலைப் பிரதேசத்துக்கதிபதியாயிருந்தபடியால், மயன்மலை என்னும் பெயரானது மயமலை என்றுதிரிந்து, அதன்பின் இமயமலை யென்றாகியிருக்கலாம். அல்லது இமவான்மலை என்னும்பெயரானது இமயமலை எனத்திரிந்திருக்கலாம். அருமருந்தன்னபிள்ளை யென்பது அருமாந்தபிள்ளை யென உலகவழக்கத்தில் வழங்கிவருவதுபோல, இமவான்மலை யென்பது இமயமலை என்று வழங்கிவருவதும் அசாத்தியமன்று.

ஆகையால் பார்வதிதேவியாருக்கு வழங்கிய இமயமலையரசன் புத்திரி என்னும் பெயரை ஆதாரமாகக்கொண்டு தேவர்கள் வடநாட்டிலிருந்து வந்தார்களென்று சொல்லுகிறது பிசகென்றும், புராணங்களில்

குறித்த இமயமலையானது திருச்சினாப்பள்ளி ஜில்லாவுக்கு வடக்கிலுள்ள பச்சைமலையேயன்றி இந்தியாவின் வடகோடியிலுள்ளமலையல்லவென்றும் அறியலாம். மேலும் சிவபெருமானுடைய மூத்த மனைவியாகிய சத்திதேவியார் தக்ஷண பூமியிலுள்ள தக்ஷன் (தக்கன்) என்பவருடைய மகளானபடியாலும், மூன்றாவதுமனைவியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியார் மலையத்துவச பாண்டியனுடைய மகளானதாலும், இவ்விருவரும் தக்ஷணத்திலுள்ளவர்களென்றேற்படுகிறபடியால், முக்கண்ணனாகிய சிவனுடைய மூன்று மனைவிகளும் தென்தேச ஸ்திரிகளென்றறியலாம். இதனாலும் தேவர்களுற்பத்தி ஸ்தலம் தென்தேசமென்றே ரூபகாரமாகிறது.

19. தேவர்கள் ஆதியில் வியாபித்திருந்த பாகம் தென்னிந்தியாவென்று பார்த்தோம். அவர்கள் இந்தியாவில் முதலில் கைப்பற்றியபாகம் பாண்டி நாடென்னப்பட்ட இயமலோகம். அந்நாட்டில் இயமன் கூட்டத்தார் முதலில் வந்து சேர்ந்தபடியால் அதற்கு இயமலோகம் என்னும் பெயருண்டாயிற்று, அதன்பின்பு சந்திரகுல பாண்டியராஜாக்களன்னாட்டில் அரசாண்டபடியால் அதற்கு பாண்டி நாடென்னும் பெயருமுண்டாயிற்று. பாண்டிநாட்டிலரசாண்ட குலசேகரபாண்டியனுடைய குமாரனான மலையத்துவச பாண்டியனுக்கு ஆண் சந்ததியில்லாதபடியால், அவனுடைய மகளாகிய தடாதகைப்பிராட்டியார் கன்னிகையாயிருந்துகொண்டு சிறிதுகாலம் அரசாட்சி செய்தபடியால் அந்தநாட்டிற்குக் கன்னிநாடென்னும் பெயருண்டாயிற்று. அந்தப்பிராட்டியாரைச் சிவபெருமான் மூன்றாவது தாரமாக மணம்புரிந்து, சுந்தரபாண்டியன் என்னும் பெயர்தரித்து, அவரே அந்நாட்டிலரசாண்டபடியால் அந்நாட்டுக்குச் சிவலோகம் என்றும் பெயர்.

திருவிளையாடற் புராணம், திருநாட்டுப்படலம்,
52-வது கவி.

சிறந்த தண்டமி ழாலவாய் சிவனுல கானற்
புறந்தயங்கிய நகரெலாம் புரந்தரன் பிரமன்
மறந்தயங்கிய நேமியோனதிய வானோ
ரறந்தயங்கிய வுலகுரு வானதேயாகும்.

இக்கவியில், ஆலவாய் என்னப்பட்ட மதுரைக்குச்சிவனுலகு என்றுபெயரெனக்கண்டிருக்கிறது.

ஷை புராணம், ஷை படலம்,
69-வது கவி.

திக்கெலாம் புகழ் மதுரையைச் சிவபுரமாக்கி
முக்கணாயகனரசுசெய் முறையினுக் கேற்பத்
தக்கதோழனோடளகை மாநகருறை தயக்க
மொக்குமந்நகர்வாணிகருறையுள் சூழ்கியமம்.

இக்கவியிலும் மதுரைக்குச்சிவபுரம் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

ஷை புராணம், புராணவரலாறு,
24 வது கவி.

பெறற்கருந்தவஞ்செப் தகந்தெளிந்தரிதிற் பெருங்கதி கேட்பவர்க்கெளிதா
யுறப்படுந்தல நீர்விஞயமுச்சிறப்பு முள்ளதெத் தலத்தினுங்கழிந்த
சிறப்பினுங்கெண்ணெண் டிருவிளையாடல் செய்தருள்வடி வெடுத்தென்று
மறைப்பொருள் விளங்கு மாலவாயதனை மண்ணின்மேற்சிவனுலகென்னும்.

இக்கவியில் மதுரையானது மண்ணின்மேல், அதாவது, பூலோகத்தில் சிவனுலகேன்னப்படும் என்று கூறியிருக்கிறது.

ஷை புராணம், தலவிசேடம்,
21-வது கவி.

அத்திருமா நகரின்பேர் சிவ நகரங் கடம்பவனமமர்ந்தோர் சிவன்
முத்திபுரங் கன்னிபுரந்திருவாலவாய் மதுரை முடியாஞானம்
புத்திதரும் பூவுலகிற்சிவலோகஞ்சமட்டி விச்சாபுரந்தென்கூடல்
பத்திதருதுவாத சாந்தத்தல மென்றேதுவினுற் பகர்வர்நல்லோர்.

இக்கவியில் மதுரைக்குச் சிவநகரமென்றும் பூவுலகிற் சிவலோகமென்றும் பெயரெனக் கூறியிருக்கிறது.

ஆகையால் மும்மூர்த்திகளில் முதல்வராகிய சிவபெருமானுடைய பூர்வ ஸ்தலம் பாண்டிநாடென்றறியலாம். அவருக்குப் பாண்டிநாட்டான், தேன்பாண்டிநாட்டான் என்னும் பெயர்களும் வழங்கியிருக்கின்றன :—

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருவம்மானை.

*　　　*　　　*

விண்ணாளுந் தேவர்க்கு மேலாய வேதியனை
மண்ணாளுமன்னவர்க்கு மாண்பாகி நின்றானைத்
தண்ணார் தமிழளிக்குந்தண் பாண்டிநாட்டானைப்
பெண்ணாளும் பாகனைப் பேணு பெருந்துறையிற்
கண்ணார்கழல் காட்டி நாயேனையாட்கொண்ட
அண்ணாமலையானைப் பாடுதுங் காணம்மானாய்.

*　　　*　　　*

முன்னானை மூவர்க்கு முற்றுமாய் முற்றுக்கும்
பின்னானைப் பிஞ்ஞகனைப்பேணு பெருந்துறையின்
மன்னானைவானவனை மாதியலும் பாதியனைத்
தென்னானைக்காவானைத் தேன்பாண்டிநாட்டானை
யென்னானை யென்னப்பனென் பார்கட்கின்னமுதை
யன்னானையம்மானைப் பாடுதுங்காணம்மானாய்.

ஆகையால் மும்மூர்த்திகளில் முதல்வராகிய சிவபெருமான் தென்தேசத்தவரேயன்றி வடநாட்டாரல்லவென்றறிக.

20. இப்பாண்டிநாடே மும்மூர்த்திகளுக்கும் பூர்வ ஸ்தலம் என்பதாகத் திருநெல்வேலிப்புராணம், சிறப்புப்பாயிரம், 2-வதுகவிகூறுகிறது.

வேதனு நெடியமாலும் விளம்புதற்கரியதான
நாதனு முலகமீன்ற நங்கையு நயந்துமேனாட்
டுதவமொழித்து மேலாஞ்சீர் கெழுமனுவிற்காக்க
மாதவமியற்று நாடுவண்டமிழ்க்கன்னிநாடு.

வேதனாகிய பிரமனும், நெடியமாலாகிய விட்டுணுவும், விளம்புதற்கரிய நாதனாகிய சிவனும், உலகமீன்ற நங்கை என்னும் சத்திதேவியாரும், கன்னிநாடென்னப்பட்ட தென்பாண்டி நாட்டில் மாதவமியற்றினார்க ளென்று இக்கவி கூறுகிறது.

இந்நாட்டிலேயே இந்துமார்க்கம் முதலாவது ஆரம்பித்து அதன் பின்பு வடதேசம் பரவினது.

"Mr. *Pope* in his edition of the Abbe Dubois' work (see the note page 307, 2nd Edition) says that in South India numberless legends relating to devout worshippers of the linga are current: that some of them are curious, and they are exclusively of *southern origin*. And *Wilson* states in his introduction to the catalogue that *tradition uniformly points to an extension of Hinduism and civilization from the extreme south of the Peninsula*." (Page 48, Chapter II, Part III of the District Manual of Madura by *J. H. Nelson*, M. A.)

மதுரை ஜில்லாவைப்பற்றி நெல்சன் துரை யெழுதியபுஸ்தகத்தில் நாம் மேலே பார்த்தபடி போப்பு துரையும் உவில்சன் துரையும், சிவலிங்க பூசையின் ஆரம்பத்தைக்குறிக்கும் ஐதீகங்கள் எல்லாவற்றாலும் தென் தேசமே இந்துமார்க்கம் ஆரம்பமான பூமியென்றும், அங்கிருந்து அம் மார்க்கமானது வடதேசம் பரவினதென்றும் எழுதியிருக்கிறார்களெனச் சொல்லி யிருப்பதாலும் தேவர்களென்னப்பட்டவர்களெல்லாரும் அதி பூர்வகாலங்களில்தென்தேசத்திலிருந்தக்ஷத்திரியவீரர்களென்றறியலாம்.

உவில்சன் துரை தென்பாண்டி நாட்டிலே இந்துமார்க்கம் உற்பத்தியாகி, அதன்பின்பு அம்மார்க்கமானது வடதேசத்துக்குச்சென்று பரவினதென்று மேலே கூறியிருக்கிறபடி, திருவிளையாடற் புராணத்திலும் சிவலிங்கமானது மகாமேரு, கைலாசம், மந்தரம், கேதாரம், காசி முதலிய ஸ்தலங்களில் தோன்றுகிறதற்குமுன்னே மதுரையைச்சுற்றிய கடம்பவனத்தில் முதல் முதல் தோன்றி, அதன்பின்பு அதன் கிளைகள் ஷெ வடநாட்டிலுள்ள ஸ்தலங்களிலுதித்ததென்றும், ஆகையால் மதுரையில் தோன்றிய சிவலிங்கத்துக்கு மூலலிங்கம் என்று பெயரென்பதாகவும் வாசிக்கிறோம்.

திருவிளையாடற்புராணம், மூர்த்தி விசேடம்,
2-வது கவி.

பொன்னெடு மேருவெள்ளிப் பொருப்பு மந்தரங்கேதாரம்
வன்னெடும் புரிசை சூழ்ந்த வாரணவாசியாதிப்
பன்னருந்தலங்கடம்மிற் பராபர விலிங்கந்தோன்று
முன்னரிக்கடம்பின் மாடேமுளைத்ததிச்சைவலிங்கம்.

3-வது கவி.

அப்பதியிலிங்கமெல்லா மருட்குறியிதனிற்பின்பு
கப்புவிட்டெழுந்த விந்தக்காரண மிரண்டினுலு
மொப்பரிதான ஞானவொளி திரண்டன்ன விந்தத்
திப்பியவிலிங்க மூலவிலிங்கமாய்ச் சிறக்குமன்றே.

இவ்வாறு சிவலிங்கமானதுமுதலில் திருவாலவாய் என்னப்பட்டமதுரையிலுண்டான காரணத்தால், அதைச் சிவ ஸ்தலங்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டமான ஸ்தலம் என்பதாகப்புராணிகர் கூறுகிறார்.

"எப்படியென்றால் எல்லா வுலகங்களிலும் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களேயதிகம், அந்தப்புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலும் சிவக்ஷேத்திரமதிகம், அந்தச்சிவக்ஷேத்திரங்களிலும் அறுபத்தெட்டு சிவஸ்தலங்கள் அதிகம், அந்த அறுபத்தெட்டிலும் பதினறு தலங்கள் அதிகம், அந்தப்பதினறிலும் நான்கு தலம் அதிகம். அவையாவன:—சிதம்பரம், காசி, காளத்தி, திருவாலவாய் ஆகிய இந்த நான்கிலும் திருவாலவாய் அதிகம். எப்படியென்றால்—சிதம்பரம் தரிசிக்கமுத்தி, காசி அங்கு நின்றிறக்கமுத்தி, காளத்தி பூசிக்க முத்தியைக்கொடுக்கும், திருவாலவாய் கேட்டவுடனே இகபரமோக்ஷங்களைக்கொடுக்கும். இதையல்லாமல் பரிபூரணமாய் எங்கு நிறைகின்ற பரமசிவம் சிவஸ்தலங்களையெல்லாம் உண்டாக்குதற்காக முன்னே இந்தத் திருவாலவாயையுண்டாக்கி இதில் வாசஞ் செய்தருளியது. ஆதலான் திருவாலவாயென்னக் கேட்டவர்களே அறத்தைப்பெறுவார்கள், திருவாலவாயென்று தியானித்தவர்களே பொருளைப் பெறுவார்கள், திருவாலவாயில் சோமசுந்தரக்கடவுளைத் தரிசித்தவர்களே இன்ப நலத்தைப் பெறுவார்கள், திருவாலவாயில் எப்பொழுதும் வசிப்பவர்களே வீட்டைப்பெறுவார்கள்."

(திருவிளையாடற் புராணம், தல விசேஷம் பார்க்க).

ஆகையால் சகல சிவஸ்தலங்களுமுண்டாவதற்கு முன்னுண்டான மதுரையில் பரமசிவம் வாசஞ் செய்தாரென்றும், மதுரையில் தோன்றிய சிவலிங்கமே மூலலிங்கமென்றும் கண்டிருப்பதால் இந்தியாவில் தென்பாண்டி நாடே சிவபெருமானுடைய பூர்வ ஸ்தலமென்றும், அவருடைய இனத்தார்களாகிய சுராசுரர் முதலிய தேவகணங்களெல்லாம், அந்நாட்டிலிருந்தே வடதேசம் சென்று பரவினர்களென்றுமறியலாம்.

21. தேவகுருவாகிய வியாழனிருந்து தவஞ் செய்த யிடம் மதுரைக்குத் தெற்கிலுள்ள குருவிருந்ததுறை என்னும் பெயர்கொண்டவூர் என்பதாகப் புராணம் கூறுகிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், பன்றிக்குட்டிக்கு முலைகொடுத்த படலம்,
2-வது கவி.

முறையெனவிமையோர் வேண்டமுளைத்தநஞ் சயின்று சான்ற
யுறையெனமிடற்றில் வைத்தவும்பரான் மதுரைக்காரந்
திறையெனவெறிநீர் வையைத்தெற்கது குருவிருந்த
துறையெனவுளதோர் செல்வத்தொன்மணி மாடமூதூர்.

3-வது கவி.

தருநாதனுதிவானோர் தங்குருவிருந்துநோற்பக்
குருநாதனெனப்பேர்பெற்றுக் கோதிலாவரந்தந்தேற்றில்
பெருநாதன்சித்திரத்தேர்வலவ னருடனேகஞ்சக்
திருநாதன்பரவவைகி யிருக்குமச்சிறந்தவூரில்.

இவற்றின் பொருள்.

ஆதியில் அமுதவுற்பத்தி செய்த காலத்தில் தேவர்களுக்கு விஷம் நீங்கிய மதுவையருந்தும்படி கடாட்சித்த சிவபெருமான் எழுந்தருளிய மதுரைக்குத்தெற்கே குருவிருந்ததுறை என்றொரு வூருண்டு. அதில் தேவர்கள் குருவாகிய வியாழபகவானிருந்து தவஞ் செய்ய, அவருக்காகவேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்து, சித்திரத்தேர்வலனும் இலக்குமிநாதனும் வணங்க, குருநாதனென்னும் பெயரினுலே விளங்கத்தக்கது குருவிருந்ததுறை என்பதாம்.

இப்பாடல்களில் தேவர்களின் குருவானவர் மதுரைக்குத்தெற்கிலுள்ள குருவிருந்ததுறை என்னும் கிராமத்தில் தபசு செய்துகொண்டிருந்தார் என்றிருப்பதால், தேவர்களும் ஆதியில் அத்தென்பாண்டிநாட்டிலேயேயிருந்தார்களென்றறியலாம்.

22. தென்பாண்டி நாடு சுராசுரர்களென்னும் தேவர்களுற்பத்திஸ்தலமானதால் புண்ணிய ஸ்தலங்களெல்லாவற்றிலும் தென்பாண்டி நாட்டிலுள்ள மதுரையே சிறந்த புண்ணிய ஸ்தலமாக இந்துக்கள் மதித்து வருகிறார்கள்.

தேவர்களுக்கிறைவனாகிய தேவேந்திரன் நான்கு யுகங்களுக்கு முதல் யுகமாகிய கிரேதாயுகத்தில் தனக்குக் குருவாக இருந்த விச்சுவவுருவனென்னும் அசுரனைக்கொன்றபடியால் விருத்திராசுரனென்பவன் தேவேந்திரனோடு போர் புரிந்தானென்றும், தேவேந்திரன் வச்சிராயுதத்தால் விருத்திரனுடைய தலையைத் துணித்தானென்றும், அப்போது விருத்திரனைக் கொன்ற பழியானது தேவேந்திரனைத் தொடர்ந்து பிடிக்க, தேவேந்திரன் அப்பழியை நீக்கும்படியாகக் கங்கை முதலிய அளவிறந்த தீர்த்தங்களிலெல்லாம் மூழ்கி, காசி, காஞ்சிவரம், கேதாரம் முதலிய சிவஸ்தலங்கள் பலவும் வணங்கியும் விருத்திரனைக் கொன்ற பாவம் விடாததாய்த் தென்றிசை நோக்கிச் சென்றான் என்றும், அவ்வாறு அவன் தென்பாண்டி நாட்டிலுள்ள கடம்ப வனத்தின் எல்லையைச் சமீபித்தவுடனே தொட்டபழி விட்டுப்போக, இந்திரன் அளவிறந்த சந்தோஷத்தையடைந்தானென்றும், திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் பழிதீர்த்தபடலத்தில் பார்க்கலாம்.

70-வது கவி.

கங்கைமுதலளவிறந்த தீர்த்தமெல்லாம் போய்ப்படிந்து காசி காஞ்சி
யங்கனக கேதார முதற்பதிகள் பலபணிந்து மவுணற்கொன்ற
பொங்கு பழிவிடா தழுங்கியராவுண்ண மாசுண்டு பொழிவுமாழ்குந்
திங்களனை யான்கடம்ப வனத்தெல்லை யணித்தாகச் செல்லுமெல்லை.

71-வது கவி.

தொடுத்தபழி வேருஇ விடுத்தகன்ற இந்திரன்றன் சுமந்த பாரம்
விடுத்தவனைத் தளவிறந்த மகிழ்வெய்தித் தேசிகன்பால் விளம்பப் பாசங்
கெடுத்தவன்மா தலம்புனித தீர்த்தமுள திவணாக்குக் கிடைத்தல்வேண்டு
மடுத்தறிக வெனச்சிலரை விடுத்தவ்வே றுநிலைநின் றப்பாற்செல்வான்.

இவ்வாறு வடநாட்டிலுள்ள புண்ணிய ஸ்தலங்கள் யாவற்றிலும் தீராத பழி தென்பாண்டி நாட்டிலுள்ள கடம்பவனத்தைக் கிட்டின வுடனே தீர்ந்ததென்று புராணிகர் சொல்வதால், தென்பாண்டி நாடே தேவர்களின் பூர்வ ஸ்தலமென்றறிக.

23. சிவபெருமானுடைய குமாரனாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளுடையபூர்வஸ்தலம் திருநெல்வேலிஜில்லாவிலுள்ளசிவகிரியென்னும்மலை. அவருடைய மனைவியாகிய தெய்வயானை சுப்பிரமணியரை விட்டுப்பிரிந்தபின்புதங்கிய இடம்மதுரைக்கடுத்த திருப்பரங்குன்றம். சுப்பிரமணியர் சேர்த்துக்கொண்ட பெண்ணாகிய வள்ளியம்மாள் திருநெல்வேலிஜில்லாவிலுள்ள திருச்செந்தூரிலிருந்தவள். இவ்வாறு சுப்பிரமணியரும், அவருடைய மனைவியும், போகஸ்திரியும் தென்பாண்டி நாட்டிலே இருந்தார்களென்று சொல்லியிருப்பதாலும், தேவர்களுடைய பூர்வ ஸ்தலம் தென்பாண்டிநாடென்றறியலாம்.

முருகர் ஒயிற் கொம்மிப்பாடல்.

61-வது கவி.

நல்ல சுபதின வேளையிலே யுனை
நாதன் சிவகிரிவேலனுமே
நாளைக்-கலியாணஞ்செய
மேளத்-தொடுதாளத்தொ[illegible]லி
நாரதன் வேடிக்கை பார்ப்போமென்றார்.

216-வது கவி.

அந்த மொழியை யறிந்து சிவகிரி
கந்தனுஞ் சிந்தை மதிமயங்கி
அருமைக்குற-மவளைத்தன
முரிமைப்பல—மனமுற்றவ
ராளை முகனைத் தியானஞ் செய்தார்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் சுப்பிரமணியக்கடவுளைச் சிவகிரி வேலன், சிவகிரி கந்தன் என்று கண்டிருப்பதால், சுப்பிரமணியருடைய பூர்வ ஸ்தலம் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள சிவகிரியென்றறியலாம்.

வள்ளியம்மையைத்தேடி சுப்பிரமணியரும் தெய்வமுனியாகிய நாரதரும் சென்ற மார்க்கத்தைப் பார்த்தாலும், அவர்கள் திருநெல்வேலி நாட்டாரென்றறியலாம். அவர்கள் சிவகிரியிலிருந்து

பொன்மலை
யானைமலை
குற்றாலமலை
பொதிகாசலம்

என்பவற்றைத் தாண்டி, வள்ளியம்மையினுடைய தினைத்தோட்டமிருந்த மந்திரவேள்வி மலைக்குன்றுக்கருகாமையில் வந்தார்களென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

முருகர் ஓயிற் கொம்மிப் பாடல்.
117-வது கவி.

பொன்மலை யானைமலை கடந்தார் தவம்
பொங்குந் குற்றாலமலை கடந்தார்
பொதிகாசல-மதிலேசிவ
கதியாகிய-ரதிசூழ்தவம்
புரியுங் கௌசிக மாமுனிவன்

118-வது கவி.

வேள்வி வடக்கு மலையிதுவாமிங்கே
மெத்தவுஞ் சித்தரனேகமுண்டாம்
வெகுவாகிய-தவமேவிய
குகையாரென-விரைவாகவே
விண்ணாட்டு நாரதன் சொன்னதுவே.

122-வது கவி.

மந்திரவேள்வி மலைக் கருகேயந்த
வள்ளி தினைவனந் தோற்றுது பார்
மலையாதே நீ-மெலியாதுவந்
துலையேதினி-நிலைபாரிது
மான்மருகாதிகள் வேன்முருகா.

இங்கே சொல்லப்பட்ட மந்திரவேள்வி மலையானது திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள திருச்செந்தூருக்கருகாமையிலிருக்குமோர் குன்று. வள்ளியம்மை வளர்ந்தது திருச்செந்தூரில்; காத்தது திருச்செந்தூருக்கருகிலுள்ள மந்திரவேள்வி மலையின் பக்கமான தினைப்புலம்.

வள்ளியம்மன் கும்மி.
32-வது கவி.

தினைப்புலங் காக்குஞ் சேயிழையே திருச்
செந்தூர்க்கு வந்திடு மாயிழையே
வனக்குறப் பெண்ணே மாதரசேயென
வந்திடுஞ் செல்வமிப் போதரசே.

இவ்வாறு சுப்பிரமணியர் சிவகிரியிலிருந்து குற்றாலத்தின் (Courtallam) வழியாய்ச்சென்று, திருச்செந்தூருக்கருகிலுள்ள மந்திரவேள்வி மலைப் பக்கத்தில் தினைப்புலங் காத்துக்கொண்டிருந்த வள்ளியென்னும் குறத்

[illegible] பெண்ணைச் சேர்த்துக்கொண்டாரென்று கூறியிருப்பதாலும், சிவபெருமானைப்போல சுப்பிரமணியக்கடவுளும் தென்பாண்டி நாட்டானென்றறியலாம்.

விட்டுணுவின் குமாரத்தியும், தன் பெரிய தகப்பனாகிய தேவேந்திரனுடைய சுவர்க்கத்தில் வளர்ந்தவளும் சுப்பிரமணியக்கடவுளின் மனைவியுமாகிய தெய்வயானை என்பவள் தன்னுடைய பர்த்தாவாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுள் அந்நிய பெண்ணைச் சேர்த்துக்கொண்டதினால் மிகவும் மனம் வருந்திச்சுப்பிரமணியருடைய வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு, மதுரைக்கருகிலுள்ள திருப்பரங்குன்றத்தில் போய் தங்கியிருந்தாளென்றும் வாசிக்கிறோம்.

முருகர் ஒயிற் கொம்மிப் பாடல்.

109-வது கவி.

கந்தரே நீயொரு கம்பத்திரண்டானை
கட்டவென்றோ யிந்தக்கோலங் கொண்டீர்
கருணாகர-மதுபோலவே
குறமானையு-மறவாமலே
காதல் கொண்டீரென்ன பேதகமோ.

110-வது கவி.

என்னிலும் பார்க்க வதிசயமோ வந்த
வேனற் குறத்திமே லிச்சை கொண்டீர்
எங்கும்புகழ்-மாதோவிவ
ளெங்குங்கிடை-யாதோசொலு
மென்ன சொல்லி யினி யாவதென்ன.

வள்ளியம்மன் கும்மி.

240-வது கவி.

இப்போ வந்தவள் கைக்கொள்ளட்டும் பவு
செல்லாங்கண்டு மனந் தள்ளட்டும்
செப்பமுடனன்று சேர்ந்தாளே மங்கை
திருப்பரங்குன்றம் போய்ச் சேர்ந்தாளே.

புருஷரால் கைவிடப்பட்ட பெண்கள் தங்களுடைய தகப்பனுடைய வீட்டிற்குப்போய்க் காலந் தள்ளுகிறதே வழக்கம். அதே பிரகாரம் தெய்வயானையும் தன் பர்த்தாவானவர் அந்நிய சாதிப்பெண்ணைச் சேர்த்துக்கொண்டதால் மனம் வருந்தித் திருப்பரங்குன்றம் போய்ச் சேர்ந்தாளென்று கண்டிருப்பதால், அவளுடைய தகப்பன் வீடு திருப்பரங்குன்றத்திலிருந்திருக்கவேண்டுமென்றனுமானிக்கலாம். ஆகையால் தெய்வயானையின் பிதாவாகிய விட்டுணுவானவர் திருப்பரங்குன்றத்திலிருந்தாரென்று தெரிகிறபடியால் விட்டுணுவும், திருநெல்வேலிப் புராணத்தில் கண்டிருக்கிறபடி, தென்பாண்டி நாட்டானென்றறியலாம்.

தெய்வயானையம்மன் தன்னுடைய தகப்பன் வீட்டை நோக்கித் திருப்பரங்குன்றம் போன பின்பு சுப்பிரமணியக்கடவுள் வள்ளியம்ம

னுடைய தலமாகிய திருச்செந்தூரையே தம்முடைய வாசஸ்தலமாகக் கொண்டிருந்தார். இக்காரணத்தால் திருநெல்வேலி நாட்டிலுள்ள திருச்செந்தூருக்கு சுப்பிரமணியருடைய ஸ்தலமென்னும் பெயருண்டாயிற்று.

திருநெல்வேலிப்புராணம், நகரச்சருக்கம்,

98-வது கவி.

கூறுநான்கெல்லை யவைதெரிந்துரைக்கிற் குணதிசைகுமரன்வாழ் செந்தூர்
மீறுதென்றிசை தான்குமரி வாழ்பதியா மேற்றிசைசித்தி ராநதிப்பொன்
னுறுசேரருவி யமுதெனப்பொழியு மழகியதிரிகு டாலயமாந்
தேறுமுத்தரமாந் திசைவரராசை சிறந்திடத்திகழு நெல்வேலி.

இக்கவியில் தென்பாண்டி நாட்டின் கீழ் எல்லை குமரன் என்னும் முருகக்கடவுளாகிய சுப்பிரமணியர் வசித்த செந்தூரென்று கண்டிருப்பதாலறிக. ராபர்ட்சீவெல்துரை (Robert Sewell) எழுதிய (Lists of the Antiquarian Remains in the Presidency of Madras என்னும்) புஸ்தகம், 1-வது வாலியூம், 313-வது பக்கத்தில், திருச்செந்தூரிலிருக்கும் ஆலயமானது மிகவும்பெரிதும் முக்கியமுமான ஆலயமென்றும், அதற்கு அநேகர் அடிக்கடி யாத்திரை போகிறார்களென்றும், அவ்வூருக்கு ஸ்தலப்புராணமொன்றுண்டென்றும், சுப்பிரமணியர் கோவிலில் பூர்வ நாட்களில் கல்லுகளில் வெட்டப்பட்ட சில விளம்பரங்களிருக்கின்றதென்றும் வரைந்திருக்கிறார்.

> "*Tiruchendur*; 18 Miles east—south—east of Srivaikuntam, on the sea. (Tritchindoor.) A very large and important temple much frequented and containing some excellent sculpture. It has a *SthalaPurana* and a number of inscriptions. There is a long one on a pillar at the temple of *Subramanya* on the shore, another in the second prakara, and a third on the eastern wall. The trustees of the temple are in possession of two copper plates."

> "On the shore, a few miles South of Tiruchendur, is a group of sixteen pillars, each bearing an inscription."

ஆகையால் இந்தியாவின் அதிபூர்வ குடிகளாகிய தேவர்கள் என்னப்பட்ட க்ஷத்திரியர் அதிபூர்வயுகங்களில் பாண்டிநாட்டில்வந்துகுடியேறி, அதன்பின்பு தக்ஷண பூமியில் வெகுகாலமாக பிரஸ்தாப இராஜவம்சங்களாக அரசாட்சிசெய்து, அதன்பின்பு இந்தியாவின் வடபாகத்திலும் வியாபித்து, அதிபூர்வ காலமுதல் கிறிஸ்துவுக்குப் பின்னிட்ட 10-வது 11-வது நூற்றாண்டுவரை இந்தியாவிலே இராஜ வம்சத்தாராயிருந்து, தேவர்களாக்கப்பட்டு, போற்றப்பட்டு, வணங்கப்பட்டு வந்தார்களென்றும், அக்குலத்தரசர்களில் சிலர் தற்காலத்திலும் அங்கிலேயருடைய ஆதீனத்துக்குட்பட்டு அரசு புரிந்து வருகிறார்களென்றுமறிக.

—:0:—

VIII-வது அத்தியாயம்

தேவர்களின் பூர்வபாஷை தமிழ்.

1. இந்தியாவின் பூர்வபாஷைகள் இரண்டு; சமஸ்கிருதம், தமிழ் என்பவைகளாம்; இவற்றிலிருந்துண்டாகிய கிளைப்பாஷைகள், 2. தேவர்கள் பாஷை தென்கலை, 3 செந்தமிழ்நாடே தேவர்களின் பூர்வஸ்தலம், 4. தமிழே அதிபூர்வபாஷை, ஒருகாலத்தில் இந்தியாமுழுமையும் பேசப்பட்ட பாஷை, டாக்ட்டர் மக்ளீன் அபிப்பிராயம், கம்பராமாயணம், 5. இராமர் என்னும்பெயரும் சூரியசந்திரகுலத்தரசர்களின் பெயர்களும் தமிழ்ப்பெயர்களானபடியாலும் அக்குலத்தவர்களாகிய தேவரும் தமிழர், 6. தமிழ் தேவர் பாஷை, திருவிளையாடற் புராணம், மதுரைக்கலம்பகம், 7. சிவபெருமான் தமிழ்ச்சொக்கநாதர், தமிழறியும் பெருமான், முத்தமிழ்க்கோர்பயன், 8. சிவன் தருமிக்கெழுதிக்கொடுத்த தமிழ்ச்செய்யுள், 9. சிவன், பார்வதி, சுப்பிரமணியராகியமூவரும் தமிழர் என்று காட்டும் மதுரைக்கலம்பக ஆதாரம், 10. பிரமனும் அவருடைய மனைவிமக்களும் தமிழர், 11. விட்டுணு முதலான தேவர்களும் தமிழர்.

இருக்கு வேதமுதலான நூல்கள் கூறும் தேவர்கள் முதலில் கைப்பற்றிய பாகம் தென்பாண்டி நாடென்றும், சுராசுரர் முதலான தேவர்களும் அவர்களுடைய குருவும் அந்நாட்டிலேயிருந்தார்களென்றும், மும்மூர்த்திகளும் அந்நாட்டில் மாதவமியற்றினார்களென்றும், இப்படியாக இந்தியாவில் தேவர்களின் பூர்வஸ்தலம் தென்பாண்டி நாடென்பதாகவும், இந்துமார்க்கம் ஆரம்பமானதும் அந்நாட்டில் தான் என்பதாகவும் முந்தின அத்தியாயத்தில் பார்த்தோம். இந்த அத்தியாயத்தில் தேவர்களின் சுயபாஷை (Mother-tongue) என்னவென்று பார்ப்போம்.

இந்தியாவில் பூர்வத்தில் வழங்கிய பாஷைகளிரண்டு வடகலை, தென்கலை என்பவைகளே. இவற்றிற்கு வடமொழியென்றும் தென்மொழியென்றும் பெயர். வடகலை என்றால் இந்தியாவுக்கு வடக்கிலிருந்து வந்தவர்கள் கொண்டுவந்து இந்தியாவின் வடபாகத்தில் பேசப்பட்டுவந்தபாஷை. தென்கலை என்றால் இந்தியாவின் தென்பாகத்திலிருந்து பரவியவர்கள் பேசியதும், இந்தியாவின் தென்பாகத்தில் நாளது வரை பேசப்படுகிறதுமான பாஷை. அதாவது வடகலை என்பது சமஸ்கிருதபாஷையையும் தென்கலையென்பது தமிழையும் குறிக்கின்றது. இவற்றில் வடகலையாகிய சமஸ்கிருதத்திலிருந்து உரியா, மராட்டி, பெங்காளி, உர்தூ, ஹிந்தி, குஜராட்டி, சிந்தி, பஞ்சாபி முதலிய கிளைப்

பாஷைகள்பிற்காலத்திலுண்டாயிற்று. அதன்பின்புசமஸ்கிருதபாஷை பேச்சுப்பழக்கமில்லாமல் மறைந்தது. தென்கலையாகிய தமிழிலிருந்து தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளுவம், சிங்களம் முதலிய கிளைக ளுண்டாகிப் பல விடங்களில் பேசப்பட்டுவந்தபோதிலும், அப்பாஷை களுக்கெல்லாம் தாயாகிய தமிழானது, தன்னுண்மைகுன்றாமல் இதுவ ரை பாலியத்திலே யிருக்கிறதென்றுபார்க்கிறோம். தமிழ்பாஷைக்கும் அப்பாஷையிலிருந்து தோன்றிய கிளைகளாகிய பிள்ளைகளுக்கும் திரா விட பாஷைகள் என்று பெயர். திராவிடம், திராமிடம், திரவிடம், திர மிடம், தமிழ் என்னும் பெயர்களெல்லாம் ஒருபொருட்கொண்ட மொழி களெனச் சதுரகராதி யாசிரியர் பொருளகராதியில் வரைந்திருக்கிறார்.

2. மூலபாஷைகளாகிய வடகலை,தென்கலையென்னுமிரண்டிலும், தேவர்கள் பேசிய பாஷை யென்ன? தேவர்கள் தென்தேசத்திலிருந்து போனவர்களானதால் தென்கலையாகிய தமிழே அவர்களுடைய சுயபாஷை.

3. செந்தமிழ் நாடு, அதாவது, கலப்பில்லாத் தமிழ் வழங்கியநா டென்னப்படும் பாண்டி நாட்டில் தேவர்கள் முதலில் குடியேறினவர்க ளானபடியாலும் செந்தமிழே தேவர்கள் குலபாஷை யென்றறியலாம். ஏனெனில் தேவர்கள் தான் அந்நாட்டை முதலில் கட்டிக்கொண்டவர் களே யன்றி, அவர்களுக்குமுன் ஒரு ஜாதியாராகிலும் அந்நாட்டிலி ருந்ததாக எந்த சாஸ்திரமுஞ்கூறுதபடியால், தேவர்களேதங்களுடைய சுயபாஷையை அந்நாட்டில் ஸ்தாபித்தார்கள் என்றறிக.

4. தேவர்களுக்குமுன் இந்நாடில் வேறெந்தஜாதியுமிருந்ததில்லை எனப்பார்த்தோம். அப்படியிருந்தால் தமிழ்பாஷைக்கு முந்தி யாதொரு பாஷையும் இந்நாட்டிலிருந்ததில்லை யென்றும், அது சமஸ்கிருதபாஷை க்கு அநேக யுகங்களுக்குமுன் னுற்பத்தியான பாஷை யென்றும், அது ஒருகாலத்தில் இந்தியாமுழுவதிலும், அதாவது, வடதேசத்திலுமுதலாய்ப் பேசப்பட்டு வந்ததென்றும் டாக்ட்டர் மக்ளீன் துரை சென்னை அர சாட்சிப்புஸ்தகம், 42, 112, 113-வது பக்கங்களில் வரைந்திருக்கிறார்.

* Tamil "* It stands *alone without any immediate predecessor*. In origin it must be *long anterior* to the Sanskrit" (Page 112 & 113).

" There is little doubt that the Dravidian languages are *incomparably older* in point of time than the Sanskrit. It is not an unreasonable supposition that they *once occupied the whole of Hindustan* and have been driven to their present position to the South and along the coast by the encroachment of other es coming from the North-West." (Page 42 of the of the Administration of the Madras Presidency,).

மக்ரின் அரை தமிழ்ப் பாஷையானது வடஇந்தியாவிலும் பேசப்பட்டு வந்ததென்றெழுதி யிருக்கிற பிரகாரம், கம்பராமாயணத்தில், இராமர் அயோத்தியைவிட்டு வனவாசஞ் செய்யும்படி தென்னிந்தியாவுக்கு வருகிறதற்கு முன்னமே தமிழ்ப்பாஷையிலும் சமஸ்கிருதத்திலும் தேர்ந்தவராயிருந்தார் என்று கூறியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர் நீங்குபடலம்,
140-வது கவி.

நன்சொற் கடந்தெனை நாளும்வளர்த்ததாதை
தன் சொற் கடந்தெற்கரசாள் வது தக்கதன்றால்
என்சொற் கடந்தாலுனக்கியாதுள தீனமென்றான்
தென்சொற் கடந்தான் வடசொற் கடற்கெல்லை தேர்ந்தான்.

இக்கவியில் இராமருக்கு ‘தென்சொற் கடந்தான் வடசொற்கடற்கெல்லை தேர்ந்தான்’ என்னும்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்கு தென்சொல் ஆகிய தமிழ்ப்பாஷையின் வரம்பு கண்டவரும், வடசொல்லாகிய சமஸ்கிருதபாஷையென்னும் கடலின் கரைகண்டவருமாகிய இராமமூர்த்தி என்றுபொருள். ஆகையால் இராமருடைய காலத்தில் தமிழ்ப் பாஷையானது வடநாட்டிலும் பேசப்பட்டு வந்ததென்றும், இராமர் தென்னாடுநோக்கி வனவாசஞ்செய்ய வருகிறதற்கு முன்னதாகவே தமிழ்ப்பாஷையிலும் தேர்ந்தவராயிருந்தாரென்றும் தெரிகிறது.

5. இராமர் என்னும் பெயரே சமஸ்கிருதபெயரல்ல தமிழ்ப்பெயர். அதற்கு அழகன், சுந்தரன் என்றுபொருள். இராமம்=அழகு (சதுரகராதி). கல்வியிற் பெரியவர் கம்பர் என்று சொல்லப்படும் ஆக்கியோனே இராமன் என்னும் பெயருக்கு அழகன் என்றேபொருள் படுமென்பதாகத் தம்முடைய நூலின் பற்பல இடங்களில் அப்பெயருக்குப் பதிலாக அழகன் என்னும் பெயரையே வழங்கிவந்திருப்பதற்கு இரண்டொரு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், காட்சிப்படலம்,
58-வது கவி.

ஆயிடையுரையாழிக் கழகன்றேவியும்
தீயனையவர் முகநோக்கித்தேம்பினாள்
நாயகன் றூதனும் விரைவினண்ணினான்
ஒய்விலதுயர் மரப்பணையினும் பரான்.

இக்கவியில் இராமன் தேவி என்று சொல்லவேண்டியதற்குப் பதிலாகக் கம்பநாடன் அழகன் தேவியென்றுசொல்லியிருப்பதாலும், தமிழகராதியாசிரியரும் இராமம் என்றால் அழகு என்றுபொருள்கூறுவதாலும் இராமன் என்னும் பெயருக்கு அழகன் என்றே பொருள் என்பதாக கம்பராமாயண ஆக்கியோனெழுதினார் என்றறிக.

ஷை காண்டம், சூடாமணிப்படலம்,

6-வது கவி.

அருந்ததியுரைத்தி யழகற் கருகு சென்றன்
பருந்தனையதேவி நெடுவெஞ்சர் சிறைவைப்பில்
பெருந்துயரினோடுமொரு வீடுபெறவில்லா
திருந்தனளெனப் பகரினென் னடிமையென்னும்.

இலங்கையிற் சிறையாயிருந்த சீதையைப் பார்த்து அனுமாரானவர் அருந்ததிபோன்ற கற்பினையுடைய சீதையே! நான் இராமரிடஞ்சென்று உன் தேவியை ராட்சதர்களுடைய சிறைக்களத்தில் கண்டும் அவள் சிறையை மீட்காமல் வந்துவிட்டேனென்று சொல்வேனாகில் அவர் என்னைத் தூதுவனாயனுப்பியதின் பயனென்ன என்று வினவினார் என்று பொருள். இக்கவியிலும் இராமருக்கு அழகன் என்னும் பெயர் கூறியிருக்கிறது.

இவ்வாறு அழகன், சுந்தரன் என்பதே இராமன் என்பதின் மூல பொருளானபடியால், சீதைக்குச் சுந்தரியென்றும் பெயர் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அதற்குச் சுந்தரன் மனைவி, இராமன் தேவியென்றேபொருள்.

ஷை காண்டம், உருக்காட்டுப்படலம்,

79-வது கவி.

வந்தவன் மேனிநோக்கி வானுயர் துயரின்வைகி
எந்தைநீயுற்றதன்மை யியம்பென விலங்கைவேந்தன்
சுந்தரி நின்னைச்செய்த வஞ்சனை சொல்லச் சொல்ல
வெந்தென வுலகமென்ன நிமிர்ந்தது சீற்றவெந்தீ

இக்கவியில் அனுமார் சீதையைப் பார்த்துச் சுந்தரி என்றழைக்கிறார். அதற்குச் சுந்தரன் தேவியே! இராமன் தேவியே! என்று பொருள்.

ஆகையால் இராமன் என்னும் பெயரே தமிழ்ப்பெயர். அதே பிரகாரம் சூரியசந்திரகுலத்தரசர்கள் பெயர்களெல்லாம் தமிழ்ப்பெயர்கள் என்பதாக அப்பெயர்களின் மூல தாற்பரியங்களை ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் 53-வது பக்க முதல் 84-வது பக்கம் வரை விளக்கிக்காட்டியிருக்கிறோம். ஆகையால் டாக்டர் மக்ளின் துரை சொல்லுகிறபடி தமிழ்ப் பாஷையானது இந்தியா முழுவதிலும் பூர்வ காலங்களில் வழங்கி வந்ததென்று ரூபகாரமாகிறது. அப்பாஷையே அதிபூர்வயுகங்களிலிருந்து வழங்கி வந்த பாஷையென்றும், சமஸ்கிருதமானது தமிழ்ப்பாஷை யுற்பத்தியாகி வெகு காலத்துக்குப் பின்னிட்டுற்பத்தியான பாஷையென்றும் ஏற்படுகிறபடியால், அதிபூர்வ குடிகளாகிய தேவர்கள் அதிபூர்வ பாஷையாகிய தமிழையே பேசின ஜாதியாரென்றறியலாம்.

6. தமிழ் நூல்களும் தமிழானது தேவர்களின் பாஷையென்றே கூறுகின்றன.

திருவிளையாடற் புராணம், சங்கப்பலகை தந்தபடலம்,
38-வது கவி.

நதியணிந்தவர் தம்மொடு நாற்பத்தொன்
பதின்மரென்னப் படும்புலவோரெலா
முதியவான்றமிழ் பின்னுமுறை முறை
மதிவிளங்கத் தொடுத்தவண் வாழு நாள்.

இக்கவியில் சிவபெருமானைச் சேர்த்து நாற்பத்தொன்பது புலவர்கள் தமிழில் பாடல்கள் பாடிக்கொண்டு தங்கள் நுண்ணறிவு தோன்ற வாழ்ந்திருந்தார்கள் என்று கண்டிருக்கிறது. இங்கே தமிழ்ப் பாஷையை 'முதியவான்றமிழ்' எனச்சிறப்பித்துப் பேசியிருக்கிறது. அதற்கு முதியவானவர் தமிழ், அதாவது, அதிபூர்வ குடிகளாகிய (முதிய) தேவர் (வானவர்) குலபாஷையாகிய தமிழ் என்று பொருள்.

மதுரைக் கலம்பகம்,
48-வது கவி.

தேத்தந்தகொன்றையான் றெய்வத்தமிழ்க்கூடன்
மாத்தந்தவேள மதமடங்க—மீத்தந்த
மாகவிமானம் வணங்கினமாற் கூற்றெமைவிட்
டேகவிமான முனக்கேன்.

இதன் கருத்து.

தேனொழுகும் கொன்றைமலர் மாலையணிந்த சிவபெருமான் எழுந்தருளிய ஸ்தலமும், தேவர்கள் பாஷையாகிய தமிழ் வழங்கும் ஸ்தலமுமாகிய மதுரையில் பெரிய கொம்புகளையுடைய திக்கசங்களின் மதமடங்கும்படியாக மேலே சுமத்திய இந்திர விமானத்தை நாம் வணங்கினோம்; இயமனே! நீ எம்மை விட்டுப் போகக்கடவாய். (யாவருயிரையும் கவர்ந்தோம், இனி இவனுயிரைக் கவரும் வன்மை நமக்கில்லையேயென்று நாணின) இந்த மானத்தைப் பூண்டொழுகுதலால் உனக்கு யாது பயன் என்பதாம்.

இக்கவியில் தெய்வத்தமிழ் என்று கண்டிருக்கிறது. அதாவது தேவர்கள் பாஷையாகிய தமிழ் என்று பொருள். ஆகையால் தேவர்கள் பாஷை தமிழென்றறியலாம்.

7. மும்மூர்த்திகளில் முதல்வராகிய சிவபெருமான் தமிழன் என்று காட்டும்படிக்கான வேறு ஆதாரங்களும் பார்க்கலாம்.

மதுரைக்கலம்பகம்,
79-வது கவி.

பாட்டுக்குருகுந் தமிழ்ச்சோக்கநாதர் பணைப்புயமே
வேட்டுக்குருகுமெய் நாணும் விட்டாள் வண்டுமென்குருகும்
பேட்டுக்குருகும் விட்டாளென் செய்வாளனல்பெய்யுமிரு
கோட்டுக்குருகு மதிக்கொழுந்துக் கென்குலக்கொழுந்தே.

இதன் கருத்து.

என் குலதிலகமாகிய பத்தினியானவள், அடியவர் பாடும் பாசுரங் களுக்குருகியருளும் தமிழராகிய சிவபெருமானது திரண்ட புயத்தை யே தழுவ விரும்பி, தன் கைவளையலையும உடம்போடு வளரும் நாண த்தையும் கட்டறவிட்டாள்; வண்டினையும், மெல்லிய அன்னத்தையும், பெண்ணுரையையும் தூதாக விட்டாள்; அனல் பெய்யும் இரு நுதி யையுடைய இளஞ்சந்திரனாகிய கொழுந்தை, அதாவது, சந்திரகுலத்தி லே சுந்தரபாண்டியனாக அவதரித்து மதுரையிலரசாண்ட சிவபெரு மானை, அடையும்படி வேறே என்ன தான் செய்வாள் என்பதாம்.

இக்கவியில் சிவபெருமானைத் தமிழ்ச் சோக்கநாதர் என்று சொல்லி யிருப்பதால். அவர் தமிழன் என்றறிக.

'சோக்கநாதன். The handsome lord, Siva as worshipped at Madura.'

(Winslow).

சொக்கம்—சுந்தரம், Beauty; நாதன்—அரசன், King. சுந்தரராசன், சுந்தரபாண்டியன் என்பது மூலார்த்தம்.

குலேசபாண்டியர் இலக்கண இலக்கிய முதலான சகல நூல்களி ன் முடிவு கண்டு மதுரையிலரசாட்சி செய்து வருங் காலத்தில் இடைக் காட்டுப் புலவர் பாண்டியனைக் கண்டு தமிழ்ச் சொல்லவேணுமென்று நினைத்துத் தாம் பாடின பாடல்களைப் பாண்டியன் முன்னே வந்து சொல்ல, பாண்டியன் அப்பாடல்களின் சொற்சுவை பொருட்சுவைக ளெல்லாந் தெரிந்தும் தன் மனத்திற் பொறாமையாலே தலையசைத்தல், மனமகிழ்தல், முகமலர்தல்களிலொன்றுஞ் செய்யாமல் பேசாதிருந்த படியால், இடைக்காடர் மிகவும் நாணி சிவபெருமான் கோயிலுக்குப் போய் சன்னிதியிலே விழுந்து கும்பிட்டு

தமிழறியும் பெருமானே! தன்னைச்சேர்ந்தார் நன்னிதியே! திருவாலவா யென்னும் மதுரைக்கரசனே!

இந்தப் பாண்டியன் கல்வியிற் சிறந்தவனென்று சொல்லக்கேட்டு வந்து பாடல்கள் பாடினேன், அதற்கு அவன் எவ்வளவுந் தலையசையாமல் அவமதித்தான் என்று முறையிட்டதாகத் திருவிளையாடற் புராணம் கூறுகிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், இடைக்காடன் பிணக்குத்தீர்த்த படலம், 8-வது கவி.

சன்னிதியில் வீழ்ந்தெழுந்து தமிழறியும் பெருமானே தன்னைச்சேர்ந்தார்
நன்னிதியே திருவாலவாயுடைய நாயகனே நகுதார் வேம்பன்
பொன்னிதிபோ லளவிறந்த கல்வியுமிக் குளனென்று புகலக்கேட்டுச்
சொன்னிறையுங் கவிதொடுத்தே னவமதித்தான் சிறிது முடிதுளக்கானகி.

இக்கவியிலும் சிவபெருமானுக்குத் 'தமிழறியும்பெருமான்' என்று கூறி யிருப்பதால் அவர் தமிழனென்றறிக.

N.B.—பெருமான் என்றால் அரசன் என்று பொருள்.
'பெருமான். A prince, A king'
(Winslow).

சிவபெருமான் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முவ்வகைப்பட்ட தமிழையும் (Prose, Poetic and Dramatic Tamil) சிறப்பிக்க வந்தவர் என்றும் பார்க்கிறோம்.

மதுரைக் கலம்பகம்.

45-வது கவி.

கண்முத்தரும்பின கொங்கை பொன் பூத்த கனி பவளத்
தொண்முத்தரும்புமென் பெண்முத்துக்கே முத்தமுண்டிமயத்
தண்முத்தமைந்ததபனிய மேதலைச் சங்கம் பொங்கும்
பண்முத்தமிழ்க்கோர்பயனே சவுந்திரபாண்டியனே.

இதன் கருத்து.

இமயமலையிற்றோன்றிய தண்ணிய முத்தமைந்த பொன்மலையே! அதாவது இமயமலையரசன் மகளாகிய பார்வதி தேவியாரை மணம் புரிந்தவராகிய மேருமலைக்கரசனே! மதுரையில் கூடிய தமிழ்ச் சங்கங்கள் மூன்றில் முதலாவது சங்கத்தில் தமிழ்ப் புலவர்களிலொருவராக எழுந்தருளி முத்தமிழையும் சிறப்பித்தவரே! சவுந்திரபாண்டியனென்னும் திருநாமத்தையுடையவரே! கனிந்த, பவளம் போன்ற வாயில் ஒள்ளிய முத்துப்போன்ற புன்முறுவலரும்பும் என்பெண் முத்தாகிய தலைவிக்குப் பிரிவால் கண்கள் நீர் சொரிந்தன, அவளது தனங்கள் பசலை பூத்தன, அவளிடத்திலேயே முத்தமுண்டுவென்பதாம்.

இக்கவியில் சிவபெருமான் 'முத்தமிழுக்கோர்பயன்' என்று கூறியிருப்பதால் அவர் தமிழனென்றறிக.

8. மேலும் சிவபெருமானனவர் தருமியென்னும் ஆதி சைவகுல பிரமசாரி என்பவனிடத்தில் தமிழ்ச்செய்யுளொன்றெழுதிக் கொடுத்து அதை வங்கிய சூடாமணியென்னும் சண்பக பாண்டியனிடம் கொண்டு போகச் சொன்னதாக ஒரு கதை திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறியிருக்கிறது. அக்கதையின் விபரமாவது:—

மதுரையில் தமிழ்ச்சங்கம் ஸ்தாபித்த வங்கிய சேகரபாண்டியனுடைய குமாரனாகிய வங்கிய சூடாமணியென்னும் சண்பக பாண்டியன் வையையாற்றங்கரையிலே சிவபெருமானை ஆராதிப்பதற்கான பல வகை மலர்களும் தரும்படியான நந்தனவனமொன்றுண்டு பண்ணித் தன் மனைவியோடும் மற்றும் அரசகுல ஆடவரோடும் பெண்களோடும் அவ்வனத்துக்குச் சென்று, அங்குள்ள தடாகங்களில் நீராடி, சந்தன களப கஸ்தூரி வாசனைகளணிந்து, அவர்களெல்லாரும் தேவாமிர்த பானஞ்செய்ய உட்கார்ந்து, குடங் குடமாகக் கொண்டு வந்து வைத்திருந்த தெள்ளமுதென்றும் புது மதுவென்றும் சொல்லப்பட்ட தேவாமிர்தத்தைப் பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் பளிங்காலும் செய்த கிண்ணங்க

ளில் வார்த்து நிரம்பக் குடித்த பின்பு, சண்பக பாண்டியன் சந்திரகாந்தச்சலவை மண்டபத்தில் தன்மனைவியோடு வீற்றிருக்கும்போது தென்றற் காற்றானது நல்ல திவ்விய பரிமளகந்த வாசந் தோன்ற முகத்துக்கு முன்னே வீச, அப்படி வீசின வாசத்தை நன்றாய் மோந்து பார்த்து பாண்டியன் இதேது புதிதான நல்லதிவ்விய பரிமள கந்தமாயிருக்கிறது, பூஞ்சோலைக் காற்று வீசினவாசமுமன்று, காற்றுக்கோ வாசமே கிடையாது, இது எதினுடைய சுயவாசமோவென்று ஆராய்ந்து, ஆலோசித்துத்திரும்பித்தன் தேவியைப்பார்த்தான். அப்போது அந்த வாசம் அவள் கூந்தலிலிருந்து வீசக்கண்டு, ஓ! ஓ! இந்த வாசம் வண்டுங் கண்டிராது, இதென்ன புதுமையென்று கொண்டாடி இவள் கூந்தலில் இந்த வாசம் செயற்கையால் வந்ததோ இயற்கையால் வந்ததோவென்று சந்தேகித்து, இப்போது நான் சந்தேகித்த கருத்தைத்தெரிந்து பாட வல்லவருண்டானால் அவருக்கு ஆயிரம் பொன் கொடுத்தேனென்று முடிப்புக்கட்டிக்கொடுக்க, சங்கப்புலவர்களெல்லாம் பாண்டியன் கருத்தை ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே வந்து சொல்லிச் சொல்லி மெய் விளங்காமல் அவமானப்பட்டுக் கிலேசிக்கலானார்கள். அப்போது தருமியென்னும் ஆதி சைவனொருவன் சிவபெருமான் கோயிலுக்குச்சென்று பணிந்து, ஆயிரம் பொன்னும் பெறும்படியான ஒரு கவி பாடியருளவேணுமென்று பிரார்த்தித்தான். அப்பொழுது சிவபெருமான்

"கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத்தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீ இய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற்றரிவை கூந்தலின்
நறியவுமுளவோ அறியும் பூவே"

என்னும் தமிழ்ச்செய்யுளொன்றெழுதித் தருமியிடம் கொடுத்தாரென்னும் கதையாலும் சிவபெருமான் ஆதிகாலத்திலிருந்த தமிழனென்றறியலாம்.

9. சிவபெருமானும், பார்வதி தேவியாரும், சுப்பிரமணியக்கடவுளும் தமிழர் என்பதற்கு வேறோர் ஆதாரம் கூறுவோம்.

மதுரைக் கலம்பகம்.

92-வது கவி.

தமரநீர்ப்புவன முழுதொருங்கின்ற டடாதகாதேவியென்றொருபேர்
தரிக்கவந்ததுவுந் தனிமுதலொருநீ சவுந்திர மாறனானதுவுங்
குமரவேள்வழுதி யுக்கிரனெனப்பேர் கொண்டதுந் தண்டமிழ் மதுரங்
கூட்டுணவெழுந்த வேட்கையாலெனி லிக்கொழிதமிழ்ப்பெருமையாரறிவார்

*　　*　　*　　*

இதன் கருத்து.

ஒலிக்கும் கடல் சூழ்ந்த உலகத்தினை ஒரு சேரச் சிருஷ்டித்த பார்வதி தேவியார் மலையத்துவச பாண்டியன் மகளாகிய தடாதகைப்பிராட்டி என்னும் திருநாமங் கொண்டவதரித்ததும், ஒப்பற்ற முதல்வ

ளுகிய நீ (சிவபெருமான்) சவுந்தரபாண்டியன் என்னும் பெயராலவதரித்தார், முருகக்கடவுள் உக்கிரபாண்டியனுக வந்தருளியதும், தண்ணிய தமிழின் சுவையை யருந்தவெழுந்த விருப்பத்தாலானுல், இவ்வினிமை யமைந்த தமிழ்ப் பாஷையின் பெருமையை அறிய வல்லவர் யார் என்பதாம்.

இக்கவியில் உமையவளாகிய பார்வதியும், சிவபெருமானும், முருகக்கடவுளும் முறையே தடாதகை, சுந்தரபாண்டியன், உக்கிரபாண்டியனென்னும் தமிழராக அவதரித்தார்கள் என்று கூறியிருப்பதாலும், அவர்களெல்லாரும் தமிழரென்றறியலாம்.

மதுரைக் கலம்பகம்,

11-வது கவி.

*　　*　　*

தருசுவையமுதெழு மதுரமதொழுகு பசுந்தமிழ்மாலை நிரம்பப்புனைந்தன
தளரியன்மலைமகள் வரிவளைமுழுகு தழும்பழகாக வழுந்தக்குழைந்தன
தளர்நடையிடுமிள மதலையின்மழலை ததும்பியவூற லசும்புக்கசிந்தன
தமிழ்மதுரையிலொரு குமரியைமருவு சவுந்தரமாறர் தடம்பொற்புயங்களே.

இதன் கருத்து.

தமிழ் வழங்கும் மதுரையிலரசாண்ட ஒப்பற்ற கன்னியாகிய தடாதகைப் பிராட்டியாரை மணம் புரிந்த சவுந்தரபாண்டியனுகிய சிவபெருமானின் சிறந்த அழகிய புயங்கள், கற்பகத் தருவின் இனிய மது பிரவாகிக்கின்ற வண்ணமாய் இனிமையொழுகும் அழகிய தமிழ் மாலைகளை நிறையச் சூடின; தளிர் போன்ற பார்வதியின் வரியமைந்த வளையல்கள் அழுந்துதலாலுண்டான தழும்புகள் அழகாகத் தைக்கக்குழைந்தன; தளர்ந்த நடையிட்டுச் செல்லும் இளமதலையாகிய முருகக்கடவுளின் சொல்லிற்றதும்பிய திருவாயூறலால் வழுக்கெடுக்கப் பொசிந்தன என்பதாம்.

இக்கவியில் சிவபெருமான் தமிழன் என்று சொல்வதற்காக, அவருடைய திருப்புயங்களெல்லாம் தமிழ் மாலைகளே சூடினவென்று கண்டிருக்கிறது.

10. சிவபெருமான் தமிழன் என்று பார்த்தோம். பிரமன் முதலான மற்றும் தேவர்களும் அதே குலத்தவர்களானபடியால் அவர்களும் தமிழர். பிரமனுனவர் தமிழனென்று குறிப்பித்துக்காட்டும் கதை போன்று திருவிளையாடற் புராணம், சங்கப்பலகை தந்த படலத்தில் பார்க்கலாம். அப்புராணத்தில், வங்கிய சேகரபாண்டியன் காலத்திலே மதுரையில் தமிழ்ச் சங்கமுண்டான விபரம் பின் வருமாறு கூறியிருக்கிறது :—

பிரமனுனவர் காசிப்பட்டணத்தில் பத்து அஸ்வமேதை யாகங்கள் செய்து முடித்து, தன் பத்தினிகளான வாணி, சாவித்திரி, காயத்திரி என்னும் மூவருடனே கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்யப்போகும் வழியில் வாணி என்பவள் ஓர் விஞ்சையர் கன்னியாடுகின்ற கானத்திலே தன்

மனதைச்செலுத்திக் கூடப்போகாமலங்கே தானே நிற்க, பிரமன் மற்றிருவரோடும் கங்கைக்குப் போய் ஸ்நானஞ்செய்து கரையேறும் தருணத்தில், வாணி யவ்விடம் சென்று, என்னையல்லாமல் நீர் எப்படி ஸ்நானஞ் செய்யலாமென்று கோபிக்க, அதைக்கேட்ட பிரமன் குற்றம் உன்மேலேயிருக்க நீ என்னை வீணே கோபித்த குற்றந்திர மானிட ஜென்மமெடுக்கக்கடவை என்று சபிக்க, அதன்பின் வாணியானவள் நக்கீரர், கபிலர், பரணர் முதலிய நாற்பத்தெட்டு தமிழ்ப் புலவராக அவதரித்து, சிவபெருமானோடு நாற்பத்தொன்பதிமராகி, மதுரையில் தமிழ்ச் சங்கம் ஸ்தாபித்தார்கள்,

என்னும் கதையால் மதுரையின் தமிழ்ச்சங்கமேற்படுத்தியவர்கள் வாணியின் மரபினரென்றும், அப்புலவர்களைப்போல வாணியும் தமிழ்ப் பெண் என்றும், அவள் பர்த்தாவாகிய பிரமனும் தமிழனென்றும் அறியலாம். கலைமகளாகிய வாணியின் சுயபாஷை தமிழானபடியால் தமிழுக்கே வாணி தமிழ் என்றும், தமிழ்ப்புலவர்க்குத் தமிழ் வாணர் என்றும் பெயர் :—

முருகர் ஒயிற் கொம்மிப் பாடல்.

7-வது கவி.

வாணிதமிழ்ச் சித்தார்த்திவருட
மகதினங்களேழ் தேதியினின்
மறையோன்-குருவிடையோன் தரு
முறைதங்கிய-நிறையன்பதி
மாநாகில் நன்னகர் வாசன்.

வள்ளியம்மன் கும்மி.

11-வது கவி.

மானியக்காரன் மயற்காரன் செய
மண்டலம் போற்றுஞ் செயற்காரன்
சீனிபோற் கிருஷ்ணன் கருத்தருளுங் கும்மிச்
செந்தமிழ்வாணர் பொறுத்தருளும்.

மனோன்மணியம் ஆசிரியரும், திருவனந்தபுரம் காலேஜ் பண்டிதருமாகிய சுந்தரம் பிள்ளை

"கலைமகடன் பூர்வதிசை காணுங்காலவள்விழியுள்
வலதுவிழி தென்மொழியா மதியாரோ மதியுடையார்"

என்கிறார். ஆகையால் தேவர்களின் சுயபாஷை தமிழென்றறிக.

11. திருவாதவூரர் புராணத்திலே, மாணிக்கவாசகர் சிதம்பரத்தில் புத்தரை வாதில் வென்று ஈழநாடன் மகள் ஊமையைப்போக்கிய பின்பு, சிவன் தபோதனர் வேடம்பூண்டு மாணிக்கவாசகரிடஞ்சென்று அகவல் நான்கும், திருச்சதகம் முதலான தமிழ்ப்பாடல் அறுநூறும், அகப்பொருட் கோவை நானூறு பாடலும் மாணிக்கவாசகர் சொல்லச்

சிவபெருமான் ஏட்டிலெழுதி, உயர்ந்த தமிழினிடத்தில் அன்பு மிருந்த சிவபெருமான் புஸ்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு தமது சபைக்கு எழுந் தருளி தேவர்களையும் மகாவிஷ்ணுவையும் பிரமதேவனையும் பார்த்து நமக்கடிமை செய்து நயப்பினைப்பெற்ற மாணிக்கவாசகன் சொன்ன இந்த நல்ல பாடல்களைக் கேளுங்களென்று அவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்தார் என்று வாசிக்கிறோம். இச்சரித்திரத்தைக்கவனித்தால் மும் மூர்த்திகளும் பூர்வகாலத்திலிருந்த தமிழர் என்னும் ஐதிகத்தைக் கொண்டே, சிவன் தமிழ்ப்பாடல்களை ஏட்டில் எழுதினாரென்றும் பிரம னும் விட்டுணுவும் அப்பாடல்களைக் கேட்டார்களென்றும் புராணிகர் வரைந்திருக்கிறார் என்றறியலாம்.

இதைப்பற்றிய பாடல்கள் சிலவற்றை இவ்விடம் வரைவோம்.

திருவாதவூரர் புராணம், திருவடிபெற்ற சருக்கம்,

5-வது கவி.

முன்புறநின்றவேத முதல்வரை முகத்தினோக்கி
யின்புறவாதவூர ரிருமென விருந்தபின்னர்க்
கொன்புனை மறையின்மிக்கீ ரெங்குளீர் கூறுமென்ன
மன்பெரு வளஞ்சேர்பாண்டி மண்டலத்திருப்பேனென்றார்.

தபோதனர் வேடம் பூண்டு வந்து தம் முன்னின்ற சிவபெருமானை மா ணிக்கவாசகர் பார்த்து உட்காரச் சொல்லி நீர் எவ்விடமிருந்து வந் தீர் என்று கேட்கச் சிவபெருமானவரைப் பார்த்து நாமிருக்கிறது தென் பாண்டி நாடென்றார் என்று பொருள்.

6-வது கவி.

பாண்டிநா டென்றபின்னர்ப் பரிவுடன்செறிவுகூறி
யீண்டுநீர் வருதல்வேண்டுங் காரியமியம்புமென்ன
வாண்டநா யகன்றனுணை யாகியகருமநும்மைக்
காண்டலே யென்றுபின்னுங் கருத்துறவிதனைச்சொன்னார்.

பாண்டி நாட்டிலிருந்து நீர் இவ்வளவு தூரம் வந்த காரணமென்னவெ ன்று கேட்கச் சிவபெருமானவரைப் பார்த்து உம்மைக் காணுவதற்கே வந்தேனென்று சொல்லிப் பின்னுமிவ்வாறு கூறுகிறார்.

9-வது கவி.

ஆதியை மன்றுளாடு மையனை யன்பினாலே
யோதிய தமிழின்பாட லுள்ளவை யோதவெண்ணி
மாதுயரகலவிங்கு வந்தனனெழுதல் வேண்டும்
வேதியர் பெருமானின்று விளம்பிடு விளங்கவென்றார்.

ஆதியாகிய சிவபெருமானைப் பற்றி நீர் சொல்லிய பாடல்களையெல்லாம் எழுதும்படியாக வந்தேனென்றார்.

10-வது கவி.

விண்ணகம் பரவுநாத னிவ்வகை விளம்பச்சிந்தை
நண்ணுமன்புடையராகி நற்சடை முடியார்தம்மை
யெண்ணருந் தமிழின்பாட்டா லியம்பியவையரப்போ
துண்ணெகிழ்ந் துளமெய்ஞ்ஞான வாசகமுவந்துசொன்னார்.

அப்போது மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தை மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னார்.

11-வது கவி.

அங்கவருரைத்தவெல்லா மம்பலத்தாடுமையர்
செங்கையிலேடுவாங்கித் தெளிவுற வரைந்தபின்னர்ப்
பொங்கியவருளினாரும் புகன்றிட ரகலத் தையல்
பங்கினர்தம்மைக்கோவை பாடுதல்வேண்டுமென்றார்.

மாணிக்கவாசகர் சொன்ன திருவாசகத்தைச் சிவபெருமான் தம்மு டைய கரத்தில் ஏட்டைப் பிடித்துக்கொண்டு எழுதிய பின்பு ஒரு கோவை பாடல்வேண்டுமென மாணிக்கவாசகரைக் கேட்டார்.

12-வது கவி.

மன்னியதவத்தின்மிக்கா ரதற்குளமகிழ்ந்துகூற
முன்னுறவிருந்துகோவை யெழுதினர்முடிந்தபின்னர்ப்
பொன்னவிர் வேணியார்தாம் புத்தகஞ்சேமித்தங்கண்
மின்னெனமறைந்தார்சொன்ன வித்தகரயர்ச்சிகொண்டார்.

மாணிக்கவாசகர் சொன்ன திருக்கோவை யெழுதிமுடிந்த பின்பு புத் தகத்தைக்கட்டிக்கொண்டு சிவபெருமான் மின்னலைப்போல்மறைந்தார்.

14-வது கவி.

செந்தமிழ்க்கன்புமிக்கார் சென்றுதம் மன்றிலெய்தி
யந்தரத்தவரைமாலை யயனைநன் முகத்துநாடி
நந்தமக்கடிமைபூண்டு நயந்தவனொருவன்சொன்ன
விந்தநற் பாடல்கேண்மி னென்றவர்க்கருளிச்செய்தார்.

செந்தமிழிடத்து அன்பு மிகுந்த சிவபெருமான் தம்முடைய சபைக்கு எழுந்தருளி தேவர்களையும் விட்டுணுவையும் பிரமாவையும் பார்த்து நமக்கடிமை செய்து நயப்பினைப்பெற்ற மாணிக்கவாசகன் சொன்ன இந்த நல்ல பாடல்களைக் கேளுங்களென்று அனுக்கிரகஞ் செய்தார் என்று பொருள்.

ஆகையால் தேவர்களென்னப்பட்ட க்ஷத்திரிய வீரர்களெல்லாம் அதிபூர்வகாலங்களில் தென்தேசத்தில் பரவியிருந்த தமிழரேயன்றி சமஸ்கிருதரல்லவென்று தெளிவாயறிகிறோம்.

——(:o:)——

IX-வது அத்தியாயம்

தேவர்கள் அமுதகுலத்தவர்.

1. தேவர்கள் திருப்பாற்கடல் கடைந்த விபரம், 2. திருப்பாற்கடல், கௌவை நீர்க்கடல், சொற்பரவை, பதிநீர், வாருணிநறவம், ஆலம், திருநீறு, சுரர், அசுரர் என்பவற்றின் மூலபொருள், 3. தேவர்பாஷ்ஷையாகிய தமிழ் என்னும் பெயரின் மூலதாற்பரியம், 4. தேவபாஷையாகிய தமிழில் அமுதைக் குறிக்கும் ஏராளமான பதங்கள், 5. பனை சிருஷ்டிக்கப்பட்ட விபரம்; கற்பகம், சொர்க்கலோகஜீவ விருட்சம், சிம்மண்ஸ் துரை, டெனன்று துரை, விவேக சிந்தாமணி கூறும் அபிப்பிராயங்கள்; பனைக்கு வழங்கிய மற்றும் பெயர்கள் சுரதரு, காமதேனு, சுரபி, சுரந்தி, ஆகாயகங்கை, 6. பனையே ரிஷிகளின் தபசுஸ்தானம், டெயிலர் துரை எழுதியிருப்பது, 7. இராமாயணம் கூறும் இயக்க ராட்சதருற்பத்திக்கதை, 8. இராட்சதர் சாணார் என்று மக்லீன் துரை கூறும் அபிப்பிராயம், 9. தென்பாண்டி நாட்டின் பூர்வகுடிகள் சாணார் என்று டக்கர் துரைசானி கூறுமபிப்பிராயம், 10. மும்மூர்த்திகளும் தென்பாண்டி நாட்டிலமுதிறக்கினதாகக் கூறும் ஆதாரம், 11. திருமால் அமுதகுலத்தவர், 12. சிவன், பார்வதி யென்பவர்களினுடை அமுதால் நனைந்திருந்ததென்று காசிக்கலம்பகம் கூறுகிறது, 13: யாகவிபரத்தாலும் தேவர்கள் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம், 14. இருவகைப்பானம், மேன்மக்கள்பானம், கீழ்மக்கள் பானம்.

பதினெண்கண தேவர்களென்னப்பட்டவர்களே இந்தியாவின் அதிபூர்வ குடிகளென்றும், அவர்கள் சுரர், அசுரர், இராட்சதர், கந்தருவர் முதலான பற்பல பிரிவினராயிருந்த போதிலும் ஒரேகுலத்தவரென்றும், அவர்களுடைய பொதுவான நிறம் கறுப்பென்றும், அவர்களுக்கு ஆரியர், க்ஷத்திரியர் என்னும் பெயர்களுண்டென்றும், வேதமாதி நூல்கள் கூறும் ரிஷிகளும் சோமசூரியாக்கினி குல இராஜாக்களும் அதேகுலத்தவர்கள்தான் என்றும், அவர்களரசாட்சி புரிந்தகாலத்தில் அவர்கள்தான் முதல்ஜாதியாக எண்ணப்பட்டுவந்தார்களென்றும், துரோணிய ஜாதியாராகிய பார்ப்பார் க்ஷத்திரியரால் மிகவும் இளிஞராக எண்ணப்பட்டு வந்தார்களென்றும், இந்தியாவில் க்ஷத்திரிய அரசாட்சி ஒழிந்தபின்பு பார்ப்பார் பூர்வ நூல்களை யெல்லாம் திருத்தி யெழுதி தாங்களே உயர்ந்த ஜாதியென்றும் க்ஷத்திரியரும் வைசியரும் இந்நாட்டிலில்லையென்றும் சொல்லி ஜனங்களை வஞ்சித்துவந்தார்களென்றும்,

தேவர்களென்னப்பட்ட க்ஷத்திரியரின் பூர்வ ஸ்தலம் இந்தியாவின் தென்பாகமேயன்றி வடநாடல்லவென்றும், அவர்களுடைய சுயபாஷை சமஸ்கிருதமல்ல தமிழென்றும் இதுவரை பார்த்தோம். க்ஷத்திரியராகிய தேவர்களின் குலத்தொழி லென்னவென்று இந்த அத்தியாயத்தில் பார்ப்போம்.

க்ஷத்திரியர் பொதுவாக யுத்தசன்னத்தராகவும் கிராமங்களுக்கும் நாடுகளுக்கும் அதிபதிகளாகவுமிருந்தபோதிலும், அக்குலத்தவர்களெல்லாம் இராஜாங்க வேலையிலேயிருந்தார்கள் என்று சொல்லக்கூடாது. ஆகையால், அக்குலத்தவர்களில் மிச்சமானவர்களின் பூர்வ தொழில் என்னவென்று பார்ப்போம்.

சுராசுரர்களைப்பற்றிப் பூர்வ நூல்கள் கூறும் முக்கியமான விஷயம் அமுதவுற்பத்தியே. சுரரும் அசுரரும் அடிக்கடி திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதவுற்பத்தி செய்துவந்தார்கள். இதைப்பற்றிய விபரமானது பூர்வநூல்களைத்திருத்தி யெழுதிய பொய்யின் மக்களால் மிகவும் நம்பத்தகாத விதமாய் வர்ணிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், அப்புராண விபரத்திலும் முதலாய் தேவர்கள் அமுதவுற்பத்தி செய்தவர்களின் குலத்தவரென்றறியும்படியான அம்சங்கள் மிச்சமாயிருக்கின்றன. புராணக்கதை வருமாறு:—சுரர், அசுரர் முதலான தேவர்களெல்லாம் கடலைக்கடைந்து அமுதெடுக்கும்படியாகக் கூடி, மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி, வாசுகி என்னும் பாம்பைக் கயிறாகப்பூட்டி, ஆயிரம் பருவகாலம் கடலைக்கடைய, அதிலிருந்து விஷந்தோன்றினதென்றும், அப்போது விட்டுணு முதலான தேவர்களெல்லாம் அதை யருந்தாமல் மலைத்து, சிவபெருமானிடம் அறிவிக்க, அவர் அவர்களுடைய துன்பத்தை நீக்கும்படியாகச் சென்று அமுதில் தோன்றிய விஷத்தையுண்டு, திரும்பவும் கடையும்படி உத்தரவளித்தாரென்றும், அப்படியே தேவர்கள் பற்பல நாட்களாகக்கடைந்து கொண்டிருக்கையில், மத்தாக உபயோகிக்கப்பட்ட மந்தரகிரி ஒருபக்கம் சாயவும் அத்துடன் கடலும் சாய்ந்து அமுதுவழிந்து சிந்தாதபடி விட்டுணுவானவர் ஆமைவடிவமாகி அதைத் தாங்கிக்கொண்டு நின்றாரென்றும், அப்போது அந்த அமுதக்கடலிலிருந்து தன்மந்திரி யென்பவர் ஒருகையில் அமுதகமண்டலமும், ஒருகையில் தண்டாயுதமும் பிடித்தவராயெழுந்து வந்தார் என்றும், அதன்பின்பு அறுபதுகோடி அரம்பை ஸ்திரீகள் அமுதக்கலசங்களுடன் எழும்பி வந்தார்களென்றும், அதன்பின் அவர்களுக்கு ஏவல் செய்யும் தோழியர் அனந்தம்பேர் தோன்றினார்களென்றும், அதன்பின் கடிவாளம் பூண்ட போர்க்குதிரைதோன்றினதென்றும், அதன்பின்பு கவுத்துவ மணியும், தெய்வலோகபஞ்சதருக்களும், தேனும், சந்திரவெண்குடையும், தேவேந்திரனுடைய அயிராவதம் என்னும் யானையும், மூத்தவளாகிய மூதேவியாரும், சந்திரனும், இளையவளாகிய இலக்குமியும் ஒன்றின்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றினார்களென்றும், கடைசியாக வாருணி நறவம் என்னும் அமுது தோன்றினதென்றும், அந்த அமுதைப்பருகின தேவர்களுக்குச் சுரர் என்றும் பருகாதவர்களுக்கு அசுரர் என்றும்பெயருண்டாயிற்றென்றும், இலக்குமியையும் கவுத்துவமணியையும் விட்டுணு

எடுத்துக் கொண்டாரென்றும், அமுதை யருந்தும்போது தேவர்கள் எமக்குமக்கென்று சண்டைசெய்ய, விட்டுணு மோகினிவடிவமாகி அசுரரைவஞ்சித்து சுரர் அமுதருந்தும்படிசெய்து, அசுரரைச் சங்கரித்து மூவுலகத்தரசாட்சியையும் சுரருக்குக் கொடுத்தாரென்றும் கதை.

கூர்மபுராணம், இராமனவதரித்தவத்தியாயம்,

57-வது கவி.

மாயிருஞாலந் தாழியாய் மத்து மந்தரமாமதிதறியாய்க்
காயும் வெவ்விடத்து வாசுகி நாணுக்கடற்புனல் வெண்டயிராக
வாயிரம் பருவங் கடைதலுமாலம் புறப்படமால் முதலிய அமரர்
பாய்விடையுயர்த்த பனிமதிக்கண்ணிப்பண்ணவன் பதம்பழிச்சினரால்.

58-வது கவி.

வெயிலுடன் முளைத்துக்கிளைத்த செம்மேனி விமலனுங் கெய்திமால் முதலாஞ்
செயிரறு தேவர் பருவரறுடைத்துத்திகழ் விடமருந்தினனகல
மயிலியல் பாகனருளினை வியந்து மான் முதலாகிய தேவர்
பயில்தருகடலை மீளவும் வியந்து பற்பல நாட்கடைந்தனரால்.

59-வது கவி.

மந்தரந்தாழ மாயவனுமை யுருக்கொடு வலியினுற் றூங்கி
யுந்துநீர்க்கடலைக் கடைதலுமோர்கை கமண்டல மோர்கை தண்டேந்தி
நந்தலில் தன்மந்திரி முதற் பிறந்தார் நாடகக் கூத்தியராகு
மந்தயிலரம்பை மகளிர் தெள்ள முதோடறுபது கோடி வந்துதித்தார்.

60-வது கவி.

நிலவுகொப்புளிக்கும் வெண்ணகைத்துவர்வாய் நிகரெறியரம்பையர்தமக்குச்
சிலதியரனந்த மகளிர் வந்துதித்தார் திகழ்வளிமனத்தினுங்கடிய
கலினவாம்புரவி பிறந்தது பின்னர்க்கருங்கடல் முழுவதுஞ்சிவப்பப்
புலரியிலெழுந்த சேட்டிளங்கதிரிற் கவுத்துவம் பிறந்தது பொலிவின்.

61-வது கவி.

வியன்சினைத்தருக்களைந்து மாங்குதித்த விண்ணவர் முதலினோர் யாரும்
பயன்படுதேனுப் பிறந்தது மற்றோர் பான்மதிக்குடையவனுதித்த
தியங்குநூற்கோட்டுவரை நிகரயிராவணப்பகடெழுந்தது பின்னர்த்
தயங்கொளிமுகத்துக்காக்கை மீதுயர்த்ததௌவையாங்குதித்தனளன்றே.

62-வது கவி.

பூங்கதிர் பரப்பி யுலகெலாம் விளக்கும் புண்ணியத்திங்களாங்குதித்த [டு
தோங்குபைங்கணைக்காற் சேயிதழ்க்கமலத்தொழுகொளிபரப்புபொற்பொகுட்
வாங்கு நுண்ணுசுப்பிற்றிதலை பூத்தலர்ந்தவனமுலைச்சேயரி நெடுங்கட்
டிங்குயிற்குதலைப்பொன்னுறழ் மேனித்திருமகளுதித்தனளன்றே.

63-வது கவி.

வாநுணி நறவம் பிறந்தது பின்னர் மற்றது நுகர்தலாற்றேவர்
சீர்கெழசுராரயின ரஃதுண்ணாரசுராரயினர் சிறந்தோங்கு
மாரமுதுதித்த தலங்கொளி மணியுந் திருவையுமாயனுக்களித்தா
ரோர்கெழுமமுதமெமதுமதென்னவவுணருமமரருமேற்றூர்.

64-வது கவி.

ஏற்றவர்தம்மை மாயவன் விலக்கி மோகினியுருவொடு மெய்தத்
தோற்றியவமுத முதலிய வெவையுஞ் சுரர் தமக்களித்தலு மாற்ற
மூற்றிருந் தொழுகும் வச்சிரப்படையாலடல் கெழுமவுணரையொறுத்தாங்
காற்றலின் மகவான் பொன்னுலகனைத்துந் தனதடிப்படுத்தினனளித்தான்.

இப்படியாக விட்டுணுவானவர் அசுரரை வஞ்சித்து சுரருக்கு அமுதளித்த காரணத்தால் வில்லிபுத்தூராழ்வார் மகாபாரதம், உத்தியோகபருவம், கிருட்டிணன் றூதுசருக்கம், 77-வது, 80-வது கவிகளில் விட்டுணுவுக்கு, தேவர்களுக்கமுதளித்த மாயோன், அமுதக்கடல் என்னும் பெயர்கள் வழங்கி வந்திருக்கின்றன.

77-வது கவி.

இருந்து வந்தருளிறைவனை யிறைஞ்சினனிறைஞ்சிப்
பெருந்து வந்தனைப்பிறப்பையு மிறப்பையும் பிரித்தான்
மருந்து வந்தனை யமரருக்கருளிய மாயோன்
விருந்து வந்தனனென்றுள முருகிய விதுரன்.

குறிப்பு :—மருந்து—தேவாமிர்தம், வந்தனை யமரருக்கு—வணங்கிய தேவர்களுக்கு, அருளிய— கொடுத்த, மாயோன்— திருமால் என்றுபொருள்.

80-வது கவி.

முன்னமேதுயின்றருளியமுது பயோததியோ
பன்னகாதிபப் பாயலோ பச்சை யாலிலையோ
சொன்ன நால்வகைச் சுருதியோ கருதிநீயெய்தற்
கென்னமாதவஞ் செய்த திச்சிறுகுடிலென்றான்.

குறிப்பு :—பயோததி=பயம்+உததி ; பயம்—தேவாமிர்தம், உததி—நீர் தங்குமிடம், கடல். அமுதக்கடல் என்றுபொருள்.

இப்படியாக சுராசுரர் முதலான தேவர்களும் சிவன், விட்டுணு முதலான மூர்த்திகளும் அமுத வுற்பத்தி செய்வதில் முயன்றார்களென்றேற்படுகிறபடியால் அவர்கள் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம்.

2. சுராசுரர் முதலான தேவர்கள் தென்பாண்டி நாட்டாரென்று பார்த்தோம். ஆகையால் தேவர்கள் அதிபூர்வகாலங்களில் கடைந்து அமுதெடுத்ததாகச் சொல்லப்படும் திருப்பாற் கடலும் அந்நாட்டினுள்ளதே. திருப்பாற்கடல் என்னும் பெயர் கொண்ட சமுத்திரம் இவ்வுலகின்கண் எங்ஙனுமில்லையென்றறிவாளிகளுக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆகையால் புராணிகர் கூறும் திருப்பாற் கடல் சமுத்திரமல்ல. கடல் என்னும் பெயர் சமுத்திரத்தை மாத்திரமல்ல, மிகுதியையும் குறிக்கும் என்பதற்கு திருஷ்டாந்தங்களனேகமுண்டு. குணசீலனை ஒருவனைக் குணப்பெருங்கடல் என்றும், கருணையுள்ளவனொருவனைக்கருணைக்கடல் என்றும் சொல்லுகிறோம். குணப்பெருங்கடல் என்றால மேன்மையான குணம் மிகுதியாகவுடையவனென்றும், கருணைக்கடல் என்றால் கருணை மிகுதியாகவுடையவனென்றுமே பொருள். திருப்பாற்

கடல் என்னும் வாசகத்தில் வழங்கும் கடல் என்னும் பதமும் மிகுதியையே குறிக்கிறது. எந்த வஸ்துவின் மிகுதியைக் குறிக்கிறதென்று திருப்பாற் கடலுக்கு வழங்கும் மற்றும் பெயர்களாலறியலாம். திருப்பாற் கடலுக்குச் சோற்பரவை, கௌவைநீர்க்கடல் என்னும் பெயர்கள் ஒரு பொருட் கொண்ட மொழிகளாக வழங்கியிருக்கின்றன. அவற்றிற்கு மேற்கோள் வருமாறு:—

அருணாசல புராணம், பாவந் தீர்த்தசருக்கம்,
20-வது கவி.

கற்பமுடிவாயிருள் பெயர்ந்து புலர்காலத்
தற்பவிருணின்றது மன்னுளிறையினாலே
சோற்பரவைமாய னுணராது துயில் கொள்ளச்
சிற்பரமயோகியர்கள் செம்மலை நினைந்தார்.

இதன்கருத்து.

பூர்வத்தில் கற்பகாலம் முடிந்து மகத்தாகிய அந்தகாரம் நீங்கி வெளிச்சமுண்டாகிற காலத்தில் கொஞ்சம் அந்தகாரம் நின்றதையறியாமல் விட்டுணுவானவர் திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டார், அப்போது மேன்மையான யோகிகள் சிவபெருமானை நினைத்தார்கள் என்றுபொருள். இக்கவியில் திருப்பாற் கடலுக்குச் சோற்பரவை என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

இலிங்கபுராணம், துருவன் துருவபதமடைந்தவத்தியாயம்,
17-வது கவி.

இவ்வகைய விடர்கோடி கடந்துதவ மியற்றுதல் கண்டிரங்கி யார்க்குங்
கௌவைநீர்க்கடற் றுயிலுங்கார்மேக வண்ணனெழிற்கனுழன்மேலாய்த்
தெவ்வகற்றுங் குலிசன்முதற்றேவரெல்லா மிருபுடையுந் திரண்டுசெல்ல
வெவ்வழல்காலடற்றிகிரி வலனேந்தி யாங்கவன்முன் விரைந்துற்றானே.

கூர்மபுராணம், கண்ணனவதரித்த வத்தியாயம்,
66-வது கவி.

கவ்வைநெடுநீர்வாவிக் கடவுட்கமலமுகத்தின்
செவ்வீவழிதல்போலக் கண்ணீரொழுகச்சிறுவன்
பவ்வத்திரையின் பிறவாப்பவள மலர்வாயன்னை
யெவ்வெத்திசையு முலகுமிறைவன் வாயுட்கண்டாள்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் திருப்பாற் கடலுக்கு முறையே

கௌவை நீர்க்கடல், கவ்வை நெடுநீர் வாவி

என்னும் பெயர்கள் வழங்கியிருப்பதால் திருப்பாற் கடலுக்கு சோல் பரவை, சௌவை நீர்க்கடல் என்னும் பெயர்களும் வழங்கி வந்திருக்கின்றனவென்றறியலாம். சோல், கௌவை என்னுமிரண்டு பெயர்களும் பனையமுதைக்குறிக்கும் பதங்கள் (சதுரகராதி பார்க்க). பரவை என்றால் கடல், மிகுதி என்று பொருள். ஆகையால் சொல் பரவை, கௌவைநீர்க்கடல் என்னும் பெயர்களுக்கு பனைபமுதை மிகுதியாகவுடைய

மரம், அதாவது, பனைமரம் என்று பொருள். பனையமுதருந்தி வருகிறவனைப் பால் பருகி வந்தான் என்று தற்கால உலக வழக்கத்தில் வழங்கும் வசனத்தாலும் பால் என்னும் பதம் பனையமுதைக்குறிக்கிறதென்றறியலாம். அதுவே தேவர்களுடைய திருப்பால். பனையமுதுக்குத் தற்காலத்திலும் வழங்கும் பதிநீர் என்னும் பெயர் தேவர் பானம் என்பதையே குறிக்கிறது. பதி-அரசன், எப்பொருட்கு மிறைவன்; நீர்-பானம். ஆகையால் பதிநீர் என்றால் அரசர் பானம், அதாவது, க்ஷத்திரியர் பானம், அல்லது தேவர் பானம் என்றே பொருள். இப்படியாக திருப்பாற் கடல் என்னும் பனைமரத்திலுண்டான தேவாமிர்தம் என்னும் பதிநீரைப் பருகினபடியால் தான் தேவர்களுக்குச் சுரர் என்னும் பெயருண்டாயிற்றென்றும், அதைப் பருகாதவர்களுக்கு அசுரர் என்னும் பெயருண்டாயிற்றென்றும் மேலே நாம் எடுத்துரைத்த கவிகளொன்றில் கண்டிருக்கிறது.

"வாருணிநறவம் பிறந்தது பின்னர் மற்றது நுகர்தலாற்றேவர்
சீர்கெழுசுரரா யினரஃதுண்ணா ரசுரராயினர்......"

இங்கே கூறிய வாருணிநறவம் என்னவென்று சதுரகராதி தெரிவிக்கும். வாருணி, நறவம் என்னும் இரண்டு பெயர்களுக்கும் பனையமுதென்று பொருள்; ஆகையால் வாருணிநறவம் என்றால் அமுதில் தோன்றிய அமுதம் என்று பொருள். அமுதில் தோன்றிய அமுதமென்று கூறுவதற்குக் காரணமென்னவெனில் திருப்பாற்கடலை ஆயிரம் பருவம் கடைந்தபோது, அதாவது, பனையில் அமுதவுற்பத்தி செய்யும்படியாக வெகு காலம் முயற்சி செய்து வந்தபோது, முதலில் ஆலம் தோன்றினது. ஆலம் என்றால் ஆலியென்னும் பனையமுதிலிருக்கும் விஷம். அந்த விஷம் என்னவெனில் கள்ளிலிருக்கும் மயக்ககுணமாகிய லாகிரிக்குணம். விஷமானது அதை யருந்துகிறவர்களின் உயிரைப் பிரிக்கிறதுபோல, லாகிரிக்குணமுள்ள கள்ளானது அதையருந்துகிறவர்களின் மேன்மையை அவர்களைவிட்டுப் பிரிக்கிறது. மயக்கமுண்டுபண்ணுகிற கள்ளை யாவரருந்தினாலும் அவர்கள் நீசராகவே எண்ணப்படுகிறார்கள். ஆகையால் அந்த விஷம்போன்ற மது தான் தேவர்கள் முயற்சியால் முதலிலுண்டாயிற்று. அதைப்பார்த்து தேவர்களஞ்சி சிவபெருமானிடஞ்சென்று வேண்ட, அவர் வந்து தேவர்களுடைய துன்பத்தை நீக்கி மறுபடியும் திருப்பாற்கடலைக் கடையும்படியாகச் சொன்னார் என்றும் அதன் பின்பு வாருணிநறவமுண்டாயிற்றென்றும் கூர்மபுராணம் கூறுகிறது. மற்றும் நூல்களில் சிவபெருமான் அந்த விஷத்தை யுண்டாரென்றும், ஆகையாலவருக்கு ஆலமுண்டகண்டன் எனும் பெயர் வழங்கியதென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. சிவபெருமான் பனையமுதில் தோன்றிய விஷமாகிய லாகிரிக்குணத்தை யுண்டாரென்று சொன்னால் அந்த லாகிரிக்குணத்தை நீக்கும்படிக்கான ஓர் வஸ்துவைக் கண்டு பிடித்தாரென்றே பொருள். அந்த வஸ்து என்னவென்று திருவாலவாய்த்தேவாரம், நீற்றுப்பதிகம், 1-வது கவியில் கண்டிருக்கிறது:—

"மந்திரமாவது நீறு வானவர்மேலது நீறு"

அதாவது நீற்றப்பட்ட சுண்ணாம்பாகிய நீறே அந்த வஸ்து. அதுவே

கள்ளென்னும் இழிவான பானத்தைப் பதிநீர் என்னும் தேவர் பானமாக்குகிறது. ஆகையால் சிவன் விஷத்தை யுண்டாரென்றால் விஷத்தை நீக்கும்படிக்கான சுண்ணாம்பைக் கண்டு பிடித்தார் என்று பொருள். இப்படியாக ஆதியில் அமுதமுற்பத்தி செய்யுங் காலத்தில் முதலில் ஆலம் என்னும் கள்ளுற்பத்தியாக, தேவர்களதை யருந்தாது சிவபெருமானிடஞ்சென்று வணங்க, அவர் சுண்ணாம்புப் பிரயோகத்தைச்சொல்லிக் கொடுத்ததினால், தேவர்கள் மறுபடியும் திருப்பாற்கடலைக்கடைந்தபோதுண்டாகிய அமுதத்துக்கு வாருணிநறவம் என்று பெயர். அதாவது, அமுதில் தோன்றிய அமுதம், வெரிநீரில் தோன்றிய பதிநீர் என்று பொருள். பதிநீர் என்னும் வாருணிநறவத்தைப்பருகின தேவர்களுக்குச் சுரர் என்னும் பெயருண்டாயிற்று (சுரம்-பனையமுது) : சுரர் என்றால் பனையமுதருந்தியவர்களென்றும், அசுரர் என்றால் அதை அருந்தாதவர்களென்றும் பொருள் என்பதாகக் கூர்ம புராணத்தாலறியலாம். ஆகையால் தென்பாண்டி நாட்டில் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த தமிழராகிய தேவர்கள் அமுதகுலத்தவரென்றறிக.

3. தேவர்களென்னப்பட்டவர்கள் தென்பாண்டி நாட்டில் அதிபூர்வ காலங்களில் குடியேறினவர்களென்றும், அவர்களே தமிழ்ப்பாஷையை இந்நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்தவர்களென்றும் பார்த்தோம். தேவர்கள் பாஷைக்கு வழங்கும் தமிழ் என்னும் பெயராலும் தேவர்கள் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம். தமிழ் என்னும் பதத்துக்கே அமுதகுலத்தவர்கள் பாஷையென்று பொருள். அது தமியம் என்னும் மூலபதத்தினின்றுற்பத்தியானது. தமியம் என்றால் பனையமுது. ஆகையால் தமிழ் என்றால் தமியர் குலபாஷை, பனையமுது உற்பத்தி செய்பவர்கள் பாஷை யென்பது மூலார்த்தம்.

தமிழ் என்னும் பதமே அமுதம் என்னும் பொருளில் வழங்கி வந்திருக்கிறதாகவும் பார்க்கிறோம்.

அருணாசலபுராணம், திருவவதாரச்சருக்கம்,

53-வது கவி.

சந்தனமணமுந்தெய்வத் தமிழ்ப்புதுமணமுங்கொண்டு
வந்ததுமலையத்தென்றல் வசந்தமந்திரியுஞ்சேர்ந்த
திந்துவுநிலவாம்வெள்ளை வலையினையெறிந்ததெங்குங்
கொந்தலரிளமாவெல்லாங் கோகிலமுழங்கிற்றன்றே.

இதன் கருத்து.

மன்மதனானவன் சிவனை ஜெயிக்கும்படி புறப்பட்டபோது, பொதியமலையிலிருந்து சந்தன வாசனையும் தேவாமிர்தத்தின் புது மணமுங் கலந்த தென்றற் காற்று வீசினது, வசந்த காலமானது மன்மதனுக்குப் பிரதானியாக வந்தது, சந்திரன் தன்னுடைய வெண்மையான கிரணங்களை நான்கு பக்கமும் வீசிற்று, புஷ்பம் நிறைந்த இளமையான மாமரங்களிலெல்லாம் குயில்கள் கூவிற்று என்பதாம்.

இக்கவியில் தேவாமிர்தத்தை தெய்வத்தமிழ் என்று கூறியிருப்பதால் தமிழ் என்பதற்கு அமுதம் என்று பொருளாகிறதென்றறிக. 'தெய்வத்தமிழ்ப் புதுமணம்' என்றால் தேவாமிர்தத்தின் புது மணம், தேவாமிர்தம் இறக்கினவுடனே யுண்டாகிற வாசனை. ஆகையால் தமிழ் என்னும் பெயர் பதிநீர் என்னும் பொருளில் வழங்கியிருக்கிறதென்றறிக.

அருஞ்சலபுராணம், வச்சிராங்கதபாண்டியன் சருக்கம்,
1-வது கவி.

தோடுகமழ்சந்தன வனத்திடை திரிந்தே
நீடுதமிழின் சுவையளைந்து நெடுநாளா
யாடுமயிலன்னவர்க ளன்னநடைபோல
வாடமிசை தென்றல்புகும் வையைவளநாடு.

இதன் கருத்து.

பூவிதழ்மணக்கும் சந்தன வனத்தின் மத்தியில் சஞ்சரித்து, நெடுங்காலமாக நிலைபெற்ற தேவாமிர்தத்தின் இனிமையை யருந்துகிறவர்களும், அநேக நாளாகத் தோகையை விரித்தாடுகின்ற மயில் போன்ற மேனியை யுடையவர்களுமான பெண்கள் நடக்கும் அன்னப்பட்சியின் நடைபோல, வாடைக் காற்றோடு தென்றற் காற்று வருகின்ற வையை யாறு பொருந்திய தென்பாண்டி நாடு என்பதாம்.

இக்கவியில் தென்பாண்டி நாட்டின் சிறப்பைப் புராணிகர் கூறுகிறார். அது

1. வையையாறு பொருந்திய நாடு,
2. வாடைக்காற்றோடு தென்றற் காற்றுலாவப் பெற்ற நாடு.

அக்காற்றுகளுலாவுகிறதெப்படியென்றால் அந்நாட்டிலுள்ளபெண்களின் அன்னநடை போல். அப்பெண்கள் யாரென்றால்

1. சந்தருஞ்சலம் என்னும் பொதியமலைப் பக்கங்களிலுள்ளவர்கள்,
2. அதிபூர்வ காலமுதலுற்பத்தி செய்து வரும் தேவாமிர்தத்தைப் பருகுகிறவர்கள்,
3. தோகையை விரித்தாடும் மயில் போன்ற மேனியையுடையவர்கள்

என்பதாம். இக்கவியிலும் தமிழ் என்னும் பதமானது தேவாமிர்தமாகிய பதிநீரைக் குறிக்கிறதென்றறிக.

ஆகையால் தமிழ் என்னும் பெயருக்கே அமுதம் என்று தாற்பரியமாகிறபடியால் அது அமுதகுலத்தவர்கள் பாஷையென்றறிகிறோம். தேவர்களே அப்பாஷையைத் தென்பாண்டி நாட்டில் ஸ்தாபித்தவர்களாகையால் தேவர்கள் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம்.

4. மேலும் தேவர்கள் அமுதகுலத்தவர்களானது பற்றியே, அவர்களுடைய பாஷையாகிய தமிழில் அமுதைக்குறிக்கும் பதங்கள் ஏராளமாயிருக்கின்றன. அவற்றில் சிலவற்றை இதனடியில் கூறுவாம்:

அமுதைக் குறிக்கும் பெயர்கள்.

Words denoting palm-wine.

1. அமரி,	2. அமிர்தம்,	3. அமிழ்தம்,	4. அமிழ்து,
5. அமுதம்,	6. அமுது,	7. அம்மியம்,	8. அரி,
9. அரிட்டம்,	10. அரிணை,	11. அரியல்,	12. அருகி,
13. அருப்பம்,	14. அருமருந்து	15. அளி,	16. அறிவழி,
17. ஆசவம்,	18. ஆதுவம்,	19. ஆம்பல்,	20. ஆம்பிலம்,
21. ஆலி,	22. ஆலை,	23. இக்கு,	24. இரேயம்,
25. ஈழம்,	26. எலி,	27. எலி,	28. கஞறம்,
29. கஞ்சா,	30. கல்லியம்,	31. களி,	32. கள்,
33. காடி,	34. காதம்,	35. காலி,	36. குடு,
37. குந்தி,	38. கொங்கு,	39. கௌவை,	40. சாதி,
41. சாயனம்,	42. சாலி,	43. சாறு,	44. சிக்கர்,
45. சிது,	46. சுண்டம்,	47. சுண்டி,	48. சுண்டை,
49. சுதை,	50. சுமாலி,	51. சுரம்,	52. சுரா,
53. சுரை,	54. சுலோகி,	55. சுழிகை,	56. சுவிகை,
57. சேரா,	58. சேறு,	59. சொல்,	60. ஞாளி,
61. தணியல்,	62. தமியம்,	63. தமிழ்,	64. தும்பி,
65. தேம்,	66. தேறல்,	67. தேன்,	68. தொண்டி,
69. தொப்பி,	70. நறவு,	71. நறு,	72. நறை,
73. நனை,	74. நாளி,	75. நாற்றம்,	76. படு,
77. பதினீர்,	78. பயம்,	79. பாடலி,	80. பாணி,
81. பாண்,	82. பாலி,	83. பால்,	84. பானம்,
85. பிரசம்,	86. பிரேயம்,	87. பிழி,	88. பிழிறு,
89. பேதை,	90. பொருணி,	91. மது,	92. மதுகரம்,
93. மதுரை,	94. மதுவம்,	95. மகரந்தம்,	96. மட்டு,
97. மத்தியம்,	98. மந்திரம்,	99. மருட்டம்,	100. மருந்து,
101. மறவி,	102. மாதவம்,	103. மாதுவம்,	104. மாரி,
105. மாலி,	106. முண்டகம்,	107. முருகு,	108. மேதை,
109. மௌலி,	110. யாது,	111. யானம்,	112. வடி,
113. வாணிதம்,	114. வாருணி,	115. விருணி,	116. விசளி,
117. வெறி,	118. வெடி,	119. வெள்ளை,	120. வேரி.

இவ்வளவு ஏராளமான பெயர்கள் தமிழில் அமுதைக் குறிக்கும் பதங்களாயிருப்பதால் அப்பாஷையானது ஆதியில் அமுத முற்பத்தி செய்யும் குலத்தவர்கள் பாஷையென்றும், அப்பாஷையை இந்தியாவுக்குக் கொண்டுவந்த தேவர்கள் அமுதகுலத்தவரென்றும் அறியலாம்.

5. தேவர்கள் அமுதகுலத்தவர்களானபடியால் பனைமர மென்னும் தாலவிருட்சமானது விசேஷித்த பிரகாரம் முப்மூர்த்திகளாலோசனையின்பேரில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதாக ஒருகதையுண்டு. தாலவிருட்ச உற்பத்தியைப் பற்றிய அக்கதையானது, சென்னை கிருஷிகபிராஞ்சு ரெவினியூபோர்டார், கவர்ன்மெண்டாரனுமதியின்பேரில் 1892-ம் ஸு பிரசுரம் செய்த 25-ம் நெ. புல்லட்டின் என்னும்புஸ்தகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (Bulletin No. 25, The Palmyra Palm and its Uses, by W. A. Symonds, Uncovenanted Assistant, Revenue Settlement, Board of Revenue, Agricultural Branch, Madras). அது வருமாறு :—

> "*Tala Velasam or Palm poem.*—A Sanskrit poem entitled *Tala Velasam*, the burden of which is the vast and varied utility of the palmyra, after describing the supernatural origin of this tree, professes to enumerate no less than eight hundred and one uses to which it is applied. This poem represents *men in remote ages* as discontented with creation as it came from the hand of Brahma, and supplicating Siva to supply them with the one thing needed, which should at once feed the hungry, heal the sick, and enrich the peoples, who, for want of it, were trembling like water on the leaf of the lotus. Siva heard. He interrogated Vishnu, the preserver, who laid the blame on Brahma. Brahma, with his finger under his underlip, pleaded that he had done his best, and was ultimately directed to create the palmyra. Since then the palmyra has been dedicated to Ganesa, and enrolled as *one of the five trees of the Hindu Paradise.* A Tamil proverb poetically says that it lives a thousand years and lasts another thousand when it dies."

இதன் மொழிபெயர்ப்பு.

" தாலவிலாசம் அல்லது பனைமரக்காவியம்.—தாலவிலாசமென்னும் சமஸ்கிருத காவியமானது பனையின் அபூருவ உற்பத்தியை விவரிப்பதோடு, அதில் எண்ணூற்றொரு பிரயோசனங்களுக்குக் குறையாமலிருக்கிறதாக எடுத்துக்காட்டிப் பனையின். பற்பலவித ஏராளமான உபயோகங்களைக் கூறுகிறது. அதிபூர்வ யுகங்களிலிருந்த மனிதர் பிரமாவால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வற்றைப்பார்த்து திருப்தியில்லாதவர்களாய்ச் சிவனிடம்சென்று, பசியுற்றவர்களுக்குப் போஜனமும், பிணியாளிகளுக்கு அவுஷதமும், யாவருக்கும் ஐசுவரியமும் கொடுக்கும்படிக்கான ஒன்றே தங்களுக்குத் தேவையென்றும், அது சிருஷ்டிக்கப்படாத படியால் தாமரையிலையின்மேல் நிற்குந் தண்ணீரைப்போல் தாங்கள் தளம்பிக் கொண்டிருக்கிறதாகவும் முறையிட்டதின்பேரில், சிவன் பாதுகாப்பவனாகிய விட்டுணுவைக் கேட்க, விட்டுணுபிரமாவின்பேரில் குற்றத்தைப் போட, பிரமாவானவர் தம்முடைய கீழுதட்டில்விரலைவைத்துக்கொண்டு

தம்மால் சாத்தியப்பட்டமட்டும் நன்றாய்ச்செய்து முடித்ததாகக் காரணஞ்சொல்ல, கடைசியாக பனையைச் சிருஷ்டிக்க உத்தரவுபெற்றாரென்றும், அதன்பின் அது கணேசருக்குப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு தெய்வலோக பஞ்சதருக்களி லொன்றாயிற்றென்றும், ஒருசமஸ்கிருத காவியம் கூறுகிறது. பனையிருந்தாலுமாயிரம் வருஷம் இறந்தாலுமாயிரம் வருஷம் என்னுமோர் தமிழ்ப்பழமொழியுண்டு" என்பதாம்.

தெய்வலோக பஞ்சதருக்களில் ஒன்றாகிய பனை கடைசியாகவுண்டான பிரமசிருஷ்டிப்பு என்று இக்கதைகூறுகிறது. தெய்வலோகபஞ்சதருக்களாவன (The five trees in Swerga) :—

1. சந்தனம்.
2. அரிசந்தனம்.
3. மந்தாரம்.
4. பாரிசாதம்.
5. கற்பகம்.

ஆகையால் பனைதான் சுவர்க்கத்தின் ஐந்தாவது தருவாகிய கற்பகம். பனையைக் கற்பக விருட்சம் என்று சொல்வது காரணப்பெயர். பனை நீடித்தகாலம் நிலைபெற்றிருக்கும் விருட்சம் என்றுகாட்டும்படிக்கான ஒரு பழமொழி சிம்மண்ஸ் துரை எழுதி யிருப்பதைப் பார்த்தோம். பனை ஆயிரம் வருஷம் உயிரோடிருக்கிறதென்றும், அதை வெட்டின பின்பும் ஆயிரம் வருஷம் அதன் உத்தரங்கள் நிலைபெற்றிருக்குமென்பதும் அந்தப் பழமொழியின் பொருள். ஆகையால் பனை நீடித்தகாலம் இருக்கும் மரம் என்னும் காரணத்தால் அதற்குக் கற்பகம் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. கற்பம் என்பது பிரமனுடைய வாழ்நாளுக்குப் பெயர்.

'கற்பமே பிரமன் வாழ்நாள் கற்பகத்தருசுவர்க்கம்.' (நிகண்டு).

ஆகையால் பனைக்கு வழங்கும் கற்பகம் என்னும் பெயருக்கு பிரமன் வாழ்நாள் போல நீண்ட காலமிருக்கும் விருட்சம் என்று பொருள். டெனண்டு துரை, பனைமரத்திலிருந்துண்டாகும் ஏராளமான பலன்களைக்கருதி, இந்துக்கள் அதைக் கணேசருக்குப் பிரதிஷ்டை செய்து, அதைக் கற்பவிருட்சம், அதாவது, சொர்க்கலோகத்தின் ஜீவவிருட்சம் என்று கொண்டாடுகிறார்கள் என்றெழுதிவைத்திருக்கிறார்.

"From the multifarious uses of the palmyra and its products, the Hindus have dedicated it to Ganesa, and celebrate it as the '*Kalpa*' *tree or* '*tree of life*' *of their paradise.*" (Tennant's Ceylon quoted by Dr. Bradshaw).

இந்துக்களுடைய சுவர்க்கலோக மென்னும் தேவேந்திரலோகமானது சென்னைராஜதானியிலுள்ள கீழ்காற்றுமலைப் பிரதேசங்கள் தானென்று காட்டும் ஆதாரங்கள் முன்னமே எடுத்துரைத்தோம் (118-வது பக்கம் பார்க்க). பனைமரமானது எல்லா சிருஷ்டிப்புகளுக்கும் பின்னுலுண்டான பிரமசிருஷ்டிப்பு என்று கூறிய காரணத்தால் அதுதெய்வலோக

பஞ்சதருக்களில் ஐந்தாவது விருட்சமாயிற்று. திருவிளையாடற் புராணத்தில் விருட்சங்களில் சிறந்தது கற்பக விருட்சம் என்று கூறுகிறார். ஆகையால் இந்துக்கள், தெய்வலோகத்திலுள்ள சந்தானம், அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம் என்னும் ஏனைய நான்கு விருட்சங்களைப் பார்க்கிலும் ஐந்தாவது விருட்சமாகிய கற்பகமே சிறந்ததென்றுகொண்டாடினார்கள் என்றறிகிறோம். பனைவெல்லத்துக்குக் கற்பகக்கட்டி என்று வழங்கும் பெயரானது பூர்வத்தில் பனைக்குக் கற்பகம் என்னும் பெயர் வழங்கினதென்பதைக் காட்டும் ஓர் ஆதாரம்.

விவேக சிந்தாமணியிலும் பனைக்குக் கற்பகத்தரு வென்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறதைப்பார்க்கிறோம்.

11-வது கவி.

கற்பகத்தருவைச் சார்ந்த காகமுமமிர்தமுண்ணும்
விற்பன விவேகமுள்ள வேந்தரைச் சார்ந்தோர் வாழ்வர்
இப்புவிதன்னிலென்று மிலவுகாத்திடுங் கிளிபோல்
அற்பரைச் சேர்ந்தோர் வாழ்வதரிதரிதாகு மம்மா.

இதைப்போன்ற மற்றும்அநேகம் காரணப்பெயர்களும் பனைக்குச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. திருஷ்டாந்தமாக பனைக்குச் சுரதரு என்று ஓர் பெயர் புராதன நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சுரம் — பனையமுது, Palm—wine
தரு — மரம், Tree.

ஆகையால் சுரதருவென்பதற்குப் பனையமுதைக் கொடுக்கும் மரம், பனைமரம் என்றுபொருள். கற்பக விருட்சத்தின் பிரயோசனங்கள் மிகவும் ஏராளமானதாலும், அது பசியுற்றவர்களுக்குப் போஜனமும், பிணியாளிகளுக்கு அவுஷதமும்,யாவருக்கும் ஐசுவரியமும் கொடுக்கும்படிக்கான விருட்சமானதாலும் அதைப் புராணிகர், சகலமும்கொடுக்கும்படியானதும், காமதேனுவென்றும் சுரபியென்றும் பெயர்கொண்டதுமான தெய்வலோக பசுவென்றும் அதைப்பற்பல விதமாகப் புராணங்களில் அலங்கரித்து கூறியிருக்கிறார்கள்.

காமதேனு = The fabled cow in the world of the gods which supplies every want.
சுரபி = The cow of the celestials.

(Winslow).

பனையின் மதுவானது காமத்தை மூட்டுகின்றதினால் பனைக்குக் காமதேனு வென்னும் பெயருண்டாயிற்று.

காமம் = ஸ்திரி, புருஷர்களுக்குண்டாகும் மோகம், Lust, Lasciviousness.
தேனு = தேனையுடையது
தேன் = பனையமுது, Palm-juice.

(சதுரகராதி)

ஆகையால் பனைக்கு வழங்குகிற காமதேனு வென்னும் பெயருக்கு, காமத்தை விளைவிக்கும் பனையமுதைக்கொடுக்கும் விருட்சம் என்று

பொருள். பனையமுதை யருந்துகிறதினாலே காமம் அதிகரிக்கிறதென்பது யாவருமறிந்த சங்கதியாம். மன்மதனுக்கு (The Indian Cupid) வழங்குகிற மதுசகன், அதாவது, மதுவின் தோழன் என்னும் பெயராலுமறியலாம்.

பனைக்கு வழங்குகிற சுரபி யென்னும் பெயரும் காரணப்பெயர்.

சுரபி = சுரம் + அபி.

சுரம் = பனையமுது, Palm-wine.

அபி = மிகுதி.

c. f. அபிதாபம் = *Great heat.*

(Winslow)

ஆகையால் சுரபி என்றால் சுரத்தை மிகுதியாகவுடைய மரம், பனையமுதைமிகுதியாகவுடைய மரம், பனைமரம் என்றுபொருள்.

மேலும் புராணிகர் இக்கற்பக விருட்சத்தைச் சுரநதி யென்றும் ஆகாயகங்கை யென்றும், பேசுகிறார்கள்.

சுரநதி = The celestial Ganges, ஆகாயகங்கை

(Winslow).

இப்பெயர்களும் காரணப்பெயர்களே. சுரம் என்றால்பனையமுதென்று பார்த்தோம்: நதியென்றால்நீர்ஓடும்வழி (the course of water-flow). ஆகையால் சுரநதி யென்றால் பனையமுதாகிய நீர் ஓடுகிற வழியென்று பொருள். பனையமுதானது பனைவிருட்சத்தின் வழியாய் மடல்மட்டும் சென்று வடிகிறபடியால், பனைக்குச் சுரநதியென்றுபெயர், அதாவது, சுரமாகிய பனையமுது செல்லும் வழியென்பது மூலார்த்தம். ஆகையால் பனைக்கு வழங்குகிற சுரநதியென்னும் பெயரும் காரணப்பெயர் என்றறிக.

பனைக்கு வழங்கும் ஆகாயகங்கை யென்னும் பெயரும் காரணப்பெயர். அதற்கு உன்னதவிருட்சம் என்று பொருள்.

ஆகாயம் = Air, வானம்.

கங்கை = கங்கு + ஐ = கங்குவையுடையது.

கங்கு = பனைமட்டையினடிப்புறம், The bottom of a palmyra stem which parts and embraces the tree.

(Winslow)

c. f. கங்கு மட்டை = The bottom of a palmyra leaf stalk encircling the tree. (Winslow).

,, கங்குவடலி = The young palmyra-tree with the dried leaves still adhering to its strunk.

(Winslow).

ஆகையால் ஆகாயகங்கை யென்னும் பெயருக்கு ஆகாயத்தில் பனம் மட்டைகளையுடையவிருட்சம், பனைமரமாகிய உன்னதவிருட்சம் என்று பொருள். கீழ்தேசங்களிலே (In the Eastern countries) பனைதான் அதிக உயர்ந்த விருட்சமாக ஒப்புமை கூறுவது பூர்வகால முதல் வழக்

கம். அதிகமாய் வளர்ந்த ஒருவனைப் பனைமரம்போல் வளர்ந்தவன், பனையிற் பாதியிருப்பான் என்று சொல்லுகிறது வழக்கம். சத்தியவேதத்தில் (Holy Bible),

"நீதிமான் பனையைப்போற் செழித்து லீபனோனிலுள்ள கேதுருவைப் போல் வளருவான்"

என்று கூறியிருப்பதால் பனைபூர்வகாலமுதல் மேன்மையான விருட்சமாக எண்ணப்பட்டு வந்திருக்கிறதென்றறியலாம். ஆகையால் பனைக்கு வழங்குகிற ஆகாயகங்கை யென்னும் பெயருக்கு ஆகாயத்தில் பனைமட்டைகளையுடைய உன்னத விருட்சம் என்றுபொருள். பனைக்கு வழங்கிய ஆகாயகங்கை யென்னும் பெயரால் பனையமுதுக்கு ஆகாசப்பால் என்னும் பெயர் வழக்கத்தில் சொல்லப்பட்டு வருகிறது.

இப்படியாகப் பனைமரமானது தேவர்களுடைய குலவிருட்சமான காரணத்தால், அது திருப்பாற்கடல் என்றும், கற்பகம் என்றும், சுரதருவென்றும், காமதேனுவென்றும், சுரபி என்றும், சுரநதி யென்றும், ஆகாயகங்கை யென்றும் பற்பல பெயர்களால் போற்றப்பட்டு வந்திருக்கிறதை இந்து நூல்கள் யாவற்றிலும் பார்க்கலாம்.

தாலவிலாசத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களைச் சற்று கவனித்துப் பார்ப்போம். அதிபூர்வயுகங்களிலிருந்த மனிதர் பிரம சிருஷ்டிப்புகள் யாவற்றையும் பார்த்து திருப்தியடையவில்லையென்றும், அதற்குக் காரணமாக அவர்கள் விரும்பிய வஸ்து ஒன்றுதான், அதைப்பிரமன் சிருஷ்டிக்கவில்லையென்றும், அந்த வஸ்து எத்தன்மையதென்றால் பசியுற்றவர்களுக்குப் போஜனமும், பிணியாளிகளுக்கு அவுஷதமும், யாவருக்கும் ஐசுவரியமும் கொடுக்கும்படிக்கான ஒரே வஸ்துவென்றும், அத்தன்மைய வஸ்து எதுவென்று கண்டுபிடிக்கும்படியாகச் சிவன், பிரமன், விட்டுணு என்னும் மும்மூர்த்திகளும் ஆலோசனை பண்ணினார்களென்றும், கடைசியாகப் பனை தான் அத்தன்மைய வஸ்துவென்றறிந்து பிரமன் அதைச் சிருஷ்டித்து தெய்வலோக பஞ்சதருக்களில் ஒன்றாக வைத்தாரென்றும், அதன் பின்பு இந்தியாவின் அதிபூர்வகுடிகள் திருப்தியடைந்தார்களென்றும் தாலவிலாசம் கூறுகிறபடியால், பனையே தங்களுக்குவேண்டிய சகல சம்பத்துகளையும் கொடுக்கும்படிக்கான வஸ்துவென்றெண்ணிய இந்தியாவினதிபூர்வ குடிகளாகிய தேவர்கள் அமுதகுலத்தவரேயன்றி வேறெக்குலத்தவருமல்லவென்று பரிஷ்காரமாயறியலாம். இந்நாட்டிலுள்ளவர்களுக்குப் பனையினும் சிறந்த விருட்சம் வேறொன்றுமில்லாதபடியால் நாலடியாரில் சிநேகத்திலுத்தமர்களானவர்கள் நினைத்தற்கரிதாகிய சிறந்த பனைமரத்துக்குச்சமமானவர்களென்று சொல்லியிருக்கிறது:—

நாலடியார், பொருட்பால், நட்பாராய்தல்,
6-வது கவி.

கடையாயார் நட்பிற் கமுகனையரேனை
யிடையாயார் தெங்கினனையர்—தலையாயா
ரெண்ணரும்பெண்ணை போன்றிட்ட ஞான்றிட்டதே
தொன்மையுடையார் தொடர்பு.

இக்கவியில் சிநேகத்தில் அதமர் கமுகுவிருட்சத்துக்கும், மத்திமர் தெங்குவிருட்சத்துக்கும், உத்தமர் பனைமரத்துக்கும் ஒப்பிடப்பட்டிருக்கின்றமையாலும், பனைமரத்துக்குச் சேர்ந்திருக்கும் எண்ணரும் பெண்ணை என்னும் விசேஷத்தாலும் பனையினும் சிறந்த விருட்சம் இந்நாட்டிலில்லை என்றறியலாம். பெண்ணை என்பது பனையின் பெயர் களிலொன்று:—

“பெண்ணை தாலம் புல் தாளி போந்தையென்
றெண்ணிய நாமம் பனை யெனவிசைப்பர்”

என்னும் சூத்திரத்தாலறிக.

திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த திருக்குறள் என்னும் நூலானது வித்வான்களால் தேவாமிர்தத்தைப்போலும், தமிழ் நாட்டாரால் சிறந்த தர்மசாஸ்திரமாகவும் மதிக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்நூலின் சிறப்பைக்கூறும் ஓர் கவியை எடுத்துக்காட்டுவோம்.

திருவள்ளுவ மாலை,

6-வது கவி.

என்றும்புலராது யாணர்நாட்செல்லுகினும்
நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்று நீர்மையதாய்க்குன்றாத
செந்தளிர்க்கற்பகத்தின் றெய்வத்திருமலர்போன்
மன்புலவன் வள்ளுவன் வாய்ச்சொல்.

இதன் கருத்து.

தன்னழகு எக்காலத்திலும் குன்றாது,நாட்பட்டாலும் நிலைபெற்று, பக்குவ காலங்களில் வெளிப்படுகின்ற பூங்கொம்பினின்று மதுரம்பொருந்திய பதநீரைச் சொரிகின்ற தன்மையுடையதாய், செங்குத்தாக வளர்கின்ற அழகிய குருத்தோலைகளையுடையதாய் விளங்கும் கற்பகமென்னும் பனையின் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய அழகிய மலர்க்கொம்பானது மனுமக்களுக்குப் பதநீர் என்னும் தேவாமிர்தத்தைக் கொடுத்து இன்பந்தருகின்ற பிரகாரம், இராச புலவனாகிய திருவள்ளுவர் வாயிற் பிறந்த திருக்குறளும் மானிடர்களுக்குத் தரும சாஸ்திர விதிகளைப்புகட்டி மோக்ஷானந்தத்தைக் கொடுக்கிறதென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. பனையானது தேவர்கள் என்னப்பட்ட ஜாதியாரின் குலவிருட்சமானபடியால், அதன் மலருக்குத் தெய்வத்திருமலர் என்னும் நாமம் இக்கவியில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், தனியன்கள்,

8-வது கவி.

இம்பர் நாட்டிற் செல்வமெல்லா மெய்தியரசாண்டிருந்தாலும்
உம்பர் நாட்டிற் கற்பகக்கா வோங்கு நிழலிருந்தாலுஞ்
செம்பொன் மேரு வனையபுயத் திறல்சேரிராமன் றிருக்கதையில்
கம்பநாடன் கவிதையிற்போற் கற்றோர்க்கிதயங் களியாதே.

இதன் கருத்து.

ஒருவன் இப்பூலோக முழுவதையும் ஒரு குடைக்குள்ளடக்கியாண்டு சகல பாக்கியங்களும் பெற்றனுபவித்தாலும், சுரர் என்னப்பட்ட தேவர்கள் நாட்டிலுள்ள பனைமரச்சோலைகளுக்குள்ளே குடியிருந்து பதிநீர் என்னும் தேவாமிர்தத்தை உண்டு மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தபோதிலும் அவைகள் கம்பநாடனியற்றிய இராமாயணத்தைப்போல மனதுக்கு மதுரந் தரத்தக்கவையல்லவென்று சொல்லியிருப்பதாலும் பனையானது முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும் குலவிருக்ஷம் என்றறியலாம்.

6. தேவர்கள் அமுதகுலத்தவர்களானபடியால் ஆதிகாலத்திலிருந்த ரிஷிகளெல்லாரும் பனைமரத்தின் பக்கமாயிருந்து தபசு செய்தார்கள் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. கைலாசகிரியைக் குறித்து டெயிலர் துரை எழுதிய ஒரு நூலில் பூர்வ முனிவர்களின் தபசுஸ்தானங்கள் பின்வருமாறு வரையப்பட்டிருக்கிறது (Vide Taylor's Oriental Manuscripts, Appendix B, page 17):—

"கைலாசகிரிக்கு வலது புறத்தில் மூன்று கற்பக விருட்சங்களுக்கு நடுவிலே ஆதிசேடன் தபசு செய்கிறான். அதற்குக் கீழ்புறம் யமதருமராஜன் ஒரு அக்கினிக்குண்டத்தின் மத்தியில் ஒரு கற்பகவிருட்சத்தின் கீழ்த்தபசு பண்ணுகிறான். அதற்குக்கீழ்புறம் மூன்று இருடிகள் இரண்டு கற்பக விருட்சங்களின் கீழிருந்து தபசு செய்கிறார்கள். கைலாச பருவதத்தடிக்குச் சமீபத்தில் ஒருவன் கற்பக விருட்ச சேருபனாய்ச் சுவாமியைத் தரிசனை பண்ணுகிறான். அதற்குத் தென்புறம் நாலு கற்பக விருட்சத்திற்கு அப்புறம் பதுமபாத ரிஷியும் அவருடைய மூன்று சிஷர்களும் தபஞ் செய்கிறார்கள். அதற்குத் தென்புறம் இரண்டு கற்பக விருட்சங்களிருக்கின்றன. அதற்கு மேற்புறம் இரண்டு கற்பக விருட்சத்தின் கீழே கிருட்டிணவர்மா தபசு செய்துகொண்டிருக்கிறான். அதற்கு மேற்புறம் ஒரு கற்பக விருட்சத்தின் கீழாக ஓமகுண்டத்தடியில் சயனேத்தான பாதர் தபசு பண்ணுகிறார். அதற்கு மேற்கே ஒரு கற்பக விருட்சத்தின் மேல் சுவேதபாங்க ரிஷி தபசு பண்ணுகிறார். அதற்கு வடக்கே புஷ்கரணி நதிக்கரையில் இரண்டு கற்பக விருட்சத்தின் நடுவில் கிருட்டிணவர்ம ரிஷியும் கனகரூபி ரிஷியும் தவஞ் செய்கிறார்கள்" என்பதாம்.

கைலாசகிரி யென்னும் வெள்ளிமலையானது மேருவுக்குத் தென்பாரிசத்திலுள்ளது. சிவபெருமானுடைய இருப்பிடங்களிலொன்று.

"ஏமவெற்பென்று கைலாயவெற்பென்று மலையாசலத்தென்று முறைவார்"

(மதுரைக்கலம்பகம்).

இக்கைலாசகிரியில் அளவிறந்த கற்பக விருட்ச சோலைகளிருந்ததாகத் திருக்குற்றாலப்புராணம், கைலாயச்சருக்கம், 14-வது கவி கூறுகிறது:—

பொன்றழைப்பன நித்திலமுகைப்பன புனைபூண்
சென்றழைப்பன பைந்துகிற் காய்ப்பன செழும்பொற்
கொன்றைமத்தமு மிலைந்தவனுறையிற் குழுமி
மன்றலிற் பலகோடி கற்பாடவி வயங்கும்.

கற்பாடவி என்றால் கற்பகச்சோலை (கற்பகம் + அடவி) என்றுபொருள். பலகோடி கற்பாடவி வயங்கும் என்று கண்டிருப்பதால் அளவிறந்த கற்பக விருட்சங்கள் என்னும் பனைமரங்கள் கைலாயகிரியின் சாரலிலிருந்தனவென்றறிக.

நாம் மேலே கூறிய ஆதாரத்தில் சிவபெருமான் எழுந்தருளிய கைலாயகிரியில் அளவிறந்த கற்பகம் என்னும் பனைமரங்களிருந்ததாகவும், பூர்வகாலத்து ரிஷிகளெல்லாம் அப்பனைமரங்களின் மேலும், அவற்றின் கீழும் அவற்றிற்கு மத்தியிலும் நின்று தபசு செய்தார்கள் என்றும் கூறியிருப்பதால் அம்மலைக்கிறைவனாகிய சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவரென்னும் காரணத்தினால் தான் ரிஷிகள் பனைமரத்தையே தபசு ஸ்தானமாக்கினார்களென்றறியலாம்.

7. சுராசுரர் அமுதமுற்பத்திசெய்ததைக் கூர்மபுராணிகர் கூறிய வண்ணம், வான்மீகி இராமாயணத்தில் பூர்வீக ராக்ஷசருற்பத்தியைப் பற்றிச்சொல்லிய கதையாலும் தேவர்கள் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம். அக்கதை வான்மீகியின் உத்தர ராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது வருமாறு:—

"சகல லோக நிர்மாண நிபுணரான பிரமதேவர் ஆதியில் பாணியைப் படைத்து, அதனைக் காக்கும் பொருட்டுச் சில பூதங்களைச் சிருஷ்டித்து, நீங்கள் இதனைக் காக்கக்கடவீர் என்றபோது, அவர்களில் பசியுற்ற சிலர் உண்ணக்கடவேமென்றனர்; பசியுறாத சிலர் காக்கக்கடவேமென்றனர். இங்ஙனமுரைத்த அவர்களை நோக்கிக் கமலாசனர் நகைத்துக்கொண்டு உண்ணக்கடவோம் என்றவர் இயக்கராகக்கடவரென்றும், காக்கக்கடவோம் என்றவர் இராட்சதராகக்கடவரென்றருளிச்செய்தனர்; அதனால் இயக்கர் என்று ஒரு குலத்தாரும் இராட்சதரென்று மற்றொரு குலத்தாருமாயினர்"

என்பதாம். இந்த இராமாயண வசனத்தில் தேவகணங்களில் இயக்கர், இராட்சதர் என்னும் இருபிரிவாரின் பூர்வோத்திரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் பிரமதேவர் ஆதியில் பாணியைப் படைத்தார் என்று கண்டிருக்கிறது. பாணி யென்னும் தமிழ்ப் பெயருக்குப் பனையமுதென்று பொருள். ஆகையால் இக்கதையாலறியும் சத்தியமென்னவெனில் இயக்கர், இராட்சதர் என்னும் இருவகை தேவகணத்தவரும் அமுதகுலத்தவர்கள் என்பதாம். கூர்மபுராண அமுத முற்பத்திக் கதையில் சுரர் என்னும் அமுதகுலப்பெயர் வழங்கிய பிரகாரம், இக்கதையில் இயக்கர் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. இயக்கர் என்பதற்கு இக்கு மூல பதம். இக்கு என்றால் பனையமுது. ஆகையால் இயக்கர்

என்றால் இக்கு வென்னும் பனையமுதை யுருந்துகிறவர்கள் என்று பொருள். இவர்களமுதை யருந்தினார்களென்றும் இக்கதை கூறுகிற படியால், இக்கதையில் வரும் பாணி என்னும் பெயரானது தமிழ்ப்பெயரென்றும், அதற்குப் பனையமுதென்றே பொருளென்றுமறியலாம். ஆனால் சிலர் இக்கதையில் வரும் பாணியென்னும் பெயர் சமஸ்கிருதப் பெயரென்று வைத்துக்கொண்டு அதற்கு நீர் என்னும் தாற்பரியங் கூறுகிறார்கள். நீரைப்பருகுகிறவர்களுக்கு இயக்கர் என்னும் காரணப்பெயருண்டாக இடமில்லை. ஆகையால் பாணியென்பது சமஸ்கிருதப் பெயரல்ல தமிழ்ப்பெயரென்றும், அதற்கு நீர் என்றல்ல பதநீர் என்றே பொருளென்றும், இக்கதையாலும் தேவர்கள் அமுதகுலத்தவர்களென்று ருசுவாகிறதென்றுமறிக.

8. இராவணாதி இராட்சதர்கள் புலத்திய ரிஷி மரபினர் என்று காட்டும்படியாக இலிங்க புராணத்தில், புலத்தியன் குமாரனாகிய விச்சிரவாவென்பவருக்கு நான்கு மனைவிகளிருந்ததாகவும் அவர்களில்,

தேவவன்னினியென்பவளுக்கு		குபேரனும்,
கைகசி	,,	இராவணன், கும்பகருணன், விபீடணன் என்னும் குமாரரும் சூர்ப்பனகியென்னும் பெண்ணும்,
புட்போற்கடை	,,	மகாபாரிசன், மகோதரன், பிரகதத்தன் என்னும் குமாரரும் கும்பினசியென்னும் பெண்ணும்,
பகை	,,	திரிசிரா, தூடணன், சிகிவன் என்னும் குமாரரும் இரம்மியை என்னும் பெண்ணும்

பிறந்தார்கள் என்று கண்டிருப்பதால் இராவணாதி இராட்சதர்கள் புலத்திய ரிஷி மரபினரென்றறியலாம்.

இலிங்கபுராணம், தேவரசுரர் தோற்றமுரைத்தவத்தியாயம்,
20-வது கவி.

திரணவிந்து மகிழ்ந்தளித்த தேனார்கூந்த லிளிபிளையென்
றுரைசெய்மடவாள் புலத்தியனைமணந்தாங் குயிர்த்தாளுலகெல்லாம்
பரவுகீர்த்தி விச்சிரவாவென்பான்றன்னைப் பகரவனுக்
கரியமனைவிமார்களொரு நால்வருளராங் கறையுங்கால்.

21-வது கவி.

அவருட்டேவவன்னினி யென்றறைவாள் குபேரன் றனையளித்தா
ளுவமையில்லாக் கைகசி சீரோங்குசின ராவணனையுயிர்
கவருங்கும்பகருணனைச் சூர்ப்பனகிதன்னைக் கலையுணர்ந்த
வெவரும்புகழும் விபீடணனை யீன்றாளுலகமுள நடுங்க.

22-வது கவி.

மற்றைப்புட்போற்சடை யென்பாண்மகாபாரிசனை மகோதரனை
வெற்றிவடிவாட் பிரகதத்தன்றன்னைத் தீயின்விழுதன்ன
கற்றைக்குழறும் வெய்யமுலைக் கும்பினசியாங் கன்னியைவா
னுற்றதேவர் நாளுளுமுள்ள நடுங்கவுயிர்த் தனளால்.

23-வது கவி.

பகையென்றுரைப்பா டிரிசிராவென்பான் றனையும்பருதிவாட்
டிகழுந்தடக்கைத் தாடணனென்றுறைப்பான் றனையுந்திறல்வீதிச்
சிகிவன்றனையும் வரைவெருவத்திரண்ட முலைரம்பியைதனையும்
புகையும்விடத்தை வாளரவுபொழிந்தா லென்னவுயிர்த்தனளால்.

இப்படியாகக் குபேரன், இராவணன், மகோதரன், விபீடணன் முதலான இராட்சதர்களெல்லாம் ஏக சகோதரரென்றறிகிறோம். இவர்களில் மகோதரன் இராவணனுக்கு மந்திரியாக இருந்தார். இந்த மகோதரனைப் பற்றி மக்ளீன் துரை சென்னை யரசாட்சிப் புஸ்தகத்தில் பின் வருமாறு வரைந்திருக்கிறார் :—

" *Ravana's prime-minister, Mahodara, was a Shaunaun.*"

(Page 71, Volume I of the Manual of the Administration of the Madras Presidency).

இதன் மொழி பெயர்ப்பு

" **இராவணனுடைய மந்திரியாகிய மகோதரன் சாணன்** " என்பதாம்.

மகோதரனானவன் இராவணனுக்கு சகோதரனானபடியால் இராவணாதி இராட்சதர்கள் சாணரென்றறிகிறோம். இராட்சதரோ பதினெண்கண தேவர்களில் ஒரு கணத்தவர். அக்கணங்களெல்லாம் ஒரே குலத்தவரென்று முதலாவது அத்தியாயத்தில் விளக்கிக் காட்டினோம். ஆகையால் பதினெண்கண தேவர்களென்னப்பட்டவர்கள் எல்லாரும் சாணர் மரபிலுதித்த பற்பல கிளைகளேயன்றி வேறல்ல. சாணருடைய குலத்தொழில் அமுத முற்பத்தியென்று அறியாதவர்களில்லை. 1891-ஆம் எடுத்த ஜனசங்கை (Census) ரிப்போர்ட்டிலேயும் தக்ஷணத்தின்தென் பாகத்தில் சாணர் தான் மிச்சமாக அமுத முற்பத்தி செய்யும் ஜாதியாரென்று ஸ்டேவர்ட் துரை எழுதியிருக்கிறார்.

" The Shanans are the great toddy-drawing caste of the south of the Peninsula " (Page 297, Vol. XIII of the Madras Census Report).

ஆகையால் தேவர்களென்னப்பட்டவர்களெல்லாம் சாணர் என்று ரூபகாரமாகிறபடியாலும், அமுத முற்பத்தியே சாணருடைய குலத்தொழிலானபடியாலும் தேவர்கள் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம்.

9. தேவர்கள் தென்பாண்டி நாட்டில் அதிபூர்வ காலங்களில் குடியேறி அந்நாட்டை முதலில் கைப்பற்றினவர்களென்று பார்த்தோம். அந்நாட்டிலிருந்த பல ஜாதிகளிலும், பூர்வ ஜாதியென்று தற்

காலத்தில் எண்ணப்படுகிறவர்களும் அமுதகுலத்தவர்களாகவே இருப்பதால், தேவர்களென்னப்பட்டவர்கள் தற்காலத்தில் பூர்வ குடியென்றெண்ணப்படும் ஜாதியாரின் முற்பிதாக்களென்றறிக. திருநெல்வேலி நாட்டின் பூர்வ குடிகள் யாரென்று டக்கர் துரைசானி எழுதியிருக்கும் தென்னிந்தியாவின் சரித்திர சாரம் என்னும் புஸ்தகத்தாலறியலாம்.

The South India Sketches
by
Miss. S. Tucker,
Part I, Letter 4, Page 35.

"The villages in these palmyra groves are inhabited chiefly by *Shanars*, an industrious hard-working race, reckoned among the lower sub-divisions of the Sudras.'

"From all that I can find about them I am much inclined to agree with those who consider them to have been the *original possessors of the country*, and that when the conquering army of Rama took possession of the richer northern districts, the Shanars were suffered to retain their palmyras unmolested.'

"One strong argument in favor of this conjecture, is that in the southern part of Tinnevelly, the highest class of Shanars, called '*Nadans*,' *are the acknowledged proprietors of the soil;* in even when a Nadan has sold a piece of land, he retains the right to a sort of quit-rent.'

"Indeed the system is very like that of our *lords of manor*, with the addition of the remarkable privilege, that in any dispute that is brought into a court of law, with regard to landed property, though all other classes are obliged to establish their claims by written documents, it is only necessary for a Nadan to be identified as the Nadan of such a particular spot; and the disputed property is adjusted to him, unless the opponent can prove his purchase of it."

இதன் மொழி பெயர்ப்பு.

"இங்குள்ள கற்பக விருட்ச சோலைகளடர்ந்த கிராமங்களில் முக்கியமாய்ச் சாணார் வசிக்கிறார்கள்; அவர்கள் சுறுசுறுப்புள்ளவர்களும் முகத்தின் வேர்வை நிலத்தில் விழப்பாடு படுகிறவர்களுமான ஜாதியார், அவர்கள் சூத்திரருக்குள் தாழ்வான பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களெனத் தற்காலத்தில் மதிக்கப்படுகிறார்கள்.'

"நான் அவர்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த மட்டிலும், அவர்கள் இத்தேசத்தை முதலில் கைப்பற்றினவர்களென்றும், இராமனுடைய ஜெய

யீரசேனையானது மிகவும் செழிப்பான வடநாடுகளைப் பிடித்துக்கொண்டமையால், சாணார் தங்களுடைய கற்பக விருட்சங்களைத் தொந்தரவில்லாமல் அனுபவித்து வர இடம் பெற்றார்களென்றும் எண்ணுகிறேன் : இதே அபிப்பிராயங்கொண்ட மற்றவர்களுமிருக்கிறார்கள்.'

"இவ்வாறு அபிப்பிராயப்படுகிறதற்குப் போந்த நியாயமொன்றுண்டு. அதாவது, திருநெல்வேலிச் சீமையின் தென்னாட்டில் வசிக்கின்ற சாணார் குலப் பெரியோருக்கு நாடான் எனப்பட்டப் பெயர் வந்து வழங்குகின்றது. இப்பட்டப்பெயர் பெற்றிருக்கும் நாடாக்கள் நிலத்துக்குரிமையுடையவர்களாகிய நிலமைக்காரர் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். நாடான் ஒருவர் தன் காணியாட்சி நிலத்தின் ஓர்பாகத்தை விலைக்கிரயஞ் செய்து கொடுத்திருந்தபோதிலும், தன்னுடைய அதிபூர்வ பாத்திய வுரிமைக்காக மனை வரிப்பணம் வசூல் செய்யும் சுதந்திரம் அவருக்குண்டு,'

"இந்த வழக்கமானது இங்கிலாந்திலுள்ள மேன்மக்களாகிய பிரபுக்களுக்குள்ளிருக்கின்ற வழக்கத்தை ஒத்ததாக இருக்கிறதென்பது மெய். இங்கிலாந்திலுள்ள பிரபுக்களுக்கிருக்கும் பாத்தியதையைவிட நாடாக்களுக்கு அதிகமாக இருக்கும் சலாக்கியமென்னவெனில் நியாயஸ்தலங்களில் நில வியாச்சியம் நடக்கும் காலத்தில் மற்றும் ஜாதிகளெல்லாரும் எழுத்துமூலியமான தஸ்தாவேஜுகளைக்கொண்டு தங்களுக்கிருக்கும் நிலப்பாத்தியதையை ருஜுப்படுத்தவேண்டுவதாயிருந்தபோதிலும், நாடாக்கள் குலத்தவர்கள் விஷயத்திலோ, இன்ன நாடான் இன்ன நிலத்துக்குரியவரென்று சாட்சியங்களால் ருஜுப்படுத்தினாலே போதுமானது; எதிர்க்கட்சிக்காரன் வியாஜ்ஜிய நிலத்தை தான் கிரயத்துக்கு வாங்கினதாக ரூபிக்காவிட்டால், அந்நிலமானது நாடானுக்கே உரியதென்று தீர்ப்பாகின்றது'' என்பதாம்.

தென்னிந்தியாவின் சரித்திரசாரப் புஸ்தகத்திலிருந்து நாம் மேலே பெயர்த்தெழுதிய விபரங்களினாலே நாடாக்கள் தான் அதிபூர்வயுகங்களில் தென்பாண்டி நாட்டைக் கைப்பற்றின நிலமைக்காரர் என்று ஏற்படுகிறபடியால், இந்தியாவின் அதிபூர்வ குடிகளும் தென்பாண்டி நாட்டாரும் தமிழரும் கறுத்தமேனியை யுடையவர்களுமான தேவர்களென்னப்பட்டவர்கள் நாடாக்கள் குலத்தவர்களேயன்றி வேறெக்குலத்தையும் சேர்ந்தவர்களல்லவென்று அறியலாம். அந்நாடாக்களாகிய சான்றோர் கற்பக விருட்ச சோலைகளடர்ந்த கிராமங்களிலே முக்கியமாய் வசிக்கின்றபடியாலும், அமுதமுற்பத்தியையே குலத்தொழிலாகச்செய்து வருகின்றபடியாலும் அவர்களுடைய முன்னோர்களாகிய தேவர்களும் அமுதகுலத்தவரென்றறிக.

10. மும்மூர்த்திகளும் சத்திதேவியாரும் நாடாக்களாகிய சான்றோரைப் போஷிக்கும்பொருட்டு திருநெல்வேலி நாட்டில் அமுதமிறக்கினார்களென்று திருநெல்வேலிப்புராணம் கூறுகிறது.

திருநெல்வேலிப்புராணம், சிறப்புப்பாயிரம்,
2-வது கவி.

வேதனு நெடியமாலும் விளம்புதற்கரியதான
நாதனு முலகமீன்ற நங்கையு நயந்துமேனாட்
டுதவ மொழித்துமேலாஞ் சீர்கெழுமனுவிற்காக்க
மாதவ மியற்றுநாடு வண்டமிழ்க் கன்னிநாடு.

இதன் தாற்பரியம்.

பிரமனும், விட்டுணுவும், நாவாலெடுத்துரைக்க வொண்ணாத கீர்த்தி பெற்ற சிவனும், சான்றோர் குலமாதாகிய சத்திதேவியும், சந்தோஷமாய்ப் பூர்வத்தில் இனிய தவம்புரிய எழுந்து, மேலோர் என்று புகழ் பெற்ற சான்றோரைக் காக்கும்பொருட்டு பனையமுதுற்பத்தி செய்த நாடாக்கும் அழகிய அமுதொழுகும் கன்னி நாடென்னப்பட்ட தென் பாண்டிநாடு என்று பொருள்.

இக்கவியில் சத்திதேவியாருக்கு வழங்கிய 'உலகமீன்ற நங்கை' என்னும் பெயருக்கு சான்றோர்குலமாது என்று தாற்பரியம்கூறினோம். எப்படியெனில் உலகு, உலகம் என்னும் பெயர்கள் சான்றோர் குலப் பெயரெனத் திவாகரமும் நிகண்டும் கூறுகின்றன.

சேந்தன் திவாகரம், மக்கட்பெயர்த் தொகுதி,
11-வது சூத்திரம்.

"சான்றோர் மிக்கோர் நல்லவர் மேலவ
ராய்ந்தோ ருயர்ந்தோராரிய நுலகேன
வாய்ந்த வான்றோரறிவுடையோரே."

இச்சூத்திரத்தில்

1. சான்றோர்	2. மிக்கோர்	3. நல்லவர்	4. மேலவர்
5. ஆயந்தோர்	6. உயர்ந்தோர்	7. ஆரியர்	8. உலகு
9. ஆன்றோர்	10. அறிவுடையோர்		

என்னும் பத்துப்பெயர்களும் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழிகளென்று கண்டிருக்கிறது.

ஷை திவாகரம், ஷை தொகுதி,
17-வது சூத்திரம்.

"உலக மென்பதுயர்ந்தோர் மாட்டே" என்றும்,

சூடாமணி நிகண்டு, மக்கட் பெயர்த்தொகுதி,
9-வது செய்யுள்.

"ஓது சீருலகமேன்ப துயர்ந்தவர்க் கியம்பு நாமம்"

என்றும் விளம்பியிருப்பதால் உலகம் என்பதும் உயர்ந்தோர் என்பதும் ஒருபொருட் கொண்டமொழிகள் என்றேற்படுகிறது. உலகு என்பதும், உயர்ந்தோர் என்பதும், சான்றோர் என்பதும், ஒரு பொருட்கொண்ட மொழிகளென முந்தின சூத்திரம் கூறியதைப் பார்த்தோம். அதை

யால் உலகர், உலகு என்னும் பதங்கள் சான்றோரைக் குறிக்கும் பதங்களென்றறிக. **உலகமீன்ற நங்கை** என்றால் உலகம்—சான்றோரை, ஈன்ற—பெற்றெடுத்த, நங்கை—பெண்ணிற்சிறந்தாள், அதாவது, சான்றோர் குல பூர்வமாதா, பூர்வகாலத்திலிருந்த சிறந்த சான்றாள் என்று பொருள்.

“ **மேலாஞ்சீர்செழுமனு** ” என்பதற்கு மேலோர் என்று புகழ்பெற்ற சான்றோர் எனப்பொருள் கூறினோம். **மேலாம்** என்றால் மேலவர்களாகிய என்றுபொருள். மேலவர், மேலோர் என்பது ஒருபொருட்கொண்ட மொழிகளென்பதை விஸ்தரிக்க வேண்டியதில்லை; மேலவர் என்பது சான்றோர் குலப்பட்டப்பெயர்களிலொன்றென முன்னமே எடுத்துரைத்தோம். **சீர்செழு** என்றால்சிறப்புற்றோங்கிய என்றுபொருள்; சீர்—புகழ், செழுவல்—நிறைதல் (சதுரகராதி). **மனு** என்பதற்குச் சான்றோர் என்றுபொருள் கூறினோம். **மன்+உ** சேர்ந்து **மனு** என்றாகிறது. மன் என்றால் பெருமை (Greatness): ஆகையால் மனு என்றால் பெருமையிற் சிறந்தோர் (Great men) என்று பொருள்— உவின்சுலோ அகராதியாசிரியர் **சான்றார்** என்பதற்கும் அந்த தாற்பரியம் கூறுகிறார்.

“ சான்றார்—The great, the learned, Toddy-drawers as a caste.”
(Winslow).

சான்றார் என்பதற்கு பெருமையிற் சிறந்தோர், அறிவுடையோர், அமுதமுற்பத்தி செய்யும் குலத்தவர் என்று உவின்சுலோதுரை எழுதியிருப்பதால் **மனு** என்னும் பெயரும் சான்றார் என்னும் பெயரும் ஒருபொருட் கொண்ட மொழிகளென்றறிக. ஆகையால் **மேலாஞ்சீர்செழுமனு**வென்பதற்கு மேலோர் என்றுபுகழ் பெற்ற சான்றோர் என்பது சரியான தாற்பரியம்.

தேவர்கள் “ **மாதவமியற்றுநாடு** ” என்பதற்குப் பனையமுதுற்பத்தி செய்த நாடு என்று பொருள் கூறினோம். மாதவம்—பனையமுது, இயற்றுதல்—செய்தல், அதாவது, அமுதம் செய்தல், அமுதமுற்பத்திசெய்தல், என்றே பொருள். தேவர்கள் திருப்பாற்கடலைக்கடந்து அமுதெடுத்தவர்களென்று நாம் முன்னமே பார்த்தபடியால் அவர்கள் மாதவமியற்றினோர்களென்று சொன்னாலும் அந்தபொருள்தான் என்றறிக.

இப்படியாகத் தேவர்கள் திருநெல்வேலி நாட்டில் சான்றோரைக் காக்கும்படி அமுதமுற்பத்தி செய்தார்களென்று கண்டிருப்பதாலும் அவர்கள் அமுதகுலத்தவர்களென்றறியலாம்.

11. நாராயணமூர்த்தியும் அமுதகுலத்தவரென்று காட்டுங்குறிப்புகளிருக்கின்றன. இவர்மயன் என்றும் இமவான் என்றும்பெயர்பெற்ற இமயமலையரசனுக்கு மனோரமை என்னும் மேனகை என்பவளிடம் பிறந்த குமாரன். பார்வதிதேவியாருக்கு அண்ணன். இவர்பார்வதிதேவியாரின் மூத்த சகோதரனானபடியால், தேவியாருக்கு **மாலுக்கிளையாள்**, அதாவது, திருமாலுக்குத்தங்கையென்றும், **நாராயணி**, அதாவது, நாராயணன் தங்கையென்றும் பெயர்களுண்டாயிற்று.

திவாகரம். தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி.
23-வது சூத்திரம்.

பகவதியின் பெயர்.

கொற்றவை யையை கார்த்திகை கௌரி
துர்க்கை சூலி மகுடற் காய்ந்தாள்
நீலி யெண்டோளி விந்தை சயமகள்
இருங்கலை யூர்தி யெழிலரி யேறி
மேதித் தலைமிசை விசயை யந்தரி
மாலுக் கிளையாள் சக்கரா யுதியே
மலைக்கிழத்தி பண்ணம் பணத்தி
நாராயணியே கன்னி குமரி
சீர்சால் பகவதி சிறந்ததொல் பெயரே.

நாராயணனுக்கு மைநாகன் என்றும் பேர்—மைநாகம் என்றால் கறும்பாம்பு (மை—கறுப்பு, நாகம்—பாம்பு) என்றுபொருள். மைநாகம் என்பது திருநெல்வேலிக்கும் இலங்கைக்கும் மத்தியிலுள்ள ஒருசிறியதீவின் பெயர். நாராயணமூர்த்தியானவர் மைநாகம் என்னும் தீவையே தம்முடைய முக்கிய இருப்பிடமாகக்கொண்ட காரணத்தால் அவருக்கு மைநாகன் என்னும் பெயருண்டாயிற்று.

நாராயணன் என்னும் பெயர் நரு+அயநன் எனப்பிரிக்கக்கூடிய பதம்.

பிரம் + அஸ்திரம் = பிரமாஸ்திரம் என்றும்
பசுபதி + அஸ்திரம் = பாசுபதாஸ்திரம் என்றும்
இராம + அயநம் = இராமாயணம் என்றும்

இலக்கண விதிக்கிணங்க உண்டாகிற வண்ணம்

நரு + அயநன் = நாராயணன்

என்றாகிறது. நரு என்றால் பனையமுது, அயநம் என்றால் பிறப்பு (சதுரகராதி பார்க்க). ஆகையால் நாராயணன் என்றால் அமுதகுலத்தில்பிறந்தவன் என்று பொருளாம்.

இத்தாற்பரியமே சரியானதாற்பரியமென்றுகாட்டும்படிக்கானகவி யொன்று கம்பராமாயணத்திலும்வருகிறது. மயன் என்னும் அசுரனுக்கு ஏமை யென்னும் அச்சரஸையிடம் பிறந்த புத்திரியும், இலங்கைக்கரசனாகிய இராவணனுடைய மனைவியும், பேர்சொன்ன மாத்திரத்தில் பெரும்பாவங்களை யொழிக்க வல்லபஞ்சகன்னிகைகளி லொருவளென்று பார்ப்பார் மதித்து அதிகாலையில் ஸ்நானப்பண்ணினவுடனே ஜெபிக்கப்படுகிற தேவதைகளில் ஒருவளுமாகிய மண்டோதரியானவள் இராமருடைய அம்புக்கிரையான தன் பர்த்தாவாகிய இலங்கேசுரனென்னும் இராவணனுடைய வுடலின்மேல் விழுந்து அழுது புலம்பிய கவிகள் கம்பராமாயணம், யுத்தகாண்டம், இராவணன் வதைப்படலம் மண்டோதரிபுலம்பலில் பார்க்கலாம். அக்கவிகளிலொன்றில்

"ஆராவமுதாயலை கடலிற் கண்வளரும்
நாராயண னென்றிருப்பே னிராமனை நான்
ஓராதே கொண்டகன்றாயுத்தமனார் தேவிதனைப்
பாராய் நீ நின்னுடைய மார்பகலம் பட்டவெல்லாம்"

அருந்துகிறவர்கள் போதுமென்று திருப்தியடையாமல் இன்னும்வேணும்வேணுமென்று விரும்பிக்கேட்கும் அமுதக்கடலில் நித்திரைசெய்யும் நாராயணனென்றே இந்த இராமனை நினைத்திருப்பேன் என்றுகூறுகிறான். இக்கவியில் நாராயணமூர்த்தியைப்பற்றிச் சொல்லிய விபரத்தால் அவர் அபரிமிதமாயமுதருந்தி மயக்கங்கொண்டு நித்திரைசெய்தவர் என்று தெரிகிறது. இதனாலும் அவர் அமுதகுலத்தி லுதித்தவரென்று அவர் பெயரே தெரிவிக்கிறதினாலும் அவர் அமுதகுலத்தவரென்பதற்கையமல்ல.

அமுதகுலத்தவராகிய சான்றோருக்குத் திவாகரத்திரமொன்றில் பத்துப் பெயர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென்றும், அவற்றுள் மிக்கோர் என்பதொரு பெயரென்றும் 168-வது பக்கத்தில் பார்த்தோம். மைநாகனாகிய நாராயணமூர்த்திக்கு மிக்கோன் என்னும் குலவிளக்கப் பெயர் வழங்கியதற்கு ஒருமேற்கோள் கூறுவாம்.

அருணாசலபுராணம், திருமலைச்சருக்கம்,
44-வது கவி.

கண்ணிலா விடவரியசுடரினைக்கண் டிருவருமாய்க் கவலையாறு
ரெண்ணிலி தனடிமுடியை யறியவரே பெரியவரென் றிசைத்தாரிந்த
மண்ணினடி யறிவனெனப் பணியிடையிற் றூக்கமிக்கோர்வராகமானான்
விண்ணின்முடி யறிவனென வெகினவடி வெடுத்தயனும் விரைந்துபோனான்.

பிரமனும் திருமாலும் ஒருவருக்கொருவர் பெரியவரென்று வாதிட்டசமயத்தில், சிவனுடைய அடியையாவது முடியையாவது காண்பவரேபெரியவரென்று திருமால் பன்றி வடிவமாகிப்பூமியைத் துளைத்துச்சென்றாரென்றும், பிரமன் அன்னப்பக்ஷியாகி ஆகாயத்திற் பறந்தாரென்றும் பொருள்.

இங்கே திருமாலாகிய நாராயணமூர்த்திக்கு வழங்கியிருக்கிற பெயர்
'பணியிடையிற் றூக்கமிக்கோர்'
என்பதே. இதற்குநாகத்தின்மேல்நித்திரைசெய்கிறவர் என்றுசொல்வது மூடார்த்தம். நாகத்தின்மேல் மனுஷர்நித்திரைசெய்கிறதில்லை, நாகத்தின்மேல் நித்திரைசெய்கிறவர் பிருகுவின் மகளாகிய இலக்குமியையேன்மணம்புரியவேண்டும்? அப்படித்தாற்பரியம் கூறுகிறவர்கள் ஒருவேளை இலக்குமியே அந்தநாகமென்று சொல்லுவார்கள்போலும். திருமாலுக்கு வழங்கிய இப்பெயருக்குச் சரியானதாற்பரியமென்னவெனில்

பணி என்றால் நாகம் என்னும் பாம்பல்ல; மைநாகம் என்னும் தீவு
இடையில் என்றால் மத்தியில்
தூக்கம் என்றால் நித்திரை
மிக்கோர் என்றால் சான்றோன், என்பதாம்

அதாவது, பைநாகத்தீவின் மத்தியில் மதுபானத்தால் மயங்கி நித்திரைசெய்யும் சான்றோன் என்றுபொருள்.

இப்படியாக நாராயணமூர்த்தி அமுதகுலத்தவரென்று அவருடைய பெயர் தெரிவிக்கிறதினாலும், அவர் அபரிமிதமாய் அமுதருந்திமயக்கங் கொண்டு நித்திரைசெய்கிறவரென்று இராமாயணம் கூறுகிறபடியாலும், அவர் சான்றானென்று அருணாசலபுராணம் தெரிவிப்பதாலும் நாராயண மூர்த்தியும் அவர் குலத்தவர்களாகிய மற்றும் தேவரும் அமுத குலத்த வரென்றறியலாம்.

12. அமுதமுற்பத்தி செய்யுங் குலத்தவர்கள் ஆடையில் அமுதம் தெறித்து, அல்லது சிந்தி, அவர்கள் ஆடை நனைந்திருப்பது சகஜம். பார்வதி தேவியாருடைய ஆடையும் சிவபெருமானுடையஆடையும் பனையமுதால் நனைந்திருந்ததென்றும், அப்படி நனைந்திருந்த ஆடையையே உடுத்திக்கொண்டு, தங்கள் மடியிலே தம் அருமைக்குமாரனாகிய முருகக்கடவுளை இருக்கச்செய்து, அவரழகினைப் பார்த்து மகிழ்ந்து, அவருடைய மழலைச் சொல்லைத் திருச்செவியில் நுகர்ந்தார்கள் என்றும் காசிக்கலம்பகம் கூறுகிறபடியாலும் தேவர்கள் அமுதகுலத்தவரென் றறியலாம்.

காசிக்கலம்பகம்.

1-வது கவி.

உலகுசூற்கொண்ட தலைவியுநீயும்
மலைபகவெறிந்த மழவிளங்குழவியை
அமிர்தமூற்றிருக்குங் குமுதவாய்த்தேறல்
வண்டுகினனைப்ப மடித்தலத்திருத்திக்
கண்களிற்பருகிக் காமருகுழவி
எழுதாக்கிளவி யின்சுவை பழுத்த
மழலைநாறமிர்தம் வாய்மடுத்துண்ணச்
செஞ்சொனிறைத்தநும் மஞ்செவிக்கடிகளென்
புன்மொழிக்கடுக் கொளப்புகட்டினன்
இன்னருள் விழைகுவா யிறும்பூதுடைத்தே.

இதன்கருத்து.

சான்றோர் எல்லாருக்கும் தாயாகிய பார்வதிதேவியாரும் சிவபெருமானாகிய நீரும் கிரவுஞ்சகிரி பிளவுபட வேலினை யெறிந்த இளங் குழவியாகிய முருகக்கடவுளை, அமுதுக்கு ஊற்றாகிய ஆம்பல் (water-lily) போன்ற பாளையினின்று வடியும் பனையமுதால் (தேறல்) நனைந்த அழகிய ஆடையை யுடுத்திய மடியிலிருக்கச் செய்து, அவர் அழகைத் தமது கண்களால் பருகி, அந்த சுந்தரக்குமாரன் சொல்லும் எழுதக் கூடாத வார்த்தைகளாகிய இனிய சுவையுள்ள மழலைச்சொல் என்னும் நறுமணங் கமழும் அமுதைத் திருச்செவிகளாகிய வாயாற் பெறக்கியுண்ண, அவ்வமிர்தம் (சொல்-பனையமுது) பாய்ந்து நிறைந்த நுட்பது அழகிய திருச்செவிகளுக்கு, கடவுளே! எனது புன்சொல்லாகிய விஷமேறப்

புகட்டிடினன், இது பெரும் விபரீதமுண்டாக்கும்; ஆயினும் இனிய அருள் செய்வாயாக என்பதாம்.

இக்கவியில் சிவனுடைய ஆடையும் பார்வதி தேவியாருடைய ஆடையும் பனையமுதால் நனைந்திருந்ததென்று கண்டிருப்பதால் அவர்கள் அமுதகுலத்தவர்களென்றறிக.

13. தேவர்கள் அமுதகுலத்தவரென்று கூறும் வேறோர் ஆதாரம் பார்ப்போம். இந்து மார்க்கத்தின் பூர்வநூல்களிலெல்லாம் யாகஞ் செய்வதே சகல தருமங்களிலும் சிறந்ததென்று பார்க்கிறோம். சுவர்க்க லோகாதிபதியாகிய தேவேந்திரன் நூறு அஸ்வமேதையாகஞ்செய்தான் என்றும், அதனால் அவனுக்கு வேள்விநாயகன் என்னும் பெயருண்டாயிற்றென்றும், நூறு அஸ்வமேதை யாகங்கள் செய்பவர்களுக்கு மூவுலகங்களையும் ஆளும்படியான பதவி கிடைக்குமென்றும் வாசிக்கிறோம். தென்பாண்டி நாட்டிலரசாண்ட மலையத்துவசபாண்டியன் தொண்ணூற்றொன்பது அஸ்வமேதை யாகங்கள் செய்து முடித்தானென்றும், பிரமாவும் பத்து அஸ்வமேதை யாகங்கள் செய்தாரென்றும் திருவிளையாடற் புராணம் கூறுகிறது. விஷ்ணு புராணத்திலே சூரிய குலத்திலுதித்த மருத்தனென்னும் அரசனைப் பற்றிய ஓர் சுலோகத்தில்,

> "இவ்வுலகத்தில் மருத்தனுடைய யாகத்தைப்போல் யாருடைய யாகமிருந்தது. ஏனெனில் அந்த யாகத்துக்கு வேண்டுங் கருவிகளெல்லாம் செம்பொன்னால் செய்யப்பட்டு விழங்கின. அந்த யாகத்திலே சோமபானத்தினாலே இந்திரனும் தக்ஷிணைகளினாலே அந்தணரும் உடம்பு தெரியாதிருக்கும்படி களித்தார்கள்,"

என்று விளம்பியிருக்கிறது. இவ்வாறு சோமசூரியாக்கினி குலங்களிலுதித்த அநேக இந்து ராஜாக்கள் அஸ்வமேதை யாகங்கள் செய்தார்களென்றும் வாசிக்கிறோம். தமிழ் நூல்களிலும் பிராமண, க்ஷத்திரிய, வைசியர்களாகிய உயர்குல மக்கள் மூவரும் செய்யவேண்டிய கடமைகளில் யாகஞ் செய்தல் ஒன்றென்று சொல்லியிருக்கின்றது. ஆகையால் யாகம் என்றால் என்னவென்றும் அதனுற்பத்தி விபரம் என்னவென்றும் பார்க்கலாம்.

யாகம் என்றால் பலி (Sacrifice, Oblation) என்று பொருள். பலியிடுதல் பூர்வகாலமுதல் இந்துக்களுடைய வழக்கம். இதற்கென்று ஓமாக்கினி வளர்த்து ஓமகுண்டங்களில் போட்ட விறகுகளிலே ஒரு மண்டலமென்னப்படும் நாற்பது நாட்களாக இரவும் பகலும் கட்டையும் நெய்யும் வார்த்து அக்கினியைப் பெருக்கி, நாற்பதாம் நாளில் குதிரை, பசு, ஆடு முதலான மிருகங்களில் யாதாமொன்றைப் பலியிட்டு, அதன் இறைச்சியை நெய் வார்த்துப் பொரித்து, அவ்வாறு பொரிக்கப்பட்ட மாமிசத்துக்கு அவிப்பாகம் என்று பெயரிட்டு, தேவாமிர்தமாகிய கற்பக மதுவை யாககும்பங்கள் என்னும் குடங்களில் நிறையவைத்துக்கொண்டு, அம்மதுவுக்கு ஆகாசப்பால் என்று பெயரிட்டுக்கொண்டு,

அவிப்பாகத்தை மதுவுடன் சேர்த்துப் புசித்து வருவதற்குத் தான் யாகம் என்று பெயர். இவ்வாறு அவிப்பாகத்துடனருந்தும் மதுவை முதற் கொடுக்கிறதற்கு ஸ்தூலபாத்திரமென்றும், இரண்டாவது கொடுக்கிறதற்கு சூட்சபாத்திரமென்றும், மூன்றாவது கொடுக்கிறதற்கு காரணபாத்திரமென்றும், இவ்வாறு கொடுத்துக் குடித்து மீந்துபோனதை ஒரு பாத்திரத்தில் வார்த்து முதலில் குருக்களும் பின்பு மற்றவர்களும் பருகுகிறதற்கு வைரவபாத்திரமென்றும் பெயர். இந்த யாகங்களிலுண்டான அவிப்பாகங்களை உற்றார் உறவினர் முதலானவர்களுக்குப் பங்கிட்டனுப்பவேண்டியது மரியாதை; அவிப்பாகம் கொடாதுபோயின், அது பெருங்குறைவாக எண்ணப்படும். பிரமனின் குமாரனாகிய தக்க பிரசாபதியானவர் தன் மகளாகிய சத்தி தேவியாரைச் சிவபெருமானுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுத்த பின்பு, தக்கன் ஒரு நாள் சிவபெருமானுடைய சபைக்குப் போனவிடத்தில் சிவன் எழுந்து தனக்கு மரியாதை செய்யவில்லை என்கிற கோபத்தால், சிவபெருமானை அவமானப்படுத்தும்படியாய்த் தக்கன் ஒரு வேள்வி யியற்றி, அதற்குச் சிவனைத் தவிர மற்றும் தேவர்களாகிய பிரமன், விட்டுணு, இந்திரன் முதலானவர்களை அழைத்தானென்றும், சிவபெருமானுக்கு அவிப்பாகம் கொடுக்கவில்லையென்றும், அதனால் சிவபெருமான் கோபங்கொண்டு தம்முடைய குமாரனாகிய வீரபத்திரரை யனுப்பி அந்த யாகத்தை அழித்தாரென்றும் நூல்கள் கூறுகிறபடியால் உற்றார் உறவினருக்கு அவிப்பாகம் அனுப்பாதது மிகவும் பெரிய அவமானமாக எண்ணப்பட்டதென்றறியலாம்.

இவைகள் இந்து இராஜாக்கள் இராஜ்யபாரம் நடத்தின காலங்களிலேமட்டும் நடந்து, அவ்விராஜ்யங்கள் மகமதியரரசாட்சிக்குட்பட்ட பின்பு ஓமகுண்டங்கள் பூமிக்குள் மூடப்பட்டு யாகங்கள் நிறுத்தப்பட்டன. தற்காலத்தில் சோழநாட்டில், திருவையாற்றிலும் அதைச்சூழ்ந்த சிலவிடங்களிலுமிருக்கிற பிராமணர்கள் அங்குள்ள சிவாலயங்களிலே நெடுநாளாக மூடப்பட்டிருந்த ஓமகுண்டங்களைத் திறந்து, யாகத்துக்குறிய விறகுகளடுக்கி, ஒழுக ஒழுக நெய்வார்த்து, ஆட்டு இறைச்சியைப்போட்டுப் பாகஞ்செய்து, சர்க்கரைகலந்து, இறைச்சியையுருட்டி உண்டைகளாக்கி, அந்த வுண்டைகளைப்பாகஞ்செய்து உடந்தைக்காரர்களுக்கு அவிப்பாகம் பங்கிட்டுக்கொடுத்து மதுவுடன் அருந்திவருகிறார்கள். இதற்கு அசயாகம் என்னப்படும் ஆட்டு யாகம் என்று பெயர். அசுவமேதை யாகத்தில் ஆட்டிறைச்சிக்குப் பதிலாகக் குதிரையினிறைச்சி உபயோகிக்கப்பட்டது. அசுவமேதையாகம் (அசுவம்—குதிரை, மேதை—பதினீர்) என்றாலேகுதிரையின் மாமிசத்தைப்பனையமுதோடு அருந்தும் யாகம் என்றேபொருள்.

சகல உயிர்ப்பிராணிகளிடத்திலும் கருணையுள்ள இந்துக்கள், இவ்வாறு ஒரு உயிரைக்கொன்று யாகம் செய்வதின் மூலகாரணம் என்னவென்று காசிக்கலம்பகத்தில் கண்டிருக்கிறது.

காசிக்கலம்பகம்.

38-வது கவி.

சோதியொன்றிலொருபாதி சத்தியொருபாதியும் பரமசிவமெனத்
தொகுத்துவைத்தவவி முத்த நாயகர் துணைப்பதம் பரவுகளியரேம்
ஓதியோதி யிளைப்பர்வேதமுணர்த்து தத்துவ முணர்கிலார்
உணருவண்ண மநுபவத்தில் வந்திடுமொ ருண்மைவாசக முணர்த்துகேம்
எதினு லறமனைத்தினும்பசுவினைப் படுத்தனல் வளர்த்திடும்
யாகமே யதிகமென்பதன்பர்த மிறைச்சி மிச்சிலதிச்சையர்
ஆதியாரறிவரது கிடக்க மதுவநந்தி லப்பொழுதிலே பெறற்
கரியதோர் பரமசுகம் விளைத்திடுவ ததுமறுத்த வேலையில்லையே.

இதன் கருத்து.

தமது திருமேனியாகிய ஒளியொன்றில் ஒருகூறு சத்தியாகிய பார்வதி, ஒருகூறு தாமென்றுதொகுத்து வைத்தருளி, அவிமுத்தம் என்னும் காசியில் விசுவேசுரர் என்னும் நாமத்தால் வணங்கப்படும் சிவபெருமானின் இரண்டு திருவடிகளையும் வணங்கும் களியரேயாம். வேதங்களை யோதியோதி யிளைப்படைவோர்கள், அவ்வேதங்களுணர்த்தும் உண்மைப் பொருளை யறியார்கள். யாவரும் அறியும்படியாய் எம் அநுபவத்தில் வந்த ஓர் உண்மை மொழியைக் கூறுகின்றேம்; எல்லாத் தருமங்களிலும், ஓர் உயிரினைக்கொன்று அக்கினி வளர்த்திடும் வேள்வியே அதிகமென்றுகூறுவது என்னகாரணத்தால்? முதற்கடவுள் (ஆதியார்) ஆகிய பரமசிவன் தம்மிடத்திலன்பு பூண்டுயாகஞ்செய்பவர்களருந்திய இறைச்சியில் மீந்ததைத்தின்னும் ஆசையுடையவர், அறிவுடையோர் குலத்தவர் (அறிவர்), அதுநிற்க. பனையமுதைப்பருகினல் அப்பொழுதே அடைதற்கரிய பரமசுகம் விளையும், அதைப்பருகுதலை மறுத்தவர்களுக்கு எவ்வகையான சுகமுமில்லை என்பதாம்.

இக்கவியிலே யாக விஷயமாய் வேதங்களுணர்த்தும் உண்மைப் பொருள் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. யாகத்திலருந்துவது பனையமுதும் இறைச்சியும். இதற்குக்காரணமென்னவென்றால் முதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் அறிவுடையோர் குலத்தவர் என்று கண்டிருக்கிறது. அறிவுடையோர் குலமென்பது சான்றோர்குலத்தைக்குறிக்கிறதென்று நாம்மேலே கூறிய திவாகர சூத்திரத்தாலறியலாம். அவர் சான்றோர் குலத்தவரானபடியாலும், சான்றோர் அமுத குலத்தவர்களானபடியாலும் அக்குலத்தவர்கள் மதுவாகிய பனையமுதே அவருடைய பானம். அதுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானுடைய பானமானபடியால், சிவபக்தர்கள் சிவனருந்திய பானமாகிய பனையமுதையருந்தல்வேண்டும், அப்பொழுதான் அடைதற்கரியபரமசுகம் விளையும் என்றும், அதையருந்தாதவர்களுக்கு எவ்விதமான சுகமுமில்லையென்றும் கண்டிருக்கிறது. இதைக்குறித்து ஔவையாரும் 'மாரியல்லதுகாரியமில்லை' என்கிறார். அதாவது பனையமுதில்லாது யாதொரு சுகமுமில்லையென்று பொருள். மாரி—பனையமுது. அமுது அருந்துகிறதற்குக் கூட்டாக இறைச்சி வேண்டும், ஆகையால் யாகம் செய்கிறவர்கள் அறிவுடையோர் குலத்த

வராகிய சிவபெருமான் அருந்தியபடி பனையமுறையும் இறைச்சியையும் சேர்த்துண்ண வேண்டும். வேதங்களுணர்த்தும் உண்மை மொழியிதுவே. இந்த உண்மை மொழியினாலே சிவபெருமான் சான்றோர் குலமென்னும் அமுத குலத்தில் தோன்றினவரென்றறியலாம்.

தற்காலத்தில் சைவர்கள் என்னப்பட்டவர்கள் இறைச்சியைப் புசிக்கக்கூடாதென்று அதை விலக்கி வருகிறார்கள். யாகத்தைப்பற்றி நாம் மேலே எடுத்துக்காட்டிய உண்மை மொழியினால் சைவர்கள் இப்போது கொண்டிருக்கும் கொள்கை முற்றிலும் தப்பானதென்றறியலாம். சிவ பெருமானே இறைச்சி மீது இச்சையுடையவர் என்று கண்டிருப்பதால் சிவ பக்தர்கள் இறைச்சியை வெறுத்துத் தள்ளுவது சிவபெருமானை வெறுத்துத் தள்ளுவதற்குச் சமானம். சிவபக்தர்கள் இறைச்சியைப் புசியாததினாலே, யாகம் செய்கிறதற்கிடமில்லை. யாகஞ்செய்யாவிட்டால் சிவ பெருமானுக்கு இறைச்சி மீது இன்னுமிருக்கும் ஆசைதணிகிறதற்கு மார்க்கமில்லை. சிவபெருமானே பூர்வ நாட்களில் திருச்செங்காட்டங்குடியிலிருந்த சிறுத்தொண்ட நாயனாருக்கு வெண்காட்டு நங்கையிடம் பிறந்த ஐந்துவயதுள்ள புத்திரனாகிய சீராளனைத்தாயார் பிடித்துத் தகப்பனரிந்து அவ்விறைச்சியைச்சமைத்துக்கொடுக்கப் புசித்தாரென்றும், தொண்டைநாட்டில் உடுப்பூரில் அரசனாயிருந்த நாகனுடைய குமாரனாகிய திண்ணனார் பன்றியிறைச்சியைத்தீயில் வாட்டிக்கொடுக்கச் சிவபெருமான் அவ்விறைச்சியையும் தின்றாரென்றும் பெரிய புராணங்கூறுகிறபடியால் சிவபெருமானுக்கு இறைச்சி மீதிருந்த இச்சை எவ்வளவென்றறியலாம். ஆகையால் சிவபக்தர்களாகிய சைவர்கள் இறைச்சியைவெறுக்கிறதினாலே சிவபெருமானை வெறுக்கிறார்கள் என்பதுண்மை. இதுநிற்க. மேலேகூறிய ஆதாரங்களால் தேவர்கள் அமுதகுலத்தவர்களென்று உள்ளங்கைநெல்லிக் கனிபோலறியலாம்.

14. சுரதருவென்றும், தேவதருவென்றும், கற்பக விருட்சமென்றும் பெயர் பெற்ற பனைமரமானது தேவர் குல விருட்சமென்று பார்த்தோம். இவ்வுலகத்தில் காணப்படும் பொருள்கள் ஒவ்வொன்றிலும் நன்மையும் தீமையுமிருக்கின்றன. இங்கிலீஷ்காரரால் செய்யப்படும் துப்பாக்கியானது துஷ்ட மிருகங்களைச் சங்கரிக்கிறதற்கும் வேட்டை முதலான நற்காரியங்களுக்கும் சுயசம்ரட்சணைக்கும் மிகவும் உபயோகமான பொருளாயிருப்பதோடு கூடக் கற்கொலை புரிவதற்கும் பிரயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. தட்டாரால் செய்யப்படும் ஆபரணங்களும், பட்டுநூல்காரரால் செய்யப்படும் பட்டாடைகளும் குலஸ்திரீகளுக்கு அலங்காரமாயிருக்கிறதோடு விலைமாதர் பேதைகளைக் கெடுக்கும்படிக்கான காரணமாயுமிருக்கிறது. மூங்கிலிலிருந்தெடுக்கப்படும் பச்சநாவியானது அநேக வியாதிகளைத்தீர்க்கும் மருந்தாக இருப்பதோடு, பகைவரை வஞ்சனையாய்க் கொல்லும் வஸ்துவாகவுமிருக்கிறது. கம்மாளரால் செய்யப்படும் கத்தியானது ஒரு குழந்தை பிறந்தவுடனே தொப்புள் அறுக்கவும் மீதியான ஜீவகாலமெல்லாம் அநேகமான வீட்டுக்காரியங்களுக்குப் பிரயோசனமான வஸ்துவாயுமிருப்பதோடு, அஜாக்கிர

தையாய் உபயோகிக்கிறவர்களுக்குத் தீமையை விளைவிக்கும்படி கூடாமையுள்ளதாயுமிருக்கிறது. இதே பிரகாரம் தேவர்களாலும் இருடிகளாலும் அரசர்களாலும் போற்றப்பட்ட சொர்க்கலோக விருக்ஷமாகிய பனைமரத்திலிருந்தும் நன்மையும் தீமையும் விளைகிறதாயிருக்கிறது. அவ்விருட்சத்திலிருந்து இறக்கப்படும் மதுவானது, இறக்கியவுடனே அருந்துகிறவர்களுக்கு மிகுந்த ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கிறதாகவும் அதை யுடனே காய்ச்சினால் பனைவெல்லம், பனங்கற்கண்டு, சருக்கரை முதலான அருமைப் பண்டங்களைக்கொடுக்கிறதாகவுமிருப்பதோடு, உடனே உபயோகிக்காமல், நெடுநேரம் புளிக்க வைக்கிறதினால் லாகிரிக்குணமாகிய விஷம் உண்டாகி யதை அருந்துகிறவர்களை மிகவும் ஈனஸ்தராக்குகிறதுமாயிருக்கிறது. அங்கிலேயரால் செய்யப்படும் அநேகவிதமான மதுவும் நன்மையும் தீமையும் விளைவிக்கிறதாகவேயிருக்கிறது. இதெல்லாம் உபயோகிக்கிறவர்கள் பிசகேயன்றிச் செய்கிறவர்கள் பிசகல்ல. செய்கிறவர்கள் பிசகென்றால் ஒருவன் தற்கொலை செய்யும்போது அவனுபயோகித்த துப்பாக்கியைச் செய்த இங்கிலீஷ்காரனையும், ஒருவன் விலைமாதர் வீட்டுக்குப் போகும்போது அவர்களுக்கு நகையும் பட்டாடையும் செய்துகொடுத்த தட்டானையும் பட்டுநூல்காரனையும், ஒருவனுக்குக் கையில் காயமுண்டாகும்போது அவனுபயோகித்த கத்தியை யுண்டுபண்ணின கம்மாளனையும், ஒருவன் குடித்துவெறித்தலையும்போது அவனுண்ட மதுவை உற்பத்திசெய்தவனையும் குறைகூறினால், ஈர மண் சுவரில் கன்னம் வைத்த கள்ளன் சுவர் விழுந்துசாக, அவன் சாவுக்கு ஏதுமறியாத கோமுட்டியைக் கழுவேற்றின மூடசிகாமணியென்னும் இராசாவின் கதையாகும். உபயோகிக்கிறவன் பிசகுக்கு, செய்தவன் ஜவாபுதாரியல்ல.

நாம் மேலே சொல்லியபடி பனையின் மதுவாகிய கள் இரண்டு வகைப்படும். மதுவுக்கு இயற்கையாயிருக்கும் லாகிரிக்குணத்தைச் சுண்ணப்பிரயோகத்தால் தடுத்து, அதை யிறக்கின பின்பு அதிகநேரம் வைக்காது உபயோகிக்கப்படும் கள்ளுக்குப் பதநீர் என்று பெயர். இதிலிருந்துதான் பனைவெல்லமும் பனங்கற்கண்டும் சருக்கரையுமுண்டாகிறது. இக்கள்ளுக்குத்தான் சுரம் என்றும், அமிர்தம் என்றும், புதுமதுவென்றும், தெள்ளமுதென்றும், பசுநறு வென்றும், தூய அமுதென்றும் பெயர். இதுதான் தேவர்கள்பானம் என்னும் பதநீர். இரண்டாவதுவகையான கள் என்பதுதான் தற்காலத்திலுமப்பேர் கொண்டவஸ்து. அது யிறக்கும்போது சுண்ணம் உபயோகிக்கப்படாமலும், உடனே யருந்தப்படாமலும், புளித்துச் சளித்து லாகிரிக்குணமுண்டாகிற கள்; இதற்குப் பூர்வநூல்களில் பழநறை யென்றும் பழிக்கப்படுகிற மது வென்றும், முறைமது வென்றும்பெயர். பழிக்கப்படுகிற இம்மதுவைத்தற்காலத்தில் எக்குலத்தவர்களும் அருந்துகிறதாயிருந்தபோதிலும், பூர்வகாலங்களில் இம்மதுவை யருந்தினவர்கள் யார் என்றுபார்ப்போம். லாகிரிக்குணமுள்ள பழநறை யென்னும் புளித்த கள்ளை, நிலங்களை உழுது பயிரிட்டுவரும் ஈனசாதியார் அருந்தி வந்தார்கள்.

"பழையர் தமனையன பழநறைநுகரு
முழவர் தமனையன"

என்பதாக உண்டாட்டுப்படலமெழுதிய கம்பரும் எழுதிவைத்திருக்கிறதால் பழநறை உழவர்முதலான ஈனஜாதிகளால் அருந்தப்பட்டுவந்தது. இதுவே தேவர்களால் அருவருத்துத் தள்ளப்பட்ட கள். அமுது உற்பத்திசெய்யும்போது விஷம் தோன்றியதென்றும், ஆகையினால் தேவர்கள் அதைப்பருகாமல் திகைத்து நின்றார்கள் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கும் கள்ளுமிதுவே. இலிங்கபுராணம் இயற்றிய குலசேகரபாண்டியர் இக்கள்ளைக்கொடிய பாழ் நரகத்திலமிழ்த்துங் கள்ளென்று கூறியிருக்கிறார்.

இலிங்கபுராணம், 15-வது அகோரமந்திர முரைத்த வத்தியாயம்,
2-வது கவி.

வெந்நரகளிக்குங் கள்ளி னையயின்றோர் வேறொருவற்குரித்தாய
கன்னலங்குதலை மடவரல் வெய்ய கதிர்முலைக்கனிவுறக்கலந்தோர்
மின்னொளி விரிக்கு மாழையைக் கவர்ந்தோர்விடத்தினையொருவருக்களித்தோ
ரின்னருள்புரியென் றடைந்தவர்தம்பா லீறிலாத்தீவினையிழைத்தோர்.

காசிகாண்டம் எழுதிய அதிவீரராமபாண்டியர் மயக்கத்தைக் கொடுக்கின்ற பழநறையாகிய இக்கள்ளை உண்ணுகின்றவர்களை உதிரமயமாக விளங்கும் அக்கினிக்கடலாகிய நரகத்தில் தள்ளிவிடுங்கள் என்றும், இக்கள்ளைவாணிகஞ்செய்யும் (விற்பனைசெய்யும்) வணிகனாகிய வைசியனைச் சதையும் எலும்பும் நொறுங்கும்படி உரலிலே போட்டு பெரும் உலக்கைகொண்டு குத்தி யிடித்து ஒருகாலத்திலும் ஒழியாத எரி நரகத்திலிருந்து நித்தியகாலமும் பதைபதைத்து வேகும்படியாக அந்நரகத்தில் தள்ளிவிடுங்கள் என்பதாகவும் கூறியிருக்கிறார்.

காசிகாண்டம், சிவசன்மாவை யமன் எதிர்கொண்ட வத்தியாயம்,
33-வது கவி.

மருள்செய்கின்ற நறவுண்டவரை மண்டுகடல்போல்
குருதிவாய் நரகினுய்த்திடுதி கோதினெறி சேர்
அருமைக் கிழவராருயிர் செகுத்தவிவரை
இருள்செறிந்த நரகத்திடை யெடுத்தெறிதியால்.

43-வது கவி.

மருள்கொடுக்கு நறைவிற்கும் வணிகக் கபடனை
விரிவரத் தசைகளென்பு பொடியாக விரவின்
உரலிலிட்டு யருலக்கை யினிடித் தொழிகலா
நரகிடைப் பதைப்பதைக்க நனி நண்ணிவிடுவாய்.

N. B.—வணிகன் என்றால் வாணிகம் செய்பவன்; வாணிகம் என்பது வைசியர் தொழிலுக்குப்பெயர்.

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல்,
78-வது சூத்திரம்.

"வைசிகன்பெறுமே வாணிகவாழ்க்கை,"

திருவிளையாடற் புராணம், பாண்டித்திருநாட்டுப்படலம் பார்த்தாலும் உழவர்களாகிய சூத்திரரே பழிக்கப்படுகிற மதுவை யருந்தினர்களென் றறியலாம். அது வருமாறு :—

"அப்படிப் பொருநையாற்று வெள்ளம் பெருகினபோது, மருதநிலத்தி லுள்ள உழவர்கள் எருத்துமாடுகளையும் ஆணெருமைகளையும்பொன் னேரிலே பூட்டி * * * * உழுதல் பரம்படித்தல் முதலான ஆள்வேலைகளிலே மூண்டு, * * * பலநிறங்களையுடைய மாடுகளைக்கட்டிக் கலப் பைகளின் கொழுமுகத்திரும்புகள் வெளுக்கப் பூமிதேவியின் உடம் பைக்கிழித்த படைச்சாலின் வழியே அந்த வுடம்பிலிருந்து ரத்தஜ லம் வந்தாற்போல நெருப்பு மயமாக மாணிக்கங்கள் விழுங்க பூமிதே வியின் உடம்பைக் கிழிக்கிற கொழுமுனைதேய உழுகிறவர்களும் தண்ணீரை வாய்க்கால் வழியே பாயச்செய்து சேறுபண்ணுகிறவர்க ளும்தெய்வத்தை வணங்கி நல்லசெந்நெல்களை விதைத்து நாற்றுகச் செய்கிறவர்களும் பிடுங்கி அந்த நாற்றை நடுகிறவர்களும் * * * * களையைக்களைந்து வளரச்செய்து விளைவுதோன் றச்செய்கிறவர்களுமாக உழத்திகள் பழிக்கப்படுகிற மதுவைக்குடித் துச் சிவந்தவாயில் வார்த்தைகள் தடுமாற, வேர்வைகள் முகத்தினு ண்டாக, நகையுந்தோன்றக் கண்கள் சிவந்து பிறழ, கூந்தலும் மெல் லிய இடையிலுடுத்தின ஆடைகளும் அவிழ, மனத்திலே மிகப்பெரிய களிப்பைத் தருதலால் அவர்கள் குடித்தமதுவானது நாயகரோடு கூடின பெண்களாகச்செய்தது"

என்று சொல்லியிருப்பதாலும் உழவர்களாகிய சூத்திரர் சாப்பிட்டமது வானது லாகிரிக்குணமுள்ள பழநறையென்னும் பழிக்கப்படுகிற மது வென்றும், தேவர்கள் அருந்திய மதுவோ தேவர்பானமென்னும் பதிநீர் என்றும் அறியலாம்.

சாதி நூல், சுத்தசாதியுற்பவம்,
5-வது கவி, வேளாளர் தொழில்.

உழவொடு பசுக்கள் காத்தலுற்ற வாணிபங்கள் செய்தல்
மொழிதரு மறையோராதி மூவர்க்குமனுகூலஞ் செய்
தொழிலினராத லன்குஞ் சூத்திரத் தொழிலதாகும்
வழிமுறை மதுவை நீப்பில் வணிகர்தம் பான்மையாவார்.

இக்கவியில் சூத்திரராகிய வேளாளருக்கு உழுதல், பசுக்காத்தல், வாணிபஞ்செய்தல், முதல் மூன்று குலத்தவருக்கும் ஏவல் செய்தல்மு தலானவை குலத்தொழில் என்று சொல்லியிருப்பதோடு, அவர்கள் 'வழிமுறை மதுவை நீப்பில் வணிகர்தம் பான்மையாவார்' என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது சூத்திரர் வழக்கமாயருந்துகிற முறை மதுவை, அதாவது பழமையான கள்ளை விட்டுவிடுவார்களாகில் மூன் றாவது சாதியைப் போன்றவர்களாவார்கள் என்று சொல்லியிருப்பதா

லும் சூத்திரர் ஆதிமுதலருந்தி வந்தபானம், முறைமதுவாகிய லாகிரிக் குணமுள்ள கள் என்றறியலாம்.

அத்தன்மைய கள்ளை மேன்மக்களாகிய சான்றோர் அருந்தமாட்டார்களென்று § சூத்திர வேதமாகிய நாலடியாரிலும் கண்டிருக்கிறது.

நாலடியார், 16-வது அதிகாரம், மேன்மக்கள்,
7-வது கவி.

கள்ளார் கள்ளுண்ணார் கடிவகடிந்தொரீஇ
யெள்ளிப்பிறரை யிகழ்ந்துரையார்—தள்ளியும்
வாயிற்பொய்கூறார் வடுவறு காட்சியார்
சாயிற்பரிவதிலர்.

இக்கவியில் சான்றோர் கள்ளுண்ணார் என்று சொல்லியிருப்பது மயக்கத்தைத்தருகிற கள்ளைக்குறிக்கிறது. அவர்களருந்திய மதுவோவென்னில் பதநீர் என்னும் கள் (Sweet toddy). இந்த மதுவையே பாண்டியன் குலத்தவர்களருந்தினார்களென்று திருவிளையாடற்புராணம், தருமிக்குப்பொற்கிழியளித்த படலத்திலும் இராமருடைய இனத்தாருண்டாரென்று கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், உண்டாட்டுப்படலத்திலும் கண்டிருக்கிறது. ஆகையால் அரசர் பானம் பதநீராகிய கள் என்றும், உழவர்பானம் பழநறையாகிய கள்ளென்றும் பார்க்கிறோம்.

ரிஷிகள் கற்பகம் என்னும் பனைவிருட்சங்களிலிருந்து கொண்டு தபசு பண்ணினார்கள் என்று பார்த்தோம். அவர்களும் தெள்ளமுதாகிய பதநீரை யருந்தினார்களென்றும் வாசிக்கிறோம்.

அருணாசலபுராணம், திருக்கண்புதைத்த சருக்கம்.
52-வது கவி.

ஊசியிலோர்கால் விரலையூன்றி யொருகான் மடித்து
நாசிமிசை விழிகளையு நாட்டியழன் மூட்டித்
தேசினமுதுருக்கித் தெள்ளமுதை யுண்டு தவக்
கோசிகனைப்போன்முயல்வார் கோடான கோடியே.

---

§ நாலடியாருக்குச் சூத்திரவேதமென்னும் பெயருண்டாகிறதற்குக் காரணமென்னவெனில் இந்து ராஜாக்களரசாட்சி செய்துவந்தகாலத்தில் மனுதர்மசாஸ்திரத்தின்படி சூத்திரர் வேதமோதக் கூடாதபடியால், தமிழ்நாட்டில்பயிரிட்டு ஜீவனஞ்செய்துவந்த வெள்ளாளர் நாளடைவில் அதிகமதிகமாக அறிவீனராய்ப்போய்விடுகிறார்களென்று பார்த்த அவர்கள் எஜமான்களாகிய சான்றோர் அனுதாபங்கொண்டு, அவர்களுக்குமறிவை வேறேவிதமாய்ப்பூட்டவேண்டுமென்று, சான்றோரெல்லாருங்கூடி, நாலடியார் என்னும் நூலைப்பாடி, பாண்டியன் சமுகத்திலதை யரங்கேற்றி, அதற்குச் சூத்திரவேதமெனப் பெயரிட்டார்கள். இதைச்சுட்டிக்காட்டும் கவி வருமாறு:—

“வெள்ளாண் மரபுக்கு வேதமெனச் சான்றோ
ரெல்லாருங்கூடி யெடுத்துரைத்த—சொல்லாய்ந்த
நாலடி நானூறு நன்கினி தாவென்மனத்தே
சீலமுடனிற்கதெளிந்து”

அதுமுதல் வேளாளரறிவினராகி வந்தார்களென்பது சரித்திரம். நாலடியாரானது தற்காலத்திலும் சூத்திரரால் வேதமாகவே பாவிக்கப்பட்டுவருகிறது.

இதன் தாற்பரியம்.

ஊசியிலே ஒருகாலின் விரலை யூன்றிக்கொண்டு, ஒரு காலைமடித்து, மூக்கு நுனியிலே கண்களைச் சேர்த்து, பஞ்சாக்கினியை வளர்த்து, தெள்ளமுதாகிய பதிநீரை யருந்தி விசுவாமித்திரர்போல் தவஞ்செய்வார் அநேகங்கோடிபேர் என்று பொருள். இக்கவியில் ரிஷிகள்பதிநீரையுண்டார்களென்று பார்க்கிறோம்.

புதுமதுவென்றும் பசுநறவென்றும் பெயர்பெற்ற பதிநீரைப்பூர்வ அரசர் குலத்தவர்களும் சாப்பிட்டார்கள் என்றும் வாசிக்கிறோம். கம்பநாடனியற்றிய இராமாயணத்தின் உண்டாட்டுப்படலத்தில் சூரியவம்சத்தில் தோன்றிய வரும் மகா விஷ்ணுவின் அவதாரமாக மதிக்கப்படுகிறவருமாகிய இராமருடைய விவாகத்துக்கென்று மிதுலாபுரிக்குச்சென்ற அரசகுல ஆடவர்களும் ஸ்திரீகளும், கற்பகவிருட்ச சோலைகளிலிறங்கி, அந்திப்பொழுதில் புஷ்பங்களைக்கொய்து, நதிகள், பொய்கைகள், வாவிகளில் நீராடி பூரணசந்திரோதயமானதால் விளையாடிக்கொண்டு, பசுநறவென்னும் பதிநீரை இலைத்தொன்னைகளிலும், பொற்கிண்ணங்கள் வெள்ளிக்கிண்ணங்களிலும், வெண்கலவட்டில்களிலும் வார்த்து உண்டு மகிழ்ந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதைச் சுட்டிய கவியொன்று இவ்விடம் வரைகிறோம்.

கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், உண்டாட்டுப்படலம்,

6-வது கவி.

பூக்கமழோதியர்போது போக்கிய
சேக்கையின் பச்செருக்குஞ் சிந்தையர்
ஆக்கிய வமிர்தெனவம்பொன் வள்ளத்து
வாக்கிய பசுநற மாந்தன்மேயினர்.

பசுநறவென்றால் புதுமதுவென்னும் பதிநீர். இவ்வமுதைப்பூர்வ அரசகுலத்தவரிறக்கினதாகவும் தெரிகிறது; காந்தவீர பாண்டியன், குலசேகரபாண்டியனைப் பார்த்து நீ போய் அமுதமிறக்கிக்கொண்டுவாவென்று சொன்னதாகச் சான்றோர்கும்மி கூறுகிறது.

சான்றோர் கும்மி,

97-வது கவி.

நீதறு நற்குல சேகரனைப் பார்த்துச்
சென்று வனத்திற் பனையமிர்தங்
கோதற நீ யிறக்கிக்கொடுவா வென்று
கூறியனுப்பினன் மின்னரசே.

மேலும் மேற்படி இந்து ராசாக்கள்காலத்தில்கொடுக்கப்பட்ட தாமிரசாசனப்பட்டயங்களிலே, தேவாமிர்தமிறக்குவதற்காதாரமான ஆயுதங்களைவரைந்துமிருக்கிறார்கள். இப்பட்டயம்ஒன்றுதிருவெண்காட்டிலே ஆதிசைவராகிய பசுபதிபுனுகுசட்ட நாதக்குருக்கள் மரபில்தோன்றிய பசுபதிகுருக்களிடமிருக்கிறது. கிறிஸ்தாப்தம் 1333-ல்சான்றோர் எழுநூறுபேர் கூடி காந்தமாரிஷி யென்னப்பட்ட சுரா பாண்டிய ராசனுக்குக் கட்டிய காந்தமாரிஷி மடத்தின் மடாதிபராகிய பசுபதி குருக்களி

டமிருக்கும் தாமிரசாசனப்படப்பட்டயத்தில் இரட்டைப்பனை, தெங்கு, ஈந்துவென்னும் அமுதவிருக்ஷப்படங்களோடு, அமுதமுற்பத்திக்குவேண்டிய ஆயுதங்களின் படங்கள் எட்டும் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன :—

1. இளம்பிறை வடிவமாய், பாளைமுதலானது சீவுகிறகருவியாகிய அரிவாளைக்காட்டும் சந்திராயுதம். அரிவாள் என்றாலே அரி என்னும் பதிநீருக்குப் பக்குவப்படுத்துகிற வாள் என்னும் ஆயுதம் என்பது மூலார்த்தம். சந்திராயுதம் என்பது பாளையைச் சீவிப் பதிநீர் கொடுக்கும்படி பக்குவப்படுத்துகிற ஆயுதமாகிய அரிவாளுக்குப் பூர்வத்தில் வழங்கிய பெயர்.

2. பதிநீர் சுரந்து வடியும் பாளைகளை உருவிப்பக்குவப் படுத்துகிற ஆயுதமாகிய இடுக்கிப்படம்.

3. பனையின் இளம் பாளைகளிலும் இளங் குருத்துகளிலும்வந்துவிழுகின்ற வண்டுகளைக் குத்திக்கொல்லும் கருவியாகிய வண்டுகுத்திப்படம்.

4. பதிநீர் ஊறும் பாளைகளைத்தட்டிப் பக்குவப்படுத்தும் கருவியாகிய பாளைதட்டிப்படம்.

5. சந்திராயுதத்தைத் தீட்டிக்கூர்மைசெய்துகொள்ளும் தீட்டாம்பலகைப்படம்.

6, கற்பகவிருக்ஷத்திலேறும்போது இருபாதங்களிலும் பூட்டிக்கொள்ளும் தளைநாறு என்னும் இரட்டைச்சிலம்புப்படம்.

7. கற்பக அமுதில் தோன்றும் விஷமாகிய லாகிரிக்குணத்தை முறிக்கும்படி பிரயோகிக்கிற சுண்ணபஸ்பம்வைத்திருக்கும் சுண்ணப்பொடிச்செப்பென்னும் நீற்றுப்பட்டைப்படம்.

8. பதிநீர் இறக்கி வைக்கும் குடுவை என்னும் அமுதகமண்டலப்படம்.

கிறிஸ்தாப்தம் 1591-ல் எழுதப்பட்டு சிதம்பர குருக்களிடமிருக்கும் தாமிரசாசனப்பட்டயத்தில் மேலேசொல்லியபடங்களோடு ஆயுதப்பெட்டிப்படம், பனையேறும் சான்றான்படம், ஏணிப்படம், பனைவிருட்சப் படம் என்னும் படங்களும் கண்டிருக்கிறது. இராஜமுகருள்ள பட்டயங்களில் காணப்படும் இச்சின்னங்களினாலே அந்த அரசகுலவம்சமும், தொழிலும், தொழிற் கருவிகளும், உற்பத்திப் பானமும், அருந்துவோரும் தெரிகிறதாயிருக்கிறது. பூர்வ க்ஷத்திரிய ராச குலத்தவர்களே யிவ்வமுதை யிறக்கிச் சத்திரங்களில் வைத்துத் தானம் செய்தார்கள் என்றும் பார்க்கிறோம்.

சான்றோர் கும்மி,

124-வது கவி.

நற்காந்த வீரிய நாடன் சினம்பல
நாடனைப் பார்த்து நமதுதல
விற்பத்தி யாம்பனை யீந்துதென் மூன்று
விருட்சத் தேநந்தேளிர் மின்னரசே.

125-வது கவி.

அமிர்த பான மிறக்கிச்சகலர்
களுமருந் தும்படி சத்திரத்தில்
கமழவைத்தறஞ் செய்யெனப்பற்பல
கட்டளையிட்டனன் மின்னரசே.

முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களென்னப்பட்ட சுரரும் இருடிகளும் அரசர்களும் பானம் பண்ணுகிற தேவாமிர்தத்தை இறக்குகிறதாகிய அரிய தொழிலை அரசகுலத்தவர்கள் செய்து வந்தார்களென்று மேலேகண்ட சாசனங்களில் காணப்படும் ஆயுதப் படங்களாலறியலாம். பனையிலிருந்து அமுதமிறக்கும் தொழிலானது எல்லாத் தொழில்களிலும் அரிய தொழிலென்பதற்கையமில்லை. நூறடி உன்னதத்தில் திரண்டுருண்டு செங்குத்தாக நிற்கின்ற அமுதக்கிளைகள் பொருந்திய கற்பகம் என்னும் பனைமரத்தின் உச்சியில் கமகமவென்று திகட்டாது வாசங்கமழுகின்ற புஷ்பங்களிலங்க, வெண்ணிறம் பொருந்திய இனிய ருசியையுடைய குருத்து மடல்கள் உன்னதத்தை நோக்கி நிற்க, அவ்வித உன்னததேவ தருவின்மேல் எவரும் அதிசயிக்கும் வண்ணமாய் ஏறி அதன் மண்டையில் சிம்மாசனபதிபோ லிருந்துகொண்டு சிலநாள் பரியந்தம் அதின் இனியபாளைகளைச் சிக்கு நீக்கி வெளிப்படுத்தி, அவற்றிலிருந்து அபரிமிதமாய் வடிகின்ற மதுவின் லாகிரிக்குணத்தை ஷை சுண்ணப்பிரயோகத்தால் தடுத்து, புதிய அமுத கலசங்களில் வடிந்திருக்கும் தெள்ளமுதாகிய தேவாமிர்தத்தைக் கும்பத்தில் வடித்துக்கொண்டு இறங்குகிறவனாகிய சுரனை (சுரம்—பதிநீர்), அக்காலத்து மனிதர் அதிசயத்தோடு கண்ணுற்று, இத்தொழில் தேவர்களே செய்யக்கூடியதன்றி மனுஷர் செய்யக்கூடியதில்லையெனப் பிரமித்து, தேவர்கள் என்று பெயரிட்டு மதித்து வந்தார்களென்று புராணங்களாலறிகிறோம். ஆகையால் இந்த அரிய தொழிலை அரச குலத்தவர்களேசெய்து வந்தார்கள். இத்தொழில் மிகவும் அருமையான தொழிலாக அக்காலத்தில் மதிக்கப்பட்டு வந்ததென்றும் பார்க்கிறோம்.

கம்பராமாயணம், தனியன்கள்,

6-வது கவி.

அம்பிலே சிலையைநாட்டி யமரர்க் கன்றமுதமீந்த
தம்பிரா னென்னத்தானுந் தமிழிலே தாலைநாட்டிக்
கம்ப நாடுடையவள்ளற் கவிச்சக்ரவர்த்தி பார்மேல்
நம்புபா மாலையாலே நரருக்கின்றமுத மீய்ந்தான்.

அரும்பிரயாசத்தோடு பூர்வத்தில் தேவர்களுக்கு அமுதபானம் அளித்த பிரகாரம், கம்பநாடன் வெகுபிரயாசத்தோடு தமிழ்பாஷையென்னும் தாலை (பனை) மரத்திலினிய அமுதமாகிய பாமாலையாலே மனுக்குலத்தவர்களுக்கு அமுதமீந்தான் என்றுகண்டிருப்பதால் தேவாமிர்தம் இறக்குந்தொழில் மிகவும் அரியதொழிலாக எண்ணப்பட்டதென்றுவிசிதமாகும். ஆகையால் அத்தொழிலை அரசர் குலத்தவர்களே செய்துவந்தார்கள்.

——(:o:)——

X-வது அத்தியாயம்

நான்கு ஜாதிகள்.

1. சாதிபேதம் உலகமெங்குமிருக்கின்றது, அங்கிலேயருக்குளுமுண்டு, கிறிஸ்தவ குருக்களுபதேசம் பிசகு, 2. சாதிபேதம் தேசமேன்மைக்கவசியம், அப்பிபோய்போதகரபிப்பிராயம், மதிராஸ்மெயில்பத்திராதிபரபிப்பிராயம், 3. சாதியேற்பாடு தமிழராகிய க்ஷத்திரியராலுண்டாயிற்று, 4. சாதியிருவகைத்நாம், சுத்தஜாதி, சங்கரஜாதி, 5. சுத்தஜாதிகளுக்கு வழங்கிய பெயர்கள், சாதிநூல், கூர்மபுராணம், வெற்றிவேற்கை, காசிகாண்டம், கம்பராமாயணம், 6. திவாகரம் என்னும்தமிழகராதியில் வழங்கியபெயர்கள், 7. சுத்தஜாதிகள் நான்குக்கும் விதிக்கப்பட்ட தொழில்கள், 8. க்ஷத்திரியரின் கௌரவப்பட்டப்பெயர்கள், சான்ளூர், 9. மிக்கோர், 10. நல்லவர், 11. மேலவர், 12. ஆயந்தோர், 13. உயர்ந்தோர், 14. ஆரியர், 15. உலகு, 16. ஆன்றோர், 17. அறிவுடையோர் என்பவைகளாம்.

எத்தேசத்திலும் ஜாதிவித்தியாசங்களுண்டு. சிலவிடங்களில் இவ்வித்தியாசத்தினுல் ஒருஜாதியார் மற்றொருஜாதியாரோடு கொள்வனை கொடுப்பனை என்று சொல்லப்படும் கலியாண சம்பந்தமாத்திரமற்றிருக்கிறார்கள். மற்றும் சில தேசங்களில் இவ்வித்தியாசங்களினாலே கலியாண சம்பந்தமற்றவர்களாயிருப்பதோடு உண்டி தின்டி என்றுசொல்லப்படும் அன்னம் ஆகராதிகள் ஒருவருடன் ஒருவர் அருந்தாமலுமிருக்கிறார்கள். திருஷ்டாந்தமாக தேவனால் விசேஷித்த பிரகாரமாய் அதிபூர்வகாலமுதல் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட ஆபிரகாமின் சந்ததியில் பிறந்த யூதர்களானவர்கள் அந்நிய ஜாதியாரோடு எவ்வித சம்பந்தமும் வைத்துக்கொள்ளவில்லையென்று சத்தியவேதத்தாலும், மற்றும் சரித்திரங்களாலும், அறிவதோடு அவர்கள் தற்காலத்திலும் அதே ஸ்திதியிலிருப்பதை நாம்பார்க்கிறோம். இந்தயூதர்களைப்போல முற்றிலும் சுத்தமான, கலப்பில்லாத ஜாதி இராஜபுத்திரர் என்னும் க்ஷத்திரிய ஜாதியே யன்றி வேறொரு ஜாதியும் இவற்றிற்குச் சமமாகாதென்று டால்பாய் உவீலர்துரை எழுதியிருக்கும் விஷயங்களைமுன்னே ஆறுவது அத்தியாயத்தில் (90-வது பக்கம் பார்க்க) எடுத்துரைத்தோம். சகல மதஸ்தர்களும்

ஜாதி யிரண்டொழிய வேறில்லை

என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்களாயிருந்தாலும் உலகமுழுவதிலும் இவ்வித்தியாசங்களிருக்கிறபடியால், அத்தன்மைய வித்தியாசங்களியற்கையின்படி யிருக்கின்றதாகவே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். சாதிவித்தி

யாசமில்லையென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிற இங்கிலீஷ்காரர் முதலாய்த் தங்கள் குலத்துப்பெண்ணை இந்துக்களில் ஒருவன் கலியாணம் செய்துகொண்டால் அப்பெண்ணை இகழ்ச்சியாகவே எண்ணிவருகிறார்கள் அதே இங்கிலீஷ்காரருக்கு இந்தியாவிலுற்பத்தியான யூரேஷியரென்னும் ஜாதியாரோடு இங்கிலீஷ்காரர் சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்ளுகிறதில்லை. இந்துக்கள் கிறிஸ்தவர்களானபின்பு தங்களுக்குள் யாதொருவித்தியாசமில்லாமல் கலந்துபோகவேண்டுமென்று போதிக்கிற அங்கிலேய குருக்கள் முதலாய் அப்போதனையின்படி தாங்களே நடக்கிறதில்லை. இந்த துர்ப்போதனையினாலேயே இந்தியாமுழுவதும் இதற்குள் கிறிஸ்தவர்களாகவில்லை. சத்தியவேதமோ அங்கிலேய குருக்கள் போதிக்கிறபடி சொல்லுகிறதில்லை. அவ்வேதத்திலுள்ள சிலவசனங்களை இவ்விடம் பெயர்த்தெழுதுவோம்.

I கொரிந்தியர், 7-வது அதிகாரம்,
17-வது வசனம்.

"தேவன் அவனவனுக்குப் பகிர்ந்ததெப்படியோ, கர்த்தர் அவனவனை அழைத்ததெப்படியோ, அப்படியே அவனவன் நடக்கக்கடவன். எல்லாச்சபைகளிலேயும் இப்படியே திட்டம் பண்ணுகிறேன்."

18-வது வசனம்.

"ஒருவன் விருத்தசேதனம் பெற்றவனாய் அழைக்கப்பட்டிருந்தால், விருத்தசேதனமில்லாதவனாயிருக்க வகைதேடானாக; ஒருவன் விருத்தசேதனமில்லாதவனாய் அழைக்கப்பட்டிருந்தால் விருத்தசேதனம் பெறாதிருப்பானாக."

20-வது வசனம்.

"அவனவன் தான் அழைக்கப்பட்ட நிலைமையிலே நிலைத்திருக்கக்கடவன்."

சத்தியவேதத்திலுள்ள இத்தன்மைய தெளிவான உபதேசத்தைப்புரட்டித் தற்காலத்தில் குருக்கள் போதித்து வருகிறபடியினாலே, இந்தியாவிலுள்ள அநேகர் குணப்படாதிருப்பதற்குக் குருக்களே கணக்குக்கொடுக்கவேண்டியவர்களாயிருப்பார்கள். கிறிஸ்தவர்களானால் ஜாதிகெட்டுப்போயிற்று என்பதே தற்காலத்தில் இந்துக்கள் ஒவ்வொருவரும் கொண்டிருக்கிற அபிப்பிராயம். இந்த அபிப்பிராயத்தினாலே அநேக இந்துக்கள் கிறிஸ்தவர்களாகாதிருக்கிறார்கள். இந்த அபிப்பிராயமுண்டுபண்ணினவர்கள் குருக்களேயன்றி சத்திய வேதமல்ல. குருக்கள் வீட்டில் பறையர் வேலைசெய்கிறபடியாலும், பறையர் மிகவும் ஈனஜாதியாக எண்ணப்படுகிறதாலும், பறையரைப் பற்றிய தாழ்வான எண்ணம் அவர்களிடம் வேலை வாங்கும் குருக்களைப் பற்றியுமுண்டாகிறபடியால், குருக்களானவர்கள் தாங்கள் வைத்திருக்கும் வேலைக்காரர் மூலயமாய்த் தங்களுக்குண்டாகும் ஈனம் நீங்கும்படியாகக் கிறிஸ்தவர்களாகிறவர்கள் கட்டோடே ஜாதி வித்தியாசம் பார்க்கக்கூடாதென்று போதித்து, தங்கள் சுயமேன்மையைக் கருதிப் பறையரை முன்னுக்குக்கொண்டு

வரும்படியான பலமுயற்சிகளும் செய்து வருகிறார்கள். பறையரை முன்னுக்குக்கொண்டுவருகிறது நல்லகாரியமாயிருந்த போதிலும், அப்படிக்கொண்டுவருகிற நோக்கமானது சுயமேன்மையைக் கருதியேயன்றிப் பறையர் மேன்மையைக் கருதியன்று. இதைப்பற்றி விஸ்தரிக்க இப்போது அவசியமில்லை.

2. இந்தியாவிலிருக்கும் ஜாதி வித்தியாசத்தினால்தான் இத்தேசமானது பூர்வநாட்களில் மற்றுந் தேசங்களைப்பார்க்கிலும் மேன்மை பெற்றிருந்தது என்பதாக பிரெஞ்சு குருவொருவர் எழுதிய அபிப்பிராயமானது சென்னையராசாட்சிப் புஸ்தகம், I-வது வாலியூம், 64-வது பக்கத்தில் பார்க்கிறோம்.

" *Opinion of the Abbe Dubois as to caste.*—The French missionary of Mysore, the Abbe J. A. Dubois, *than whom no European was ever better acquainted with this country*, expresses himself as follows on th *value of caste.* The words are from the English translation, the original French manuscript not having been published.—' I have heard many individuals, ' otherwise of great judgment, so full of the prejudices they ' had brought with them from Europe, as to decide most ' erroneously (according to my opinion) on the subject of the ' division of the Hindus into castes. This distinction appear- ' ed to them, not only as not promoting the good of society, ' but also as ridiculous and calculated merely to oppress the ' members of the state and to disunite them. For my part, ' having been in a situation to observe the character of the ' Hindus,and having lived amongst them for many years,as a ' brother and a friend, I have formed an opinion upon this ' subject altogether opposite. I consider the institution of ' castes amongst the Hindu nations as the *happiest effort of ' their legislation;* and I am well convinced that if the people ' of India never sunk into a state of barbarism, and if, when al- ' most all Europe was plunged in that dreary gulf, India kept ' up her head, preserved and extended the sciences, the arts ' and civilization ; *it is wholly to the distinction of castes that ' she is indebted for that high celebrity.*" (Page 64 of the Manual of the Administration of the Madras Presidency, Volume I).

அங்கிலேய குருக்களானவர்கள் இஜ்ஜாதிபேத விஷயமாய்த் தங்களுடைய போதனையும் சாதனையும் ஒத்திருக்கிறதாவென்றும், தங்களுடைய போதனையானது சத்தியவேதத்துக் கொத்திருக்கிறதாவென்றும், சுயநன்மையைக் கருதியதா பிறர் நன்மையைக் கருதியதா வென்றும் ஆரா

ய்ச்சி செய்வதுடன், 1873-௵ ஜூலை-௴ 9-உயில் மதிராஸ் மெயில் பத்திராதிபரவர்கள் இவ்விஷயமாய் எழுதியிருக்கும் அபிப்பிராயத்தை வாசித்துக் கவனித்துக் கற்றறிந்து உட்கொள்வார்களாகில் இம்மையிலும் மறுமையிலும் பயனடைவார்கள் என்பது திண்ணம். அப்பத்திராதிபர் சொல்லுகிறதாவது :—

"On the very important question of caste, Mr. Collins holds opinions that are diametrically opposite to those which have been expressed for many years past by the Nestors of Missionary Societies. Starting on the assumption that caste in India is but an exaggerated form of what is found in all countries where one race has brought another into subjection, he shows that the peculiar characteristic of class distinction in India is that it involves the idea of moral defilement. *Class distinctions will remain 'as long as the Sun and Moon endureth' in India as they will in other parts of the world*, and nothing but evil can result from the *frantic endeavours* of European Missionaries to compel their converts to do violence to their own, and the world's innate convictions of the imperative necessity for such a distinction, as social difference, in an essentially aristocratic country like India, cannot be ignored without incurring great danger and responsibility, and it is *preposterous* that European clergymen who in their native land recognize the impropriety of thrusting a lot of Street Arabs into Eton or West-minster should deliberately attempt in India to force low caste boys into high caste schools. Human nature being what it is, and the laws that bind Society together what they are, *the energy that is directed to persuading converts to break caste is a most mischievous one* that should be countenanced no longer by the inhabitants of a land whose chief boast it is that it is the home *par excellence* of freedom. The intelligent Missionary, who has advanced with the times in which he lives, will follow Mr. Collin's advice, by directing his efforts solely against the religious elements of caste, the idea of moral defilement. Socialism, such as is fostered by the well-meaning fanatics who require converts to break caste as 'an outward and visible sign of inward and spiritual grace,' would be *as dangerous in the East as it threatens to be in the West*; but that great curse of India, the idea of moral pollution in connection with caste may in the long run be under-mined by Christianity, and the country be thereby emancipated from

> the most terrible form of slavery that the world has ever produced. * * * * *
> There is a prospect of Christianity and education eventually undermining the moral feature of caste, and dissipating the notion that social distinctions involve moral pollution."
>
> (Madras Mail, 9th July 1873).

ஐரோப்பிய குருவானவர் ஒருவர் யூரேஷிய சாதிப்பெண்ணைக் கலியாணம்செய்துகொள்வாராகில், அக்குருவானவர்மற்றும் ஐரோப்பியகுருக்களால் எவ்வளவு திழ்ப்பாய் எண்ணப்படுவாரோ, அதேபிரகாரம் சுதேசகிறிஸ்தவர்களில் உயர் குலத்தவர்களும் எண்ணிவருகிறார்களேயன்றி மற்றப்படியல்லவென்று ஐரோப்பிய குருக்களறியக்கடவர்கள்.

3. இந்து இராஜாக்களாகிய க்ஷத்திரியரரசாட்சி புரிந்துவந்தகாலத்தில் ஒவ்வொரு ஜாதியும் தம்தம்வரம்பு கடந்து செல்லாமலிருப்பது யுக்தமென்றெண்ணி சாஸ்திரங்களேற்படுத்தி சாதிவரம்பு கடவாதபடி பார்த்துவந்தார்கள். இப்படிப்பார்த்துவருவது இராஜாக்களுடைய முக்கியமான கடமைகளிலொன்றென்று திவாகரத்தாலுமறியலாம்.

திவாகரம், 12-வது தொகுதி,
93-வது சூத்திரம்.
அறநிலையறத்தின் வகை.

"வருணக்காப்பிற் பிறழா நெறிநிலை
பெருவற் பொருளாற் பேணும் பேற்றி
அறநிலை யறமென்றறைந்தனர் புலவர்."

இச்சூத்திரத்தில் அறநிலை யறமென்பது அரசனானவன் தன்னாட்டில் வாழுகின்ற குடிகள் தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட குலவரம்பு கடந்து நடவாது பாது காத்து வருதல் என்று கூறியிருக்கிறது.

> "அறநிலையறம் is one of the six அரசியல்—the duty of a king to preserve his subjects from breaking the rules of the respective castes."
>
> (Winslow)

இதற்கென்றே மனுதர்மசாஸ்திரம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அந்த சாஸ்திரமுண்டுபண்ணிய மனுச்சக்கரவர்த்தி பிரமனிலிருந்து ஐந்தாவது தலைமுறையில் தோன்றிய தமிழன். சூரியமகாராஜனுடைய குமாரன் (ஐந்தாவது அத்தியாயம், 52-வது பக்கம் பார்க்க). அவர் ஏற்படுத்திய பூர்வநூல் தமிழில் செய்யப்பட்ட நூல். எப்படியெனில் அக்காலத்தில் தமிழ்ப்பாஷையே இந்நாட்டில் வழங்கினதே யல்லாமல் வேறெந்தபாஷையும் இந்நாட்டில் வழங்கவில்லை. அந்தசாஸ்திரமுண்டு பண்ணி வெகு காலத்துக்குப்பின்பு சமஸ்கிருதபாஷை தோன்றியது (136-வது பக்கம் பார்க்க.) தமிழரசர்கள் சரித்திரங்களெல்லாவற்றைப்பார்த்தாலும் மனுநீதி தவறாமல் செங்கோல் செலுத்திவந்தார்களெனப் பார்க்கிறோம். மனுவென்பவர்ஏற்படுத்திய தமிழ்சாஸ்திரமானது பிற்காலத்தில்

சமஸ்கிருத பாஷையில்மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, நாம்முன்னே ஆறுவது அத்தியாயம் 93-முதல் 102-வதுபக்கம்வரைவிளக்கிக்காட்டியபடி மகமதிய அரசாட்சி காலத்தில் வேதமாதி சகல நூல்களும் பார்ப்பாரால் புரட்டி யெழுதப்பட்ட காலத்தில் இந்தமனுதரும சாஸ்திரமும்மற்றும் நூல்களில் செய்யப்பட்ட திருத்துப்பாடுகளுக்கிணங்கமாற்றப்பட்டது. மனுமகாராஜனுனவர் தமிழிலியற்றியசாஸ்திரமானதுசமஸ்கிருதபாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருப்பதினுலும், அந்த சமஸ்கிருதமொழிபெயர்ப்புதான் தற்காலத்தில் கிடைக்கிறதாயிருப்பதாலும், அங்கிலேயர் மனுதர்மசாஸ்திரம் கூறும் நான்கு ஜாதிகளும் சமஸ்கிருதசாதிகளென்று தப்பெண்ணங்கொண்டிருக்கிறார்கள். மனுதர்மசாஸ்திரம் தற்காலத்தில் இங்கிலிஷ்பாஷையில்மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருப்பதால், இங்கிலீஷ் பாஷையிலிருக்கும் மனுதர்மசாஸ்திரத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு, அந்தசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட நான்கு ஜாதிகளும் அங்கிலேய சாதிப் பிரிவுகள் என்று சொல்லுவது எவ்வளவு மதியீனமோ, அதேபிரகாரம் தமிழனுகிய மனுச்சக்கரவர்த்தி யேற்படுத்திய தமிழ்ச்சாஸ்திரமானது சமஸ்கிருதபாஷையில் தற்காலம் அகப்படுகிற காரணத்தால் அந்தசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட நான்கு ஜாதிகளும் சமஸ்கிருத சாதிகள் என்றுசொல்லுவதும் மதியீனம்.

4. பூர்வநூல்கள் கூறும் ஜாதிகள் இருவகைத்தாம்:—

(1) சுத்த ஜாதிகள் (Pure castes).

(2) சங்கர ஜாதிகள் (Impure castes).

இவற்றில் சுத்தசாதிகளென்னப்பட்டவைகள் நான்கு. புத்தர்களிடமிருக்கும் பூர்வ மனுதர்ம சாஸ்திரத்தின்படியும், டால்பாய் உவீலர் துரை சொல்லுகிறபடியும், அந்த நான்கு சுத்த ஜாதிகளெவையென்றால்,

1. க்ஷத்திரியர், 2. பிராமணர், 3. வைசியர், 4. சூத்திரர்

(ஆறுவது அத்தியாயம், 85, 86-வது பக்கங்கள் பார்க்க).

பார்ப்பாரால் திருத்துப்பாடான நூல்கள் கூறுகிறபடி, அந்த நான்கு ஜாதிகளின் வரிசை பின் வருமாறு:—

1. பிராமணர், 2. க்ஷத்திரியர், 3. வைசியர், 4. சூத்திரர்.

இந்த நான்கும் பூர்வ நூல்கள் கூறுகிறபடி கலப்பில்லாத பிரத்தியேகமான ஜாதிகள். சுத்தமான இந்த நான்கு ஜாதிகளில் ஒரு குல ஆண் வேறோர் குலப்பெண்ணைச் சேர்வதாலும், ஒரே குலத்தவர்களின் களவுச் சேர்க்கையாலுமுண்டாகும் சந்ததிக்குச் சங்கரஜாதி என்பது பொதுப்பெயர். அப்படியுண்டாகும் சங்கரஜாதிகளின் முக்கியமான பிரிவுகள் நான்கு. அவையாவன:—

1. அநுலோமர், இவர்கள் உயர்குலப் பிதாவுக்கும் இழிகுலத்தாய்க்குமுண்டான பிள்ளைகள் (Mixed race of high caste men and low caste women).

2. பிரதிலோமர், இவர்கள் இழிகுலத் தகப்பனுக்கும் உயர்குலத் தாய்க்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் (Mixed race of low caste men and high caste women).

3. அந்தராளர், இவர்கள் நான்கு சுத்த ஜாதி ஆண்களும் பெண்களும் ஜாதி விட்டுப்போகாமல் தன் தன் ஜாதியில் சோர சம்பந்தம் செய்வதாலுண்டாகும் பிள்ளைகள் (Race of illegitimate origin).

4. விராத்தியர், இவர்கள் மேலே கூறப்பட்ட மூன்று வகைச் சங்கரசாதிப் பொதுப்பிரிவுகளுக்குள் அடங்காத சங்கர சாதியார் (Mixed race of miscellaneous breed).

இதற்கு மேற்கோள் :—

"உயர்ந்தவா ணிழிந்தபெண்ணோ டுறிலனுலோமமாகும்
பெயர்ந்தயா ணிழிந்ததாகிற் பிரதிலோமங்கடோன்றும்
அயர்ந்திடா திவர்சோரத்தி லந்தராளங்கடோன்றும்
வியர்ந்திவர் சங்கரத்தில் விராத்தியம் பலவுண்டாமே."

(சாதிநூல் §)

இப்படியாகப் பூர்வ நூல்கள் கூறும் நான்கு சுத்த ஜாதிகளின் சம்பந்த பேதத்தால் அளவிறந்த ஜாதிகளின்னுட்டிலுண்டாயிற்று. இவற்றிற்குச்சில திருஷ்டாந்தங்கள் மேலே சொன்ன சாதி நூலிலிருந்து கூறுவோம்.—

I. (*a*) அநுலோமர்

தெலுங்கவேதியர்

பதுமைசேர் மறையோர்வேந்தர் பாவையை வேட்கவந்தோர்
விதமுடனுயர்தெலுங்க வேதியராகிமிக்க
வதர்வணத் தனுர்வேதத்தோ டாயுதமறைபயின்று
மதகரி பரிதேரூர்ந்து மன்னவர்சேனை காப்போர்.

கொந்தகவேளாளர்

குலங்கிளரரசர் வேளாளன் கோதையைவேட்க வந்தோர்
இலங்கு கொந்தகவேளாள ரெனுங்குலந் தன்னிலெய்தித்
துலங்கிய மனுநூல்மார்க்கஞ் சோர்வறச் சேரச்சேர
நலங்கிள ரரசராணை நடத்திவித்திடுவர் தாமே.

---

§ சாதிநூல் என்னும் புஸ்தகமானது திருவாரூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளாலியற்றப்பட்டது, இந்நூலுக்கு முதநூல் எவையென்று

"வேதநால் வகைதெரிந்த வியாதனு ருரைத்தநூலு
மாதலினத்துடன்வை கானசமெனு நூலுஞ்சங்
கிதையு மெங்கோன்சுப்ர பேதமுமாகுமென்றே
யோது மாகமமுங்கண்டே யுரைப்பன்யான் சாதிபேதம்"

என்னும் செய்யுளாலறியலாம்.

சவளவேளாளர்

கவளப்போர் வேழவேந்தன் காதல்வேளாளர் தங்கள்
பவளச்செவ் வாய்மடந்தை பணைமுலையணைய வந்தோர்
துவளப்போர் புரிந்துவேந்தன் சொற்படிநடவாதாரை
சவளத்தால் வாட்டுகின்ற சவளவேளாளராவார்.

(b) களவிற்பிறந்த அநுலோமர்
காணியாளர்

ஆரணன் தருகுலத்தோ ராசர்தங்கன்னி செம்பொற்
பூரண கொங்கைபுல்கப் பொருந்திடுங் காணியாளர்
காரண மருந்துநூல்மெய்க் கணிதநூற் கற்றுரைப்பர்
சீரணி யபிடேகந்தான் செயப்பெறில் வேந்துமாவார்.

II. (a) பிரதிலோமர்
யாழ்ப்பாணர்

வசையுற வணிகன்வேட்ட மறைக்குலமாதர் காதல்
நசையுறப் பெற்றமைந்தர் நரம்புறு கருவிதன்னி
லிசையுறு காதுக்கேற்ற விறலினால் விரவுமோரே
ழிசையினை யெழுப்பவல்ல யாழ்ப்பாண ராவரன்றே.

(b) களவிற்பிறந்த பிரதிலோமர்
அம்பட்டர்

வழுவுற மன்னர்மாதை வணிகன்றான் மையலாகித்
தழுவுற வந்தமைந்தர் சாதினால் வகையுள்ளோர்க்கும்
தொழில்தரு கத்திதீட்டித் துடைதனிற் றுடைத்துமுற்றும்
பழுதர நாபியின்கீழ் பணிசெய் யம்பட்டராவார்.

III. அந்தராளர்
கவரைகள்

இடைந்திடுங் காதல்கூர விளமுலை வணிகர்மாதை
யடைந்திடும் வணிகன்சேரு மருங்களவதனில் வந்தோர்
மிடைந்திடுஞ் சங்கராசி யிளிர்நவ மணிகளெல்லாம்
கடைந்திடுந் தொழிலும்பூண்டு கவரைகளாவரன்றே.

IV. விராத்தியர்

(a) அநுலோமரிற் பிறந்த விராத்தியர்
மரவர்

திரந்தரு மறையோர்மாதைச் சேர்ந்து கொந்தகவேளாளன்
கரந்தழுவிய மெய்க்காதற் களவிலே வந்தமைந்த
ருரந்தரு மரவைநாழி யுழக்கொடு மரக்காலெல்லா
மரந்தனிற் கடையவல்ல மரவராய் வனத்துள்வாழ்வார்.

(b) பிரதிலோமரிற் பிறந்த விராத்தியர்
தூறவர்

மன்றாட வணிகர்மாதை மருவிட வந்தமைந்தர்
குன்றாத குன்றில்வாழுங் குன்றவராகிக் குன்றில்
பொன்றாத பொருளனைத்தும் புவிதனிற் கொணர்ந்துவிற்றே
மன்றாட மரைமானேன மடர்த்திடும் வேட்டைசெய்வார்.

இத்திருஷ்டாந்தங்கள் போதுமானவை. ஆகையால் சுத்த ஜாதி நான்கென்றும், அவற்றிலிருந்துண்டான சங்கர சாதிகளின் பொதுப்பிரிவுகள் நான்கென்றும், அந்த நான்கு சங்கரசாதிப் பொதுப்பிரிவுகளில் இந்துக்களுக்குள்ளிருக்கும் அளவிறந்த ஜாதிகளடங்கியிருக்கின்றனென்றும் அறியலாம்.

5. சுத்தசாதிகளாகிய பிராமண, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திருக்குத் தமிழ் நூல்களில் வழங்கிவரும் பெயர்களில் சிலவற்றைவரைவோம்.

A. சாதிநூல்.

ஆளுநான் முகன்முகத்தி லந்தணர்குலமுண்டாகத்
தோளினி லரசர்வர்க்கந் தோன்றிடத் தொடைகடம்மின்
மீளவும் வணிகர்தங்கள் மெய்க்குல முதிப்பதூய
தாளிணை தனில்வேளாளர் சாதியுஞ்சனித்ததன்றே.

இச்செய்யுளில் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் பெயர்கள் வழங்கியிருக்கின்றன.

B. கூர்மபுராணம்,

வருணாசிரம தன்மமுறைத்தவத்தியாயம்.

11-வது கவி.

வேதியர் முகத்தில்வேந்தர் விறல்கெழு துணைத்தோள்வெற்பிற்
றீதறு வணிகர்செம்பொற் குறங்கினிற் சதுர்த்தர்செய்ய
பாதபங்கயத்தி லீன்றான் பதுமன்முன் படைத்த மூவ
ரோதிய மகங்களியாவு மாற்றுதற் குரியராவார்.

இக்கவியில் வேதியர், வேந்தர், வணிகர், சதுர்த்தர் என்னும் பெயர்கள் வழங்கியிருக்கின்றன.

C. வெற்றிவேற்கை.

வேதியர்க்கழகு வேதமு மொழுக்கமும்
மன்னவர்க்கழகு செங்கோன் முறைமை
வைசியர்க்கழகு வளர் பொரு ளீட்டல்
உழவர்க்கழகிங் குழுதூண் விரும்பல்.

இப்பாடலில் வேதியர், மன்னவர், வைசியர், உழவர் என்னும் பெயர்கள் வழங்கியிருக்கின்றன.

D. காசிகாண்டம்,

சிவசன்மாவை யமன் எதிர்கொண்டவத்தியாயம்,
44-வது கவி.

நெடியகந்தர மறைக்கிழவர் நேமியரசர்
படியில்வாழ் வணிகர்முன்னம் வெருவாது பழிகூர்ந்
தடிகணீட்டிய சதுர்த்தனையதோ முகமெனுங்
கொடியபாழ் நரகினிட்டுடல் குறைத்திடுதியால்.

இதன் கருத்து.

வேதியர், வேந்தர், வணிகர் என்னும் முக்குலத்தவர் சமுகத்தில், சதுர்த்தனாகிய சூத்திரன் அச்சமற்றவனாய் நீட்டிய காலை முடக்காதிருப்பானேயாகில், அப்படிப்பட்ட சூத்திரனைக்கொடிய பாழ்நரகில் தள்ளி அவனுடலைத் துண்டு துண்டாக நறுக்கிக் குறுக்குங்களென்பதாம். இதுவே சூத்திரருடைய பூர்வ ஸ்திதி.

இக்கவியில் மறைக்கிழவர், அரசர், வணிகர், சதுர்த்தர் என்னும் பெயர்கள் வழங்கியிருக்கின்றன.

E. கம்பராமாயணம்,

உயுத்தகாண்டம், திருவபிஷேகப்படலம்,
35-வது கவி.$

அந்தணர் வணிகர் வேளாண்மரபின ராலிநாட்டுச்
சந்தணி புயத்துவள்ளற் சடையனேயனைய சான்றோ
ருய்ந்தன மடியோமென்னு முவகையருவரிநாண
வந்தன ரிராமன்கோயில் மங்கலத்துரிமை மாக்கள்.

இக்கவியில் அந்தணர், சான்றோர், வணிகர், வேளாண் மரபினர் என்னும் பெயர்கள் வழங்கியிருக்கின்றன.

இவைகளையெல்லாம் ஒருங்கே திரட்டிப்பார்க்கில் நான்கு ஜாதிகளுக்கும் பின்வரும் பெயர்கள் வழங்கியிருக்கின்றன :—

$ இக்கவி ஏட்டுப்பிரதியிலிருந்தெடுக்கப்பட்டது. அச்சுப்பிரதியிலிதற்குப்பதிலாக வேறே கவி பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இக்கவியைப்பற்றி Bishop Caldwell and the Tinnevelly Shanars (1883) என்னும் புஸ்தக அனுபந்தத்தின் 5-வது பக்கத்தில் பின்வருமாறு கண்டிருக்கிறது :—

"This stanza is not found in the printed copy, for tho process of expurgation is now rather too freely practised by different sects on their own sectarian principles. In the old cadjan manuscript kept at present in Bishop Sargent's C. M. S. Library, the second line reads சங்கரனனைய instead of சடையனேயனைய. In some other manuscripts the line runs சந்தணி யிவரும் வள்ளற் சங்கரனனைய சான்றோர்."

பார்ப்பார்.	அரசர்.	செட்டிகள்.	வேளாளர்.
1. அந்தணர்	1. அரசர்	1. வணிகர்	1. வேளாளர்
2. வேதியர்	2. வேந்தர்	2. வைசியர்	2. சதுர்த்தர்
3. மறைக்கிழவர்	3. மன்னவர்		3. உழவர்
	4. சான்றோர்		

இவர்களுக்குப் பூர்வ தமிழகராதியில் வழங்கிய பெயர்களையும் கூறுவாம்.

6. பூர்வதமிழகராதியாகிய திவாகரம் என்னும் அரியநூலானது காவேரி நதி தீரத்திலிருந்த சிறு நாடுகளிலொன்றாகிய அம்பன் நாட்டுக்கரசனான சேந்தன் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. இந்நூலில், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி என்னும் பாகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் முதல் முப்பத்துமூன்று சூத்திரங்கள் நான்கு பிரிவாகப்பிரிக்கக்கூடியவைகள்:

1. குருக்களைப்பற்றிய சூத்திரங்கள் 8 (1 முதல் 8 வரை).
2. அரசரைப்பற்றிய ,, 23 (9 முதல் 31 வரை).
3. செட்டிகளைப்பற்றிய சூத்திரம் 1 (32-வது).
4. வேளாளரைப்பற்றிய ,, 1 (33-வது).

குருக்களைப்பற்றிய சூத்திரங்கள் எட்டில் முதலாவது சூத்திரத்தில் அருந்தவர் என்னப்பட்ட க்ஷத்திரிய ரிஷிகளின் பெயர்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன :—

அருந்தவர் பெயர்.

"துறவோ ரையர் மாதவர் முனிவர்
அறவோர் நீத்தோ ரறிஞ ருயர்ந்தோர்
தாபதர் மெய்யர் தவத்தர் தபோதனர்
முனிவ ரிருடிகள் படிவர் பண்ணவர்
யோகிகள் கடிந்தோர் பெரியோ ருறுவரென்
றாகிய வந்தண ரருந்தவர் பெயர்."

க்ஷத்திரிய ரிஷிகளாகிய குருக்களுக்கு வழங்கிய இப்பெயர்களில் மிச்சமானவற்றைப் பார்ப்பார் பிற்காலத்தில் தங்களுடைய பெயர்களாகச் சேர்த்துக்கொண்டார்கள்.

2-வது சூத்திரம் சைவதவப்பாலோரின் பெயர்களைக்கூறுகின்றது :—
(உ-ம்) மாவிரதியர், காளாமுகர், பாசுபதர்.

3-வது சூத்திரத்தில் வைணவசமயத்தோரின் பெயர் வருகிறது :—
(உ-ம்) பாகவதர்.

4-வது சூத்திரத்தில் சமணரின் பெயர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன:
(உ-ம்) அருகர், ஆசீவகர், சாவகர்.

5-வது சூத்திரம் புத்தரின் பெயர்களைக் கூறுகின்றது :—
(உ-ம்) சாக்கியர், தேரர், பௌத்தர்.

6-வது சூத்திரம் சமண முனிவரின் பெயர் கூறுகிறது :—
(உ-ம்) சாரணர்.

7-வது சூத்திரத்தில் சடைமுடியோரின் பெயர் வருகிறது :—
(உ-ம்) தாபதர்.

8-வது சூத்திரத்தில் பார்ப்பாரின் பெயர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது:

பார்ப்பார் பேயர்.

"ஐயர் வேதிய ரிரு பிறப்பாளர்
மெய்யர் மிக்கவர் மறையோர் பூசுரர்
அந்தணர் நூலோ ரறு தொழிலாளர்
செந்தீ வளர்ப்போ ருயர்ந்தோ ராய்ந்தோர்
ஆதி வருணர் வேத பாரகர்
விப்பிரர் தொழு குலத்தோர் வேள்வி யாளர்
தப்பில் பார்ப்பார் தம் பெயராகும்."

இந்த எட்டாவது சூத்திரம் கூறும் பெயர்கள் தப்பில் பார்ப்பார் தம் பெய ராகும் என்று கூறிய காரணத்தால் கலப்பில்லாத, சுத்த ஜாதி பார்ப்பா ருக்கு மாத்திரம் பொருந்திய பெயர்கள். அத்தன்மைய பிராமணர்கள் அரிது என்பதாக அஸ்வகோஷா போதிசத்வர் எழுதியிருப்பதை 86-வது பக்கத்தில் வரைந்திருக்கிறோம் :—

"ஆனால் கலப்பில்லா பிராமணன் அரிது. ஏனெனில், ஆதிகாலப் பிராமணஸ்திரியை சூத்திரன் புணர்ந்து, பிராமண சந்ததியை விர்த்தி செய்ததாகத் தெரியவருகின்றது."

போதிசத்வர் சொல்லும் இவ்விஷயத்தால் மேலே நாம் கூறிய பார்ப் பார் பெயர்கள், இக்காலத்திலுள்ள பிராமணர்களுக்குப் பொருந்தியவையல்ல. ஏனெனில் அவர்கள் சூத்திரர் சம்பந்தமானவர்களேயன்றிக்கலப்பில்லா பிராமணர்களல்ல. கலப்பில்லா பிராமணர்களுடைய பெயர்கள் தான் திவாகரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சூத்திரர் சம் பந்தமான பாரப்பாருக்குப்பொருந்திய பெயரென்னவென்று திருவாரூ ரிலெழுந்தருளிய ஞானப் பிரகாச சுவாமிகளருளிச்செய்திருக்கும் சாதி நூலாலறியலாம் :—

சாதிநூல், பிரதிலோமருற்பத்தி,
7-வது கவி.

மறையவர் மங்கை தன்னை மணந்த சூத்திரன் பால் வந்தோர்
குறைவினன் னகரினூறு கோலறைக் கப்புறத்தி
லுறைபவராகி யூர்க்குளுச்சியின் முன் புக்காராய்
பறைதனைத் தோளிற்றாக்கும் பறைக்குலமாவரன்றே.

இக்கவியில் மறையவர் மங்கையாகிய பிராமண ஸ்திரியிடம் சூத்திரனால் பிறந்தவர்களுக்குப் பறையர் என்று பெயரென்பதாக ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் எழுதிவைத்திருப்பதால், அஸ்வகோஷாபோதிசத்வர் சொல் லுகிறபடி கலப்பில்லா பிராமணனில்லை யென்பது உண்மையானால், ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் கூறுகிறபடி அவர்கள் பறையர் என்பதும் உண்மையென்றேற்படுகிறது. தமிழ் நாட்டில் வழங்கும்

"பார்ப்பானுக்கு மூத்தவன் பறையன்"

என்னும் பழமொழியின் புதைபொருளும் இவ்வாதாரங்களால் வெளியாகின்றது. இது நிற்க.

குருக்கள் சம்பந்தமான எட்டுச் சூத்திரங்களையும் விவரித்தோம். இனிமேல் அரசர்களைப்பற்றிக் கூறும் 23 சூத்திரங்களையும் விவரித்துக் காட்டுவோம். அரசர்களாகிய க்ஷத்திரியரே பூர்வத்தில் அறிவுடையோர்களாயிருந்தார்கள் என்று சண்டோக்கிய உபநிடதம், சடாபத பிரமாணம் முதலிய நூல்கள் கூறியதை 87-வது பக்கத்தில் எடுத்துரைத்தோம். மேலும் வேதங்களை யுண்டுபண்ணின எட்டு ரிஷிகளும் க்ஷத்திரியரென்பதாக 88 முதல் 92-வது பக்கம் வரை விவரித்தோம். சமஸ்கிருத பாஷை இத்தேசத்துக்கு வருகிறதற்கு அநேக யுகங்களுக்கு முன்னிருந்த தமிழராகிய வேதரிஷிகள் வேதங்களை யுண்டுபண்ணினது தமிழ்ப்பாஷையிலேயன்றி சமஸ்கிருத பாஷையிலன்று. தமிழராகிய க்ஷத்திரிய ரிஷிகள் தமிழில் செய்த வேதமாதி நூல்களைப்பிற்காலத்தில் பார்ப்பார் சமஸ்கிருத பாஷையில் மொழி பெயர்த்தார்கள். வேதமானது பூர்வத்தில் தமிழிலுண்டாயிருந்த காரணத்தால் தமிழ் நூல்களில் அதைப்பற்றி முத்தமிழ் வேதம் என்று சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அதற்கு இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழிலும் இயற்றப்பட்ட வேதம் என்று பொருள். அல்லது மூன்று தமிழ் வேதம் என்றும் பொருள் கூறலாம்; எப்படியெனில் ஆதியில் மூன்று வேதங்கள் மாத்திரமிருந்ததென்றும், அதர்வண வேதமென்னும் நான்காவது வேதமானது வெகு காலமாக வேதமாக ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையென்றும் வித்வான்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்$. தமிழ் நூல்களில் முத்தமிழ் வேதம் என்று வழங்கியதற்கு ஓர் திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்:

$ "Of the Atharva Veda, we need only state that it was not generally recognized as a Veda till long after the period of which we are speaking, though a class of literature known as the Atharvangiras was growing up during the Epic period, and is alluded to in the later portions of some of the Brahmanas. Throughout the first three periods of Hindu history, and even in Manu and other metrical codes, *three Vedas are generally recognised.* And although the claims of the Atharvan were sometimes put forward, still the work was not generally recognised as a fourth Veda till long after the Christian era. Hundreds of passages recognising three Vedas only could be cited from the literature of the period of which we are now speaking; but we are unable to make room for such passages. We will only refer our readers to a few passages, *viz.*, Aitareya Brahmana V. 32; Satapatha Brahmana IV. 6, 7; Aitareya Aranyaka III. 2, 3; Brihadaranyaka Upanishad I. 5; and Chhandogya Upanishad III and VIII."

(Ancient India, Book II, Chapter I.)

திருவிளையாடற் புராணம், திருநாட்டுப்படலம்,
50-வது கவி.

மாயவன் வடிவாயது வையமாலுந்திச்
சேயபங்கயமாயது தென்னனுடலர்மேற்
போயமென் பொருட்டாயது பொதியமப்பொருட்டின்
மேயநான் முகனத்தியன் முத்தமிழ்வேதம்.

58-வது கவி.

தொண்டர்நாதனைத் தூதிடைவிடுத்தது முதலை
யுண்டபாலனை யழைத்ததுமெலும்பு பெண்ணுருவாக்
கண்டதும்மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங்கன்னித்
தண்டமிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்.

இதன் கருத்து:

"உலகத்திலே பாண்டிநாடு திருமாலின் உந்தியிற் பூத்த செந்தாமரை மலர்போலிருக்கின்றது. அந்நாட்டிலே பொதிய மலை அந்தத் தாமரை மலர்மேனீண்டபொருட்டுப்போன்றிருக்கின்றது. அம்மலையின் மேலிருக்கின்ற அகத்தியர் அந்தப்பொருட்டிலே மேவியிருக்கிறபிரமன் போலிருக்கிறார். அந்த அகத்தியர் உண்டுபண்ணிய இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழிலே வேதங்களுண்டாயிற்று. தொண்டர்களுக்கு நாதனை கடவுளை தூதுபோகச் செய்ததும், முதலை விழுங்கின பிள்ளையை மீள அழைத்ததும், எலும்பைப் பெண்வடிவாகச் செய்ததும், வேதங்களை விரித்துரைத்ததும் அழியாத தன்மையையுடைய தமிழ்ப்பாஷையோ மற்றும் பாஷைகளோ சொல்லுங்கள்" என்பதாம்.

ஆகையால் தமிழராகிய க்ஷத்திரிய ரிஷிகள் தமிழில் வேதங்களை யெழுதினார்களென்றறிக.

தமிழ் நாட்டில் தற்காலத்தில் வழங்கும் முக்கியமான தமிழ்நூல்களைச் செய்தவர்களும் க்ஷத்திரியர் என்பதாகக் கனம் ச. வின்பிரிட்டு ஐயரவர்களியற்றிய சானறோர் மரபுகாத்தல் என்னும் புஸ்தகத்தின் எட்டாவது பிரகரணத்திலும் கண்டிருக்கிறது. அதாவது:—

"பூர்வத்தில் பெருநூல்கள் பல எழுதியவர்கள் சத்திரிய குலச்சான்றோர்களென்பது எவருக்குந் தெரிந்தகாரியமல்லவா? திருட்டாந்தமாக நைடதம், காசிகாண்டம், வெற்றி வேற்கை எழுயதிவன் அதிவீரராமபாண்டி நாடன், சாதக சிந்தாமணி எழுதியவன் தில்லை நாயக பாண்டி நாடன், திவாகரநூல் எழுதியவன் அம்பற் நாட்டுக்கு அதிபதியாகிய சேந்தன், பிரபோத சந்திரோதயம் எழுதினவன் சோழ நாட்டரசனான திருவேங்கடேந் திரசோழ நாடன், தமிழ் இராமாயணக்காப்பியம் எழுதியவன் கம்பநாடன், பாரத வெண்பா எழுதியவர் பெருந்தேவனார், ஆதியுலாச்செய்தவன் சேரமான் பெருமான், தண்டியலங்காரஞ்செய்தவன்கம்பநாடன்பேரனும் அம்பிகாபதியின் புத்திரனுமான தண்டி என்பவன், பிறவுமன்ன."

இப்படியாகப் பூர்வத்தில் க்ஷத்திரியரே நூலுரைப்போரும் கவிஞருமாயிருந்தார்கள் எனப்பார்க்கிறோம். இச்சத்திரியரைப்பற்றித் திவாகர நூலாசிரியர் கூறும் 23 (9—31) சூத்திரங்களின் விபரமாவது :—

9-வது சூத்திரம் அரசர்குல நூலுரைப்போர்பெயர்களையும் (உ-ம் கணக்காயர்); 10-வது சூத்திரம் அரசர்குலக் கலைவல்லோரின்பெயர்களையும் (உ-ம். கவிஞர்); 11-வது சூத்திரம் அரசர்குலக் கௌரவப்பட்டப்பெயர்களையும் (உ-ம். சான்றோர்); 12-வது சூத்திரம் அரசர்குலப்புலவர் பெயர்களையும் (அறிஞர், மேதையர்); 13-வது சூத்திரம் அரசர்குலமிகவல்லோர் பெயர்களையும் (உ-ம். நிபுணர், விபுதர்); 14-வது சூத்திரம் அரசரில் மூத்தோர் பெயர்களையும் (உ-ம். நாதன், பெருமான்); 15-வது சூத்திரம் அரசரில் பெருமையிற் சிறந்தோர் பெயர்களையும் (உ-ம். அண்ணல், தோன்றல்); 16-வதுசூத்திரம் அரசரில் எப்பொருட்குமிறைவன் பெயர்களையும் (உ-ம். கோன், ஈசன்): 17-வது சூத்திரம் அரசரில் உயர்ந்தோர் பெயரையும் (உ-ம். உலகம்); 18-வது சூத்திரம் இராஜசபையின் பெயர்களையும் (உ-ம். சங்கம், குழு); 19-வது சூத்திரம் அரசரின் பொதுப்பெயர்களைம் (உ-ம்.வேந்தன், பூபாலன்); 20-வதுசூத்திரம் குருகுலத்தரசர் பெயர்களைம் (உ-ம். கௌரவர், பாரதர்); 21-வது சூத்திரம் சேரன் பெயர்களைம் (உ-ம். கேரளன், சேரலன்): 22-வது சூத்திரம் சோழன் பெயர்களையும் (உ-ம். வளவன், செம்பியன்): 23-வது சூத்திரம் பாண்டியன் பெயர்களையும் (உ-ம். தென்னவன், பஞ்சவன்); 24-வது சூத்திரம் சாளுவநாட்டரசர் பெயரையும் (உ-ம். வேள்புலவரசர்); 25-வது சூத்திரம் குறு நிலவேந்தர் பெயர்களையும் (உ-ம். அரட்டர், குரும்பர்); 26-வது சூத்திரம் அரசர்குல மந்திரிக் கிழவர் பெயர்களையும் (உ-ம். அமைச்சர்); 27-வது சூத்திரம் அரசர் நட்பாளர் பெயரையும் (இனப்பெயர்); 28-வது சூத்திரம் அரசர்குல மந்திரி தந்திரிப் பெயர்களையும் (உ-ம். அமாத்தியர், ஏனுதி); 29-வது சூத்திரம் அரசர்குலப்புரோகிதராகியகருமத்தலைவர்பெயரையும்(உ-ம்.சாக்கை);30-வது சூத்திரம் அரச சேனாதிபராகிய போர்த்தலைவர் பெயரையும் (உ-ம். பொருநர்); 31-வது சூத்திரம் அரச பரிவாரமாகிய படையின் பெயரையும் (உ-ம். பரியாளம்) கூறுகின்றன. இவைகள்தான் க்ஷத்திரிய குலத்தவரைப்பற்றி திவாகர நூலாசிரியர் கூறும் 23 சூத்திரங்கள். இவற்றில் இராஜகுல கௌரவப்பட்டப்பெயர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கும் 11-வது சூத்திரத்தை இவ்விடம் வரைவோம் :—

திவாகரம், மக்கட் பெயர்த் தொகுதி,

11-வது சூத்திரம்.

"சான்றோர் மிக்கோர் நல்லவர் மேலவ
ராய்ந்தோ ருயர்ந்தோ ராரியருலகென
வாய்ந்தவான்றோ ரறிவுடையோரே.

இக்கவியில் க்ஷத்திரியகுல கௌரவப் பெயர்கள் பத்து சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன :—

1. சான்றோர்	2. மிக்கோர்
3. நல்லவர்	4. மேலவர்
5. ஆய்ந்தோர்	6. உயர்ந்தோர்
7. ஆரியர்	8. உலகு
9. ஆன்றோர்	10. அறிவுடையோர்.

இப்பத்துப் பெயர்களும் க்ஷத்திரிய குலத்தவர்களாகிய தேவர்களுக்கு வழங்கியிருக்கிறதென்பதற்கு மேற்கோள்கூறுவதற்குமுன், மூன்றுவது ஜாதியாராகிய வைசியருக்கும் நான்காவது ஜாதியாகிய வேளாளருக்கும் வழங்கிய பெயர்கள் திவாகரத்தில் சொல்லப்பட்டவைகளை இவ்விடம் வரைவோம்:—

திவாகரம், மக்கட் பெயர்த்தொகுதி,
32-வது சூத்திரம்.

செட்டிகள் பெயர்.

இப்பர் பரதர் வைசியர் கவிப்பர்
எட்டியரிளங் கோக்களேர் தொழிலர் பசுக்காவலர்
ஒப்பினுய்கர் வினைஞர் வணிகரென்
றத்தகு சிரேட்டிகள் செட்டிகள் பெயரே.

33-வது சூத்திரம்.

காராளர் பெயர்.

வினைஞர் சூத்திரர் பின்னவர் சதுர்த்தர்
வளமையர் வேளாளர் மண்மகள் புதல்வர்
வார்த்தைத் தொழிலோர் வண்களம ருழவர்
சீர்த்தவேரின் வாழ்நர் காராளர்.

இப்படியாகச் சுத்தஜாதிகள் நான்குக்கும் வழங்கிய பெயர்களை திவாகர நூலாசிரியர் முதல் முப்பத்து மூன்று சூத்திரங்களிலும் அமைத்து, 34-வது சூத்திரத்திலிருந்து சங்கரஜாதிகளுக்கு வழங்கிய பெயர்களை முறையே கூறுகிறுர்.

7. பூர்வ க்ஷத்திரிய ராஜாக்களின் காலத்தில் ஒவ்வொருஜாதியும் தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட தொழில் வரம்பு கடக்கக்கூடாதென்பது இராஜசட்டம். இப்படியாக சுத்தஜாதிகள் நான்குக்கும் அவ்வாறு தொழில்கள் விதிக்கப்பட்டிருந்தன. திவாகரம், பல பொருட்கூட்டத்தொருபெயர்த்தொகுதியின் 78, 79, 80, 81-வது சூத்திரங்களில்பார்ப்பார், சான்றோர், செட்டிகள், வேளாளரென்னும் நான்கு சுத்த ஜாதிகளின் குலத்தொழில்கள் முறையே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன:—

அந்தணரறுதொழில்.

'ஓதலோது வித்தல் வேட்டல் வேட்பித்த
லீதலேற்ற லென்றிரு மூவகை
யாதிகாலத் தந்தணரறு தொழில்.'

1. வேதம் ஓதுதல்
2. வேதம் ஓதுவித்தல்
3. யாகம் செய்தல்
4. யாகம் செய்வித்தல்
5. பிச்சையிடுதல்
6. பிச்சையெடுத்தல்

என்னும் ஆறுதொழில்களும் ஆதிகாலத்து அந்தணரறுதொழில். இவை கள் பூர்வகாலத்திலிருந்த சுத்தஜாதி அந்தணர் தொழில்களேயன்றி, தற்காலத்திலிருக்கும் சூத்திரர் சம்பந்தமான பார்ப்பார் தொழிலல்ல.

அரசரறு தொழில்.

'அரசரறு தொழிலோதல் வேட்டல்
புரைதீரப் பெரும்பார் புரத்தலீதல்
கரையறு படைக்கலங் கற்றல் விசயம்.'

1. வேதமோதுதல்
2. யாகஞ்செய்தல்
3. நாடாளுதல்
4. பிச்சையிடுதல்
5. வில்வித்தை முதலான ஆயுதப்பயிற்சி
6. கற்பகக்கட்டி என்றும் பனைவெல்லமென்றும் சொல்லப்படும்விசயமுற்பத்திசெய்தல்,

என்னும் அறுதொழிலும் சான்றோருக்கு விதிக்கப்பட்டவைகள்.

வணிகரறுதொழில்.

'வணிகரறு தொழிலோதல் வேட்ட
லீதலுழவு பசுக்காவல் வாணிகம்.'

1. வேதமோதுதல்
2. யாகஞ்செய்தல்
3. பிச்சையிடுதல்
4. ஏருழல்
5. பசுக்காவல்
6. வர்த்தகம்

என்னும் அறுதொழிலும் செட்டிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டவை.

வேளாளரறு தொழில்.

'வேளாளரறு தொழிலுழவு பசுக்காவ
றெள்ளிதின் வாணிபங் குயிலுவங் காருகவினை
யொள்ளிய விருபிறப்பாளர்க் கேவல் செயல்.'

1. ஏருழல்
2. பசுக்காவல்
3. வர்த்தகம்
4. வாத்தியங்கொட்டுதல்
5. நெசவுத்தொழில்
6. முதல்மூன்று குலத்துக்கும் அடிமைத்தொழில்பூண்டொழுகுதல்

என்னும் அறுதொழிலும் வேளாளருக்கு விதிக்கப்பட்டவைகள்.

மேலே எடுத்துக்காட்டிய அட்டவணையின்படி அந்தணர், அரசர், வணிகர் என்னும் உயர்குலமாக்கள் மூவருக்கும் பொதுவான தொழில்கள் மூன்று; —

1. வேதம் ஓதுதல்
2. யாகஞ்செய்தல்
3. தருமஞ்செய்தல்.

வணிகருக்கும் வேளாளருக்கும் பொதுவான தொழில் மூன்று :—

1. ஏருழல்
2. பசுக்காத்தல்
3. வர்த்தகத்தால் பொருள் சேர்த்தல்.

N.B.—மனுதர்ம சாஸ்திரத்தில் பிராமணனும் சத்திரியனும் விவசாயத் தொழில் செய்யக்கூடாதென்று சொல்லியிருக்கிறது.

அந்தணருக்கே உரிய தொழில் மூன்று :—

1. வேதம் ஓதுவித்தல்
2. யாகஞ்செய்வித்தல்
3. தருமம் வாங்குதல்.

N.B.—அந்தணர் தருமஞ் செய்தாலும் அந்தணர்க்கே செய்யவேண்டும்; ஏனைய குலத்தார் தருமம் வாங்கக்கூடாது; இம்மூன்று குலத்தாருக்கும் ஏற்பதிகழ்ச்சி.

அரசருக்கே உரிய தொழில் மூன்று :—

1. நாடாளுதல்
2. ஆயுத வித்தைப்பயிற்சி
3. விசயம் என்னும் பணவெல்லம் உற்பத்திசெய்தல்.

வேளாளருக்கே உரிய தொழில் மூன்று :—

1. குயிலுவத் தொழில்களாகிய மேளதாளவாத்தியங்கள் கொட்டுதல்

 "குயிலுவம் வாத்தியங் கொட்டுதலாகும்"

 (திவாகரம்)

2. காருக வினைகளாகிய நெசவுத்தொழில் செய்தல்

 "பருத்திநூல் பட்டுநூல் மைத்தாடையாக்கலுஞ்
 சுமத்தலும் பிறவுங்காருகவினைத்தொழில்"

 (திவாகரம்)

3. அந்தணர், அரசர், வணிகரென்னும் உயர் குலமாக்கள் மூவருக்கும் அடிமைத் தொழில் பூண்டொழுகுதல்.

க்ஷத்திரிய அரசாட்சி ஒழிந்தபின்புசூத்திரர் அடிமைத்தொழிலிலிருந்து விடுதலைபெற்றார்கள். க்ஷத்திரிய ராஜாக்கள் காலத்திலோ பார்ப்பார், சான்றோர், செட்டிகள் என்னும் உயர் குலமாக்கள் மூவர் முன்னும் வேளாளன், அஞ்சாது, நீட்டிய காலை முடக்காதிருப்பானாயின், அப்படிப்பட்ட பாவியைப்பிடித்து, அதோகதியாகிய கொடிய பாழ்நரகத்தில் தள்ளி, அவனுடலைத் துண்டுதுண்டாக நறுக்கிக் குருக்குங்கள் என்பது ராஜகட்டளை. இதற்கு ஆதாரம் முன்னமே எடுத்துரைத்தோம்.

8. இப்படியாக சுத்தஜாதிகள் நான்குக்கும் வழங்கிய பற்பல பெயர்களையும், அவரவருக்கு விதிக்கப்பட்ட தொழில்களிவைகளென்றும் பார்த்தோம். தேவர்கள் க்ஷத்திரிய குலத்தவர்களானபடியால், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரத்தில் க்ஷத்திரியருக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கௌரவப்பட்டப் பெயர்கள் பத்தையும் விளக்கிக் காட்டுவோம். அப்பெயர்களாவன :—

1. சான்றோர்	2. மிக்கோர்
3. நல்லவர்	4. மேலவர்
5. ஆய்ந்தோர்	6. உயர்ந்தோர்
7. ஆரியர்	8. உலகு
9. ஆன்றோர்	10. அறிவுடையோர்.

சான்றோர். இது க்ஷத்திரியரைக் குறிக்கும் பெயரென்று திவாகர நூலாசிரியர் கூறுகிறதானது மற்றும் நூல்களுக்கு ஒத்திருக்கின்றது. எப்படியெனில்

(a) 'கல்வியிற் பெரியவர் கம்பர்' என்பது தமிழ் நாட்டுப்பழமொழி. இதை ஆக்ஷேபிக்கும் சொஸ்த புத்திக்காரர் எங்கும் இல்லை. இக்கம்பர் எழுதிய இராமாயணத்தில் சான்றோர் என்பது க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும் பெயராக வழங்கப்பட்டதற்கு ஒருதிருஷ்டாந்தம் (193-வது பக்கம் பார்க்க) கூறினேம். வேறோர் திருஷ்டாந்தமும் கூறுவோம்.

கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், பிரமாஸ்திரப்படலம்,
211-வது கவி

சான்றோர் மாதைத் தக்கவரக்கன் சிறைதட்ட
வான்றோர்சொல்லு நல்லற மன்னன் வசமானல்
மூன்றாய் நின்ற பேருலகொன்றாய் முடியாவேற்
றோன்றாவோ வென்வல்லிவின் வீரத்தொழிலம்மா.

இக்கவியில், சூரியகுலத்திலுதித்த சநகன் என்னும் சீரத்துவசனுடைய மகளும், தசரத மகாராஜனுடைய மருகியும், இராமருடைய மனைவியுமாகிய சீதாதேவியாரைச் சான்றோர்மாது என்று சொல்லியிருக்கிறது. சீதாதேவியார் க்ஷத்திரியப்பெண்ணல்லவென்று எவன் சொல்லத்துணிவான்? ஆகையால்

சான்றோர் மாது என்றால் க்ஷத்திரியப்பெண் என்றும்
சான்றோர் „ க்ஷத்திரியர் „

பொருளென்றறிக.

(b) சந்திரகுலத்தில் தோன்றினவரும், வசுதேவருக்குத் தேவகியிடம் பிறந்த குமாரனும், துவாரகைக்கு அரசனும், பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு மைத்துனருமாகிய கிருட்டிணமூர்த்தியை க்ஷத்திரியனல்லவென்று எவன் சொல்லத்துணிவான்?

மகாபாரதம், சாந்திபர்வம், தருமசாஸ்திர வியல்புரைத்த சருக்கம்,
கண்ணன்றுதி விருத்தம்.

கலைகற்றவர்க்குமது கல்லாதவர்க்கும்
நிலைபெற்றவர்க்கு நிலை நில்லாதவர்க்கும்
கொலைமுற்றுவோர்க்கு முயிர் கொல்லாதவர்க்கும்
துலையுற்ற சான்றனவன் றுள் துதிப்பாம்.

இக்கவியில் க்ஷத்திரியனாகிய கிருட்டிணமூர்த்தியைச் சான்றான் என்று சொல்லியிருப்பதால்

சான்றார் க்ஷத்திரியர்

என்றறியக்கடவீர்.

(c) இமயமலை யரசனும், மனோரமை என்னும் மேனகையின் கணவனும், நாராயணமூர்த்திக்கும் பார்வதி தேவியாருக்கும் பிதாவுமாகிய இமவான் என்னும் அரசன் க்ஷத்திரியனல்லவென்று யார்சொல்லத்துணிவார் ?

பத்தரகாளி பஞ்சரத்தினம்,
2-வது கவி.

எத்தனையோ கோடியாயிரமுருவ மானெடுத்
தெய்த்தேனை யிப்புவிதன்னிலே
இனியாகிலுஞ் செல்வவளமை யதுகுறையா
திருந்துனது கழறுதிக்கச்
சித்தம்வைத்தாளவே வேண்டிநின்றன் கழல்கள்
சிந்தித்தனன் கருணைபார்
சிவிதாருக வயிரி மாரிகங்காளியுயர்
தேசோன்மயாநந்தியே
உத்தமியனாதி சிவசத்தி குண்டலி நீலி
யோங்காரி யாளியூர்தி
ஊனாடி யடிதேடி கனதோடி யிசைபாடி
யுத்தமர்கள் பணிசெய்மோடி
சுத்தமிகு சாமுண்டி சான்றோரின் குலதெய்வ
சகுணி பிட்டாபுரத்தாய்
சோதனைக் கெடவாளி பூதவெற்படையாளி
சோதிபத்திர காளியே.

இக்கவியில் க்ஷத்திரியகுலத்தவளாகிய பார்வதி தேவியாரை சான்றோரின் குலத்தவள் என்று சொல்லியிருப்பதால்

சான்றோர்குலம் க்ஷத்திரியகுலம் என்றும்
சான்றோர் க்ஷத்திரியர் என்றும்

அறிவீராக.

(d) அதிவீர ராமபாண்டிய ரருளிச்செய்த வெற்றிவேற்கை, 60-வது செய்யுள்.

"சான்றோரில்லாத் தொல்பதி யிருத்தலின்
தேன்றேர் குறவர் தேயநன்றே."

இதன் கருத்து.

அரசரில்லாப்புராதன நகரில் குடியிருப்பதினும் தேனுண்டுவாழும் வேடருடன் குடியிருப்பது நன்று.

இதற்கு அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பு.

"Rather than dwell in an ancient country without *rulers*, it is better to live in the woods among wild people who feed on honey."

(W. Taylor's Oriental Manuscripts, Volume II Appendix).

இச்செய்யுளில் வழங்கிய சான்றோர் என்னும் பெயரை அரசர் (Rulers) என்று டெயிலர் துரை மொழிபெயர்த்திருப்பதால் சான்றோர் என்னும் பெயர் அரசராகிய க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கிற தென்றறியக்கடவீர்.

(*e*) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல், 20-வது சூத்திரம் :—

'அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்
ஐவகைமரபின் அரசர் பக்கமும்
இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்'

இச்சூத்திரத்தில் பார்ப்பார், அரசர், ஏனோர் எனக்குல விபரங்கண்டிருக்கிறது.

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், 5-வதுசூத்திரம்:—

'அந்தணர் திறத்துஞ் சான்றோர்தே எத்து
மந்தமில் சிறப்பிற் பிறர் பிறர் திறத்தினும்'

இச்சூத்திரத்தில் அந்தணர், சான்றோர், பிறர் எனக்குல விபரங் கண்டிருக்கிறது.

இவ்விரு சூத்திரங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற குலப்பிரிவுப் பெயர்களில்

பார்ப்பார் என்பது அந்தணரையும்
அரசர் ,, சான்றோரையும்
ஏனோர் ,, பிறரையும்

குறிக்கும் பெயர்களென்பதாக விவேகிகளுக்கு விளக்கிக்காட்டவேண்டியதில்லை.

ஆகையால்சான்றோர், அரசராகிய க்ஷத்திரியகுலத்தவரென்றறிக.

(*f*) மகாபாரதம், பீஷ்மபருவம், முதற்போர்ச் சருக்கம், 30-வது செய்யுள் :—

மறிந்து தாழ்வன வாசிகள் மாமதவேழந்
தறிந்து வீழ்வன தேர்நிறைந்த கர்வன சான்றோர்
எறிந்த வேலினும் வாளினுங் கணையினு மிளைஞர்
துறந்த வாக்கை யெத்தனை பலகோடியார் சொல்வோர்.

இக்கவியில் மகா பாரத யுத்த வீரர்களாகிய க்ஷத்திரியர் விடுத்த வேல், வாள், அஸ்திரங்களைச் சான்றோர் எறிந்த வேல், வாள், கணையென்று சொல்லியிருப்பதால், சான்றோர் க்ஷத்திரியரென்றொப்புக்கொள்ளாதவர்கள் அறிவிலிகளன்றோ?

(g) திருக்குறள், 99-வது அதிகாரம், சாண்றாண்மை 10-வது கவி:

சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றினிரு நிலந்தான்
தாங்காது மன்னோபொறை.

இதன் கருத்து.

அரசருக்கு சான்றாண்மை யென்னும் இலட்சணங்குறைந்தால், பூமியானது தன் சுமையைத் தாங்கமாட்டாது.

அதாவது

மேன்மக்களுக்குறிய லட்சணம் அரசரிடத்தில் குன்றுமாயின், குடிகள் மிகுந்த கஸ்தியை அடைவார்கள் என்பதாம்.

சிறுபஞ்சமூலம்.

தான்பிறந்த வின்னினைந்து தன்னைக்கடைப்பிடித்து
தான்பிறராற் கருதற்பாடுணர்ந்து—தான்பிறராற்
சாகவென வேண்டாதான் சான்றராலெந்நாளும்
மாகவென வாழ்த நன்று.

இதன் கருத்து.

ஒருவன் ஆக்கினை பெருமலிருந்து சுகமாக வாழவிரும்பினால், அரசரொப்பத்தக்க விதமாய் நடந்துகொள்ளக்கடவன்.

அதாவது

இராஜ குலத்தவர்கள் தயவு பெற்றிருப்பவனுக்கு இவ்வுலகின்கண் சகல சம்பத்துகளுமுண்டென்பதாம்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் அரசருக்கு சான்றவர், சான்றார் என்னும் பெயர்கள் வழங்கியிருக்கின்றன. இந்நூல்களுண்டு பண்ணப்பட்ட காலங்களில் க்ஷத்திரியர் இந்நாட்டைக் கட்டியாண்டார்களேயன்றி யேனோரல்ல. ஆகையால் சான்றவர், சான்றார் என்று இக்கவிகளில் வரும் பெயர்கள், இந்நூல்களுண்டான காலத்திலிருந்த க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும் பெயர்களாம். ஆகையால் சான்றோர் க்ஷத்திரியரென்றறியக் கடவீர்.

9. மிக்கோர் என்னும் பெயர் க்ஷத்திரிய குலத்தவர்களாகிய தேவர்களுக்கும் ராஜாக்களுக்கும் வழங்கியதெனப்பார்க்கலாம்:—

(a) பதினெண் கணங்களில் ஒன்றாகிய சுரர் என்னப்பட்ட தேவர்களுக்கரசனாகிய தேவேந்திரனுடைய மனைவியான இந்திராணிக்கு மிக்காள் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம்,

61-வது கவி.

அரசிலாவறுமைநோக்கி யவனே வானுடர் யாரும்
விரைசெய்தார் மகுடஞ்சூட்டி வேந்தனைக் கொண்டார்வேந்தாய்
வருபவன்சசியையீண்டுத் தருகென மருங்குளார்போய்த்
திரைசெய்நீரமுதனாட்குச் செப்பவக் கற்பின்மிக்காள்.

இக்கவியில் சசியென்னப்பட்ட இந்திராணிக்கு கற்பின் மிக்காள், அதாவது, கற்பினையுடைய சான்றாள் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதாலும், சுரர் முதலான தேவர்களெல்லாம் க்ஷத்திரியரானபடியாலும், மிக்கோர் என்பது க்ஷத்திரியப்பெயர்களிலொன்றென்றறிக.

(b) தேவகணங்களில் இராட்சதரும் ஒரு கணத்தவரன்றோ? அக்குலத்தில் தோன்றிய இராவணனுடைய சகோதரனான விபீடணர் என்னும் இராக்ஷதகுல க்ஷத்திரியனுக்கும் மிக்கோன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், மந்திரப்படலம்,

99-வது கவி.

இசையுஞ்செய்கையு முயர்குலத் தியற்கையுமெஞ்ச
வசையுங்கீண்மையும் மீக்கொளக் கிளையொடுமடியா
தசைவில்கற்பி னவ்வணங்கைவிட் டருளுதியிதன்மேல்
விசையமில்லெனச் சொல்லினனறிஞரின் மிக்கோன்.

இக்கவியில் இராவணனுடைய சகோதரனாகிய விபீடணன் என்னும் க்ஷத்திரியனுக்கு அறிஞரின் மிக்கோன், அதாவது, அறிவுடையோர் குலத்தவனாகிய சான்றான் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதாலும், இராவணாதி இராட்சதராகிய க்ஷத்திரியர் சாணார் என்று நாம் 165-வது பக்கத்தில் விளக்கிக்காட்டியிருப்பதாலும், மிக்கோர் என்பது க்ஷத்திரியப்பெயர்களிலொன்றென்றும், சாணார் என்று மரூஉமொழியாகச் சொல்லப்படும் சான்றார் க்ஷத்திரியரென்றுமறிவீராக.

(c) சுரர் குல க்ஷத்திரியருக்கும், இராக்ஷதகுல க்ஷத்திரியருக்கும் மிக்கோர் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறதெனப்பார்த்தோம். வானரக்குலத்தேவர்களுக்கும் இப்பெயர் வழங்கியதற்கு மேற்கோள் கூறுவாம்:—

கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், ஒற்றுக்கேள்விப்படலம்,

30-வது கவி.

கல்விக்கண் மிக்கோன் சொல்லக் கருமணநிருதக்கள்வர்
வல்விற்கை வீரமற்றிவ் வானரர் வலியை நோக்கி
வெல்விக்கையரிதென்றெண்ணி வினையத்தாலெம்மையெல்லாங்
கொல்விக்கவந்தான் மெய்ம்மை குரங்கு நாங்கொள்கவென்றார்.

இக்கவியில் தேவகணங்களிலொன்றாகிய வானரர் குலத்தைச்சேர்ந்த அனுமாருக்குக் கல்விக்கண் மிக்கோன், அதாவது, கல்வியறிவினையுடைய சான்றோன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதாலும், மிக்கோர் என்பது க்ஷத்திரியகுலப்பெயர்களிலொன்றென்றறியலாம்.

(*d*) பாண்டி நாட்டிலரசாண்ட பாண்டியர்கள் க்ஷத்திரியரென்று உயர்குல மக்கள் யாவரும் அறிவார்கள். மகாபாரதம், ஆதிபர்வம், அர்ச்சுனன் வனவாச பருவத்தில், பாண்டவர்களிலொருவராகிய அர்ச்சுனன் தென்பாண்டி நாட்டுக்கு வந்தபோது சித்திரவாகன பாண்டியனுடைய மகளாகிய சித்திராங்கதையை மணம்புரிய அபேட்சித்து, பாண்டியனிடம் சென்று, தான் கீர்த்திபெற்ற க்ஷத்திரியனாகிய பாண்டு மகாராஜாவுக்கு குந்திதேவியிடம் பிறந்த குமாரன், சித்திராங்கதையை மணம்புரிய அபேட்சிக்கிறேனென்று சொல்லப் பாண்டியன் தான் சந்திர குலத்தவனானபடியாலும், பாண்டுமகாராஜாவும் அதே குலத்திலுதித்தவரானபடியாலும், தன் மகளை அர்ச்சுனனுக்கு மணம் புரிந்து கொடுத்தான் என்று பார்க்கிறோம். இப்பாண்டியர்கள் க்ஷத்திரியரேயன்றி வெள்ளாளருமல்ல, விவசாயத்தொழில் செய்துவரும் வேறெக் குலத்தவருமல்லவென்பதாக நெல்சன் துரை தாம் இயற்றிய மதுரை நாடு என்னும் புஸ்தகத்திலும் வரைந்திருக்கிறார்.

"And the Pandya Kings of the lunar race are commonly believed to be of the Kshatriya, not of the Vellala or any other agricultural caste"

(Chap: II, Part III of the Madura Country by J. H. Nelson M.A.)

சந்திரகுல க்ஷத்திரியராகிய பாண்டியராஜாக்கள் குலத்தில் சுந்தரபாண்டியன் என்னும் பெயர் பூண்டரசாட்சி புரிந்து வந்த சிவபெருமானைப் பற்றிச் சொல்லிய கவிகளிலொன்றை வரைவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், மண்சுமந்தபடலம்,
75-வது கவி.

ஒப்பவர்மிக்கோர் வேறற்றொருவனா யெங்குந்தங்கு
மப்பரஞ்சுடரேயிந்த வாலவாயுறையுஞ்சோதி
கைப்படிகனிபோன்மேனாட் கண்ணுவனாதியோர்க்கு
மெய்ப்பொருள் விளங்கித்தோன்ற வேதத்தைவிருத்திசெய்தான்.

இக்கவியில் சிவபெருமானைக்குறித்து ஒப்பவர் மிக்கோர், அதாவது, தமக்கு ஒப்பாரும் சான்றோர் வேறொருவருமில்லாமல் தமக்குத்தாமே நிகராக விளங்கியவர் என்று சொல்லியிருப்பதால், க்ஷத்திரியனாகிய சிவபெருமான் சான்றோன் என்றும், சந்திரகுல க்ஷத்திரியருக்கும் மிக்கோர் என்னும் பட்டப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறதென்றுமறிக.

(*e*) மிக்கோர் என்பது க்ஷத்திரியகுலப்பெயர் என்பதற்குவேறோர் திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

அரிச்சந்திரபுராணம், விவாககாண்டம்,
246-வது கவி.

வஞ்சிவழங்கிய மாலையணிந்தோன்
செஞ்சுடரின்முக நின்றொளிசெய்ய
வெஞ்சுடர்முஞ்ச சியாமென மிக்கோர்
கஞ்சமுகங்கள் கரிந்தனவன்றே.

இதன் கருத்து.

சந்திரமதியானவளிட்ட பூமாலையணிந்த அரிச்சந்திர மகாராஜனுடைய முகமானது சூரியகாந்தியைப்போல் பிரகாசிக்க, சுயம்வரத்துக்கு வந்திருந்த மற்றும் க்ஷத்திரியருடைய தாமரைக்கமலம் போன்ற முகமானது சூரியன் முன் தோன்றிய சந்திரனைப்போல் ஒளிமங்கியிருந்தது என்பதாம்.

இக்கவியிலும் க்ஷத்திரியருக்கு மிக்கோர் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறதென்றறியலாம்.

10. நல்லவர் என்னும் பெயரும் க்ஷத்திரியகுல தேவர்களுக்கும் இராஜாக்களுக்கும் வழங்கிய பெயரெனப்பார்ப்போம்:—

(a) க்ஷத்திரியனாகிய சிவபெருமான் தமக்கு இரண்டாவது தாரமாகப் பார்வதி தேவியாரை மணஞ்செய்யவேண்டுமென்றுகருதி, சப்த இருடிகளாகிய அகத்தியன், ஆங்கீரசன், கோதமன், காசிபன், புலத்தியன், மார்க்கண்டன், வசிட்டன் என்பவர்களைப் பச்சைமலை யரசனாகிய இமவானிடஞ்சென்று பெண்பேசிவரும்படி யனுப்பியதருணத்தில், மலையரசன் ரிஷிகள் வந்த செய்தியை யறிந்து மகிழ்ந்தானென்றும், அப்போது பார்வதி தேவியாரின் சகோதரனான மைநாகன் என்னும் நாராயணமூர்த்தியானவர் அவ்விருடிகளைப் பார்த்து சிவனுடைய குலமென்ன?, அவருடைய தாய் தகப்பன் பெயரென்ன?, அவருடைய குடிப்பெயரென்ன?, அவரிருக்கும் ஊரெது? என்று கேட்க, சப்தரிஷிகளும் நகைத்துப் பனம்பூவாகிய அலகையிருப்பிடமாகக்கொண்ட சிவபெருமான் நல்லவர் குலத்தவன் என்று தெரிவித்தார்களென்றும் வாசிக்கிறோம்.

அருணாசலபுராணம், திருவவதாரச் சருக்கம்,
61-வது கவி.

மலையிறை மகிழ்ந்தானந்த மலையிறை புதல்வன் வள்ளல்
குலமது பயந்தோர் நாமங்குடிப் பெயரேது வாழுந்
தலமது புகலுமென்றான் தவத்தவர் நகைத்துச் சொல்வார்
அலகிலான் பிறப்பு நல்லகிளை யெனவறிவித்தார்கள்.

இக்கவியில் அரசகுலத்தவராகிய சிவபெருமானை (பெருமான் = அரசன்) அலகிலான் என்றும், அவர் பிறந்தகுலம் நல்லகிளை யென்றும் கண்டிருக்கிறது.

அலகின்ன் = அலகு + இல் + ஆன்

= பனம்பூவாகிய அலவரை + இருப்பிடம் + ஆண்பால்விகுதி

= பனம்பூவாகிய அலவரையை இருப்பிடமாகக்கொண்டவன்

= பனையமுதுற்பத்தி செய்வதில் விடாமுயற்சியுடையவன்

என்று பொருளாகிறபடியால் நாம் முந்தின அத்தியாயத்தில் விரித்துரைத்தபடி சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவரென்று இக்கவி வற்புறுத்துகிறது.

நல்லகிளை = நல்லகுலம்

= நல்லவர்குலம்

= சான்றோர் என்னும் க்ஷத்திரியர் குலம்

என்றுபொருள்.

c. f. கிளைவழி = Lineage, Pedigree
கிளைஞர், கிளையார் = Kindred
கிளைமை = Relationship
(Winslow)

க்ஷத்திரியனாகிய சிவன் நல்லவர் குலத்தவரென்று அருணாசலபுராணிகர் கூறியபடி, அவருடைய இரண்டாந் தாரமாகிய பார்வதி தேவியாரும் நல்லவர் குலத்தவள் என்று வாசிக்கிறோம்.

திருவருணைக்கலம்பகம்,
94-வது கவி.

அள்ளற் கடல்விட நீங்காதகண்ட ரருணைவெற்பிற்
பிள்ளைப் பிறையுஞ் சிலையு மொப்பாநுதற் பேதை நல்லாள்
வள்ளற் குழைபொரு கண்ணுக்குத்தோற்றம் பும்வாரிதியுங்
கள்ளக்கயலு மிராசியின் மீனுங்கடைப்பட்டதே.

இக்கவியில் பார்வதி தேவியாருக்கு நல்லாள் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதால், நல்லவர் என்பது க்ஷத்திரிய குலப்பெயரென்றறிக.

(b) பார்வதிதேவியாருக்கு நல்லாள் எனும் பெயர் வழங்கியதுபோல அதே குலத்திலுதித்த க்ஷத்திரியப் பெண்ணாகிய சீதாதேவியாருக்கும் அப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது :—

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், சூடாமணிப்படலம்,
42-வது கவி.

நல்லோய் நின்னை நலிந்தோரைக்
கொல்லே மெம்முயிர் கொண்டங்கே
எல்லோருஞ் செலவெங்கோனும்
வில்லோடுஞ் செலவேண்டாவோ.

இக்கவியில் அனுமாரானவர் சீதாதேவியாரைப் பார்த்து நல்லோய் என்றழைக்கிறார். அதற்கு சான்றோளே! க்ஷத்திரியப்பெண்ணே! என்று பொருள்.

(c) வானரக்குலதேவகணத்தவரும் க்ஷத்திரியரானபடியால் அவர்களுக்கும் நல்லவர் என்னும் க்ஷத்திரியப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், நாடவிட்டபடலம்,

64-வது கவி.

பூவருமழலை யன்னம்புனை மடப்பிடி யென்றின்ன
தேவருமருளத்தக்க செலவின ளெனவுந்தேறேன்
பாவருங் கிழமைத்தொன்மைப் பருணிதர் தொடுத்த பத்தி
நாவருங் கிளவிச் செவ்விநடைவரு நடைய னல்லோய்.

இக்கவியில் வானரவீரனாகிய அனுமார் நல்லோய் என்றழைக்கப்படுகிறார்; அதற்குசான்றோனே! க்ஷத்திரியனே! என்று பொருள்.

(d) க்ஷத்திரியனாகிய இராமருடைய தம்பியான பரதாழ்வானுக்கு நல்லவன் என்னும் கௌரவப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், ஆற்றுப்படலம்,

22-வது கவி.

நல்லவனுரை செய நம்பி கூறலும்
அல்லலி லழுங்கி யவன்பின்மாநகர்
ஒல்லென விரைத்ததா லுயிரில் யாக்கையை
சொல்லெனு மமிர்திறைற்றுளித்த தென்னவே.

இராமர் வனவாசஞ் செய்யப்போனபின்பு பரதன் பட்டாபிஷேகத்துக்குடன்படாமல் இராமரை யழைத்துவரச் சேனைகளோடு புறப்படப்போகிறான் என்று கூறிய இக்கவியில் பரதனுக்கு நல்லவன் என்னும்பெயர் வழங்கியிருப்பதாலும், நல்லவர் என்பது க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும்பெயரென்றறிக.

(e) இராமர்சீதாதேவியாரை மணம்புரியச்சென்றபோது, மணமங்கலவில்லை நாணேற்றுதற்கு இராமர் எழுந்து நடந்துபோகிறதைக்கண்டு, அங்கிருந்த க்ஷத்திரியரெல்லாரும் களிப்படைந்தார்கள் என்றுசொல்லியவிடத்திலும் நல்லோர் என்னும்பெயர் க்ஷத்திரியருக்கு வழங்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், கார்முகப்படலம்,

32-வது கவி.

தோகையரின்னன சொல்லிட நல்லோர்
ஓகைவிளம்பிட வும்பருவப்ப
மாகமடங்கலு மால்விடையும்பொன்
நாகமு நாகமு நாண நடந்தான்.

இக்கவியிலும் க்ஷத்திரியருக்கு நல்லோர் என்னும் பெயர் வழங்கி யிருக்கிறபடியால் நல்லோர் என்பது க்ஷத்திரியகுலப் பெயரென்றறிக.

11. மேலவர் என்னும்பெயர் க்ஷத்திரியகுல தேவர்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் வழங்கிய பெயராம்.

(a) பதினெண்தேவகணங்களில் சிறந்ததாகிய சுரர் என்னப்பட்ட முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களுக்கும் இப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவாலவாய்த்தேவாரம், திருத்தாண்டகம்,
2-வது கவி.

விண்ணுலகின் மேலார்கண் மேலான்றன்னை
  மேலாடு புரமூன்றும் பொடிசெய்தானைப்
பண்ணிலவு பைம்பொழில் சூழ் பழனத்தானைப்
  பசும்பொன்னி னிறத்தானைப் பானீற்றானை
யுண்ணிலவு சடைக்கற்றைக் கங்கையானைக்
  கரந்து மையோடடங்கி யிருந்தான்றன்னைத்
தெண்ணிலவு தென்கூடற்றிருவாலவாய்ச்
  சிவனடியே சிந்திக்கப்பெற்றேனானே.

இக்கவியில் தேவலோக மென்னப்பட்ட இந்திர நாட்டிலுள்ளமுப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களாகிய சுரர் என்னும் க்ஷத்திரியருக்கு

விண்ணுலகின் மேலார்,

அதாவது, தேவலோக சான்றோர், தேவலோக க்ஷத்திரியர் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதால், மேலவர், மேலார், மேலோர் என்னும் ஒருபொருட்கொண்டமொழிகள் க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும் பெயர்களென்றறிக.

(b) சுரர்குலதேவர்களுக்கு வழங்கியதுபோல் வானரக்குலதேவர்களுக்கும் இப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், சூடாமணிப்படலம்,
76-வது கவி.

சேறியை யவிரைந்தனை தீயவையெல்லாம்
வேறியா னினியொன்றும் விளம்பலென் மேலோய்
கூறுகின்றன முன்குறியுற்றன கோமாற்
கேறுமென்றவை சொல்லென வின்னவிசைப்பாள்.

இக்கவியில் வானரனாகிய அனுமாரைப்பார்த்து சீதாதேவியார் மேலோய், அதாவது, மேலவனே!, சான்றனே!, க்ஷத்திரியனே! என்று விளிப்பதாலும், மேலோர் என்பது க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும் பதமென்றறியலாம்.

(c) க்ஷத்திரியனாகிய சிவபெருமானுக்கும் இப்பெயர் வழங்கியதற்கு ஓர் திருஷ்டாந்தம் கூறுவாம்.

திருவிளையாடற் புராணம், மண்சுமந்த படலம்,
73-வது கவி.

சச்சிதாநந்த மாமத்தனிப்பரசிவனே தன்ன
திச்சையாலகிலமெல்லாம் படைத்தளித் திறுசெய்யும்
விச்சைவானவரைத்தந்த மேலவன் பிறவித்துன்பத்
துச்சமுற்றடைந்தோர்க்கா ணவின்பவீடளிக்குமன்றேனென்.

இக்கவியில் மும்மூர்த்திகளில் முதல்வராகிய சிவபெருமானுக்கு மேலவன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதால், மேலவர் என்பது தேவர்களாகிய க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும் பெயரென்றறிக.

(d) சூரிய சந்திர குலத்தரசர்களாகிய க்ஷத்திரியருக்கும் இப்பெயர் வழங்கியதற்கு இரண்டொரு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்திரப்படலம்,

13-வது கவி.

வெய்யவன் குலமுதல்வேந்தர் மேலவர்
செய்கையினொருமுறை திறம்ப லின்றியே
வையம்யாளுண்ட வாண்டுங்கண் மாட்சியால்
ஐயமிலறு பதினாயிரம் மரோ.

ஷை காண்டம், மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலம்,

64-வது கவி.

வெயின்முறைக் குலக்கதிரவன் முதலியமேலோர்
உயிர்முதற்பொருடி றம்பினுமுறை திறம்பாதோர்
மயின்முறைக்குலத் துரிமையைமனுமுதன் மரபைச்
செயிருறப்புலச் சிந்தையாலென்சொனாய் தீயோய்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் சூரியகுலத்திலுதித்த க்ஷத்திரிய ராஜாக்களுக்கு மேலவர், மேலோர் என்னும் பெயர்கள் வழங்கியிருக்கின்றன.

ஷை காண்டம், மந்திரப்படலம்,

8-வது கவி.

காலமுமிடனுமேற்ற கருவியுந் தெரியக்கற்ற
நூலுறநோக்கித்தெய்வ நுணித்தறங்குணித்த மேலோர்
சீலமும் புகழ்க்குவேண்டுஞ் செய்கையுந் தெரிந்துகொண்டு
பால்வருமுறுதியாவுந் தலைவற்குப் பயக்குநீரார்.

இக்கவியில் தசரதமகா ராஜனுடைய மந்திர சபா மண்டபத்தில் கூடிய க்ஷத்திரியருக்கு மேலோர் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

(e) தமிழகராதியாகிய திவாகரத்திலிருக்கும் வேறோர் திருஷ்டாந்தம் கூறுவாம்:—

திவாகரம், 12-வது பலபொருட் கூட்டத்தொரு பெயர்த்தொகுதி,

87-வது சூத்திரம்.

அறுவகைத்தானையின் பெயர்.

வேற்றானை வாட்டானை விற்றானை மேலோர்
தேர்த்தானை பரித்தானை களிற்றுத்தானையென
வாற்றல்சான்ற வறுவகைத்தானை.

அரசர்களுடைய அறுவகைச் சேனையெவையெனில், வேல், வாள், வில், தேர், குதிரை, யானை என்பவைகளாம். இச்சூத்திரத்தில் அரசருக்கு மேலோர் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதாலும், மேலோர் என்பது க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும் பெயரென்றறிக.

12. ஆய்ந்தோர் என்பதும் க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும் பெயரென்பதாகத் திவாகர நூலாசிரியர் கூறிய பிரகாரம், திருவிளையாடற் புராணத்தில் க்ஷத்திரியனாகிய சிவபெருமானுக்கு ஆய்ந்தோர் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், மாணிக்கம் விற்றபடலம்,
47-வது கவி.

பார்த்திவர் மதிக்குமுத்தம் பளிங்கன்றிப் பச்சைதானுஞ்
சாத்திகந் துகிர்மாணிக்கங் கோமேதந் தாமேயன்றி
மாத்திகழ் புருடராகம் வயிரேம் வயிரந்தாமு
மேத்திராசதமா நீலந்தாமதமென்பராய்ந்தோர்.

இதன் கருத்து.

முத்தையும் வயிரத்தையும் பச்சையையும் சாத்திகக்குணமென்றும், பவளத்தையும் மாணிக்கத்தையும் கோமேதகத்தையும் இராஜதகுணமென்றும், நீலத்தைத் தாமதகுணமென்றுஞ் சொன்னார் சிவபெருமான் என்பதாம்.

இக்கவியில் ஆய்ந்தோரென்னும் பெயர் க்ஷத்திரியனாகிய சிவபெருமானுக்கு வழங்கியிருப்பதால், அப்பெயரும் க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும் பெயரென்றறியலாம்.

13. உயர்ந்தோர் என்பதும் க்ஷத்திரியருக்கு வழங்கி வந்திருக்கின்ற பெயரெனப்பார்ப்போம்.

(a) பிரமதேவருடைய குமாரனும், சிவனுடைய முதல் தாரமாகிய சத்தி தேவியாருக்குப் பிதாவுமாகிய தக்கபிரசாபதிக்கு இப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

இலிங்கபுராணம், தேவரசுரர் தோற்றமுரைத்தவத்தியாயம்,
2-வது கவி.

புரிவாய் விழுநறுங் கமலப்புத்தே டனதுமனத்தினு
னுரைசால்பிரமா பதின்மர்தமைப் படைத்தானவ்வாறுயர்தக்கன்
பரிவாற்படைப்பப் படைத்தவெலாம் பாழ்பட்டொழிந்ததிறநோக்கி
மருவாற்கூந்தற் சூதிவயிரிணியா மிவரைமணந்தனனால்.

இக்கவியில் பிரமனுடைய பதின்மூன்று குமாரரிலொருவனாகிய தக்கனுக்கு உயர்தக்கன் எனும்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

உயர்தக்கன் = உயர்குலத்தக்கன்
= உயர்ந்தோர்குலத்தக்கன்
= சான்றோர் குலத்தக்கன்
= க்ஷத்திரியர் குலத்தக்கன்
என்று பொருளென்றறிக.

(b) சந்திரகுலத்தவராகியபஞ்சபாண்டவர்களின்பிதாவாகியபாண்டுமகாராஜனுக்கும் இப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

மகாபாரதம், ஆரணியபருவம், துருவாசமுனிச்சருக்கம்,

16-வது கவி.

பரங்கொண்டுலக முழுதுமிசை பரப்பிப்புரப்பான் பாண்டுவெனு
முரங்கொண் டுயர்ந்தோனளித்தருளு முரவோய் நீயிங்குனக்கான
வரங்கொண் டிடுகவெனமுனியை வணங்கிப்பகைத்தோர் மாற்றங்க
டிரங்கொண்டொன்றுங் கொள்ளாதியென்றான் வளையாச்செங்கோலன்.

இக்கவியில் பாண்டுவென்னும் உயர்ந்தோன் என்றுசொல்லியிருப்பதற்கு பாண்டுவென்னும் சான்றோன், பாண்டுவென்னும் க்ஷத்திரியன் என்று பொருளானபடியால், உயர்ந்தோர் என்பது க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும் பெயரென்றறிக.

(c) க்ஷத்திரியனாகியகிருட்டிணமூர்த்திக்கும் உயர்ந்தோன் என்னும் பெயர் வழங்கியதற்கு ஓர் மேற்கோள் கூறுவோம்:—

கூர்மபுராணம், கண்ணன் சிவபூசை பண்ணினவத்தியாயம்,

2-வது கவி.

தீங்கறக்கண்ணன்செய்யுஞ் சிவலிங்கபூசைநோக்கிப்
பாங்கினிலினிதுவைகும் பழிப்பின்மார்க்கண்டனென்போ
னீங்கரும்பிரமநீயே நின்னினுமுயர்ந்தோர்யாவ
ரீங்குநீபூசைசெய்வ தியாவனையியம்புகென்றான்.

இக்கவியில் மார்க்கண்டர் கிருட்டிணமூர்த்தியைப்பார்த்து 'நின்னினு முயர்ந்தோர் யாவர்,' அதாவது, உன்னினும் சிறந்த சான்றோர் யார் என்று கேட்கிறபடியால், கிருட்டிணமூர்த்தி தாமே உயர்ந்தோன் என்றும், உயர்ந்தோன் என்பது திவாகரத்தில் சொல்லியபடி க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும் பெயரென்றுமறியலாம்.

(d) சூரியகுலத்தில் தோன்றிய தசரதமகாராஜனுக்கும் உயர்ந்தோன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர் நீங்குபடலம்,

55-வது கவி.

உணர்வானனையா ளுரையாலுயர்ந்தா னுரைசால்குமரன்
புணரானிலமே வனமேபோவா னேயாமென்னா
இணரார்தருதா ரரசனிடரா லயர்வான்வினையேன்
துணைவா துணைவா வென்றான்றோன்றல் றோன்றாயென்றான்.

தசரதனுடைய புகழ்பெற்ற குமாரனாகிய இராமரை இக்கவியில் உயர்ந்தானுரைசால் குமரன் என்று சொல்லியிருப்பதால் உயர்ந்தான் என்பது க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும் பெயரென்றறிக.

(e) தசரதனுடைய மனைவியும் இராமருடைய தாயுமாகிய கௌசலாதேவியும் உயர்ந்தாள் எனப்பார்க்கிறோம்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர்நீங்குபடலம்,
54-வது கவி.

போவாதொழியா னென்றாள்புதல்வன் றன்னைக்கணவன்
சாவாதொழியா னென்றென் றுள்ளந் தளர்வுற்றயர்வாள்
காவாயென்றாண் மகனைக்கணவன் புகழுக்கழிவாள்
ஆவாவுயர்கோசலையா மன்னம் மென்னுற்றனளே.

இக்கவியில் இராமருடைய தாய்க்கு வழங்கிய உயர்கோசலையென்னும் பெயருக்கு உயர்குலக்கோசலை, உயர்ந்தோர் குலக்கோசலை, சான்றோர் குலக்கோசலை, க்ஷத்திரியகுலக்கோசலை என்றுபொருளென்றறிக.

14. ஆரியர் என்பதும் க்ஷத்திரிய குலப்பெயர்களிலொன்றென்பதாக திவாகர நூலாசிரியர் கூறுகிறார். இப்பெயர் க்ஷத்திரியராகிய இந்திரனுக்கும், வருணபகவானுக்கும், சிவபெருமானுக்கும், பார்வதிதேவியாருக்கும், இராமருக்கும், கிருட்டிணமூர்த்திக்கும் வழங்கியதற்கு மேற்கோள் நான்காவது அத்தியாயம், 42, 43-வது பக்கங்களில் வரைந்திருக்கிறோம். வேறோர் திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி,
கடைசிக்கவி.

கற்ற நாவினன் கேட்ட செவியினன்
முற்ற வுணர்ந்த மூதறிவாள
னகரிகநாட்டத் தூரியன ருவந்தைத்
தேருங்காட்சிச் சேந்தன் றிவாகரத்
திரண்டாவது மக்கட் பெயர்த்தொகுதி.

இக்கவியில் காவேரி தீரத்திலுள்ள அம்பன் நாட்டுக்கரசனும், திவாகர நூலாசிரியருமாகிய சேந்தன் என்னும் க்ஷத்திரியனை ஆரியன் என்று சொல்லியிருப்பதால் ஆரியன் என்பது க்ஷத்திரியகுலப்பெயரென்றறியலாம்.

15. உலகு என்பதும் சான்றோர் என்பதும் ஒருபொருட்கொண்ட மொழிகளென்பதாக முந்தின அத்தியாயத்தில் 168-வது பக்கத்தில் விளக்கிக்காண்பித்தோம். அவ்விடத்தில் பார்வதிதேவியாருக்கு வழங்கிய உலகமீன்ற நங்கை என்னும் பெயருக்கு சான்றோர் குல பூர்வமாது என்று பொருளென்பதாகத் தெரிவித்தோம். பார்வதிதேவியாருக்கு உலகமீன்ற நங்கையென்னும் பெயர் சொல்லப்பட்ட பிரகாரம் சிவபெருமானுக்கும் அனைத்துலகுமீன்றான் என்னும் பெயர் வழங்கியதை இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் கூறினோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், நரிபரியாக்கிய படலம்,
18-வது கவி.

எந்தா யனைத்துலகுமீன்றுயேத் தேவர்க்குந்
தந்தாய் செழுங்குவளைத் தாராய் பெருந்துறையில்
வந்தாய் மதுரைத் திருவாலவாயுறையுஞ்
சிந்தாமணியே சிறியேற் கிரங்காயோ.

இக்கவியில் சிவனுக்கு வழங்கும் அனைத்துலகுமீன்றான் என்னும் பெயருக்கு சகல லோகங்களையும் சிருஷ்டித்தவர் என்று சொன்னால் அது உண்மையல்ல. எப்படியெனில் சுந்தரபாண்டியனாகிய சிவபெருமான் மதுரையிலரசாண்ட 3-வது அரசன்; இவருக்கு முந்தின இருவர் காலத்திலும் உலகங்களும் மதுரையுமிருந்தபடியால் இவரால் அவை சிருஷ்டிக்கப்படவில்லை. ஆகையால் சிவனுக்கு வழங்கிய அனைத்துலகுமீன்றான் என்னும் பெயருக்கு சான்றோர் அனைவோரிலும் சிறந்த சான்றான், சிறந்த க்ஷத்திரியன் என்றே பொருள். சிவனைப்போலவே கிருட்டிண மூர்த்திக்கும் கூர்மபுராணத்தில்,

1. உலகமீன்ற செல்வன்,
2. எவ்வுலகுமீன்ற குழவி,
3. உலகம் பூத்த விறைவன்,

என்னும் பெயர்கள் வழங்கிய பாடல்களை 22, 23-வது பக்கங்களில் எடுத்துரைத்திருக்கிறோம். அவற்றிற்கும் சிறந்த சான்றான், சிறந்த க்ஷத்திரியனென்பதே யதார்த்தமான தாற்பரியம். இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் இத்தன்மைய பெயர்கள் மற்றவர்களுக்கும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதற்கு இதே பிரகாரம் தாற்பரியம் செய்துகொள்ளவும்.

உலகு என்பது க்ஷத்திரியராகிய சான்றோரைக் குறிக்கிறதென்பதற்கு வேறோர் மேற்கோள் கூறுவோம்:—

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர் நீங்குபடலம்,
67-வது கவி.

என்றுவொன்றோன் றெவ்வா விசைதந்தரசன்னுயிரும்
சென்றானின்றே டென்னுந்தன்மை யெய்தித்தேய்ந்தான்
மென்றோன்மார்பின் முனிவன்வேந்தே யயரேலவனை
இன்றேகாத வண்ணந்தகைவெ னுலகோடென்றான்.

இராமர் வனவாசஞ் செய்யப்போகிறார் என்று விசனமுற்றிருந்த தசரதமகாராஜனைப்பார்த்து வசிட்டரானவர் அரசனே! நீ வருந்தாதே, நான் உலகோடு சென்று இராமர் இன்று காட்டுக்குச் செல்லாதபடி தடுப்பேன் என்றான். இக்கவியில் வழங்கும் உலகு என்னும் பெயருக்கும் சான்றோர், க்ஷத்திரியர் என்றே பொருள். ஆகையால் உலகு என்பது க்ஷத்திரிய பதம் என்றறிகிறோம்.

16. ஆன்றோர் என்னும் பெயரும் க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும் பெயரென்பதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் 202-வது பக்கத்தில் எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கும் கம்பராமாயணக்கவியிலிருக்கிறது. அக்கவியில் க்ஷத்திரியரால் போற்றப்படும் தருமதேவதைக்கு 'ஆன்றோர் சொல்லு நல்லறமன்னன்' என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அக்கவி வருமாறு:—

"சான்றோர் மாதைத் தக்கவரக்கன் சிறைதட்ட
வான்றோர் சொல்லு நல்லறமன்னன் வசமானால்
மூன்றாய்நின்ற பேருலகொன்றாய் முடியாவேற்
றோன்றுவோ வென்வல்விலின் வீரத்தொழிலம்மா."

ஆகையால் ஆன்றோர் என்பது க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும் பெயரென்றறிகிறோம்.

மேலும் க்ஷத்திரியனாகிய தசரதமகாராஜனுக்கும், அவருடைய குமாரனாகிய இராமருக்கும் ஆன்றவன், ஆன்றோன் என்னும் பெயர்கள் வழங்கியதற்கும் மேற்கோள் கூறுவோம்:—

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், கைகேசி சூழ்வினைப்படலம், 8-வது கவி.

ஆன்றவனவ்வுரை கூறவையமில்லாள்
தோன்றியபேரவலந் துடைத்ததுண்டேல்
சான்றிமையோர் குலமாக மன்னநீயன்
றேன்றவரங்க ளிரண்டுமீதியென்றாள்.

இக்கவியில் தசரதனுக்கு ஆன்றவன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

ஷை காண்டம், நகர் நீங்குபடலம்,
138-வது கவி.

ஆன்றன் பகர்வான்பினுமைய விவ்வையமையல்
தோன்றுநெறிவாழ் துணைத்தம்பியைப் போர்தொலைத்தோ
சான்றோர்புகழுந் தவத்தாதையை வாய்மைகொண்டோ
ஈன்றாளைவென்றோ வினியிக்கதந் தீர்வதென்றான்.

இக்கவியில் இராமருக்கு ஆன்றோன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது

ஆகையால் ஆன்றோர் என்பது க்ஷத்திரியரைக்குறிக்கும் பெயரென்றறிக.

17. அறிவுடையோர். க்ஷத்திரியருக்கு வழங்கிய அறிவுடையோர் என்னும் பெயரானது பூர்வத்தில் க்ஷத்திரியரே அறிவுடையோராயிருந்து அறிவை விர்த்தி பண்ணின காரணத்தாலுண்ட[illegible] அ[illegible]களே பூர்வத்தில் அறிவுடையோராயிருந்தார்க[illegible]னது ஆறாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கி[illegible]து.

"கௌதமனே! இந்த ஞானம் இதற்கு முன் ஒரு பிரா[illegible]னுக்கும் அறிவிக்கப்படவில்லை. இந்த அறிவு எல்லா வுலகங்களிலும க்ஷத்திரிய வதப்பினருக்கேயுரியது."

(சண்டோக்கிய உபநிடதம்).

இப்பெயர் க்ஷத்திரியருக்கு வழங்கியதற்கு இரண்டொரு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

(a) க்ஷத்திரியராகிய தேவர்கள் தென்தேசத்திலிருந்து பரவினவர்களென்றும், அவர்கள் முதலில் கைப்பற்றியதேசம் தென்பாண்டிநாடென்றும் ஏழாவது அத்தியாயத்தில் விளக்கிக்காட்டினோம். ஷை அத்தியாயம், 116-வது பக்கத்தில் தென்பாண்டி நாட்டுக்கு அறிவன்தேசம் என்னும் பெயர் தொல்காப்பியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதை எடுத்துரைத்தோம். அப்பெயர் உண்டாகிறதற்குக் காரணமென்னவெனில்

அறிவுடையோராகிய க்ஷத்திரியர் முதல் முதல் இந்தியாவில் அந்நாட்டைக்கைப்பற்றிய காரணத்தால் அந்நாட்டுக்கு அறிவன்தேசம், அதாவது, அறிவுடையோர்தேசம், சான்றோர்தேசம், க்ஷத்திரியர் தேசம் என்று பெயரிட்டனர்.

(*b*) க்ஷத்திரியனாகிய கிருட்டிணமூர்த்திக்கு அறிவன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

வில்லிபுத்தூராழ்வார் மகாபாரதம், உத்தியோகபருவம்,
கிருட்டிணன் றூது சருக்கம்,
181-வது கவி.

மல்லணிப்பபரவர்தம்மை மற்றதினிரட்டி வைத்தான்
வில்லுடை வீரர்தம்மை வேறதினிரட்டி வைத்தான்
பல்படை வல்லோர்தம்மைப் பதின்மடங்கதனில் வைத்தா
னல்லிலோர் கடிகைதன்னி லறிவனை யழைக்கவென்றே.

இக்கவியில் அறிவன் என்பது சந்திரகுல க்ஷத்திரியனாகிய கிருட்டிணமூர்த்தியைக்குறிக்கிறது.

(*c*) சூரியகுல க்ஷத்திரியனாகிய தசரத மகாராஜனுக்கும் இப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், அரசியற்றிய படலம்,
12-வது கவி.

எய்யன வெழுபகை யெங்கு மின்மையால்
மொய்பொரு தினவுறுமுழுவத் தோளினான்
வையகமுழுவது மறிஞனோம்புமோர்
செய்யெனக் காத்தினிதரசு செய்கின்றான்.

இக்கவியில் தசரதனுக்கு அறிஞன், அதாவது, அறிவுடையோன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

(*d*) வானரக்குல க்ஷத்திரியனாகிய அனுமாருக்கும் இப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், நாடவிட்டபடலம்,
73-வது கவி.

இனையவாறுரைசெயா வினிதினே குதியென
வனையுமாமணிநன் மோதிரமளித் தறிஞநின்
வினையெலாமுடிகென விடைகொடுத்துதவனும்
புனையும்வார்கழலினா னருளொடும்போயினான்.

இக்கவியில் வானரக்குல க்ஷத்திரியனாகிய அனுமாரை அறிஞ என்றழைத்திருக்கிறது. அதற்கு அறிவுடையோனே, சான்றோனே, க்ஷத்திரியனே என்று பொருள்.

ஆகையால் அறிவுடையோர் என்பது க்ஷத்திரியகுலப்பெயரென்றறிக.

——(:o:)——

XI-வது அத்தியாயம்

சிவபெருமான் குலவிளக்கம்.

1. சிவபெருமான் என்பதின் மூலபொருள். 2. அவர் பாண்டி நாட்டிலரசாண்ட ஓர் அரசன். 3. அவர் சாக்ஷாத் கடவுளல்ல, 4. அமுதகுலத்தவர், திருப்பனைநாதர். 5. பனையின் ஒப்புமை, சிவனணிந்த திருநீறு, கடப்பங் காட்டுக்கற்பகம். 6. சிவனுடைய கண்டம். 7. தென்னர் மரபு. 8. கடம்பகுலம். 9. சோமநாதன், சோமசுந்தரன். 10. சிவலிங்கம் தோன்றிய மூலஸ்தானம். 11. தாலி என்பதின் மூலார்த்தம். 12. பார்வதிக்கு வழங்கிய நீலியென்பதின் மூலபொருள், பனையன். 13. பனம்பூ. 14. திருமண உணவு, பனம்பழம். 15. போந்து மதுரேசன், ஈசுரன், ஆதிபாண்டரங்கன், மாதவன், அருணையன். 16. அமுதகும்பம். 17. அமரர் சிகாமணி. 18. தேவியின் பெயர்கள், மாரியம்மன், மதுபதி, மாலினி, கஞ்சமாது, பேண்தப்பெண், அரிவை, அமுது. 19. சுப்பிரமணியர், அமரர் சேஞ்பதி. 20. கங்கையணி சடையோன், மதியணிந்த பிரான். 21. விடமுண்டமுதளித்த உத்தமவானவன், ஆலமுண்டகண்டன், நீறணிகடவுள். 22. பாகன், சயம்பு, குளன் என்று சிவனுக்கும், அயிராணி, சயமகள், விசயை என்று தேவியாருக்கும் வழங்கிய பெயர்களின் தாற்பரியம். 23. சிவன் சான்றன். 24. மிக்கோன். 25. நல்

லைவன். 26. மேலவன். 27. ஆய்ந்தோன். 28. ஆரியன், 29. உலகீன்றோன், அண்டர்கோன். 30. அறிவுடையோன், வித்தகன், உத்தமன். 31. தொண்டைநாட்டுச் சான்றோன். 32. குறவச் சான்றோர். 33. கருக்குப்பட்டயச்சான்றோர். 34. சிவன் நாடாக்கள் குலத்தவர்.

சிவபெருமான் என்னும் பெயருக்கு சான்றோர்குல அரசன் என்பது மூலபொருள். எப்படியெனில் சிவம் என்றால் நன்மை; ஆகையால் சிவன் என்றால் நல்லவன் என்று பொருள். நல்லவர் என்பதும் சான்றோர் என்பதும் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழிகளென்று திவாகர நூலாசிரியர் கூறியதை முந்தின அத்தியாயத்தில் விளக்கிக் காட்டினோம்; ஆகையால் சிவன் என்பதற்கு சான்றோன் என்பது மூல தாற்பரியம்: பெருமான் என்றால் அரசன். ஆகையால் சிவபெருமான் என்பதற்கு சான்றோர்குல அரசன் என்பது மூலபொருளாம்.

2. இந்துக்களால் ஐந்தாவது வேதமென்று மதிக்கப்படும் மகா பாரதத்தில் கூறிய சிவபெருமானுடைய உற்பத்தி விபரத்தை இரண்டாவது அத்தியாயம் 16-வது பக்கத்தில் எடுத்துரைத்திருக்கிறோம். அவ்விபரப்படி பிரமதேவருக்கு சிவன் பேரனாகிறார். பிரமதேவருடைய பேரனாகிய சிவன், மதுரையிலரசாண்டதாக திருவிளையாடற் புராணங்கூறும் குலசேகரபாண்டியனுடைய பேத்தியாகிய தடாதகைப் பிராட்டியாரை மணம் புரிந்து பாண்டிநாட்டிலரசாண்டதாகப்பார்க்கிறோம். இதைக்குறித்து மதுரைக்கலம்பகம், 60-வது கவியிலும்,

> "இன்னியந் துவைப்பச்சங்கமேங்கிடச் செழியரீன்ற
> கன்னியை மணந்தேயன்றோ கன்னி நாடாளப்பெற்றார்,"

அதாவது, இனிய வாத்தியங்கள் சப்திக்கவும், சங்குகளொலிக்கவும், மலையத்துவசபாண்டியன் பெற்ற கன்னியாகிய தடாதகையை மணம் புரிந்தன்றோ கன்னி நாடென்னப்படும் பாண்டி நாட்டுக்கு அரசனானார் என்று கண்டிருக்கிறது. திருவிளையாடற்புராணம் கூறும் திருவிளையாடல்களை, ஜே. எச். நெல்சன் துரையவர்கள் தாம் எழுதிய மதுரைநாடு என்னும் புஸ்தகத்தில் சுருக்கமாய் இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். அதில் பாண்டியனுக்குத் தடாதகை பிறந்த விதத்தையும் சிவபெருமான் அவளை மணம் புரிந்ததையும் காட்டுகிற கதைகள் பின் வருமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

The following are extracts from pages 7 and 8, Chapter I, Part III, of the "Madura Country" by J. H. Nelson, M. A.

"4th Story —In the fourth story we are told of the incarnation of Siva's wife. Malaya D'hwaja had married the daughter of Shura Sena the Raja of the Chola country * * He filled his seraglio with thousands of wives and concubines but all

to no purpose. In despair he performed the *putra kameshti* sacrifice, by which pious men procure children and his desire was speedily accomplished. For, Ishwari or Minakshi, Siva's wife, rose up out of the sacrifice in the form of a child * *"

"5th Story.—The fifth story consists of a description of Thatathakei's marriage. She assembled a large army of horse and foot soldiers, war-chariots and elephants, and having put herself at its head attacked and defeated all the kings of the earth, then the gods of the eight quarters, and lastly Indra himself. She then invaded the heaven called Kailasa and defeated Siva's troops, and at last Siva had to come forth himself to fight against her * * and she hung down her head in shame knowing that she was in the presence of her future husband. On learning this Siva promised to marry her on an approching Monday. * * * On the appointed day Siva came in the form of a man, mounted on his celestial bull, attended by Vishnu and Brahma, and escorted by his servants, and by Indra and all the gods. As the procession approached Mad'hura, it was met by the bride's mother, who washed Siva's feet and put garlands round them and bade him accept her daughter and the throne. Siva smiled graciously in token of acceptance and entered the marriage hall. Then the wives of Vishnu and Brahma, Lakshmi and Saraswati, decked the bride with the rarest jewels, until her face shone like the concentrated rays of a thousand suns; and placed her at the right hand of Siva. All being ready, Brahma performed the service, and Vishnu laid the bride's hand upon that of the bridegroom, and pouring water upon it declared the queen to be Siva's property. * * * The marriage having been duly preformed Siva was crowned king of Madhura, and assumed the name of *Sundara Pandya*."

அவர் பாண்டிநாட்டரசனாயிருந்த காரணத்தால் அவருக்குப்பாண்டியன் பட்டப்பெயர்கள் வழங்கி வந்திருக்கின்றன.

(a) பாண்டியனுடைய பட்டப் பெயர்களில் மாறன் என்னும் பெயர் முக்கியமானது.

"Though the people of this kingdom were called Paundies, the proper title of their ruler was not Pandyan but *Mauran*." (Page 118 of the Manual of the Administration of the Madras Presidency).

இப்பெயர் சிவபெருமானுக்கும் வழங்கி வந்திருக்கிறது.

அருணாசலபுராணம், வல்லாள மகாராசன் சருக்கம்,
41-வது கவி.

சென்று வேசையர்கள் வாழுந் தெருமனைதோறும்புக்கு
நின்றங்கு நோக்குங் காலையேயமாய் நடனகீதம்
கொன்றை சூடிய வெம்மாறன் குழுமுனராடல் கண்டு
இன்றுதவா தென்றெண்ணி யிறைக்கு வந்துரைப்பதானார்.

இக்கவியில் சிவனடியார்களுக்கு மாறன் குழுமுனர், அதாவது மாறன் கூட்டத்தார் என்னும் பெயர் கூறப்பட்டிருப்பதால், மாறன் என்னும்-பாண்டியன் பட்டப்பெயர் சிவபெருமானுக்கு வழங்கி வந்திருக்கிற தென்றறிக.

பாண்டியனுக்கு வழங்கிய மற்றும் பெயர்கள் திவாகரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி,
23-வது கவி.

கோப்பாண்டியன் பெயர்.

செழியன், **தமிழ்நாடன்**, கூடற்கோ, தென்னவன்,
வழுதி, மீனவன், பஞ்சவன், மாறன்,
கௌரியன், வேம்பின்கண்ணிக்கோ, கைதவன்,
பொதிய பொருப்பன், புனல்வையைத்துறைவன்,
குமரிச் சேர்ப்பன், கோப்பாண்டியனே.

(*b*) மேலேகூறிய கவியில் பாண்டியன் பெயர்களில் **தமிழ்நாடன்** என்னும் பெயரும் ஒன்றென்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. சிவபெருமானுக்குத் **தமிழர்கோமான்** என்னும் பெயர் வழங்கினதாகத் திருவிளையாடற் புராணம், மலையத்துவசனை யழைத்த படலத்தில் பார்க்கலாம். அதுவருமாறு:—

தென்னர் மரபிறந்த தெனப்படுபெழியி லாழவருஞ் செவ்விநோக்கிப்
பொன்னவிர் தார்முடி புனைந்து கோலோச்சி வருகின்றய் போலுமேலு
மிந்நிலைமைக் கிடையூறு மினியின்றே யெனத்தலைவி யியம்பலோடுந்
தன்னிறை வியுட்கோளை யகங்கொண்டு மகிழ்ந்திருந்தான் **தமிழர்கோமான்**.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு வழங்கிய **தமிழர்கோமான்** என்னும் பெயருக்கும், பாண்டியனுக்கு வழங்கிய **தமிழ்நாடன்** என்னும் பெயருக்கும் பொருள் ஒன்றே—கோமான் என்றாலும் நாடன் என்றாலும் அரசன் என்றுபொருள்.

(*c*) பாண்டினுக்கு வழங்கிய **கூடற்கோ** என்னும் பெயரும் சிவபெருமானுக்கு வழங்கியதாக திருவிளையாடற் புராணத்தில் பார்க்கிறோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், கீரனுக்கிலக்கணமுபதேசித்தபடலம்,
அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

கொன்றையந் தெரியல்வேய்ந்த கூடலெம்பெருமான்செம்பொன்
மன்றலங் கமலத்தாழ்ந்து வழிபடு நாவலோனை
யன்றகன் கரையேறிட்ட வருளுரை செய்தேமிப்பாற்
றென்றமி ழனையான்றேறத் தெருட்டிய திறனுஞ்சொல்வாம்.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்குக் கூடலெம்பெருமான் என்னும் பெயர் கூறியிருக்கிறது. அதற்குக்கூடல் என்னும் மதுரையில் வீற்றிருந்த என்னுடைய அரசன் என்று பொருள்.

(*d*) பாண்டியனுக்கு வழங்கிய தென்னவன் என்னும் பெயரும் சிவபெருமானுக்கு வழங்கி வந்திருக்கிறதாகத்திருவிளையாடற்புராணம், நரிபரியாக்கியபடலத்தில் பார்க்கிறோம்:—

முன்னுமுது பொருட்கு முன்னுமுது பொருளாய்ப்
பின்னும்புதுமைக் கும்பின்னுகும் பேரொளியாய்த்
தென்னுமதுரைத் திரு வாலவாயுறைய
மென்னுயகனே யெளியேற் கிரங்காயோ.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு வழங்கியிருக்கிற தென்னு என்னும் பதமானது தென்னன் என்னும் பதத்தின் விளிவேற்றுமை. தென்னனே, தென்னவனே என்பது பொருள்.

(*e*) பாண்டியனுக்கு வழங்கிய வழுதி என்னும் பெயரும் சிவபெருமானுக்கு வழங்கி வந்திருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், பாண்டித்திருநாட்டுப்படலம்,
கலிநிலைத் துறை.

கறைநிறுத்திய கந்தரச் சுந்தரக்கடவு
ளுறைநிறுத்திய வாளினுற் பகையிருளோதுக்கி
மறைநிறுத்திய வழியினுல் வழுதியாய்ச்செங்கோன்
முறைநிறுத்திய பாண்டிநாட்ட ணிய துமொழிவாம்.

இக்கவியில் சுந்தரக்கடவுளாகிய சிவபெருமான் வழுதியாய்ப்பாண்டிநாட்டிலரசாண்டார் என்று கூறியிருக்கிறது.

ஆகையால் சிவபெருமான் பாண்டியர் குலத்தவனுன அதிபூர்வ அரசன் என்றறியலாம். மேற்படி திருவிளையாடற் புராணம், இசை வாது வென்ற படலத்தில் கூறிய வசனத்தைப் பார்த்தாலும் இதனுண்மை தெரியவரும்:—

"பத்திரன் மனைவி மீனுட்சி சுந்தரேசர் திருவடிகளை வணங்கி வருந்தி நின்று, கண்ணீரொழுக அழுது, சுவாமி! சுந்தரபாண்டியனுகி நீதி செலுத்தின கடவுளே!, இந்தப்பாண்டியன் பட்சபாதமான வழக்குச்சொல்ல உடன்பட்டான், சபையாரும் அவன் சொன்னபடியே சொன்னுல் எப்படி நியாயமான நீதி விளங்கும்,"

என்று கண்டிருக்கிறது. இச்சரித்திரத்தில் ராஜ ராஜபாண்டியனென்கிறவன் தன்னுடைய போகஸ்திரீகளில் ஒருத்தி சொற்கேட்டு அநியாயமான தீர்ப்பு ஒரு ஸ்திரீக்கு விரோதமாய்ச்சொல்ல, அநியாயத்தீர்ப்புப் பெற்ற ஸ்திரீயானவள் சிவபெருமானுடைய ஆலயம் சென்று சிவபெருமானைப்பார்த்து சுவாமி! சுந்தரபாண்டியனுகி நீதி செலுத்தின கடவுளே! என்று விளித்தாள் என்பதாகக் கூறியிருப்பதால் சிவபெருமான் பாண்டிய ராஜாக்களில் ஒருவரென்று தெளிவாயறியலாம்.

சிவபெருமான் பாண்டி நாட்டிலரசாண்ட காரணத்தால், அந்நாட்டுக்கும் அதன்பிரதானபட்டணமாகியமதுரைக்கும் சிவலோகம் என்னும் பெயருண்டாயிற்று.

மாணிக்கவாச சுவாமிகள் அருளிச்செய்த
திருவம்மானை.

செப்பார் முலைபங் கன்றென்னன் பெருந்துறையான்
றப்பாமே தாளடைந்தார் நெஞ்சுருக்குந் தன்மையினன்
அப்பாண்டி நாட்டைச் சிவலோகமாக்கு வித்த
வப்பார்சடையப்பனுனந்த வார்கழலே
யொப்பாக வொப்புவித்த வுள்ளத்தாருள் ளிருக்கு
மப்பாலைக் கப்பாலைப்பாடுதுங் காணம்மானுய்.

திருவிளையாடற் புராணம், 40-வது படலம்.
கொச்சகக்கலிப்பா.

அன்னதனித் தென்மதுரை யன்று தொடுத்தின் றெல்லை
தன்னனைய தாயகில தலங்கள் சிகாமணியாகிப்
பொன்னகரின் வளஞ்சிறந்து பூவுலகிற் சிவலோக
மென்னவிசை படப்பொலிந்த தேழிரண்டு புவனத்தும்.

இதேவிஷயமாய் திருவிளையாடற் புராணத்தினின்று இரண்டொரு வசனங்கள் பெயர்த்தெழுதுவோம்.

மதுரைத்திருநகரப் படலம்.

"எழுவைவென்ற தோள்களையுடைய சிவலோகம் என்று எல்லாருந் துதிக்கநிலைகொண்ட இந்தமதுரையில், மேலுலகத்திலும் சிறந்தநன்மையைக் கொண்ட பல செல்வங்களும் இருக்கின்றவற்றை அதிசயித்துப்பார்த்து மனத்தில் பொருமை தீராமையினுலே தேவர்கள் இன்னமும் கண்ணுறங்காமல் விழித்துக்கொண்டேயிருக்கிருர்கள்."

திருக்கைலாசப்புகழ்ச்சி.

"வேதார்த்தமாகி விளங்குகிற பரமசிவம் அருளுருக்கொண்டு அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல் செய்தருளின திருவாலவாய் என்னும் தலம், மண்ணுலகில் சிவலோகம் என்று சொல்லப்படும்."

N. B.—திருவாலவாய் என்பது மதுரையின் பெயர்களிலொன்று.

ஆகையால் சிவலோக நாதனாகிய சிவபெருமான், தென்பாண்டி நாட்டானாகிய சுந்தரபாண்டியன் என்னும் பெயர்கொண்ட, பாண்டியகுல மூன்றாவது அரசனேயன்றி, சாக்ஷாத் கடவுளல்லவென்றறிக.

சிவபெருமான், பாண்டியர் குலத்தில் தோன்றிய சுந்தரபாண்டியன் என்று பார்த்தோம். அவருக்குப் பாண்டியர் குலதெய்வம் என்னும் பெயர் திருவிளையாடற் புராணத்தின் பலவிடங்களிலும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது:—

(a) சிவபெருமானுடைய குமாரன் உக்கிரபாண்டியன். உக்கிரன் குமாரனான வீரபாண்டியன் வேட்டையாடப் போயிருக்கும்போது புலியால் கொல்லப்பட்டபடியால், மந்திரிகள் வீரபாண்டியன் குமாரனான அபிடேக பாண்டியனுக்குப் பட்டங் கட்டும்படி ராஜ அரண்மனைக்குள் சென்று, நவரத்தின கிரீடத்தைத் தேடிக்காணாமல், கவலையோடு திரும்பி வரும்போது,

> "அவர்களுக்கெதிரே சரிகைச் சோமனாகிய கோவணவுடை இடம்பட விளங்கவும், பலவிரத்தின மூட்டை பிடரியிற் றொங்கவும், அளவில்லாத விலைபெற்ற தோள்வலயங்கள் பளபளென்று மின்னவும், முப்புரிநூல் வலம்பட விளங்கவும், இந்திர வில்லைப்போல் நவரத்தின மாலை மார்பில் விளங்கவும், அழகான ரத்தின குண்டலங்கள் தோள் மேலசைந்தாடவும், வேதங்கள் மகிழுகின்ற பாதங்கள் பூமியில் படவும், பாண்டியர்களுக்குக் குலதெய்வமாய் அவர்கள் இடரை நீக்குதற்கு சௌந்திரபாண்டியனாயரசாண்ட சோமசுந்தரக்கடவுள்"

ஒருவர்த்தகனாய் அவர்கள்முன் தோன்றினாரென்று திருவிளையாடற் புராணம், மாணிக்கம் விற்றபடலத்தில் கண்டிருக்கிறது.

(b) மேலேகூறிய அபிடேக பாண்டியன் குமாரன் விக்கிரமபாண்டியன், அவன் குமாரன் இராஜசேகரபாண்டியன். இராஜசேகரபாண்டியன் குமாரனான குலோத்துங்கபாண்டியன் மதுரையிலரசாட்சிசெய்து வரும் காலத்தில் திருப்புத்தூரிலிருந்து மதுரையை நோக்கிவந்த பிராமணனுடைய மனைவி வழியிலிறந்ததைப்பற்றிய பிரியாதைவிசாரித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அவளைக்கொன்றவன் இன்னானென்று விளங்காததால், பாண்டியனானவன்

> "தங்கள் குடிக்குக் குலதெய்வமா யிருக்கிற கடவுள் கோவிற் சென்று"

கடவுளைவணங்கி விசாரித்தான் என்று மேற்படிபுராணம், பழியஞ்சின படலத்தில் கண்டிருக்கிறது.

(c) குலோத்துங்கபாண்டியன் குமாரனான அனந்தகுணபாண்டியன் மதுரையில் சிவபக்தனாக அரசாட்சிசெய்துவருங்காலத்தில் சமணர்கள் அவனைக்கொல்லும்படியாகப் பாம்பு ரூபமான ஒரு அசுரனை அனுப்பினதாகவும், அப்போது பாண்டியன் அந்த அசுரனைக் கொல்லுதற்கு

"நமது நலதெய்வமான சுந்தரக்கடவுளே"

யிருக்கிறார் என்று சொன்னதாகவும், அதன்பின்பு அந்த அசுரனைக் கொன்றுவிட்டுப்பாண்டியன் சிவபெருமான் கோவிலுக்குள்ளேபோய் வணங்கி,

"எங்கள் நலதெய்வமே உமதுதிருவடிகளே சரணமென்றடைந்தேன்"

என்பதாக ஸ்தோத்திரம் செய்ததாகவும் திருவிளையாடற் புராணம், நாகமெய்த படலத்தில் கூறியிருக்கிறது.

(d) அனந்தகுணபாண்டியன் குமாரனாகிய குலபூடணபாண்டியன் சிவபெருமான் திருவிளையாடல் ஒன்றை

"இது நமது நல தெய்வமான கடவுள் திருவிளையாடல்"

என்று எண்ணினான் என்று மெய்காட்டிட்ட படலத்திலும், திருமுகங் கொடுத்தபடலத்தில் சிவபெருமான் எழுதியனுப்பின ஓலையைச்சேரன் பார்த்து, அது

"பாண்டியர் நல தெய்வமான கடவுள்"

அனுப்பின திருமுகமென்றறிந்தான் என்றும் கூறியிருக்கிறது.

(e) மேலே சொன்ன குலபூடணபாண்டியன் குமாரன் இராஜேந்திரபாண்டியன், அவன் குமாரன் இராஜேசபாண்டியன்; அவன் குமாரன் இராஜகெம்பீரன்; அவன் குமாரன் வங்கியதிபன்; அவன் குமாரன் புரந்தரசித்து; அவன் குமாரன் வங்கியபதாகன்; அவன் குமாரன் சுந்தரேசபாதசேகரன்; அவனுடையகுமாரனாகிய வரகுணபாண்டியன் சிவபெருமானைத்

"தங்கள் நலதெய்வமான கடவுள்"

என்றுசொன்னதாகப் பலகையிட்ட படலம் கூறுகிறது.

(f) வங்கிய சேகரபாண்டியன் குலத்திலுதித்த 17-வது பாண்டியனாகிய குலேசபாண்டியன் சிவபெருமானை

"எங்கள் நலதெய்வமே தெய்வமே"

என்று துதித்ததாக இடைக்காடன் பிணக்குத் தீர்த்தபடலத்தில் கூறியிருக்கிறது.

(g) மேலேசொல்லிய குலேசபாண்டியனுடைய குமாரனான அரிமர்த்தனபாண்டியனைப்பார்த்து, வாதவூரடிகள்

"இனி உங்கள் தெய்வம் அருளிச்செய்தபடியே விரும்பிச்செய்யக்கடவீர், பரிசுத்தமான உங்கள் நல தெய்வம் அவராகையால், அவரே உங்களுடைய குலோத்தாரகராய் நடத்திவர வல்லவர்"

என்று சொன்னதாக மேற்படி புராணம், மண்சுமந்த படலத்தில் கூறியிருக்கிறது.

இவைகளை யெல்லாம் ஒருங்கே கவனித்துப் பார்த்தாலுமே சிவபெருமான் பாண்டியர் குலத்தில் தோன்றிய ஓர் அரசன் என்று அறியலாம்.

3. சிவபெருமான் தடாதகைப் பிராட்டியாரோடு இல்வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டிருக்குங் காலத்தில் பிராட்டியார் கற்பவதியாகி உக்கிரவருமபாண்டியனைப்பெற்று, அவனுக்கு மணவூரரசனாகிய சூரிய குலத்தில் பிறந்த சோமசேகரனுடைய மகள் காந்திமதியை மணம் செய்வித்து, இராஜபட்டமுங்கட்டியபின், சிவபெருமானுந் தடாதகைப் பிராட்டியாரும்

> "பொன்னாற்செய்து விளங்காநின்ற நெடியவாலயத்துட் புகுந்து பொலிவுபெற்றிருந்தனர்"

என்று திருவிளையாடற் புராணத்தில் கண்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி நெல்சன் துரையும் பின்வருமாறு எழுதிவைத்திருக்கிறார்:—

Extracts from page 10, Chapter 1, Part III, of the "Madura Country" by J. H. Nelson, M. A.

"11th Story.—After this Thatathakei was brought to bed on a fortunate Monday, when the star Ardra was in the ascendant. The child was a male; and his body-marks having been carefully noted, it was found that he would bring great joy to all his people and great grief to his enemies: and reign long and prosperously. He was named Ugra Pandya, and as soon as he began to grow intelligent, was instructed in all the sciences.

12th Story.—In this is described the marriage of Ugra Pandya. His father imagined the propriety of his marrying Kantimathi, the daughter of Soma Shek'hara, the Chola king of Kanchipura, and a descendant of the race of the Sun; who also had a dream to the same effect: and the result was, the Chola king brought his daughter to Mad'hura, and the marriage was celebrated. Immediately afterwards Sundara Pandya caused his son to be crowned king, and gave him three precious gifts, weapons by means of which he was to conquer 1, Indra; 2, the God of the Sea; and 3, Mount Meru, and named Valaya, Shakti, and Chenda respectively. After this donation he retired from the world and located himself in his linga in the Mad'hura pagoda, and the queen his wife located herself in the image called Minakshi in the same place."

மேலே கண்டெழுதிய புராண சித்தாந்தப்படி சுந்தரபாண்டியனும் தடாதகைப் பிராட்டியாரும் தங்கள் ஆயுளின் முடிவில் ஆலயத்துக்குள் சென்று சிவலிங்கமாகவும் மீனாட்சியின் சொரூபமாகவும் வீற்றிருக்கிறார்கள் என்று கண்டிருப்பதால், சிவமதமானது பாண்டியர்கள் குலமதமென்றும், அது மனித வணக்கமேயன்றி தெய்வ வணக்கமல்ல

வென்றும், அது உற்பத்தியானது மதுரையிலென்றுமறியலாம். ஆகையால் மதுரை அதிபூர்வகாலங்களிலிருந்து மகாபுண்ணிய ஸ்தலமாக இந்துக்களால் எண்ணப்பட்டு வந்ததென்று பார்க்கிறோம்.

Extracts from pages 1, 2 and 3, Chapter I, Part III of the work quoted above.

"Madura, or as it is properly spelt Mad'hura, was once the metropolis of a large and rather powerful kingdom: she was *once the seat of learning* of many kinds; and she has been *from the earliest times a favourite resort of the pious Hindu.* Some of her kings were brave, active, and powerful: and many of them were at all events sufficiently wise to expend enormous sums of money in promoting the material prosperity and happiness of their subjects. * * *"

"There was therefore plenty of life in Mad'hura and plenty of work for the industrious historian, which has not been altogether neglected. The 'St'hala Purana of Mad'hura,' the 'Sritala book,' the 'History of the Karnataca Governors,' the 'Mrityunjaya manuscripts' and an abundance of Sanskrit and vernacular histories, memoirs and chronicles are still in existence, from which an accurate and patient scholar possessed of the requisite local knowledge, might probably be able to extract a large amount of information respecting the Tamil and other races over whom the rulers and kings of Mad'hura have held sway. * *"

"Scientifically handled, and attentively read together with the St'hala Puranas of Srirang'ha, Kanchipura, and other holy places, the Mad'hura St'hala Purana will doubtless furnish the Orientalist with much valuable knowledge. It contains a considerable amount of information touching the primitive doctrines of the Saiva faith, and the customs of the inhabitants of the Pandya country. And it unquestionably contains few strictly historical facts."

மேலே கண்டெழுதிய நெல்சன் துரை வாக்கின்படி மதுரையைப் பற்றிய சரித்திரப்புஸ்தகங்கள் முற்றிலும் ஒழிந்துபோகவில்லை. ஓர் காலத்தில் கல்விக்கிருப்பிடமாகவும், இந்துமார்க்கத்தினுற்பத்தி ஸ்தலமாகவும், அனேக யுகங்களாக கீர்த்திபெற்ற அரசர்களுடைய இராஜதானியாகவும் விளங்கின மதுரையின் சரித்திரத்தை, நெல்சன் துரை காட்டிய ஆதாரங்களைக்கொண்டு, அங்கிலேயர் கண்டுபிடிப்பார்களென்பது திண்ணம். அதிபூர்வ சம்பவங்களைக்கண்டு பிடிப்பதே அங்கிலேயருடைய குலமேன்மையாக இருப்பதால், எம் தேசத்தவர்களிலனேகர்

இன்னுமறியாதிருக்கும் சாக்ஷாத் கடவுளாகிய எம்பெருமான், அங்கிலேய வித்வான்களில் சிலரைத்தமிழில் வல்லவர்களாக்கித்தென்பாண்டி நாட்டராகிய திருமூர்த்திகளும் அவர்களுடைய குலத்தவர்களாகிய முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுமின்னாரென்று தெளிவுற விளக்கிக் காட்டச்செய்வார் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

4. ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தில் தேவர்களென்னப்பட்டவர்களெல்லாம் அமுதகுலத்தவரென்று விளக்கிக்காட்டினோம். சிவபெருமானும் அமுதகுலத்தவர். அவர் அமுதகுலத்தவரானபடியால்திருப்பனை நாதர் (The King of the sacred palmyra) என்பது சிவபெருமானுடைய சிறந்த நாமங்களிலொன்று. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் மாயவரத்துக்குச்சமீபத்தில் திருப்பனையென்றும் திருப்பனந்தாள் என்றும் பெயர்கொண்ட சிவஸ்தலமொன்றிருக்கிறது. அங்கிருக்கும் சிவாலயத்துக்குத்திருப்பனைநாதர் கோவில் என்று பெயர். அதில் திருப்பனைநாதர் விமானத்துக்குப் பின்புறத்தில் மூன்று கிளைகளையுடைய ஓர் பனைமரமிருக்கிறது. சிவபெருமானுக்கு வழங்குகிற இப்பெயரால் அவர்குலமென்னவென்றனுமானிக்கலாம்.

5. (1) சிவபெருமானைப் பனைமரத்துக்கு ஒப்பிட்டுப்பேசுகிறபடியாலும், அது அவருடைய குலவிருட்சமென்றனுமானிக்கலாம்.

மதுரைக்கலம்பகம்,
24-வது கவி.

அழகுற்ற தொர்மதுரே சனையமரேச னெனக்கொண்
டாடுங்களியா னின்றிசைபாடுங் களியேம்யாம்
பொழுதைக்கிருகல முறுபைந்தேறல் பனையினைநாம்
போற்றிக்குரு மூர்த்திக்கிணை சாற்றத்தகுமப்பா
பழுதற்றதொர்சான் றாண்மைபயின்ற ரிதின்முயன்றார்
பலமுண்டதி னலமுண்டெவ் ரறிவார்பலகலைநூல்
எழுதப்படுமே டுண்டதுவீடுந் தரவற்றால்
எழுதாததொர் திருமந்திர மிளம்பாளையுளுண்டே.

இதன் கருத்து

மதுரையில் சுந்தரபாண்டியன் என்னும் பெயராலரசாட்சி செய்த அழகிய ஒப்பில்லாத சிவபெருமானை இந்திரன்போல் பூசித்துக்கொண்டாடுங்களிப்பால் நின்று இசைந்து பாடும் களிப்பினையுடையவர்கள் நாங்கள்; ஒரு நாளைக்கு இரண்டு கலசம் பதநீர் கொடுக்கும் பனையை சிவனுக்கு ஒப்பாக நாம் சொல்லலாம்; நான் சொல்வதைக் கேள்: பொய்யைக்களைந்த, ஒப்பற்ற, மேன்மக்கள் என்று பொருள் கொடுக்கும் சான்றோர் என்னும் பெயர் கொண்டவர்களே இப்பனையில் அமுத முற்பத்தி செய்கிறவர்கள், பலத்த வலியவர்களுமவர்களே, நல்லவர்களும் அவர்களே, அவர்களைப்போல் அறிவுடையோர் யார் இருக்கின்றார்கள்? சகல சாஸ்திரங்களுமெழுதப்பட்ட ஏடுகள் அவர்களிடத்திலேயுண்டு, அந்த

சாஸ்திரங்களினாலே மோட்ச வீட்டையுமடைவார்கள்: எழுதக்கூடாத ஓர் மந்திரம் பனையினிடத்துள்ள இளம்பாளைகளிலுமுண்டென்பதாம்.

இக்கவியில் சிவபெருமானைப் பனைக்கு ஒப்பிட்டுக்கூறியதுடன், அவ்வாறு கூறுவதற்குக் காரணமும் காட்டியிருக்கின்றது. அதாவது அப்பனையிலமுதமுற்பத்தி செய்கிறவர்கள்,

a. சான்றோர்
b. மிகவும் பலத்தவர்கள், மிக்கோர்
c. நல்லவர்கள்
d. அறிவுடையோர்
e. சகல சாஸ்திரங்களையும் ஆய்ந்தவர்கள்
f. மோட்சமென்னும் மேலானபதவியை அடையக்கூடிய மேலவர்கள்.

இவைகளெல்லாம் சான்றோர்குலப்பெயர்களென்று முன்னமே எடுத்துரைத்தோம்.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி,
11-வது சூத்திரம்.

சான்றோர் மிக்கோர் நல்லவர் மேலவர்
ஆய்ந்தோர் உயர்ந்தோர் ஆரியர் உலகென
வாய்ந்த ஆன்றோர் அறிவுடையோரே.

இப்பெயர்களைத் தம் குலப்பெயராகவுடைய சான்றோர் என்னப்பட்டவர்கள் தான் பனையை அண்டக்கூடியவர்கள்; அதுபோல இப்பெயர்களில் குறிக்கப்பட்ட இலக்ஷணங்களையுடையவர்களே திருப்பனைநாதராகிய சிவனைப் பூசிக்கக்கூடியவர்கள் என்று பொருளாம்.

எழுதக்கூடாத ஓர் மந்திரம் இளம் பாளையிலிருக்கிறதென்று பார்த்தோம்.- அதைத்தான்

"சுண்ணத்திலிருப்பது சூட்சம்
சூட்சத்திலிருப்பது மோட்சம்"

என்று சொல்லுவார்கள். இதைப்பற்றி திருவாலவாய்த்தேவாரம், திருநீற்றுப்பதிகம், 1-வது கவியில்,

'மந்திரமாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு'

என்கிறார். மந்திரமாவது நீறு, நீற்றப்பட்ட சுண்ணமே மந்திரம் என்பது பொருள். இதன் தாற்பரியம் நாம்முன்னே எடுத்துரைத்திருக்கிறோம். காசிக்கலம்பகத்திலே பனையமுதைப்பருகினால் அப்பொழுதே அடைதற்கரிய பரமசுகம்விளையும், அதைப்பருகுதலைமறுத்தவர்களுக்கு எவ்வகையான சுகமுமில்லை என்று கண்டிருக்கிறது. மற்றும் நூல்களில் காதல், கவராடல், கள்ளுண்டல், பொய்மொழிதல், ஈதல் மறுத்தல் இவ்வைந்தும் பஞ்சமாபாதகங்கள் (The five heinous sins) என்று கண்டிருக்கிறது. பரமசுகம் விளைவிக்கும் பனையமுதாகிய பதநீரும், பஞ்சபாதகங்களிலொன்றைவிளைவிக்கும்கள்ளும் இளம்பாளையிலிருந்தேயுண்

டாகிறதாயிருப்பதால், சான்றோர் இளம்பாளையின் மந்திரமாகிய சுண்ணைப்பிரயோகமறிந்தவர்களானபடியால் சூட்சமாகிய சுண்ணத்தைப் பிரயோகித்து, அதனால் பஞ்சபாதகத்தை விலக்கிப் பரமசுகமருளும் பதிநீரையே யருந்துவார்கள் என்பது பொருள். சான்றோரை நிந்தித்து எழுதிய கால்டுவெல் அத்தியட்சர் முதலாய் சான்றோர் அமுதமுற்பத்தி செய்கிறவர்களாயிருந்தபோதிலும், ஒழுக்கத்திலுயர்ந்த பிராமணர்களைப்போலவே சான்றோரும் லாகிரிக்குணமுள்ள கள்ளை யருந்தாதுமிருந்த சாக்கிரதையாய் விலக்கிவருகிறார்கள் என்று எழுதிவைத்திருக்கிறார்.

> "*The Shanars* who extract the palmyra juice, which, when allowed to ferment is the ordinary intoxicating drink of the Hindu drunkard, *avoid the use of it in its fermented state as carefully as the most punctilious Brahmans*" (Bp. Caldwell).

சிவபெருமானணிந்த திருநீறு யாதென்று பின் வருமாதாரத்தாலறியலாம். அதுவே இளம்பாளை மந்திரம்.

திருவருணைக்கலம்பகம்,
(புயவகுப்பு)
ஆசிரியவண்ணவிருத்தம்.

கருணைமுகமண்டலத் தொளிர்மகரகுண்டலக்
கலன்மலிக வின்குழைக் குறவாயிசைந்தன
களபமகில்குங்குமத் தளறுகுடிகொண்டுதட்
டியபுழுகணைந்துமெய்ப் பனிநீர்துளைந்தன
கலைமதிமழுங்கிநத் தினமிருளடைந்துமுத்
தொளிகருகவெண்சுதைத் திருநீறணிந்தன
கனலிகையரிந்துகட் பரிதியைமுனிந்துதக்
கனைமுடிதடிந்துமைத் தலையேவழங்கின.

இக்கவியில் சிவபெருமான் அணிந்ததாகச் சொல்லப்படும் திருநீற்றை வேண்சுதைத்திருநீறு என்று கூறியிருக்கிறது.

சுதை = 1. பனையமுது
2. சுண்ணும்பு ;

ஆகையால் வெண்சுதைத் திருநீறென்றால்

1. வெண்மையானபனையமுதுக்குபயோகிக்குந் திருநீறு, அல்லது
2. வெண்மையான சுண்ணும்பாகிய திருநீறு என்று

பொருளாகிறபடியால், எந்த தாற்பரியம் கொண்டாலும் கள்ளைப்பதநீராக்கும் திருநீறென்னும் சுண்ணும்பையே குறிக்கிறதென்றறிக.

229-வது பக்கத்தில் கூறிய கவியில் சான்றோருக்கிருக்கும் சான்றாண்மை, புஜபலபராக்கிரமம், நன்மை, அறிவு, ஆராய்ச்சி, மேன்மையென்னும் இலக்ஷணங்களுக்கெல்லாம் முதன்மையாகப்பழுதின்மை என்

னும் இலக்ஷணங் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குப் பொய்சொல்லாமை என்று பொருள்.

பழுது = பொய், A lie.

(Winslow).

மகாபாரதத்தில் இதை அரசகுலத்தவர்களின் ஏழு இலக்ஷணங்களி லொன்றென்று கூறுகிறார்.

பெருந்தேவனார் பாரதவெண்பா, உத்தியோகபருவம்,

4-வது கவி.

வண்மையாற் கல்வியான் மாபலத்தாலாள் வினையால்
உண்மையாற் பாராளுரிமையால்—திண்மையால்
தேர்வேந்தர் வானேறத் தெள்ளாற்றில் வென்றானோ
டேர்வேந்த ரேற்பாரெதிர்.

இக்கவி கூறும் அரச லக்ஷணங்கள் ஏழு:—

1. வண்மை = ஈகை
2. கல்வி = வேதசாஸ்திர கலைக்கியான அறிவு
3. மாபலம் = புஜபலபராக்கிரமம்
4. ஆள்வினை = எடுத்தது முடிக்குந் திறம்
5. உண்மை = பழுதின்மை, பொய்யாமை
6. பாராளுரிமை = நாடாளும் பாத்தியம்
7. திண்மை = திடத்தபுனம்.

கம்பராமாயணத்திலும் சான்றோர் பொய் பேசுவார்களாயின் சிதறடிக்கப்படுவார்கள் என்று கண்டிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், வருணனை வழிவேண்டுபடலம்,

25-வது கவி.

மொய்த்தமீன்குல முதலறமுருங்கின மொழியிற்
பொய்த்தசான்றவன் குலமெனப் பொருகணையெரிய
வுய்த்தகூம்புடை நெடுங்கலமோடுவ கடுப்பத்
தைத்தவம்பொடுந் திரிந்தனசாலமீன் சாலம்.

இக்கவியில் இராமர் தம்முடைய கோதண்டத்தை வளைத்துச் சமுத்திரத்திற்குள்ளாகப் பாணப்பிரயோகம் செய்தபோது, உண்மையை விட்டு விலகிய சான்றோர் குலம் எவ்வாறு நிலைகுலைந்தழியுமோ, அவ்வாறு சமுத்திரத்திலுள்ள மீன்கள் நிலைதடுமாறி அழிந்தனவென்கிறார். இது நிற்க.

(2) சிவபெருமானைப் பனைமரத்துக்கு ஒப்பிட்டிருக்கும் வேறோர் ஆதாரம் பார்ப்போம்.

மதுரைக்கலம்பகம்,

49-வது கவி.

எனின்றிரங்குதியேழை நெஞ்சேவண்டிமிர் கடப்பங்
கானின்றதுமற்றோர் கற்பகமே யந்தக்கற்பகத்தின்
பானின்ற பச்சைப்பசுங்கோடியே முற்றும்பாலிக்குமாற்
றேனின்றவைந்தருச் சிந்தாமணியொடத்தேனுவுமே.

இதன் கருத்து.

அறியாமையையுடைய என்மனமே நீயேன் அழுது புலம்புகிறாய்? அமுதவிருட்ச சோலையில் நின்றது ஓர்கற்பகத்தருவாகிய சிவபெருமான், அந்தக் கற்பகத்தருவின்பக்கத்தில் நின்றது பச்சைமலையிற்றோன்றிய இளங்கொடிபோன்ற பார்வதி தேவியார், இவ்விருவருமே அமுதநிலைபெற்ற அழகிய விருட்சத்தையும், சுவர்க்கலோக சிந்தாமணியையும், தேவாமிர்தத்தையும் உனக்குத்தருவார்கள் பயப்படவேண்டாம் என்பதாம்.

இக்கவியில் சிவபெருமானைக் கடம்பங் காட்டினின்ற கற்பகம் என்கிறார். கற்பகம் என்பது பனையைக்குறிக்கிறதென்று 157, 158-வது பக்கங்களில் பார்த்தோம். இனிக்கடம்பம் காடு என்றால் என்னவென்று பார்ப்போம். கடம்பவிருட்சமென்பது மதுவிருட்சங்களிலொன்றென்று ரைஸ் (Rice) துரை இயற்றிய மைசூர் சாசனங்கள் (Mysore Inscriptions) என்னும் புஸ்தகம் 33-வது பக்கத்தில் கண்டிருக்கிறது.

"The Kadamba tree appears to be one of the palms from which toddy is extracted."

இவ்விஷயத்தை 1891-ஷத்திய ஜனத்தொகை ரிபோர்ட் சென்னையில் எழுதிய H. A. Stuart துரை, ஷை ரிப்போர்ட்டின் 13-வது வாலியூம் 297-வது பக்கத்தில் பெயர்த்தெழுதியதோடு, மைசூரிலரசாண்ட கடம்பா ராஜாக்கள் முதலாய் அமுத குலத்தவர்களென்று சொல்லப்படுகிறதென்பதாகச் சேர்த்தெழுதியிருக்கிறார்.

'Even the Kadamba kings of Mysore are said to have been toddy-drawers.'

இந்தக்கடம்பா ராஜாக்களின்னாரென்னும் விபரம் விட்டுணுவின் அவதாரங்களைப்பற்றிப் பேசுமிடத்தில் பின்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாதாரங்களினாலே கடம்பங்காடு என்பது அமுதவிருட்ச சோலையைக் குறிக்கிறதென்றும், அச்சோலையில் நின்ற கற்பகம் என்னும் பனைமரத்தைச்சிவபெருமான் என்று மேலே சொல்லிய கவியில் கண்டிருக்கிறதென்றும் அறிகிறோம்.

ஆகையால் திருப்பனைநாதரைத் திருப்பனைக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறபடியால் அவர்குலமின்னதென்றனுமானிக்கலாம்.

6. சிவபெருமான் அமுத குலத்தவர் என்ற காரணத்தால் அவருடைய கண்டத்தை (neck) வர்ணிக்கையில் புராணிகர் அதைபபனைமரம் போன்ற கண்டமென வர்ணனை கூறிப்பேசுகிறார். இதற்கு இரண்டொரு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

அருணாசலபுராணம், திருக்கண் புதைத்த சருக்கம்,
37-வது கவி.

மாலையெனுங் குமரியிருண் மகிடமுக மகற்றியந்தி வானிற் சோரிக் [ன்று
கோலமுடன் படிகலிங்கங் கொண்டதுபோல் மதியெழுந்து குடபாற் சென்
றாலமணி மிடற்றிறைவன் விழிபுதைக்க விளைந்தவிரு ளனைத்துநீங்கப்
பாலமிசை வெடித்தெழுந்த விழியெனவே யெழுந்ததுசெம் பரிதிதானே.

இலிங்கபுராணம், மகாலிங்கந் தோன்றிய வத்தியாயம்,
15-வது கவி.

மாலைக்குழவி மதிநிலவின் மந்தாகினிச் செஞ் சடைத்தவழ
பால்வெண்ணீற்றி னிலவுமொளி பழுத்தநுதற் கண் முழுதிலங்கக்
காலக்கனலிற் கனல்கின்ற கணிச்சியொடு மான் கரத்திலக
வாலமீ பழுக்கு நீலமிடற் றண்ணலுரேன்றத் துதித்தனரால்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் சிவபெருமானுக்கு

1. தாலமணி மிடற்றிறைவன்
2. நீலமிடற்றண்ணல்,

என்னும் பெயர்கள் வழங்கியிருக்கிறது. தாலம், நீலம் என்னும் பெயர்களுக்குப் பனைமரம் என்று பொருள் (சதுரகராதியையும் உவின்சுலோ அகராதியையும் பார்க்க). ஆகையால்,

தாலமணி மிடற்றிறைவன் = பனைமரம் போன்ற அழகிய கழுத்தை யுடைய அரசன்

நீலமிடற்றண்ணல் = பனைமரம்போன்ற கழுத்தையுடைய அரசன்

என்று பொருள். இத்தன்மையாகவே இலிங்கபுராணம், பிரமா சிவ பூசை மகிமையுரைத்த வத்தியாயம், 4-வது கவியில், சிவபெருமானை நீலமிடற்றுக்கண்ணுதல் என்றும், திருவிளையாடற் புராணம், மூர்த்தி விசேடம், 1-வது கவியில், நீலமாமிடற்று முக்கணிராமயன் என்றும், ஷ புராணம், வலைவீசினபடலம், 2-வது கவியில், நீலகந்தரன் என்றும், அருணுசலபுராணம், பாயிரம், 14-வது கவியில் திருநீலகண்டர் என்றும், பற்பல விதமாய்ப் புராணிகர் சிவபெருமானுடைய கழுத்தைப்பனைமரத் துக்கு ஒப்பிட்டுப்பேசியிருக்கிறார்கள் என்றும் பார்க்கிறேம்.

7. திருப்பனை நாதராகிய சிவனுக்குத் தென்னர்பிரான் (Chief of the cocoa-palm-climbers),

தென்னவர்கோன் (King of the cocoa-palm-climbers),
தென்னருய்ய வந்தருளுமையன் (The king that was born to bestow heavenly bliss on the cocoa-palm-climbers),
தெங்குதிரள் சோலைத்தென்னன் (The cocoa-palm-climber of the cocoa-palm-grove) என்னும் பற்பல பெயர்கள் வழங்கி வந்திருக்கின்றன.

பாணபத்திரன் என்னும் ஒருவனுக்கு வேண்டிய திரவியங்கள் கொடுக்கும்படியாகச் சிவபெருமான் ஒரு ஓலையெழுதி பத்திரன் மூலிய மாய்ச் சேரமகாராஜனுக்கு அனுப்பினரென்றும், அந்த ஓலையாகிய திருமுகத்தின் செய்தியைப்பார்த்து சேரர் குல தலைவனுகிய சேரமான் பெருமான் அளவிறந்த மகிழ்ச்சிகொண்டான் என்றும் திருவிளையாடற் புராணம், திருமுகம் கொடுத்த படலத்தில் வாசிக்கிறேம். அதின் 23-வது கவியில்

"தென்னர்பிரான் திருமகத்தின் செய்தி நோக்கிச்
சேரர்பிரான் களிப்பெல்லை தெரியானாகி"

என்று கண்டிருக்கிறது. இக்கவியில் சிவனுக்கு வழங்குகிற தென்னர் பிரான் என்னும் பெயருக்குத் தென்னைமரங்களைப் பரிபாலிக்கும் குலத்தவர்கள் தலைவன் என்று பொருள்.

மதுரைக்கலம்பகம்,
65-வது கவி.

"ஆவாவென்னே தென்னவர்கோற் கன்றணிசாந்தம்
நீவாநின்றாய் நின்றிலகாமா நலமென்னே"

தென்னவர்கோனாகிய சிவபெருமான் அக்காலத்திலணிந்த சந்தனக்குழம்பை நீ எனக்குப் பூசுகின்றாய், ஐயோ யாது காரணம், காமவெப்பம் ஒழியுதில்லை, பூசுவதால் பயனென்ன என்று விளம்பியிருக்கிறது. இக்கவியில் சிவனுக்கு வழங்கிய தென்னவர்கோன் என்னும் பெயருக்குத் தென்னைமரங்களைப் பரிபாலிக்கும் குலத்திலுதித்த அரசன் என்று பொருள்.

சிவபெருமான் தடாதகைப் பிராட்டியாரைக் கலியாணம் செய்த விபரம் திருவிளையாடற் புராணம், திருமணப்படலத்தில் பார்க்கலாம். அதின் 147-வது கவியில் மலையத்துவச பாண்டியன் மனைவியாகிய காஞ்சனமாலை தன்னுடைய கன்னியாகிய தடாதகையையும் பாண்டி நாட்டையும் கைக்கொண்டாளும்,

"அருமையா லடியேன்பெற்ற வணங்கினை வதுவைசெய்தித்
திருநகர்த் திருவுங்கன்னித் தேயமுங்கைக் கொண்டாள்கென்"

என்று சிவனைப்பார்த்துச்சொல்லப்போகிற தருணத்தில் சிவபெருமானுக்கு

"தென்னருய்ய வந்தருளுமையன்"

என்னும் பெயர் கூறியிருக்கிறது. அதற்குத் தென்னைமரங்களைப்பரிபாலிப்பவர்களுக்குப் பரமசுகத்தையருளும்படி பிறந்த அரசன் என்று பொருள்.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அருளிச்செய்த,
திருவம்மானை.

செங்கணெடுமாலுஞ் சென்றிடந்துங் காண்பரிய
பொங்குமலர்ப்பாதம் பூதலத்தே போந்தருளி
யெங்கள்பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமு மாட்கொண்டு
தெங்குதிரள்சோலைத் தென்னன் பெருந்துறையா
னங்கண னந்தணனா யறைகூவி வீடருளு
மங்கருணை வார்கழலே பாடுதுங்காணம்மானாய்.

இக்கவியில் சிவபெருமானைத் 'தெங்குதிரள் சோலைத்தென்னன்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு தெங்குவென்னும் தென்னை விருட்சங்களடர்ந்துள்ள சோலையின் தென்னைமாநாதன் என்று பொருள்.

பின்னும் அநேக இடங்களில் சிவனுக்குத் தென்னன் என்னும் பெயர் வழங்குகிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், நரிபரியாக்கிய படலம்,
20-வது கவி.

முன்னாமுது பொருட்கு முன்னாமுது பொருளாய்ப்
பின்னாம் புதுமைக்கும் பின்னாகும் பேரொளியாய்த்
தென்னாமதுரைத் திருவாலவாயுறையு
மென்னாயகனே யெளியேற் கிரங்காயோ.

இக்கவியில் சிவனுக்கு வழங்கிய தென்னாவென்னும் பதமானது தென்னன் என்பதின் விளிவேற்றுமை. தென்னனே, தென்னைமரங்களைப்பரிபாலிப்பவர் குலத்தவனே என்று பொருள்.

இதே பிரகாரம் ஷை திருவிளையாடற் புராணம், திருநகரங் கண்ட படலம், 35-வது கவியில் சிவபெருமானை

"தென்னரன்பினிலகப்படுசித்தர்"

என்றும், விருத்தகுமார பாலரானபடலம், 19 வது கவியில்,

"தென்னவனாயிருந்தரசு செய்த பிரான்"

என்றும், பன்றிக்குட்டிக்கு முலைகொடுத்த படலம், 58-வது கவியில்,

"தென்னவராகிய தேவர்கடேவர்"

என்றும், எழுகடலழைத்தபடலம், 12-வது கவியில்,

"......தென்னவராய் நிலம் புரந்துங்
காவிதிகழ் மணிகண்டர்"

என்றும், மண்சுமந்தபடலம், 14, 23-வது கவிகளில்,

"தென்னவர்தலப் பெருந்தெய்வமாகிய மன்னவர்"
"தென்னவனா யுலகாண்ட திருவாலவாயுடைய மன்னர் பிரான்"

என்றும் பற்பல விதமாய்ச் சிவபெருமானைப்பற்றிச் சொல்லிய அடைமொழிகளைக் கவனிக்கையில் சிவபெருமான் அமுதமுற்பத்தி செய்பவர்கள் குலத்தில் தோன்றி யரசாட்சி புரிந்து அதன் பின்பு தெய்வமாக்கப்பட்டவர் என்று அறியலாம்.

திருவிளையாடற் புராணம், மலயத்துவசனையழைத்தபடலம்,
31-வது கவி.

தென்னர் மரபிறந்ததெனப் பபெழியிலாழவருஞ் செவ்விநோக்கிப்
பொன்னவிர்தார் முடிபுனைந்துகோலோச்சி வருகின்றாய் போலுமேனு
மிந்நிலைமைக்கிடையூறு மினியின்றேயெனத்தலைவி யியம்பலோடுந்
தன்னிறைவி புட்கோளை மகங்கொண்டுமகிழ்ந்திருந்தான் றமிழர்கோமான்.

இக்கவியில் தடாதகைப்பிராட்டியார் சிவபெருமானைப்பார்த்து தென்னைமரநாதராகிய பாண்டியர்கள் குலம் ஆண்சந்ததியில்லாமல் மதுரையிலழிந்ததென்னும் பழியுண்டாகாமல் பொன்போலும் விளங்காநின்ற

மலரைச்சூடிய முடியைத்தரித்துச் செங்கோல் நடத்தி விருகின்றாய் என்று சொன்னதாகக் கூறியிருக்கிறபடியால் சிவபெருமான் தென்னர் குலத்தவர், அதாவது, அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம்.

ஆகையால் சிவபெருமான் தென்னர் மரபினர் என்றறிகிறோம். திருவிளையாடற் புராணம், திருநகரப்படலம், 20-வது கவியிலும்

"புரங்கடந்த பொற்குன்று கோபுரமெனச்சுருதிச்
சிரங்கடந்தவர்தென்னராயிருந்தனர்......"

அதாவது வேதமுடியைக்கடந்த சிவபெருமான் தென்னராயிருந்தார் என்று கண்டிருப்பதால் சிவபெருமானுடைய குலம் தென்னர் குலம். அவருடைய மனைவியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரும் அவள்முற்பிதாக்களும் அக்குலத்தவர்களே.

எப்படியெனில் திருவிளையாடற் புராணத்தில் சொல்லப்பட்ட முதலரசன் குலசேகரபாண்டியன். இவன் தடாதகைப்பிராட்டியாருக்குப் பாட்டன். இவனும் தென்னர் மரபினன். இவனுக்குத்தென்னர்சேகரன், குலசேகரன், மன்னர்சேகரன் என்னும் முப்பெயரும் வழங்கினதாகத் திருநகரங் கண்டபடலம், 2-வது கவியில் பார்க்கிறோம்.

"தென்னர்சேகர னெனுங்குலசேகரனுலக
மன்னர்சேகர னரசுசெய் திருப்பதுமணலூர்"

என்று சொல்லியிருப்பதாலறியலாம். அவனுடைய குமாரன் மலையத்துவசபாண்டியன். இவன் தான் தடாதகைப் பிராட்டியாரின் பிதா. இவனுக்குத் தென்னன் என்னும் பெயர், ஷை புராணம், தடாதகைப் பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம், 43-வது கவியில் கண்டிருக்கிறது. அதில் தடாதகையரசாண்ட விதத்தைக்கூறிய கவியில்

"........தென்னவனீன்ற கன்னிப்
பெண்ணரசிருந்து நேமிபுருட்டிய பெருமை சொல்வாம்"

என்று கண்டிருப்பதால் தடாதகைப்பிராட்டியாரும் தென்னர் மரபினள் என்று பார்க்கிறோம். ஆகையால் சோமசுந்தரபாண்டியன் என்னும் சிவபெருமானும் தடாதகைப்பிராட்டியாரும் ஏககுலத்தவர்கள் என்று பார்க்கலாம். அவர்கள் மரபிலுதித்ததாக ஷை புராணம்கூறும் மற்றும் 70 பாண்டிய ராஜாக்களும் தென்னர் மரபினரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பிள்ளைகளாயவதரித்து 70 தலைமுறைகளாகப் பாண்டி நாட்டிலாண்டார்களென்று ஷை புராணம் கூறுகிறது. ஆகையால் அவர்களும் தென்னர் தான்.

8. சிவபெருமானுக்கு மதுவனத்தான், மதுவன அழகு, மதுவன அழகன், மதுவன அரசன் என்னும் பொருள்படும் பெயர்களும் வழங்கிவருவதால் அவர் அமுதகுலத்தவர் என்றனுமானிக்கலாம். அப்பெயர்களாவன :—

1.	கடப்பங்காட்டான் கடம்பமாவனத்தான் கடம்பவனத்திருப்பான்	= Dweller in palm-groves.
2.	கடப்பங்காடுகட்டியாளுபவன் கடம்பவனநாதன் கடம்பவனஈசன்	= Ruler of palm-groves.
3.	கடம்பவனசோக்த	= The beauty of the palm-grove.
4.	கடம்பவனசுந்தரன்	= The beautiful personage of the palm-grove.
5.	கடம்பவனமதுரேசர்	= The ruler of Madura who resides in the palm-grove.

இப்பெயர்கள் சிவபெருமானுக்கு வழங்கிவருகிறதைக் காட்டும் சில ஆதாரங்களை வரைவோம்.

மதுரைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி,
5-வது கவி.

தருவே யறிஞர்க்கிரு நிதியே சனகாதியர்க்குப் பொருளுரைத்த
குருவே குருமாமணிச் சுடரே கோதிலாத செழுந்தேனே
யருவே யுருவே யருவுருவே யகிலாண்டமும் வந்தடங்கு தற்கோர்
கருவே மதுரைவரு கடப்பங்காட்டாயுனை நீகாட்டாயோ.

இக்கவியில் பரஞ்சோதி மாமுனிவர் சிவபெருமானைக் கடப்பங்காட்டாய் என்றுவிளிக்கிறார். அதற்குக் கடப்பங்காட்டிலிருப்பவரே, மதுவனத்திலிருப்பவரே யென்றுபொருள். கடப்பம் என்றால் கடம்பம். அது மதுவிருட்சங்களிலொன்றென்று ரைஸ்துரை யெழுதியதை முன்னமே எடுத்துரைத்தோம்.

மதுரைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி,
68-வது கவி.

நடம்புரி மதுரை நம்பநீசிலர்க்கு நல்கிய ஞானநற்பயனுங்
குடம்புரை செருத்தலானினம் பரந்துகொண்டிடு மண்டுதீம் புனல்போல்
மடம்படு சிலர்க்குத் தீவினைப்பயனும் வாளராப்பருகு பானியம்போல்
கடம்பமாவனத்தாயினை யவாவினையேன் கடவுளை நோவதென் கருத்தே.

இங்கே சிவனுக்குக் கடம்பமாவனத்தான் என்னும் பெயர்வழங்கியிருக்கிறது. அதற்கு மதுவனத்திலிருப்பவர் என்றுபொருள்.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம்,
89-வது கவி.

இடருறப் பிணித்த விந்தப் பழியினின்றென்னை யீர்த்துன்
னடியிணைக் கன்பனுக்கு மருட்கடல் போற்றிசேற்கண்
மடவரன் மணாளபோற்றி கடம்பமாவனத்தாய் போற்றி
சுடர்விடு விமானமேயசுந்தர விடங்க போற்றி.

இக்கவியில் தேவேந்திரன் சிவபெருமானை மதுவனத்தவரே (கடம்பமாவனத்தாய்) என்று துதித்தான் எனப்பார்க்கிறோம்.

இதே பிரகாரம் மதுரைக்கலம்பகம், 85, 93-வது கவிகளில் சிவ பெருமானைமுறையே

'கடம்பவனத்திருப்பீர்'
'கடம்பவனத்தீரே'

என்று விளித்திருப்பதையும் பார்க்கலாம்.

மதுரைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி,
37-வது கவி.

வீடுகட்டி மர்டுகட்டி மெய் யிறுகக்கட்டும் வினைப்
பூடுகட்டி விட்டுப்புறப் படமாட்டா துலண்டு
கூடுகட்டியாங்கே யென்கோட்டை கட்டினேன் கடப்பங்
காடுகட்டியாளுமுக்கட் கட்டித்திரவியமே.

இக்கவியில் சிவபெருமான் மதுவனத்தைகட்டி யாண்டமுக்கட் கடவுள் என்று விளம்பியிருக்கிறது.

மதுரைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி,
100-வது கவி.

பிறவாத தெய்வ மிறவாதவாழ்வு பேரின்பவெள்ள முனிவோர்
துறவாதஞான முமைமாது பாகர் சொக்கேசர் முக்கண்முதல்வர்
நறவார் கடம்பவனநாதர் நீதிஞாலம் புரக்குமதனுன்
மறவாது திங்கண் மும்மாரி பெய்ய வலிகின்ற மேகம்வருமே.

இக்கவியில் சிவனை மதுவன இறைவன் (கடம்பவன நாதர்) என்று கூறி யிருக்கிறது.

மதுரைக் கலம்பகம்,
68-வது கவி.

* * * *

பாலலோசன பானுவிலோசன பரமலோசன பத்தசகாயமா
கால காலத்ரி சூல கபால வேகம்ப சாம்ப கடம்பவனேசனே.

இதன் கருத்து

நெற்றியில் அக்கினிக்கண்ணை யுடையவனே! சூரியனை ஓர்கண்ணு கவுடையவனே! அதினும்சிரேஷ்டமான ஓர்கண்ணையுமுடையவனே! அடியார்கள் சகாயனே! பெரிய காலனுயிரையும் வாங்கிய காலனே! மூன்றுகவராயுள்ள சூலத்தைக் கையிற் பிடித்தவனே! பிரமகபாலத் தையுடையவனே! ஏகாந்த லிங்கமே! பார்வதிகொழுநனே! கடம்ப வன இறைவனே! என்றுபொருள். இங்கே

பாலலோசனம் என்பது யாக அக்கினியில் தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொண்ட சத்திதேவியையும்
பானுவிலோசனம் ,, சூரியகுல பார்வதியையும்
பரமலோசனம் ,, சந்திரகுல தடாதகையையும்

குறிக்கிறது. இக்கவியில் சிவனுக்கு வழங்குகிற கடம்வனேசன் (கடம் பவன+ஈசன்) என்னும்பெயருக்கு மதுவன இறைவன்என்று பொருள்.

மதுரைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி,
33-வது கவி.

குற்றேவல் செய்பவரைக் கும்பிடேன் கோயில்வலஞ்
சுற்றேன் மெழுகேன் சுடர்த்திரியுந் தூண்டுகிலேன்
கற்றேனு மல்லேன் கடம்பவனசொக்கே நான்
மற்றேதினி யுரைக்கேன் வன்கூற்றுக் கென்கூற்றே.

இதில் சிவனுக்கு வழங்குகிற கடம்பவனச் சொக்கே யென்பதற்கு மதுவன அழகே யென்று பொருள்.

திருவிளையாட்டற் புராணம், மூர்த்திவிசேடம்,
33-வது கவி.

கருப்பூர சுந்தரன் கடம்பவனசுந்தரனுட் கரவாத்தொண்டர்
விருப்புறுங் கலியாண சுந்தரனல்லற வடிவாய் விளங்குமேற்றுப்
பொருப்பூரு மபிராம சுந்தரன் றேன்புடை கவிழப்பொன்னிற் பூத்த,
மருப்பூசு சண்பக சுந்தரன் மகுடசுந்தரன் றுன்வாழி மன்னே.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு வழங்குகிற சுந்தரன் என்று முடியும் பெயர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் கடம்பவனசுந்தரன் என்பதும் ஒருபெயர். அதற்கு மதுவன அழகன் என்றுபொருள்.

மதுரைக் கலம்பகம்,
15-வது கவி.

எறிவேலிரண்டு மெனதுயிர் சோரவுண்டுலவ
விகல் வாளிரண்டு விசிறு
வெறிசேர் கடம்பவன மதுரேசர் முன்குலவி
விளையாடு மின்கொடிய னீர்

* * * *

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு வழங்குகிற வெறிசேர் கடம்பவன மதுரேசர் என்னும்பெயருக்கு அழுதொழுகும் மதுவனத்தவராகிய மதுரையரசன் என்னும் சிவபெருமான் என்று பொருள்.

இவ்வாறு சிவபெருமானுக்கு வழங்குகிற மதுவனத்தவர், மதுவனத்தைக்கட்டி யாண்டவர், மதுவன இறைவர், மதுவன அழகு, மதுவன அழகன், அழுதொழுகும் மதுவனத்தவராகிய மதுரை யரசன் என்றுபொருள்படும் பெயர்களைக்கவனிக்கையில் அவர் அழுதகுலத்தவர் என்று எளிதிலறியலாம்.

சிவபெருமானுக்குக் கடம்பவனத்தான், கடம்பவன சுந்தரன் முதலிய பெயர்கள் வழங்கியபடி அவருடைய குமாரனாகிய முருகன் என்னும் சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கும் கடம்பன் என்னும் பெயர் வழங்கி வந்திருக்கிறது.

கடம்பன் = முருகன்.
(சதுரகராதி)
கடம்பன் = கந்தன்.
(Winslow)

சதுரகராதியாசிரியர் கடம்பன் என்பது முருகக்கடவுளின்பெயர் என்கிறார் உவின்சுலோ ஆசிரியர் கந்தனுடைய பெயர் என்கிறார். இவ்விருபெயர்களும் (கந்தன், முருகன்) சுப்பிரமணியக்கடவுளின் பெயர்களென்பதற்குச் சதுரகராதியின் பொருளகராதியைப் பார்க்க. திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளிய அருணகிரிநாதர் அருளிச்செய்ததிருப்புகழ் ஒன்றில் கந்தன், முருகன், கடம்பன் என்னும் முப்பெயர்களும் சுப்பிரமணியருக்கு வழங்கியதையும் பார்க்கலாம்.

தோதகப்பெரும்ப யோதரத்தியங்கு
தோகையர்க்கு நெஞ்சமழியாதே
சூலைவெப்படர்ந்த வாதபித்தமென்று
சூழ்பிணிக் குணங்களணுகாதே
பாதகச்சமன்றன் மேதியிற் புகுந்து
பாசம்விட் டெறிந்து பிடியாதே
பாவலர்க்கிரங்கி நாவினுக்கிசைந்த
பாடன்மிக்க செஞ்சொறரவேணும்
வேதமிக்கவிந்து நாதமெய்க்கடம்ப
வீரபத்ர கந்த முருகோனே
மேருவைப்பிளந்து சூரனைக் கடிந்து
வேலையிற்றுளைந்த கதிர்வேலா
கோதைபொற் குறிஞ்சி மாதுகச்சணிந்த
கோமளக்குரும்பை புணர்வோனே
கோலமுற்றுயர்ந்த சோணவெற் பிலங்கு
கோபுரத்தமர்ந்த பெருமானே.

இக்கவியில் கந்தன், முருகன், கடம்பன் என்னும் மூன்று பெயர்களும் சுப்பிரமணியருக்கு வழங்கியிருப்பதாலும் கடம்பன் என்னும் பெயரானது சுப்பிரமணியருடைய பெயர்களிலொன்றென்றறியலாம்.

9. சிவபெருமானுக்குச்சோமநாதன், சோமசுந்தரன் என்றும்பெயர்.

சோமநாதன் என்னும் பெயர் குஜரத்நாட்டில் தற்காலத்திலும் சிவபெருமான் பெயராக வழங்கிவருகிறது. அந்நாட்டிலுள்ள சிவபெருமானின் ஆலயத்துக்குச் சோமநாதன் ஆலயம் என்று பெயர். அவ்வாலயம் கட்டப்பட்டிருந்த குஜரத் நாட்டிலுள்ள முக்கியமான பட்டணத்துக்குச் சோமநாதன் பட்டணம் என்று பெயர் இப்பட்டணத்திலுள்ள சோமநாதன் ஆலயத்தைத்தான் கஜினி மகம்மது (Muhammad of Ghazni) கொள்ளையடித்தான் என்று இந்துதேசசரித்திரப்புஸ்தகங்களில் வாசிக்கிறோம். சோமநாதன் என்னும் பெயரின் தாற்பரியமென்னவென்று பார்க்குமுன், சோமபானமென்பதென்னவென்று பார்ப்போம். சோமபானத்தைப்பற்றி அங்கிலேய வித்வான்கள்

"சோமபானமே தேவர்கட்குச் சிறந்தவுணவும் சுராபானம் மனிதருக்குச் சிறந்த போஜனமுமாம்; சோமம்—ஆண், சுரா—பெண்; இவ்விரண்டும் சேர்ந்து ஒருஜோடியாம்" (Taitt: Br. i. 3. 3; 2, 4)

என்று எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் சோமபானம் என்பது தேவர்பானம் என்றறிகிறோம். தேவர்பானம் என்பது பதிநீரைக்குறிக்கிறதென்று 152-வது பக்கத்தில் பார்த்தோம். ஆகையால் சோமபானம் என்றால் பதிநீரைக்குறிக்கிறது. பதிநீர் இருவகைப்படும்: ஆண்பனைப்பதிநீர், பெண்பனைப்பதிநீர். சோமம்—ஆண் என்று கண்டிருப்பதால் சோமபானம் ஆண்பனைப் பதிநீரைக்குறிக்கிறதென்றறியலாம். ஆகவே சோமம் என்றால் ஆண்பனையாகிய கட்டுப்பாளைப்பனையென்று பொருள்; சோமநாதன் என்றால் கட்டுப்பாளைப்பனையரசன் (The king of the male palmyra) என்று பொருள்.

N.B.—பெண்பனைக்குப்பருவப்பனை என்றுபெயர்.

சோமசுந்தரன் என்பதும் சிவபெருமான் பெயர்களிலொன்று.

திருவிளையாடற் புராணம், தலவிசேடம்,
2-வது கவி.

திருவாலவாய்க்கிணையா மொருதலமுந் தெய்வமணஞ்செய்யப்பூத்த
மருவார் பொற்கமல நிகர்தீர்த்தமு மத்தீர்த்தத்தின் மருங்கின்ஞான
வுருவாகியுறை சோமசுந்தரன் போலிகபரந்தந்துலவா வீடு
தருவானு முப்புவனத்தினுமில்லை யுண்மையிது சாற்றின் மன்னோ.

இதன் கருத்து.

மதுரைக்கு நிகரான ஒருதலமும், தெய்விகமான மணம்பரிமளிக்கின்ற பொற்றாமரைத் தீர்த்தமும், அந்தத் தீர்த்தத்தின் பக்கத்தில் ஞானரூபமாகி விளங்குகின்ற சோமசுந்தரக் கடவுள்போல் இகபரபோகமும், அழியாத வீடும் தருகின்ற கடவுளும் திரிலோகத்தினுமில்லை இது சத்தியம் என்பதுபொருள்.

திருவிளையாடற் புராணம், மூர்த்திவிசேடம்,
11-வது கவி.

நியவாஞ்சுவைப் பாலாவிற்றேவ ராவதிகம் பல்வே
றுயமா தீர்த்தம் தம்முள திகமாஞ்சுவணகஞ்ச
மாயமாசறுக்க வெல்லாத் தலத்தினும் வதிந்து மன்னுந்
தூயவானவரிற் சோமசுந்தரன் சிறந்தோனாகும்.

இதன் கருத்து.

பசுக்களிற்சிறந்தது காயதேனு, தீர்த்தங்களிற்சிறந்தது பொற்றாமரைத் தீர்த்தம், சுரர்களிற் சிறந்தவன் சோமசுந்தரன் என்பதாம்

இக்கவிகளில் சிவபெருமானுக்கு வழங்குகிற சோமசுந்தரன் என்னும் பெயருக்குக் கட்டுப்பாளைப்பனையழகன் (The beautiful male palmyra) என்றுபொருள்.

சிவபெருமானுக்கு ஆண்பனை யழகன் என்றுபொருள்படும் சோமசுந்தரன் என்னும் பெயர் வழங்குகிற காரணத்தால், சிவபெருமானோடு உமாதேவியைப்பிராட்டியார் கலியாண மண்டபத்தில் வீற்றிருந்ததைப்

பரஞ்சோதி மாமுனிவர் வர்ணிக்கையில் பனைமரத்தோடு அழகிய வல்லிக்கொடி சேர்ந்திருந்ததை ஒத்திருந்தது என்று கூறுகிறார்.

திருவிளையாடற் புராணம், திருமணப்படலம்,

173-வது கவி.

அற்பகவிமைக்குஞ் செம்பொனரதன பீடத்தும் பர்ப்
பொற்பகலாதகாட்சிப் புனிதனோடிருந்த நங்கை
யெற்பகல் வலங்கொண்டேகு மெரிகதிர்வரையினுச்சிக்
கற்பகமருங்கிற்பூத்த காமருவல்லி யொத்தாள்.

இக்கவியில் இரத்தின பீடத்திலே சுந்தர பாண்டியனோடு தடாதகை யுட்கார்ந்திருந்ததானது மேருவினுச்சியிலுள்ள "கற்பகமருங்கிற்பூத்த காமருவல்லி" யை யொத்திருந்தது என்று கூறுகிறார். கற்பகம்—பனை; மருங்கு—பக்கம்; பூத்த—விளங்கிய; காமர்—அழகு; வல்லி—ஓர் கொடி. திருப்பனை நாதர் பக்கத்திலிருந்த தடாதகையானவள், பனையின் பக்கத்தில் விளங்கிய அழகிய வல்லிக்கொடியை ஒத்திருந்தாள் என்பது பொருள்.

சிவபெருமான் திருப்பனை நாதராகையால் அவருக்குப் பார்வதி தேவியாரிடம் பிறந்த விநாயகரையும் முருகக் கடவுளையும் பனைமரத்துக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறது.

கணேசர் நாமாவளி,

11-வது கவி.

'கௌரி பயந்தருள் கற்பகமே
கவலையொழித்தருள் சிற்சுகமே.'

இக்கவியில் கணேசராகிய விநாயகரைக் 'கௌரி பயந்தருள் கற்பகமே' என்கிறார். அதற்குப் பார்வதிபெற்ற பனைமரமே யென்றுபொருள்.

சண்முகக் கடவுள் நாமாவளி,

1-வது கவி.

'சிவகுருவே சிவகுருவே
திருவருள்புரியு மோர் சுரதருவே.'

இக்கவியில் சண்முகனாகிய முருகக்கடவுளைச் சுரதரு வென்கிறார். சுரதருவென்றால் சுரம் கொடுக்கும் மரம், பனையமுது (சுரம்) கொடுக்கும் மரம், பனைமரம் என்றுபொருள். அல்லது சுரர்தரு, தேவர்கள் விருட்சம், கற்பகம், பனைமரம் என்றுபொருள்.

வரதுங்கபாண்டியன் மனைவியும் சிவபெருமானைக் கற்பகம் என்று கூறுகிறாள்.

ஆக்கையெனும் புழுக்குரம்பை யணைந்தணையாப்பொருளை
    யருளொளியைப் பராபரத்துக் கப்புறமாமறிவை
நீக்கமற மயிர்முனைக்கு மிடமற வெங்கெங்கு
    நிறைந்து நின்றமுழு முதலை நினைவிலெழுஞ்சுடரைப்
பாக்கியங்கள் செய்தனந்தந் தவக்குறை கண்முடிக்கும்
    பழவடியார் தமக்குதவும் பசுந்துணர்க் கற்பகத்தை
வாக்குமனை விகற்பத்தா லளவுபடா வொன்றை
    மாசற்ற வெறுவெளியை மனவெளியி லடைப்பாம்.

இப்படியாகச் சிவபெருமானைக் கற்பகத்துக்குப் பலவிடங்களிலும் ஒப்பிட்டிருப்பதால் பனையின் மேன்மையும், சிவபெருமானின் குலமும் விளங்குகிறதாயிருக்கின்றன.

10. சிவாலயங்களிலெல்லாம் வணங்கப்படும் வஸ்துவானது சிவலிங்கமே.

சிவலிங்கம். The Linga, as the chief image and material object of worship in the Saiva religion.
(Winslow).

இலிங்கமென்பதென்னவென்று நாம் எழுதவேண்டியதில்லை. சிவபெருமான் பஞ்சபூதங்களுக்கும் கடவுளர் என்று காட்டும்படியாகச் சிவலிங்கத்தை ஐந்து பிரிவாக வணங்குகிறார்கள். திருஷ்டாந்தமாகக் காஞ்சிவரத்தில் சிவலிங்கத்தை பிருதிவிலிங்கம் (Earth-linga) என்றும், திருவானைக்காவில் அப்புலிங்கம் (Water-linga) என்றும், திருவண்ணாமலையில் தேயுலிங்கம் (Fire-linga) என்றும், திருக்காளத்தியில் வாயுலிங்கம் (Air-linga) என்றும், சிதம்பரத்தில் ஆகாயலிங்கம் (Ether-linga) என்றும் வணங்கிவருகிறதைப் பார்க்கிறோம். சிவலிங்கத்தைத் திரிலிங்கமாக வணங்குவதுமுண்டு. ஆண் (Male), பெண் (Female) அலி (Hermaphrodite) என்றும், அவன், அவள், அது என்றும் சொல்லப்படுபவைகளுக்கெல்லாம் இறைவன் என்று காட்டும்படிக்காகச் சிவபெருமானைப் புருடலிங்கமென்றும், ஸ்திரிலிங்கமென்றும், அலிலிங்கமென்றும் வணங்குகிறார்கள். இத்தன்மைய லிங்கவணக்கம் (Phallus-worship) ஆதியில் எங்கே ஆரம்பித்ததென்று பார்த்தாலும் சிவபெருமானுடைய குலமின்னதென்றனுமானிக்கலாம். மகாமேரு, கைலாசம், மந்தரம், கேதாரம், காசிமுதலிய தலங்களில் சிவலிங்கங்கள் உண்டாகுமுன்னே மதுரையைச்சுற்றிய மதுவனத்திலுள்ள, ஒருமாதுவிருட்சத்தினடியிலே மூலலிங்கம் தோன்றினதென்று வாசிக்கிறோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், மூர்த்திவிசேடம்,
2-வது கவி.

பொன்னெடு மேருவெள்ளிப் பொருப்பு மந்தரங் கேதாரம்
வன்னெடும் புரிசைசூழ்ந்த வாரண வாசியாதிப்
பன்னருந் தலங்கடம்மிற் பராபரவி லிங்கந்தோன்று
முன்னாக் கடம்பின்மாடே முளைத்ததிச் சைவலிங்கம்.

இவ்வாறு சிவலிங்கமானது ஆதியில் மது விருட்சத்தினடியில் தோன்றி யிதென்று கண்டிருப்பதாலும் திருப்பனைநாதராகிய சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவரென் றறியலாம். சிவபெருமான் திருப்பனையானால், அவருடைய லிங்கமானது அப்பனையினடியிலேதான் தோன்றவேண்டும்.

11. மேலும் சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவரென்று இந்துக்களுடைய மாங்கில்லியத்தாலும் (Marriage badge) அறியலாம். ஒரு புருஷன் ஓர் ஸ்திரியை விவாகம் செய்ததற்கடையாளம் ஸ்திரியின் கழுத்திலுள்ள திருமங்கிலியமே. சாஸ்திரவிதிப்படி சுபமுகூர்த்தத்திலே வேதங்கள் முழங்க, தும்மல் முதலிய அபசகுனங்களுண்டாகாதபடி சங்கங்களார்ப்பப் புருஷன்தான் ஓர் பெண்ணைத் தெய்வசாட்சியாக மனைவியாகச் சேர்த்துக்கொண்டேனென்பதற்கு அத்தாட்சியாகப் பெண்ணின் கழுத்திலே திருமங்கிலியத்தைக் கட்டுகிறான். அந்தத்திரு மங்கிலியமே தெய்வசாட்சி. ஆகையால் அந்தத் திருமங்கிலியத்துக்குத் தாலியென்று பெயர். திருமங்கிலியத்துக்குத் தாலி என்னும்பெயருண்டாகிறதற்கு மூலகாரணமென்னவென்றால், இந்துக்களின் முதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் திருப்பனை நாதரானபடியால் அவரறியச்செய்த விவாக அடையாளத்துக்குத் தாலி என்று பெயர். தாலி யென்றால் தாலனே சாட்சி, திருப்பனை நாதரே சாட்சி, சிவபெருமானே சாட்சி யென்று பொருள்.

பெண்ணை தாலம் புல்தாளி போந்தை யென்
றெண்ணிய நாமம் பனையென விசைப்பர்.

(திவாகரம்).

ஆகையால் சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவர் என்று காட்டும்படிக்கான ஆதாரம் மங்கிலியப்பெண்கள் ஒவ்வொருவருடைய கழுத்திலுமிருக்கிறதென்றறிக.

12. சிவபெருமானுக்குப் பனைமரநாதர் என்னும் பெயர் வந்த பிரகாரம் பார்வதி தேவியாகிய அம்மனுக்கும் பனைமரமாது என்று பொருள்படும் நீலி என்னும் பெயர் வழங்கி வந்திருக்கிறது.

திருநெல்வேலிப்புராணம், நகரச்சருக்கம்,
81-வது கவி.

அரனுயர்கயிலை தன்னின்மலையை நீலியென்னக்
கருதியேபரைதானீத்தக் காளிமங்காளியர்கப்
புரிசடைப்பரமன் பிட்டாப்புரத்தி யிங்கர்காவென்னக்
கருணையோடவளே காக்கக் கன்னிகாப்பென்றும் பேராம்.

இக்கவியில் அம்மனுக்கு நீலி யென்னும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பனைமரநாதருடைய தேவியின் சிறந்த நாமம் நீலியென்று சொன்னால், நீலியென்னும் பதமானது, பனையென்று அருத்தம் கொடுக்கும்

நீலம் என்னும் மூலபதத்தினின்று தோன்றியதென்று தெளிவாகிறது. ஆகையால் அம்மனுக்கு வழங்கிய நீலியென்னும் பெயருக்குப்பனைமரமாது வென்று பொருள்.

திருவிளையாடற் புராணம், திருநகரங்கண்டபடலம்,

43-வது கவி.

கீட்டிசைக்கரிய சாத்தனுந்தென்சார் கீற்றுவெண்பிறை நுதற்களிற்றுக்
கோட்டிளங்களபக் கொங்கையன்னையருங் குடவயின் மதுமடையுடைக்குந்
தோட்டிளந்தண்ணந் துழாயணிமௌலித் தோன்றலும் வடவயிற்றோடு
நீட்டிரும்போந்தி னிமிர்குழலெண்டோள் நீலியுங் காவலாநிறுவி.

இக்கவியில் மதுரையின் கீழ்த்திசையில் ஐயனாரும், தென்றிசையில் சப்தமாதரும், மேற்றிசையில் விட்டுணுவும், வடதிசையில் பார்வதியும் காவல் என்று கண்டிருக்கிறது. இக்கவியில் அம்மனுக்கு வழங்கியபெயர் 'இரும்போந்தின் நிமிர் குழல் எண் தோள் நீலி' என்பதாம். அதற்கு பெருமை வாய்ந்த இளம்பனையைப் போன்றவளும், நிமிர்ந்த கூந்தலும் வலிய தோளுமுடையவளுமாகிய பனைமரமாது (அமுதகுலமாது) என்று பொருள்.

நீலி என்று அம்மனுக்கு வழங்கிய பெயருக்குப்பனைமரமாது என்பதுதான் சரியான தாற்பரியம் என்று காட்டும்படிக்கான இரண்டொரு ஆதாரங்களைப்பார்க்கலாம்.

(1) அம்மன் ஓர் தடவை கௌதமரிஷியினாச்சிரமத்துக்குச்சென்று கௌதமருடைய பத்தினியாகிய அகலியையும் மகன் சதானந்தனையும் கண்டு கௌதமர் எங்கே என்று விசாரித்தபோது, அவர் தருப்பை கொண்டுவரப்போயிருக்கிறார் என்று சதானந்தன் சொல்லி, அம்மனை அவ்வாச்சிரமத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து, சதானந்தன் அம்மனுடைய வரவை அறிவிக்கும்படி கௌதமரிடம் போகையில் பிருகு, பராசர் அத்திரி முதலான இருடிகளோடு தருப்பை கொய்துகொண்டு திரும்பிய கௌதமர் தம்முடைய ஆச்சிரமத்தண்டை வந்து சதானந்தரைக் கண்டு விசாரிக்குமுன் தம்முடைய ஆச்சிரமம் முழுவதும் கற்பகம் போல் தோன்றினதால் அது தம்முடைய ஆச்சிரமயல்லவென்று சந்தேகங்கொண்டு சதானந்தரைப்பார்த்து இவ்விடத்திலுண்டான விசேஷம் என்ன; வந்த பெரியோர்கள் யார் என்று கேட்கச் சதானந்தர் அம்மன் வந்திருக்கிறார் என்று தெரிவித்ததாக அருணசலபுராணம் திருக்கண்புதைத்த சருக்கத்தில் கண்டிருக்கிறது.

59-வது கவி.

இங்கிவன்செல்போதி லிளந்தருப்பை கொய்துமுனி
புங்கவர்கள் சூழ்ந்து வருமுனிவன் பூத்தலர்ந்து
துங்கவனக் கற்பகம்போற்றோன்றுதலா லிந்தவனந்
தங்கள்வனமல்லவென்று சங்கையுற்று நோக்கினான்.

திருப்பனைநாதருடைய தேவியாகிய அம்மன் திருப்பனைமாது என்ற காரணத்தாலன்றோ அம்மன் இருந்த இடமெல்லாம் கற்பகம்போல்

தோன்றினதென்று புராணிகர் கூறுகிறார்?

(2) மேலும் வைசூரி நோய் கண்டவர்களுக்கு அம்மை வார்த்திருக்கிறதென்பது தமிழர் வழக்கு. இதைப்பற்றி உவின்சுலோ ஆசிரியரும் பின் வருமாறு வரைந்திருக்கிறார்:—

அம்மை = The small pox as the sport of the goddess Parvati.
அம்மைப்பால் = Lymph of small pox pustules.
அம்மைவடு = Small pox-pits.

வைசூரிநோய் அம்மனுடைய விளையாட்டென்பது இந்துக்களுடைய கொள்கை. வியாதி அதிகரித்து அபாயகரமான ஸ்திதியிலிருக்கும் போது அதற்குப்பனையன் என்று பெயர்.

பனையன் = The most malignant variety of small pox or cholera. (Winslow).

அம்மனுடைய விளையாட்டென்னும் வைசூரிக்குப்பனையன் என்னும் பெயர் வழங்குவதற்குக் காரணமென்ன? அம்மன் பனைபராராதானபடியால் அம்மனாலனுப்பப்படுகிறதாக இந்துக்கள் எண்ணும் நோய்க்குப் பனையன் என்னும் பெயருண்டாயிற்று.

ஆகையால் திருப்பனை நாதருடைய பனைவியாகிய அம்மனுக்கு வழங்குகிற நீலி என்னும் பெயரானது பனையென்றருத்தங் கொடுக்கும் நீலம் என்னும் மூலபதத்தினின்றுண்டானதென்றும், நீலி என்பதற்குப் பனைமரமாது என்பது தான் சரியான தாற்பரியமென்றும் மிக. ஆகையால் அம்மன் அமுதகுலத்தவள் என்று பிரத்தியக்ஷமாகும்.

13. சிவபெருமான் பார்வதிதேவியாரைக் கலியாணம் செய்யும் போதும் தடாதகைப்பிராட்டியாரை மணம் புரியும்போதும் அவருக்குப்பனம்பூமாலையணிந்தார்கள் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன.

அருணாசலபுராணம், திருவவதாரச்சருக்கம்,
68-வது கவி.

பூமணக்கோலஞ்செய்த பொடியணி புனிதனாரைத்
தாமணக்கோலஞ்செய்யச் சதுர்முகன் முதலோரீண்டித்
தூமணித்துகில்கள்சாத்திச் சூரர்தருமாலை சாத்தி
மாமணிப்பணியைநீக்கி மாமணிப்பணிகள் பூட்டி.

இதன் கருத்து.

பனம்பூவாகிய அலருக்கு மகிமை விளைவித்த சுண்ணப்பொடியைக் கண்டுபிடித்த அழகிய பரிசுத்தராகிய சிவபெருமானை மணக்கோலம் செய்யும்படியாகப் பிரமன் முதலானவர்கள் கூடி, இரத்தினமயமான வஸ்திரம் தரித்து, சுரர் விருட்சமாகிய கற்பகம் என்னும் பனையின் பூவால் செய்யப்பட்ட மாலையை அணிந்து, சர்ப்பாபரணங்களைக்கழற்றிப்போட்டு மாணிக்க இரத்தினாபரணங்களைத்தரித்தார்கள் என்பதாம்.

இக்கவியிலே சிவன் பனம்பூமாலையை யணிந்தார் என்று கண்டிருக்கிறது. சுண்ணப்பொடியால் அலகுக்கு மகிமை விளைவித்த விஷயம் பின்னால் சிவபெருமானுக்கு 'ஆலமுண்டகண்டன்' என்னும பெயர் வழங்கியதை விளக்கிக்காட்டுமிடத்தில் விவரிக்கப்படும்.

திருவிளையாடற் புராணம், திருமணப்படலம்,
97-வது கவி.

பூந்துகிற்படாங் கொய்சகத்தானை பின்போக்கு கோவணஞ்சாத்தி
யேந்திரட்டை ஞாண்பட்டிகையிறுக்கி வண்டிரைக்கு நாண்மலர்க்குஞ்சி
வேய்ந்து கற்பகப்புதுமலர்ச்சிகழிகை மிலைந்துநீறணி மெய்யிற்
சாந்தமான்மதந் தண்பனிநீரளாய்த் தடக்கையான் மட்டித்தான்.

இதன் கருத்து

[சிவபெருமான் தடாதகைப்பிராட்டியாரைக் கலியாணம் செய்யப் போகும்போது குபேரன் சிவனை மணக்கோலஞ்செய்தான். எப்படியெனில்] பட்டுவஸ்திரத்தைக்கொய்து, பின் கோவணம் சாத்தி, முன் கொய்சகம் வைத்து, அதன்மேல் இரட்டைப்பொன்னரைஞாணலிறுக்கி, குடுமியில் அன்றலர்ந்த மலர்களையணிந்து, பனம்பூவால் தொடுத்த மாலையை முடித்து, நீற்றைக்கண்டுபிடித்த அழகிய மெய்ப்பொருளாகிய சிவபெருமானுக்கு பனிநீர் கலந்து குழைத்தசந்தன கஸ்தூரிகளைப் பூசினன் என்பதாம்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் சிவபெருமானுக்குப்பனைமலர் சூட்டப்பட்டதென்று பார்க்கிறோம். பார்வதிதேவியாரைக் கலியாணஞ்செய்தபோது பிரமன் முதலான தேவர்கள் சிவனுக்குப் பனைமலர் மாலைசூட்டினார்கள்; தடாதகைப்பிராட்டியாரை மணம் புரியும்போது பிரமனுடைய குமாரனாகிய புலத்தியருக்கு திருணவிந்து என்னும் க்ஷத்திரிய ரிஷிமகளிடம் பிறந்த குமாரனாகிய குபேரன் சிவபெருமானுக்குப் பனைமலர் சூட்டினன் என்று கூறியிருக்கிறது.

பனம்பூவாகிய அலகைத் தமக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டவர் (அலகிலான்) என்னும் சிவபெருமானுக்கு பனம்பூவை மாலையாக அணிந்ததாகப் பார்ப்பதாலும் அவர் குலம் விளங்கும். அழுதகுலத்தவர்களுக்கு, திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறியவாறு, விருட்சங்களிற் சிறந்தது கற்பக விருட்சமே, மலர்களிற் சிறந்ததும் அதன் பூவே. இப்பனம்பூவைச்சிவபெருமான் எவ்வளவாய் நன்குமதித்தாரென்று பார்ப்போம்.

காசிக்கலம்பகம்,
80-வது கவி.

* * * *

உருகுபசும்பொன் னசும்புதசும்புவிசும் பிரவியென வுடைந்தகஞ்சம்
முருகுயிர்க்கும் பொலங்குடுமி விமானத்திற் பொலிந்தவவி முத்தனரே.

இக்கவியில் சிவபெருமானுடைய விமானம் இன்னதென்று கண்டிருக்கிறது.

விமானம் = ஏழடுக்கு மெத்தை; A house seven stories in height. (Winslow).

உருகு = உருக்கப்பட்ட; பசும்பொன் = பசும் பொன்னிறமான; அசும்பு—மண்ணால் செய்யப்பட்ட; தசும்பு—கலசமானது விசும்பு—சுவர்க்கமென்னும் கற்பகநாட்டின்; இரவியென—சூரியனென்று; உடைந்து—மலர்ந்து; கஞ்சம்—தேவாமிர்தமென்னும் முருகு—பதிநீரை; உயிர்க்கும்—கக்கும்; பொலம்—அழகிய; குடுமி—பனையின் குடுமியாகிய அலவரையென்னும்; விமானத்தில்—ஏழடுக்கு மெத்தையில்; பொலிந்த—விளங்கிய; அவிமுத்தனுரே—விசுவேசரென்னும் சிவபெருமானே என்பதாம்.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு ஏழடுக்கு மெத்தையைப்போல் சிறந்த இருப்பிடமானது பனையின் குடுமியாகிய அலவரையே என்கிறார். அந்த அலவரை எத்தன்மையதென்றால் முதலாவது அழகிய அலவரை; இரண்டாவது தேவாமிர்தமாகிய பதிநீரை மலர்ந்துகொடுக்கும் அலவரை. எப்போது அவ்வாறு மலர்ந்து அமுது கக்குமென்றால் கற்பகநாட்டின் சூரியனைக்கண்டவுடனே. அந்த கற்பகநாட்டின் சூரியன் எதுவென்றால் ஆகாயத்திலுலாவும்சூரியனல்ல,ஆகாயத்திலுலாவுஞ் சூரியன் அமுதகலசங்களால் மூடப்பட்ட அலவரைக்குத்தெரியாது, அமுதகலசங்களே அலவரைக்குக் கற்பகநாட்டின் சூரியன் அவைகளைச்சூரியன் என்று சொல்லுகிறதெப்படியெனில் அக்கலசங்களெல்லாம் உருக்கப்பட்ட பசும்பொன்னிறமான மண்ணால் செய்யப்பட்டவைகளாயிருப்பதால் அவைகள் சூரியனாக எண்ணப்பட்டதென்று வாசிக்கிறோம். இவ்வாறு அலவரையென்னும் பனம்பூவானது சிவபெருமானுக்கு ஏழடுக்கு மெத்தையைப்போல் சிறந்ததென்று கண்டிருப்பதால் அவர் பனம்பூவை எவ்வளவாய் நன்கு மதித்தாரென்றறியலாம். ஆகையால் சிவபெருமானுக்குப் பார்வதியையும் தடாதகையையும் கலியாணம் செய்யும்போது தரித்த பனம்பூமாலையானது ஒரு விசேஷித்த காரணத்தால் தரிக்கப்பட்டதென்றறியலாம். அவர் அமுதகுலத்தவரான காரணத்தால் அவருக்கு அம்மலரானது திருமணக்காலத்தில் சூட்டப்பட்டது. அருணசலபுராணத்தில் பனம்பூவே சிவபெருமானுக்கு இருப்பிடமென்றும், காசிக்கலம்பகத்தில் அப் பூவே அவருடையவிமானமென்றும் கண்டிருப்பதாலும் சிவபெருமான அமுதகுலத்தவரென்றறிக.

சிவபெருமானுக்கருமையான இருப்பிடமும், விமானமும், மாலையுமாகிய பனம்பூவே, அவருடைய குமாரனுகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கும் மாலையாயிருந்ததென்றும் பார்க்கலாம்.

அருணசலபுராணம், பாயிரம் 11-வது கவி,
சிவசுப்பிரமணியர் துதி.

கொந்தாரு மலர்ச்சோலை யருணைநெடுங் கோபுரத்திற் குமரவேளை
வந்தாரை வாழ்விக்க வடவீதி தனிலுறையு மயிலினானைக்
கந்தாறுங் கடகளிற்று மகவாற்குத் தருநிழலுங் கனகநாடுந்
தந்தானை யலர்கடப்பந் தாரானை பணிபவர்தா டலைமேற்கொள்வாம்.

இதன் கருத்து.

பூங்கொத்துகள் தொங்குகின்ற சோலை சூழ்ந்த அருணாசலத்தின் கிழக்குக்கோபுரவாசலுக்கடுத்த மேற்புற மண்டபத்திலிருக்கின்றவரும், தம்மை நம்பி வந்தவர்களை வாழ்வடையச்செய்யும்படி வடவீதியிலிருக்கும் மயில்வாகனரும், கறிபிற் கட்டப்பட்ட மதம் பொருந்திய ஐராவதத்திலேறுகின்ற தேவேந்திரனுக்கு சுவர்க்கலோகத்தையும் கற்பகத் தருவாகிய பனையின் நிழலையும் கொடுத்தவரும், கடம்பமாலையென்னும் பனம்பூமாலையைத் தரித்தவருமாகிய சுப்பிரமணியரை வணங்குகின்ற அடியார்களுடைய பாதங்களைத் தலைமேல் வைத்துக்கொள்வோமென்று பொருள்.

நீதிதவறும—லாதிநெடுமால் பதமும்
நேயமுடன்றுதிகிடத—நிருபன்புகழுரைக்க
தாதவிழுங் கடப்பமலர்த்—தாரணையும்புயமுருகன்
சரவணபவன்கமலத்—தாளிணைகடுணையே.

(தமயந்தி நாடகம்)

திருவிளையாடற் புராணம், வெள்வளை செண்டுகொடுத்த படலம், 54-வது கவியில் சிவபெருமானுடைய குமாரனாகிய உக்கிரபாண்டியன் தன் தமையனாகிய முருகக்கடவுளைப்போன்ற பயத்தையுடையவன் என்று சொல்வதற்காக

'பொதியவிழ் கடப்பந்தண்டார்ப்
புயத்திளங்காளை யன்னான்'

என்று கூறியிருப்பதாலும் சிவபெருமானுக்கு அருமையான பனம்பூமாலையே முருகக்கடவுளுக்கும் அருமையான மாலையாயிருந்ததென்றறிக.

சுப்பிரமணியரைப்பெற்ற பார்வதிதேவியார் பச்சைமலையரசனாகிய மயனுக்கு மகளாகப்பிறந்தபோதும் தேவர்களெல்லாரும் பனம்பூவாகிய அலகை வருஷமாகப் பொழிந்தார்கள்.

அருணாசலபுராணம், திருவவதாரச்சருக்கம்,
35-வது கவி.

என்னுதன் றனையிகழ்ந்தோன் புதல்வியென வுலகுரைக்கு மிடுக்கண்டீரத்
தன்னுகந் தன்யோக சாதனத்தால் விடுத்திமயன் றவத்தினாலும்
முன்னாக மைநாகன் றனைப்பயந்த மேனையது முயற்சியாலு
மின்னாக வவதரித்தா ளமரரெலாங் கற்பகப்பூ வீசினாரே.

பனம்பூவானது சிவபெருமானாலும், பார்வதி தேவியாராலும், அவர்கள் குமாரனாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளாலும் இவ்வளவு அருமையாக எண்ணப்பட்டு வந்ததைச்சற்று கவனித்தால் சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவர் என்று எளிதில் அனுமானிக்கலாம்.

பார்வதி தேவியாருடைய கலியாணத்திலும் பனம்பூ வீசப்பட்டதென்று பார்க்கிறோம்.

இலிங்கபுராணம், தேவிமாலை சூட்டினவத்தியாயம்,
29-வது கவி.

மகிழ்ந்திடச் சூழ்ந்துவார் நரம்பியக்கிப் பாடினர் வரம்பில் கந்தருவர்
திகழ்ந்தொளிர்மேனி யரம்பையராடத் தேவதுந்துமி யெழுந்தொலிப்ப
வகைந்த கற்பகப்பூ மலர்சொரிந்தெழுந்து சித்தர்சாரணரருங்கணங்கள்
மிகுந்துவானிடையி லார்த்தனர்மறைகள் விளம்பிநின்றுவந்தனர்முனிவர்.

அமுதுகொடுக்கும் பனம்பூவானது சிவபெருமானுக்கு மிகவும் அருமையாக இருந்த காரணத்தால் ஆசிரியர் சிவபெருமானுடைய பாதங்களைப் புகழ்ந்து கூறுமிடங்களில் அவைகளை அலவரைபோன்ற பாதங்களென்று கூறுகிறார்கள்.

இலிங்கபுராணம்,
53-வது சூரியன் றேர்ச்சிறப்புறைத்தவத்தியாயம்,
1-வது கவி.

அரிபதவத்துச் சூதமுனியிவ்வா றறியவுறைந்திடலும்
பெரியதவத்தோர் கறைமிடற்றோன் பிரசமலர்த்தாளிணைதொழுது
பருதியுறையுந் தேரினது தன்மை யறிவான் பகுத்தெமக்குத்
தெரியவுரைத்தி யெனவோடுஞ் சிந்தைமகிழ்ந்து செப்பினனால்.

இக்கவியில் சிவபெருமானுடைய பாதங்களைப் பிரசமலர்த்தாள் என்று வர்ணித்திருக்கிறது.

பிரசம் = பனையமுது, Sweet toddy.
மலர் = புஷ்பம் Flower.
தாள் = பாதம், Foot.

இதற்குப்பனையமுதூறும் மலர்போன்ற பாதம், அதாவது அலவரை போன்ற இனிய பாதம் என்று பொருள்.

பெரியபுராணம், நீலநக்கநாயனார் புராணம்,
9-வது கவி.

அணையவந்து புக்கயவந்திமேவிய வழதின்
துணைமலர்க்கழறெழுது பூசனைசெயத்தொடங்கி
இணையநின்றங்குவேண்டுவ மனைவியாரேந்த
உணர்வுமிக்கவ ருயர்ந்தவர்ச்சனை முறையுய்த்தார்.

இக்கவியிலும் சிவபெருமானுடைய இரண்டு பாதங்களையும் அமுதின் றுணைமலர்க்கழல் என்று புகழ்ந்து பேசியிருக்கிறது.

அமுதின் = பதிநீரையுடைய
மலர் = புஷ்பங்களைப்போன்ற
துணை = இரண்டு
கழல் = பாதங்கள்

இதிலும் சிவபெருமானுடைய பாதங்களை அலவரைக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறதென்றறிக.

ஆகையால் சிவபெருமான் அலவரை என்னும் பனம்பூவையே தம்முடைய இருப்பிடமாகக்கொண்டவரென்றும், தம்முடையகலியாண மாலையாக அணிந்தாரென்றும், அலவரையே அவருடைய விமானமென்றும், அவருடைய பாதங்கள் பனம்பூவைப்போல அருமையானவைகளென்றும் பற்பல விதமாகப் புராணிகர் புகழ்ந்து கூறுவதைக்கவனித்துப்பார்த்தாலும் அவர் அமுதகுலத்தவரென்னும்சத்தியம் எளிதில் புலப்படும்.

14\. திருப்பனைநாதராகிய சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவரானபடியால் பனையின் பலன்களாகிய கூழ்ப்பதநீர், பனம்பழம், பனைவெல்லம், பதநீர், முதலான வஸ்துக்கள் அவருக்கு அருமையான வஸ்துக்களாயிருந்ததென்றறிகிறோம். சிவன் சவுந்திரபாண்டியன் என்னும் பெயரைத்தரித்துத் தடாதகைப்பிராட்டியாரை மதுரையில்மணம்புரிந்தவுடனே, அவருக்கு கூழ்ப்பதநீர், பனம் பழம், நெய், பனைவெல்லம், பதநீர் என்பவற்றைக்கலந்துண்டான இனியபானம் பருகும்படிகொடுத்தார்கள் என்று வாசிக்கிறோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், திருமணப்படலம்,
182-வது கவி.

காமரு சுரபித்திம்பால் கற்பகக்கனி நெய் கன்ன
லாமருசுவையவின்ன நறுமது பருக்கஞ் செம்பொ
னாமணிவட்டத்தின் காற்பாசனத்தமையப் பெய்து
தேமரு கொன்றை யானைத் திருக்கை தொட்டருள்கவென்றார்.

இக்கவியில் சிவபெருமான் திருக்கை தொட்டருளியபானம் என்னென்னவஸ்துக்கள் (Ingredients) சேர்ந்துண்டானதென்றுகண்டிருக்கிறது.

1. காமருசுரபித்தீம்பால்
2. கற்பகக்கனி
3. நெய்
4. கன்னல்
5. நறுமது.

காமருசுரபித்தீம்பால்.—சுரபி என்றால் பனையின் சிறப்புப்பெயர் என்று 159-வது பக்கத்தில் பார்த்தோம். தீம்பால் என்றால் தீயக்காய்ச்சின பால். பால் என்றால் ஆகாசப்பால் என்னும் பனைபமுது. தீயக்காய்ச்சின பதநீருக்குத்தான் கூழ்ப்பதநீர் என்றுபெயர். கூழ்ப்பதநீரையருந்துகிறதினால் தேகத்தில் பலம் உண்டாகி மோகம் அதிகரிக்கிறதினால் அதற்குக்காமரு சுரபித்திம் பால் என்கிறார்.

கற்பகக்கனி.—கற்பகம்—பனை ; கனி—பழம். ஆகையால் கற்பகக்கனியென்பது பனம் பழத்தைக்குறிக்கிறது.

கன்னல் என்பது கட்டி (Jaggery) யென்னும் பனைவெல்லத்துக்கும் பாகு (Palm sugar-candy) என்னும்பனங்கறகண்டுக்கும் பெயர்.

"கட்டியும் விசயமும் குளமுங் கன்னலும்
ஒட்டிய பாகும் அக்காரமுஞ் சருக்கரை"

(திவாகரம்).

பதிநீரைச் சூரிய வெப்பத்தில் காயவைத்துண்டாகும் சருக்கரைக்கும் கன்னல் என்றுபெயர்.

நறுமது என்றால் வாசனை பொருந்திய பனையமுது. வாசனைபரிமளிக்கும் பதிநீர்.

ஆகையால் சிவபெருமான் கூழ்ப்பதிநீரும், பனம்பழமும், பனைவெல்லமும் அல்லது பனங்கற்கண்டும், பதிநீரும் மிகவும் அருமையான பதார்த்தங்களென்றெண்ணி யருந்தினர் என்றறியலாம். திருப்பனைநாதருக்கு அவற்றிலும் அருமையான பதார்த்தங்கள் வேறொன்றுமில்லை.

சிவபெருமானுடைய குமாரனாகிய உக்கிர பாண்டியனும் பனம் பழத்தை மிகவும் அருமையான பதார்த்தமாக எண்ணினதா யொரு கதையுண்டு.

ஒளவையார் உக்கிரபாண்டியன் காலத்தில் ஈழ நாட்டுக்குப்போயிருக்கும்போது அந்நாட்டரசனாகிய ஈழ நாடனுடைய குமாரத்திகளாகிய அங்கவை (Symmetrical woman), சங்கவை (Learned woman) என்பவர்களின் அழகைப்பார்த்து ஒளவை அகமகிழ்ந்து, திரும்பிவந்து திருக்கோவலூருக்குச் சென்று, அங்கிருந்த தெய்வீகராஜனைப்பார்த்து ஈழநாடன் மக்களை விவாகம் செய்துகொள்ளும்படியாகப் பேசினள். தெய்வீகராஜனே ஒளவையைப்பார்த்துச் சேர சோழ பாண்டியர்கள் மூவரும் சம்மதித்து, அவர்களும் கூடவேயிருந்து, அந்த விவாக சடங்கை முடித்துவைப்பார்களானால், தான் ஈழ நாடன்மக்களை விவாகம்செய்து கொள்ளுகிறேனென்றான். உடனே ஒளவை கலியாண ஓலை எழுதியனுப்ப அம்மூவேந்தர்களும் வந்தார்கள். சோமசூரியாக்கினி குலத்தரசர்களாகிய அம்மூவேந்தரும் திருமணப் பந்தலில் வந்து கூடியிருக்கும் போது, அவர்கள் ஒளவையைப்பார்த்து, அருகில் திருமணப்பந்தலில் நாட்டியிருந்த பனைமரத்துண்டைக்காட்டி, கலியாண ஓலை எங்களுக்கெழுதியனுப்பிய ஒளவையே! இத்திருமணப்பந்தலில் நாட்டியிருக்கும் பனைமரத்துண்டானது வளர்ந்து பனைமரமாகி, பழம் பழுத்து, எம்மூவருக்கும் மூன்று பனம்பழம் கொடுக்கும்படியாகச்செய்வாயானால், உன் விருப்பப்படி நாங்களிங்கிருந்து இக்கலியாணச்சடங்கை முடித்துவைக்கிறோமென்றார்கள். அப்போது ஒளவை அதற்குடன்பட்டு ஒரு கவி பாடினள் என்றும், உடனே பனந்துண்டமானது வளர்ந்து மூவேந்தருக்கும் மூன்று பனம்பழம் கொடுத்ததென்றும், அதன்பின்பு விவாகம் நடந்ததென்றும் கதை.

இச்சரித்திரத்தைப்பற்றிய ஒளவையின் கவிகளில் சிலவற்றை வரைவோம்.

திருக்கோவலூர்ச்சிறப்பு.

பொன்மாரிபெய்யுமூர் பூம்பருத்தியாடையாம்
அந்நான்வயலரிசி யாகுமூர்—எந்நாளும்
தேங்குபுகழேபடைத்த சோதிமாநாடதலில்
ஓங்குந் திருக்கோவலூர்.

ஔவை சேரனுக்கு அனுப்பிய ஓலை.

சேரலர்கோன்சேரன் செழும்பூந்திருக்கோவல்
ஊரளவுந்தான்வருக வுட்காதே—பாரிமகள்
அங்கவையைக்கொள்ள வரசன்மனமிசைந்தான்
சங்கவையையுங் கூடத்தான்.

சோழனுக்கு அனுப்பிய ஓலை.

புகார்மன்னன்பொன்னிப் புனனுடன்சோழன்
தகாதென்றுதா னங்கிருந்து—நகாதே
கடிதின்வருகக் கடிக்கோவலூர்க்கு
விடியப்பதினெட்டா நாள்.

உக்கிரபாண்டியனுக்கு அனுப்பிய ஓலை.

வையைத்துறைவன் மதுராபுரித்தென்னன்
செய்யத்தகாதென்று தேம்பாதே—தையலர்க்கு
வேண்டுவனகொண்டு விடியவீரொன்பாநாள்
ஈண்டுவருக விசைந்து.

ஔவையின் வருணஜெபம்.

கருணையாலிந்தக் கடலுலகம் காக்கும்
வருணனேமாமலையன் கோவல்—திருமணத்து
முன்மாரிபெய்யு முதுவாரியைமாற்றிப்
பொன்மாரியாகப்பொழி.

ஈழநாடனுக்கனுப்பிய ஓலை.

முத்தெரியும்பெண்ணை முதுநீரதுகவிர்த்துத்
தத்தியநெய்பாறலைப்பெய்து—குத்திச்
செருமலைதெய்வீகன் றிருக்கோவலூர்க்கு
வருமளவுங்கொண்டோடிவா.

பனந்துண்டு பனம்பழம்கொடுக்க ஔவை பாடியகவி.

திங்கட்குடையுடைச் சேரனுஞ்சோழனும்பாண்டியனும்
மங்கைக்கறுகிடவந்துநின்றார் மணப்பந்தரிலே
சங்கொக்கவெண்குருத்தீன்று பச்சோலைசலசலத்து
நுங்குக்கண்முற்றியடிக்கண் கறுத்துநுனிசிவந்து
பங்குக்குழன்றுபழந்தரவேண்டும்பனந்துண்டமே.

இவ்வாறு சிவபெருமானுடைய குமாரனும் மற்றும் சேரசோழ ராஜாக்களும் பனம்பழத்தை அரும்பொருளாக எண்ணினார்களென்றும், சிவ

பெருமானும் பஞ்சகௌவியம் என்னும் கூழ்ப்பதநீர், பனம்பழம்,நெய், பனங்கற்கண்டு, பதநீர் என்பவற்றைக்கலந்தபானம் பருகினார் என்றும் பார்க்கிறோம். பூர்வத்தில் இந்துக்கள் சுத்திகரிப்புக்கென்றருந்திய பஞ்சகௌவியமானது திருவிளையாடற் புராணத்தில் சிவபெருமானுண்டதாகச்சொல்லப்படும் ஐந்து வஸ்துக்களே. அவையாவன :—

1. கூழ்ப்பதநீர் = The thick porridge-like substance formed of boiled palm-wine.
2. பனம்பழம் = Ripe palmyra fruit.
3. நெய் = Ghee.
4. கல்கண்டு = Palm-sugar-candy.
5. பதநீர் = Palm-wine.

இவ்வைந்துமே இந்துராஜாக்கள் காலத்திலருந்தப்பட்ட பஞ்சகௌவியம். இந்துராஜ்ஜியமழிந்தபின்பு பிராமணர்கள் இவற்றை மாற்றித் தற்காலத்திலருந்திவரும் பஞ்சகௌவியமாவன :—

1. பலத்தைப்புகட்டி மோகத்தை விளைவிக்கும் கூழ்ப்பதநீருக்குப்பதிலாக அசமந்தமுண்டுபண்ணும் தயிர், Curd.
2. பனையிலிருந்து பழுத்துவிழும் பனம்பழத்துக்குப்பதிலாக பசுவின் சாணி, cow's dung.
3. பதநீரிலிருந்துண்டாகும் இனியகற்கண்டுக்குப்பதிலாக பசுவின் சிறுநீர், மூத்திரம்; cow's urine.
4. பனம்பாலாகிய பதநீருக்குப்பதிலாகப்பசுவின் பால்.
5. நெய் இரண்டுக்கும் பொது.

பசுவை வாகனமாகக்கொண்ட சிவபெருமான் திருப்பனைநாதர் என்று காட்டும்படியாக ஏற்படுத்திய பஞ்சகௌவியத்தை மாற்றிப்பிராமணர்கள் சிவபெருமானுடைய வாகனமாகிய பசுவின் சாணியையும் சிறுநீர் முதலானவற்றையும் அருந்துகிறதினாலேயே போதுமான புண்ணியம் விளையும் என்று இந்து ராஜ்ஜியங்களழிந்தபின்பு போதித்து வந்திருக்கின்றனர்.

15. திருப்பனை நாதராகிய சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவரானபடியால் அவருக்கு அமுதகுலத்தவன் என்றருத்தம் கொடுக்கும் அநேகம் பெயர்கள் நூல்களில் வழங்கி வருகின்றது. அவற்றில் சிலவற்றை இவ்விடம் எடுத்துக்காட்டுவோம்.

1. போந்துமதுரேசன் (போந்து—பனை; மதுரை—பதநீர், ஈசன்—அரசன்) = பனையமுதிறக்கும் குலத்தில் தோன்றிய அரசன்; The king of the toddy-wallah race, The king of the Sanrar race.
2. ஈசுரன் (ஈ—பெருந்தன்மை; சுரம்—பனையமுது) பெருந்தன்மையுடையவனாகிய பனையமுதிறக்கும் குலத்தவன்; The liberal toddy-wallah, The liberal Sanran.

c. f. ஈவிரக்கம்—பெருந்தன்மையும் இரக்கமும்; Liberality and mercy.

3. ஆதிபாண்டரங்கன் (ஆதி—ஆதியில்; பாண்—பனையமுது; தரங்கு-வழி) ஆதியில் பனையமுது உற்பத்தி செய்வதற்கு வழியைக்கண்டு பிடித்தவன்; One that discovered the art of extracting palm-juice in the remotest times.

4. மாதவன் (மாதவம்—பனையமுது) பனையமுதிறக்கும் குலத்தவன்; Toddy-wallah, Sanran.

5. அருணையன் (அரிணையன் என்பதின் மரூஉ; அரிணை—பனையமுது) பனையமுதிறக்கும் குலத்தவன்; Toddy-wallah.
c. f. கரிசிறம் and கருமை.

இப்பெயர்கள் சிவபெருமானுக்கு வழங்கியதற்கு ஆதாரம் கூறுவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தபடலம்,

2-வது கவி.

தென்னனரசபுரந்தரன்கோல் செலுத்துநாளிற் காடெறிந்த
மன்னன்பின்னர்வெளிப்படையாப் போந்து போந்துமதுரேசன்
பொன்னங்கமலத்தாள்வணங்கிப் போவான்முன்னிப் பொரும்பொருனைக்
கன்னிநாடன்கேண்மைபெற விடுத்தான்வரிசைக் கையுறையே.

இதன் கருத்து

மதுரையில் இராஜேந்திரபாண்டியன் செங்கோல் செலுத்துகிற காலத்தில், காடுவெட்டின சோழன் தான் யாவரும் அறியும்படியாகச் சென்று, சிவபெருமானை வணங்க நினைத்து, பாண்டியன் சிநேகமாகும் பொருட்டு அவனுக்குச்சில கைக்காணிக்கைகள் கொடுத்தனுப்பினான் என்று பொருள்.

இக்கவியில் சிவனுக்கு வழங்குகிற போந்துமதுரேசன் என்னும் பெயருக்குப் பனையமுதிறக்கும் குலத்திலுதித்த அரசன் என்று பொருள்.

சிவனுக்கு ஈசுரன் என்னும் பெயர் வடநாட்டிலுள்ள காசியென்னும் பெனரஸ் மாநகரிலும், தெற்கே இராமேசுரத்திலும் நிலைபெற்று நிற்கிறது. காசியில் சிவனை விசுவேசுரன் (விசுவ + ஈசுரன்) என்றும், இராமேசுரத்தில் அவரை இராமேசுரன் (இராம+ஈசுரன்) என்றும் பெயர்கொண்டழைத்து வணங்குகிறதாலறிக. சிவனுக்கு வழங்குகிற ஈசுரன் என்னும் பெயருக்குப்பெருந்தன்மையுள்ள சான்றான் என்று பொருள்.

சிவனுக்கு ஆதிபாண்டரங்கன் என்னும் பெயர்.

சிவன் பேயர்.

*　　　*　　　*

ஆனையுரித்தோன் அரன் சிவனுருத்திரன்
கால காலன் கபாலமூர்த்தி
நீலகண்டன் நீறணி கடவுள்

*　　　*　　　*

ஐமுகன் பகவன் அதிபாண்டரங்கன்

*　　　*　　　*

கண்ணுதன் மூர்த்திகைலை யாளியென்
றெண்ணிய நாமம் இன்னமும் பலவே.

(திவாகரம்).

இங்கே சிவனுக்கு வழங்குகிற ஆதிபாண்டரங்கன் என்னும் பெயருக்கு ஆதிகாலங்களில் அமுதமுற்பத்தி செய்யும் வகையைக் கண்டுபிடித்தவர் என்றுபொருள். சிவனுக்குப் பாண்டரங்கன் என்னும் பெயருண்டானபிற்பாடு, அமுதைக் கண்டுபிடித்த அவர் ஆனந்தமகிழ்ச்சிகொண்டாடிய ஆட்டத்துக்குப் பாண்டரங்கம் என்னும் பெயருண்டாயிற்று.

'பாண்டரங்கங் கபாலங்கொடு கொட்டி
என்றிவை மூன்று முக்கணனாடல்'

(திவாகரம்).

சிவபெருமானுக்கு மாதவன் என்னும் பெயர் வழங்கியதற்கும் ஓர் திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், வெள்ளையானைச் சாபந்தீர்த்த படலம்,
21-வது கவி.

புக்குரல் வட்டத்திண் காற்பொருவி றேவியலிற் றீர்ந்த
மைக்கருங் களிறு முக்கண் மாதவனருள் வந்தெய்தத்
தக்கதோ ரமையஞ் சாரமரகதந் தழைத்து மின்னு
நக்க பொன் முளரிபூத்த ளிர்கயந்தலை கண்டன்றே.

இதன் கருத்து.

துருவாச முனிவரின் சாபத்தால் இந்திரனுடையவெள்ளையானையானது தேவலோகத்தை விட்டு நீலகிரி மலைப்பிரதேசங்களில் ஓர்காட்டானையைப்போல் திரிந்துகொண்டு அலையுங்காலத்தில் மதுரைப்பக்கத்திலிருந்த 'தெய்வக்கடம்பமாவனம்' வந்துசேர்ந்து, சிவபெருமானுடைய திருவருள் பெறுங்காலம் நேரிட்டதனால் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தைக் கண்டது என்பதாம்.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு 'முக்கண் மாதவன்' என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்கு மூன்று கண்களையுடைய அமுதகுலத்தவன் (மாதவம்—பனையமுது) என்று பொருள். அவருடைய மூன்று கண்களும் யாரென்பதாக 239-வது பக்கத்தில் விவரித்திருக்கிறோம். சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவர் என்று காட்டும்படியாக அவருக்கு மாதவன் என்னும்பெயர் வழங்கினபடி சிவனுடையமாமியாரும்,

மலையத்துவச பாண்டியனுடைய மனைவியும், தடாதகைப்பிராட்டியின் தாயுமாகிய பொன்மாலை என்னும் காஞ்சனமாலைக்கும் மாதவள் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், எழுகடலழைத்த படலம்,
3-வது கவி.

வேதமுனி கோதமனுந் தலைப்பட்டு மீள்வானோர்
போதளவில் கற்புடைய பொன்மாலை மனைபுகுந்தான்
மாதவளும் வரவேற்று முகமனுரை வழங்கிப்பொன்
னாதனமிட்டருஞ் சலிசெய்தரிய தவத்திறங் கேட்பாள்.

இக்கவியில் காஞ்சனமாலைக்கு வழங்குகிற மாதவள் என்னும்பெயருக்கு அமுதகுலத்தவள் என்றுபொருள்.

சிவனுக்கு அருணையன் என்று மருவிய அரிணையன் என்னும் பெயரும் வழங்கியதற்கு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

அருணசல புராணம், வல்லாள மகாராசன் சருக்கம்,
10-வது கவி.

சுந்தரவருணை நாதர் துலங்குமிந் நகரினுள்ளே
வந்தவரெது கேட்டாலும் வழங்குதுமென விப்போது
அந்தரயளாவ நீங்களழகிய துவசநாட்டி
எந்தனற் பெயர்விளங்க வெழின்முரசறை யச்செய்மின்.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு வழங்குகிற சுந்தர அருணைநாதர் என்னும் பெயருக்குச் சுந்தரபாண்டியன் என்னும் பெயர் தரித்த அருணைநாதர், அரிணை குலத்தரசன், அமுதகுலத்தரசன் என்று பொருள் (அரிணை—பணையமுது).

அருணசல புராணம், பாவந்தீர்த்த சருக்கம்.
14-வது கவி.

கன்னிமானகச் சென்றுள் கலையதாய்த் தொடர்ந்தேன் பேட்டு
வன்னியாய்ப் பறந்தாள் சேவல் வடிவமாய்த் தொடர்ந்தேன் மங்கை
பின்னையோர் கதியுங்காணுள் பிறங்கலா மருணைநாதன்
றன்னையே தூரக்கண்டாள் சரணமென்றுரைத்துச் சார்ந்தாள்.

இங்கே பிரமன் திலோத்தமையைக்கண்டு மோகங்கொண்டு அவளைத் துரத்திக்கொண்டு போகும்போது அவள் சிவனை அடைக்கலம் புகுந்தாள் என்று கூறிய இடத்தில் சிவபெருமானுக்கு அருணைநாதன் என்னும் பெயர் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வாறு சிவபெருமானுக்குவழங்குகிற போந்துமதுரேசன், ஈசரன், ஆதிபாண்டரங்கன், மாதவன், அருணையன் என்னும்பெயர்களாலே அவர் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம்.

சிவன் அமுதகுலத்தவரானபடியால் அவருக்கு அமுதுவென்று பொருள்படும் அருமருந்து என்னும் பெயரும் வழங்கியிருக்கிறது.

மதுரைக்கலம்பகம்,
31-வது கவி.

மும்மைத் தமிழ்க்கூடன் மூல்லிங்கத்தங் கயற்க
ணம்மைக் கமுதா மருமருந்தை—வெம்மை வினைக்
கள்ளத்திருக் கோயிற் காணலாங் கண்டீர் நம்
முள்ளத்திருக்கோயிலுள்.

இதன் கருத்து.

இயலிசை நாடகம் எனும் முத்தமிழும் வழங்கும் மதுரையில் மூலலிங்கமாக எழுந்தவரும், மீனாட்சியென்னும் தடாதகைப்பிராட்டியாருக்குப் பனையமுதைப்போலினிமையானவருமாகிய அருமருந்தென்னும் சிவனை, கொடிய கர்மமலமும் வஞ்சகமுமாகிய மாறுபாடொழிந்தால் நமது மனமாகிய திருக்கோயிலுக்குள் கண்டு தெரிசிக்கலாம் என்பதுபொருள்.

இக்கவியில் சிவனுக்கு அருமருந்து என்னும் பெயர் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அருமருந்து=தேவாமிர்தம், கற்பகமது,பனையமுது என்றுபொருள். ஆகையால் சிவன் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம்.

16. அவர் அமுதகுலத்தவரானபடியால், வேதத்தின்பொருளை முனிவருக்கு எடுத்துரைக்கும்படியாக அவர் மீனாட்சியம்மனோடு எழுந்தருளிய தருணத்தில், சிவபெருமான் வேத புத்தகத்தையும், பதிநீர்க்கலசத்தையும், உருத்திராட்ச வடத்தையும், மெய்ஞ்ஞானபோத முத்திரையையும் தரித்திருந்தார் என்று விளம்பியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்த படலம்,
14-வது கவி.

சீதளப்பளிக்கு மேனியும் பளிக்குச் செழுமலைப் பதித்ததுப்பன்ன
பாதமுஞ் செவ்வாய் மலருமுக்கண்ணும் பங்கயச் செங்கரநான்கும்
வேதபுத்தகமு மமுதகும்பமுந் தன் விழிமணி வடமுமெய்ஞ்ஞான [த்தா.
போத முத்திரையுந் தரித்தறோர் தனிமைப் போதன் முன்றூழ்ந்தெழுந்தே

இக்கவியினாலே பதிநீர்க் கலசமானது சிவபெருமானுக்கு வேத புத்தகத்தையும், உருத்திராட்ச வடத்தையும், மெய்ஞ்ஞானபோதமுத்திரையையும்போல் அருமையாயிருந்ததென்று தெளிவாகிறபடியால் அவர் அமுதகுலத்தவரென்பது சத்தியம் எனவிசிதமாகும்.

அமுதகும்பம் = அமுதம் + கும்பம்.
அமுதம் = தேவாமிர்தம், பதிநீர்.
கும்பம் = கலசம்.

ஆகையால் அமுதகும்பமென்றால் பதிநீர்க்கலசமென்றறியலாம்.

17. சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவரானபடியால் அவருக்கு அமுதர்சிகாமணி யென்னும் பெயரும் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற்புராணம், தீர்த்தவிசேடம்,
31-வது கவி.

பிரயாகை தனின் மகர மதிநாண்மூப்பதுங் குடைந்துபெறும் பேறிந்தத்
திரையார் பைந்தடத்தொரு நாண்மூழ்குவோன் பெறும் விரதசீலம்பூண்டு
வரையாம லொருவருடம் படிந்துமையை யமரர் சிகாமணியாம் வேத
வுரையானை வழிபடுமேன் மலடிக்கு நன்மகப்பேறுண்டாமன்றே.

இதன் கருத்து.

கங்கா நதி தீரத்திலுள்ள பிரயாகை யென்னுமிடத்தில் தைமாதமுப்ப தும் முழுகுவதினால் ஒருவனடையும்பலன், மதுரையிலுள்ள பொற்றாமரைத்தீர்த்தமென்னும் உத்தமதீர்த்தத்தில் ஒருநாள்முழுகுகிறவனுக்குக் கிடைக்கும். விரதசீலம் பூண்டு உத்தம தீர்த்தத்தில் தப்பாமல் ஒரு வருஷம் முழுகி பார்வதிதேவியாரையும் சிவபெருமானையும் பூசிப்பார்களானால் மலடிக்கும் பிள்ளையுண்டாகும் என்பதாம்.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு அமரர் சிகாமணி என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. இப்பெயருக்கு அமுதகுலசிகாமணியென்றுபொருள். அமரி என்றால் பனையமுது; ஆகையால் அமரர் என்றால் அமுத குலத்தவர், சான்றோர் என்று பொருள். இதேசப்பந்தமாய் சிவபெருமானுக்கு அமரர்கோ, அமரரேறு என்னும் பெயர்களும் வழங்கியிருக்கின்றது.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருநேரிசை (4-ம் திருமுறை),
1-வது கவி.

ஓதிமாமலர்கள் தூவியுமையவள் பங்காமிக்க
சோதியே துளங்குமெண் டோட்சுடர் மழுப்படையினானே
யாதியே யமரர்கோவே யணியணாமலையுளானே
நீதியாணின்னை யல்லானினையு மாநினைவிலேனே.

10-வது கவி.

இரக்கமொன்றி யாதுமில்லாக் காலனைக் கடந்தவெம்மா
னுரத்தினால் வரையையூக்கவொரு விரலுதியினாலே
யரக்கனை நெரித்த வண்ணாமலையுளா யமரரேறே
சிரத்தினால் வணங்கியேத்தித் திருவடி மறப்பிலேனே.

இக்கவிகளில் வழங்கும் அமரர்கோ என்னும் பெயருக்கு அமுதகுல அரசன், அதாவது, சான்றோர்குல அரசனென்றும், அமரரேறு என்னும் பெயருக்கு அமுதகுல ஆண்சிங்கம், அதாவது, சான்றோர்குல ஆண்சிங்கமென்றும் பொருளாம்.

18. திருப்பனைநாதராகிய சிவபெருமானுக்கு வழங்கிய அமுதகுலத்தவர் என்று பொருள்படும் பெயர்களைப்பார்த்தோம். இனி திருப்பனைமாதாகிய நீலி யென்னும் பார்வதிதேவியாருக்கு வழங்கும் அமுதகுலத்தவள் என்றுபொருள்படும் பெயர்களைப் பார்ப்போம்.

a. மாரியம்மன் என்பது அம்மனுடைய பெயர்களிலொன்று. தென்தேசமெங்கும் மாரியம்மன் கோவில், மாரியாத்தாள் கோவில் என்று சொல்லப்படும் கோவில்களை ஏராளமாய்ப் பார்க்கலாம்.

மாரியம்மன் = மாரி + அம்மன்.
மாரி = பனையமுது, Palm-wine.
அம்மன் = தாய், Mother.

ஆகையால் பார்வதிதேவிக்கு வழங்குகிற மாரியம்மன் என்னும் பெயருக்கு அமுதகுலத்தவளாகிய தாய் என்று பொருள்.

b. சதுரகராதி யாசிரியர் (Beschi) மதுபதி யென்பதும், மாலினி யென்பதும் அம்மனுடைய பெயர்களெனக் கூறுகிறார்.

மது } மாலி } = பனையமுது, Palm-wine.
பதி = அரசன், King.

ஆகையால் பார்வதிக்கு வழங்குகிற மதுபதி யென்னும்பெயருக்கு அமுதகுலத்தவளாகிய அரசி, அதாவது, சான்றார்குல அரசி யென்றும், மாலினி யென்னும் பெயருக்கு அமுதகுலத்தவள், அதாவது, சான்றாள் என்றும் பொருள்.

c. தடாதகைப்பிராட்டியாருக்குக் கஞ்சமாது வென்றும்பெயர்.

மதுரைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி,
80-வது கவி.

நெஞ்சமாலய நெல்லிரு நாழிநந்
தஞ்சமான தமிழ்ச் சொக்கர் தங்கொடை
கஞ்சமாது கயற்கட் பிராட்டிக்கு
மஞ்சமார்பு மணவரை வாமமே.

இக்கவியில் அங்கயற்கண்பிராட்டியென்னும் தடாதகைக்குக் கஞ்சமாது என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

கஞ்சம் — பனையமுது, Palm-wine.
மாது — பெண், Damsel.

ஆகையால் பிராட்டிக்கு வழங்கிய கஞ்சமாது என்னும்பெயருக்கு அமுதகுலப்பெண், சான்றார்குலப் பெண் என்று பொருள்.

d. பிராட்டிக்குப் பேதைப்பெண் என்றும் பெயர்.

கர்சிக்கலம்பகம்,
46-வது கவி.

கண்ணிருக்குந் திருநாதலுங் கனலிருக்குந் திருக்கரமுங் கலந்தோர் பேதைப்
பெண்ணிருக்கு மிடப்பாலும் பிறையிருக்கு மௌலியுமாய்ப் பிரிக்கலாகா
எண்ணிருக்குங் கணத்தொடு மாநந்தவனத் திருப்பாரை யெங்கே காண்பார்
பண்ணிருக்கு மறைகளுமெண் கண்ணனுங்கண் ணனுமமரர் பலருந்தானே.

இக்கவியில் பிராட்டியாருக்குப் பேதைபெண் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

பேதை — பனையமுது, Palm-wine.

ஆகையால் பேதைப்பெண் என்னும் பெயருக்கு அமுதகுலத்தவள், சான்றாள் என்று பொருளாம்.

e. அம்மனுக்கு அரிவை யென்றும் பெயர்.

இலிங்கபுராணம், சிவன் முனிவர்க்கு வெளிப்பட்ட வத்தியாயம், 3-வது கவி.

விரிபுனலினிடையாழ்ந்தும் விரனுதியினுனின்றும் விரிந்து நின்ற
விருவிசும்பினிடையிருந்து மெறிபுனல்சேர் பாசிசரு கிவையேமாந்தி
மரைமலரோனுரைத்தபடி தவறாது மாசிறவ முனிவரியாரும்
அரிவை யொரு பங்கிலுறை யண்ணலடி மலர்பரவி யருச்சித்தாரே.

இக்கவியில் அம்மனுக்கு வழங்கிய அரிவை யென்னும் பெயருக்கும் அமுதகுலத்தவள், சான்றாள் என்பது மூலார்த்தம்.

அரி — பனையமுது, Palm-wine.

ஆகையால் அம்மனுக்கு வழங்குகிற மாரியம்மன், மதுபதி, மாலினி, கஞ்சமாது, பேதைப்பெண், அரிவை என்னும் பெயர்களாலே அம்மன் அமுதகுலத்தவளாகிய சான்றாள் என்றறியலாம்.

அமுது என்னும் பெயரும் அம்மனுக்கு வழங்கிவந்திருக்கிறது. மதுரைக்கலம்பகம், 71-வது கவியில்,

"இன்னீ ரமுதுக் கிடமுங் கருவுக்கெழிலார் களனுங் களனுவருளா
நன்னீ ரமுதக் கடலாகி யுளார் நரியைப் பரியாக்கி நடத்தினரால்"

என்று கூறியிருக்கிறது. அதாவது, இனியதன்மையுடைய அமுதென்னும் தேவியாருக்கு இடப்பாகத்தையும், அமுதில் தோன்றிய விஷத்துக்குக் கண்டத்தையும் இடமாக அருளி, பதநீர் என்னும் அமுதக் கடலைத் தம்மிடத்திலுள்ளவராகிய சிவபெருமான் நரியைக் குதிரைகளாக்கி நடத்தினர் என்றுபொருள்.

ஆகையால் அம்மன் அமுதகுலத்தவள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லையென்றறிக.

சிவபெருமான் ஆதியில் அமுதமிறக்கினவரான காரணத்தால், பதநீரானது அவருடைய உடம்புக்குள்ளும் புறம்பும் கசிந்து, ஊற்றுச் சுரந்து கட்டுடைந்து நடனம் செய்கிறது,

"உள்ளும் புறம்புங் கசிந்தூற்றெழ நெக்குடைந்து குதி
கொள்ளுஞ் செந்தேறல் குனிக்கின்றவா"

என்பதாக மதுரைக்கலம்பகம் 37-வது கவியில் சிவனைவர்ணித்திருக்கிறது.

அதே காரணத்தால் மறைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, 7-வது கவியில், சிவனைத் தேள்ளாமுதே, அதாவது, தெளிவான பதநீரே என்று விளித்திருக்கிறது.

தூயகயற்கண் மடக்கொடிசேர் சொக்கே முக்கட் சுடர்க் கொழுந்தே
சேயப்வளக்கிரியே யென் சிந்தாமணியே தெள்ளமுதே
காயமுதலாங் கடைசரக்குன் கருவூலத்திலிருந்து வரும்
மாயமறியே னிச்சரக்கு மாருச்சரக்கோ கூறுயே.

ஆகையால் திருப்பனை நாதராகிய சிவபெருமான் அமிர்தநாதனென்று மறிக.

சிவபெருமானைத் தெள்ளமுதென்று வர்ணித்த பிரகாரம் அவருடைய மூன்றாவது தாரமாகிய தடாதகைப் பிராட்டியாரை அமுதிற் செய்த பாவையென்கிருர் புராணிகர்.

திருவிளையாடற் புராணம், தடாதகைப் பிராட்டியார் திருவவதாரப் படலம், 46-வது கவி.

அரசிறை கொள்ளுஞ் செம்பொனத்தாணி யிருக்கையெய்தி
நிரைசெறி படங்கலரா று முடங்கின நிமிர்ந்துதாங்க
விரைசெறி மலர்மீப் பெய்த வியன்மணித் தவிசின்மேவித்
திரைசெறி யழதிற்செய்த பாவைபோற் சிறந்த மாதோ.

இக்கவியில், தடாதகைப்பிராட்டியார் மதுரையில் ராஜரீகம் நடத்தும் கொலுமண்டபத்தில்புஷ்பங்களாலலங்கிருதமானசிங்காதனத்தின்மேல், அமுதத்தால் செய்யப்பட்ட சித்திரம்போல் விற்றிருந்தாள் என்றுகூறுகிறார். அமுதகுலத்தவர்களுக்கு அமுதிலும் சிறந்தவஸ்து வேறொன்றுமில்லாததால் அமுதமேசிறந்த ஒப்பனை. இவையெல்லாம் அவர்கள் குலத்தை விளக்கிக்காட்டும் அறிகுறிகள் என்றறிக.

19. சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவர் என்று சொல்லியிருப்பது போல அவருடைய குமாரனாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளைப்பற்றிப்பனையமுதருந்தும் அமுதகுலத்தவர்கள் தலைவன் என்றும் விளம்பியிருக்கிறது.

அருணுசல புராணம், தீர்த்தச் சருக்கம்.
22-வது கவி.

திருந்து சேயாறுமுன் சொற்றிருநதி வடபாற் றேன்றும்
பொருந்த வேலெறிந்து செவ்வேளழைத்திடப் புனிதநீரி
லருந்திகழயிலோன் மூழ்கி யசுரரைத் தொலைக்குஞ்சீரு
மருந்தயிலமரர் சேனுபதியெனும் வரமும் பெற்றுன்.

இதன் கருத்து.

அழகிய சேயாறு என்னும் நதியானது முன்சொன்ன திருநதிக்கு வடபக்கத்திலிருக்கும்; அது முன் சுப்பிரமணியர்வேலெறிந்தழைத்ததீர்த்தம்; அந்நதியிலே தீர்த்தமாடி பிரகாசிக்கின்ற வேலையுடைய சுப்பிரமணியர் அசுரர்களைச் சங்கரிக்கும் மேன்மையும், அமுதம் அருந்தும் அமுதகுலத்தவர்சேனுபதியென்னும் மேன்மையும்பெற்றுர் என்பதாம்.

மருந்து — அமுதம்
அயில் — பருகுதல்
அமரி — அமுது

என்னும் மூலபொருளால் மருந்தயலமரர் என்பதற்கு அமுதமருந்தும் அமுதகுலத்தவர்கள் என்றுபொருள்படுகிறபடியால்,சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவர் என்று கண்டிருக்கிறதுபோல அவா குமாரனுகிய சுப்பிரமணியரும் அமுதகுலத்தவர் என்று கண்டிருக்கிற தென்றறிக.

20. அமுதமிறக்கிய சிவபெருமான் தாமிறக்கிய பதிநீரைத் தலைமேல்வைத்துக்கொண்டு சென்றுரென்பதும், அப்பதிநீர் கொடுக்கும் அலவரை யென்னும் பனம்பூவை அருமையாக எண்ணித் தம்முடைய முடியிலணிந்து தம்மையலங்கரித்துக் கொண்டாரென்றுசொல்லுவதும் வியப்பல்ல. ஆனுல் மதுரையிலரசாண்ட சிவன், பகீரதி, யமுனே, துங்கபத்திரை, கிருட்டிணவேணி, கோதாவரி, காவேரி, தாம்பிரவருணி என்னும் கங்கா நதிகளின் நீரையெல்லாம் தம்முடைய சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு திரிந்தாரென்று சொல்வதும், அதை நம்புவதுமே பெரும் வியப்பு. புராணங்களில் சிவன் கங்கைநீர் சுமந்தான் என்றும், கங்கையணி சடையான் என்றும், மதியணிந்தபிரான் எறும் பற்பலவிதமாய்ச் சொல்லிருக்கிறது. கங்கையைத் தம்முடைய சிரசில் ஒருவரணிகிறது எவ்வளவு அசாத்தியமோ, அவ்வாறு ஆகாயத்திலுலாவும் சந்திரனேத்தரிப்பதும் அசாத்தியம். ஆகையால் இப்பெயர்களின் உண்மையான தாற்பரியமென்ன வென்று பார்ப்போம்.

கங்கைநீர்சுமந்தான்—கங்கை யென்பது பனையின் சிறப்புப் பெயர் என்று 159-வது பக்கத்தில் பார்த்தோம். ஆகையால் கங்கை நீர் என்ருல் பனையமுது, பதிநீர் என்று பொருள். அமுதகுலத்தவர்கள் தங்களுடைய தலைமேற் சுமந்துக்கொண்டுபோவது சப்தநதிகளல்ல, அமுதகமண்டலங்களே. ஆகையால் சிவபெருமானுக்கு வழங்கும் **கங்கைநீர்சுமந்தோன்** என்பது அவருடையகுலவிளக்கப்பெயரென்றறிக.

கங்கையணி சடையான். கங்கை—பனையின்; அணி—அழகிய புஷ்பத்தை; சடையான்—சடையில் தரித்தவர். அலவரையினுல்தம்மைச் சிங்காரித்துக் கொண்டவர் என்று பொருள். இதுவும் குலவிளக்கப் பெயரே.

மதியணிந்த பிரான். இதற்கு இரண்டு தாற்பரியம் கூறலாம்.

1. மதி (மது + இ) என்ருல் மதுவைக்கொடுக்கும் வஸ்து; பனையமுதைக்கொடுக்கும் வஸ்தாகிய பனம்பூ வென்னும் அலவரை. அதைத்தமக்கு ஆபரணமாக அணிந்தவர் என்றுபொருள். சிவன் பனம்பூவை யணிந்த விபரம் முன்னே கண்டெழுதியிருக்கிறோம்.

2. மதி யென்பது சந்திரன், சந்திர குலத்தவனே மணம்புரிந்த அரசன் என்பதுபொருள். சிவன் சந்திரகுலத்திலுதித்த மலையத்துவசபாண்டியன் மகளாகிய தடாதகையை மணம்புரிந்து மதுரையிலரசாண்ட விபரம் முன்னே எடுத்துரைத்தோம்.

இயற்கையான தாற்பரியம் இப்படியிருக்க

திருப்பணிகாதராகிய சிவன்கங்கையையும் சந்திரனையும்தம்முடைய சிரசில் வைத்துக்கொண்டே திரிந்தாரென்று சொல்லுவோரை விவேகிகள் என்ன பெயரால் அழைப்பார்களென்று நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

இம்மூன்று பெயர்களும் சிவனுக்கு வழங்கிவருவதைக் காட்டுமாதாரம் ஒவ்வொன்று இவ்விடம் வரைவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், திருமணப்படலம்,
127-வது கவி.

திங்களொன் றெழுந்து நம்மைச்சுடுவதென் செந்தீயென்பார்
புங்கவன் சென்னிமீதுங் கிடப்பதே போலுமென்பா
ரங்கவற் கிந்த வெப்பமிலை கொலென்ற யிர்ப்பாராற்றக்
கங்கைநீர் சுமந்தா னென்பா ரதனையுங் காண்மினென்பார்.

அருணாசலபுராணம், திருநகரச் சருக்கம்,
24-வது கவி.

அங்கமெல்லா மயிர்ப்பொடிப்ப நடுநடுங்கி விழியிரண்டு மருவிபாயச்
செங்கையினை மலர்க்குவிய மொழிதளற நெடும்போது தெளிவில்லாமற்
கங்கையணி சடையானே யருணகிரிப் பெருமானே கனற்கண்ணனே
எங்களையாளுடையானே யெனத்துதித்து விழித்ததற்பினிசைப்பதானன்.

அருணாசல புராணம், வல்லாள மகாராசன்சருக்கம்,
22-வது கவி.

மன்னவன் றனிதிதனைக் கயிலைவளர் பரமனுக்கு வழங்கவேண்டித்
துன்னுமுனி காதலுற்றுச் செல்லுகையிற் சிவகணங்கள் துதித்து நிற்க
முன்னிலங் குஞ்சங்கரனை நாரதனும் பணிந்து பின்னர் முனிவர் சூழச்
சென்னி மதியணிந்தபிரான் றிருக்கோலங் கண்டிறைஞ்சிச் செப்புவானால்.

சிவபெருமான் தம்முடைய முடியிற் சுமந்துகொண்டு திரிந்தது நதிநீர் அல்ல, பதிநீர்தான் என்பதாகத் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், வரகுணனுக்குச் சிவலோகங் காட்டிய படலம்,
13-வது கவி.

விழியாயிரத்தோன் பழிதீர்த்தனை வேதியன்றன்
கழியாதமாபாதகந் தீர்த்தனை கேளவைக்கங்கைச்
சுழியாறலைக்குஞ் சடையா யெனைத் தொட்டலைக்கும்
பழியானதுந் தீர்த்தருளென்று பணிந்து வீழ்ந்தான்.

வரகுணபாண்டியன் சிவபெருமான் கோவிலில் பணிந்து, ஆயிரங் கண்ணுகிய இந்திரன் விருத்திராசுரனைக் கொன்ற பழியையும், அவந்திப் பட்டணத்திலே தாயைப்புணர்ந்து தந்தையைக்கொன்ற பிராமணன் பாதகத்தையும் தீர்த்தசடையன் என்னும் சிவபெருமானே! என் குதி

ரையின் கால்பட்டு அந்தணனிறந்தபழியை நீக்கவேண்டுமென்று வணங்கித் துதித்தான் என்றுபொருள்.

இக்கவியில் "கௌவைக்கங்கைச் சுழியாறலைக்குஞ்சடையா" என்று சிவபெருமானை விளித்திருக்கிறது. அதற்குப் பதிநீராகியகங்கையென்னும் சுழன்றோடும் நதியலைக்கும் சடையை யுடையவனே என்று பொருள். கௌவையென்றால் பனையமுதென்னும் பதிநீர். ஆகையால் சிவபெருமானுக்கு வழங்கிய கங்கை நீர் சுமந்தான் என்னும் பெயரானது நதிநீரையல்ல, பதிநீரையே குறிக்கிறதென்றறிக.

21. மும்மூர்த்திகளும் பார்வதிதேவியாரும் திருநெல்வேலிநாட்டில் பனையமுது இறக்கினதாகத் திருநெல்வேலிப்புராணிகர் சொல்லும் விஷயத்தைத்தான் புராணங்களில்திருப்பாற்கடல்கடைந்தமுதமெடுத்ததாக அநேக அலங்கார வசனங்களுடன் விளம்பியிருக்கிறது என்றும், திருப்பாற் கடல் என்பது பனைக்கு ஓர் சிறப்புப்பெயரென்றும், திருப்பாற்கடல்கடைதல் என்றால் அமுதமுறப்பத்திசெய்தல் என்றேபொருள் என்றும், இவ்வாறு சிவபெருமானும் மற்றும் தேவர்களும் திருநெல்வேலி நாட்டில் பனையமுதிறக்கும் காலத்தில் முதலில் விஷந்தோன்றினதென்றும், அதனால் தேவர்கள் அதையருந்தாது மலைக்க அந்த விஷத்தைத் திருப்பனைநாதருண்டு அமுதைக்கொடுத்தார் என்றும் புராணங்கள் கூறுகின்ற விஷயத்தை ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தில் விரித்துரைத்தோம். அவ்விஷயத்தைப் பற்றிய ஒரு கவியை இவ்விடம் வரைவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்தபடலம், 12-வது கவி.

கைதலை முகிழ்த்துக் கரசரணங்கள் கம்பிதஞ் செய்துகண்ணருவி
பெய்தலை வெள்ளத் தாழ்ந்துவாய் குழறிப் பிரமன் மாவின்னமுந் தேறா
மைதழை கண்ட வெள்ளி மன்றாடும் வானவர் நாயகவானே
நய்தரவிட்முண் டமுதருள் புரிந்த வுத்தம போற்றி யென்றேத்தா.

இதன் கருத்து.

முனிவர்கள் எழுந்து, கைகளைத் தலையின்மீது கூப்பி, கரசரணங்கள் கம்பித்து, கண்களினின்றும் அருவி நீர் பெருக அந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கி, வாய்குழறி, பிரமனும் விட்டுணுவும் இன்னமும் அறியாத கரிய கண்டத்தையுடைய வெள்ளியம்பலத்திலாடா நின்ற சான்றோர்குல அரசனே! சான்றோர் பிழைக்கும் பொருட்டு விடத்தை யுண்டு அமுதத்தை யவர்க்கருளிய சான்றோனே! போற்றி என்று துதித்தார்கள் என்பதாம்.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு வானவர் நாயகன், உத்தமன் என்னும் பெயாகள் வழங்கியிருக்கிறது. அவைகள் குலவிளக்கப் பெயர்களாம். எப்படியெனில்.

வானவர் = வான் + அவர்.
வான் = பெருமை, Greatness (சதுரகராதி).
வானவர் = பெருமையிற் சிறந்தோர், மேன்மக்கள், சான்றோர் (The great).

ஆகையால் வானவர் நாயகன் என்றால் சான்றோர்குல அரசன் என்று பொருள். சிவபெருமானுக்கு வழங்குகிற உத்தமன் என்னும்பெயருங் கும் சான்றோன் என்றேபொருள்.

உத்தமம் = 1. நன்மை, Goodness } Winslow.
2. மேன்மை, Nobleness }

உத்தமன் = 1. நல்லவன்
2. மேன்மகன், மேலவர் குலத்தவன்.

நல்லவன் என்றாலும் மேலவன் என்றாலும் சான்றோனைக் குறிக்கிறதென்று

'சான்றோர் மிக்கோர் நல்லவர் மேலவர்'

என்னும் திவாகர சூத்திரத்தாலறியலாம். இதனாலும் சிவபெருமானுடையகுலம் விளங்கும். இதுநிற்க.

மேலே கூறியகவியில் சிவபெருமான் அமுதில் தோன்றிய விஷத்தையுண்டாரென்று பார்த்தோம். அந்த விஷத்துக்கு ஆலம், ஆலகாலவிஷம் என்று பெயர்.

ஔவையார்.

மாலுமனிதன் மலரோனுந் தான்மனிதன்
ஆலமுண்டகண்ட னவன்மனிதன்—சீலமுடன்
உற்றுமுணர்ந்து வுகந்த பெரியோர்கள்
கற்று மறிந்தாரில்லைக்காண்.

விவேக சிந்தாமணி.

ஆலகாலவிஷத்தையு நம்பலா
மாற்றையும் பெருங்காற்றையு நம்பலாங்
கோலமா மதயானையை நம்பலாங்
கொல்லும் வேங்கைப் புலியையு நம்பலாங்
காலனார் விடு தூதரை நம்பலாங்
கள்ளர் வேடர் மறவரை நம்பலாஞ்
சேலைகட்டிய மாதரை நம்பினாற்
றெருவினின்று தியங்கித்தவிப்பரே.

(விலைமாதரை நம்பக்கூடாதென்று பொருள்).

சிவன் அமுதில்தோன்றிய விஷத்தையுண்டகாரணத்தால் அவருக்கு ஆலகண்டன், ஆலமுண்டவன் என்னும் பெயர்களுண்டென்பதாக உவின்சுலோ ஆசிரியருங்கூறுகிறார். இப்பெயர்களின் தாற்பரியத்தை ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தில் பார்த்தோம். இநேசம்பந்தமாய்ச் சிவபெருமானுக்கு ஆலமுண்ட கண்டன் என்பதோடுகூட நீறணி கடவுள் என்னும் பெயருமுண்டாயிற்று. இப்பெயர்களின் பொருள் என்னவென்று பார்ப்போம்.

அலம் என்றால் ஆலியில் தோன்றிய விஷம்,
காலம் ,, காலியில் ஷை ஷை.

ஆலி யென்றாலும் காலியென்றாலும் பனையமுதை (Palm-wine)க்குறிக்கும்பெயர்கள். ஆகையால் ஆலம் என்றாலும் காலம் என்றாலும் ஆல்காலமென்றாலும் பொருள் ஒன்றே. அதாவது நாம் முன்னமே பார்த்தபடி தற்காலத்தில் கள் (Fermented toddy) என்றுசொல்லப்படும் வஸ்துவானது அதையருந்துகிறவர்களை ஈனஸ்தராக்கும் லாகிரிக்குணமென்னும் மயக்கத்தையுடையதாயிருக்கிறது. அவ்வாறு மயக்கம் உண்டாக்காதபதநீர் (Sweet-toddy) என்பதே மேலோர் பானம். அதற்கு தேவர்பானம், அரசர் பானம் என்பது மூலார்த்தம் (பதி—அரசன், கடவுள்). அதுவே ஆதியில் தேவர்களருந்திய பானமானதால் அதற்கு தேவர்பானம் என்னும்பெயருண்டாயிற்று. கள்ளினிடத்தில் லாகிரிக்குணமென்னும் மயக்கமிருந்த காரணத்தால் அது இழிவானபானமென்று அதை தேவர்களருந்தவில்லை. அவ்வாறு இழிவுண்டாக்கும் லாகிரிக்குணத்தைத்தான் விஷமென்று புராணங்கள்கூறுகிறது. அந்த விஷமாகிய லாகிரிக்குணத்தைச் சிவனுண்டார் என்றால் அந்த லாகிரியை நீக்கும்படியான வஸ்துவைக்கண்டுபிடித்தார் என்றுபொருள். அந்த வஸ்துதான் நீற்றப்பட்ட சுண்ணம் (Burnt-lime). நீற்றப்படுகிற காரணத்தால் சுண்ணத்துக்கு நீறு என்பது காரணப்பெயர்.

நீறு — சுண்ணம், Slaked lime.
(Winslow).

இத்தன்மையாக சிவபெருமான் திருநெல்வேலிநாட்டில் ஆதியில் அமுதருற்பத்தி செய்த காலத்தில் கள்ளிலிருக்கும் லாகிரிக்குணமாகிய விஷத்தைநீக்கும்படிக்கானநீற்றைக்கண்டுபிடித்ததால்புராணிகர் அவர் அமுதில்தோன்றிய விஷத்தை யுண்டாரென்று அலங்காரவசனமாகக் கூறுகிறார்களென்றறிக. இக்காரணத்தால் சிவனுக்கு நீறணிகடவுள் என்று பெயர் (திவாகரம் பார்க்க). நீறு என்பது சுண்ணம்; அணியென்றால் அழகு என்று பொருள்.

"அணியேபூணும் அழகுமாகும்."
(திவாகரம்).

ஆகையால் சிவனுக்கு வழங்குகிற நீறணிகடவுளென்னும் பெயருக்கு நீற்றைக்கண்டுபிடித்த அழகிய கடவுள் (The beautiful lord that discovered slaked lime) என்று பொருள். அதாவது, அமுதில் தோன்றிய விஷத்தை நீக்கும்படி சுண்ணப்பிரயோகத்தைக் கண்டுபிடித்த அழகிய கடவுள் என்று பொருள். சிவபெருமான் கல்லை நீற்றிச் சுண்ணமாக்கி அத்தால் அமுதில் தோன்றிய விஷத்தைப் போக்கிய சரித்திரத்தை நினைவுகூறும்படி சிவபக்தர்கள், கல்லின் நீறாகிய சுண்ணத்தை உபயோகிக்கக் கூடாமையால் சிவபெருமானுடைய வாகனமாகிய பசுவின் சாணியை நீற்றி, அதன் சாம்பலுக்குத்திருநீறு என்று பெயரிட்டு அதைப்பூசி வருகிறார்கள். சிவபெருமான் கண்டுபிடித்த

கல்லின்நீருகிபசுண்ணம்எவ்வாறு அமுதின்விஷத்தைப்போக்குகிறதோ, அவ்வாறு திருநீருகிய சாம்பல் பாவதோஷத்தை நீக்குமென்பது சிவ பக்தர்கள் கொள்கை. இந்த வுற்பத்தி விபரத்தை யறிந்த பட்டணத் துப்பிள்ளையார் இத்திரு நீற்றால் யாதொரு பிரயோசனமுமுண்டாகப் போகிற தில்லையென்றெழுதிவைத்திருக்கிறார்.

பொது நூல்,
40-ம் பாட்டு.

நீற்றைப்புனைந்தென்ன நீராழம்போயென்ன நீமனமே
மாற்றிப்பிறக்கவகை யறிந்தாயில்லை மாமறை நூல்
ஏற்றிக்கிடக்கின்ற வெழுகோடி மந்திரமேதுக்கடா
ஆற்றிற் கிடந்து துறைதெரியாம லலைகின்றனே.

ஆகையால் இச்சரித்திரங்களிஞலே பதிநீர் உற்பத்திசெய்யும் வகையைக் கண்டுபிடித்தவர் சிவபெருமானேன்றறிகிறோம்.

22. அரும்பிரயாசத்துடன் சிவபெருமான் கண்டுபிடித்த நீற்றுப் பிரயோகத்தாலுண்டாகும் பதிநீரானது, காசிக்கலம்பகத்தில் சொல்லி யபடி, அதைப்பருகுகிறவர்களுக்கு அடைதற்கரிய பரமசுகத்தைவிளை விக்குமென்றும், அதை யருந்தாதவர்களுக்கு எவ்வகையான சுகமு மில்லை யென்றும், அதுவே வேதங்களுணர்த்தும் உண்மைப்பொருள் என்றுமிருப்பதிஞல், பூர்வ இந்து இராஜாக்கள் அசுவமேதையென்றும், புருஷமேதை யென்றும், சருவமேதை யென்றும், பிதிர்மேதை யென் றும் பற்பல பெயர் கொண்ட யாகங்களை ஒழுங்காய்ச்செய்து வந்து, அவற்றில் இறைச்சியோடு, சிவபெருமான் அரும்பிரயாசத்துடன் கண் டுபிடித்த பதிநீர் என்னும் தேவாமிர்தத்தை யருந்தித் தங்களுடைய குலத்தொழிலை மேன்மைப்படுத்திக்கொண்டு வந்தார்கள்.

சமஸ்கிரதபாஷையிலிருக்கும் தருமசாஸ்திரங்களிலும் ஆண்பனை பெண்பனை யென்னுமிருவகைப் பனையமுதும் மிகவும் சிறந்த பானங்க ளாகவே கண்டிருக்கிறது. கௌதமர் தர்மசாஸ்திரத்தில் சோமபான மாகிய ஆண்பனை யமுதைப்பருகுகிறதிஞலே ஆத்துமசுத்தி யுண்டாகி றது என்று கூறியிருக்கிறது. (241, 242-வது பக்கங்கள் பார்க்க)

> "To live on milk alone, to eat vegetables only, to eat fruits only, to live on barleygruel prepared of a handful of grain, to eat gold, to eat clarified butter, and *to drink Soma* are modes of living which purify." (Page 273, of Volume II of the Sacred Books of the East edited by F. Max Muller).

தேவர்களருந்தும் சோமபானத்தின் மேன்மையைப்பார்த்தோம். மனி தர்களருந்தும் பானங்களில் பெண்பனை யமுதாகிய சுராபானம் ஒன்று தவிர, மற்றும் பானங்களை யருந்துவது பாவம் என்பதாக அபஸ்தாம்பர் தருமசாஸ்திரம் கூறுகிறது.

"10. He who cohabits with a non-Aryan woman, he who lends money at interest, *he who drinks other spirituous liquors than Sura*, he who praises everybody in a manner unworthy of a Brahmana, shall sit on grass, allowing his back to be scorched by the sun." (Page 87, Volume II of the authority quoted *supra*).

இவ்விருவகையான அமுதுகளில் யாகங்களிலும் தேவாலயபூசைகளிலும் அமுதகும்பங்களிலும் மற்றும் விஷயமான ஆராதனைக்கடுத்த காரியங்களுக்கெல்லாம் ஆண்பனையமுதாகிய சோமபானமென்னும் கட்டுப்பாளைப்பனையமுதே உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தகாரணத்தால் இந்துராஜாக்கள் காலத்தில் ஒருவரும் தனியே சோமபானமிறக்கி யிருந்தாமலிருந்தார்கள். மனிதர்களருந்தக்கூடியது பெண்பனையமுதாகிய சுராபானமென்னும் பருவப்பனை யமுதுதான்.

ஆகையால் பனையிலிருந்துண்டாகும் சோமபானம் சுராபானம் என்னும் இருவகையமுதும் மேன்மையாக பூர்வகாலங்களில் மதிக்கப்பட்டு வந்தது. இந்துக்களுடைய முதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவரானபடியால் பனையமுதை இந்து நூல்கள் இவ்வளவு மேன்மையாகப் பேசுகின்றதென்று எழுதிலனுமானிக்கலாம்.

சிவபெருமான் கங்கையையும் மதியையுமணிந்திருந்தார் என்பதை இந்துக்கள் அப்பட்டமாய் நம்புகிற வண்ணம் அவர் பார்வதி தேவியாரைத் தம்முடைய இடது பக்கத்தில் ஒரே சரீரமாக வைத்திருந்தார் என்றும் அவர்கள் நம்பிவருகிறார்கள். காசிக்கலம்பகத்திலும்

"சோதி யொன்றிலொருபாதி சத்தியொரு
பாதியும் பரமசிவமெனத்
தொகுத்து வைத்த வவிமுத்த நாயகர்...—..."

என்று சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்தோம். இந்துக்கள் நம்பக்கூடாத அசம்பவம் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால்தான் பிராமணர்கள் துணிகரமாய் தம்முடைய மனோரதப்படி பார்வதிதேவியார் சிவபெருமானுடைய இடது பக்கத்தில் அவரோடு பொருந்தி யிருந்தார் என்று போதிக்கத் தற்காலத்திலும் இந்துக்கள் அதைநம்பிவருகிறார்கள். சத்திதேவியார் அயிரிணையம்மாளுடைய வயிற்றிலும், பார்வதி மேனகையம்மாள் வயிற்றிலும், தடாதகை காஞ்சனமாலை வயிற்றிலும் 10-மாதம் கர்ப்பத்திலிருக்குங் காலத்திலும் சிவனும் அவர்கள் கூடவே கர்ப்பத்திற்குள் நுளைந்திருந்தார் என்று சொல்லலாமா? சத்திதேவியார்தக்கனுடைய வேள்வி ஓமாக்கினியில் தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொண்டபோதும் சிவபெருமானும் தம்முயிரைமாய்த்துக்கொண்டாரோ? அல்லது ஒருபாகம் செத்து மற்றப்பாகம் உயிரோடிருந்ததென்று சொல்லலமா? இதெல்லாம் வீணான கட்டுக்கதைகள் என்று அறிவாளிகள் அறிவார்கள். இவ்வாறு இந்துக்கள் சிவனைப்பற்றிக் கொண்ட எண்ணத்துக்கு ஆதாரமென்னவென்று கேட்போமாகில் அவர்கள் சிவபெருமானுக்கு புராதன

நூல்களிலெல்லாம் உமைபாகன், அங்கையற் கண்ணாள்பாகன், மடந்தையோர்பாகன், அரிவையோர்பாகன் என்பவை முதலான பற்பல பெயர்கள் வழங்கிவருகிறதினாலே சிவனும் பார்வதியும் ஒரே சரீரமாய்ச் சேர்ந்திருந்தார்கள் என்றெண்ணுகிறதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஆகையால் இவ்வாறு தப்பெண்ணமுண்டாக்கிய இப்பெயர்களின் சரியான தாற்பரியம் என்னவென்று பார்ப்போம். பார்வதிதேவியார் சிவபெருமானைவிட அதிக கன்னியமாகப் பூர்வத்திலெண்ணப்பட்டிருக்கிறார்.

'காளிக்கு முன்பூசை, சிவனுக்குப் பின்பூசை'

'அம்மனுக்கு முன்கும்பிடு, சுவாமிக்குப் பின்கும்பிடு'

என்னும் பழமொழிகளாலறியலாம். இப்பழமொழிகளுண்டாகிறதற்குக் காரணம் திருவாலங்காட்டுப் புராண சரித்திரத்தில் பார்க்கலாம். திருவாலங்காடு என்னப்பட்ட திருவெண் காட்டில் சிவன் பார்வதியோடே சண்டதாண்டவம் என்னும் பெயர்கொண்ட நடனம் செய்தாரென்றும், அதுமுடிந்தபோது சிவன் அம்மனைப்பார்த்து,

"நாமல்லாமல் இந்த நடனத்தொழிலில் உனக்குச்சமதையானவர்கள் ஒருவருமில்லையானதால், நமது இடது பாகத்தில் உனக்கு ஆலயமும் பூசனையுந்தந்தருளினோம்; இந்த ஆலயத்திற்றானே எப்போதும்வசிக்கக்கடவாய், இங்குவருகின்ற அடியவர் யாவரும் உனக்கு முன்பூசை செய்து, நமக்குப் பின்பூசை செய்தால் பயன்பெறுவார்கள், இல்லாவிடிற் பயன்பெறார்கள்"

என்று சொன்னதாகவும் கண்டிருப்பதைப்பார்த்தால் சிவனைவிட அம்மன் அதிகப்பிரஸ்தாபமாயிருந்தாரென்றனுமானிக்கலாம். மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருவண்ணாமலைத் திருவம்மானையில்

விண்ணாளுந்தேவர்க்கு மேலாய வேதியனை
மண்ணாளு மன்னவர்க்கு மாண்பாகி நின்றானைத்
தண்ணார் தமிழளிக்குந் தண்பாண்டி நாட்டானைப்
பெண்ணொரும்பாகனைப் பேணு பெருந்துறையிற்
கண்ணார்கழல் காட்டி நாயேனை யாட்கொண்ட
வண்ணாமலையானைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய்

என்று சொல்லியபடி சிவனுக்கு வழங்குகிற பெண்ணொரும் பாகன் என்னும் பெயராலும் சிவனைவிட அம்மன் அதிகப் பிரஸ்தாபமாயிருந்தார் என்றறிகிறோம். இவ்வாறு சிவனுக்குச் சரிசமானமான, அல்லது அதிகமான கீர்த்தி அம்மனுக்கு உண்டாயிருந்ததாலும், சிவாலயங்களிலெல்லாம் காளிகோவில்களுமிருக்கிறபடியாலும், அவர்களைச்சரிசமானமான கன்னியத்துக்குப் பாத்திரராயெண்ணி அவர்களிருவரும் ஒரே சரீரமாகப் பாவிக்கப்பட்டிருக்கலாம். அல்லது அவ்விருவருக்குமிருந்த சிறந்த அன்னியோன்னியத்தினாலே அவர்களிருவரும் ஒரேசரீரமென்றுசொல்லியிருக்கலாம்.

இனி சிவனுக்கு வழங்குகிற பாகன் என்னும் பெயரின் சரியான தாற்பரியம் என்னவென்று பார்ப்போம். சிவனுக்கு வழங்குகிற

பாகன், சயம்பு, குளன்

என்னும் பெயர்களும், பார்வதிக்கு வழங்கிவருகிற

அயிராணி, சயமகள், விசயை

என்னும் பெயர்களும் ஒருபொருட்கொண்ட குலவிளக்கப் பெயர்கள்.

1. **பாகன்.** பாகன் என்பது பாகுவென்னும் மூலபதத்தினின்றுண்டான பதம். பாகு என்றால் பனைவெல்லம், பனங்கற்கண்டு, பனஞ் சருக்கரைக்குப் பெயர்.

> "கட்டியும் விசயமும் குளமும் கன்னலும்
> ஒட்டிய **பாகும்** அக்காரமும் சருக்கரை"
>
> (திவாகரம்)

ஆகையால் பாகன் என்னும் பெயருக்கு பனைவெல்லம், கற்கண்டு, சருக்கரை முதலிய பயன்களைக் கண்டுபிடித்தவன் அல்லது அவற்றைப்போலருமையானவன் என்றுபொருள். திருப்பனை நாதராகிய சிவன் தாமே திருப்பனை யமுதாகிய பதிநீரிறக்கினவரானபடியால், அப்பனை யமுதிலிருந்து பனை வெல்லம் முதலான பயன்கள் செய்யும் வகையையும் கண்டு பிடித்தவரென்பது வியப்பல்ல, அசம்பவமுமல்ல.

2. **சயம்பு.** சயம்பு என்னும்பெயருக்குச் சயம் என்பது மூலபதம். சயம் என்றாலும் பனஞ் சருக்கரைக்குப் பெயர்.

> "**சயம் வெற்றி சருக்கரைப் பேர்**"
>
> (நிகண்டு)

ஆகையால் சயம்பு என்னும் பெயருக்கு பனஞ் சருக்கரை செய்யும் வகையைக் கண்டுபிடித்தவர், அல்லது பனஞ்சருக்கரையைப்போலருமையானவர் என்று பொருள். பிராமணர்கள் சயம்பு வென்னும் பெயரைச் சுயம்பு என மாற்றிச்சிவன் தானுயிருந்தவர் (Self-existent) என்று புரட்டுகிறது அவர்கள் நூல்களில் சொல்லிய உற்பத்தி விவரத்தாலே மறுக்கக் கூடிய விஷயமென்று முன்னே எடுத்துக்காட்டினோம்.

3. **குளன்.** குளன் என்னும் பதமானது குளம் என்னும் மூலபதத்தினின்றுற்பத்தியானது. குளம் என்றால்

பனை வெல்லம், Jaggery, Coarse sugar, Molasses.
(Winslow)

> "கட்டியும் விசயமும் **குளமும்** கன்னலும்
> ஒட்டிய பாகும் அக்காரமுஞ் சருக்கரை."
>
> (திவாகரம்)

"குளநுதல் கரும்பின்கட்டி குட்டமுமிட்ட நாமம்."
(நிகண்டு)

N. B.—கரும்பின் கட்டி என்றால் கரும்புக்கட்டி, கருப்புக்கட்டி, பனைவெல்லம் என்று பொருள்.

கரும்புக்கட்டி
கருப்புக்கட்டி } = Jaggery (Winslow)

என்னும் ஆதாரங்களாலுமறிக. ஆகையால் குளன் என்னும் பெயருக்கு பனைவெல்லம் செய்யும் வகையைத் தெரிவித்தவர் அல்லது பனை வெல்லத்தைப்போலருமையானவர் என்றுபொருள்.

ஆகையால் சிவபெருமானுக்கு வழங்குகிற பாகன், சயம்பு, குளன் என்னும் பெயர்களெல்லாம் குலவிளக்கப்பெயர்களென்றறிக.

பார்வதி தேவியாருக்கு வழங்கிய பெயர்களையும் பார்ப்போம்.

1. அயிராணி. = அயிர் + ஆணி

'அயிர் — சருக்கரை', Jaggery, Coarse sugar.

'அயிரம் — கண்டசருக்கரை' Jaggery-sugar.
(சதுரகராதி)

'அயிர் கரும்பின்றேங்கட்டி'
(நிகண்டு)

ஆகையால் அயிர் என்றால் கருப்புக்கட்டி என்று பொருள். அணி என்பது ஆணு என்னும் மூலபதத்தினின்றுற்பத்தியானபெயர்.

ஆணு = 1. இனிமை
2. நன்மை

ஆகையால் ஆணி = 1. இனியகுலத்தவள், அமுதகுலத்தவள்
2. நல்லவர் குலத்தவள், சான்றோர் குலத்தவள்.

அமுத குலத்தவர்களாகிய சான்றோருக்கு நல்லவர் என்றும் பெயர்

'சான்றோர் மிக்கோர் நல்லவர் மேலவர்'
திவாகரம்.

ஆகையால் பார்வதிதேவியாருக்கு வழங்குகிற அயிராணி என்னும் பெயருக்கு பனைவெல்லமுற்பத்தி செய்யும் அமுதகுலமாகிய சான்றோர்குலத்தவள் என்றுபொருள்.

2. சயமகள். சயம் என்னும் பெயரானது பனஞ் சருக்கரையைக்குறிக்கிறதென்று முன்னே பார்த்தோம். ஆகையால் சயமகள் என்றால் பனஞ் சருக்கரை யுற்பத்தி செய்யுங் குலத்தவள் என்று பொருள்.

3. விசயை, என்றால் விசயமகள். விசயம் என்றாலும் சயம் என்றாலும் பொருள் ஒன்றே.

'கட்டியும் விசயமும் குளமும் கன்னலும்
ஒட்டிய பாகும் அக்காரமுஞ் சருக்கரை'

(திவாகரம்)

'விசயமே வென்றி வெல்லம்'

(நிகண்டு).

ஆகையால் விசயம் என்றால் பனம் வெல்லம் (Jaggery), பனஞ் சருக்கரை (Coarse sugar) என்றுபொருள். விசயை என்றால் பனை வெல்லம் செய்யும் குலத்தவள் என்று பொருள்.

ஆகையால் பார்வதிதேவியாருக்கு வழங்கிய அயிராணி, சயமகள், விசயை என்னும் பெயர்களெல்லாம் குலவிளக்கப் பெயர்களென்றறிக.

சிவபெருமானுக்குப் பாகன், சயம்பு, குளன் என்னும் பெயர்களும் பார்வதி தேவியாருக்கு அயிராணி, சயமகள், விசயை என்னும் பெயர்களும் வழங்கியதற்கு ஆதாரம் கூறுவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்தபடலம்,

31-வது கவி.

சொல்லியநெறியாற்சோம சுந்தரன்விரதநோற்பார்
வில்லிடுமணிப்பூண்வேந்தர் முனிவனைவிடைகொண்டேகி
யல்லியங்கனககஞ்சத் தாடியங்கயற்கண்வல்லி
புல்லியபாகன்றன்னை வழிபடஇப்போற்றி நோற்றார்.

இக்கவியில் சேரசோழ பாண்டியர்கள் மூவரும் அகத்தியமுனி கூறியவாறு சோமவார விரதங் கைக்கொண்டு மீனாட்சியம்மையையும் சோமசுந்தரக்கடவுளையும் பூசித்தார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதில் சிவனுக்கு வழங்கியிருக்கிற பெயர்

புல்லியபாகன்.

புல் என்பது பனையின் பெயர் :—

பெண்ணைதாலம் புல் தாளிபோந்தையென்
றெண்ணிய நாமம் பனையென விசைப்பர்.

(திவாகரம்).

பாகு என்றால் பனைவெல்லம், பனங்கற்கண்டு, பனஞ்சருக்கரை முதலியவற்றின் பெயரெனப்பார்த்தோம். ஆகையால் இங்கே சிவனுக்கு வழங்குகிற புல்லியபாகன் என்னும் பெயருக்கு பனைவெல்லம், பனங்கற்கண்டு முதலிய வஸ்துக்களுற்பத்தி செய்யும் குலத்தவன், அல்லது அவற்றை உற்பத்தி செய்யும் வகையைத் தெரிவித்தவன், அல்லது அவற்றைப்போலருமையானவன் என்று பொருள்.

திருவிளையாடற் புராணம், புராண வரலாறு,
8-வது கவி.

வேதவாகம புராணமே மிருதியேமுதலா
வோதுநூல்களின் றுணிபொரு ளுலகெலாம்பயந்த
பேதைபாகனே பரமெனத் தேர்ந்துணர்பெரிய
போதமாதவ வுமக்கியாம் புகல்வதொன்றுளதால்.

சதாநந்தன், உத்தமன் முதலிய முனிவர்கள் சூத முனிவரைப்பார்த்துச் சொன்ன வாக்கியம். இதில் சிவபெருமானுக்குப்

பேதைபாகன்

என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. பேதைப்பெண் என்னும் பெயர் அம்மனுக்கு வழங்கிய பெயர்களிலொன்றென்றும் அப்பெயருக்கு அமுதகுலத்தவள் என்று பொருளென்றும் 262-வது பக்கத்தில் விளக்கிக்காட்டினோம். ஆகையால் சிவபெருமானுக்கு வழங்கிய பேதைபாகன் என்னும் பெயருக்கு அமுதகுலத்தவளாகிய பார்வதிதேவியாருக்குப் பனங்கற்கண்டைப்போலருமையானவர் என்று பொருள். அல்லது பேதையென்னும் பதத்துக்குப் பனையமுது (Palm-wine) என்கிற அருத்தத்தையே வைத்துக்கொண்டால், பேதைபாகன் என்னும் பெயருக்குப் பனையமுதிலிருந்து பனங்கற்கண்டு முதலான வஸ்துக்களை உற்பத்தி செய்தவன், அல்லது உற்பத்தி செய்தவர்கள் குலத்தவன் என்று பொருள்.

அருணசலபுராணம், திருமலைச்சருக்கம்,
36-வது கவி.

நாயகனிசைந்துபினர் நாகவுலகத்தோர்
தூயமலர்போலடி துதித்த**ரிவைபாகா**
மாயமுடன்மாலயன் வருத்தமது தீராய்
தாயலது மைந்தர்துணை தாரணியிலுண்டோ.

சிதம்பர புராணம், மான்மியச்சருக்கம்.
13-வது கவி.

ஒருமுகூர்த்தமங் கிடைவிடா துண்மையானந்தம்
பருதியின்புறவிழித்து மெய்ம்முனிவரைப்பாரா
வருள்சுரந் துலகளித் தரு**ளரிவைபாகனை**யுந்
தருமதேசிகன் றன்னையுந் தகவுடன்வணங்கா.

இவ்விரு கவிகளிலும் சிவபெருமானுக்கு

அரிவைபாகன்

என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அரிவையென்னும் பெயர் அம்மனுக்கு வழங்கிய பெயர்களிலொன்றென்றும் அதற்கு அமுதகுலத்தவள் என்று பொருளென்றும் 262-வது பக்கத்தில் விளக்கிக்காட்டினோம். ஆகையால் சிவனுக்கு வழங்கிய அரிவைபாகன் என்னும் பெயருக்கு அமுதகுலத்தவளாகிய பார்வதிதேவிக்குப் பனங்கற்கண்டைப்போலருமையானவன் என்று பொருள்.

இலிங்கபுராணம், சிவன்பலியேற்கச்சென்றவத்தியாயம்,
54-வது கவி.

குரவனடிபோற்றி முற்றத்துறந்ததற்பின்
கோதில் சருகருந்திச்சின்னாண்
மருவிடுகவதனிடையி லாவிதணந்
திலதென்றால் வடபாலேக்கி
யரவவிரி புனலுடுத்த வகனிலத்தை
வலம்வரு மக்காலேயாவி
யொருவுவரேன் மலைமடந்தையோர்பாக
னடியிணைக்கீழுற்று வாழ்வார்.

இக்கவியில் சிவனுக்கு மலைமடந்தையோர்பாகன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்குப் பார்வதி தேவியை ஓர் பக்கத்தில் சேர்த்து ஒன்றாயிருப்பவர் என்பது மூடார்த்தம். பார்வதி தேவியின் ஒப்பற்ற (ஓர்) பாகன், பார்வதி தேவிக்கு ஒப்பற்ற பனங்கற்கண்டைப்போலருமையானவன் என்று பொருள். இத்தன்மையாகப் பாகன் என்னும் பெயர் வழங்கிய மற்றும் இடங்களிலும் பொருள் வைத்துக்கொள்க.

சிவபெருமானுக்குச் சயம்பு என்னும் பெயர் வழங்கியதற்கு இரண்டு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், மூர்த்தி விசேடம்,
13-வது கவி.

இத்தகுசயம்புதன்னை யேனையசயம்புவெல்லா
நித்தமுந்தெரிசித்தேகு நிருமலவெளியாமிந்த
வுத்தமவிலிங்கங்கண் டோருரையுணர் வொடுங்க வுள்ளே
சித்தமாசொழியத்தோன்றுஞ் சிவபரஞ்சுடரைக்கண்டோர்.

இங்கே சிவபெருமானுக்கு வழங்கிய சயம்பு என்னும் பெயருக்குச் சிருஷ்டிக்கப்படாமல் தானாயிருப்பவர் என்று பொருள் என வைத்துக்கொண்டால், அத்தன்மைய வஸ்துக்கள் அநேகமுண்டென்று சொல்ல இடமில்லை. எனெனில் சிருஷ்டிக்கப்படாமல் தானாயிருக்கும் வஸ்து ஒருவரே. அவரே அநாதிகடவுள். இக்கவியிலோ சிவபெருமானாகிய சயம்புவை மற்றும் சயம்புகள் தினந்தோறும் தரிசிக்கிறதென்றிருப்பதால் இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு வழங்குகிற சயம்பு என்னும் பெயருக்கு அநாதியாயிருந்தவர் என்று பொருள் கொடுக்க இடமில்லை. ஆகையால் திருநெல்வேலி நாட்டில் பனையமுதிறக்கிய திருப்பனைநாதர் என்னும் சிவனுக்கு வழங்குகிற சயம்பு என்னும் பெயருக்கு நாம் மேலே கூறியபடி பனைவெல்லமுற்பத்தி செய்யும் குலத்தவர் என்று பொருள். ஏனைய சயம்புகளாகிய அக்குலத்தவரே ஆதியில் சிவனை தரிசித்தார்கள் என்பது இக்கவியின் தாற்பரியம்.

திருவிளையாடற் புராணம், வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்த படலம்,
28-வது கவி.

உத்தமசயம்புக்குள்ளு முத்தமதரமாய்மேலாந்
தத்துவமாகுமிந்தச் சுந்தரசயம்புலிங்க
நித்தமாய்மறைகட்கெல்லா நிதானமாம்பொருளாயுண்மைச்
சுத்தவத்துவிதமான சுயம்பிரகாசமாகும்.

இக்கவியிலே சுந்தரசயம்புலிங்கமானது உத்தமசயம்புக்குள் மேலானதென்று கண்டிருக்கிறது. சுந்தரசயம்பு என்றால் சுந்தரபாண்டியனுயரசாண்ட சயம்பு, சிவன்; சயம்பு—பனைவெல்லமுற்பத்திசெய்யும் குலத்தவன். ஆகையால் சுந்தர சயம்புவென்றால் பனைவெல்ல முற்பத்தி செய்யும் குலத்தவனும் சுந்தரபாண்டியனென்னும் பெயர் கொண்டவனுமாகிய சிவன் என்று பொருள்.

உத்தமசயம்பு. உத்தமர் என்பது சான்றோர் குலப்பெயரென்னும் விபரம் ஆலமுண்டவன் என்பதை விளக்கிக் காட்டிய இடத்தில் வரைந்தோம். (267-வது பக்கம் பார்க்க). ஆகையால் உத்தமசயம்புகள் என்றால் பனைவெல்லமுற்பத்தி செய்யும் சான்றோர் குலத்தவர் என்று பொருள்.

ஆகவே சுந்தரசயம்பு லிங்கமானது உத்தம சயம்புக்குள் மேலானதென்றால், பனைவெல்லமுற்பத்தி செய்யும் குலத்தவனும் சுந்தரபாண்டியனென்னும் பெயர் கொண்டரசாண்டவனுமாகிய சிவனுடைய இலிங்கமானது, பனைவெல்லமுற்பத்தி செய்பவர்களாகிய மற்றும் சான்றோருடைய இலிங்கங்களிலும் சிறந்தது என்று பொருள். அவ்வாறு சிறந்த லிங்கமாயிருந்ததினாலே தான் இந்த நான்கு யுகங்களாகவும் இந்துக்கள் சிவலிங்கத்தையே வணங்கிவருகிறார்கள். இதுவே இந்து மார்க்கத்தின் மகிமை.

சிவபெருமானுக்குக் குளன் என்னும் குலவிளக்கப்பெயர் வழங்கியதற்கும் ஓர் திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

அருணாசலபுராணம், புளகாதிபன் சருக்கம்,
3-வது கவி.

மேவுமெனவோதியருளோடுபுளகாதிபனை வேதமுதல் கூவியவுணா
நாவிவடிவாகியவுனுவிவிடுவாயெனலு நாவிவடிவான் மொழிகுவான்
பாவையொருபாககருணாலயபுராதன பராபர விலோசனகுளா
ஏவலெளியேன்மொழியு மாறுதவனேலிறைவ னீரடியின்மீதுதொழுதே.

சிவபெருமான் புளகாசுரனைப் பார்த்து உன் ஆவியை விடுவென்றபோது அவனவரைப்பார்த்துச் சொல்லிய வார்த்தைகளாவன:—

பாவையொருபாக = பார்வதிக்கு ஒப்பற்ற பனங்கற்கண்டைப்போலருமையானவனே
கருணாலய = கருணைக்கிருப்பிடமாக இருப்பவனே
புராதன = பழமையானவனே

பராபர = பராபரனே
விலோசன = நெற்றிக்கண்ணையுடையவனே
துளா = பனைவெல்ல நாதனே

என்பதாம்.

இனி பார்வதிதேவியாருக்கு வழங்கிய அயிராணி, சயமகள், விசயை என்னும் பெயர்களுக்கும் திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

திவாகரம், தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி,
15-வது சூத்திரம்.

காமக்கோட்டி யம்பிகை கௌரி
ஆரியை சத்தி யயிராணி பார்வதி
இமையவல்லி உமையவள் பேரே.

23-வது சூத்திரம்.

கொற்றவையையை கார்த்திகை கௌரி
துர்க்கை சூலி மகிடற் காய்ந்தாள்
நீலி யெண்டோளி விந்தை சயமகள்
இருங்கலை யூர்தி யெழிலரியேறி
மேதித்தலைமிசை விசயை யந்திரி
மாலுக்கிளையாள் சக்கராயுதியே
பாலைக்கிழத்தி பண்ணம் பணத்தி
நாருயணியே கன்னி குமரி
சீர்சால்பகவதி சிறந்த தொல்பெயரே.

இவ்வாறு திருப்பனை நாதராகிய சிவனுக்குப் பனைவெல்ல சம்பந்தமாய் தாளன், சயம்பு என்னும் பெயர்களுண்டானது போல, திருப்பனை மாதாகிய பார்வதிக்கு சயமகள், விசயை என்னும் பெயர்களும், சிவனுக்குப் பனங்கற்கண்டு சம்பந்தமாய்ப் பாசன் என்னும் பெயருண்டானதுபோல அம்மனுக்கு அதே சப்பந்தமாய் அயிராணி என்னும் பெயரும் நிலை பெற்று நின்று அவர்கள் குலத்தை விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

இப்படியாகச் சிவபெருமானானவர் அதிபூர்வகாலங்களில் தென் பாண்டி நாட்டிலரசாண்ட அமுதகுல அரசன் என்பதாக இது வரை பார்த்தோம். அக்குலத்தவர்களுக்குச் சான்றோர் என்று பெயர். சான்றோர் என்றால் சான்றாண்மை யென்னும் மேன்மக்களின் இலக்ஷணங்களையெல்லாமுடையவர்கள் என்று பொருள். அமுதகுலத்தவர்கள் தான் சான்றாண்மை யென்னும் இலக்ஷணம் பொருந்தியவர்கள் என்பதாக மதுரைக்கலம்பகம் கூறும் கவியை 229-வது பக்கத்தில் வரைந்திருக்கிறோம். சிவபெருமானானவர் அக்குலத்தில் தோன்றினவரென்று காட்டும்படியான ஆதாரங்களைக் கூறுவோம்.

23. சிவபெருமானுக்குச் சான்றோனென்னும் பெயர் வழங்கியதற்குத் திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

சான்றான்.

மதுரையிலரசாண்ட வீரபாண்டியன் வேட்டைக்குச் சென்று புலியால் சுவர்க்கலோகத்தையடைந்தபின், அவனுக்கு போகஸ்திரீகள் பெற்ற பிள்ளைகள் இது தான் சமயமென்று இராஜ அரண்மனையிலிருந்த திரவியங்களையும் கிரீடத்தையும் மந்திரி பிரதானிகளுக்குத் தெரியாமல் கவர்ந்துகொண்டு போனபடியால், மந்திரி பிரதானிகள் இறந்து போன அரசனுக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களையெல்லாம் முடித்துவிட்டு, வீரபாண்டியனுக்குத் தன்குல பத்தினியிடம் பிறந்த அபிஷேக பாண்டியனுக்குப் பட்டங் கட்டும்படியாக இராஜ கிரீடத்தைத் தேடிப் பார்க்கையில் அதைக் காணாமல் மயங்கிக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் சிவபெருமான் ஒரு வர்த்தகனைப்போல் அவர்கள் முன் தோன்றி அவர்களுக்குத் தேவையான நவரத்தினங்கள் தன்னிடமிருப்பதால் அவற்றால் கிரீடம் செய்து அபிஷேக பாண்டியனுக்கு மகுடஞ் சூட்டுங்களென்று சொன்னார் என்பதாக ஒரு கதை திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறியிருக்கிறது. சிவபெருமான் அத்தருணத்தில் இரத்தினங்களுற்பத்தியான காலம், இடம், வகை முதலானவற்றையெல்லாம் தெரிவித்து, அவை பிராமண, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திர ஜாதிகள் என்று நான்கு பிரிவு ரத்தினங்களாக வகுக்கப்படுமென்று சொல்லி, மேற்படி ரத்தினங்களைச் சரியானபடி மதிக்கத்தக்க நாட்களைவையென்று கூறுகிறார்.

திருவிளையாடற் புராணம், மாணிக்கம் விற்றபடலம்,
43-வது கவி.

இனையவையளந்துகண்டு மதிக்குநாளெழுமான் பொற்றேர்
முனைவனுண்முதலாவேழின் முறையினாற் பதுமராகங்
கனைகதிர்முத்தந் துப்புக் காருடம் புருடராகம்
புனையொளிவயிரநீல மென்மனார் புலமைச்சான்றோர்.

இதன் தாற்பரியம்.

இப்படிப்பட்ட ரத்தினங்களை அளந்து கண்டு மதிக்கும் காலமாவன :—

ஞாயிற்றுக்கிழமையில்	பதுமராகமும்
திங்கட்கிழமையில்	முத்தும்
செவ்வாயில்	பவளமும்
புதனில்	பச்சையும்
வியாழனில்	புட்பராகமும்
வெள்ளியில்	வயிரமும்
சனியில்	நீலமும்

மதிக்கவேண்டுமென்பதாகப் புலமைச் சான்றோர் விளம்பினார் என்பதாம்.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு வழங்கிய பெயர் புலமைச்சான்றோர்: இப்பெயருக்கு இரண்டுவித தாற்பரியம் கூறலாம்.

(a) புலமை என்பது புல்லமை என்பதின் வேற்றுமை (புல் + அமை); புல் என்றால் பனைமரம், அமைதல் என்றால் பொருந்தல். ஆகையால்

புலமைச்சான்றோர் என்றால் பனையுடன் பொருந்திய சான்றான்; அழுததுலத்தவனாகிய சான்றன் என்று பொருள்.

(b) புலமை என்னும் பதத்தை புலம்+ஐ என்றும் பிரிக்கலாம். புலம் என்றால் அறிவு; ஆகையால் புலமைச்சான்றோர் என்றால் அறிவுடையோர் குலத்தவனாகிய சான்றன் என்று பொருள்.

அறிவுடையோர் என்பதே சான்றோர் குலப்பெயர்களிலொன்றெனப் பார்த்தோம். ஆகையால் புலமை என்னும் பதத்துக்கு எந்த தாற்பரியம் வைத்துக்கொண்டாலும் சிவபெருமானுடைய குலம் சான்றோர் குலம் என்பது பரிஷ்காரமாய்த் தெரிகிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், மூர்த்திவிசேடம்,
10-வது கவி.

மின்மைசான்மணியிற்சிந்தா மணிவரம்விழுப்பநல்குந்
தன்மைசாலறங்கடம்மின் மிகுஞ்சிவதருமமென்ப
வின்மைசானெறிநின்றோருக் கேற்குநற்கலங்கடம்மி
னன்மைசான்றவரேழக்க ணுதனுக்கன்புபூண்டோர்.

இதன் பொருள்.

மணிகளிற் சிறந்தது சிந்தாமணி; தருமங்களிற் சிறந்தது சிவதருமம்; சற்பாத்திரங்களாகிய சிவனடியார்களுள், அவரிடம் அன்பு பூண்டொழுகுகிறவர்களிற் சிறந்தவர் நன்மை சான்றவரே, அதாவது நல்லவர்கள் என்னும் பெயர் கொண்ட சான்றோரே என்பதாம்.

இவ்வாறு சான்றோரே சிவபெருமானிடம் அதிகப்பற்றுள்ளவர்களாயிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? சிவபெருமான் சான்றோர் குலத்திலுதித்தவரானபடியினாலன்றோ?

சிவபெருமானுடைய மனைவியாகிய பார்வதி தேவியும் சான்றோர் குலத்தில் தோன்றிய தெய்வமெனப் பார்க்கிறோம்.

பத்திரகாளி பஞ்சரத்தினம்,
2-வது கவி.

எத்தனையோ கோடி யாயிரமுருவ நானெடுத்
தெய்த்தேனை யிப்புவிதன்னிலே
இனியாகிலுஞ் செல்வ வளமையது குறையா
திருந்துனது கழறுதிக்கச்
சித்தம் வைத்தாளவே வேண்டி நின்றன் கழல்கள்
சிந்தித்தனன் கருணை பார்
சிவி தாருகவயிரி மாரி கங்காளி யுயர்
தேசோன் மயாநந்தியே

உத்தமி யனுதிசிவ சத்தி குண்டலி நீலி
யோங்காரி யாளி யூர்தி
உளநாடி யடிதேடி கனதோடி யிசைபாடி
யுத்தமர்கள் பணிசெய்மோடி
சுத்தமிகு சாமுண்டி சான்றோரின்குலதெய்வ
சுகுணி பிட்டாபுரத்தாய்
சோதனைக் கெடவாளி பூதவெற் படையாளி
சோதி பத்திரகாளியே.

இவ்வாதாரங்களால் சிவபெருமானும் பார்வதி தேவியாரும் சான்றோர் குலத்தவர்கள் என்று தெளிவாக அறிகிறோம்.

'சான்றவரே முக்கண் நாதனுக்கன்பு பூண்டோர்' என்று திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறியபடி மதுரைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, 88-வது கவியில், 'தக்கோர் பணி சொக்கர்' என்று விளம்பியிருக்கிறது.

தளவத்திருநகை பங்கினர் தக்கோர்பணிசொக்கர்
துளவைப்பொதியிரு சேவடி துதியாரருள்பதியார்
களவைப்புரி நயனத்தியர் கலவித்தொழில்பொருளின்
அளவைக்களவென விற்பவரழகைப் புகழ்வாரே.

இக்கவியில் தக்கோர் என்பதும் சான்றோரையே குறிக்கிறது. தக்கோர் என்றால் தகுதியுடையோர்.

தகுதி—அறிவு (சதுரகராதி)

ஆகையால் தக்கோர் என்றால் அறிவுடையோர், சான்றோர் என்று பொருள். இக்கவியாலும் சான்றோரே ஆதி சிவபக்தர்கள் என்றறிகிறோம்.

சிவபெருமானிடத்திலன்புள்ளவர்களென்று சொல்லப்படும் சான்றவர், தக்கோர் என்னும் சான்றோர் அமுதகுலத்தவர்களென்று பின்வரும் இரண்டு கவிகளாலுமறியலாம்.

திருவிளையாடற் புராணம், திருநகரங்கண்டபடலம்,
35-வது கவி.

தென்னரன்பினி லகப்படுசித்தர் தாமுன்னர்ச்
சொன்னவாதிநூல் வழிவருசார்புநூற் றொடர்பா
னன்னராலய மண்டபங் கோபுர நகர
மின்னவாறுசெய்யென வகுத்திம்மென மறைந்தார்.

இக்கவியில் சிவபெருமானைத் தென்னரன்பினி லகப்படுசித்தர் என்று கூறியிருப்பதால் மேலே சொல்லப்பட்ட சான்றவரும் தக்கோரும் தென்னர் என்னும் அமுதகுலத்தவர் என்றறிக.

தென்—தென்னமரம் (சதுரகராதி)

இவர்களுக்குத் தொண்டர் என்றும் பெயர்.

ஷை புராணம், ஷை பட்லம்,
9-வது கவி.

அண்டர்வந்தது மருச்சனைபுரிவது மனைத்துந்
தொண்டரன்பினுக்கெளியவன் சுரர்தொழக்கறுத்த
கண்டனின்னருட் கண்ணினுற்கண்டன னுதலிற்
புண்டரம்பயிலன் புடைப்புண்ணிய வணிகன்.

இக்கவியில் சொல்லப்படும் தொண்டரும், மேற்கவிகளில் கூறிய தென்னரும், தக்கோரும், சான்றவரும் ஒரே மரபினர். தொண்டர் என்பதற்கு மூலபொருள் அமுதகுலத்தவர் என்பதாம். (தொண்டி—பனையமுது).

ஆகையால் சிவபெருமான் சான்றோனென்றும் சான்றோரே ஆதிசிவபக்தரென்றுமறிக.

சிவபெருமான் சான்றோனானபடியால், இராமருடைய பட்டாபிஷேகத்துக்கு நான்கு வருணத்தாரும் சென்றார்கள் என்று சொல்லிய இடத்தில் பாண்டி நாட்டிலெழுந்தருளிய சிவபெருமானைப்போன்ற சான்றோரும் போனார்கள் என்று வரைந்திருக்கிறார் கம்பர். இதைக் குறிக்கும் பாட்டானது கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், திருவபிஷேகப்படலம், ஏட்டுப்பிரதியில் 35-வது கவி. இக்கவியைக்கீழ்மக்கள் நீக்கி அச்சுப்பிரதியில் வேறோர் கவியைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். ஏட்டுப்பிரதியிலுள்ள கவி வருமாறு:—

அந்தணர் வணிகர் வேளாண் மரபின ராலிநாட்டுச்
சந்தணி புயத்துவள்ளற் சடையனே யனையசான்றோர்
உய்ந்தனமடியோமென்னு மூவகையருவரிநாண
வந்தனரிராமன்கோயில் மங்கலத்துரிமை மாக்கள்.

இக்கவியில் சான்றோரைக் குறித்துச்சொல்லிய அடைமொழிகளைக்கவனித்தாலும் சிவபெருமான் சான்றோர் குலத்தவரென்றறியலாம். ஆலிநாடு என்பது மதுரைக்குப்பெயர்; ஆலி என்றாலும் மதுரை என்றாலும் பனையமுதைக் குறிக்கும் பதங்கள். சடையனென்பது சிவபெருமான் பெயர்களிலொன்று. சதுரகராதி யாசிரியரும் சடையோனென்னும் பெயர் சிவனைக்குறிக்கிறதென்று வரைந்திருக்கிறார். ஆகையால் மேற்கூறிய கவியில் சான்றோருக்கு வழங்கிய அடைமொழிகளின் பொருள் என்னவென்றால் மதுரையிலெழுந்தருளியவரும், சந்தணிந்த புயத்தையுடையவரும், வரையாது கொடுப்பவருமான சிவபெருமானைப்போன்ற சான்றோர் என்றாகிறபடியால் சிவபெருமான் சான்றோனென்றறியலாம். அவர் சான்றோனானபடியால் தான் சான்றோரைச் சிவபெருமானுக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறது. சான்றோனாகிய சிவபெருமானுடைய லிங்கத்தை வணங்கும்ஞானிகள் சான்றோரை ஏன் வணங்கக்கூடாதென்பதாகக்கேள்வி வருமேயென்றஞ்சி, ஏட்டுப்பிரதியிலுள்ள இக்கவியைக் கீழ்மக்கள் நீக்கி வேறே கவியை நுழைத்து அச்சடித்திருக்கிறார்கள் என்று எளிதிலனுமானிக்கலாம். ஆனாலும் இந்துக்கள் இவ்விதமான இழிவான

உபாய தந்திரங்களால் தப்பக்கூடாதபடி, வேதாகம புராண இதிகாசங்களிலுள்ள அநேக குறிப்புகள் இந்துக்களின் தேவர்கள் குலத்தைத் தெளிவாய் விளக்கிக் காட்டுகிறபடியால் அவர்களுடைய இழிவான உபாய தந்திரங்கள் அவர்களை இரட்சிக்கமாட்டாதென்றறிய விரும்புகிறோம்.

சடையன் என்பது சிவபெருமான் பெயர்களிலொன்றென்பதற்கு ஆதாரம் கூறுவோம்.

இலிங்கபுராணம், 2-வது புராணத்தினளவு சொன்னவத்தியாயம், 3-வது கவி.

அராவணிந்தசெஞ் சடையவனறை கழற்கமலம்
பராயநற்றவவியா தன்முன்பகர் பதினெண்ணும்
புராணமீங்கிதுகேட்பவர் பொலன் முகடுடைய
வுரீயவெள்ளியம் பொருப்பினிலுவந் தினிதிருப்பார்.

ஷை புராணம், பதின்மூன்றாவது
தற்புருடத் தோற்றமுரைத்த வத்தியாயம்,
4-வது கவி.

மதிதவழ்சடையோ னழகுறுமுகத்தில் வதனமுங்கண்ணும் வாலெயிறுங்
கதிர்வளைக்கையுங் காலுநான்கமைந்து தோன்றுகாயத்திரி யணங்கைப்
பொதியவிழ்கமலப் பொகுட்டிலேற்களித்தான் பொருவில்காயத்திரிதன்னை
விதியினிற்பயின்றார் வெய்யநோய்நரகில் வீழ்ந்திடார் கயிலை வீற்றிருப்பார்.

கம்பராமாயணம், தனியன்கள்,
7-வது கவி.

எண்ணியசகாத்தமெண்ணூற் றேழின்மேற் சடையன்வாழ்வு
நண்ணியவெண்ணெய்நல்லூர் தன்னிலே கம்பநாடன்
பண்ணியவிராமகாதை பங்குனியத்த நாளில்
கண்ணியவரங்கர்முன்னே கவியரங்கேற்றினானே.

இக்கவியிலே கம்பநாடான் இராமாயணக்காப்பியம் செய்த வெண்ணெய் நல்லூரென்னும் பட்டணத்தை 'சடையன் வாழ்வு நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர்' என்கிறார். அதாவது, சடையனாகிய சிவபெருமானின் கடாட்சம் வீற்றிருக்கப்பெற்ற வெண்ணெய் நல்லூர் என்று பொருள்.

சிவபெருமானுக்குச் சடையவன், சடையோன், சடையனென்னும் மூன்று பெயர்களும் வழங்கியதற்குத் திருஷ்டாந்தம் ஒவ்வொன்று கூறினோம். ஆகையால் கம்பராமாயணத்தில் சான்றோரைக்குறித்து

சடையனே யனையசான்றோர்

என்று கண்டிருப்பதால் சிவபெருமானுடைய குலமும் சான்றோரின் மேன்மையும் தெரிகிறதென்றறிக.

மிக்கோன்

24. மிக்கோர் என்னும் சான்றோர் குலப்பெயரும் சிவபெருமானுக்கு வழங்கி வந்திருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், மண்சுமந்தபடலம்,
75-வது கவி.

ஒப்பவர்மிக்கோர் வேறற்றொருவனு யெங்குந்தங்கு
மப்பரஞ்சுடரேயிந்த வாலவாயுறையுஞ்சோதி
கைப்படிகனிபோன்மேனாட் கண்ணுவனுதியோர்க்கு
மெய்ப்பொருள்விளங்கித்தோன்ற வேதத்தைவிருத்திசெய்தான்.

இக்கவியில் சிவபெருமானைக்குறித்துத் தமக்கு ஒப்பான சான்றோர் வேறொருவருமில்லாமல் தமக்குத்தாமே நிகராக விளங்கிய பரப்பொருளே இந்த மதுரையில் வீற்றிருக்கும் கடவுள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. தமக்குச் சமமான சான்றோர் வேறொருவருமில்லையென்று விளம்பியிருப்பதால் சிவபெருமான் சான்றோனென்றறிக.

இலிங்கபுராணம், நான்முகனுமாயனுந் துதித்த வத்தியாயம்,
6-வது கவி.

கூற்றுயிர்குடித்தபைம்பொற் குரைகழற்றாளோய்போற்றி
யேற்றுயர்கொடியாய்போற்றி யீறிலாமுதலேபோற்றி
யாற்றருந்தவத்தின்மிக்கோ ரறிந்துணர்பொருளேபோற்றி
யூற்றுதேங்கொன்றைவேணி யொருவனேபோற்றிபோற்றி.

இது பிரமனும், விட்டுணுவும் சிவபெருமானைத் துதித்த கவிகளிலொன்று. இதில் சிவபெருமானுக்கு வழங்கிய சிறப்புப் பெயர்களில்

"ஆற்றருந்தவத்தின் மிக்கோ ரறிந்துணர்பொருள்"

என்பது ஓர் பெயர். இதன் தாற்பரியமாவது :—

"இயற்றுதற்கரிய தவத்தினராகிய சான்றோரால் அறிந்துணரப்படுகிற வஸ்து"

வென்பதாம். அவர் சான்றோனானபடியால் சான்றோர் அவரை எளிதிலறிந்துகொள்ளக் கூடியவர்கள், அத்தன்மைய வஸ்து சிவபெருமானென்று பொருள்.

மதுரைக்கலம்பகம்,
97-வது கவி.

மிக்கார்முகத்தருள் கூடற்பிரான் விடைநாண்டுவெக்கும்
கைக்கார்முகத் தன்னதேர்வலவா கைபரந்துசெலு
மிக்கார்முகக்க வெழுந்தகொல்லா மெமதாவியென்னத்
தக்கார்முகத்தடங்கண் ணீருகாந்த சலதியையே.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு மிக்கார் முகத்தருள் கூடற்பிரான் என்னும் பெயர் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது சான்றோரிடத்தில் கருணையுள்ள மதுரையிலெழுந்தருளிய கடவுள் என்று பொருள். சிவபெருமான் சான்றோனானபடியால் அவர் சான்றோரிடத்தில் கருணைகொண்டிருப்பது ஆச்சரியமன்று.

நல்லவன்.

25. நல்லவர் என்பது சான்றோர் குலப்பெயர்களிலொன்றெனத் திவாகர நூலாசிரியர் கூறியிருக்கிறார் எனறும், சிவபெருமான் உமையவளாகிய நாராயணியை மணம் புரியக் கருத்துக்கொண்டவராய்ச்சப்த ரிஷிகளை இமவானிடமனுப்பியபோது, பார்வதி தேவியாருக்கு மூத்தோனாகிய மைனாகனென்னும் நாராயணன் ஷை ரிஷிகளைப்பார்த்துச் சிவனுடைய குலமென்னவென்று விசாரித்தபோது அவர்கள் நல்லகிளை, அதாவது நல்லவர் குலம், சான்றோர் குலமென்றறிவித்தார்களென்றும் 208, 209-வது பக்கங்களில் பார்த்தோம்.

சிவபெருமானுடைய குலம் நல்லவர் குலமென்று கூறியவாறு பார்வதி தேவியாருடைய குலமும் நல்லவர் குலமென்று கண்டிருக்கிறது.

திருவருணைக்கலம்பகம்,
94-வது கவி.

அள்ளற்கடல்விட நீங்காதகண்ட ரருணைவெற்பிற்
பிள்ளைப்பிறையுஞ்சிலையு மொப்பாநுதற் பேதைநல்லாள்
வள்ளற்குழைபொரு கண்ணுக்குத்தோற்றம் பும்வாரிதியுங்
கள்ளக்கயலுமிராசியின் மீனுங்கடைபட்டதே.

இக்கவியில் தேவியாருக்குப் பேதை நல்லாள் எனும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

பேதை = பனையமுது

நல்லாள் = நல்லவர் குலத்தவள், சான்றோர் குலத்தவள், சான்றாள்.

ஆகையால் அம்மனுக்கு வழங்கிய பேதை நல்லாள் எனும் பெயருக்கு அமுதகுலத்திலுதித்த சான்றாள் என்று பொருளென்றறிக.

மேலவன்.

26. சிவபெருமானுக்கு மேலவனென்னும் சான்றோர்குலப்பெயர் வழங்கியதற்கு உதாரணம் கூறுவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், மண்சுமந்தபடலம்,
73-வது கவி.

சச்சிதாநந்த மாமத்தனிப் பரசிவனேதன்ன
திச்சையா லகிலமெல்லாம் படைத்தளித்தீறுசெய்யும்
விச்சைவா னவரைத்தந்த மேலவன்பிறவித்துன்பத்
தச்சமுற்றடைந்தோர்க்காண வின்பவீடளிக்கு மன்னோன்.

இதன் கருத்து.

உண்மையறிவாநந்த வடிவாகிய அந்த ஒப்பில்லாத சிவபெருமானே தமது இச்சையினால், சகல வுலகங்களையும் படைத்துக் காப்பாற்றியழிக்க வல்லவர்களாகிய அறிவுடையோர் (விச்சை—அறிவு) என்னும் சான்றோரை (வானவரை)த்தந்த சான்றோன் (மேலவன்); அவனே

பிறவித்துன்பத்துக்கு அஞ்சித் தன்னையடைந்தோர்க்கு நீங்காத இன்பத்தையுடைய பரமவீட்டைக்கொடுத்தருளுவானென்பதாம்.

இக்கவியில் சான்றானென்று பொருள்படும் மேலவனென்னும் பெயர் சிவபெருமானுக்கு வழங்கியிருக்கிறது. சுரர்குல தேவர்களுக்கு இக்கவியில் விச்சைவானவர் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்கு அறிவுடையோர் குல மேன்மக்களென்று பொருள். அறிவுடையோரென்பதும் மேன்மக்களென்பதும் சான்றோர் குலத்தையே குறிக்கிறதென்று முன்னமே பார்த்தோம்.

பெரியபுராணம், நீலநக்கநாயனர் புராணம்,
35-வது கவி.

மேவுநாளிலவ் வேதியர்முன்பு போல்விரும்புந்
தாவில்பூசனை முதற்செய்கை தலைத்தலைசிறப்பச்
சேவின்மேலவர் மைந்தராந் திருமறைச்சிறுவர்
பூவடித்தலம் பொருந்திய வுணர்வொடும் பயின்றார்.

இக்கவியில் சிவபெருமானைச் சேவின்மேலவர் என்று கூறியிருக்கிறது. அதற்கு இடபவாகனத்தையுடைய சான்றானென்று பொருள். பசு சிவபெருமானுடைய வாகனமானபடியால் அவருக்குப் பசுபதி, இடபவூர்தி என்றும் பெயர்.

ஆகையால் சிவபெருமானுக்கு மேலவனென்னும் சான்றார்குலப் பெயர் வழங்கியிருக்கிறதென்றறிக.

ஆய்ந்தோன்.

27. சிவபெருமானுக்கு ஆய்ந்தோனென்னும் சான்றோர்குலப் பெயர் வழங்கியதாகவும் பார்க்கலாம். அபிடேகபாண்டியனுக்கு இராஜகிரீடம் செய்யவேண்டிய மாணிக்கங்களைச் சிவபெருமான் கொடுத்து, அவைகளைக்குறித்துச் செய்த உபந்நியாசத்தில் பின் வரும் கவி கூறப்பட்டிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், மாணிக்கம் விற்றபடலம்,
47-வது கவி.

பார்த்திவர் மதிக்குமுத்தம் பளிங்கன்றிப் பச்சைதானுஞ்
சாத்திகந் துகிர்மாணிக்கங் கோமேதந் தாமேயன்றி
மாத்திகழ் புருடராகம் வயிடூயம் வயிரந்தாமு
மேத்திரா சதமாநீலந் தாமதமென்ப ராய்ந்தோர்.

இதன் கருத்து.

முத்தையும் வயிரத்தையும் பச்சையையும் சாத்திகக் குணமென்றும், பவளத்தையும் மாணிக்கத்தையும் கோமேதகத்தையும் இராஜதகுணமென்றும், நீலத்தைத் தாமதகுணமென்றும் சொன்னார் சிவபெருமானென்பதாம்.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு ஆய்ந்தோர் என்னும் சான்றோர் குலப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

ஆரியன்.

28. சிவபெருமானுக்கு ஆரியன் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயரும் வழங்கினதாகப் பார்க்கிறோம்.

மாணிக்கவாசகஸ்வாமிகளருளிச்செய்த திருவம்மானை,
2-வது கவி.

பாரார் விசும்புள்ளார் பாதளத்தார் புறத்தா
ராராலுங் காண்டற் கரியா னெமக்கெளிய
பேராளன் றென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றி
வாரா வழியருளி வந்தென் னுளம்புகுந்த
வாரா வமுதா யலைகடல்வாய் மீன்விசிறும்
பேராசை வாரியனைப் பாடுதுங் காணம்மானாய்.

சிவபெருமானுக்கு மோகினியிடம் பிறந்த குமாரனாகிய ஐயனாருக்கும் ஆரியனென்னும் பெயருண்டென்று சதுரகராதியின் பொருளகராதியில் கூறியிருக்கிறது.

"ஐயனார்.—அரிகரபுத்திரன், அறத்தைக்காப்போன், ஆரியன், ஐயன், கருங்கடல்வண்ணன், காரி, கோழிக்கொடியோன், சாதவாகனன், சாத்தன், செண்டாயுதன், புட்கலைமணாளன், புறத்தவன், பூரணைக்கேள்வன், யோகி, வெள்ளையானையூர்தி."

இதே பிரகாரம் சிவபெருமானுடைய தேவியாகிய உமையவளுக்கும் ஆரியை என்னும் பெயருண்டெனக் கண்டிருக்கிறது.

திவாகரம், தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி,
15-வது சூத்திரம்.
உமையவள் பெயர்.

"காமக்கோட்டி யம்பிகை கௌரி
ஆரியை சத்தி யயிராணி பார்வதி
இமயவல்லி யுமையவள் பேரே."

இவ்வாறு சிவபெருமானுக்கும் அவருடைய மகனுக்கும் மனைவிக்கும் ஆரியன், ஆரியை என்னும் பெயர்களும் வழங்கியிருப்பதாலும் அவர்கள் ஆரியர் என்னப்படும் சான்றோர் குலத்தவர்களென்றறியலாம்.

உலகு.

29. மும்மூர்த்திகளும் பார்வதிதேவியாரும் திருநெல்வேலியில் அமுதமிறக்கினார்கள் என்று திருநெல்வேலித் தலப்புராணத்தில் கூறிய கவியை முன்னே எடுத்துரைத்தோம். அதில் அம்மனுக்கு உலகமீன்ற நங்கையென்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதற்கு சான்றார் குலத்தில் தோன்றிய மாதென விளக்கிக் காட்டினோம். அதுவே சரியான தாற்பரியமெ

ன்று நாம் மேலே கூறிய ஆதாரங்களால் தெளிவாக விளங்கும். நியாய மான இவ்வித தாற்பரியம் கூறுதபடி மதுரையிலரசாண்ட குலசேகர பாண்டியன் குமாரனாகிய மலையத்துவசபாண்டியனுக்கு காஞ்சனமாலை என்பவளிடம் பிறந்த அங்கயற்கண்ணியென்னும் தடாதகைப்பிராட்டி யார் உலகங்களையெல்லாம் கர்ப்பந்தரித்துப் பெற்றெடுத்தாள் என்று நம்புகிறவர்களிருப்பார்களாகின், அவர்கள் சுயபுத்தி, சொற்புத்தியென் னும் இரண்டுமற்ற ஞானிகளென்றே சொல்லவேண்டும்.

திருவிளையாடற் புராணம், திருமணப்படலம்,
2-வது கவி.

காயிரும்பருதிப்புத்தேள் கலியிருடிமிப்பச்சோதி
பாயிருங்குடைவெண்டிங்கட் படரொளி நீழல்செய்ய
மாயிரும்புவனமெல்லா மதுமுறைமுலகமீன்ற
தாயிளங்குமரியாகித் தனியரசிருக்குநாளில்.

174-வது கவி.

பண்ணுமின்னிசையுநீருந் தண்மையும்பாலும்பாலி
னண்ணுமின்சுவையும்பூவு நாற்றமுமணியுமங்கேழ்
வண்ணமும்வேறுவேறு வடிவுகொண்டிருந்தாலொத்த
தண்ணலுமுலகமீன்ற வம்மையுமிருந்ததம்மா.

ஷை புராணம், எழுகடலழைத்த படலம்,

5-வது கவி.

தவவலியாலுலகீன்ற தடாதகைக்குத்தாயானாய்
சிவபெருமான்மருகனெனுஞ் சீர்பெற்றாய்திறன்மலயத்
துவசனருங்கற்புடையாய் நீயறியாத்தொல்விரத
மவனியிடத்தெவரறிவா ரானுலுமியம்பக்கேள்.

இக்கவிகளில் மலையத்துவசபாண்டியனுக்குக் காஞ்சனமாலையிடம் பிறந் த புத்திரியும் சிவபெருமானுடைய மனைவியுமாகிய தடாதகைக்கு உலக மீன்ற தாய், உலகமீன்ற அம்மை, உலகமீன்ற தடாதகையென்னும் பெயர்கள் வழங்கியிருக்கின்றன.

மதுரைப்பதிற்றுப் பத்தந்தாதி,
41-வது கவி.

பாயிருக்கத் தரைகிடத்தும் வினையின் பான்மை
பழமிருக்கக் காயுதிர்க்கும் பழுத்திடாத
காயிருக்கப் பழமுதிர்க்கு மெனவொண்ணுத
கழிமடனு மடிபிணியுங் கலியுநீக்காய்
சேயிருக்குங் கொன்றையணி சொகமேமிக்க
திலகநுதற் கயற்கணுனு முலகமீன்ற
தாயிருக்க நீயிருக்கத் துணையிலார்போற்
றளர்ந்திருக்க நீதியுண்டோ சரண் புக்கேனே.

இக்கவியிலும் அங்கயற்கண்ணுளாகிய தடாதகைப் பிராட்டியாருக்கு உலகமீன்றதாய் என்னும் பெயர் வந்திருக்கிறது.

காசிக்கலம்பகம்,
71-வது கவி.

முத்தாடி மடித்தலத்தோ ரிளஞ்சேயை யுலகீன்ற முதல்வியோடும்
வைத்தாடுவீர்பொதுவி னின்றுடுமுமக்கிந்த வாரமென்னே
கொத்தாடு சடையொடுமோ நந்தவனத்தேகுறுந் தாவெணடும் பூதத்தோ
டொத்தாடுவீரடிகட் கெல்லாமும்பிள்ளைகளென் றுணர்ந்திடீரே.

இக்கவியிலும் சிவபெருமானுடைய தேவிக்கு உலகீன்ற முதல்வியென்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

சிவபெருமானுக்கும் உலகீன்றான் எனும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. வாதவூரடிகளை அரிமருத்தனபாண்டியன் சிறையில் வைத்த போது, வாதவூரர் பாடின கவி.

திருவிளையாடற் புராணம், நரிபரியாக்கிய படலம்,
18-வது கவி.

எந்தாயனைத்துலகு மீன்றுயெத்தேவர்க்குந்
தந்தாய்செழுங்குவளைத் தாராய்பெருந்துறையில்
வந்தாய்மதுரைத் திருவாலவாயுறையுஞ்
சிந்தாமணியே சிறியேற்கிரங்காயோ.

இவ்வாறு சிவபெருமானும் பார்வதிதேவியாரும் உலகமீன்றார்கள் என்று சொல்லியிருப்பதாலும் இருவரும் உலகத்தைப் பெற்றெடுப்பதசாத்தியமானதாலும் இப்பெயரின் சரியான தாற்பரியமென்னவென்றால்,

'ஓதுசீருலகமென்ப துயர்ந்தவர்க் கியம்புநாமம்'
(நிகண்டு).

உயர்ந்தோர் என்பது சான்றோர் பெயர் (திவாகரம்).

ஆகையால் சிவனும் பார்வதியும் உலகமீன்றார்களென்றால் சிவனும் பார்வதிதேவியாரும் சான்றோர் குல முற்பிதாக்கள் என்று பொருள்.

சிவபெருமானுக்கு உலகமீன்றான், புலமைச்சான்றோனென்னும் பெயர்கள் திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறியதுபோல, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், திருநேரிசை, (4-ம் திருமுறை), 3-வது கவியில், சிவபெருமானை அண்டர்கோ என்கிறார்.

உருவமுமுயிருமாகி யோதியவுலகுக்கெல்லாம்
பெருவினைப்பிறப்பு வீடாய்நின்ற வெம்பெருமான்மிக்க
வருவிபொன் சொரியுமண்ணாமலையுளா யண்டர்கோவே
மருவிநின்பாத மல்லான் மற்றொரு மாடிலேனே.

இக்கவியில் சிவனுக்கு அண்டர்கோ என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. சிவனென்னும் பெயருக்குச் சான்றோனென்றருத்தமாகிறது போல அண்டர் என்றாலும் சான்றோர்.

அண்டம் என்றால் உலகம்
உலகம் என்றால் உயர்ந்தோர்
உயர்ந்தோர் என்றால் சான்றோர்.

ஆகையால் அண்டர்கோ என்னும் பெயருக்குச் சான்றோர்குல அரசன் என்று பொருள்.

திருவிளையாடற் புராணம், வெள்ளையானைச்சாபந் தீர்த்தபடலம்,
22-வது கவி.

கண்டபோதறிவுதோன்றக் கயந்தலைகுடைந்தபோது
பண்டையவடிவந்தோன்றப் பரஞ்சுடரருட்கண்டோன்றக்
கொண்டதோர்பரமாநந்தக் குறியெதிர்தோன்றக்கரும்பிட்
டண்டர்நாயகனைப்பூசை செய்வதற்கன்புதோன்ற.

இக்கவியில் சிவனுக்கு வழங்குகிற அண்டர்நாயகன் என்னும் பெயருக்கும் சான்றோர்குல அரசனென்றே பொருள்.

கூர்மபுராணம்,
கண்ணன் சிவதீக்ஷை பெற்று நோற்று சாம்பனைப்பெற்றவத்தியாயம்,
7-வது கவி.

புண்டரமணிந்துதவளவெண்பூதி புனிதயாமெய்யினிற்பூசிக்
கண்டிகைபுனைந்துகடவுளிற்றோன்று முனிவகார்மிடற்றுமுக்கண்ண
வண்டர்நாயகனைக்கண்ணுறநோக்கி யரும்பெறன்மைந்தனைப்பெறுதற்
கெண்டருந்தவமேதியற்றிடிற்கூடு மெளியனேற்கியம்புதியென்றான்.

இக்கவியிலும் சிவபெருமானுக்கு அண்டர் நாயகனென்னும் குலவிளக்கப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம்,
79-வது கவி.

கண்டுவிழுந்தெழுந்துவிழிதுளிப்பவெழுகளிப்பென் னுங்கடலிலாழ்ந்து
விண்டுமொழிதழுதழுப்பவுடல்பனிப்பவன்புருவாய் விண்ணோர்வேந்த
னண்டர்பிரானருச்சனைக்குவேண்டுமுபகரணமெலா மகல்வானெய்திக்
கொண்டுவரச்சிலரைவிடுத்தவரேகப்பின்னுமொரு குறைவுதீர்ப்பான்.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு அண்டர்பிரானெனும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்குச் சான்றோர் குலதெய்வம் என்று பொருள்.

திருவிளையாடற் புராணம், மெய்க்காட்டிட்ட படலம்,
40-வது கவி.

கண்டனன்பொருநைநாடன் வியந்தனன்கருத்தாசங்கை
கொண்டனன்குறித்துநோக்கி யீதுநங்கூடன்மேய
வண்டர்தம்பெருமான்செய்த வாடலென்றெண்ணிக்கண்ணீர்
விண்டனன்புளகம்போர்ப்ப மெய்யன்புவடிவமானான்.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு வழங்குகிற அண்டர்தம்பெருமானென்னும் பெயருக்குச் சான்றோர்குல அரசனென்று பொருள்.

இப்படியாகச் சிவபெருமானுக்கு உலகீன்றான், அண்டர்பிரான் முதலிய குலவிளக்கப்பெயர்கள் வழங்கியிருப்பதாலும், சிவபெருமான் சான்றானென்றறியலாம்.

அறிவுடையோன்.

30. சிவபெருமானுடைய குலத்தவர்களுக்கு அறிவுடையோர் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதைப் பார்ப்போம்.

திருவிளையாடற் புராணம், வேல்வளை செண்டுகொடுத்த படலம்,

63-வது கவி.

சூட்சிவினையிற்பொன்னனையசுமதிதன்னைத் தொன்னூலின்
மாட்சியறிஞர்தமைநோக்கிவம்மினிவனைக் கண்ணிமைபோற்
காட்சிபயக்குங்கல்வியும்போற்காப்பீரிதுநுங் கடனிம்ம
ணாட்சியிவனதென்றிளையவரியேறனையான் றனைநல்கா.

சிவபெருமான் சோமசுந்தரனென்னும் பெயர் தரித்து, மதுரையிலரசாண்டு வந்த தடாதகைப் பிராட்டியாரை மணம் புரிந்து, பாண்டிநாட்டை ஆண்டுவரும் காலத்தில் உக்கிரவருமபாண்டியனைப் பெற்று, அவனுக்குச் சூரியகுல சோமசேகரசோழன் மகளாகிய காந்திமதியை மணம் செய்வித்துக் கடைசியாக அரசுரிமையையும் செங்கோலையும் உக்கிரவருமனிடம் ஒப்புவித்து மரிக்கப்போகிற தருணத்தில் தன் மகனைப்பற்றிச்சொல்லிய கட்டளை இக்கவியிலடங்கியிருக்கிறது. இப்பாட்டின் பொருளாவன :—

இராஜ தந்திரத்திலரிய சுமதியென்னும் மந்திரியையும் பழமையான நூல்கள் கூறும் மாட்சிமைக்குறியவர்களாகிய அறிவுடையோரையும் நோக்கி, வாருங்கள், கண்ணை இமை காப்பதுபோலவும், அறிவைக்கொடுக்கும் கல்வியை நீங்கள் காக்கிறதுபோலவும், இந்த உக்கிரவருமனை நீங்கள் காக்கக்கடவீர், இது உங்களுடைய கடமை, இம்மண்ணாட்சி யிவனதென்று சொன்னார் என்பதாம்.

பிதாக்கள் மரணமடையும்போது தம்முடைய சிறு பிள்ளைகளை அந்நியருடைய கையில் பிடித்துக்கொடாமல் தங்களுக்கு நெருங்கின பந்துக்களாயிருப்பவர்களிடத்திலேயே ஒப்புக்கொடுப்பார்களென்பது யாவரும் அனுதினமும் பார்க்கும் விஷயம். அதே பிரகாரம் சிவபெருமான் மரணமடையும்போது தம்முடைய இளங்குமாரனாகிய அரசனுக்குப்பட்டஞ்சூட்டி, கண்ணை இமை காக்கின்றவாறு அவனைக் காப்பாற்றுங்கள் என்று சொல்லி அறிஞரிடம் அவனை ஒப்புவித்தாரென்றிருப்பதால், அந்த அறிஞர் அரசனுக்கு மிகவும் நெருங்கிய பந்துக்களாயிருக்கவேண்டுமென்றெளிதிலனுமானிக்கலாம். அறிஞர் என்றால் அறிவுடையோர் என்று பொருள். அறிவுடையோர் என்பது சான்றோர் குலப்பெயர்களிலொன்று. சிவபெருமான் சான்றோனெனப் பார்த்தோம். ஆகையால் அவர் குலத்தவருக்கு அறிஞர் என்னும் பெயர் இக்கவியில் வழங்கியிருக்கிறதென்றறியலாம்.

சிவபெருமான் தன்னுடைய அருமைக்குமாரனாகிய உக்கிரவருமனுக்குக் கலியாணம் செய்யத்தகுந்த பெண் யாரென்று அறிஞரோடும் மந்திரிகளோடும் ஆலோசனை செய்தாரென்றும் வாசிக்கிறோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், வேல்வளை செண்டுகொடுத்த படலம், 2-வது கவி.

வையைக்கிழவன்றன்னருமைக்குமரன் றனக்குமணம்புணர்ச்சி
செய்யக்கருதுந்திறனோக்கி யறிஞரோடுந்திரண்டமைச்சர்
மையற்றழியாநிலத்திருவு மரபுங்குடியும்புகழ்மையுநம்
மையற்கிசையத்தக்ககுலத்தரசர் யாரென்றளக்கின்றார்,

இதன் தாற்பரியம்.

சிவபெருமான் தனதருமைப் புத்திரனுக்குத் திருக்கலியாணஞ் செய்ய அறிஞர்களோடும் மந்திரிகளோடுஞ் சூழ்ந்து, குற்றமற்ற அழியாத செல்வமும் குலமும் குடியும் புகழுமுடையவர்களாய் நமது உக்கிரவருமனுக்கு இசைந்தவர்களுமான குலத்தரசர் யாரென்று ஆராய்ச்சி செய்தார் என்பதாம்.

இக்கவியில் தம்முடைய குமாரனுக்குக் கலியாணம் செய்விக்கத் தக்க குலம் யாதென்று அறிஞரோடு சிவபெருமான் ஆராய்ச்சி செய்தாரென்றிருப்பதால், இக்கவியில் அறிஞர் என்று சொல்லியிருப்பதும் சிவபெருமானுடைய குலத்தவர்களாகிய சான்றோரையே குறிக்கிறதென்றறியலாம். ஏனெனில் பிள்ளைக்குக் கலியாணம் செய்கிறதைப் பற்றி நெருங்கிய பந்துக்களிடம் ஆலோசிப்பதுலக வழக்கம் என்று நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை.

மேலும் சிவபெருமானுடைய மனைவியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரும், சிவனை மணம் புரிகிறதற்கு முன்னதாக அறிஞரோடு ஆலயத்துக்குப்போனாள் என்று கண்டிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம், 45-வது கவி.

திடம்படுமறிஞர்சூழச் சிவபரன்கோயின்முன்னிக்
கடம்படிமுளைத்தமுக்கட் கரும்பினைமறைவண்டார்க்கும்
விடம்பொதிகண்டத்தேனை விதிமுறைவணங்கிமீண்டு
குடம்பயில்குடுமிச்செம்பொற் குருமணிக்கோயினண்ணி.

இக்கவியில் தடாதகைப் பிராட்டியார் கோவிலுக்கு அனுதினமும் போகும்போது அறிஞர் அவளைச் சூழ்ந்து வந்தார்கள் என்று கண்டிருக்கிறது. இளவரசி ஆலயம் செல்லும்போது அவளுக்கு நெருங்கிய பந்துக்களாயிருப்பவர்களே அவளோடு கூடப்போகக்கூடியவர்கள்.

ஆகையால் சிவபெருமானுக்கும் தடாதகைப் பிராட்டியாருக்கும் நெருங்கிய பந்துக்களாயிருந்தவர்களுக்கு அறிஞர் என்னும் சான்றோர்

குலப்பெயர் பலவிடங்களிலும் கூறியிருப்பதால் அவர்களுடைய பந்துக்கள் சான்றோர் என்றறியலாம்.

வித்தகன்.

வித்தகன் என்னும் பெயரானது சான்றோர் குலப்பெயர்களிலொன்று. வித்தகனென்றால் அறிவுடையோன், சான்றோனென்று பொருள். இப்பெயரானது சிவபெருமானுக்குப் பலதடவைகளிலும் வழங்கி வந்திருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்த படலம், 8-வது கவி.

அத்தரு தலமற் றியாதெனினுலக மகிலமுந் தன்னுடம்பான
வித்தகன்சென்னிப் பன்னிருவிரன்மேல் விளங்கியதலமது சீவன்
முத்தராயெண்ணில் வானவர்முனிவோர் முயன்றுமாதவப்பயனடைந்து
சித்தமாசகன்று வதிவதென்றறநூல் செப்பியமதுரையந்நகரில்.

இக்கவியை வரைகிறதற்கு முன்னதாகப் புராணிகர், ஒருவன் செய்த தவத்தால் யாதேனும் பொருள் கிட்டுமேயன்றி வேறல்ல என்றும், அத்தவமும் புண்ணிய தலத்தில் செய்தாலன்றி சித்தியாகாதென்றும், அப்புண்ணிய தலங்களிலும் சிவஸ்தலத்தில் செய்தால் தான் பயன் விளையும் என்றும், அத்தன்மைய சிவஸ்தலங்களிலும் அதிக புண்ணிய ஸ்தலத்தில் செய்கின்ற தவம் உடனே பயனைத் தருமென்றும் சொல்லிய பின்னர் அத்தன்மைய அதிக புண்ணியமான சிவஸ்தலமின்னதென்று இக்கவியில் கூறுகிறார். இக்கவியின் தாற்பரியம்.

"அத்தன்மைய தகுதியான ஸ்தலம் யாதெனில், உலகமும் அகிலமும் தன்னிலடக்கிய சான்றோனாகிய சிவபெருமான் முடியின் பன்னிருவிரலின்மேல் விளங்கிய தலம்; அது ஜீவன் முத்தராய் அளவற்ற வானவர்கள் முனிவர்கள் முயன்று, மாதவப்பயனடைந்து, மனதிலுள்ள மாசகன்று, வதிவதற்கிடமாமென்று அறநூல் சொல்லிய மதுரையென்பதாம்"

என்று பொருள். இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு வித்தகனென்னும் சான்றோர்குலப் பெயர் வழங்கியதைப் பார்க்கிறோம்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகளருளிச்செய்த திருவம்மானை, 18-வது கவி.

கிளிவந்தமென்மொழியாள் கேழ்கிளரும்பாதியனை
வெளிவந்தமாலயனுங் காண்பரியவித்தகனைத்
தெளிவந்ததேறலைச் சீரார்பெருந்துறையி
லெளிவந்திருந்திரங்கி யெண்ணரியவின்னருளா
லொளிவந்தெனுள்ளத்தி னுள்ளேயொளிதிகழ
வளிவந்தவந்தணனைப் பாடுதுங்காணம்மானாய்.

குறிப்பு.—வித்தகன்—சான்றோன்; தேறல்—பனையமுது.

எல்லப்ப நாவலரவர்களியற்றிய திருவருணையந்தாதி,

44-வது கவி.

தூரியங்காமன்கடலாகத் தோன்றினன்சூரியனூர்
தேரியங்காமன்முகிலியங் காமற்றிசைகளெல்லாம்
வேரியங்காமன் திருவருணைபுரி வித்தகனே
நாரியங்காமன் பதைபுரப்பான்றெழு நாயகனே.

திருவருணைக்கலம்பகம்,

79-வது கவி.

ஆற்றுங்காற்கஞ்சத் தவர்தாமரைக்கண்ணர்
சாற்றுங்காற்கண்ணரவர் தந்தையார்—கீற்றுமதி
சூடும்பெருமானைச் சோணகிரி வித்தகனைத்
தேடுவதிங்கெப்படியோ சேர்ந்து.

திருவருணைத் தனிவெண்பா மாலை,

29-வது கவி.

வீடுதருஞ் சோணகிரி வித்தகனூர் சத்தியுடன்
நீடுதேரேறியவர் நிற்கின்றார்—ஓடி
வடம்பிடிக்க வாருங்கள் வந்தவர்க்குமுத்தி
யிடங்கிடைக்கும் பாருங்களின்று.

சிவபெருமானுக்குச் சான்றனென்று பொருள்படும் வித்தகனென்னும் பெயர் வழங்கிய வண்ணம் அம்மனுக்கு சான்றாளென்று பொருள்படும் வித்தகியென்னும் பெயர் வழங்கியதாகவும் பார்க்கிறோம்.

அருணாசலபுராணம், திருக்கண் புதைத்த சருக்கம்,

63-வது கவி.

அத்திரிமுதற்றலைமை யந்தணர்களெல்லாரு
கைத்தலமெடுத்தனர் நடித்தனர்களிப்பால்
வித்தகியிருக்குமிட மேவியெதிர்கண்டார்
பத்திவலையிற்படு பதங்களில்விழுந்தார்.

இக்கவியில் அத்திரி முதலான ரிஷிகளெல்லாம் அம்மனைக்கண்ட மாத்திரத்தில் தங்கள் தங்களிருகரங்களையும் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு சந்தோஷத்தினால் கூத்தாடினார்களென்றும், அதன்பின் அம்மனைக் கிட்டிச்சேர்ந்து பக்தியாகிய வலையிலகப்பட்டுக்கொள்ளுகிற தேவியாரின் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள் என்றும் கண்டிருக்கிறது. இங்கே அம்மனுக்குச் சான்றாள் என்று பொருள்படும் வித்தகியென்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதைப்பார்க்கிறோம்.

உத்தமன்.

உத்தமனென்பதும் சான்றோர் குலப்பெயர்களிலொன்றென்று சிவன் விடமுண்ட விஷயம் விளக்கிய இடத்தில் விரித்துரைத்தோம்,

267-வது பக்கம் பார்க்க. உத்தமம் என்னும் மூலபதம் இரண்டு பொருளைத்தரும்.

1. நன்மை. 2. மேன்மை.

ஆகையால் உத்தமனென்னும் பெயருக்கு

1. நல்லவன். 2. மேன்மகன், மேலவன்,

என்று பொருள். நல்லவன், மேலவனென்பது சான்றோர் குலப்பெயர்களானதால் உத்தமனென்பதும் சான்றோர்குலப்பெயர். சிவபெருமானுக்கு உத்தமனென்னும் பெயர் வழங்கியதற்கு ஒரு ஆதாரம் இதற்கு முன பார்த்தோம். வேறே சில திருஷ்டாந்தங்கள் பார்க்கலாம்.

திருவிளையாடற் புராணம், மூர்த்திவிசேடம்,

7-வது கவி.

எத்தலத்தியாவனெண் ணெண் டிருவிளையாடல்செய்தா
ன்த்தலத்தவனுக்கொப்பு மதிகமாஞ்சிறப்பும்பெற்ற
வுத்தமனென்றுமெந்த வுலகினுமில்லையந்த
வித்தகனதிகத்தன்மை யெணைத்தெனின்விளம்பக்கேண் மின்.

இதன் பொருள்.

"சிவபெருமான் மதுரையிலேயே யன்றி வேறெந்தத் தலங்களிலும் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல் செய்ததில்லை. அவருக்கு ஒப்பும் அதிகமுமான சிறப்புப்பெற்ற சான்றோன் (உத்தமன்) எந்தவுலகிலுமில்லை. அந்த சான்றோனே (வித்தகன்) அதிகமான சிறப்புப்பெற்றவர் எப்படியென்றால் சொல்லுகிறேன் கேளும்" என்றுபொருள்.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு **உத்தமன், வித்தகன்** என்னும்சான்றோர்குலப்பெயர்களிரண்டும் வழங்கி வந்திருக்கின்றது.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்த படலம்,

6-வது கவி.

உத்தமவானோர்தம்மு ளுத்தமனுருமீச
னுத்தமசத்திமாரு ளுத்தமியுருத்திராணி
யுத்தமவிரதந்தம்மு ளுத்தமந்திங்கணோன்பெ
ன்றுத்தமமறைநூலாதி யுரைக்குமிச்சோமவாரம்.

இதன் கருத்து

"சான்றோர்குல சுரர் என்னும்தேவர்களுக்குள் சிறந்த சான்றான் சிவபெருமான்; சான்றோர்குல சத்தியென்னும் தேவதைகளுக்குள் சிறந்த சான்றாள் சிவனுடைய மனைவி; சான்றோரைக் கருதிச்செய்யும் விரதங்களில் சிறந்த விரதம் சந்திரமகாராஜனைக்கருதிச்செய்யும் திங்கள் விரதம்; இவ்வாறு சான்றோருண்டுபண்ணிய நான்கு வேதங்கள் முதலான நூல்கள் சோமவாரமென்னும் திங்கட்கிழமை நோன்பைக் குறித்துக்கூறுகின்றன" என்பதாம்.

இக்கவியில் சிவபெருமான் சான்றாரில் சிறந்த சான்றானென்று கூறும்படியாக

உத்தமவானோர்தம்ழ ளுத்தமனாதமீசன்

என்றும், பார்வதி தேவியார் சான்றார்குல தேவதைகளுக்குள் சிறந்த சான்றாள் என்று காட்டும்படிக்காக

உத்தமசத்திமாரு ளுத்தமியுருத்திராணி

என்றும் புராணிகர் கூறுகிறபடியால் உத்தமன், உத்தமியென்னும் சான்றோர்குலப்பெயர்கள் சிவபெருமானுக்கும் பார்வதிதேவியாருக்கும் வழங்கியதைப் பார்க்கிறோம். வானோர் என்னும் பெயருக்குச்சான்றோர் என்று பொருள் என்பதாகச் சிவபெருமான் விடமுண்டமுதருள் புரிந்த விஷயத்தை விளக்கிக்காட்டிய இடத்தில் விவரித்தோம். 266-வது பக்கம் பார்க்க. சிவபெருமான் வானவரில் சிறந்தவரென்றும் கண்டிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், மூர்த்தி விசேடம்,
11-வது கவி.

தியவாஞ்சுவைப்பாலாவிற் றேவராவதிகம்பல்வே
றுயமாதீர்த்தந்தம்மு ளதிகமாஞ்சுவணகஞ்ச
மாயமாசறுக்கவெல்லாத் தலத்திலும்வதிந்துமன்னுந்
தூயவானவரிற்சோம சுந்தரன்சிறந்தோனாதம்.

சோமசுந்தரனென்பது சிவபெருமானின் நாமதேயங்களிலொன்றென்று முன்னே பார்த்தோம். 242-வது பக்கம் பார்க்க. ஆகையால் சான்றாரில் சிறந்த சான்றான் சிவபெருமானென்று பொருள்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின் திருக்குறுந்தொகை, 5-ம் திருமுறையின் 1-வது கவியில் சிவனை வானவர்சிட்டன் என்கிறார்.

வட்டனை மதிசூடியை வானவர்
சிட்டனைத் திருவண்ணா மலையனை
யிட்டனை யிகழ்ந்தார்புர மூன்றையு
மட்டனை யடியேன் மறந்துய்வனோ.

வானவர்—மேன்மக்கள், சிட்டன்—பெருமையிற் சிறந்தோன், சான்றோன். மேன்மக்கள் குலத்தவனாகிய சான்றோனென்று பொருள்.

அருணாசலபுராணம், திருக்கண் புதைத்த சருக்கம்,
51-வது கவி.

அத்தகையவீதிகடந்து மணியாலயஞ்சேர்ந்
துத்தமனையென்னையா ளுடையானைச்சோணகிரி
வித்தகனைக்கண்டு பணிந்துருகிமீண்டுபல
சத்திகள்தம்மொடு தலேச்சுரத்தைமேவினாள்.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு உத்தமன், வித்தகனென்னும் இரண்டு சான்றோர்குலப்பெயர்களும் வழங்கி வந்திருக்கின்றன.

35-வது கவி.

வித்தகர்கண்புதைக்க முனன்பரந்தவிருண்
மறுமையிற்சூழ் வினையைப்போல
வத்தலத்தி லுமையவளைப் பின்பிடித்தா
லெனப்பரந்த தந்தகார
முத்தமியோ சிறுகதலிப் பந்தலின்கீ
ழிருப்பவளென் றும்பரிட்ட
நித்திலப்பந்தரை நிகரால் விளங்கியது
தாரகையா னெருங்கும் வானம்.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு வித்தகர் என்றும் பார்வதிதேவியாருக்கு உத்தமியென்றும் சான்றோர் குலப்பெயர்கள் வழங்கியிருக்கிறது.'

இப்படியாக சிவபெருமானுடைய நெருங்கிய பந்துக்களுக்கு அறிஞர் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயரும், பெருமானுக்கும் தேவியாருக்கும் வித்தகன், வித்தகி, உத்தமன், உத்தமி என்னும் சான்றோர்குலப்பெயர்களும் வழங்கியிருப்பதாலும் அவர்கள் சான்றாரென்றறியலாம்.

31. சிவபெருமான் சான்றோனென்பதற்கு வேறொரு ஆதாரம் கூறுவோம்.

தொண்டைமண்டலம் என்னும் நாடு சென்னபட்டணத்தைச் சுற்றிய பிரதேசம். இந்நாட்டினெல்லையைப்பற்றி மூன்று கவிகளிருக்கின்றன. அவையாவன :—

மேற்குப்பவழமலை வேங்கடநேர் வடக்காம்
ஆர்க்குமுவரி யணிகிழக்குச்—சீர்க்குளுயர்
தெற்குப்பினாகை திகழிருபதின்காத
நற்றொண்டை நாட்டெல்லை நாடு.

மேற்கு.—கீழ்காற்று மலைத்தொடர்ச்சியினோர் பாகமாகிய பவழமலை.

வடக்கு.—திருப்பதியென்னும் திருவேங்கட க்ஷேத்திரம்.

கிழக்கு.—கடல்.

தெற்கு.—பினாகை நதி. இப்பெயர்கொண்ட நதிகள் இரண்டு. இவ்விரண்டும் நந்திதுருகமலைகளிலுற்பத்தியாகி, வடபினாகை நெல்லூர் ஜில்லாவுக்கூடாகச்சென்று சமுத்திரத்தில் விழுகிறது; தென்பினாகை தென்னாற்காடு ஜில்லாவுக்கூடாகச் சென்று கூடலூர்ப்பக்கத்தில் சமுத்திரத்தில் விழுகிறது. இக்கவியில் குறிக்கப்பட்ட தெற்கெல்லை தென்பினாகை.

இந்நாட்டின் நேர் தென்வடல் தூரம் 20 காதம், அதாவது 160 மைல். தொண்டைமண்டலத்தின் வடகோடியிலிருக்கிற பூலிக்காட்டேரிக்கரு

காமையில் சுவர்ணமுகி நதியோரமாயிருக்கும் ஸ்ரீ அரிக்கோட்டை என்னும் கிராமத்திலிருந்து தென்பிஞகை நதி முகத்துவாரத்துக்கு நேர் கோடொன்றிழுத்தால் சற்றேறக்குறைய 160 மைல் தூரமாகிறதென்று அங்கிலேயர் கணக்கிட்டிருக்கிருர்கள்.

2-வது கவி.

சேயாறுதெற்குத் திருவேங்கடம் வடக்கு
மாயாகடல் கிழக்கு மானனையீர்—மேய
இடபகிரிமேற்கே யிதுதொண்டை நாட்டின்
இடந்தனைச் சொன்ஞரிசைந்து.

இக்கவியில் மேற்கெல்லை நந்திதுருகத்துக்கருகிலுள்ள இடபகிரிமலை. வடக்கெல்லையும் கிழக்கெல்லையும் மேற்கூறியவையே. தெற்கெல்லை சேயாறு. இப்பெயர்கொண்ட நதிகளிரண்டு. ஒன்று காஞ்சிவரத்துக்குச்சற்று கிழக்கே திருமுக்கூடல் என்னுமிடத்தில் பாலாற்ருேடு கூடுகிற சேயாறு. மற்றது ஈழநாட்டுச் சேயாறு என்று சொல்லப்படும்; அது தான் சேலம், தென்ஞற்காட்டு ஜில்லாக்கள் வழியாய்ச்செல்லுகின்ற தென்பிஞகினி என்னும் பெண்ணையாறு; இதுவே தெற்கெல்லை. தென்பிஞகினி நதிக்கு ஈழநாட்டுச்சேயாறு என்னும் பெயருண்டாகிறதற்குக் காரணம் சோழ வம்சத்தைச்சேர்ந்த ஈழன் இலங்கையைக் கைப்பற்றுமுன் தற்காலத்தில் மைசூர் என்னப்படும் ராஜ்யத்தின் வடகிழக்கிலுள்ள ஜில்லாக்களை யாண்டுகொண்டிருந்தபடியால் அந்தப் பிரதேசத்துக்கு ஈழநாடென்னும் பெயருண்டாயிற்று. தென்பிஞகினி என்னும் சேயாறு அந்த ஈழநாட்டிலுற்பத்தியாகின்றபடியால் அதற்கு ஈழநாட்டுச்சேயாறு என்று பெயர். மைசூருக்குச் சோழம் அதாவது சோழநாடென்னும் பெயர் பூர்வத்தில் வழங்கினதாகவும் ஈழராஜன் அங்கிருந்து ஒரு சேனையோடு சென்று இலங்கையைக் கைப்பற்றிஞனென்றும் டென்னன்று துரையியற்றிய இலங்கைத்தீவுச்சரித்திரத்தில் கூறியிருக்கிறது.

"In 237 B. C. The easy success of the first usurpers encouraged the ambition of fresh aspirants and barely ten years elapsed till the first regular invasion of the island took place under the illustrious *Ela*, who, with an army from *Mysore* (then called *Chola*) subdued the entire Ceylon, north of the Mahawelli-ganga and compelled the chief of the rest of the island, and the king of Rohanna and Maya, to acknowledge his supremacy and become his tributaries"

என்று டென்னன்று துரை எழுதியிருக்கிருர். அதன் தாற்பரியமாவது:—

"கி. மு. 237-ல். முதலில் இலங்கைக்குப் போனவர்கள் எளிதில் ஜெயமடைந்த காரணத்தால் தைரியமடைந்து மற்றவர்களும்போய் இராஜ்ஜியங்களைக் கைப்பற்றவேண்டுமென்றபேட்சித்து, பத்து வருஷ

த்துக்குள்ளாக சோழம் என்னப்பட்ட மைசூரிலிருந்து கீர்த்தி பெற்ற ஈழன் தீவின்மேல் படை யெடுத்துச்சென்று மகாவலி கங்கை நதிக்கு வடக்கிலுள்ள இலங்கைத்தீவு முழுவதையும் ஜெயித்து மீதியான பாகத்தினதிபதியையும் ரோகணு, மாயா என்னும் பட்டணங்களினரசனையும் தனக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களாகக் கப்பம் கட்டும்படி செய்தான்" என்பதாம். இதனால் இலங்கைக்கு ஈழநாடென்னும் பெயர் பின்னுளுண்டாயிற்று. முதலில் ஈழநாடென்னப்பட்டது சோழ வம்சத்தானாகிய ஈழராஜன் முதலில் சிற்றரசராய் ராஜ்ஜியபாரம் பண்ணின மைசூர் இராஜ்ஜியம். ஆகையால் ஈழநாட்டுச்சேயாறு என்பது மைசூரிலுற்பத்தியாகிற சேயாறு என்றறிக. தென்பினாகினியென்னும் பெண்ணையாற்றுக்கு ஈழநாட்டுப்பெண்ணையென்றும், மைசூருக்கு ஈழம் என்றும் பெயர்கள்கூறியிருப்பதை ஔவையாரும் புகழேந்தியுமெழுதிய சோழநாட்டெல்லைகையிற் பார்க்கலாம்.

ஔவையார்.

கடல் கிழக்கு தெற்கு கரை பொரு வெள்ளாறு
குடதிசைக்குக் கோட்டைக்கரையாம்—வடதிசைக்கு
யேளநாட்டுப்பேண்ணை யிருபத்து நாற்காதம்
சொளநாட்டெல்லையெனச் சொல்.

புகழேந்தி.

கடல் கிழக்கு தெற்கு கரை புரளும் வெள்ளாறு
குடதிசைக்குக் கோட்டைக்கரையாம்—வடதிசைக்கு
ஈழமுதலா யிருபத்து நாற்காதம்
சோழநாட் டெல்லையெனச் சொல்.

ஔவையார் ஈழநாட்டை யௌநாடென்றும் சோழநாட்டைச்சொளநாடென்றும் கூறியபடியால் புகழேந்திப்புலவர் அப்பெயர்களைத்திருத்திப்பாடினர். ஆகவே பெண்ணையாற்றினுற்பத்தி ஸ்தலமாகிய மைசூர் நாடானதுதான் முதலில் ஈழநாடென்னப்பட்டதென்றும் அதன்பின்பு ஈழன் இலங்கையைச் செயித்த காரணத்தால் அந்தத் தீவுக்கு ஈழநாடென்னும் பெயருண்டாயிற்றென்றும் பார்க்கிறோம். இது நிற்க.

தொண்டைமண்டலத்தெல்லையைப்பற்றிய மூன்றாவது கவி திருக்கழுக்குன்ற புராணத்தில் கண்டிருக்கிறது. அது வருமாறு:—

வண்டிரமலர்த்தேன் மாந்துபெண்ணையின் வடபால்வேழங்
கண்டிரவங்கண்டார்க்குங் காளத்திவரையின் றென்பாற்
றண்டிரப்புணரி மேல்பாற் பவளமாசைலக் கீழ்பாற்
றொண்டிரத்திருநாடென்னு மதன்வளந் தொகுத்துச்சொல்வாம்.

பெண்ணையாற்றுக்கு வடக்கு; காளத்திமலைக்குத்தெற்கு; கடலுக்கு மேற்கு; பவளமலைக்குக் கிழக்கு; இதுவே தொண்டிரன் திருநாடென்பதாம்.

இவ்வாறு சொல்லப்படும் தொண்டைமண்டலத்துக்குப் பூர்வநூல்களில் மூன்று பெயர்கள் வழங்கி வந்திருக்கிறது.

1. தொண்டீரன் நாடு அல்லது தொண்டை நாடு.
2. தண்டகவனம்.
3. வளவனாடு அல்லது வளநாடு.

தொண்டீரனாடு என்னும் பெயர் வருவதற்குக் காரணமென்னவெனில் கைலாசகிரியில் ஆதியிலிருந்த சிவபெருமானுடைய இனத்தானாகிய தொண்டீரனென்னும் சான்றோன் பூர்வத்திலன்னாட்டைக்கைப்பற்றி அவனும் அவன் வம்சத்திலுதித்தவர்களுமதையாண்டு வந்தார்கள். ஆகையால் அன்னாட்டுக்குத் தொண்டீரன் நாடு, தொண்டை நாடென்னும் பெயருண்டாயிற்று.

தண்டகவனம் என்னும் பெயருண்டாகிறதற்குக் காரணமென்னவெனில் தொண்டீரன் வம்சத்தவர் ஆண்டு வந்த நாட்டைச்சூரியகுலத்திலுதித்த தண்டன் பிடித்துக்கொண்டரசாட்சி செய்துவரும் காலத்தில் சுக்கிரனுடைய மகளாகிய அனலையென்பவளை அவன் கற்பழித்தபடியால், அசுர குருவாகிய சுக்கிரனுடைய உத்தரவின்படி மாரியென்னும் அசுரனால் அந்த ராஜ்ஜியம் அழிக்கப்பட்டு வெகுகாலம் பாழாய்க் கிடந்து காடடர்ந்து போயிற்று. அதனால் அதற்கு தண்டகாரணியம், தண்டகவனம் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. இதன் விபரம் வான்மீகி ராமாயணம் உத்தரகாண்டத்தில் பார்க்க. இங்கே சொல்லப்பட்ட தண்டன் சூரியமகாராஜனுடைய பௌத்திரனாகிய இக்குவாகு மகாராஜனுடைய நூறு புத்திரரில் ஒருவன். இவனைப்பற்றி விஷ்ணு புராணம், நாலாமம்சம், இரண்டாமத்தியாயத்தில் பின் வருமாறு கண்டிருக்கிறது.

> "அவர்களிலே விகுக்ஷி, நிமி, தண்டன் என்பவர்கள் முக்கியமானவர்கள். சகுனி முதலிய ஐம்பது பிள்ளைகள் உத்தராபதம் என்கிற வடநாட்டினரசரானார்கள், நாற்பத்தெட்டுப் பேர் தக்ஷிணாபதம் என்கிற தென்னாட்டை யாண்டு வந்தார்கள்."

இந்தத்தண்டன் தான் தொண்டைமண்டலத்தை யாண்டவன். ஆகையால் அந்நாட்டுக்குத் தண்டகவனம் என்னும் பெயருண்டாயிற்று.

வளவனாடு எனும் பெயர் வந்ததற்குக் காரணமென்னவெனில் இராஜேந்திர குலோத்துங்க சோழனுடைய குமாரனாகிய சக்ரவர்த்தியென்பவன் அந்நாட்டைக் கைப்பற்றித் தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தியென்னும் பெயரா லரசாண்டு வந்தான்; சோழனுக்கு வளவனென்னும் பெயரானபடியால் அந்நாட்டுக்கு வளவனாடு அல்லது வளநாடு என்னும் பெயருண்டாயிற்று. சோழனுக்கு வளவனென்னும் பெயருண்டென்று திவாகர சூத்திரத்தாலறியலாம்.

இம்மூன்று இராஜவம்சங்களும் அந்நாட்டிலரசாட்சிசெய்ததென்று திருக்கழுக்குன்ற புராணம் கூறுகிறது.

முக்கணான்கணநாதர்க்குண் முதன்மைத்தொண்டைரனாண்டு
மிக்கதொண்டீர்நன்னாடாய்த் தண்டகவேந்தன்றாங்கி
தக்கதண்டகநன்னாடாய்த் தபனன்மாகுலத்துச்சோழன்
றொக்கதாரத்தொண்டைமான் காத்தது தொண்டைநாடே.

இம்மூன்று குலங்களிலே முதலாவது தொண்டைமண்டலத்தைக்கைப் பற்றினவன் முக்கணனாகிய சிவபெருமானுடைய கூட்டத்தைச்சேர்ந்தவர்களுக்குள் முதன்மையான தொண்டைரனெனப் பார்க்கிறோம். இவர்களே அதிபூர்வகாலத்திலந்நாட்டைக் கைப்பற்றினவர்களானதால் ஷை புராணம், நாட்டுப்படலம், 18-வது கவியில், அவர்களுக்குத் தொண்டைநாட்டு முதுகுடிப்பிறந்த சான்றோர், அதாவது தொண்டைநாட்டிலதிபூர்வகாலங்களில் குடியேறின சான்றோர் என்று கண்டிருக்கிறது. ஆகையால் தொண்டைரன் கூட்டத்தாரும் சிவபெருமானும் சான்றோர் என்றறியலாம். இதற்கு மேற்கோள்:—

கொய்தளவுகுத்தமெல்லென் கொழுமலர்க்குப்பைநாப்பண்
பெய்தனகவரிப்பாலும் பிரசமும்பழத்தின்சேறு
மொய்தரத்தொண்டைநாட்டு முதுகுடிப்பிறந்தசான்றோ
ரெய்தியவிருந்தையூட்டு மில்லெனப்பொலிந்தசோலை.

இத்தொண்டை மண்டலத்து முதலரசனாகிய தொண்டைரன் சான்றோனெனப்பார்த்தோம். அவனும் சிவபெருமானைப்போலவே அமுதகுலத்தவனென்று அவன்பெயரே தெரிவிக்கும்: தொண்டைரனென்றால் அமுதகுலத்தவனென்றுபொருள் (தொண்டி-பனையமுது). தொண்டைமண்டலம் என்றால் அமுதகுலத்தவர் நாடு என்று மூலபொருள். அந்த அமுதகுலத்தவருக்கே சான்றோர் எனும் பெயர் வழங்கியதென்றும் சிவபெருமானும் அதே குலத்தைச் சேர்ந்தவரென்றும் ஷை ஆதாரம் தெளிவுறக்காட்டும். சான்றோரில் சிவபெருமான் மிகவும் சிறந்த சான்றோனானபடியால் அவர் குலத்தவர்களாகிய தொண்டைமண்டலச்சான்றோர் மிகவும் சிறந்தவர்கள் என்று ஔவையார் கூறுகிறார்.

வேழமுடைத்து மலைநாடுமேதக்க
சோழவளநாடு சோறுடைத்து—பூழியர்கோன்
தென்னாடுமுத்துடைத்துத் தெண்ணீர்வயற்றொண்டை
நன்னாடுசான்றோ ருடைத்து.

ஆகையால் சிவபெருமான் சான்றோர் குலத்தவரென்றறிக.

32. சிவபெருமான் சான்றோர் குலத்தவர் என்று காட்டும்படிக்கான வேறோர் ஆதாரம் பார்க்கலாம். சிவபெருமானுடைய குமாரனாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுள் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள சிவகிரியிலிருந்தார் என்றும், திருப்பரங்குன்றத்திலிருந்த விட்டுணுவின் மகளும் இந்திரன் நாட்டில் வளர்ந்தவளுமாகிய தெய்வயானையை மணம் புரிந்து சிறிது காலம் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த பின்பு திருநெல்வேலி நாட்டிலுள்ள திருச்செந்தூர் பட்டணத்துக்கருகாமையிலுள்ள மந்திரவெள்ளி

மலைச்சாரலில் தினைப்புலம் காத்துக்கொண்டிருந்த வள்ளியை நாரதருடைய தூண்டுதலின் மேல் சேர்த்துக்கொண்டாரென்றும் அதனால் தெய்வயானை திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ள தன் தகப்பன் வீட்டுக்குச்சென்று தன் பிந்திய காலத்தைக் கழித்தாளென்றும் 131 முதல் 134-வது பக்கங்கள் வரை பார்த்தோம். சுப்பிரமணியர் விட்டுணுவின் மகளாகிய தெய்வயானையைக் கலியாணம் செய்ததால் அவருக்கு

மாயோன்மருகன்

அதாவது திருமாலின் மருமகனென்றும்

தெய்வயானைகாந்தன்

அதாவது தெய்வயானையின் எஜமானென்றும், அவர் வள்ளியை மணம் புரிந்ததால் அவருக்கு

வள்ளிமணாளன்

அதாவது வள்ளியின் புருடனென்றும் பெயர்களுண்டென்று சதுரகராதியாசிரியரும் கூறுகிறார். சுப்ரமண்யர் மாலை, 29 வது கவியிலும், சுப்பிரமணியருக்கு வள்ளியும் தெய்வயானையும் மனைவிகள் என்று கூறியிருக்கிறது.

காலையுமாலையுமனுதினமுனையே கந்தாவென்றுயானினைக்க
வாலையும்வயதாய்வாளுடன் வருவாய் வள்ளிதெய்வானைமணவாளா
காலையுமாலையுமனுதினம்வந்து காட்சியுமோட்சமுங்கொடுப்பாய்
சோலையங்கிளிபோல்வாய்திறந்தோர்மொழி சொல்லையாசுப்ரமண்யனே.

இவர்களிருவரில் தெய்வயானையென்பவள் விட்டுணுவின் மகளானதாலும், விட்டுணு சிவபெருமானுக்கு இனத்தானானபடியாலும், சிவபெருமான் சான்றோனானபடியாலும், தெய்வானையும் சுப்பிரமணியக்கடவுளும் சான்றோர் குலத்தவர்கள். வள்ளியோ அக்குலத்தவளல்ல. வள்ளி சான்றோர் குலத்தவளாயிருந்தால் தெய்வானை சிவகிரியை விட்டுத்தன் தகப்பனுடைய வீடாகிய திருப்பரங்குன்றத்துக்குப் போகமாட்டாள். ஏனென்றால் சான்றோர்குல பூர்வ அரசர்களுக்குள்ளே அநேகம் பெண்களை மணம் புரியும் வழக்கமிருந்ததாகத் தெளிவாயறிகிறோம். ஆகையால் சுப்பிரமணியர் இரண்டாம் தாரமாக ஒரு பெண்ணைச் சேர்த்துக்கொண்டதால் தெய்வானை தன் பர்த்தா வீட்டை விட்டுப்போகாமல், ஈனஜாதிப்பெண்ணை அவர் சேர்த்துக்கொண்டபடியால் தான் விட்டுணுவின் மகள் வருத்தமடைந்து தகப்பன் வீடு போய்ச்சேர்ந்தாள். தெய்வயானைக்குப் பிள்ளை யுண்டானதாகத் தெரியவில்லை. வள்ளியோ ஜாதியில் குறத்தி. வள்ளி குறத்தி என்று பின்வரும் பலநூல் ஆதாரங்களாலறியலாம்.

சுப்ரமண்யர் மாலை,

5-வது கவி.

தூறமகளானவள்ளியைச்சேர்ந்த குமரனேஅறுமுகக்கந்தா
குருவென்னநீயும்அனுதினவரமுங் கொடுத்திடும்பவுசுபாக்கியங்கள்
கரத்தினில்வடிவேலெடுத்திடுந்துரையே கடாட்சம்வைத்தெனக்கருள்வாயே
அரகராமுருகாசரவணபவனே அருள்தருஞ்சுப்ரமண்யனே.

வள்ளியம்மன் கும்மி,

53-வது கவி.

மெய்யனே நாங்கள் குறவர்குலம் வள்ளி
வெள்ளியங்கிரிக்கு யெங்கள் தலம்
ஐயனே சித்தூர் வனவாசம் நல்ல
யாகமலையிற் புனல்வாசம்.

இங்கே வள்ளி நாரதமுனியிடம் தான் குறமகள் என்று சொல்லுகிறுள்.

முருகர் ஒயிற் கொம்மிப்பாடல்,

97-வது கவி.

வாலசுப்பிர மண்யவேலருமிப்படி
மயங்கி மெத்தையிலே சாய்ந்தார்
மானுர்சுக—மீனுர் விளி
றேனுளிது—காணுமலே
மாது தெய்வானையுமோடி வந்தாள்.

98-வது கவி.

அருகினில்நின்ற நாரதரைக்கண்டு
அன்னை தெய்வானையுமென்ன சொல்வாள்
ஆதியிற்கப—டாவித்ததுன்
சாதியிற்றெழிலோ—வுமக்கிது
அருந்தவமுனிவோர்க்கழகோ.

99-வது கவி.

அன்னை தெய்வானையே சொல்லுவேன்கேளம்மா
அடியேன் மேலொரு தோஷமில்லை
ஆரும்படை—வீடும்வினை
யாடுங்குகை— நீருஞ்சுனை
யாடிசுற்றி வரும் வழியில்.

100-வது கவி.

வேள்விமலையெனுங் கானகத்திலங்கே
வேடர்குலக் குறவள்ளி தன்னை
விரிவாகிய—பரிபூரண
மதிபோலவே—சதுராயொரு
மின்னைக்கண்டேனென்று சொன்னதல்லால்.

101-வது கவி.

மங்களமாங் குறமானை யையநீர்
மாலையிடுமென்று பேதகமாய்
வடிவேல்விளி—மடமாதையு
மடியாளுமக்—கடியாளென
வாயினுற் சொல்லவு மில்லையம்மா.

* * *

110-வது கவி.

என்னினும் பார்க்கவதிசயமோ வந்த
வேனற்றுறத்திமே லிச்சைகொண்டீர்
எங்கும்புகழ்—மாதோவிவ
ளெங்குங்கிடை—யாதோசொலும்
என்னசொல்லி யினியாவதென்ன.

கூர்மபுராணம், பாயிரம், கடவுள்வணக்கம்,
முருகக்கடவுள்.

கள்வாய்மடுத்துப் புரையேறிக்கனைத்துக் குமட்டியெதிரெதிர்க்கும்
புள்வார்கடப்ப நறுந்தெரியல்புரளுந் தடந்தோள்வரையனைத்தும்
வெள்வேலெனெடுங்கட் றுறத்திமுலைவேழ முழக்கக்களிகூருந்
தள்ளாமதுகை முருகனிருசரண மெமதுதலைக்கொள்வாம்.

அருணகிரிநாதர் அருளிச்செய்த திருப்புகழ்.

தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன—தனதான

இறுகு மணிமுலை மருவு தரளமு
மெரியு மெழுமதி ... ... நில்வாலே
யிரவி லெனதுயர் கவர வருகுயி
லிசையு முறுகட ... ... லலையாலே
தறுக ணதிபதி மதனன் விடுகொடு
சரமு மினியெனை ... ... யணுகாதே
தருண மணிபொழி லருணை நகருறை
சயில மிசையினில் ... ... வரவேணு
முறுகு திரிபுர மறுகு கனல்எழ
முறுவ லுடையவர் ... ... குருநாதா
முடிய கொடுமுடி யசுரர் பொடிபட
முடுகு மரகத ... ... மயில்வீரா
குறவர் மட்மக ளமிர்த கனதன
குவடு படுமொரு ... ... திருமார்பா
கொடிய சுடரிலை தனையு மெழுகடல்
குறுக விடவல ... ... பெருமாளே.

படிக்காசுத்தம்பிரான்

சின்னஞ்சிறுபிள்ளை செங்கோட்டுப்பிள்ளை சிவந்தபிள்ளை
பொன்னன்மணிப்பிள்ளை பூலோகமெங்கும் புகழும்பிள்ளை
சொன்னனெஞ்சுழல்கின்ற சூரனைவென்ற சொக்கேசர்பிள்ளை
வன்னக்கிளிப்பிள்ளை செந்திக் றுறத்திக்குமாப்பிள்ளையே.

காசிக்கலம்பகம்,

41-வது கவி.

அழகுதுயில்குங்குமக் கொங்கையணங்கே யெங்களருட்காசிக்
தழகர்மகற்கு மகட்கோடுத்த குடியிற்பிறந்த குறமகள்யான்
ஒழுகுதொடிக்கைக் குறியுமுகக்குறியுந் தருமொள்வளைக்குறியும்
புழுகுமுழுகுமுலைக் குறியுமுடையாரவர் பொற்புயந்தானே.

இவ்வாதாரங்களினாலே வள்ளியம்மாள் குறமகள் என்று அறிகிறோம். குறவர் பூர்வத்திலிருந்த நான்கு சுத்த சாதியைச்சேர்ந்தவர்களல்ல. உயர்குலத்தாய்க்கும் இழிகுலத்தந்தைக்கும் பிறந்தவர்களாகிய பிரதிலோமர் என்னும் வகுப்பிற்சேர்ந்த விராத்தியர் என்னும் கீழ்மக்கள் பிரிவைச்சேர்ந்தவர்கள். சாதிநூல் எழுதிய திருவாரூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் இவர்களைப் பிரதிலோம விராத்தியர் வகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறார்.

குறவர்.

மன்றாடவணிகர்மாதை மருவிடவந்தமைந்தர்
குன்றாதகுன்றில்வாழுங் குன்றவராகிக்குன்றில்
பொன்றாதபொருளனைத்தும் புவிதனிற்கொணர்ந்துவிற்றே
மன்றாடமரைமானேன மடர்த்திடும்வேட்டைசெய்வார்.

இக்குலந்தைச்சேர்ந்த வள்ளியைச் சுப்பிரமணியர் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள திருச்செந்தூரில் மணம் செய்தார் என்று நூல்கள் பகர்கின்றன. தென் திருநெல்வேலியில் தற்காலத்திலும் குறவச்சான்றார் என்னும் ஓர் பிரிவார் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் குறத்தியாகிய வள்ளிக்குச் சான்றானாகிய சுப்பிரமணியரால் பிறந்த பிள்ளைகளின் மரபினர் என்பது ஐதிகம். அவர்களுக்குக் குறவக்குலம் என்றும் குறவ வம்சம் என்றும் பெயர்.

இவ்வாறு குறவச்சான்றோர் தென் திருநெல்வேலிப் பக்கங்களிலிருப்பதாலும், அதேயிடத்தில் சுப்பிரமணியக்கடவுள் குறத்தியாகியவள்ளியை மணம் புரிந்தார் என்று நூல்கள் பகருகிறதினாலும், அம்மரபிலிவர்கள் தோன்றினார்களென்று ஐதிகமிருப்பதினாலும், சுப்பிரமணியர் சான்றோனென்று அவருடைய பிதாவாகிய சிவபெருமானுடைய குலத்தவருக்கு வழங்குகிற

"முதுகுடிப்பிறந்தசான்றோர்"

என்னும் பெயராலும், அவருடைய தாயாகிய பார்வதி தேவியாருக்கு வழங்கிய

"சான்றோரின் குலதெய்வம்"

என்னும் பெயராலும் தெளிவாய்த் தெரிகிறபடியாலும், குறவக்குலச் சான்றோர் சுப்பிரமணியருக்கு வள்ளியிடமுதித்தவர்கள் மரபினர் என்னும் ஐதிகமானது உண்மை என்றும், சுப்பிரமணியரும் அவருடைய பிதாவாகிய சிவபெருமானும் சான்றோர் குலத்தவர்கள் என்பதற்கு குறவக்குலச்சான்றோரே ஒரு அத்தாட்சியாகஇருக்கிறார்களென்றுமறிக.

33. சிவபெருமான் பதினெண்வகை ஆயுததாரி என்று பார்க்கிரேம்.

திருவிளையாடற் புராணம், திருமணப்படலம்,
111-வது கவி.

கண்ணுதற்பிரான்மருங்கிரு கடவுளர்கப்பு விட்டெனத்தோன்றும்
வண்ணமுத்தலைப்படை யெடுத்தொருகுட வயிறுடைப்பெரும்பூதம்
பண்ணவப்பதினெண் படைக்கலழந் தன்பக்கமாச்சேவிப்ப
வண்ணன்முச்சுடர்முளைத் தொருவரைநடந் தனையதோர்மருங்கெய்த.

இதே பிரகாரம் சான்ரேர்புராணம், பாயிரப்படலம், 6-வது கவியில் சான்ரேரைக்குறித்து வரிசையாய்ப் பதினெட்டாயுதமும் பெற்ரேர் என்று விளம்பியிருக்கிறது :—

ஒருகாலங்கற்ரேருக்குதவிசெய்யும் புகழாளருலகம்போற்ற
வருநதியின்குலமரபோர்வரிசையாய்ப் பதினெட்டாயுதமும்பெற்றேர்
பொருபடையிலெதிரேறிமதியாமல் வெற்றிகொண்டபொய்யில்லாதோ
ரிருவகையாய்வருசனங்களடிவணங்கக் கயிலாயத்தேகினுனே.

இத்தன்மையாகப் பதினெண் வகைப்படைக்கலமும் அணிந்திருந்த சான்ரேனுகிய சிவபெருமானின் குலத்தவர்களுக்கே பதினெட்டாயுதமும் பெற்ரேர் என்னும் பெயர் பொருந்தியதாயிருக்க, தற்காலத்திலும் தென்பாண்டி நாட்டிலுள்ள சான்ரேருக்குக்

கருக்குப்பட்டயச்சான்றேர்

எனும் பெயர் உலக வழக்கத்திலுமுபயோகிக்கப்பட்டும் வந்திருக்க, "ஓதலார்க்கில்லை உணர்வொடு ஒழுக்கமும்" என்னும் கவியில் குறிப்பிடப்பட்ட, வேத முதலான நூல்கள் ஓத அக்கற்ற சூத்திரர் தமிழ் பண்டிதர்களென்னும் பெயரிட்டுக்கொண்டு வெளியேறின இக்காலத்தில், 'குலத்தளவேயாகும் குணம்' என்னும் ஆன்ரேர் மொழிக்கிசைய, பத்தொன்பதாவது நூற்ருண்டில் உயர்குலமாக்களுடன் சேர்க்கப்பட்ட சூத்திரராகிய கீழ்மக்கள், தங்களுடைய நுண்ணறிவை எடுத்துக்காட்ட ஆரம்பித்துக் கருக்குப்பட்டயச்சான்ரேர் என்னும் பெயரைத்தம் குலத்தளவாகக்குறுக்கிக்

'கருக்குமட்டைச்சாணர்'

என்று தாம் கற்றுக்கொடுக்கும் அங்கிலேயருக்குப்புகட்டி, அதனுல் தங்கள் குலத்தையும் நுண்ணறிவையுமே காட்டி, அங்கிலேயரை வஞ்சித்து, அவர்களிலும் சிலர் தாம் போதிக்கப்பட்டபடியே கருக்குமட்டைச்சாணர் (Shanar of the stem of the palmyra leaf) என்றெழுதியிருப்பதைப்பார்க்கில், இப்பாதகர்களாகிய சூத்திர அறிவிலிகளால் எவ்வளவோ சத்தியங்கள் மறைக்கப்பட்டுப் போகிறதென்றெண்ண இடமுண்டானபோதிலும், கீழ்மக்களோடு சமமாய் நின்று வாதாடுவது மேன்மக்களுக்குக் குறைவென்றெண்ணி அவற்றைக்கவனியாதிருப்பதே மேன்மக்களுக்குப் பொருந்தியதெனச் சான்ரேரிலநேகர் வெளி

யிடுமபிப்பிராயங்கள் உசிதமே. வேதாகம புராண இதிகாசங்களைச் சமூலமாய்க் கீழ்மக்கள் ஒழித்தாலன்றி சான்றோர் குல மேன்மையைக் குறைக்க அவர்களால் முடியாதென்று அவர்கள் குலத்துக்குறிய நுண்ணறிவானது அவர்களுக்கின்னும் போதிக்காவிடின், அது ஒரு பெரியரும் வியப்பாம்.

34. சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவரென்றும், சான்றான் என்றும் பார்த்தோம். இனி அவருக்கு நாடான் என்னும் பெயரும் வழங்கினதாகப் பார்ப்போம். நாடான் என்னும் பெயரானது நாடு என்னும் பெயரிலிருந்து தோன்றிய பகுபதம். அத்துடன் ஆன் விகுதி சேர்ப்பதால் நாடான் என்றும், அன் விகுதி சேர்ப்பதால் நாடன் என்றும் ஆகிறது.

சூது + ஆட்டம் = சூதாட்டம்

என்று வருகிற வண்ணம்

நாடு + ஆன் = நாடான்

நாடு + அன் = நாடன்

என்று பொருந்தி வருகிறது. யாழ்ப்பாணத்தகராதியில் நாடன் என்பது சூரியகுல சோழ ராஜாக்களுடைய பட்டப்பெயரென்றும், சந்திரகுல பாண்டிய ராஜாக்களுக்கு நாடான், நாடன் என்னும் இரண்டு பெயர்களும் பட்டப்பெயர்களென்றும் கண்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்பெயர்களோ தென்னாட்டிலிருந்த சூரியசந்திரகுல அரசர்களுக்கு மாத்திரமல்ல வடநாட்டிலுமிருந்த சூரியசந்திரகுல அரசர்களுக்கும் பட்டப்பெயர்கள். இவ்விருகுலங்களுக்கு மாத்திரமல்ல சுரர்குலத்தரசர்களுக்கும் மற்றும் சான்றோர் குலத்துப் பூர்வ ராஜாக்களுக்கும் இது பட்டப்பெயரெனப்பின்னால் எடுத்துக்காட்டப்படும். அந்த ராஜ்ஜியங்களெல்லாம் ஜீரணித்துப்போன இக்காலத்தில் அந்தப்பூர்வ அரசர்களின் குலத்தவர்களாகிய சான்றார் என்னும் சாணார் இப்பட்டப்பெயர் தரித்துவருகிறார்கள். 1891- வருஷத்துசனசங்கை ரிப்போர்ட்டு, சென்னை இராஜதானி 13-வது வாலியூம், 297-வது பக்கத்தில்,

"தென்னாட்டிலுள்ள சாணாருக்கு நாடான் என்றும், வடநாட்டிலுள்ளவர்களுக்குக் கிராமணி என்றும் பட்டப்பெயர்"

என்பதாகக் கண்டிருக்கிறது. இது நிற்க.

சிவபெருமானுக்கு நாடான் என்னும் சான்றார்குலப்பட்டப்பெயர் வழங்கியதற்கு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், வரகுணனுக்குச் சிவலோகங் காட்டிய படலம்,
12-வது கவி.

ஆனவிரதநெறியா லிரண்டைந்துவைகல்
வானாடனையம்முறையாய் வலஞ்செய்துவந்தா
யானலதற்குவழி காட்டுமென்றையர்கூறப்
போனானரசன்புனிதன் திருக்கோயில்புக்கான்.

வரகுணபாண்டியன் சிவபெருமானுடைய கோவிலைச்சுற்றிப் பிரதக்ஷிணம் செய்தால் அப்பாண்டியன் அந்தணனைக்கொன்ற பழி நீங்கும்படியான வழியைச் சிவன் காட்டுவார் என்று பொருள். இக்கவியில் சிவபெருமானுக்கு வானாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

வானாடன் = வான் + நாடன்,
= மேன்மை + நாடான்,
= மேன்மக்கள் குல நாடான்,
= சான்றோர்குல நாடான்,

என்று பொருள். சென்னை இராஜதானி அரசாட்சிப் புஸ்தகம் (1886) 1-வது வாலியூம், 120-வது பக்கத்தில் தமிழர்கள் தங்களரசர்களுடைய இயற்பெயர் சொல்லுகிறதில்லை, பட்டப்பெயரே சொல்லுகிறதவர்கள் வழக்கம் என்கிறார். இந்த வழக்கம் தற்காலத்திலுமிருந்து வருகிறது. ஐரோப்பிய குருக்கள், கலெக்டர்கள் முதலான பெரியோரை முதலாய்த் தமிழர்கள் பாதிரித்துரை, கலெக்டர் துரை என்பார்களேயன்றி பேர் சொல்லத்துணிகிறதில்லை. அதே பிரகாரம் சிவபெருமானையும் சிவநாடன் என்று பெயர் சொல்லாமல் மேன்மக்கள்குல நாடான், சான்றோர்குல நாடான் என்று சொல்லியிருக்கிறது என்றறிக.

சந்தனப்பொதியச் செந்தமிழ்முனியுஞ்
சௌந்தரபாண்டிய னெனுந்தமிழ்நாடனுஞ்
சங்கப்புலவருந் தழைத்தினிதிருக்கு
மங்களப்பாண்டி வளநாடென்ப.

(Vide under செந்தமிழ் நாடு in "A Dictionary Tamil and English" by V. Visvanatha Pillai).

பாண்டிநாடே செந்தமிழ் நாடென்று கூறும் இக்கவியிலும் சௌந்தர பாண்டியன் என்னும் சிவபெருமானுக்குத்

தமிழ்நாடன்

என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. இதற்கு

(*a*) அமுதகுலநாடான் (தமிழ்—பனையமுது) என்றும்,
(*b*) தமிழ் வழங்கும் தேசத்தையுடைய நாடான் என்றும்

பொருள் கூறலாம். இவ்விரண்டு தாற்பரியங்களும் சிவபெருமானுக்குப் பொருந்திய தாற்பரியங்கள் தான்.

சிவபெருமானுக்கு நாடன் என்னும் சான்றோர்குலப்பட்டப்பெயர் வழங்கியதற்கு வேறோர் உதாரணம் கூறுவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், பாயிரம்,

29-வது கவி.

அல்லையீதல்லையீதென மறைகளுமன்மைச்
சொல்லினாற்றுதித்திளைக்கு மிச்சுந்தரநாடற்
கெல்லையாகுமோவென்னுரை யென்செய்கோவிதனைச்
சொல்லுவேனெனுமாசை யென்சொல்வழிகேளா.

இக்கவியில் சிவபெருமானுக்குச் சுந்தரநாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்கு

(a) சவுந்தரபாண்டிய நாடான் என்றும்

(b) அழகிய நாடான் என்றும்

பொருள் கூறலாம்.

ஆகையால் அமுதகுலத்தவரும் சான்றோனுமாகிய சிவபெருமான் நாடாக்கள் குலத்தவரென்றறிக. வாசிக்கும் நண்பரே! சமதிநாடாக்கள் சிவன் கோவிலுக்குள் போகலாமா?

——(:o:)——

XII-வது அத்தியாயம்

மூவேந்தர் குலவிளக்கம்.

1. மூவேந்தர் ஒரே மரபினர். 2. சேரன், குடநாடன், கொங்கன், குட்டுவன், கேரளன் என்பவற்றின் மூலபொருள். 3. சேரனுடைய மாலை. 4. சேரனுடைய குதிரையின் பெயர். 5. சேரன் கொங்கர்கோன், பெண்ணைநாடன், பொருனைத் துறைவன், பாகைவேந்தன். 6. சேரன் கொல்லிமலை நன்னாடான். 7. சேரன் வானவன், வரமன். 8. சேரன் மரபினர் தியர். 9. சோழன் புனனாடன், காவிரிநாடான், சோனாடான், பொன்னிநாடன், ஈழநாடன், பொன்னிநாடவன். 10. சோழன் சான்றோன் சதுரகராதி, திவாகரம், உவின்சுலோ, சமஸ்கிருத

நிகண்டு; ஈழக்குலச்சான்ருர், சோழனுயர்குலம். 11. சூரியகுலத்தரசர் அமுதகுலத்தவர், சுக்கிரீவன். 12. ஈழன். 13. சுராபாண்டியன். 14. சூரியமகாராஜன். 15. தண்டன். 16. சாண்டிகள். 17. சோமசேகரன். 18. பாண்டியன் தென்னர் மரபினன். 19. மதிக்குலம். 20. சிவன் பாடிய கவி. 21. தமிழ்நாடான், பாண்டிநாடான், தென்றனுடன், கன்னிநாடன், பொருநைநாடன், வையைநாடன், வைகைநாடன், கன்னிநாடவன், வையைநாடவன், தொண்டைநாடன், காட்டையுடைய நாடான், அருவிகளையுடையநாடான், மலைகளையுடைய நாடான்.

சிவபெருமான் தென்பாண்டி நாட்டிலரசாண்ட ஓர் பூர்வீக அரசனென்றும், அவர் அமுதகுலமென்னப்படும் சான்ருேர் குலத்திலுதித்த நாடான் என்றும் முந்தின அத்தியாயத்தில் விளக்கிக் காட்டினேம். அக்குலத்திலுதித்த முக்கியமான மூன்று இராஜ கிளைகளாகிய சோமசூரியாக்கினி குலத்தரசர்களை இந்த அத்தியாயத்தில் விளக்கிக்காட்டுவோம். அக்கிளைகளாவன :—

A.—அக்கினிகுலசேர ராஜாக்கள்.

B.—சூரியகுலசோழ ராஜாக்கள்.

C.—சந்திரகுலபாண்டிய ராஜாக்கள்.

இம்மூன்று பிரிவினரும் ஏககுலத்தவர்கள். டாட் (Dr. Tod) ஆசிரியர் எழுதிய இராஜபுதன சரித்திரத்தின் இராஜ பரம்பரையட்டவணையில் கலிங்கன், சேரன், சோழன், பாண்டியன் என்னும் அரசர்கள் குருசுனன் என்னும் இராஜனுடைய பிள்ளைகள் என்று கண்டெழுதியிருக்கிருர். இம்மூன்று குலங்களின் வம்ச வரிசையட்டவணையைப் புராணங்களில் கூறியபடி முன்னே நாம் எடுத்துரைத்திருக்கிருேம். அதிலும் அவர்கள் ஒரே மரபினரென்று விளங்கும். சந்திரகுல அரசனுகிய மருத்தனுக்கு அண்டர்தீரன் (அண்டீரன்) என்னும் குமாரனிருந்ததாகவும், அந்த அண்டர்தீரனுக்குச் சேரசோழ பாண்டியர்கள் புத்திரராக சனித்தார்கள் என்றும் இந்து நூல்களில் சில கூறுகின்றன. எது வாஸ்தவமாயிருந்தபோதிலும், அம்மூவேந்தரும் ஒரே குலத்திலுதித்தவர்களென்பதை ஆக்ஷேபிக்கிறவர்களில்லை. அவர்கள் குலமென்னவென்று பார்ப்போம்.

A. அக்கினிகுல சேரராஜாக்கள்.

2. சேந்தன் மகாராஜனியற்றிய திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 21வது சூத்திரத்தில் சேரனுடைய பட்டப்பெயர்கள் கூறியிருக்கிறது. அவையாவன :—

கோச்சேரன் பெயர்.

பூழியனுதியன் கொங்கன் பொறையன்
வானவன் குட்டுவன் வானவரம்பன்
வில்லவன் குடநாடன் வஞ்சிவேந்தன்
கொல்லிச்சிலம்பன் கோதை கேரளன்
போந்தின் கண்ணிக்கோன் பொருனைத்துறைவன்
சேரலன் மலயமான் **கோச்சேரன்பெயரே.**

இக்கவியில் சேரனுக்கு குடநாடன் என்னும் பெயர் வந்திருக்கிறது.

குடநாடன்=குடம்+நாடன்

குடம் என்றால் அமுதகும்பமாகிய குடுவைக்கும் பனைவெல்லமென்னும் கருப்புக்கட்டிக்கும் பெயர்.

"குடநகர் பசுவேரர்கூத்துக் கும்பமேகரும்பின்கட்டி"
(நிகண்டு)

என்னும் சூத்திரத்தாலறிக. கும்பம் என்றால் அமுதகும்பம் என்னும் குடுவை. குடம் என்னும் பதத்துக்கு குடு என்பது மூலபதம். குடுவையுடையது குடம். குடு என்றால் பனையமுது (சதுரகராதி). ஆகைலால் குடம் என்றால் பனையமுதை வைக்கும் பாத்திரம், அமுத கும்பம், குடுவை என்று மூலபொருள். கரும்பின்கட்டி என்றாலும் கருப்புக்கட்டி என்றாலும் பனைவெல்லத்தையே குறிக்கிறதென உவின் சுலோ அகராதி கூறுகிறது. (273-வது பக்கம் பார்க்க). ஆகையால் சேரனுக்கு வழங்குகிற குடநாடன் என்னும் பெயருக்கு

அமுதகுலநாடான்
பனைவெல்லமுற்பத்திசெய்யும் குலத்தவனுகிய நாடான்

என்று பொருள். சேரன் அமுதகுலத்தவன் என்று அவனுக்கு வழங்கிய பற்பல பெயர்களே தெரிவிக்கும் :—

a. **சேரன்.**—சேரா-பனையமுது
சேறு-பனையமுது (சதுரகராதி)

b. **கோங்கன்.**—கொங்கு-பனையமுது (சதுரகராதி)

c. **குட்டுவன்.**—குடு-பனையமுது (சதுரகராதி)

d. **கேரளன்.**—கேரம்-தென்னமரம்.

சேரா, கேரம் என்னும் பெயர்களுக்கு நாம் மேலே கூறிய தாற்பரியம் சென்னை இராஜதானி அரசாட்சிப்புஸ்தகம் 1-வது வாலியூம், 126, 127-வது பக்கங்களில் கண்டிருக்கிறது :—

"The name Chera like Pandya means, in ancient Tamul, toddy or palm juice"

"In Malayalam 'Keram' means the cocoanut-palm."

இவற்றின் மொழி பெயர்ப்பு.

"பாண்டியனைப்போல, சேரன் என்னும் பதத்துக்கும், பூர்வ தமிழில் பதிநீர் என்னும் பனையமுதென்று பொருள்."

"மலையாளத்தில் கேரம் என்றால் தென்னமரம்" என்று பொருள்.

இவ்வாதாரங்களால் சேரன் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம்.

3. மேலும் மேலே கூறிய திவாகர சூத்திரத்தில் சேரனுக்கு

"போந்தின் கண்ணிக்கோன்"

என்னும் பெயர் கண்டிருக்கிறது. அதற்குப் பனம்பூவை மாலையாக அணிந்த அரசன் என்று பொருள். போந்து—பனை; கண்ணி-பூமாலை; கோன்—அரசன். இதே பிரகாரம் திருவிளையாடற் புராணத்திலும் சேரனை

a. போந்தின் கண்ணிச்சேரன்

b. போந்தின் கண்ணிச்சேரமான்

c. பெண்ணையந்தொங்கலான்

(பெண்ணை—பனை ; அம்—அழகிய ; தொங்கல்—பூமாலை) என்று விளம்பியிருப்பதைப்பார்க்கலாம்.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்த படலம்,
33-வது கவி.

வான்வழிவந்தமூன்று மன்னரும்பொன்னுடெய்தி
யூன்வழிகுலிசவைவே லும்பர்கோன்மருங்கிற்புக்கார்
தேன்வழிபோந்தின்கண்ணிச் சேரனுமார்த்தார்வேந்துங்
கான்வழிதாருநாடன் காட்டியதவிசின்வைக.

இக்கவியில் அமுது வழிகின்ற பனம்பூவாகிய அலவரையை மாலையாக வுடைய சேரன் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஷை புராணம், திருமுகங் கொடுத்த படலம்,
9-வது கவி.

கோமகனினையசெய்தி யறியுமேற்கோசங்காப்போர்க்
காமுறுதண்டநின்போ லன்பகத்தெம்மைவைத்த
தேமருபோந்தின்கண்ணிச் சேரமான்றனக்கிப்போது
நாமொருமுடங்கறீட்டி நல்குவம்போதியென்னு.

குறிப்பு.—தேம்—பனையமுது.

18-வது கவி.

கங்குல்வாய்க்கண்டவக் கனவைப்பெண்ணையந்
தொங்கலான்றமரொடு சொல்லிச்சேற்கனுள்
பங்கினன்றிருமுகங் கொணர்ந்தபத்திர
னெங்குளான்கொல்லெனத் தேடவெண்ணுவான்.

இக்கவிகளாலும் சேரன் அழுதொழுகும் பனம்பூவை மாலையாயணிந்திருந்தான் என்றறியலாம். இதனாலும் அவன் குலம் விளங்கும்.

4. சேரன் அமுதகுலத்தவனானபடியால் அவன் தன்னுடைய குதிரைக்கும் அமுதவீரன் வாகனம் என்று பொருள்படும் பாடலம் என்னும் பெயரிட்டிருக்கிறான். பாடலி என்றால் பனையமுது. ஆகையால் சேரன் அமுதகுல வீரன் என்றறிக. சேரன் தன்னுடைய குதிரைக்குக்கொடுத்த பாடலம் என்னும் பெயர் தற்காலத்திலும் நிலைபெற்றுக் குதிரையைக்குறிக்கிறது.

5. தமிழில் மகாபாரதம் பாடிய வில்லிபுத்தூராழ்வார், தமக்கு மிகுந்த செல்வங்கொடுத்து ஆதரித்துத்தம்மைக்கொண்டு பாரதத்தைப் பாடும்படி செய்வித்தவரபதியாட்கொண்டான் என்னும் சேரராஜனை, தாம் பாடிய பாரதத்தில் இடையிடையே புகழ்ந்துபேசிய கவிகளிற் சிலவற்றை, 1898-ஆ சென்னை இராஜதானியில் எப். ஏ., பரீட்க்ஷைக்குக் குறித்த பாரதத்துக்கு உரையெழுதிய சடகோப ராமானுஜாச்சாரியாரும் கிருஷ்ணமாச்சாரியாரும் தாங்கள் எழுதிய உரையின் 8-வது 9-வது பக்கங்களில் பெயர்த்தெழுதியிருக்கிறார்கள். அக்கவிகள் சேரனுடைய குலத்தை விளக்கிக் காட்டுகிறபடியாலும், சேரனுக்குப்பெண்ணைநாடன் என்னும் பெயர் அக்கவிகளில் வருவதாலும், ஷை உரையாசிரியர் எழுதியிருப்பதை இவ்விடம் பெயர்த்தெழுதுவோம்:—

"இவர் தமக்குப்பல செல்வமுங்கொடுத்து ஆதரித்துத் தம்மைக்கொண்டு பாரதத்தைப்பாடும்படி செய்வித்தவரபதியாட்கொண்டானென்னுமரசனை இப்பெருங் காப்பியத்தில் இடையிடையே புகழ்ந்துபேசியுள்ளார்.

'கொடிமதிற் பாகைவேந்தன் கோங்கர்கோன் புரவிக்காலால்
வடதிசையரசர்தங்கள் மாமணிமகுடம்போல
அடலுடைவிசயனொற்றை யம்பினால்மீண்டுஞ்சென்று
படவரவுயர்த்தகோவைப் பண்ணினன்மகுடபங்கம்'

என்னும் பாட்டில், உத்தரகோக்கிரகண காலத்தில் அருச்சுனன் துரியோதனனை ஒரு பாணத்தாற் கிரீடத்தைக்கீழேதள்ளி அவமானப்படுத்தியதற்கு வரபதியாட்கொண்டான் தான் ஏறிப்போருக்குச் செல்கிற குதிரையின் முன் கால்களால் வடக்குத்திக்கிலுள்ள அரசர்களைப்பங்கஞ்செய்வதை உவமை கூறினார்.

'கோவல்சூழ் பெண்ணைநாடன் கோங்கர்கோன் பாகைவேந்தன்
பாவலர்மானங்காத்தான் பங்கயச்செங்கையென்ன
மேவலரெமரென்னுமல் வெங்களந்தன்னில்நின்ற
காவலன்கன்னன்கையும் பொழிந்தது கனகமாரி'

என்கிற செய்யுளில், கர்ணன் யுத்தத்திற்குச் செல்கின்றபொழுது பகைவர் நண்பரென்கிற பேதமில்லாமல் யாவர்க்குந் தானஞ்செய்து வருவதற்கு, வரபதியாட்கொண்டான் தானஞ்செய்தலை ஒப்பிட்டார்.

'நாகையாப்புகழான்பெண்ணை நதிவளஞ்சுரக்குநாடன்
வாகையாற்பொலிதிண்டோளான் மாகதக்கோங்கர்கோமான்
யாகையாட்கொண்டான்செங்கைப் பரிசபெற்றவர்நெஞ்சென்ன
ஓகையாற்செருக்கிமீண்டா ருதிட்டிரன்சேனையுள்ளார்'

என்ற கவியில், தருமபுத்திரரது சேனையிலுள்ள வீரர்கள் வெற்றிகொண்டு மகிழ்ச்சியோடு படை வீட்டுக்கு மீளுதற்கு, வரபதியாட்கொண்டானிடம் வெகுமானம் பெற்றவர்கள் திருப்தியோடு திரும்பிவருவதை உவமை கூறினர்."

வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதத்திலிருந்தெடுக்கப்பட்ட இம்மூன்று கவிகளிலும் வரபதி சேரனுக்கு வழங்கிய மூன்று பெயர்களைமாத்திரம் சற்று கவனிக்கலாம்:—

1. கொங்கர்கோன்.
2. பெண்ணைநாடன்.
3. பாகைவேந்தன்.

கொங்கர்கோன் என்னும் பெயர் சேரனுடைய குல விளக்கப்பெயர். கொங்கு என்னும் பெயருக்குப் பனையமுதெனச் சதுரகராதி யாசிரியர் கூறியிருப்பதைப்பார்த்தோம். மேலே நாம் ஆதாரமாக எடுத்தசென்னை இராஜதானி அரசாட்சிப்புஸ்தகம், 129-வது பக்கத்திலும் கொங்குஎன்னும் பதம் பனையமுதையே குறிக்கிறதெனக்கண்டெழுதியிருக்கிறது.

"Congoo means again in Tamul toddy."

ஆகையால் வரபதிசேரனுக்கு வழங்கிய இப்பெயருக்கு அமுதகுலத்திலுதித்த அரசன் என்று பொருள். மகாபாரதத்தில் கொங்கர்கோன் என்று கூறியதுபோலத் திருவிளையாடற் புராணம், திருமுகங்கொடுத்த படலம், 23-வது கவியில் சேரனைச் சேரர்பிரான் என்று கூறியதைப் பார்க்கிறோம்.

மின்னவிருஞ் செம்பொன்மணி மாடக்கூடன்
மேயசிவன் யாமெழுதி விடுக்குமாற்ற
நன்னர்முகி லெனப்புலவர்க் குதவுஞ்சேர
நரபாலன் காண்கதன்பா ணம்பாலன்ப
ளின்னிசையாழ்ப் பத்திரன்றன் மாடேபோந்தா
ளிருநிதியங் கொடுத்துவர விடுப்பதென்னத்
தென்னர்பிரான் திருமுகத்தின் செய்திநோக்கிச்
சேரர்பிரான் களிப்பெல்லை தெரியானாகி.

இப்படியாக சேரனுக்கு வழங்குகிற கொங்கர்கோன், சேரர்பிரான் என்னும் பெயர்களுக்கு அமுதகுல அரசன் என்று பொருளானபடியால் சேரன் சான்றான் என்றறிக.

பெண்ணைநாடன். தமிழர்கள் தங்களுடைய அரசர்களினியற்பெயர் சொல்லுகிறதில்லை, பட்டப்பெயர்களையே சொல்லுகிறது வழக்கம்,

"It is the Dravidian custom to call rulers by their title and not by any personal name,"

என்று மக்ளீன் துரையெழுதியதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் பெண்ணை நாடன் என்னும் இப்பெயரில் பார்க்கிறோம். இப்பெயரில் வரபதி நாடன் என்று இயற்பெயருடன் குலப்பட்டப்பெயர் சேர்க்காமல் இயற்பெயரை மறைத்துக்குலப்பட்டப்பெயர் மாத்திரம் சொல்லியிருக்கிறது. சேரனுக்கு வழங்கிய பேண்ணைநாடன் என்னும் இப்பெயருக்கு இரண்டருத்தம் கூறலாம்:—

"பெண்ணைதாலம்புல் தாளிபோந்தையென்
றெண்ணியநாமம் பனையெனவிசைப்பர்."

ஆகையால் சேரனுக்கு வழங்கிய பெண்ணைநாடன் என்னும் பெயருக்கு அமுதகுலத்தவனுகிய நாடான் என்பதொருபொருள். வேறொரு தாற்பரியமோவெனில் பெண்ணையாற்றையுடைய நாடான் என்பதே. இவ்வாறு ஈரருத்தமுள்ள பதங்களை உபயோகிக்கிறதே சாமர்த்தியமென்று தமிழ் கவிஞர்கள் ஆதிகாலமுதலெண்ணி வந்திருக்கிறார்கள். ஆனல் அவ்வருத்தங்கள் இரண்டும் அப்பெயரால் குறிக்கப்படுகிறவர்களுக்குப் பொருந்தியதாகவே அவர்கள் கூறிவந்தார்கள். பெண்ணைநாடன் என்னும் இப்பெயரின் இரண்டு தாற்பரியமும் சேரனுக்குப்பொருந்தியவைதான். அவன் அமுதகுலத்திலுதித்த நாடான்; அத்தோடு பெண்ணையாறும் அவன் தேசத்திலோடின நதிகளில் ஒன்று. இதே பிரகாரம் சேரனுக்கு வழங்குகிற குடநாடன் என்னும் பெயருக்கும் நாம் மேலே கூறியபடி அமுதகுலநாடானென்றும், தற்காலத்தில் குடகு (Coorg) என்று சொல்லப்படும் தேசத்தையுடைய நாடான் என்றும் பொருள் கூறலாம். இவ்வீரருத்தங்களும் சேரனுக்குப் பொருந்தியவைகளே. இது தமிழ் வித்வான்களின் சாமர்த்திய வசனம்.

இதே பிரகாரம் சேரனுடைய பெயர்கள்கண்ட திவாகர சூத்திரத்தில் பொருனைத்துறைவன் என்னும் பெயரும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்பெயருக்கும் இரண்டு தாற்பரியம் கூறலாம். பொருனை, பொருணி என்னும் பெயர்கள் திருநெல்வேலியிலிருக்கும் தாம்பிரபொருணி நதிக்குப்பூர்வ நூல்களில் வழங்கிய பெயர்கள். ஆகையால் பொருனைத்துறைவன் என்னும் பெயருக்குத்தாம்பிரபொருணி நதியை நீர்த்துறையாகவுடையவன், அதாவது தாம்பிரபொருணியின் கரைபட்டுமுள்ள தேசத்துக்கு அதிபதியென்பது ஒரு தாற்பரியம். இந்தத்தாற்பரியத்துக்கு தமிழ் நூல்களிலாதாரமிருப்பதாகத்தெரியவில்லை. எப்படியெனில் சேரன் நாட்டெல்லையைப்பற்றித் தற்காலத்தில் அகப்படும் கவிகள் ஒன்றிலும் தாம்பிரபொருணியை சேரநாட்டெல்லையாகக் கூறவில்லை. அந்நாட்டெல்லையைப்பற்றி ஔவையார் பாடிய இரண்டு கவிகள் மாத்திரம் பார்க்கிறோம். அவையாவன:—

வடக்குத்தலம் பழனி வாழ்கிழக்குச் செங்கோடு
குடதிசைக்குக் கோழிக்கூடாகும்—கடற்கரையி
னோரமது தெற்காகு மோரெண்பதிங்காதஞ்
சேரநாட் டெல்கையெனச் செப்பு.

2-வது செய்யுள்.

வடக்குத்தலம் பழனி வான்கிழக்குத் தென்காசி
குடதிசை கொளிக்கூடாகும்—கடற்கரையி
னோரமது தெற்காகு மோரெண்பதிங்காதஞ்
சேரநாட் டெல்கையெனச் செப்பு.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் சேரநாட்டின் வடக்கெல்லை மதுரை ஜில்லாவில் பெரியகுளத்துக்கு நேர்வடக்கும் திண்டுக்கல்லுக்கு வடமேற்காயுமிருக்கும் பழனி ; கிழக்கெல்லை திருநெல்வேலி ஜில்லாவின் மேற்றிசையிலுள்ள செங்கோட்டையும், தென்காசியும் ; மேற்கெல்லை கோழிக்கூடென்னும் கள்ளிக்கோட்டை ; தெற்கெல்லை கடல் என்று கண்டிருக்கிறது. இங்கே தாம்பிரபொருணி நதி சேரநாட்டெல்லையாகச் சொல்லப்படவில்லை. ஆகிலும் டாக்டர் மக்ளீன் துரை கரூர், அவனுசி,சேலம் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள திருநகரி என்னும் பட்டணங்கள் ஒவ்வொரு காலத்தில் சேரனுடைய பிரதான பட்டணங்களாக இருந்ததென்று சொல்வதால் பொருனைத்துறைவனென்னும் பெயருக்கு மேலே கூறிய தாற்பரியம் ஒருவாறு பொருந்துமெனச்சொல்லலாம். வேறொரு தாற்பரியம் என்னவென்றால் சென்னை அரசாட்சிப்புஸ்தகம், 1-வது பக்கத்திலும் சதுரகராதியிலும் பொருணி என்னும் பெயருக்குப்பனையமுதென்று பொருள் கூறியிருப்பதாலும், பொருணி, பொருனை என்னும் இருபெயர்களும் ஒரே பொருளைக்குறிக்கும் பெயர்களாயிருப்பதாலும் பொருனைத்துறைவனென்பதை

பொருணி = பனையமுது
துறைவன் = நெய்தநிலத்தலைவன் } சதுரகராதி

என்று பிரித்து, குடநாடன், பெண்ணைநாடன், கொங்கர்கோன், சேரர்பிரான் என்னும் பெயர்களைப்போல அமுதகுலத்திலுதித்த அரசனென்று பொருள் கூறலாம். இவ்விரண்டு தாற்பரியமும் சேரனுக்குப் பொருந்திய தாற்பரியங்களே.

பாகைவேந்தன். இப்பெயரும் வரபதிசேரனுக்கு வழங்கிய பெயரென்பபார்த்தோம். இதுவும் குலவிளக்கப்பெயரே. பாகையென்றால் பாகு செய்யும் குலம். பாகு என்றால் பனஞ்சருக்கரை, பனைவெல்லம். ஆகையால் பாகைவேந்தனென்றால் பனைவெல்லமுற்பத்திசெய்யும் குலத்தரசன், அதாவது, அமுதகுலத்தரசன், சான்றானென்று பொருள்.

6. சேரனுக்கு நாடனென்னும் அமுதகுலத்தவர் பட்டப்பெயர் வழங்கியதெனப்பார்த்தோம். நாடானென்னும் பெயரும் வழங்கியிருப்பதாகப்பார்க்கலாம். சேரன் பெயர்களைக்காட்டும் திவாகர சூத்திரத்

தில் கொல்லிச்சிலம்பனென்னும் பெயரும் கண்டிருக்கிறது. கொல்லிச் சிலம்பனென்றால் கொல்லிமலையையுடையவனென்று பொருள், சிலம்பு—மலை. டாக்டர் மக்ளீன் துரையும் இப்பெயரைக்குறித்துப்பின் வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:—

"Among the titles given in poetical works to the Chera kings are Malayamaun or ruler of the western hills, and Colliverpan or ruler of the Collamullays now in 'Salem."

இதன் தாற்பரியம்.

"சேர ராஜாக்களுக்குக் காவியங்களில் கூறிய பெயர்களில் மலையமான், கொல்லிவெற்பன் என்னும் பெயர்களுமுண்டு; மலையமான் என்றால் குடதிசை மலையரசன் என்றும், கொல்லிவெற்பன் என்றால் தற்காலத்தில் சேலத்திலிருக்கும் கொல்லமலைகளுக்கரசன் என்றும் பொருள்" என்பதாம்.

கல்வியிற் பெரியவர் கம்பர் என்னும் சூரியகுல சிற்றரச கவிஞரும் பின் வருமாறு சேரனை விளித்திருக்கிறார்:—

காதமிருபத்து நான்கொழியக் காசினியை
ஓதக்கடல்கொண் டொளித்ததோ—மேதினியிற்
கோல்லிமலைத் தேன்சொரியுங் கொற்றவா நீமுனைந்தால்
இல்லையோ வெங்கட் கிடம்.

தேரையார்செவ்விளநீ ருண்ணுப்பழிசுமப்பர்
நாரியார்தாமறிவார் நாமவரைநத்தாமை
கோரைவாய்ப்பொன்சொரியுங் கோல்லிமலைநன்னாடா
ஊரைவாய்மூட வுலைமூடி தானிலையே.

இக்கவியில் சேரனுக்குக் கொல்லிமலை நன்னாடான் என்று கண்டிருக்கிறது.

கொல்லிமலை நன்னாடான் = கொல்லிமலை + நல் + நாடான்
= கொல்லிமலையையுடைய + நல்ல + நாடான்
= கொல்லிமலையையுடைய + நல்லவர் குல + நாடான்
= கொல்லிமலையையுடையவனும் நல்லவர்கள் என்னும் சான்றோர் குலத்திலுதித்தவனுமான நாடான்

என்று பொருள். நல்லவர் என்பது சான்றோர்குலப்பெயர்களிலொன்றென முன் கூறியிருக்கும் திவாகர சூத்திரத்தாலறிக.

7. ஆகவே சிவபெருமானுக்கு அமுதகுல சம்பந்தமாய் அநேக பெயர்கள் வழங்கியதுபோல சேரனுக்கும் அமுதகுலசம்பந்தமான பெயர்களநேகமிருக்கிறதென்றும், சிவனுக்கு வானநாடன் முதலான பட்

டப்பெயர்கள் வழங்கினதுபோல சேரனுக்கும் குடநாடன், பெண்ணை நாடன், கொல்லிமலை நாடான் என்னும் பெயர்கள் வழங்கினதென்றும் பார்த்தோம். இனி சிவனுக்கு, மற்றும் சான்றோர்குலப்பெயர்கள் வழங்கினதுபோல சேரனுக்கும் வழங்கியிருப்பதற்கு இரண்டு திருஷ்டாந்தம் கூறி முடிப்போம்.

முதலாவது திவாகர சூத்திரத்தில் சேரனுக்கு வானவன் என்னும் பெயர் வழங்கியதாகப் பார்த்தோம். வான் என்றால் மேன்மை, பெருமை என்று பொருள். ஆகையால் வானவன் என்னும் பெயருக்கு மேன்மகன், பெருமையிற் சிறந்தோன், சான்றோனென்று பொருளென்றறிக.

இரண்டாவது சிவபெருமான் குலத்தில் தோன்றிய பாண்டிய ராஜாக்களில் சிலருக்கு வருமனென்னும் பட்டப்பெயர் வழங்கினதாகத் திருவிளையாடற் புராணம் கூறுகிறது. உதாரணமாக

1. உக்கிரவருமபாண்டியன்
2. சித்திரவருமபாண்டியன்
3. இந்திரவருமபாண்டியன்
4. வீரவருமபாண்டியன்
5. இராஜவருமபாண்டியன்
6. இராமவருமபாண்டியன்

என்பவைகளே. வருமன் என்னும் இப்பட்டப்பெயரைச் சமஸ்கிரதத்தில் வர்மா என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்பாஷையில் சர்மாவென்பது பிராமணகுலப் பட்டப்பெயரென்றும், வர்மாவென்பது க்ஷத்திரியகுலப் பட்டப்பெயரென்றும், குப்தாவென்பது வைசியகுலப்பட்டப்பெயரென்றும், தாசா என்பது சூத்திரகுலப்பட்டப்பெயரென்றும் கண்டிருக்கிறது. வருமன், வர்மா என்னும் பெயருக்கு மூலார்த்தம் என்னவென்று பார்ப்போம். பூர்வ பாஷையாகிய தமிழில்

வரம் என்றால் மேன்மை } சதுரகராதி
மன் ,, அரசன் }

என்று பொருள். ஆகவே வரமன் என்னும் பெயருக்கு மேன்மக்கள் குலத்தரசன், சான்றோர் குலத்தரசன் என்பது மூலபொருள். இந்த மூலபொருளாலும் சிவபெருமான் குலமாகிய பாண்டியர்கள் குலம் சான்றோர் குலமென்றறியலாம். இப்பெயரே சேரராஜாக்களுக்கும் பட்டப்பெயராக இருந்திருக்கிறது. திருஷ்டாந்தமாக சென்னை இராஜதானி அரசாட்சிப்புஸ்தகம் 127-வது பக்கத்தில் பின் வரும் 15 சேரகுலராஜாக்கள் பெயர்கள் மாத்திரம் கண்டிருக்கிறது.

1.	வீரகேரளவர்மன்	311 கி.பி.
2.	வீரமார்த்தாண்டவர்மன்	731 „
3.	உதயமார்த்தாண்டவர்மன்	824 „
4.	ஆதித்தியவர்மன்	1330 „
5.	வீரராமமார்த்தாண்டவர்மன்	1335 „
6.	இரவிவர்மன்	1375 „
7.	கேரளவர்மன்	1382 „
8.	சேரஉதயமார்த்தாண்டவர்மன் ...	1439 „
9.	வானவநாடமுத்தராஜா...	1458 „
10.	ஆதித்தியவர்மன்	1677 „
11.	இரவிவர்மன்	1684 „
12.	உன்னிகேரளவர்மன்	1718 „
13.	இராமவர்மன்	1726 „
14.	மார்த்தாண்டவர்மன்	1729 „
15.	வஞ்சிபலராமவர்மன்	1758 „

இப்பதினைந்து பெயர்களில், ஒரு பெயர் தவிர, மற்றும் 14 பெயர்களும் வர்மனென்னும் பெயர்கொண்டு முடிகின்றன. ஆகையால் சேரராஜாக்கள் அமுத சம்பந்தமாயும், நாடன், நாடானென்னும் பட்டப்பெயர்கள் சம்பந்தமாயும், வர்மனென்னும் பட்டப்பெயர் சம்பந்தமாயும் பாண்டியர்களோடு ஏகமரபினரென்றறியலாம். அந்த மரபுக்கு அமுதகுல சான்றோர் மரபென்று பெயர். அம்மரபில் பாண்டியர்களும் சேரரும் கிளைகள் என்றறிக.

8. இலங்கைத்தீவுக்குச் சேரன் திவு என்னும் பெயர் ஒருகாலத்தில் வழங்கினதாக சிந்துபதனென்னும் அரேபிய கடற் பிரயாணியும் அவனுக்குப்பின் சூலிமானென்னும் அரேபிய பூகோள சாஸ்திரியும் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள்.

> "*Sketch Account of the Ancient Geography of Southern India according to Arabian Authors* ... ... (2) *Sindbad the Sailor*. The voyages of Sindbad the Sailor (ninth century A.D.) contain a few references to Southern India. ... ... In his last voyage he reaches *Serendib (Ceylon)*." (3) *Sooliman*. The earliest Arab geographer who gives any account of India is a merchant named Sooliman, who made several voyages to that country and to China. His narrative bears the date 851 A.D (237 Hijrah) ... ... Ceylon is mentioned as the *Sarandeeb*, and cape Comorin as Coomaur."

கிறிஸ்து பிறக்கிறதற்கு முன்னிட்டுள்ள மூன்றாவது நூற்றாண்டில் சூரிய குலத்திலுதித்த சோழன் வம்சத்தவனான ஈழராஜன் மைசூரிலிருந்து படையெடுத்துச்சென்று இலங்கையைக் கைப்பற்றினானென்று முன்னே எடுத்துரைத்தோம். அவனுடைய குலத்தவர்க்குச் "சூழுவம்சம்" (Sooloowanse) அதாவது சோழவம்சம் என்னும் பெயர் இலங்கை தேசசரித்திரத்தில் கூறியிருக்கிறது. அதற்கு முன்னிட்ட இராட்சத வம்சத்துக்கு 'மகாவம்சம்' (Mahawanse) என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. சேரன் தீவு என்னும் பெயரானது கிறிஸ்துவுக்குப்பின்னிட்ட 9-வது நூற்றாண்டில் வழங்கியிருப்பதால், ஈழராஜாக்களுக்குப் பின்னிட்டுச் சேரன் குலத்தரசர்கள் இலங்கையிலரசாண்டிருக்கவேண்டுமென்றனுமானிக்கலாம். மற்றப்படி சேரன் தீவு என்று இலங்கைக்குப்பெயருண்டாகிறதற்குக் காரணமில்லை. சேரன் ஆதியில் இலங்கையிலிருந்து வந்தவனானதுபற்றி அப்பெயருண்டாயிருக்குமென்றெண்ணினாலோ, சேரசோழ பாண்டியர்களாகிய மூவரும் ஏககுலத்தவரானபடியால் சேரனை மாத்திரம் விசேடித்து அப்பெயர் கொடுக்கக் காரணமில்லை. ஆகையால் சேரன் ஓர் காலத்தில் அந்நாட்டைச் செயித்தரசாண்டிருக்கவேண்டுமென்றே அனுமானிக்க இடமுண்டாகிறது. சேரனாட்டில் தற்காலத்தில் காணப்படும் ஈழவர்கள் என்னும் ஈழராஜன் மரபினர் சேரன் இலங்கையைக் கைப்பற்றின பின்பு ஈழநாடென்னும் இலங்கையிலிருந்து சேரனாட்டுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட கைதிகளாக இருக்கவேண்டும். அவர்கள் இலங்கையிலிருந்து வந்தவர்கள் என்று அங்கிலேய வித்துவான்கள் கண்டெழுதியிருக்கிறார்கள். ஈழராஜன் கிறிஸ்துவுக்கு முன்னிட்ட மூன்றாவது நூற்றாண்டில் இலங்கையைக் கைப்பற்றினவனானபடியாலும், ஈழநாட்டுக்குச் சேரன் தீவு என்னும் பெயர் அதற்குச் சுமார் 11 நூற்றாண்டுக்குப் பின்னிட்டு சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், ஈழராஜாக்களுடைய வல்லமை குன்றியகாலத்தில் சேரன் அவர்களைச்செயித்துக் கைதிகளாக்கியிருக்கலாம். ஈழவர்கள் சூரியகுலத்துசோழன் பரம்பரையில் தோன்றிய ஈழராஜன் மரபினரானபடியால், அவர்கள் திருநெல்வேலி, மலையாளம் முதலான சீமைகளுக்குக் கைதிகளாகக் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தாலும், அல்லது அவர்களாகவே குடியேறியிருந்தாலும், அவர்கள் சேரன் குலத்தவர்களல்ல. ஆகையால் சேரன் குலத்தவர்கள் தற்காலத்தில்யாரென்று பார்ப்போம்.

சேரசோழபாண்டியர்கள் முறையே அக்கினி, சூரிய, சந்திரகுலத்தவர்கள். இதற்குறிய ஆதாரமானது சென்னை இராஜதானி அரசாட்சிப்புஸ்தகம், 1-வது வாலியூம் 119- 125, 126-வது பக்கங்களில் பார்க்கலாம். அவை வருமாறு :—

"Native Authorities regarding the Paundy kingdom :—Introduction.—The following are maxims from Tamul poetry. The principal town or metropolis of the Paundy country is Madura. The principal mountain is the great hill called Pothiya. The name of the king's horse is Kanavattam. The

chief rivers are the Tambravanny and Vaigavaty. The king's distinctive garland is made from flowers of the Veppa tree. The device of his banner is a fish. *His descent is from the lunar pedigree.*" (P. 119)

"Native Authorities regarding the *Chola kingdom.*—Introduction.—The following are maxims from Tamul poetry. The metropolis of the Chola country is Warriore. Its principal mountains are Colly and Nery. Its chief river is the Cauvery. The name of the king's horse is Coram ... ... His distinctive garland is the flower of the Autty tree. The device on his banner is a tiger. He is of the *solar pedigree.*" (P. 125).

"Native Authorities regarding the *Chera kingdom.*—Introduction.—The following are maxims from Tamul poetry. The metropolis of the Chera country is Tiroovaunausicalam; the name of the king's horse is Paudalam. The king's distinctive garland is the flower of the pinnay tree. The chief rivers are the Tamravanny and the Porny. The device on the king's banner is a bow. *He is of the Agnicoolam or fire-race.*" (Page 126).

இவ்வாதாரங்களில் பாண்டியன் சந்திரகுலமென்றும், சோழன் சூரிய குலமென்றும், சேரன் அக்கினிகுலமென்னும் தீக்குலம் என்றும் கண்டிருக்கிறது. சேரன் குலத்தவர்களாகிய தீக்குலத்தவர் யாரென்று பார்க்கலாம். சேரனுக்கு வழங்கிய சேரன், கோங்கசன், குட்டுவன், கேரளன், பாகைவேந்தன், கோங்கர்கோன், குடநாடன், பெண்ணைநாடன் என்னும் பெயர்களால் அவன் அமுதகுலத்தவன் என்று தெரிவித்தோம். ஆகையால் சேரன் குலத்தாராகிய தீக்குலத்தவரும் அமுதகுலத்தவராகவேயிருக்கவேண்டும். சேரநாட்டில் தற்காலத்தில் காணப்படும் அமுதகுலத்தவரிருவர்:—1. ஈழவர், 2. தீயர். ஈழவர் ஈழராஜன் மரபினர். ஆகையால் தீயரே சேரன் குலத்தவர்களாகிய அமுதகுலத்தவர். எப்படியெனில் சேரன்

(1) அக்கினிகுலத்தவன் (Fire-race)

(2) அமுதகுலத்தவன் (Toddy-wallah)

(3) சான்றான் (The learned caste, Sanran)

எனப்பார்த்தோம். தீயர் என்னும் பெயரே இம்மூன்று பொருளும் கொடுக்கும் பதமாயிருக்கிறது:—

1. தீ என்றால் நெருப்பு Fire, (சதுரகராதி); ஆகையால் தீயர் என்றால் தீக்குலத்தவர், நெருப்புக்குலத்தவர், அக்கினிகுலத்தவர், Fire-race என்று பொருள்.

2. தீ என்றால் இனிமை, Sweetness, (சதுரகராதி); ஆகையால் தீயர் என்றால் இனியகுலத்தவர், Distillers of sweet juice அதாவது அமுதகுலத்தவர், Toddy-wallahs, என்று பொருள். இவர்கள் நாளது வரை அதே தொழில் புரிந்துவருகிறார்கள்.

3. தீ என்றால் அறிவு, Learning, (சதுரகராதி); ஆகையால் தீயர் என்றால் அறிவுடையோர் (The learned caste) என்று பொருள். அறிவுடையோர் என்பது சான்றோர்குலப் பெயர்களிலொன்றென திவாகரம் கூறுகிறது. ஆகையால் தீயர் என்றால் சான்றார், Sanrar என்றும் பொருள்.

தீயரை மலையாளநாட்டுச் சான்றார் என்று இன்னும் சொல்லி வருகிறதையும் அறிவோம். சென்னை அரசாட்சிப் புஸ்தகத்தின், 128-வது பக்கத்திலும் தீயருக்குச்சாணார் (சான்றார்) என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

"Then an occupation of palm-cultivators
called *Teeyar* or *Shaunaur* ensued."

ஆகையால் மலையாளம் ஜில்லாக்களிலிருக்கும் அமுதகுலத்தவர்களுக்குள் தீயர் என்னப்பட்ட ஜாதியாரே அக்கினிகுல சேரனுடைய மரபினர் என்றறிக. 1891ஆம் எடுத்த ஜனக்கணக்கில் 5,37,032 தீயர்களுண்டென்று கணக்கேற்பட்டிருக்கிறது.

B. சூரியகுலசோழராஜாக்கள்.

9. சிவபெருமானுக்கு வழங்கிய நாடனென்னும் பட்டப்பெயர் அக்கினிகுல சேரராஜாக்களுக்கும் வழங்கியிருக்கிறதென்று பார்த்தோம். சூரியகுல சோழராஜாக்களும், சேர, பாண்டியர்களோடு கூடிய ஒரே மரபினரானபடியால் அவர்களுக்கும் நாடன், நாடானென்னும் பட்டப்பெயர்கள் வழங்கியதற்கு ஆதாரம் கூறுவோம்.

சேந்தன் திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 22-வது சூத்திரத்தில் சோழன் பட்டப்பெயர்கள் கூறியிருக்கின்றன :—

கோச்சோழன் பெயர்.

சென்னி வளவன் கிள்ளி செம்பியன்
பொன்னித் துறைவன் புலிக்கொடிப்புரவலன்
ஆர்த்தார்க்கோ னேரிறையபயன்
நேரிவெற்பன் கோழிவேந்தன்
சூரியன் புனனாடன் கோச்சோழன்பெயரே.

இக்கவியில் புனனாடன் என்னும் பெயர் சோழனுக்குக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

புனனாடன் = புனல் + நாடன்
= நீர் + நாடான்
= நீர்வளம்பொருந்திய பூமியையுடையநாடான்

என்று பொருள்படுகிறது.

திருக்கோவலூர் தெய்விகராஜன் கலியாணத்துக்கு ஔவையார் சேர சோழ பாண்டியராஜாக்களுக்கு ஓலையனுப்பிய கவிகளை முன்னே எடுத்துரைத்தோம். அவற்றிலொன்றைத் திரும்பவும் பெயர்த்தெழுதுவோம்.

புகார்மன்னன் பொன்னிப்புனலுடன் சோழன்
தகாதென்று தானங்கிருந்து—நகாதே
கடிதின்வருகக் கடிக்கோவலூர்க்கு
விடியப்பதினெட்டா நாள்.

இக்கவியில் சோழனுக்குப் பொன்னிப்புனலுடன் என்னும்பெயர் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பொன் என்றால் அழகு, இலக்குமி என்று பொருள்.

"பொன் பொருள் வனப்பிரும்பு பூமகள் வியாழநாற்பேர்"

(நிகண்டு).

ஆகையால் பொன்னி என்றால் பொன்னிறமானவன், அழகனென்றும், இலக்ஷ்மி கடாட்சம் பெற்றவன், அதிஷ்டசாலி என்றும் பொருள். பொன்னி என்றால் காவிரி நதிக்கும் பெயர். ஆகையால் சோழனுக்கு ஔவையார் கூறிய பொன்னிப்புனலுடன் என்னும் பெயருக்கு மூன்று தாற்பரியம் கூறலாம்:—

a. பொன்னிறமேனியனும் நீர்வளம் பொருந்திய நாட்டையுடையவனுமான நாடான்

b. இலக்ஷ்மி கடாட்சம் பெற்றவனும் நீர்வளம் பொருந்திய நாட்டையுடையவனுமான நாடான்

c. காவிரி நதியின் ஜலத்துக்கதிபதியாகிய நாடான்

என்பவைகளே. இவற்றில் கடைசித்தாற்பரியமானது தற்காலத்தில் சான்றோர் குலத்தவர்களின் நிலங்களைப் பயிரிடும் கீழ்மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளும்போது தங்கள் எஜமான்களுடைய பெயர்களைச்சொல்வது கன்னியக்குறைவென்றெண்ணித் தேரடிப்புஞ்சைநாடான், வேப்படிநஞ்சை நாடானென்று சொல்லும் வழக்கத்தையும், பெண்கொடுத்த மாமனும் மாமியும் தங்கள் மருமகனுடைய பெயரைச் சொல்வது கன்னியக்குறைவென்றெண்ணி காயாபுளிநாடான், பலையம்பட்டிநாடானென்று அம்மருமக்களுடைய ஊர்ப்பெயரோடேபட்டப் பெயரையும் சேர்த்துச் சொல்வதையும், சிலசமயங்களில் தங்கள் மகளுடைய பெயரோடு நாடானென்னும் பெயரையும் சேர்த்துப் பொன்னம்மாள் நாடான், காமாக்ஷிநாடானென்று கூறுவதையும் ஒத்திருக்கிறது.

ஔவையார் வாக்கு.

காடென்றேனென்றேன் கடுகிவழிநடந்தேன்
யான்வந்ததூரமெளிதன்று—கூனன்
கருந்தேனுக்கண்ணுந்த காவிரிசூழ்நாடா
இருந்தேனுக்கெங்கேயிடம்.

இக்கவியில் சோழனுக்கு வழங்கியிருக்கிற பெயர் காவிரிசூழ்நாடான். நாடா என்பது நாடானென்பதின் விளிவேற்றுமை. சோழனுக்கு நாடனென்பது தான் பட்டப்பெயர் என்று கூறும் யாழ்ப்பாணத்தகராதியாசிரியர், ஔவையார் இக்கவியில் நாடானென்னும் பெயரைச்சோழனுக்கு வழங்கியிருக்கிறார் என்பதைக்கவனிக்கக்கடவர். சோழநாடானென்னும் பெயரும் வழங்கியதற்கு ஓர் திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

ஒட்டக்கூத்தன் கவி.

வெள்ளத்தடங்காச்சினவாளை வேலிக்கமுகின்மீதேறித்
துள்ளிமுகிலைக்கிழித்து மழைத்துளியோடிறங்குஞ்சோணாடா
கள்ளக்குறும்பர்குல மறுத்தகண்டா வண்டர்கோபாலா
பிள்ளைமதிகண்டம்பேதை பெரியமதியுமிழந்தாளே.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் சோழனுக்கு

(a) காவிரிசூழ்நாடான்

(b) சோணாடான்

என்னும் பெயர்கள் விளிவேற்றுமையில் வழங்கியிருக்கிறது. ஒன்றுக்குக்காவேரியாற்றுப்பாய்ச்சல் பூமியையுடைய நாடான் என்று பொருள். மற்றதற்கு இரண்டருத்தம் கூறலாம்.

சோணாடான்=சோழம்+நாடான்
=சோழதேசம்+நாடான்
=சோழதேசத்து நாடான் என்றும்,

சோணாடான்=சோணம்+நாடான்
=சிவப்பு+நாடான்
=செந்நிறமேனியனான நாடான்

என்றும் பொருள் கூறலாம். இவ்விரண்டும் சோழனுக்குப்பொருந்திய பெயர்கள் தான். சோணாடானென்பதின் இரண்டாவது தாற்பரியம் பொன்னிப்புனனாடனென்பதின் முதலாவது தாற்பரியத்தை ஒத்திருக்கிறது.

சோணாடானென்னும் பெயருக்காதாரமாக நாம் கூறிய ஒட்டக்கூத்தன் கவியில் சோழனுக்கு நாடானென்னும் குலவிளக்கப்பெயரோடு அண்டர்கோபாலன் என்னும் பெயரும் வழங்கியதாகப்பார்க்கிறோம். அண்டர் என்பது சான்றோர்குலப்பெயரென விளக்கிக்காட்டினோம். 290-வது பக்கம் பார்க்க. ஆகையால் சோழனுக்கு வழங்கிய அண்டர்கோபாலனென்னும் பெயருக்கு

அண்டர்கோபாலன்=அண்டர்+கோபாலன்
=சான்றோர்+கிரிஷ்ணமூர்த்தி
=சான்றோருக்குக் கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்றவன் என்றும்,

அண்டர்கோபாலன்=அண்டர்+கோ+பாலன்
=சான்றோர்+ராஜன்+புத்திரன்
=சான்றோர்குல ராஜபுத்திரன் என்றும்,

அண்டர்கோபாலன்=அண்டர்+கோ+பாலன்
=சான்றோர்+ராஜன்+அமிர்தநாதன்
(பாலி—பதிநீர்)
=சான்றோர்குல ராஜனாகிய அமுதகுலத்த
வன்

என்றும் பொருள் கொடுக்குமென்றறியலாம்.

காவிரிநாடான் என்னும் பெயர் சோழனுக்கு வழங்கியதைப்பார்த்தோம். காவிரிநாடன் என்னும் பெயரும் வழங்கினதாகப்பார்க்கலாம்.

திருவாதவூரர் புராணம், புத்தரைவாதில்வென்ற சருக்கம்,
92-வது கவி.

பொய்யிலாவருளையரும்புலி யூருளார்களுமுன்புசேர்
மையலாகியவேடமின்றிவ யங்குநீறணிவார்களும்
துய்யகாவிரிநாடனுந்துக டருமீழர்தமன்னனுஞ்
செய்யமாமணிமன்றுளார்திரு முன்புசென்றுவணங்கினர்.

திருவிளையாடற் புராணம், சோழனை மடுவில் வீட்டியபடலம்,
10-வது கவி.

காவிரிநாடன் சேனைக்கடலிடை யெரிபோன்மூண்டு
மேவினனென்றுகூறி மீனவன்வேண்டவானிற்
பூவிரிவாகைநீயே புனையநாம்பொருதுமென்னு
நாவிரியாதமாற்ற நாயகன்கூறக்கேட்டான்.

இக்கவிகளில் சோழனுக்குக் காவிரிநாடனென்னும் பெயர் வழங்கியதைப்பார்க்கிறோம். அதற்கு காவிரி நதியையுடைய நாடானென்று பொருள்.

ஔவையார் 'காவிரிசூழ்நாடான்' என்றதுபோல் 'பொன்னிசூழ்வளநாடன்' என்றும் சோழனைக்குறித்துச்சொல்லியிருக்கிறது.

திருவாதவூரர் புராணம், புத்தரைவாதில்வென்ற சருக்கம்,
89-வது கவி.

இன்னவாறருள்செய்குவாயினி யெம்பிரானெனவன்புடன்
பொன்னிசூழ்வளநாடனும் புலியூருளாருமிறைஞ்சினர்
மன்னுசீர்புனைவாதவூரர் மகிழ்ந்துபார்வையைநல்கவே
முன்னதாகவணங்கியேயவர் மூகைதீர்த்திதுகூறினர்.

இக்கவியில் சோழனுக்கு உபயோகப்படுத்திய "பொன்னிசூழ்வளநாடன்" என்னும் பெயருக்கு இரண்டு தாற்பரியம் கூறலாம்.

1. இலக்ஷிமி கடாட்சம் சூழப்பெற்ற அழகிய நாடான், (பொன்னி-இலக்ஷிமி; வளம்-அழகு) என்றும்
2. காவிரிநதி சூழ்ந்த பூமியையுடைய மாட்சிமை பொருந்திய நாடான் (பொன்னி-காவிரி; வளம்-மாட்சிமை)

என்றும் பொருள் கூறலாம். இவ்விரண்டும் சோழனுக்குப்பொருந்திய தாற்பரியங்களே.

திருவாதவூரர் புராணத்திலும் திருவிளையாடற் புராணத்திலும் சோழனுக்கு காவிரிநாடனென்னும் பெயர் வழங்கினதுபோல அதே புராணங்களில் அவனுக்குப் பொன்னிநாடன் என்னும் பெயரும் பற்பல இடங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு

1. இலக்ஷிமி கடாட்சம் பெற்றநாடான் என்றும்,
2. அழகிய நாடான் என்றும்,
3. காவிரிநதியையுடைய நாடான் என்றும் பொருள்.

அவற்றிற்கு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

திருவாதவூரர் புராணம், புத்தரை வாதில்வென்ற சருக்கம்,
51-வது கவி.

வாதவூரண்ணலாரும் வண்புனற்பொன்னிநாடன்
நீதிலாமுகத்தினூடு சிறந்தருட்பார்வைநல்கிப்
பேதையாயறிவில்லாமல் பித்துரைபகரும்புத்தற்
கேதியாமின்றுசொல்வ தென்றுபினிதுபுகன்றார்.

95-வது கவி.

பொன்னிநாடனுமீழநாடு புரந்தமன்னனுமன்புசேர்
மன்னுதீவினைதீரமன்று வணங்கிநீறணிவார்களும்
முன்னதாகவிறைஞ்சினான முதிர்ந்தகோவையகன்றுபோய்
மின்னுமாமணிமாடமாளிகை தன்னிலன்புடன்மேவினார்.

திருவிளையாடற் புராணம், விடையிலச்சினையிட்டபடலம்,
18-வது கவி.

மண்ணினைவளர்க்கும்வையை வடகரையளவுநண்ணிப்
புண்ணியநீற்றுக்காப்புப் புண்டரநுதலிற்சாத்தி
யுண்ணிறைகருத்துக்கேற்ப வுறுதுணையுனக்குண்டாகி
நண்ணுகவென்றுபொன்னி நாடனைவிடுத்துமீண்டு.

ஷ புராணம், தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தபடலம்,
3-வது கவி.

பொன்னிநாடன்வரவிடுத்த பொலம்பூணுடை முதல்பிறவுங்
கன்னிநாடன்கைகவர்ந்து தானுங்கலக்குந்தொடர்பினு
மன்னிவேறுகையுறை யுய்த்துறவு செய்யவுவப்பெய்திச்
சென்னிகாதன்மகட்கொடுப்பா னிசைந்தானந்தச்செழியற்கு.

இக்கவியில் பொன்னி நாடனென்பது காஞ்சிபுரத்திலரசாண்ட காடுவெட்டின சோழனைக்குறிக்கிறது: கன்னிநாடனென்பது மதுரையிலரசாட்சிசெய்த இராஜேந்திரபாண்டியனைக்குறிக்கிறது.

ஷை புராணம், வரகுணனுக்குச் சிவலோகங் காட்டியபடலம்,
15-வது கவி.

பொன்னேருடுழுத்தங்கொழிக்குந் துறைப்பொன்னிநாட
னின்னேடமராற்ற நினைந்தெழுநீயுநேர்வா
யன்னேனுனக்குப்புறகிட் டகன்றோடுநீயும்
பின்னேடியெட்டிப் பிடிப்பாரிற்றுரத்துமெல்லை.

சோழராஜன் மரபில்தோன்றி ஆதியில் மைசூர் நாட்டிலரசாண்டு அதன்பின்பு இலங்கைத்தீவைக் கைப்பற்றின ஈழராஜனுக்கும் நாடனென்னும் சான்றோர்குலப்பட்டப்பெயர் வழங்கினதற்கு மேற்கோள் திருவாதவூரர் புராணம், புத்தரை வாதில்வென்ற சருக்கத்திலிருந்து கூறுவோம் :—

2-வது கவி.

நண்ணுமாதிமாதவ னலங்கொளீழநாட்ட
மண்ணாறனிருந்தவூரடைந்து சேரிடந்தொறு
மெண்ணிலாதகாலம்வாழி தில்லைமன்றமென்றுகூ
ருண்ணிலாவுமன்பின லுரைக்கவேதொடங்கினன்.

42-வது கவி.

ஈழவளநாடனுமெழுந்தடிபணிந்துதிறை யிட்டகுறைநல்கியிறைவா
வாழிமிகவாழியெனநின்றபொழுதங்கவனை மன்னர்பெருமானுமகிழா
வேழமிவைநல்லவிலையில்லையிம்மணிக்கென வியந்தருகிருத்தியெவருஞ்
சூழுமவைதங்குழுழியங்கயலிருந்தனர்கள் சூழ்ந்துசரிசொல்லுமயலோர்.

83-வது கவி.

அஞ்சிவஞ்சகர்நாவினின்று மகன்றபின்பவர்தாமெலாம்
நஞ்சருந்தினர்போலொடுங்கி நடுங்கிமுகர்களாயினர்
நெஞ்சநொந்துபினீழநாட னிறைந்திடுஞ்சிவஞானநூ
லெஞ்சலின்றியசெல்வர்பாத மிறைஞ்சிநின்றிதுகூறினன்.

இக்கவிகளில் ஈழராஜனுக்கு வழங்கிய "ஈழநாடன்" என்னும்பெயருக்கு ஈழமென்னும் நாடானென்றும், "ஈழவளநாடன்" என்னும் பெயருக்கு ஈழமென்னும் அழகிய நாடானென்றும் பொருள் என்றறிக. வளம்—அழகு (சதுரகராதி).

ஈழனுடனைப்பற்றி நாம் மேலே கூறிய மூன்று கவிகளிலுங்குறிப்பிடப்பட்ட சரித்திரமென்னவெனில் :—

சிவவேடம் பூண்ட தவசியொருவன் நாடுகள்தோறுஞ் சென்று வணங்காணவேண்டி ஈழநாடாகிய இலங்கையையடைந்து நிற்குந்தோறும் இருக்குந்தோறும் சிதம்பரமென்னும் பொன்னம்பலம் வாழ்கவெ

ணக்கூறியுலாவ, அதைக்கேள்வியுற்ற புத்தர் சிலர் தமதரசனிடத்தில் கூற, ஈழநாடன் அத்தபசியை வருவித்து நீர் கூறும் பொன்னம்பலமென்பது யாது அது தெரியக்கூறுமென, அத்தவசியானவர் சிதம்பரத்தின் மான்மியங்களை எடுத்துக்கூறும்போது, அங்கிருந்த புத்தகுரு கேட்டுச்சினங் கூர்ந்து அக்கோயிலைப்புத்தன் பள்ளியென வாதில்வென்று செய்வேனென்ன பௌத்த கூட்டங்களோடு கடல் தாண்டி சிதம்பரம் போனான். அதன்பின்பு ஈழநாடனும் ஊமையாயிருந்த தன் புத்திரியோடு சேனைகள் சூழச் சோழநாட்டிலுள்ள சிதம்பரம் வந்துசேர்ந்து, சோழநாடானுக்குத் தான் கீழ்ப்பட்டவரானபடியால் முன் கட்டிய திறைபோக மீதியானதை இப்போது கட்டி சோழனோடு ஆசனத்திலுட்கார்ந்திருந்தான். அப்போது புத்தருக்கும் தில்லைமூவாயிரர் பக்கத்தில் மாணிக்கவாசகருக்கும் தர்க்கமுண்டாகி புத்தர்கள் கூறிய வினாக்களுக்கு மாணிக்கவாசகர் விடைகூறி சிவமதத்தை நிறுத்திய போது புத்தர்கள் எதிர் வசனங்கூறச்சக்தியற்றவர்களாய் ஊமையர்கள் போலிருந்தனர். அப்போது ஈழநாடன் மாணிக்கவாசகரை வணங்கி சுவாமி பேசத்தக்கவர்கள் உமையாயினர்கள், பேச்சில்லாத ஊமையாகிய என் புத்திரிக்கு ஊமை நீங்கி நல்ல வார்த்தை பேசவந்தால் நானும் சிவபக்தனாவேனென்று கூற, மாணிக்கவாசகர் அதற்கிணங்கி ஈழநாடன் மகளைப்பார்த்து

பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதுந் திருவாயான் மறைபோலுங் காணேடி

என்று வினாவாகப்பாடி வினவ, ஈழநாடன் மகள் அதற்கு விடையாக

பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவுங் கொண்டென்னை
யீசனவனெவ்வுயிர்க்கு மியல்பானான் சாழலோ

என்று செய்யுள் தொடுத்துக்கூறினள். அதன் பின்பு மாணிக்கவாசகர் அவளைப்பார்த்து

அருந்தவருக்காலின்கீ ழறமுதலாநான்கினையு
மிருந்தவருக் கருளுமது வெனக்கறிய வியம்பேடி

என்று கூற, ஈழநாடன் மகள்

யருந்தவருக்கறமுதலான் கன்றருளிச்செய்திலனேற்
றிருந்தவருக்குலகியற்கை தெரியாகாண் சாழலோ

என்பதாக விடையருளினபடியால் ஈழநாடன் மகிழ்ந்து விபூதிதரித்துச் சிவபக்தனானென்பது திருவாதவூரர் புராண வரலாறு. இதைப்பற்றிய பின்வரும் கவிகள் திருவிளையாடற் புராணம், மண்சுமந்த படலத்திலிருந்தெடுக்கப்பட்டவை :—

109-வது கவி.

இங்கிவர்தோற்றவண்ணங் கேட்டவிறப்பதின்பந்
தங்குவீடென்றுதேற்றுஞ் சமயத்திலாழ்ந்தவாத்திக்
கோங்கிவர்தாரான்மூங்கைக் குயிற்பெடையெனத்தானீன்ற
நங்கையைக்கொண்டுதில்லை மல்லன்மாநகரில்வந்தான்.

110-வது கவி.

யாவரேயாகவின்றிங் கென்மகண்மூங்கைதீர்த்தோ
ராவரேவென்ருேரென்ரு ஞற்றவுமானம்பூண்டு
சாவதேமுத்தியென்பார் மணிமுதன்மூன்றுந்தங்க
டேவரேயென்றென்றுள்கிச் செய்யவுந்திராதாக.

111-வது கவி.

அந்தணர்பெருமான்முன்போ யரசன்றன்மகளைப்போகட்
டிந்தநோய்நீரேதீர்க்க வேண்டுமென்றிரந்தானையன்
சுந்தரநாதன்மன்று ளாடியதுணைத்தாடன்னைச்
சிந்தைசெய்தருட்கஞேக்காற் றிருந்திழையவளைநோக்கா.

112-வது கவி.

வேறுவேறிறைவன்கீர்த்தி விஞவுரையாகப்பாடி
யீறிலானன்பர்கேட்ப விறைமொழிகொடுத்துமூங்கை
மாறிஞள்வளவன்கன்னி மடவரல்வளவன்கண்டு
தேறிஞன்சிவனேயெல்லாத் தேவர்க்குந்தேவனென்ஞ.

இக்கவிகளில் ஈழநாடனுக்கு "ஆத்திக்கொங்கிவர்தாரான்" என்றும் "வளவன்" என்றும் சோழநாடனுடைய பெயர்கள் கூறியிருக்கிறது ஈழன் சோழராஜன் குலத்தவஞன காரணத்தாலென்றறிக. சோழராஜன் பெயர்களைக்குறித்த திவாகர சூத்திரத்தில் "ஆர்த்தார்க்கோன்," "வளவன்" என்பவைகள் சோழன் பெயரெனக்கண்டிருக்கிறது. "ஆர்த்தார்" என்பது ஆத்திமாலையைக் குறிக்கிறது. ஈழன் சோழன் வம்சத்தில் தோன்றிய சூரியகுல அரசன். ஆகையால் சூரியகுலஅரசர்களுக்கு நாடன், நாடானென்னும் சான்ருேர்குலப் பட்டப்பெயர்கள் வழங்கிவந்திருக்கிறதென்றறிக.

சோழராஜாக்களுக்கு நாடவன் என்னும் சான்ருேர்குலப்பெயரும் வழங்கியதற்கு இரண்டொரு ஆதாரம் கூறி முடிப்போம்.

திருவிளையாடற் புராணம், கான்மாறியாடினபடலம்,
5-வது கவி.

பொன்னிநாடவன்வாயிலுள்ளாஞெரு புலவன்வந்தலர்வேம்பின்
கன்னிநாடனைக்கண்டுமுன்பரவு வான்கனைகழற்கரிகாலெம்
மன்னவற்கறுபத்துநாற்கலைகளும் வரும்வராதுனக்கொன்று
தென்னரேறனையாயதுபரதநு றெரிந்திலையெனச்சொன்ஞன்.

இக்கவியில் கரிகாற்சோழனுக்குப் பொன்னிநாடவனெனும் பெயர் கூறியிருக்கிறது. அதற்குப் பொன்னிறமான நாடானென்றும், இலக்ஷிமி கடாட்சப்பெற்ற நாடானென்றும், காவேரியாற்றையுடைய நாடானென்றும் பொருள் கூறலாம்.

ஷை புராணம், சோழனை மடுவில் வீட்டிய படலம்,
12-வது கவி.

பண்ணுதலிசைவண்டார்க்கும் பசுந்தொடைச்செழியன்றனை
யெண்ணுதலிலவாஞ்சென்னி யிரும்படைக்கடனோராறய்
நண்ணுதலெனப்போய்ப்பொன்னி நாடவன்றமர்கட்கெல்லாங்
கண்ணுதலருளாலங்கோர் கடலெனத்தோன்றிற்றம்மா.

இக்கவியில் சுந்தரேசபாதசேகர பாண்டியன் காலத்திலிருந்த சோழ னுக்குப் பொன்னிநாடவனெனும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

ஆகையால் சோழராஜாக்களுக்கு நாடவனென்னும் சான்றோர்குலப் பட்டப்பெயரும் வழங்கியதாக அறிகிறோம்.

10. சூரியகுலத்தரசர்களாகிய சோழராஜாக்களுக்கு நாடன், நா டான் என்னும் சான்றோர்குலப் பட்டப்பெயர்கள் வழங்கியதைப்பார்த் தோம். மேலும் சோழனுக்கு வழங்கிய அண்டர்கோபாலன் என்னும் பெயரையும் விளக்கிக்காட்டிச்சோழன் சான்றோர் குலத்தவரென்று ரைத்தோம். சோழன் சான்றோர் மரபினனென்று காட்டும்படிக்கான வேறுசில ஆதாரங்களையும் கூறுவோம்.

a. சதுரகராதியாசிரியரே சூரியகுலம் சான்றோர் குலமென்று தெரிவிக்கிறார். எப்படியெனில் அவ்வகராதியில்

"சான்றோன்—சூரியன்"

"சூரியன் —சோழன்"

என்று கண்டிருக்கிறது. அதாவது சோழன், சூரியன், சான்றோன், என்னும் மூன்று பெயர்களும் ஒருபொருட்கொண்ட மொழிகள். ஆக வே சோழன் குலமென்றாலும், சூரியகுலமென்றாலும், சான்றோர்குல மென்றாலும் ஒன்றே. ஆகையால் சோழ ராஜாக்கள் சான்றோரென் றறிக.

b. திவாகரமும் சான்றோனென்பது சூரியனைக் குறிக்கிறதென் றே விளம்புகிறது.

"தரணி செங்கதிரோன் சண்டன்
தபனனே ஒளியே சான்றோன்."

இச்சுலோகத்தில் கண்டபெயர்களெல்லாம் சூரியனைக்குறிக்கிறதென்று தமிழகராதிகளெல்லாம் கூறுகின்றன. ஆகையால் சூரியகுலராஜாக்கள் சான்றோர்.

c. அங்கிலேயராகிய உவின்சுலோ அகராதியாசிரியரும் சூரிய குல அரசர்கள் சான்றோர் என்றெழுதியிருக்கிறார் :—

"சான்றோர்—The great, the learned, toddy-drawers as a caste."

"சூரி—A learned man."

"சூரியர்—Literati."

சான்றார் என்றால் அறிஞர் என்றும், சூரியென்றால் அறிஞன் என்றும், சூரியர் என்றால் அறிஞர் என்றும் உவின்சுலோ ஆசிரியர் கூறுகிறபடியாலும் சூரியகுலத்தரசர் சான்றார் என்றறியலாம்.

d. சூரியனுக்குச் சமஸ்கிரதத்தில் சாக்ஷியென்று சொல்லுவார்கள். சமஸ்கிரத நிகண்டாகிய அமரகோசத்தில்

"கர்மசாக்ஷி ஜெகச்சட்சுரம் ஸஹஸ்ராலீத்திரையூதனு:

என்றும், அலாயுத நிகண்டில்

"கர்மசாக்ஷீத் சாக்ஷிணக: த்வாதஸாத்மா: திவாகர:"

என்றும், சூரியனுடைய பெயர்கள் கண்டிருப்பதாலறிக. உபமன்னியுரிஷி அருளிய பக்தவிலாசமாகிய பக்த மகாத்மியம், ஏனாதிநாதர் சரிதம், 3-வது சுலோகத்தில்,

"தஸ்மின்னேனாதி நாதாக்கிய ஆஸீத் சாக்ஷி குலோத்பவ:"

என்று கண்டிருக்கிறது. அதாவது ஏனாதிநாதர் சாக்ஷி குலத்திலுதித்தவர் என்று பொருள். ஆகையால் பக்தவிலாசத்தில் கூறிய ஏனாதிநாதர் சூரியகுலத்தைச்சேர்ந்தவர் என்றறிகிறோம். இந்த ஏனாதிநாதர் சரித்திரத்தை சமஸ்கிரதத்தில் உபமன்னியுரிஷி எழுதிய பிரகாரம், தமிழில் உமாபதி சிவாச்சாரியாரும் சேக்கிழாரும் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். சிவாச்சாரியார் எழுதிய நூலுக்கு திருத்தொண்டர்புராண சாரம் என்றும், சேக்கிழார் செய்த நூலுக்கு பெரியபுராணம் என்றும் பெயர். உபமன்னியுரிஷி சமஸ்கிரதத்தில் சாக்ஷிகுலோத்பவ, அதாவது, சூரியகுலத்தவன் என்று சொன்ன இந்த ஏனாதிநாதரை உமாபதி சிவாச்சாரியாரும் சேக்கிழாரும் சான்றார் குலத்தவர் என்கிறார்கள். அவற்றிற்கு மேற்கோள் வருமாறு:—

திருத்தொண்டர் புராணசாரம், ஏனாதிநாதநாயனார்புராணம்,
12-வது கவி.

ஈழக்குலச்சான்றெயினனூர்வா
ழேனாதிநாதனா ரிறைவனீற்றைத்
தாழத்தொழுமரபார்படைகளாற்றுந்
தன்மைபெறுவதிசூரன்சமரிற்றோற்று
வாழத்திருநீறுசாத்தக்கண்டுமருண்டார்
தெருண்டார்கைவாள்விடார்நேர்
வீழக்களிப்பார்போனின்றேயாக்கை
விடுவித்துச்சிவனருளேமேவினாரே.

ஈழக்குலச்சான்றாரும், எயினனூரில் வாழ்ந்தவருமாகிய ஏனாதிநாதநாயனார் சிவபெருமானுடைய விபூதியை தாழ்ந்து வணங்கும் மரபில்தோன்றியவரானதால் வாள் வித்தையில் அவருக்குச்சமமாகாத அதிசூரனென்பவன் ஏனாதிநாதரோடு வாள்யுத்தம் செய்யும்போது தான் தோல்வியடைவேனென்று பயந்து ஒ உபாயமாக உடம்பு முழுதும் சிவனு

டைய விபூதியணிந்து ஏனாதிநாதரோடு யுத்தத்துக்கு வரவே, ஏனாதிநாதரானவர் மருண்டு தெருண்டு தம்முடைய வாளைப்பிரயோகிக்காமல் ஆனந்தக்களிப்புற்றிருக்கும் நாயனாரை அதிசூரன் கொன்றானென்று பொருள்.

பெரியபுராணம், ஏனாதிநாதநாயனார் புராணம்,
2-வது கவி.

வேழக்கரும்பினொடு மென்கரும்புதண்வயலிற்
றாழக்கதிர்ச்சாலி தானோங்குந்தன்மையதாய்
வாழக்குடிதழைத்து மன்னியவப்பொற்பதியில்
ஈழக்குலச்சான்றார் ஏனாதிநாதனார்.

ஆகையால் அறுபத்துமூன்று சிவபக்தர்களிலொருவராகிய ஏனாதிநாதநாயனார்

1. சூரியகுலத்தவர் என்றும்
2. சான்றார் குலத்தவரென்றும்
3. சோழநாட்டிலுள்ள எயினனூரில் வாழ்ந்தவரென்றும்
4. வாள் யுத்தத்தில் வல்லவரென்றும்

கண்டிருப்பதால், அவர் சூரியகுலமாகிய சோழராஜாக்கள் குலத்திலுதித்து வாள் வித்தையில் வல்லவரானவர் என்றறிகிறோம். இவ்வாறு சோழ நாட்டிலுள்ள சூரியகுலத்தரசர் மரபினருக்குச்சான்றாரென்னும் பெயர் வழங்கி வந்திருப்பதால் சூரிய வம்சத்தவராகிய சோழ ராஜாக்கள் சான்றார் குலத்தவர் என்று பிரத்தியக்ஷமாய்த் தெரிகிறது. சோழராஜாக்கள் குலத்துக்கு ஈழக்குலம் என்னும் பெயர் மேலே சொல்லியிருப்பதைப் பின்னால் எடுத்துரைப்போம்.

e. சோழராஜாக்கள் குலம் அண்டர்குலமென்றும், சான்றோர்குலமென்றும் பார்த்தோம். அவர்கள் குலத்துக்கு உயர்ந்தோர் குலமென்னும் பெயரும் வழங்கியிருக்கிறது.

திருத்தொண்டர்புராணசாரம், கோச்செங்கட்சோழநாயனார் புராணம்,
73-வது கவி.

வெண்ணாவலிறைக்கொளிநூற்பந்தர்செய்த
 வியன்சிலம்பியது வழிந்தவெள்ளானைக்கை
யுண்ணடிக்கடித்த வுடலொழியச்சோழ
 னுயர்குலத்துச்சுபதேவன் கமலத்தோங்கும்
பெண்ணாகியவள்வயிற்றில் வைகிச்செங்கட்
 பெருமானாய்த்தென்னவராய்ப் பெருங்கோயில்பலவுங்
கண்ணார்வித்துயர்தில்லை மறையவர்க்குமுறையுள்
 கனகமயமாக்கியருள் கைக்கொண்டாரே.

இக்கவியில் சோழன்குலம் உயர்குலம் என்கிறார். உயர்குலம் என்றால் உயர்ந்தோர் குலம். உயர்ந்தோர் என்றால் சான்றோர்.

"சான்றோர் மிக்கோர் நல்லவர் மேலவர்
ஆய்ந்தோர் உயர்ந்தோர் ஆரியர் உலகு"
(திவாகரம்)

ஆகையால் சோழராஜாக்களுடைய குலம் சான்றோர் குலமென்றறிக.

11. சூரியகுலத்தரசர்களாகிய சோழராஜாக்கள் நாடாக்களென்னும், சான்றோர் என்றும் பார்த்தோம். இனிமேல் அவர்கள் அமுதகுலத்தவர்களென விளக்கிக்காட்டுவோம். சேரசோழ பாண்டியர்கள் என்னும், மூவேந்தரும் ஒரே குலத்தவரெனப்பார்த்தோம். அவர்களில் பாண்டியர்கள் குலத்தில் தோன்றிய சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவரெனப்பார்த்தோம். சேர ராஜாக்களும் அமுதகுலத்தவரெனப் பார்த்தோம். ஆகையால் சோழராஜாக்களும் அமுதகுலத்தவரென்றனுமானிக்கலாம். ஆகிலும் அனுமானம் ஆதாரமாகாதபடியால், அனுமானத்துக்கனுசரணையாக ஆதாரம் கூறுவோம்.

சிவபெருமான் சான்றான் என்று கூறிய இடத்திலே தொண்டைமண்டலத்தின் அரசர்கள் விபரங் கூறிய சந்தர்ப்பத்தில் மைசூருக்குப் பூர்வத்தில் சோழம் என்னும் பெயர் வழங்கினதெனக் காட்டினோம். அதாவது ஒரு காலத்திலது சூரியகுலத்தரசர்களாகிய சோழராஜாக்கள் வசத்திலிருந்தது என்று இலங்கைத்தீவின் சரித்திரமெழுதிய டெனன்று துரை எழுதியிருக்கிறார். சோழ வம்சத்தரசனாகிய ஈழன் அந்நாட்டிலிருந்து படையெடுத்துச்சென்று இலங்கைத்தீவைக்கைப் பற்றினான் என்று அந்த துரை சொல்லுகிறார். ஆகையால் சூரியகுலம் ஓர் காலத்தில் மைசூர் ராட்சியத்திலிருந்ததெனத் தெரிகிறது. இராமாயணத்திலும் சூரியகுலத்தரசர்கள் மைசூர் நாட்டிலுள்ள கிஷ்கிந்தாபுரிக்கரசராயிருந்தார்கள் எனப்பார்க்கிறோம்.

அயோத்திமாநகரிலரசாட்சி செய்துவந்த சூரியகுல திலகனாகிய இராமருடைய சரித்திரம் வரையப்பட்டிருக்கும் இந்த இதிகாசத்தில் மைசூர் நாட்டிலுள்ள கிட்கிந்தாபுரிக்கரசனும், இராமருக்கனுசரணையாகத் தன் சேனைகளைக்கொடுத்துத் தானும் சென்று இராவணனைச் செயித்துச் சீதையை சிறை மீட்டு இராமருடன் அயோத்திவரை சென்று அவர் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டதைப் பார்த்துத் திரும்பினவனுமாகிய சுக்கிரீவ மகாராஜனை, இராமரைப்போலவே சூரியமரபினன் என்று விளம்பியிருக்கிறது. இதற்கு இராமாயணத்திலிருந்து சில திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்:—

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், திருவடிதொழுதபடலம்,
85-வது கவி.

ஆண்டையினருக்கன் மைந்தனையகேளிரைநம்பால்
காண்டலுக்கெளியளானா ளென்றலுங்காலந்தாழ
ஈண்டினுமிருத்திபோலா மென்றனனென்றலோடும்
தூண்டிரண்டனையதோளான் பொருக்கெனவெழுந்துசொன்னான்.

இதன் கருத்து

சூரியபுத்திரனாகிய சுக்கிரீவன் இராமரைப்பார்த்து சீதையிருக்குமிடமின்னதென்று இப்போது நாம் அறிந்திருப்பதால் காலதாமதம் செய்யக்கூடாது என்றான் என்பது பொருள். இங்கே சுக்கிரீவனை அருக்கன் மைந்தன் என்று சொல்லியிருப்பதால் சுக்கிரீவன் சூரியகுலத்தவன் என்றறியலாம்.

அருக்கன்=சூரியன், The Sun.
(Winslow)

ஷை காண்டம், ஷை படலம்,
52-வது கவி.

இப்புறத்திராமனு மிரவிசேயினை
ஒப்புறநோக்கிவந் துற்றதானையர்
தப்பறக்கண்டன மென்பரோதகா
தப்புறத்தென்பரோ வறைதியாலென்றான்.

இதன் கருத்து.

இங்கே கிட்கிந்தாபுரியிலிருந்த இராமர், சூரியபுத்திரனாகிய சுக்கிரீவனைப்பார்த்து, இங்கே வந்திறங்கிய சேனாவீரர் சீதையைத் தாங்கள் வாஸ்தவத்தில் கண்டோமென்பார்களோ, அல்லது தாங்கள் பார்க்கவில்லை,அவள் அப்பாலிருக்கிறாள் என்பார்களோ சொல் என்றானென்று பொருள்.

இக்கவியில் சுக்கிரீவனுக்கு வழங்குகிறபெயர் இரவிசேய்.

இரவி=ஆதித்தன் ; The Sun } (Winslow)
சேய் =மகன் ; Son

ஷை காண்டம், ஷை படலம்,
44-வது கவி.

என்றவனுரைத்தபோ திரவிகாதலன்
வன்றிறற்றதிமுகன் வதனநோக்கியே,
ஒன்றுனக்குணர்த்துவ துளதுவாலிசேய்
புன்றொழிற்செய்கைசேர் புணர்ப்பனல்லனால்.

இதன் கருத்து.

ததிமுகன் இவ்வார்த்தைகளைக் கூறிய காலையில் சூரிய புத்திரனாகிய சுக்கிரீவன் ததிமுகனைப் பார்த்து உனக்குச்சொல்லவேண்டிய காரியமொன்றுண்டு, வாலி புத்திரனாகிய அங்கதன் அயோக்கியச்செய்கையுடையவனல்ல என்றான் என்பதாம்.

இங்கே சுக்கிரீவனை இரவிகாதலன் என்கிறார்.

இரவி =ஆதித்தன் ; The Sun } (Winslow)
காதலன் =மகன் ; Son

ஷை காண்டம், திருவடி தொழுத படலம்,
29-வது கவி.

கார்வரையிருந்தனன் கதிரின்காதலன்
சீரியசொற்களிற் றெருட்டச்செங்கணுன்
ஆருயிராயிர முடையனுமெனுச்
சோர்தொறுஞ்சோர்தொறு முயிர்த்துத்தோன்றினன்.

இதன் கருத்து.

ரிஷ்யமுகபர்வதத்திலிருந்த சூரிய புத்திரனை சுக்கிரீவன் சிறந்த சொற்களால் ஆறுதல்படுத்த, இராமர் அரிய உயிர் ஆயிரமுடையவர் போல சோர்வடைவதும் உயிர் தேறுகிறதுமாகயிருந்தார் என்பதாம். சுக்கிரீவனுக்கு இங்கே சொல்லிய கதிரின்காதலன் என்னும்பெயருக்குச் சூரிய புத்திரன் (கதிர்-சூரியன் ; காதலன்—புத்திரன்) என்றேபொருள்.

ஷை காண்டம், ஷை படலம்,
28-வது கவி.

சேற்றிளமரைமலர்த் திருவைத்தேர்கெனக்
காற்றின்மாமகன்முதற் கவியின்சேனையை
நாற்றிசைமருங்கினு மேவிநாயகற்
றேற்றினனிருந்தனன் கதிரின்செம்மலே.

இதன் கருத்து.

திருமகளையொத்த சீதையை ஆராய்ந்து தேடிக்கொண்டு வாருங்களென வாயுவின் புத்திரனுகிய அனுமார் முதலிய வானரக்கொடிச்சேனையை நான்கு திசைகளிலும் அனுப்பிவிட்டு சூரியபுத்திரனை சுக்கிரீவன் இராமரைத்தேற்றிக்கொண்டிருந்தான் என்பதாம்.

இங்கே சுக்கிரீவனைக் கதிரின்செம்மல் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

கதிர் =சூரியன் ; The Sun } (Winslow)
செம்மல்=அரசன் ; King }

சூரியகுலத்தரசன் என்று பொருள்.

ஷை காண்டம், ஷை படலம்,
40-வது கவி.

எம்பலோடெழுந்துநின் றிரவிகாளமுனை
பாம்பணையமலனை வணங்கிப்பைந்தொடி
மேம்படுகற்பின ளென்னுமெய்ம்மையைத்
தாம்புகன்றிட்டதிச் சலமென்றேதினன்.

இதன் கருத்து.

சூரியபுத்திரனுகிய சுக்கிரீவன் மகிழ்ச்சியோடெழுந்து இராமரை வணங்கி சீதாதேவியார் கற்பில் மேம்பட்டவளென்னும் உண்மைக்கு அங்கதன்கொண்ட எக்களிப்பே சாட்சியென்றுன் என்பதாம்.

இங்கே சுக்கிரீவனை இரவிகான்முளை என்று சொல்லியிருக்கிறது. இரவி—சூரியன்; கான்முளை—புதல்வன் என்று பொருள்.

ஷ காண்டம், உருக்காட்டுப்படலம்,
29-வது கவி.

ஆயசொற்றலைமேற்கொண்ட வங்கையனன்னை நின்னைத்
தூயவன்பிரிந்தபின்புதேடிய துணைவன்முல்லைக்
காய்கதிர்ச்செல்வன்மைந்தன் கவிக்குலமவற்றுக்கெல்லாம்
நாயகன்சுக்கிரீவனென் றுளனவையிற்றீர்ந்தான்.

இதன் கருத்து.

சீதை சொன்ன வசனங்களைக் கேட்ட அனுமார் தன் கைகளைக் கூப்பித்தாயே! உன்னை விட்டு இராமர் பிரிந்தபின்பு சம்பாதித்த சிநேகிதன் யாரென்றால் தொன்று தொட்டு கீர்த்தி பெற்றுள்ள சூரிய புரபின், வானரக்கொடி வேந்தர்களுக்கு நாயகன், சுக்கிரீவன் என்பது அவன் பெயர், மகா யோக்கியன் என்றான்.

இங்கே சுக்கிரீவனைக் கதிர்ச்செல்வன் மைந்தன் என்கிறார்.

கதிர் = சூரியன்; The Sun
செல்வன் = இராசகுமாரன், A prince } (Winslow)

ஆகையால் சுக்கிரீவமகாராஜன் சூரியகுலத்தரசன் என்பதற்கையமில்லை. இவன் மதுவனம் ஒன்று வைத்துப்பாதுகாத்து வந்தானென்றும், இவனுடைய சகோதரனாகிய வாலி அமுதமுற்பத்தி செய்தான் என்றும் இராமாயணம் கூறுகிறது. கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், திருவடிதொழுத படலத்திலே, அனுமாரானவர் இலங்கையில் சீதை சிறை வைக்கப்பட்டிருப்பதை யறிந்து மைசூர் நாட்டிலுள்ள கிஷ்கிந்தா நகருக்குத்திரும்பிவந்தபோது, அவரும் அவரைச்சேர்ந்த வீரர்களும்

"இந்திரன்வாலிக்கீந்த வின்சுவைமதுவின்கானம்"

என்னும் மதுவனத்தையடைந்து அமுதுண்டு அவ்வனத்தை அழித்தார்களென்றும், அதனால் அவ்வனத்தைக்காத்துக்கொண்டிருந்த ததிமுகனுக்கும் அனுமார் முதலானவர்களுக்கும் கலகம் நேரிட்டதென்றும் பார்க்கிறோம். ஷ மதுவனமானது சுரர்குல அரசனாகிய இந்திரனால் சுக்கிரீவன் தமையனான வாலிக்குக் கொடுக்கப்பட்டதென்று கண்டிருப்பதால் அது சுரர் தருவாகிய கற்பகமென்னும் பனைமரச்சோலையென்றே அறியலாம். அதின் அமுதத்தைக்கம்பராமாயணத்தில்

"இறாலுமிழ் பிரசம்"

என்கிறார். தேன்கூட்டிலிருந்தொழுகும் தேனைப்போல் மதுரமான பிரசம் (பனையமுது) என்று பொருள். தேன் என்றாலும் தமிழில் பனையமுதையே குறிக்கிறது. ஆகையால் இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட கற்பக விருட்சவனம் தான் சுக்கிரீவனுடைய மதுவனமென்றும், அந்தக் கற்பக மதுவானது சிவபெருமானுக்கு எவ்வளவு அருமையான பான

ராயிருந்ததோ அதே பிரகாரம் சுக்கிரிவமகாராஜனுக்குமிருந்திருக்க வேண்டுமென்றுமனுமானிக்கலாம். இவ்வித அனுமானத்துக்கனுசரணே யாக சுக்கிரீவனுடைய தமையனை வாலி அமுதமுற்பத்தி செய்தான் என்று பார்க்கிருேம். அதன் விபரமானது சுராசுரர்கள் சேர்ந்து அமுதமுற்பத்திசெய்ததைப் புராணிகர் எத்தன்மையாய் வர்ணித்திருக்கிருர்களோ அதே பிரகாரம் புராணங்களிலும் இராமாயணமென்னும் இதிகாசத்திலும் வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதால், வாலியிறக்கிய மதுவும் சுராசுரரிறக்கிய மதுவும் ஒன்று தான் என்றறியலாம். தேவர்களோடு போர்செய்யச்சென்ற இராவணன் அவர்கள் ஏவலாலே வாலியோடு போர்செய்யக்கிட்கிந்தாபுரியை யடைந்து, வாலி எங்கேயென்று வினவ, அங்குள்ளவர் சிவபூசை செய்யக்கடலடைந்தான் என்று கூற, அதனைக் கேட்டு மேற்றிசைக்கடலில் வாலி சிவபூசைசெய்வதைக்கண்டு அவன் பூசனைக்கிடையூறு செய்ய, அதனை நோக்கிய வாலியென்பவன் அவன் தேகத்தினின்றும் உதிரஞ்சிந்த வாலாலிறுகக்கட்டி எட்டுத்திக்கிலும் பாய்ந்தனனென்பதும், பல இடங்களிலும் வாலி யுலாவிவருங்கால் அமுதெழக்கடல் கடையும்தேவர்களும் அசுரர்களும் இளைத்து நின்றபோது அங்குவந்த வாலியை நோக்கி, நீ கடைந்து அமுது உதவவேண்டுமென்று சொல்ல, வாலி கடைந்தமுதெடுத்தானென்பதும் புராண வரலாறுகள். இது விஷயமாய் இராமாயணத்தில் வரும்செய்யுளாவது:—

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், உருக்காட்டுப்படலம்,

30-வது கவி.

மற்றவன்முன்னேனந்நா ளிராவணன்வலிதன்வாலின்
இற்றுகக்கட்டியெட்டுத் திசையினுமெழுந்துபாய்ந்த
வெற்றியன்றேவர்வேண்ட வேலையைவிலங்கன்மத்தில்
சுற்றியநாகந்தேய வமுதெழக்கடைந்ததோளான்.

இவ்வாறு அமுதமுற்பத்தி செய்த வாலியின் குமாரனுகிய அங்கதனைச் சான்ருேன் என்று இராமாயணம் கூறுகிறபடியால், சான்ருேர்குலத்தவர்கள் தற்காலத்தில் செய்துவரும் அமுதமுற்பத்தியையே வாலியும் செய்தான் என்றறிக.

ஷ காண்டம், திருவடிதொழுத படலம்,

19-வது கவி.

கேட்டவன்யாவரேயம் மதுவனங்கெடுசூழ்ந்தார்
காட்டிரென்றெழுந்தானன்னுர் வாலிசேய்முதலகற்றோர்
ஈட்டம்வந்திறுத்ததாக வங்கதறேவறன்னுல்
மாட்டினகவியின்ருனே மதுவளருலவையீட்டம்.

இக்கவியில் வாலிசேய் முதலகற்ருேர் என்று கண்டிருக்கிறது. வாலி சேய் என்ருல் வாலியின் குமாரன், அதாவது அங்கதன். கற்ருேர் என்ருல் அறிவுடையோர் (the learned) என்று பொருள். அறிவுடையோர் என்பது சான்ருேர்குலப்பெயர்களிலொன்றெனத்திவாகரம் கூறு

கிறது. ஆகையால் வாலிசேய் முதலகற்றோர் என்றால் அங்கதன் முத லான சான்றோர் என்று பொருள்.

கூர்மபுராணத்திலும் வானரர் சான்றோர் என்று விளம்பியிருக் கிறது.

கூர்மபுராணம், இராவணவதையத்தியாயம்,

22-வது கவி.

மான்றேரழிந்ததிற லிந்திரசித்துவானின்
மீன்றேய்படலத்தின் மறைந்துவெகுண்டுநோக்கிச்
சான்றோர்புகழுந்தனி விற்கைத்தலைவர்தம்மே
லூன்றேய்பகுவாயரவக் கணையுந்தியார்த்தான்.

இக்கவியில் இராவணனுடைய குமாரனாகிய இந்திரசித்து என்னும் மேக நாதனுடன் போர்புரிந்த அங்கதன் முதலிய வானர வீரர்களைச்

சான்றோர்புகழுந்தனிவிற்கைத்தலைவர்

அதாவது, சான்றோர்குல புகழ்ச்சிபெற்ற ஒப்பற்ற வில் வீரர் என்று கண்டிருப்பதாலும் வானரர் சான்றோர் குலத்தவர்களென்றறியலாம். ஆகவே வாலியின் குமாரனாகிய அங்கதன் சான்றோன் என்று இராமா யணமும் கூர்மபுராணமும் கூறுகிறபடியால், அவனுடைய தகப்பனாகிய வாலியென்பவன் செய்த அமுதமுற்பத்தியானது நாளதுவரை சான் றோர் குலத்தவர்கள் செய்துவரும் அமுதமுற்பத்தியேயன்றி வேறல்ல. இந்த சுக்கிரீவன் அரசாண்டு வந்த அதே மைசூர் ராட்சியத்தில், கிறி ஸ்து பிறந்த முதல் நூற்றாண்டில் கடம்பராஜாக்களிருந்தார்களெனச் சரித்திரங்கள் கூறுகின்றன. அந்தக்கடம்பராஜாக்களுடைய கொடியும் வானரக்கொடியென்று பார்க்கிறோம். (Page 137 of the Manual of the Administration of the Madras Presidency). அவர்களுக் குச்சான்றார் என்னும் பெயர் வழங்கினதாகவும் ரைஸ் துரை மைசூர் சாசனங்கள் என்னும் புஸ்தகத்தில் வரைந்திருக்கிறார். இவர்கள் அமுத முற்பத்திசெய்யும் குலத்தவர்கள் என்றும் ஸ்டூவர்டுதுரை சனசங்கை ரிப்போர்ட்டில் கூறியதை 233-வது பக்கத்தில் எடுத்துரைத்தோம். ஆகையால் சுக்கிரீவமகாராஜன் அரசாண்ட அதேயிடத்தில் கடம்பரா ஜாக்களரசாட்சிபிற்காலத்தில்செய்தார்களென்றும், சுக்கிரீவனுக்கிருந்த குரங்குக்கொடியேஅவர்களுக்கும் இராஜவிருதுக்கொடியாயிருந்ததென் றும், சுக்கிரீவன் குலத்தவர்கள் சான்றோர் என்று கம்பராமாயணம் கூறு கிறதுபோல கடம்பராஜாக்களும் சான்றார் என்று ரைஸ் துரை எழுதி யிருக்கிறார் என்றும், சுக்கிரீவன் குலத்தவர்கள் அமுதமுற்பத்திசெய் யும் குலத்தவர்களென்றனுமானிக்கப்படுகிறதுபோல கடம்பராஜாக்கள் குலத்தவர்களும் அமுதமுற்பத்திசெய்யும் குலத்தவர்கள் என்று சொல் லப்படுகிறதென்றும் கண்டிருக்கும் விஷயங்களைக் கவனித்துப்பார்க்கை யில் இராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்ட சுக்கிரீவன் குலத்தவர்களுக்கே பின்னிட்டுக் கடம்பராஜாக்கள் என்னும் பெயருண்டாகியிருக்கிறதென் றறியலாம். எப்படியாயினும் சூரியகுலத்தரசனாகிய சுக்கிரீவன் அமுத

முற்பத்திசெய்யுஞ் சான்றோர் குலத்தவன் என்பதற்கையமில்லை. ஆகையால் சூரியகுலத்தரசர்கள் அமுதமுற்பத்திசெய்யும் குலத்தவர்களெனப்பார்க்கிறோம்.

12. இரண்டாவது, சூரியகுலத்தவராகிய ஏனாதிநாதரைப்பற்றி,

"ஈழக்குலச்சான்ற ரெயினனூர்வா
ழேனாதிநாதன்றிறைவனீற்றைத்
தாழத்தொழுமரபார் ... ..."

என்று திருத்தொண்டர்புராணசாரத்தில் சொல்லியிருப்பதை 331-வது பக்கத்தில் எடுத்துரைத்தோம். அதில் ஏனாதிநாதருடைய குலம்

ஈழக்குலம் என்றும்
இறைவனீற்றைத்தாழத்தொழு மரபு என்றும்

கண்டிருக்கிறது. ஈழக்குலமென்றால் அமுதமுற்பத்திசெய்யும் குலம் (ஈழம்—பனையமுது) என்று பொருள். சிவபெருமானுடைய நீறாகிய சுண்ணமும் ஆதியில் அமுதமுற்பத்திக்காகவே கண்டு பிடிக்கப்பட்டதென்று விளக்கிக்காட்டியிருக்கிறோம். ஆகையால் சூரியகுலத்தவராகிய ஏனாதிநாதர் என்னும் சான்றாருடைய குலம் அமுதமுற்பத்திசெய்யும் குலமென்றறிக. ஈழக்குலம் என்பதற்கு ஈழராஜன் குலம் என்றும் சொல்லலாம். ஈழன் என்றாலே அமுதகுலத்தவன் என்று பொருள்படுகிறபடியால் அவ்விதமாய் வைத்துக்கொண்டாலும் சரிதான். ஷை ஈழராஜன் குலத்தவர்களுக்குத் தற்காலத்திலும் ஈழவர்கள் என்று பெயர். அவர்கள் நாளது வரை அமுதமுற்பத்தியே செய்து வருகிறார்கள். அவர்கள் மலையாளத்திலும் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுமிருக்கிறார்கள். 1891௵த்து ஜனசங்கை ரிப்போர்ட்டில் ஈழவன் என்றால் இலங்கைத்தீவான் என்று பொருள் என்று ஸ்டீவர்ட் துரை எழுதுகிறார். இலங்கைக்கு ஈழநாடு என்று பெயரானதால் இத்தாற்பரியமுண்டாயிற்று. ஈழவர் என்பதற்கு ஈழராஜன் மரபினர், அமுதகுலத்தவர்கள் என்றே பொருள். ஏனாதிநாதர் குலத்தை ஈழக்குலம் என்று சொல்லியிருப்பது போல ஈழநாடன் குலத்தை ஈழர்குலம் என்று கண்டிருக்கிறது.

- திருவாதவூரர் புராணம்; புத்தரை வாதில்வென்ற சருக்கம்,
92-வது கவி.

பொய்யிலாவருளையரும்புலி யூருளார்களுமுன்புசேர்
மையலாகியவேடமின்றி வய்ங்குநீறணிவார்களும்
துய்யகாவிரிநாடனுந் துகடீருமீழர்தமன்னனுஞ்
செய்யமாமணிமன்றுளார் திருமுன்புசென்றுவணங்கினர்.

இக்கவியில் ஈழநாடனை "ஈழர்தம்மன்னன்" என்று விளம்பியிருப்பதால் சூரியகுலத்தில் ஈழர் என்னும் பெயர்கொண்ட ஒரு பிரிவாரிருந்தார்களெனத்தெரிகிறது. ஈழநாடனரசாண்ட இலங்கையிலிருந்து திருநெல்வேலி முதலிய ஜில்லாக்களில் பரவின அக்குலத்தவர்களாகிய ஈழவர்

கள் தற்காலத்திலும் அமுதமுற்பத்தி செய்துகொண்டிருப்பதாலும், ஈழர் என்னும் பெயருக்கே அமுதகுலத்தவர் என்று மூலபொருளான படியாலும், சூரியகுலத்தவர்களான ஏனுதிநாதரும் ஈழநாடனும் அமுத குலத்தவர்களென்றறியலாம். அமுதகுலத்தவர்களாகிய பாண்டியர்க ளுக்குத்தென்னர் என்றும், சேரன் குலத்தவர்களுக்குச்சேரர், கொங்கர் என்றும் குலவிளக்கப்பெயருண்டானதுபோல, சூரியகுலத்து ஈழராஜன் மரபினருக்கும் ஈழர் என்னும் அதே பொருட் கொண்ட குலவிளக்கப் பெயர் வழங்கி வந்திருக்கிறது.

ஆகையால் சூரியகுலத்திலுதித்த வானரர் என்னும் கடம்பராஜாக் களும், ஈழர் என்னும் இலங்கைமன்னரும் அமுதமுற்பத்திசெய்யுங்குலத் தவர்கள் என்றறிக.

13. மூன்றாவது, பதினெண் புராணங்களில் முதல் புராணமாகிய பிரமபுராணத்தில், சூரியகுலபாண்டிய வம்சம் ஒன்றிருந்ததாகத்தெரிய வருகிறது. அப்புராணத்தின் பிரமோத்திர காண்டத்தில் சுராபாண்டி யன் என்னும் சூரியகுலத்தரசன் மரபினர் சரித்திரம் வருகிறது. சுரா பாண்டியனும் அவன் தம்பிமார் அறுபத்தாறு பாண்டியர்களும் தற்கா லத்தில் வடகன்னடம் என்று சொல்லப்படும் ஜில்லாவிலுள்ள வட்டுக் கல் (Batculla) என்னும் சக்கரபுரிப்பட்டணத்தில் வாசஞ்செய்து, அதன் பக்கத்திலுள்ள ஒரிக்கல் பட்டணத்தில் செங்கோல் செலுத்திய அசுரனாகிய பிரதாபருத்திரனை ஜெயித்து, அவன் நாட்டைக்கைப்பற்றி, சுராபாண்டியன் தம்பிமாரில் முதல்வனாகிய மதுவீரபாண்டியனுக்கு மகுடஞ்சூட்டியபோது

> "சிம்பாலகோடமன்னிய வர்த்தனபுரி சுராபாண்டீசுர ராசமன்னிய சத்தி ரியசூரியவசம் மதுகேசர் உக்கிரநேத்திரத்திற் பிறந்து, ரேணுகா பரஞ்சோதி புத்திரனாகிய **சுராபாண்டீசுரர்** தம்பியான **மதுவீர பாண்டியருக்கு** ஒரிக்கல நகரமும் பிரதாபருத்திரனுடைய நாடுநகர் கள் சமத்தும்மளித்திருப்பதால், மதுவீரபாண்டியரே நாடாள்வார்"

என்று பறைசாற்றி விளம்பரம் செய்யப்பட்டது. மேற்கண்ட சுரா பாண்டியனென்னும் அமிர்தபாண்டியன் ஒரிக்கல் பட்டணத்தில் மது வீரபாண்டியனுக்குப் பட்டங்கட்டியபின் ரதபலாசூரனையும் அவனோடு சேர்ந்த அறுபத்தாறு கரைச்சுற்றுப்பட்டணங்களிலுள்ள அசுரர்களை யும் ஜெயித்து, அவர்கள் நாடு நகரங்களைக்கைப்பற்றி, தன் தம்பிமாருக் குப்பட்டங்கட்டி அழைத்துக்கொண்டுபோகும்போது கூறியகட்டியம்:

> "சிம்மாலகோடமன்னியவர்த்தன சக்கரபுரிக்கு அரசனாகிய **அமிர்தபாண் டிய** விக்காதிபாண்டிய மகாராசா பராக்கு, எச்சரிக்கை. **சூரியகுல** மன்னிய சத்திரிய சவுரிய கவுண்டலீக கோத்திர அசுரசம்மாரதேவ சகாய ரேணுகாவரபுத்திரா பராக்கு, எச்சரிக்கை"

என்பதாம். இங்கே எடுத்துரைத்த விளம்பரத்தையும் கட்டியத்தையும் கவனித்தால் சுராபாண்டியன் மரபினர்,

a. சூரியகுலத்தவர்கள் என்றும்

b. சத்திரியர் என்றும்

c. அமுதகுலத்தவர்கள் என்றும்

விளங்கும். அவர்கள் சூரியகுலத்தவர், சத்திரியர் என்னும் விவரம் ஷெ புராணத்திலே கண்டிருப்பதால் அவற்றை நீக்கி அவர்கள் அமுதகுலத்தவர்கள் என்னும் விஷயம் மாத்திரம் பார்க்கலாம்.

அவர்களுக்கு வழங்கிய பொதுப்பெயர் பாண்டியர்கள் என்பதே. பாண்டியனென்னும் பெயருக்கு டாக்டர் மக்ளீன் துரை கூறிய அருத்தத்தை முன்னே சொல்லியிருக்கிறோம் :—

"பாண்டியனைப்போல, சேரன் என்னும் பதத்துக்கும், பூர்வதமிழில் பதிநீர் என்னும் பனையமுதென்று பொருள்,"

என்று கூறுகிறார். பாண்டியன் என்பது சரியான மூலபதம். பாண்+தீ+அன்=பனையமுது+இனிமை+அன்=பனையமுதுற்பத்தி செய்யும் இனியகுலத்தவனென்று பொருள். அவர்கள் அமுதகுலத்தவர்களான படியால் அவர்கள் பெயர்கள் அமுதசம்மந்தமாயிருக்கின்றன. திருஷ்டாந்தமாக சுரா பாண்டியன், அமிர்த பாண்டியன், மதுவீரபாண்டியன் என்பவைகளே. ஆகையால் மேற்றிசையிலரசாண்ட சூரியகுலபாண்டியர்களும் அமுதகுலத்தவர்களென்றறிக.

14. நான்காவது, சூரியகுலத்தரசர்கள் சான்றோர் என்று பார்த்தோம், சூரியகுலத்துமுதலரசனான சூரியமகாராஜனுக்கே சான்றோனென்னும் பெயர் உண்டென்றும் பார்த்தோம், சான்றோனாகிய சூரியமகாராஜனுக்குப் பானு என்றும், அருக்கன் என்றும் பெயருண்டாகிறதற்குக் காரணமென்ன? சூரியனுக்கு இப்பெயர்களுண்டென்பதற்கு மேற்கோள்.

அருணாசலபுராணம், ஆதித்தசருக்கம்,

8-வது கவி.

குதிரையுங்கரிகளாகிக் கொடியதேரலகைத்தேராய்த்
கதிரையுந்தனதுபாகன் காலெனவிழுந்தபானு
மதியழிந்திருந்தானந்த மலைவலஞ்செய்துஞானக்
கதிபெறச்செல்வேன்கண்டு கதிரவற்கிவையுரைத்தேன்,

10-வது கவி.

போதித்தபடியேசென்று பொன்மலைவலமாய்முன்னஞ்
சாதித்தவருக்கன்சோண சலத்தினைவலமாய்வந்தான்
வாதிக்குமழுவினானு மழுவிடைமீதிற்கோடி
யாதித்தரெனவேதோன்றி யாதித்தற்கருளிப்போனான்.

சூரியமகாராஜன் கெருவங்கொண்டு அருணாசலம் என்னும் திருவண்ணாமலையிலுள்ள சிவபெருமானை மதியாமல் தன் தேரை அம்மலைக்கு நேராக நடத்த, அம்மலையினின்றுண்டான வெப்பத்தால் சூரியமகாராஜனுடைய தேரும் அதில் பூட்டியிருந்த ஏழு குதிரைகளும் கரியாகி உருவழிய, சூரியமகாராஜனும் மதிகெட்டு என்னசெய்கிறதென்றறியாமல் திகைத்து நின்றபோது, பிரமன் அவனைப்பார்த்து அம்மலையை வலஞ்செய்து தொழும்படி சொன்னான், அப்படியேபிரமன் அனுக்கிரகப்படி சூரியன் அருணாசலத்தை வலமாக வந்து சிவபெருமானைத் தொழுது சிவபெருமானுடைய அருளைப்பெற்றுத் திரும்பினான் என்பது புராண வரலாறு. சூரியகுலத்தரசர்களிலொருவன் சிவமார்க்கத்தையிகழ்ந்ததைக்குறித்துக்கட்டிய புராணக்கதை. இதில் சூரியமகாராஜனுக்குப்பானு, அருக்கன் என்னும் பெயர்கள் வழங்கியதைப்பார்க்கிறோம். சதுரகராதியாசிரியரும்,

பானு =சூரியன்
அருக்கன்=சூரியன்

என்றே கூறுகிறார். இப்பெயர்கள் சூரியமகாராஜனுக்குண்டானதற்குக் காரணம் என்னவென்று, அப்பெயர்களின் மூலபொருளாலறியலாம். பானு என்னும் பதமானது பானம் என்னும் மூலபதத்தினின்றும்,அருக்கன் என்பது அருகி என்னும் மூலபதத்தினின்றும் தோன்றிய பதங்கள். இம்மூலபதங்கள் இரண்டிற்கும் பொருள் ஒன்றே.

பானம்=பனையமுது,
அருகி =பனையமுது.

ஆகையால் சூரியமகாராஜனுக்கு வழங்கிய பானு, அருக்கனென்னும் பெயர்களுக்கு அமுதகுலத்தவன் என்று பொருள் என்றும், சூரியமகாராஜனாகிய சான்றோன் அமுதகுலத்தவனென்றுமறிக. அவன் அமுதகுலத்தவனாயிருந்ததால் தான் அவனுக்குச்சான்றோனென்னும் பெயருண்டாயிற்று. சூரியன் அமுதகுலத்தவனானபடியால் தான் அவன் குலத்தவர்களாகிய வானரர்கள் என்னும் மைசூரரசர்கள் கடம்பராஜாக்கள் (அதாவது மதுவிருட்சகுல அரசர்கள்) என்றும், இலங்கையரசர்கள் ஈழவர்களென்றும், மேற்றிசைப்பாலர் பாண்டியர்களென்றும்,அமுதகுலசம்மந்தமான பெயர்கள் வைத்துக்கொண்டார்களென்றுமறிக.

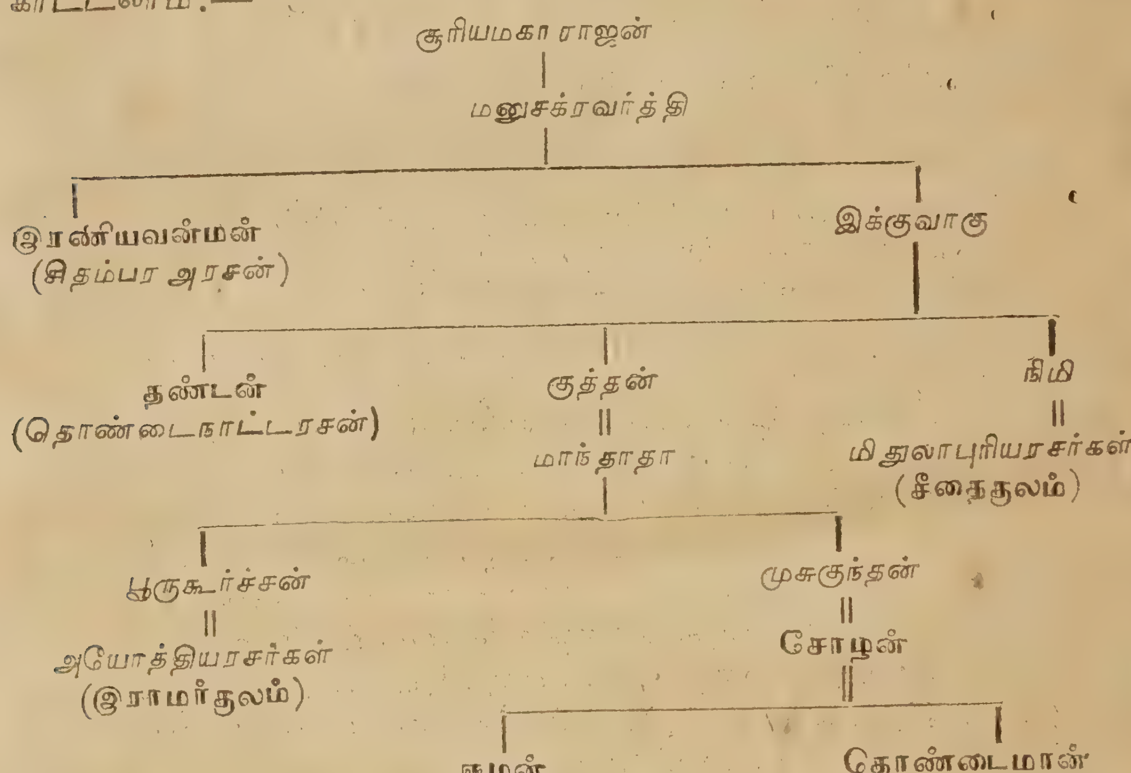
15. ஐந்தாவது, தொண்டைமண்டலமென்னும் அமுதகுலத்தவர்கள் பூமியில் ஆதியில் குடியேறினவர்கள் சிவபெருமான் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த அமிர்தகுலநாதன் என்று பொருள்படும் தொண்டீரன் மரபினராகிய முதுகுடிப்பிறந்தசான்றோர் என்று பார்த்தோம். அதற்குப் பின்பு சூரியகுலத்தில் தோன்றிய இக்குவாகுமகாராஜனுடைய நூறு புத்திரரில் ஒருவனாகிய தண்டன் அந்நாட்டைக்கைப்பற்றினான் என்றும் பார்த்தோம். அவனும் அமுதகுலத்தவனே. எப்படியெனில் சூரியமகாராஜனை அமுதகுலத்தவன் என்று நாம் மேலே கூறியபடியால் அவன் குலத்திலுதித்த தண்டன் அமுதகுலத்தவன் தான்; மேலும்

தண்டனுடைய பிதாவுக்கு இக்ஷுவாகு என்று பெயரெனப்பார்த்தோம்: இக்ஷுவாகு என்னும் பெயருக்கே அமுதகுல அழகன் என்று பொருள் (இக்ஷு—பனையமுது, வாகு—அழகு). ஆகையால் சூரியகுலத்தரசனுகிய தண்டனும் அமுதகுலத்தவன் என்றறியலாம். தற்காலத்தில் தண்டன் என்னும் பட்டப்பெயரைத் தரித்திருப்பவர்களும் அமுதகுலத்தவர்களே. 1891-ம் வருஷத்தில் ஜனத்தொகை எடுத்தபோது 10,825 பெயர்கள் தண்டன் என்னும் பட்டப்பெயர் தரித்திருந்ததாகக்கண்டெழுதியிருக்கிறது. இவர்களைப்பற்றி ஸ்டூவர்ட் துரை பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

"526. In Calicut and Ernad *Tandan* is the title of the headman of the Tiyyan caste, but in Walluvanad and Palghat it is a distinct caste. The ceremonies observed by Tandans are, in general outline, the same as those of the southern Tiyyans, but the two do not intermarry, each claiming superiority over the other. There is a custom that prohibits the Tandan females of Walluvanad from crossing a channel which separates the Taluk from Mankara on the Palghat side."

கள்ளிக்கோட்டையிலும் ஏர்நாட்டிலும் தண்டன் என்பது தீயர் என்னும் ஜாதியாரின் தலைவர்களுடைய பட்டப்பெயரென்றும், வள்ளுவநாட்டிலோ தண்டர்கள் பிரத்தியேகமான ஜாதியென்றும், தெற்கிலுள்ள தீயர் என்னும் ஜாதியாருடைய சடங்காசாரங்களும் வடக்கிலுள்ள தண்டர்களுடைய சடங்காசாரங்களும் பொதுவாய் ஒன்றுக்கொன்று ஒத்திருந்தபோதிலும் இருகுலத்தவரும் சம்பந்தங்கள் வைத்துக்கொள்ளுகிறதில்லையென்றும், ஒருவரைவிட ஒருவர் உயர்ந்தவர்களென்று இருதிறத்தாரும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்களென்றும் ஸ்டூவர்ட் துரை எழுதியிருக்கிறார். இருதிறத்தாரும் அமுதகுலத்தவர்களாயிருந்தபோதிலும் தீயர் சேரன் குலமென்னும் அக்கினிகுலத்தவரானபடியாலும், தண்டர் தண்டன் என்னும் சூரியகுலத்தரசன் மரபினரானபடியாலும் பிரத்தியேக கோத்திரங்களாக நாளது வரையிலிருந்து வருகிறதைப்பார்க்கிறோம். ஆகையால் தொண்டைநாட்டிலரசாண்டு மாரியென்னும் அசுரனால் கொல்லப்பட்ட தண்டன் என்னும் சூரியகுலத்தரசன், இக்ஷுவாகுவின் குமாரனானபடியாலும், பானு, அருக்கன் என்று பெயர்கொண்ட சூரியமகாராஜன் மரபினனானபடியாலும், அந்தத்தண்டன் என்னும் பட்டப்பெயரைத் தற்காலத்தில் அமுதகுலத்தவர்களே தரித்துவருவதாலும், அவனும் அமுதகுலத்தவனென்று விளங்கும். அவனுக்குப்பின்பு குலோத்துங்க சோழனுடைய குமாரனை தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி அந்நாட்டைக்கைப்பற்றினனெனப் பார்த்தோம். அவனும் சூரியகுலசோழராஜன் மரபினனானபடியால் அமுதகுலத்தவன் தான். எப்படியெனில் புராணங்களில் கூறுகிறபடி தண்டனும், சோழனும் ஒரே மரபினர். சூரியன் குமாரர்களிலொருவராகிய மனுவென்பவருக்குப்பிறந்த புத்திரரில் இரணியவின்மன் சிதம்பரத்தைக்கட்டியரசாண்டானென்று சிதம்பரபுராணம் என்னும் கோயிற் புராணம் கூறு

கின்றது. இரணியவன்மனுடைய சகோதரன் இக்குவாகு. இக்குவாகு வின் நூறு புத்திரரில் தண்டன், குத்தன், நிமி என்பவர்கள் மூவர். நிமி பரம்பரையில் சீதாதேவியின் குலமாகிய மிதுலாபுரியரசர்கள் உதித்தார் கள். குத்தனென்னும் வீகுச்சி பரம்பரையில் மாந்தாதா தோன்றினான். மாந்தாதாவின் மூத்த குமாரனாகிய பூருகூர்ச்சன் பரம்பரையில் இராமர் தோன்றினார் என்று அதே புராணம் கூறுகிறது; இளையகுமார னாகிய முசுகுந்தன் பரம்பரையில் சோழனுதித்தானென்று திருவாரூர் புராணம் கூறுகிறது. இவர்கள் குலவிளக்கத்தைப் பின் வருமாறு காட்டலாம்:—

தண்டன் அமுதகுலத்தவனென்று விவரித்தோம். ஆகையால் அவனுடைய சகோதரனாகிய குத்தன் பரம்பரையிலுதித்த சோழனும் தொண்டைமானும் அமுதகுலத்தவர்கள் தான். தொண்டைமானென்னும் பெயருக்கே அமுதகுலமான் என்று பொருள். தொண்டை என்றால் தொண்டியைக்கொடுப்பது, தொண்டி—பனையமுது, ஆகையால் தொண்டை என்றால் பனை என்று பொருள். தொண்டைமானென்றால் பனைமரக்குலமானென்று பொருள். ஆகையால் அவன் அமுதகுலத்தவனென்றறியலாம். அத்தொண்டைமண்டலத்தில் தற்காலத்திலும் கிராமணிகள் என்னும் சான்றோரிருந்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கும் பனைமரமே குலவிருட்சம்.

ஆகையால் சூரியகுலத்திலுதித்த அரசர்களெல்லாம் அமுதகுலத்தவர்கள் என்றறிக. இராமரையும் சீதையையும் பற்றி பின்னால் பிரத்தியேக அத்தியாயத்தில் பேசுவோம்.

16. ஆறுவது, சூரியகுலத்தரசர்கள் அமுதகுலத்தவர்கள் என்பதற்கு வேறோர் ஆதாரம் கூறுவோம். சூரியனுக்குச்சண்டன் என்றும் ஒரு பெயருண்டெனத்திவாகரம் கூறுகிறது.

"தரணி செங்கதிரோன் சண்டன்
தபனனே யொளியே சான்றோன்."

சூரியகுலத்திலுதித்த ரகுவின் மரபினருக்கு ராகவர் என்றும், ஜனகன் புத்திரியாகிய சீதைக்கு ஜானகி என்றும், சகரன் புத்திரருக்குச்சாகரர் என்றும் தத்திதாந்த நாமபதங்களுண்டாகிறதுபோல, சண்டன் மரபினருக்குச் சாண்டிகள் என்று பெயர். சாண்டிகள் என்னும் சூரியகுலத்தவர்கள் தற்காலத்தில் கஞ்சம் ஜில்லாவிலிருக்கிறார்கள். டாக்டர்மக்ளீன் துரை எழுதிய சென்னையரசாட்சிப்புஸ்தகம், 5-வது பக்கத்திலுள்ள சென்னைராஜதானிப்படத்தில் சமஸ்கிரத ஆதாரங்களில் சாகரர் என்னப்பட்டவர்கள் கஞ்சம் ஜில்லாவிலிருந்ததாகக்கண்டிருக்கிறது. விஷ்ணு புராணத்தில் சாகரர் சூரியகுலத்தரசனாகிய சகரனுடைய புத்திரரென்று வாசிக்கிறோம். ஆகையால் புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் சாகரர் ஒருவேளை தற்காலத்தில் காணப்படும் சாண்டிகளாயிருக்கலாம். அவர்கள் சகரன் புத்திரரானபடியால் சாகரர் என்றும், சண்டனென்னும் சூரியன்மரபினரானபடியால் சாண்டிகளென்றுமழைக்கப்பட்டிருக்கலாம். எப்படியெனில் புராணத்தில் கூறிய சாகரரிருந்ததாகச்சொல்லப்படும் கஞ்சம் ஜில்லாவிலேயே சாண்டிகளை இப்போது பார்க்கிறோம்; இருவர் குலமும் சூரியகுலமென்று தெரிகிறது. ஆகையால் இருப்பிடமும் குலமும் ஒத்திருக்கிறபடியால் இவ்வாறு அனுமானிக்க இடமுண்டாகிறது. மேலும் புராணங்களில் சமுத்திரமானது சாகரரால் தோண்டப்பட்டதென்றும், அதனால் சமுத்திரத்துக்குச்சாகரம் என்று பெயருண்டாயிற்றென்றும் கூறியிருக்கிறது. இவ்விதமாய்ப்புராணிகர் கூறுகிறதற்கு மூலாதாரமான சத்தியம் யேதாவதொன்றிருந்திருக்கவேண்டும். இந்தியா ஒரு பெரிய தேசமாயிருந்தாலும் அதில் பெரிய ஏரிகள் மிச்சமாயில்லையென்று பார்க்கிறோம். ஆகையால் ஒருவேளை சமுத்திரக் கரையையடுத்ததாக ஒரு பெரியஏரியை இந்தச்சாகரர்கள் தோண்டிச் சமுத்திரத்தின் தண்ணீரையதில் விட்டிருக்கலாம். இது சாத்தியமேயன்றி அசாத்தியமன்று. சாகரர் பூமியாகிய கஞ்சம் ஜில்லாவுக்கருகில் அத்தன்மைய ஏரியொன்றிருக்கிறது. அந்த ஏரிக்குச் சிலுக்க ஏரியென்று பெயர் (Chilka lake). சிலுக்க ஏரியென்றால் துன்பம் விளைவித்த ஏரியென்றுபொருள் (சிலுகு-துன்பம்). புராணத்திலும் சாகரர்தோண்டிய சமுத்திரமானது அவர்களுக்குத்துன்பம் விளைவித்ததென்று கண்டிருக்கிறது. சாகரர் அதைத்தோண்டியபின்பு கபிலரிஷியின் சாபத்தால் 60,000 சாகரர்களுமாண்டார்களென வாசிக்கிறோம். ஆகையால் கஞ்சம் ஜில்லாவுக்கருகிலுள்ள அந்த ஏரியையே சாகரர் தோண்டியிருக்கலாமென்றும், அவர்கள் சூரியகுலத்தரசனாகிய சகரன் மரபினரானதால் சூரியகுலத்தவர்களென்றும், அவர்களிருந்த கஞ்சம் ஜில்லாவில் தற்காலத்தில் சூரியகுலத்தவர்கள் என்னும் பொருள்படும் சாண்டிகள் என்னும் பெயர்கொண்டவர்களிருப்பதாலும், புராணங்கள் கூறும்

சாகரர்கள் தற்காலத்திலிருக்கும் சாண்டிகளின் முற்பிதாக்களென்றுமே சொல்லவேண்டும். சூரியகுல அரசர்களாகிய இந்த சாண்டிகள் தற்காலத்திலும் அமுதமுற்பத்தி செய்துகொண்டே வருகிறார்கள். அவர்களிருக்கும் நாட்டுக்கு அமுதநாடு (கஞ்சம்-பனையமுது) என்னும் பெயர் இன்னும் நிலைபெற்றிருக்கிறது. இதனாலும் சூரியகுலத்தரசர்கள் அமுதகுலத்தவர்களென்றறியலாம்.

சூரியகுலத்தவர்களாகிய சாண்டிகளைப் பற்றி 1891-ம் ௵த்து ஜனசங்கை ரிப்போர்ட்டில் பின் வருமாறு ஸ்டூவர்ட் துரை வரைந்திருக்கிறார்.

"*The Sondis are toddy-drawers* and distillers of the *Ganjam* District. The tradition concerning their origin is interesting. In ancient times there was a Brahman famous for his magical attainments. The king of the country sent for him one day and asked him to cause the water in a tank to burn. The Brahman, being unable to do it, returned home uneasy in mind, and on the way met a distiller, who asked him to explain what troubled him. The Brahman having told his story, the distiller promised to cause the water to burn on condition that the Brahman would give him his daughter in marriage. To this the Brahman consented. The distiller then poured large quantities of liquor into the tank and set fire to it in the presence of the king. *The distiller accordingly married the Brahman's daughter* and their descendants are the Sondis of the present day. ... ... They may eat flesh, but *the consumption of liquor is forbidden,* Their *usual title* is *Behara.* In the Sondi caste there is a curious custom which is usually held to confirm the story given above, that the wife will not eat fowls or the remains of her husband's meal."

இதன் மொழி பெயர்ப்பு.

" கஞ்சம் ஜில்லாவில் அமுதமுற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்குச்சாண்டிகள் என்று பெயர். அவர்களுற்பத்தியைப்பற்றிய ஐதீகம் மனோகரமானது. பூர்வத்தில் மாந்திரவித்தையில் வல்ல பிராமணன் ஒருவனிருந்தான். அந்த நாட்டரசன் ஓர் தினத்தில் அவனை வரவழைத்து ஒரு குளத்திலுள்ள நீரானது நெருப்புப்பற்றியெரியச் செய்விக்கக்கட்டளையிட்டான். பிராமணன் அதை நிறைவேற்றச்சக்தியற்றவனாய் மனவருத்தத்துடன் திரும்பி வருகிற வழியில், அமுதகுலத்தவன் ஒருவன் அவனைச்சந்தித்து, அவனை வருத்தப்படுத்தும் விஷயம் யாதென்று வினவ, பிராமணன் விருத்தாந்தத்தைத்தெரிவிக்க,அமுதகுலத்தவன் உன்மகளை

எனக்குக்கலியாணம் செய்து கொடுப்பாயாகில் நீரில் நெருப்புப்பற்றி யெரியச்செய்கிறேன் என்று வாக்களித்தான். பார்ப்பான் இதற்கு உடன்படவும், அமுதகுலத்தவன் அபரிமிதமான மதுவைக்குளத்தில் வார்த்து அரசனின் முன்னிலையில் நெருப்பைப்பற்றவைத்துப்பார்ப்பான் மகளைப்பாணிக்கரகணஞ் செய்துகொண்டான். அவர்கள் குலத்தவர்களுக்குத்தற்காலத்தில் சான்டிகளென்று பெயர். ... ... அவர்கள் மாம்சமருந்துகிறதுண்டு, மதுவருந்துவதுகூடாதென்று விலக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுடைய சாதாரணப் பட்டப்பெயர் பேகர். மேலே சொல்லிய விருத்தாந்தத்தை உறுதிப்படுத்தும் வழக்கமுமொன்று அவர்களுக்குள்ளிருந்து வருகிறது; சாண்டிப்பெண்கள் கோழிக்கறி முதலிய மாம்சத்தையாவது, தங்கள் பர்த்தாக்கள் சாப்பிட்டது போக மீந்ததையாவது அருந்துகிறதில்லை" என்பதாம்.

"சாண்டிகளுக்கு வழங்குகிற பேகர் என்னும் பட்டப்பெயரும்அவர்கள் இராஜகுலத்தவரென்று காட்டுகிறது.

பேகன்—கடையெழு வள்ளலிலொருவன்

(சதுரகராதி)

வரையாது கொடுத்த அரசர்களிலொருவன் பேகன், என்று சதுரகராதியாசிரியர் கூறுவதால், பேகர் என்பது அரசகுலப்பெயரென்று விளங்குகிறது. சாண்டிகளென்னும் பெயரும் அவர்களைச் சூரியகுலத்தவர்களென்று காட்டுகிறது. சூரியகுலத்தரசர்களாகிய இவர்கள் பூர்வத்தில் பார்ப்பாத்திகளைச்சாதாரணமாய்ப்பாணிக்கிரகணஞ் செய்துவந்த காரணத்தால் மேலே கூறிய ஐதிகம் தற்காலம் வரை நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஒருவன் பார்ப்பாத்தியைக் கலியாணம் செய்த காரணத்தால் ஒருஜாதியாரில் தலைமுறை தத்துவமாய்ப்பெண்கள் மாம்சமருந்தாது வருவதசாத்தியம். ஆகையால் சாண்டிகளென்னும் சூரியகுலத்தரசர்கள் சாதாரணமாய்ப்பார்ப்பாத்திகளைப் பெண்டுகளாகச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தார்களென்றே ஷை விருத்தாந்தம் ருசுப்படுத்துகிறது.

சாண்டிகள் அமுதமுற்பத்திசெய்யும் குலத்தவர்களாயிருந்தும் மதுவையருந்துகிறதில்லையென்று கூறிய விஷயமானது பாண்டியகுலத்தவர்களாகிய திருநெல்வேலிஜில்லாவிலுள்ள சான்றோரைப்பற்றிக்கால்வேல் அத்தியக்ஷர் எழுதியிருப்பதற்கு ஒத்திருக்கிறது:—

"அமுதமுற்பத்தி செய்யும் சான்றோராலிறக்கப்படும் மதுவானது, லாகிரிக்குணமுண்டான பின்பு இந்துக்களில் குடிகாரராயிருக்கிறவர்களுக்குச் சாதாரணமான லாகிரிப்பானமாக இருந்தபோதிலும், ஒழுக்கத்தி லுயர்ந்த பிராமணர்களைப்போலவே சான்றோரும் அவ்வித பானத்தையருந்தாது விலக்கி வருகிறார்கள்"

என்பதாகக்கால்வேல் அத்தியக்ஷர் விளம்புகிறார்.

இப்படியாகச்சூரியகுலத்தவர்களாகிய சாண்டிகள் நாளதுவரை

அமுதமுற்பத்தி செய்துவருவதால், சூரியகுலத்தரசர்கள் அமுதகுலத்தவர்கள் என்றறியலாம்.

17. ஏழாவது, சிவபெருமானுடைய குமாரனாகிய உக்கிரவருமபாண்டியன், மணவூரிலரசாண்ட சூரியகுல சோமசேகரன் மகளாகிய காந்திமதியை மணம் புரிந்தார் என்று பார்த்தோம். திருவிளையாடற் புராணம், வேல்வளை செண்டுகொடுத்தபடலம், 2-வது, 3-வது கவிகளாலுமறிக.

2-வது கவி.

வையைக்கிழவன் றன்னருமைக்குமரன் றனக்குமணம்புணர்ச்சி
செய்யக்கருதுந்திறனோக்கி யறிஞரோடுந் திரண்டமைச்சர்
மையற்றழியாநிலத்திருவு மரபுங்குடியும் புகழ்மையுநம்
மையற்கிசையத்தக்ககுலத் தரசர்யாரென் றளக்கின்றார்.

3-வது கவி.

தீந்தண்புனல்சூழ் வடபுலத்துமணவூரென்னுந் திருநகர்க்கு
வேந்தன்பருதிதிருமரபின் விளங்குஞ் சோமசேகரனேன்
றுய்ந்தகேள்வி யவனிடத்துத் திருமாதென்ன வவதரித்த
காந்திமதியைமணம்பேச விருந்தாரற்றைக்கணையிருள்வாய்.

சிவபெருமானுக்குச் சம்மந்தக்குடியாரான சூரியகுல சோமசேகரனுக்கு ஷை படலம், 12-வது கவியில் கூறியிருக்கும் ஒரு பெயராலும் சூரியகுலத்தவர்கள் குலத்தொழில் விளங்கும்; அக்கவி வருமாறு:—

தென்றனுடன்திருமகளைத் தேவர்பெருமான்மணம்புரிய
மன்றலழகாலொரு நகரொப்பதிகமின்றி மதுரைநக
ரன்றுதானேதனக்கொப்ப தாகும்வண்ணமணியமைத்தா
ரின்றுதானேதனக்கதிக மென்னும்வண்ணமெழிலமைத்தார்.

தென்றல் நாடனாகிய சோமசேகரனுடைய மகளைத்தேவர் பெருமானாகிய உக்கிரவருமபாண்டியன் மணம்செய்ய, மதுரை மாநகருக்கு ஒப்பும் அதிகமும் வேறொரு நகருமில்லையென்று சொல்லும் வண்ணம் மதுரையைக்கலியாண அழகு செய்தார்கள், அத்தினத்தில் மதுரைதான் முன்னிருந்ததற்கு அதிகமான சிறப்பாய் விளங்கினதேயல்லாமல், அதற்கு மிஞ்சின அழகிய நகர் வேறெங்குமில்லையென்று சொல்லும்படியாக அலங்கரித்தார்கள் என்று பொருள்.

இக்கவியில் சூரியகுல சோமசேகரனுக்கு தேன்றல் நாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. இதன் தாற்பரியம் என்னவென்று பார்ப்போம். தேன்றல் என்னும் பெயருக்கு இரண்டருத்தம் கூறலாம். ஒன்று வறட்சியுண்டாக்கும் காற்று.

"தென்றலடிக்கிறதை நீங்கள் காணும்போது உஷ்ணமுண்டாகுமென்று சொல்லுகிறீர்கள், அந்தப்படியுமாகும்." லூக்கா 12-55.

இந்தத்தாற்பரியம் வைத்துக்கொண்டால் தென்றல் நாடனென்னும் பெயருக்கு நீர்வளமற்ற வறண்ட பூமியையுடைய நாடானென்று பொருள்படும். ஆனால் சூரியகுல சோமசேகரனுடைய பூமி அத்தன்மையதல்ல. எப்படியெனில் நாம் மேலே கூறிய கவிகளொன்றில் சோமசேகரன் பூமியாகிய மணவூரை

"தீந்தண்புனல்சூழ் வடபுலத்து மணவூர்"

என்று கண்டிருக்கிறது. அதற்கு இனிய, குளிர்ச்சிபொருந்திய, நீர் சூழப்பெற்ற, வடதிசையிலுள்ள மணவூர் என்று பொருள். ஆகையால் 3-வது கவியில் நீர் வளம் பொருந்திய பூமி என்று சொன்ன புராணிகர் 12-வது கவியில் அதே பூமியை நீர்வளமற்ற பூமி என்று தாம் சொன்னதையே மறுத்துச்சொல்லமாட்டார். ஆகையால் தென்றல் என்பது இவ்விடத்தில் காற்றைக்குறிக்காதென்றறியலாம்.

தென்றல் என்பது தென் + தல் என்று பிரிக்கக்கூடிய பதம்:—

தென் = தென்னைமரம்

தல் = பிதா

c. f. தல்லி—தாய்

ஆகையால் தென்றல் என்றால் அமுதகுல ஆண்டவனென்றும், தென்றல் நாடன் என்றால் அமுதகுல ஆண்டவனாகிய நாடானென்றும் பொருள் என்றறியலாம். இதனால் சூரியகுல சோமசேகரனும் அமுதகுலத்தவனென்று பார்க்கிறோம். மேலே நாம் எடுத்துக்கூறிய கவிகளொன்றில் சிவபெருமான் அறிஞர் என்னும் சான்றாரோடும் மந்திரிகளோடுங் கூடி தமது குலத்துக்கிசைந்த குலத்தரசர் யாவரென்று ஆராய்ச்சி செய்து மணவூர் சோமசேகரன் மகளை தம்முடைய புத்திரனுக்கு மணம்பேசலாமென்று தீர்மானித்தார் என்று கண்டிருப்பதால், சோமசேகரன் குலமும் சிவபெருமான் குலமும் ஒரே குலம், அதாவது, அமுதகுலமென்றறியலாம்.

ஆகவே சூரியகுலத்தரசர்களாகிய சுக்கிரீவன் முதலான கடம்பராஜாக்களும், ஈழன் முதலான ஈழவராஜாக்களும், சூரியகுல சுராபாண்டியன் வம்சத்தரசர்களும், சூரியகுல முதல்வனாகிய சூரியமகாராஜனும், சூரியகுல இக்குவாகு வம்சத்துத்தண்டனும், தொண்டைமண்டலத் தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தியும், சூரியகுலச்சகரன் மரபினராகிய சாண்டிகளும், சூரியகுலசோமசேகரனும் அமுதமுற்பத்தி செய்யும் குலத்தவர்களெனப்பார்த்தோம். ஆகையால் நாடன், நாடானென்னும் பட்டப்பெயர்களும், சான்றோர் என்னும் குலப்பெயரும்கொண்ட சூரியகுலத்தரசர்கள் அமுதகுலத்தவர்களென்றறிக.

C. சந்திரகுலப்பாண்டியர்கள்.

18. சூரியகுலத்தரசர்களும், அக்கினிகுலத்தரசர்களும் அமுதமுற்பத்திசெய்யும் சான்றோர் குலத்தவராகிய நாடாக்கள் என்பதாகப்

பார்த்தோம். சந்திரகுலத்தரசர்களும் அதே மரபினரானபடியால் அவர்களும் அக்குலத்தவர்களே. சந்திரகுலத்தரசனாகிய சிவபெருமானும் மலையத்துவசபாண்டியன் மகளாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரும் அமுதமுற்பத்தி செய்யும் சான்றோர் குலத்தவரென்று விஸ்தாரமாய் நாம் முன்னமே கூறியிருப்பதால், சந்திரகுலத்தரசர்களாகிய பாண்டியர்கள் குலத்தை விளக்கிக்காட்டும் இரண்டொரு குறிப்புகளை மாத்திரம் இவ்விடம் சுருக்கமாய் வரைவோம்.

சிவபெருமானும் அவருடைய மாமனாகிய மலையத்துவசபாண்டியனும், மலையத்துவசன் பிதாவாகிய குலசேகரபாண்டியனும் தென்னர் என்னும் அமுதகுலத்தவர்களென்னும் விபரம் 234-வது பக்கமுதல் 237-வது பக்கம் வரை கூறினோம். மற்றும் பாண்டியர்களும் தென்னர் குலத்தவர் தானென்பதற்குச்சில ஆதாரம் கூறுவோம். திருவிளையாடற் புராணத்தில் சொல்லப்பட்ட 73 பாண்டிய ராஜாக்களின் பெயர்களாவன :—

1. குலசேகர பாண்டியன்	2. மலையத்துவச பாண்டியன்
3. தடாதகையும் அவள் பர்த்தாவான சோமசுந்தரபாண்டியனென்னும் சிவபெருமானும்	4. உக்கிரவரும பாண்டியன்
5. வீர பாண்டியன்	6. அபிடேக ,,
7. விக்கிரம ,,	8. இராஜசேகர ,,
9. குலோத்துங்க ,,	10. அனந்தகுண ,,
11. குலபூடண ,,	12. இராஜேந்திர ,,
13. இராஜேச ,,	14. இராஜகெம்பீர ,,
15. வங்கியதீப ,,	16. புரந்தரசித்து ,,
17. வங்கியபதாக ,,	18. சுந்தரேசபாதசேகர ,,
19. வரகுண ,,	20. இராஜராஜ ,,
21. சுகுண ,,	22. சித்திரவிரத ,,
23. சித்திரபூடண ,,	24. சித்திரத்துவச ,,
25. சித்திரவரும ,,	26. சித்திரசேன ,,
27. சித்திரவிக்கிரம ,,	28. இராஜமார்த்தாண்ட ,,
29. இராஜசூடாமணி ,,	30. இராஜசார்த்தூல ,,
31. துவிசராஜகுலோத்தம ,,	32. ஆயோதனப்பிரவீண ,,
33. இராஜகுஞ்சர ,,	34. இராஜபயங்கர ,,
35. உக்கிரசேன ,,	36. மகாசேன ,,
37. சத்துருஞ்சய ,,	38. வீமத்தேர்மன்ன ,,
39. வீமபராக்கிரம ,,	40. பிரதாபமார்த்தாண்ட ,,
41. விக்கிரமகஞ்சுக ,,	42. சமரகோலாகல ,,
43. அதுலவிக்கிரம ,,	44. அதுலகீர்த்தி ,,
45. கீர்த்திபூடண ,,	46. வங்கியசேகர ,,
47. வங்கியசூடாமணிச்சண்பக ,,	48. பிரதாபசூரசேன ,,

49. வங்கியதுவச	பாண்டியன்	50. இரிபுமருத்தன	பாண்டியன்
51. சோழவங்கிசாந்தக	,,	52. சேரவங்கிசாந்தக	,,
53. பாண்டிவங்கிசேகர	,,	54. வங்கியச்சிரோமணி	,,
55. பாண்டீசுர	,,	56. குலத்துவச	,,
57. வங்கியவிபூடண	,,	58. சோமசூடாமணி	,,
59. குலசூடாமணி	,,	60. இராஜசூடாமணி	,,
61. பூபசூடாமணி	,,	62. குலேசு	,,
63. அரிமர்த்தன	,,	64. ஜகநாத	,,
65. வீரவாகு	,,	66. விக்கிரம	,,
67. சுரபி	,,	68. குங்கும	,,
69. கர்ப்பூர	,,	70. காருணிய	,,
71. புருடோத்தம	,,	72. சத்துருசாசன	,,

73. கூன் பாண்டியன் என்னும் சுந்தரபாண்டியன்.

இவர்களுக்குப்பின்னிட்டரசாண்ட 41 பாண்டியர்களுடைய பெயர்கள் நெல்சன் துரையியற்றிய மதுரை ஜில்லா புஸ்தகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அப்பெயர்களாவன :—

1. சோமசுந்தர	பாண்டியன்	2. கர்ப்பூரசுந்தர	பாண்டியன்
3. குமாரசேகர	,,	4. குமாரசுந்தர	,,
5. சுந்தரராஜ	,,	6. சண்முகராஜ	,,
7. மேருசுந்தர	,,	8. இந்திரவரும	,,
9. சந்திரகுலதீப	,,	10. மீனகேதன	,,
11. மீனத்துவச	,,	12. மகரத்துவச	,,
13. மார்த்தாண்ட	,,	14. குவலயானந்த	,,
15. குண்டல	,,	16. சத்துருபிக்கர	,,
17. சத்துருசங்கார	,,	18. வீரவரும	,,
19. வீரவாகு	,,	20. மகுடவர்த்தன	,,
21. வஜ்ஜிரசிங்க	,,	22. வருணகுலோத்துங்க	,,
23. அதிவீரராம	,,	24. குலவர்த்தன	,,
25. சோமசேகர	,,	26. சோமசுந்தர	,,
27. இராஜராஜ	,,	28. இராஜகுஞ்சர	,,
29. இராஜசேகர	,,	30. இராஜவரும	,,
31. இராமவரும	,,	32. வரதராஜ	,,
33. குமாரசிங்க	,,	34. வீரசேண	,,
35. பிரதாபராஜ	,,	36. வீரகுண	,,
37. குமாரசந்திர	,,	38. வரதுங்க	,,
39. சந்திரசேகர	,,	40. சோமசேகர	,,

41. பராக்கிரம பாண்டியன்.

இந்த பராக்கிரமபாண்டியனைச் சாலிவாகன சகாப்தம் 1246-ம்௵த்துக்குமேல் கொல்லமழிந்து 227 ஆண்டுக்கு மேல் ருதிரோத்காரி௵ ஆனிமீ டில்லியிலிருந்து வந்த ஆதிசுல்தான்மலுக்குநேமி என்னும் மகமதியன் ஜெயித்து, பராக்கிரமபாண்டியனை டில்லிக்குச் சிறையாக அனுப்பிவிட்டான். அதன்பின்பு பாண்டிநாட்டை 48௵ துலுக்காளாண்டு வந்தார்கள். அதன்பின்பு சகாப்தம் 1293-க்கு மேல் செல்லானின்ற விரோதிகிருதி௵ மைசூர் ராஜா வாசல் தளகர்த்தம் கம்பண உடையவர் கன்னடியர் வந்து துலுக்கரை வெட்டித் துரத்திப்போட்டு, பாண்டியாளுடைய வமிசத்திலிருக்கிற பேரை விசாரித்து, சோமசேகர பாண்டியனுக்குப்பட்டங்கட்டிவைத்தார். சோமசேகரனிலிருந்து 15 தலைமுறைகளாகப்பாண்டியர்கள் மறுபடியும் அரசாட்சி செய்தார்கள். அவர்கள் பெயர்களாவன :—

1.	சோமசேகரபாண்டியன்	17-௵
2.	சோமசுந்தரபாண்டியன்	35 ,,
3.	இராஜராஜபாண்டியன்	22 ,,
4.	இராஜகுஞ்சரபாண்டியன்	16 ,,
5.	இராஜசேகரபாண்டியன்	18 ,,
6.	இராமவருமபாண்டியன்	36 ,,
7.	வரதராஜபாண்டியன்	19 ,,
8.	குமாரசிங்கபாண்டியன்	16 ,,
9.	வீமசேனபாண்டியன்	40 ,,
10.	பிரதாபராஜபாண்டியன்	15 ,,
11.	வரகுணபாண்டியன்	27 ,,
12.	குமாரசந்திரபாண்டியன்	22 ,,
13.	வரதுங்கபாண்டியன்	8 ,,
14.	குலோத்துங்கபாண்டியன்	19 ,,
15.	சந்திரசேகரபாண்டியன்	35 ,,
		345 ,,

(Page 123 of the Manual of the Administration of the Madras Presidency.)

இங்கே சொல்லப்பட்ட சந்திரசேகரபாண்டியனை வீரசேகர சோழன் ஜெயித்து பாண்டிநாட்டைக்கைக்கொண்டபடியால், சந்திரசேகரன் தன் குமாரனோடு சென்று,விஜயநகரம் இராஜாவிடம் உதவிகோரி,வடுகச்சேனைகளைக்கொண்டுவந்து, சோழராட்சியத்தையழித்து, சந்திரசேகரன் அரசாட்சிசெய்துகொண்டிருக்கும் காலத்தில் வடுகச்சேனைத்தளகர்த்தனான நாகமநாயக்கனுடைய துரோகத்தினால் பாண்டிநாடு வடுக அரசாட்சிக்குள்ளாயிற்று.

ஆகவே சிவபெருமானுடைய குலத்தவர்களாகிய 129 (73 + 41 + 15) பாண்டியராஜாக்களுடையபெயர்களைப்பார்த்தோம். முதலாவது அட்டவணையில் கூறிய கூன்பாண்டியனுக்குப்பின்பும், இரண்டாவது அட்டவணையில் கூறிய சோமசுந்தரபாண்டியனுக்கு முன்னும் அரசாண்ட அநேக பாண்டியராஜாக்களின் பெயர்கள் முதலாய் அகப்படவில்லை. ஆகிலும் இவர்களெல்லாரும் தென்னராகிய குலசேகரன், மலைபத்துவசன், தடாதகை, சிவபெருமான் என்பவர்களின் மரபினராகையால் அவர்களும் அந்தகுலத்தவர்கள் தான். சிவபெருமானுக்குப்பின்னிட்டரசாண்ட பாண்டியராஜாக்களுக்குத்தென்னர் என்னும் பெயர் வழங்கியதற்குத் திருவிளையாடற் புராணத்திலிருந்துதிருஷ்டாந்தம் கூறுவாம்.

நான்காவது பாண்டியனாகிய உக்கிரவருமனுக்குத் தேன்னர்கோமகன், அதாவது, தென்னர்குல இராஜபுத்திரன் என்னும் பெயர் வேல்வளை செண்டுகொடுத்தபடலம், 66-வது கவியில் வழங்கியிருக்கிறது.

பின்னருக்கிரப் பெயர்தரித்தவத்
தேன்னர்கோமகன், றெய்வநான்மறை,
மன்னுநல்லறம், வளரவையகந்,
தன்னதாணையாற் றங்கிவைகினன்.

ஐந்தாவது பாண்டியனாகிய வீரபாண்டியனுக்கும் இதே பெயர் கொடுத்திருக்கிறது. அவன் புலியால் கொல்லப்பட்டிறந்த பின்பு அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை அவன் குமாரனாகிய அபிடேகபாண்டியனைக்கொண்டு செய்து முடித்தார்கள் என்று கூறிய இடத்தில், வீரபாண்டியனுக்குத் தென்னர்கோமகன் என்னும் பெயர் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மாணிக்கம் விற்றபடலம், 8-வது கவி.

மன்னனாணையா லொழுகியமந்திரக்கிழவர்,
பின்னுவேலிளங் குமரனைக்கொண்டு விண்ணடைந்த
தேன்னர்கோமகற்கிறுதியிற் செய்வினைதிரப்பி
யன்னகாதலற் கணிமுடிசூட்டுவானமைந்தார்.

ஆறாவது பாண்டியனாகிய அபிடேகபாண்டியனுக்குந் தென்னவனென்னும் பெயர் வந்திருக்கிறது. மாணிக்கம் விற்றபடலம், 92-வது கவி.

போர்மகட்குறையுளான புயத்தபிடேகத்தேன்னவன்
றேர்முதற்கருவித்தானைத் தெவ்வர்நீண்முடியெலாந்தன்
வார்கழற்கமலஞ்சூட மனுமுறைப்பைங்கூழ்காக்குங்
காரெனக்கருணைபெய்து வையகங்காக்குநாளில்.

ஒன்பதாவது பாண்டியனாகிய குலோத்துங்கனுக்குத் தென்னவனென்னும் பெயர் பழியஞ்சினபடலம், 1-வது கவியில் கூறியிருக்கிறது.

ஈறிலான்செழியனன்புக் கெளியவனாகிமன்றுண்
மாறியாடியகூத்தென் சொல்வரம்பினதாமேகங்கை
யாறுசேர்சடையான்றா னோரரும்பழியஞ்சித்தேன்னவர்
றேறலாமனத்தைத்தேற்றுந் திருவிளையாடற்சொல்வாம்.

பதினோராவது பாண்டியனாகிய குலபூடணபாண்டியனைத் தென்னர்பிரான், தென்னவர்கோன் என்பதாக மெய்க்காட்டிட்டபடலம், 4-வது, 6-வது கவிகளில் கண்டிருக்கிறது.

4-வது கவி.

வல்வேடர்க்கதிபதியாய் வருசேதிராயனெனும்
வில்வேடனொருவனவன் விறல்வலியான்மேவிட்டுப்
பல்வேறுபரிமான்றேர்ப் பஞ்சவன்மேற்படையெடுத்துச்
செல்வேனென்றுறவலித்தான் றென்னர்பிரானஃதறிந்தான்.

6-வது கவி.

தென்னவர்கோன்பணித்தபணி பின்றள்ளச்சிந்தையிலன்
புன்னவரனருள்வந்து முன்னீர்ப்பவொல்லைபோய்ப்
பொன்னறைதாழ்திறந்தறத்தா றீட்டியமெம்பொற்குவையுட்
டன்னுளத்தவாவமையத் தக்கநிதிகைக்கவரா.

பனிரண்டாவது பாண்டியனாகிய இராஜேந்திர பாண்டியனைத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தபடலம், 1-வது கவியில் தென்னனென்று கண்டிருக்கிறது.

சம்புமதுரைப்பரனிரவு தனியேவந்துதனைப்பணிந்த
வெம்புகதிரோன்மருமானை விடுத்துமீண்டுதொழிறுக்கி
யம்பொற்கதவின்விடைபொறித்த தறைந்துந்தென்னனடுபடைக்கு
வம்புமலர்தோய்புனற்பந்தர் வைத்துக்காத்தவகைசொல்வாம்.

பதினெட்டாவது பாண்டியனாகிய சுந்தரேசபாதசேகர பாண்டியனுக்குச்சோழனை மடுவில் விட்டிய படலம், 1-வது கவியில், தென்னனென்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

மின்னனையார்பூங்கொன்றை வேணியரிரதவாதம்
பொன்னனையாண்முன்செய்து போந்ததுபுகன்றேமார்த்தார்
மன்னனைமடுவில்வீட்டி மலரடிக்கன்பனான
தென்னனையமரிற்காத்த திருவிளையாடல்சொல்வாம்.

பத்தொன்பதாவது பாண்டியனாகிய வரகுணபாண்டியன் தென்னரேறெனத்தோன்றினனென்பதாக வரகுணனுக்குச் சிவலோகங்காட்டிய படலம், 63-வது கவியில் கண்டிருக்கிறது.

என்னவேத்தியின்னருண்முகந் திறிலாவன்பாற்
பின்னர்வேறுபல்பூசையும் பிறக்குவித்திருந்தான்
மன்னரேறடையார்க்கொரு மடங்கலேறடல்வேற்
றென்னரேறெனத் தோன்றியவரகுணதேவன்.

இருபதாவது பாண்டியனாகிய இராஜராஜபாண்டியனுக்குத் தென்னருக்கரசனெனும் பெயர் இசைவாதுவென்றபடலம், 5-வது கவியிற்சொல்லியிருக்கிறது.

பந்தயாழ்முதுகுதைவரவிட்டுப் பாடலாயமிருபக்கமுமொய்ப்ப
வந்தபாடினி மடந்தையுமன்னர் மன்னனைத்தொழுதொர் கின்னரமாதிற்
சிந்தவேழிசை யிழற்றினணின்றுடன்னைநோக்கியொருயின்னிடையாண்மேற்
சிந்தைபோக்கிவரு தீப்பழிநோக்காத் தென்னருக்கரச னின்னதுசெப்பும்.

மேலும் அதே படலம் 25-வது கவியில் பத்திரன் மனைவி இதே பாண்டியனைப்பார்த்துக்கூறிய கவி.

தென்னரேறனையாய்ஞால மனுவழிச்செங்கோலோச்சு
முன்னரேறனையாய்வார வழக்கினையாதலானீ
சொன்னவாறவையுஞ்சொல்லத் துணிந்தது துலைநாவன்ன
பன்னகாபரணர்முன்போய்ப் பாடுகேம்பாடுமெல்லை.

நாற்பத்தாருவது பாண்டியனுகிய வங்கியசேகரபாண்டியனுக்கும் தென்னவன் என்னும் பெயர் சுந்தரப்பேரம்பெய்த படலம், 19-வது கவியில் சொல்லியிருக்கிறது.

மின்னிலங்கிலைவாளொடுஞ் சிலைவில்லிழந்தனர்வீரரே
பன்னலம்புனைதேரொடுங் கரிபரியிழந்தனர்பாகரே
தென்னவன்பொருவலியிழந்தனனென்று செம்பியன்வாகையுந்
தன்னதென்றுதருக்குமேல்கொடு சங்கெடுத்துமுழக்கினுன்.

அறுபத்துமூன்ருவது பாண்டியனுகிய அரிமருத்தனபாண்டியனுக்குத் தென்னர்தம்பிரான், தென்னர் புங்கவன், தென்னர் பெருமான், தென்னனென்னும் பெயர்கள் வாதவூரடிகளுக்கு உபதேசித்தபடலம், 18, 61, 74, 75-வது கவிகளில் சொல்லியிருக்கிறது.

18-வது கவி.

இன்னசெய்கையினெழுகு வாரொருபொழுதேகி
தென்னர்தம்பிரானவை யிடைச்சென்றெதிர்நின்று
ரன்னபோதடுபரி நிரைகாப்பவரரசன்
முன்னர்வந்துதாழ்ந்தொரு சிறைநின்றிதுமொழிவார்.

61-வது கவி.

துங்கவாரியிற்கடும்பரித் தொகையெலாமாடித்
திங்களின்றலைவருமென முன்புபோய்த்தென்னர்
புங்கவன்றனக்குணர்த்து மின்போமெனவிடுத்தா
ரங்கணுயகன் பெருந்துறை நாயகனன்பர்.

74-வது கவி.

மன்னர்பெருமானெதிர்வந்த மறையோர்பெருமான்வழிபாடு
முன்னர்முறையாற்செய்தொழுகி முன்னேநிற்கமுகநோக்கித்
தென்னர்பெருமானெவ்வளவுசெம்பொன்கொடுபோயெவ்வளவு
நன்னரிவுளிகொண்டதெனக்கேட்டான்கேட்டநான்மறையோர்,

75-வது கவி.

பொன்னுமாவேலிலைகொண்ட புறவித்தொகையுமனைத்தலைவதாம்
பின்னர்வரக்கண்டருளுதியெம் பெருமானிதனாற்றுரங்கபதி
யென்னுநாமம்பெறுதிமதி யென்றாரென்றமந்திரர்க்குத்
தென்னன்சிறந்தவரிசைவளஞ் செய்துவிடுப்பச்செல்கின்றார்.

இவ்வாறு பாண்டியகுல ராஜாக்களுக்குத் தென்னர் என்னும் குலப்பெயர் வழங்கி வருவதால் அவர்களும் சிவபெருமானைப்போல அமுதகுலத்தவரென்றறிக.

19. திருவிளையாடற் புராணத்தின் பலவிடங்களிலும் பாண்டியர்கள் குலம் மதிக்குலம் என்று கண்டிருக்கிறது. திருஷ்டாந்தமாக மதுரையிலரசாண்ட 2-வது பாண்டியனாகிய மலையத்துவசன் மகள் தடாதகையைத்திருமணப்படலம், 117-வது கவியில்

'மதிக்குலவிளக்கனாள்'

என்றும், அவளுடைய பர்த்தாவாகிய சிவபெருமானை, அன்னக்குழியும் வையையுமழைத்தபடலம், 4-வது கவியில்

'மதிக்குல மன்னவன் மருகன்'

என்றும், அவர்கள் புத்திரனாகிய உக்கிரவருமபாண்டியனை, இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்த படலம், 46-வது கவியில்

'மதிக்குலவீரன்'

என்றும், 7-வது பாண்டியனாகிய விக்கிரமனை, யானையெய்த படலம், 5-வது கவியில்

'மதிமாறன்'

என்றும், 11-வது பாண்டியனாகிய குலபூடணனை, மெய்க்காட்டிட்டபடலம், 41 வது கவியில்

'மதிவழிவந்த மைந்தன்'

என்றும், அவன் குமாரனாகிய இராஜேந்திரபாண்டியனை, தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தபடலம், 4-வது கவியில்

'மதிவழி வந்தவன்'

என்றும், 20-வது பாண்டியனாகிய இராஜராஜனை, பன்றிக்குட்டிக்கு முலைகொடுத்தபடலம், 40-வது கவியில்

'மதியின்வழி வந்தவேந்தன்'

என்றும், 46-வது பாண்டியனாகிய வங்கியசேகரனை, சுந்தரப்பேரம்பெய்த படலம், 3-வது கவியில்

'மதிக்குல நாயகன்'

என்றும் விளம்பியிருப்பதால் பாண்டியர்களுடைய குலம் மதிக்குலமென்றறிகிறோம்.

மதிக்குலம் என்று கூறப்படும் பாண்டிய குலத்துக்கு மூன்று தாற்பரியம் கூறலாம்: அம்மூன்றும் அக்குலத்துக்குப்பொருந்தியனவே.

முதலாவது, மதிக்குலம் என்றால் சந்திரகுலம். மதி—சந்திரன் (சதுரகராதி).

"மதியேமுன்னிலையசைச்சொன்மாதமம்புலி புத்திப்பேர்"

(நிகண்டு).

பாண்டியர்கள் குலம் சந்திரகுலமென்று முன்னே எடுத்துரைத்தோம்.

இரண்டாவது, மதியென்றால் அறிவு (சதுரகராதி); நிகண்டாசிரியர் புத்தி என்கிறார். புத்தி என்றாலும் அறிவையே குறிக்கிறது.

புத்தி=அறிவு (சதுரகராதி)

ஆகையால் மதிக்குலமென்றால் அறிவுடையோர் குலம், அதாவது, சான்றோர்குலமென்று பொருள்.

மூன்றாவது, மதி என்றால் மதுவைக்கொடுப்பது, பனைமரமென்று பொருள். இதற்குச்சில திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம். திருவிளையாடற்புராணம், யானையெய்தபடலம், 32-வது கவியில், விக்கிரமபாண்டியனை

'சுதைபடுமதிக்கோவேந்தன்'

என்று சொல்லியிருக்கிறது. சுதை—பனையமுது, படும்—ஒழுகும், மதி—பனை; அதாவது அமுதொழுகும் பனையைக்குலவிருட்சமாகக்கொண்ட அரசர்குல அரசன் என்று பொருள். இக்கவியில் மதியென்பது சந்திரனைக்குறிக்கிறதென்று யெவரும் பகரத்துணியார். சந்திரனிலிருந்து பனையமுதொழுகுவதில்லை. பனையமுதொழுகுவது பனம்பாளையிலிருந்தேயன்றிச் சந்திரனிலிருந்தன்று. ஆகையால் மதியென்பதற்கு இவ்விடத்தில் பனையென்ப்பொருளென்றறிக. ஷை புராணம், தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தபடலம், 13-வது கவியில் இராஜேந்திரபாண்டியனைப்பற்றி

'மதிநிறைந்த கன்னிநாடு காவலான்'

என்று கூறியிருக்கிறது. இதற்குச்சந்திரன் நிறைந்துள்ள கன்னிநாட்டரசன் என்றல்ல, கற்பகவிருட்சம் நிறைந்துள்ள பாண்டிநாட்டரசன் என்றே பொருள். மேலும் மேற்படி புராணம், வரகுணனுக்குச்சிவலோகங் காட்டியபடலம், 42-வது கவியில்,

'மதியின் விளைந்த வின்னமுதுண்டு'

என்று கண்டிருக்கிறது. இதற்குச் சந்திரனிலிருந்துண்டாகும் அமுதையுண்டு என்று சொல்வது மூடார்த்தம். சந்திரனில் அமுதில்லை, கற்பகத்திலேயமுதுண்டு. மனுஷர் அருந்துவதும் சந்திரனில் விளைந்த அமுதல்ல, கற்பகத்தில் விளைந்த அமுதே.

ஆகையால் மதியென்பதற்கு மதுவைக்கொடுக்கும் கற்பகம் என்னும் பொருளுண்டென்றறிகிறோமானதால் பாண்டியர்கள் குலமாகிய மதிக்குலம் என்னும் பெயருக்கு

1. சந்திரகுலம் என்றும்
2. சான்றோர்குலம் என்றும்
3. அமுதகுலமென்றும்

பொருளென்றறிக.

20. சிவபெருமான் தமிழனென்று நாம் ரூபித்த இடத்தில் அவர் தமிழில் செய்த செய்யுளொன்றெடுத்துரைத்தோம். வங்கியசூடாமணி என்னும் பாண்டியன் தன் நந்தனவனத்தில் தேவாமிர்தபானஞ்செய்து அங்கிருந்த ஓர் மண்டபத்தில் தன் மனைவியோடு வீற்றிருக்கும்போது, அவள் கூந்தலிலிருந்துண்டான வாசனையானது இயற்கைவாசனையோ செயற்கைவாசனையோவென்று சந்தேகித்துத் தன் கருத்தையறிந்து பாடவல்லவருக்கு 1,000 பொன் கொடுப்பேனென்று சொன்னபோது தருமியென்னும் ஆதிசைவனுக்குச் சிவபெருமானே ஒரு தமிழ்ச்செய்யுள் எழுதிக்கொடுத்ததாகவும் பார்த்தோம். சிவபெருமான் எழுதிக் கொடுத்ததாகச் சொல்லப்படும் அந்தச்செய்யுளாலேயே பாண்டியன் அமுதகுலத்தவர்களாகிய சான்றோர் மரபினன் என்றறியலாம். அச்செய்யுளாவது :—

"கொங்குதேர் வாழ்க்கையஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ்செப்பாது கண்டதுமொழிமோ
பயிலியதுகெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவைகூந்தலின்
நறியவுமுளவோ அறியும்பூவே."

இதன் கருத்தென்னவென்று பார்ப்போம்.

அறியும்பூவே.—அறியும்-அறிவுள்ள, பூவே-அழகே; அறிவுள்ள அழகே, அறிவுடையோர் குல அழகனே, சான்றோர்குல அழகனே.

கொங்குதேர்வாழ்க்கை.—கொங்கு—பனையமுது, தேர்—ஆராய்கின்ற; வாழ்க்கை-மனைவி; பனையமுதாராயுங் குலத்தவள் உன் மனைவி; உன் மனைவி அமுதகுலத்தவளாகிய சான்றாள்.

அஞ்சிறைத்தும்பிகாமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ.—அழகிய இறகுடைய வண்டு காமத்தை அதிகரிக்கச்செய்யாமல் கண்டதெல்லாம் உளறுமோ.

(N. B.—பெண்கள் கூந்தலிலணிந்திருக்கும் மலர்களின் தேனையுண்ணும்படி வண்டானது ரீங்காரஞ்செய்து உட்காருவதைக்கண்ணுற்ற ஆடவர்கள், மலரின் தேனை வண்டு கவருகின்றதுபோல,அப்பெண்களின் இன்பத்தையாசிரிப்பரென்றும், அதனால் வண்டானது ஆடவரின் காமத்தை யதிகரிக்கச்செய்கிறதென்பதும் தமிழ்ப்புலவர்கள் கோட்பாடு).

நீ உன் மனைவியினிடத்தில் விரகங்கொண்டிருக்குந் தருணத்தில் இச்சந்தேகம் என் மனதிலுதித்தது என்பது கருத்து.

பயிலிய து கெழீஇய.—(உன் குலத்தவர்கள்) பயிலிய-பேசுவதும், பேச்சும்; து--அனுபவிக்கிறதும்; கெழீஇய-சம்பூரணமும் (அதுவே). உன் குலத்தவர்கள் பேச்சும் தேவாமிர்தத்தைப்பற்றியே; அவர்கள் அநுபவிக்கிறதும் தேவாமிர்தமே; அவர்கள் சம்பூரணமும் அதுவே.

நட்பின்மயிலியற் செறியெயிற்றரிவைகூந்தலின் நறியவுமுளவோ.—உன் பேரில் பாசமும், மயிலின் ஒழுக்கமும், நெருங்கிய தந்தங்களுமுள்ள, (அரிவை) அமுதகுலமாதின் கூந்தலில் வேறு வாசமுமுண்டோ? அமுதகுலத்தவர்களுடைய கூந்தலுக்கு இயற்கையாயிருக்கும் வாசனைக்கு மிஞ்சின செயற்கை வாசனை யாதொன்றுமில்லை என்பதாம்.

சிவபெருமான் எழுதிக்கொடுத்ததாகச்சொல்லப்படும் இச்செய்யுளாலே பாண்டியர்கள் குலம் அமுதகுலமென்றும், சான்றோர்குலமென்றுமறியலாம்.

21. பாண்டியர்களுக்கு நாடான் என்னும் சான்றோர்குலப் பட்டப்பெயர் வழங்கியதற்குச்சில திருஷ்டாந்தம் கூறுவாம்:—

புகழேந்தி.

பங்கப்பழனத்துழுமுழவர் பலவின்கனியைப்பறித்ததென்று
சங்கிட்டெறியக்குரங்கிளநீர் தனைக்கொண்டெறியுந்தமிழ்நாடா
கொங்கைக்கமராபதியளித்த கோவேராஜகுலதிலகா
வெங்கட்பிறைக்குங்கரும்பிறைக்கும் மெலிந்தம்பிறைக்கும்விழிவேலே.

கம்பர் வீட்டுப்பெண்களிலொருத்தி.

தென்னவா மீனவா சீவிலிமாறமதுரை
மன்னவா பாண்டிவளநாடா—முன்னஞ்
சுரும்புக்குத்தாரளித்த துய்யதமிழ்நாடா
கரும்புக்கு வேம்பிலே கண்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் பாண்டியனுக்கு நாடானென்னும் பட்டப்பெயர் விளிவேற்றுமையில் வழங்கியிருக்கிறது.

தமிழ்நாடான் = தமிழ் + நாடான்
= பனையமுது + நாடான்
= அமுதகுலத்தவனாகிய நாடான்.

தமிழ் என்னும் பதத்துக்குத்தமிழ்ப்பாஷையென்று பொருள் வைத்துக்கொண்டால், தமிழ் நாடானென்பதற்குத் தமிழ்ப்பாஷை வழங்கும் தேசத்தையுடைய நாடானென்று பொருள்.

பாண்டிவளநாடான் = பாண்டி + வள + நாடான்
= பாண்டிநாடு + அழகு + நாடான்
= பாண்டிநாட்டின் அழகிய நாடான்

என்று பொருளென்றறிக.

இதே பிரகாரம் பாண்டியர்களுக்கு நாடன் என்னும் பட்டப்பெயர் அநேகவிடங்களில் வழங்கியிருக்கிறது. திருஷ்டாந்தமாக

(1) தென்றல்நாடன்
(2) கன்னிநாடன்
(3) பொருநை நாடன்
(4) வையை நாடன்
(5) வைகை நாடன்
(6) தமிழ் நாடன்
(7) கன்னி நாடவன்
(8) வையை நாடவன்
(9) தொண்டை நாடன்
(10) காட்டையுடைய நாடான்
(11) அருவிகளையுடைய நாடான்
(12) மலைகளையுடைய நாடான்

என்னும் பெயர்களில், மரியாதைக்காக இயற்பெயர் நீக்கி இடப்பெயர்களோடும் குலவிளக்கப்பெயர்களோடும், நாடனென்னும் பட்டப்பெயர் சேர்த்து வழங்கியிருக்கிறது.

(1) இவற்றில் தென்றல்நாடன் என்னும் பெயருக்கு அமுதகுல ஆண்டவனாகிய நாடானென்று பொருள் என்பதாக, 349-வது பக்கத்தில் சோமசேகரனுக்கு இப்பெயர் வழங்கியதை விவரித்துக்காட்டினோம். இதேபெயர் 20-வது பாண்டியனாகிய இராஜராஜனுக்கு வழங்கியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், இசைவாதுவென்ற படலம்,
27-வது கவி.

தென்றனாடனு மந்திரச்செல்வரு
நன்றுதீதுணர் நால்வகைக் கேள்வியோ
ரொன்றவேகி யொளிவிடு வெள்ளிமா
மன்றவாணர் மாமண்டபத் தெய்தினர்.

(2) கன்னிநாடன் என்றால் கன்னிகுலத்திலுதித்த நாடான் என்று பொருள். கன்னியென்பது தடாதகைப்பிராட்டியார் பெயர். சிவபெருமானைக் கலியாணம் செய்கிறதற்கு முன்னதாகப் பிராட்டியார் கன்னியாயிருந்து அரசாண்டபடியால், கன்னி அரசி என்னும் பெயர் பிராட்டியாருக்கு வழங்கினது. அக்குலத்திலுதித்த பாண்டியர்களுக்குக்கன்னிநாடர்கள் என்று பெயர். இப்பெயர் வழங்கியதற்கு மேற்கோள் கூறுவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன்முடிமேல் வளையெறிந்தபடலம்,
36-வது கவி.

அன்னவரகன்றபின்னை யமரர்கோன்கன்னிநாடன்
றன்னரியணைமேலொக்கத் தருக்கினேடிருக்குமாறும்
பின்னரும்மாரிவேண்டாப் பெருமிதவீறுநோக்கி
யின்னதுபுலப்படாமை யிளையதோர்வினையமுன்னு.

ஷை புராணம், மேருவைச் செண்டாலடித்தபடலம்,
1-வது கவி.

அண்டரஞ்சவமருழந்த வமரர்கோனையரசர்கோன்
வண்டலம்புமௌலிசிந்த வளையெறிந்துவெம்புறங்
கண்டவண்ணமின்னதன்ன கன்னிநாடன்மேருவிற்
செண்டெறிந்துவைப்பெடுத்த செயலுநன்குசெப்புவாம்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் சிவபெருமானுக்குத்தடாதகைப்பிராட்டியாரிடம் பிறந்த குமாரனாகிய உக்கிரவருமபாண்டியனுக்குக் கன்னிநாடன் என்னும் பெயர் கூறியிருக்கிறது. அதற்குக்கன்னியின் குமாரனாகிய நாடான் என்று தாற்பரியம் கூறலாம்.

ஷை புராணம், கான்மாறியாடின படலம்,
5-வது கவி.

பொன்னிநாடவன்வாயிலுள்ளாரொரு புலவன்வந்தலர்வேம்பின்
கன்னிநாடனைக்கண்டுமுன்பரவுவான் கனைகழற்கரிகாலெம்
மன்னவற்கறுபத்துநாற்கலைகளும் வரும்வராதுனக்கொன்று
தென்னரேறனைபாயதுபரதநூறெறிந்திலை யெனச்சொன்னான்.

21-வது கவி.

காட்டினான்குறித்துப்பாய நண்ணுமுன்விடத்தாளூன்றி
நீட்டினான்வலத்தாள்வீசி நிருமலன்மாறியாடிக்
காட்டினான்கன்னிநாடன் கவலையும்பாசமூன்றும்
வீட்டினான்பரமானந்த வேலையுள்வீட்டினானே.

இக்கவிகளில் 8-வது பாண்டியனாகிய இராஜசேகரனுக்குக்கன்னிநாடன் என்னும் பெயர் கூறியிருக்கிறது. அதற்குக்கன்னியாகிய தடாதகை குலத்தில் தோன்றிய நாடானென்று பொருள்.

ஷை புராணம், உலவாக்கிழியருளிய படலம்,
1-வது கவி.

அடியார்பொருட்டுப்பரிவயவராகிச் செழியன்காணவிடைக்
கொடியார்வந்துமெய்க்காட்டுக் கொடுத்தவண்ணமெடுத்துரைத்துங்
கடியார்கொன்றைமுடியாரக் கன்னிநாடன்றனக்கிசைந்த
படியாலுலவாக்கிழிகொடுத்த படியையறிந்தபடிபகர்வாம்.

இக்கவியில் 11-வது பாண்டியனாகிய குலபூடணனுக்குக்கன்னிநாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

ஷை புராணம், தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தபடலம்,
2-வது கவி.

தென்னனரசபுரந்தரன்கோல் செலுத்துநாளிற்காடெறிந்த
மன்னன்பின்னர்வெளிப்படையாப் போந்துபோந்துமதுரேசன்
பொன்னங்கமலத்தாள்வணங்கிப் போவான்முன்னிப்பொரும்பொருனைக்
கன்னிநாடன்கேண்மைபெற விடுத்தான்வரிசைக்கையுறையே.

3-வது கவி.

பொன்னிநாடன்வரவிடுத்த பொலம்பூணுடைமுதல்பிறவுங்
கன்னிநாடன்கைகவர்ந்து தானுங்கலக்குந்தொடர்பின
லுன்னிவேறுகையுறையுய்த்துறவு செய்யவுவப்பெய்திச்
சென்னிகாதன்மகட்கொடுப்பா னிசைந்தானந்தசெழியற்கு.

இவ்விருகவிகளிலும் 12-வது பாண்டியனாகியஇராஜேந்திரனுக்குக்கன்னி நாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவாதவூரர் புராணம், குதிரையிட்ட சருக்கம்,
30-வது கவி.

வெளிப்படவரியமேனி விண்ணவன்கண்ணுநெஞ்சுங்
களிப்புறவருதல்கண்டுங் கண்டிலன்கன்னிநாட
னெளித்துலகெங்குநிற்போ னுறுபவமொழித்துஞான
மளித்திடினன்றியாவ ரவன்றிறந்தெரியவல்லார்.

இக்கவியில் 63-வது பாண்டியனாகிய அரிமர்த்தனனுக்குக்கன்னிநாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், சமணரைக்கழுவேற்றிய படலம்,
42-வது கவி.

அன்னவேடுமுறையினோ டிறுக்கியந்தணாளர்கோன்
மன்னைநோக்கவினையினோடு பாயுடுத்தமாசர்தாஞ்
சொன்னசூள்புலப்பட்டந் துணிந்தும்வாய்மைநாணினாரிக்
கன்னிநாடனவைசிறிப்ப வாற்றலாது கதறுவார்.

இக்கவியில் கன்னிநாடனென்பது 73-வது பாண்டியனாகிய கூன்பாண்டியனைக்குறிக்கிறது.

பாண்டியர்கள் குலத்தவர்கள் தான் தென்பாண்டி நாட்டிலிருக்கும் நாடாக்கள். தடாதகைப்பிராட்டியாரும் அக்குலத்தவளே. ஆகையால் தென்பாண்டி நாட்டிலுள்ள நாடாக்களுக்குக் கன்னிநாடர் எனும்பெயரும் வழங்கியதாகத் திருவிளையாடற்புராணம், தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்த படலம், 34-வது கவியில் பார்க்கிறோம்.

கடலுடைந்தென்னப்பொன்னி காவலன்றானைசாய
மடலுடைவாகைவேய்ந்து வளவனைமருகனோடு
மிடலுடைத்தறுகட்சேனை வீரர்வெங்கையூழ்பற்றி
யடலுடைக்கன்னிநாடர்க் கரசன்முன்கொண்டுபோந்தார்.

இக்கவியில் 12-வது பாண்டியனாகிய இராஜேந்திரனைக்கன்னிநாடர்க்கரசன் என்கிறார் புராணிகர். அதாவது, கன்னியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியார் குலத்தவர்களாகிய நாடாக்களுக்கரசன் என்று பொருள்.

(3) பொருநைநாடன் என்னும் பெயரில் பொருநை என்னும் பதத்துக்கு டாக்டர் மக்ளீன் துரையெழுதிய புஸ்தகத்தில் கூறியபடி பனை

யமுது என்று தாற்பரியம் கொடுத்தால், பொருநைநாடனென்னும் பெயருக்கு அமுதகுலத்திலுதித்த நாடானென்று பொருளாகிறது. அல்லது பொருநை என்னும் பெயரானது திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள தாம்பிரபொருணி நதியைக்குறிக்கிறதென்று வைத்துக்கொண்டால், பொருநைநாடனென்னும் பெயருக்குத் தாம்பிரபொருணிப்பிரதேசத்தையுடைய நாடானென்று பொருள். இப்பெயர் பாண்டியர்களுக்கு வழங்கியதற்கு மேற்கோள் கூறுவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், மெய்க்காட்டிட்ட படலம்,
40-வது கவி.

கண்டனன்பொருநைநாடன் வியந்தனன்கருத்தாசங்கை
கொண்டனன்குறித்துநோக்கி யீதுநங்கூடன்மேய
வண்டர்தம்பெருமான்செய்த வாடலென்றெண்ணிக்கண்ணீர்
விண்டனன்புளகம்போர்ப்ப மெய்யன்புவடிவமானன்.

இக்கவியில் 11-வது பாண்டியனாகிய குலபூடணனுக்குப்பொருநைநாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவாதவூரர் புராணம், மந்திரிச்சருக்கம்,
15-வது கவி.

தென்னவன்பிரமராய னென்றருள்சிறந்தநாம
மன்னவர்மதிக்கநல்கி வையகமுய்வதாக
மின்னவமணிப்பூணுடை வெண்மதிக்கவிகைதண்டு
பொன்னவிர்க்கவரிவேழ மளித்தனன்பொருநைநாடன்.

ஷை புராணம், திருப்பெருந்துறைச்சருக்கம்,
112-வது கவி.

போற்றியெம்பொருநைநாட போற்றியென்றிறைஞ்சிக்கூறு
மாற்றமுண்டொன்றுநின்பேர் புனைந்துளவரிசைபெற்றோர்
சாற்றருந்துரகங்கொள்ள நேரியன்றலத்திற்சார்ந்து
நீற்றினனடியார்கையினின் பொருளியாவுமீந்தார்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் பொருநைநாடன் என்னும் பெயர் 63-வது பாண்டியனாகிய அரிமர்த்தனுக்கு வழங்கியிருக்கிறது.

(4) வையைநாடான் என்னும் பெயருக்கு இரண்டு தாற்பரியம் கூறலாம்.

வையம் = 1. தேர் } (சதுரகராதி)
2. பூமி }

ஆகையால் வையைநாடன் என்றால் தேர் வீரனாகிய நாடானென்றும், பூமியையுடைய நாடான் என்றும் பொருள். வையை என்பது வைகையாற்றைக்குறிக்கிறதென்றும் சொல்லலாம். இப்பெயர் பாண்டியர்களுக்கு வழங்கியதற்கு மேற்கோள் வருமாறு:—

திருவிளையாடற் புராணம், விடையிலச்சினையிட்டபடலம்,
23-வது கவி.

வையைநாடனும்வந்தது நோக்குறீஇ
யையவின்னதோரற்புத மாயையைச்
செய்யவல்லவர் யாரெனத்தேர்கிலா
னையமெய்தியகன் மனைநண்ணினன்.

இக்கவியில் 11-வது பாண்டியனாகிய குலபூடணனுக்கு வையைநாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவாதவூரர் புராணம், திருப்பெருந்துறைச்சருக்கம்,
84-வது கவி.

சென்றவர்வையைநாடன் றிகழ்சபைமுன்னரெய்தி
வன்றிறன்மன்னபோற்றி மாமதுரேசபோற்றி
யென்றுபின்வாதவூர ரெய்தியசெய்தியெல்லா
மொன்றியகவற்சிகூரு முளத்துடனின்றுசொல்வார்.

114-வது கவி.

மற்றவர்மொழிந்தவெல்லாம் பொய்யுரைமன்னவென்னச்
சோற்றமிழ்வையைநாடன் றூதரைவெருவநோக்கி
யற்றமில்சுருதிவல்லா ரருட்பெருந்துறையிலெய்தி
யுற்றவெம்பரிகளுண்டே லொல்லைவந்துரைமினென்றான்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் 63-வது பாண்டியனாகிய அரிமர்த்தனனுக்கு வையை நாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. இரண்டாவது கவியில் வழங்கிய பெயருக்குத் தாற்பரியமாவது:—

சோற்றமிழ்வையைநாடன் = சொல் + தமிழ் + வையை + நாடன்
= புகழ் + பனையமுது + தேர் + நாடான்
= புகழ்ச்சி பொருந்திய அமுதகுலத்தில் தோன்றிய தேர்வீரனாகிய நாடான்

என்று பொருள்.

திருவிளையாடற் புராணம், பாண்டியன் சுரந்தீர்த்தபடலம்,
55-வது கவி.

கையர்மாளவுநீற்றினாற் கவுரியன்றேய
முய்வதாகவுமின்றுநும் மருளினாலொலிநீர்
வையைநாடன்மேல்வெப்பு நோய்வந்ததாலதனை
யையதீர்த்திடல்வேண்டுமென் றடியில்வீழ்ந்திரந்தார்.

இக்கவியில் 73-வது பாண்டியனாகிய கூன் பாண்டியனுக்கு வையைநாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

அருணாசலபுராணம், வச்சிராங்கதபாண்டியன் சருக்கம்,
40-வது கவி.

வேழமும்பரியுந்தேரும் வீரருஞ்சுவடுகாடிச்
சூழமந்திரிகளோடுஞ் சூழ்ந்தனர் துயர்ந்தீர்ந்தான்
தாழையின்கமுகின்காடுந் தவளவான்கதிரைத்தீண்டும்
வாழையுங்கரும்பின்சாற்றின் வளர்ந்திடும்வையைநாடன்.

இக்கவியில் வச்சிராங்கதபாண்டியனுக்கு வையைநாடனென்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. இப்பாண்டியன் பெயர் நாம் முன்கொடுத்த அட்டவணையிலில்லை. கூன்பாண்டியனுக்குப்பின்னும் சோமசுந்தரபாண்டியனுக்கு முன்னும் அரசாண்ட பாண்டியர்களிலொருவனாயிருக்கலாம்.

(5) வைகைநாடன் என்றால் வைகையாற்றுப்பிரதேசத்தையுடைய நாடான் என்று பொருள். வைகை என்றால் மதுரையாறு. வைகை நாடன் என்னும் பெயர் 62-வது பாண்டியனாகிய குலேசபாண்டியனுக்கு வழங்கியதற்கு ஓர் ஆதாரம் கூறுவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், இடைக்காடன் பிணக்குத்தீர்த்தபடலம்,
24-வது கவி.

தென்னவனின்னவண்ண மேத்தினான்செம்பொற்கூடன்
மன்னவன்கேட்டாகாய வாணியால்வைகைநாட
வுன்னதுசோத்தநாங்கேட் டுவந்தனமினியதாயிற்
றின்னமொன்றுளதுகேட்டி யென்றனனருளிச்செய்வான்.

(6) தமிழ்நாடன் என்றால் அமுதகுலத்திலுதித்த நாடான் என்றும், தமிழ்ப்பாஷை வழங்கும் தேசத்தையுடைய நாடான் என்றும்பொருள். இப்பெயர் பாண்டியர்களின் பெயர்களிலொன்றெனத் திவாகரம் கூறுகிறது.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி,
23-வது சூத்திரம்.
கோப்பாண்டியன் பெயர்.

செழியன்றமிழ்நாடன் கூடற்கோதென்னவன்
வழுதிமீனவன் பஞ்சவன் மாறன்
கௌரியன்வேம்பின் கண்ணிக்கோகைதவன்
பொதியபொருப்பன்புனல் வையைத்துறைவன்
குமரிச்சேர்ப்பன் கோப்பாண்டியனே.

(7) ஆகவே பாண்டியர்களுக்கு நாடான், நாடன் என்னும் சான்றோர்குலப்பட்டப்பெயர்கள் வழங்கியதாகப்பார்த்தோம். இனிமேல் நாடவன் என்னும் பட்டப்பெயரும் வழங்கியதற்கு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், இசைவாதுவென்றபடலம்,
19-வது கவி.

பொன்றளிரனையாண்மையற் புதுமதுநுகர்ந்துதீது
நன்றறியாதகன்னி நாடவனவையைநோக்கி
யின்றொருநாளிற்றேரத்தக்கதோ விதுவென்றந்த
வென்றடுவேற்கணுரைப் போமெனவிடுத்தான்மன்னே.

இக்கவியில் 20-வது பாண்டியனுகிய இராஜராஜபாண்டியனுக்குக்கன்னி நாடவன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்குக்கன்னியாகிய தடாதகைப்பிராட்டியார் மரபிலுதித்த நாடான் என்று பொருள்.

(8) வையைநாட்டவன் என்னும் பெயரும் வழங்கியதற்குத்திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

ஷை புராணம், தருமிக்குப்பொற்கிழியளித்தபடலம்,
87-வது கவி.

ஐயயாவையு மறிதியேகொலோ
வையைநாடவன் மனக்கருத்துணர்ந்
துய்யவோர்கவி யுரைத்தெனக்கருள்
செய்யவேண்டுமென்றிரந்து செப்பினன்.

இக்கவியில் 47-வது பாண்டியனுகிய வங்கியசூடாமணி பாண்டியனுக்கு வையைநாடவன் எனும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்குத்தேர்வீரனுகிய நாடான், அல்லது, வைகையாற்றுப்பிரதேசத்தையுடைய நாடான் என்று பொருள்.

ஷை புராணம், பாண்டியன் சுரந்தீர்த்த படலம்,
66-வது கவி.

ஐயவிச்சுரமாற்றரி தாற்றரிதென்று
வையைநாடவன்வல்லமண் மாசுதீர்ந்தடியே
னுய்யவேண்டுமேலதனையு மடிகளேயொழித்தல்
செய்யவேண்டுமென் றிரந்தனன்சிரபுரக்கோனை.

இக்கவியில் 73-வது பாண்டியனுகிய கூன்பாண்டியனுக்கு வையைநாடவன் எனும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

(9) பாண்டியனுக்குத்தொண்டைநாட்டன் என்னும் பெயரும் வழங்கியதற்கு உதாரணம் கூறுவோம்.

சாதக சிந்தாமணி,
2168-வது கவி.

நறைகமழ்கமலப் பொகுட்டில் வீற்றிருக்கு
நான்முகக்கடவுடான் படைத்த
நிறைவுள மாந்தர் வினைப்பயனதனு
னிலைபெறு யோக மஞ்சரியாந்

துறையெனவழங்கும் வடமொழியதனைத்
தூயசெந்தமிழினாற் செய்தான்
றிறைகோடாவழுதிப் புகழ்தொண்டைநாடன்
றில்லைநாயக மகிபதியே.

சாதகசிந்தாமணியென்னும் இந்நூலானது சமஸ்கிருத பாஷையிலிருந்து தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட காவியம். இதனை மொழிபெயர்த்த ஆக்கியோன் தில்லைநாயக பாண்டியன். இவர் பாண்டியராஜாக்களிலொருவர். மேலே கூறிய கவியில் இவரைத் 'திறைகொடாவழுதி' என்றும், 'புகழ்தொண்டைநாடன்' என்றும் சொல்லியிருக்கிறது:—

திறைகொடாவழுதி = ஒருவருக்குங் கப்பங்கட்டாமல் சுயாதிபதியாய் செங்கோல் செலுத்திய பாண்டியன் என்று பொருள்.

புகழ்தொண்டைநாடன் = 1. புகழ்ச்சிபெற்ற தொண்டைமண்டலத்தை ஜெயித்தரசாண்ட நாடான் என்றும்,
2. கீர்த்திபெற்ற அமுதகுலத்தவனாகிய நாடானென்றும் பொருள் கூறலாம்.

இக்கவியிலும் நாடன் என்னும் சான்றோர்குலப் பட்டப்பெயர் தில்லைநாயகபாண்டியனுக்கு வழங்கியிருக்கிறது.

(10) மதுரைக்கல்விச்சங்கத்தைச்சேர்ந்த சான்றார் பாடி, பாண்டியனுக்கு முன்பாக அரங்கேற்றிய நாலடியார் என்னும் சூத்திரவேதத்தில் பாண்டியனை விளிக்குந்தருணங்களிலெல்லாம்

1. காட்டையுடையநாடானே
2. அருவிகளையுடைய நாடானே
3. மலைகளையுடைய நாடானே

என்பதாகப் பலதடவைகளிலும் விளித்திருப்பதை நாலடியாரில் பார்க்கலாம். அவற்றிற்குச்சில திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்:—

A. காட்டையுடையநாடான்.

நாலடியார், பொறையுடைமை,
6-வது கவி.

இன்னாசெயினு மினியவொழிகென்று
தன்னையே தானோவினல்லது—துன்னிக்
கலந்தாரைக்கைவிடுதல் கானகநாட
விலங்கிற்கும் விள்ளலரிது.

நாலடியார், இன்மை,
3-வது கவி.

கல்லோங்குயர் வரைமேற்காந்தண் மலராக்காற்
செல்லாவாஞ்செம் பொறிவண்டினங்கொல்லை
கலாஅற்கிளி கடியுங்கானகநாட
விலாஅ அர்க்கில்லைத்தமர்.

பாண்டியனுக்கு இங்கே வழங்கிய கானகநாடன் என்னும் பெயருக்குக் காட்டையுடைய நாடான் என்று பொருளென்றறிக.

B. அருவிகளையுடையநாடான்.

நாலடியார், பொறையுடைமை,
9-வது கவி.

இன்பம்பயந்தாங் கிழிவுதலைவரினு
மின்பத்தின்பக்க மிருந்தைக்க—வின்ப
மொழியாமைகண்டாலு மோங்கருவிநாட
பழியாகா வாறேதலை.

நாலடியார், நட்பிற் பிழைபொறுத்தல்,
8-வது கவி.

ஏதிலார்செய்த திறப்பவே தீதெனினு
நோதக்கதென்னுண்டா நோக்குங்காற்—காதல்
கழுமியார்செய்த கறங்கருவிநாட
விழுமிதா நெஞ்சத்துணின்று.

நாலடியார், கூடாநட்பு,
2-வது கவி.

சீரியார்கேண்மை சிறந்த சிறப்பிற்றாய்
மாரிபோன்மாண்டபயத்ததா—மாரி
வறந்தக்காற்போலுமே வாலருவிநாட
சிறந்தக்கார் சீரிலார்நட்பு.

நாலடியார், இரவச்சம்,
7-வது கவி.

என்றும்புதியார் பிறப்பினுமிவ்வுலகத்
தென்றுமவனே பிறக்கலான்—குன்றின்
பரப்பெலாம் பொன்னொழுகும் பாயருவிநாட
விரப்பாரை யெள்ளாமகன்.

நாலடியார், கீழ்மை,
3-வது கவி.

பெருநடைதாம் பெறினும் பெற்றி பிழையா
தொருநடையராகுவர் சான்றோர்—பெருநடை
பெற்றக்கடைத்தும் பிறங்கருவிநன்னாட
வற்றாமொரு நடைகீழ்.

நாலடியார், கீழ்மை,
4-வது கவி.

தினையனைத்தேயாயினுஞ் செய்தநன்றுண்டாற்
பனையனைத்தாவுள்ளுவர் சான்றோர்—பனையனைத்
தென்றுஞ்செயினு மிலங்கருவிநன்னாட
நன்றில நன்றறியார்மாட்டு.

இக்கவிகளில் பாண்டியனுக்கு வழங்குகிற அருவிநாடன் என்னும் பெயர்களுக்கு அருவிகளையுடைய நாடான் என்று பொருளென்றறிக.

C. மலைகளையுடையநாடான்.

நாலடியார், செல்வநிலையாமை,

10-வது கவி.

உடாஅதுமுண்ணாதுந் தம்முடம்புசெற்றுங்
கெடாஅத நல்லறமுஞ்செய்யார்—கொடாஅது
வைத்திட்டினுரிழப்பர் வான்றோய்மலைநாட
வுய்த்தீட்டுந் தேனீக்கரி.

நாலடியார், பொறையுடைமை,

7-வது கவி.

பெரியார்பெருநட்புக் கோடறுஞ்செய்த
வரியபொறுப்பவென் றன்றோ—வரியரோ
வொல்லெனருவி யுயர்வரைநன்னாட
நல்லசெய்வார்க்குத்தமர்.

நாலடியார், மெய்ம்மை,

3-வது கவி.

காலாடுபோழ்திற் கழிகிளைஞர் வானத்து
மேலாடு மீனிற்பலராவ ரேலோ
விடரொருவருற்றக் காலீர்ங்குன்றநாட
தொடர்புடையோமென்பார் சிலர்.

நாலடியார், தீவினையச்சம்,

8-வது கவி.

உள்ளத்தானள்ளா துறுதித்தொழிலராய்க்
கள்ளத்தானட்டார் கழிகேண்மை—தெள்ளிப்
புனற்செதும்பு நின்றலைக்கும் பூங்குன்றநாட
மனத்துக்கண் மாசாய்விடும்.

நாலடியார், பெரியாரைப்பிழையாமை,

1-வது கவி.

பொறுப்பரென்றெண்ணிப் புரைதீர்ந்தார்மாட்டும்
வெறுப்பனசெய்யாமைவேண்டும்—வெறுத்தபி
ணர்க்குமருவியணி மலைநன்னாட
பேர்க்குதல் யார்க்குமரிது.

நாலடியார், பெருமை,

6-வது கவி.

பெருவரைநாட பெரியார்கட்டீமை
கருநரைமேற் சூடேபோற்றோன்றுங்—கருநரையைக்
கொன்றன்னவின்னா செயினுஞ்சிறியார்மே
லொன்றுனுந் தோன்றாக்கெடும்.

நாலடியார், நட்பாராய்தல்,
2-வது கவி.

இற்பிறப்பெண்ணியிடை திரியாரென்பதோர்
நற்புடைக்கொண்டமையல்லது—பொற்கேழ்
புனலொழுகப்புள்ளிரியும் பூங்குன்றநாட
மனமறியப்பட்டதொன்றன்று.

நாலடியார், நட்பிற் பிழைபொறுத்தல்,
3-வது கவி.

இற்பவேதீய செயினுந்தன்னட்டார்
பொறுத்தறகுவதொன்றன்றோ—நிறக்கோங்
குருவவண்டார்க்கு முயர்வரைநாட
வொருவர்பொறை யிருவர்நட்பு.

நாலடியார், கூடாநட்பு,
1-வது கவி.

செறுப்பில்பழங்கூரை சேறணையாக
விறைத்துநீரேற்றுங்கிடப்பர்—கறைக்குன்றம்
பொங்கருவிதாழும் புனல்வரைநன்னாட
தங்கரும்மமுற்றுந் துணை.

நாலடியார், கூடாநட்பு,
4-வது கவி.

பெருகுவதுபோலத் தோன்றிவைத்தீப்போ
லொருபொழுதுஞ் செல்லாதேநந்து—மருகெல்லாஞ்
சந்தனநீள்சோலைச் சாரன்மலைநாட
பந்தமிலாளர் தொடர்பு.

நாலடியார், கூடாநட்பு,
7-வது கவி.

முற்றற்சிறுமந்தி முற்பட்டதந்தையை
நெற்றுக்கண்டன்னவிரலான்—ஞெமிர்த்திட்டுக்
குற்றிப்பறிக்கு மலைநாடவின்னாதே
யொற்றுமை கொள்ளாதார்நட்பு.

நாலடியார், இன்மை,
5-வது கவி.

பிறந்தகுலமாயும் பேராண்மைமாயுஞ்
சிறந்ததங்கல்வியுமாயுங்—கறங்கருவி
கன்மேற்கழூஉங் கணமலைநன்னாட
வின்மைதழுவப்பட்டார்க்கு.

நாலடியார், இன்மை,

10-வது கவி.

ஆர்த்தபொறி யவணிகிளர்வண் டினம்
பூத்தொழிகொம்பின்மேற் செல்லாவா—நீர்த்தருவி
தாழாவுயர்சிறப்பிற் றண்குன்றநன்னாட
வாழாதார்க்கில்லைத்தமர்.

நால்டியார், அவையறிதல்,

9-வது கவி.

பொழிப்பகலநுட்ப நூலெச்சமிந்நான்கிற்
கொழித்தகலங்காட்டாதார் சொற்கள்—பழிப்பி
னிரையாமாசேக்குநெடுங் குன்றநாட
வுரையாமோ நூலிற்குநன்கு.

நாலடியார், கீழ்மை,

8-வது கவி.

கடுக்கெனச்சொல்வற்றாங் கண்ணோட்டமின்றா
மிடுக்கண்பிறர்மாட்டுவக்கு—மடுத்தடுத்து
வேகமுடைத்தாம்விறன் மலைநன்னாட
வேகுமாமெள்ளுமாங்கீழ்.

நாலடியார், கயமை,

3-வது கவி.

கணமலைநன்னாட கண்ணின்றொருவர்
குணனேயுங்கூறற் கரிதாற்—குணனழுங்கக்
குற்றமுழைநின்று கூறுஞ்சிறியவர்கட்
கெற்றாலியன்றதோ நா.

நாலடியார், பன்னெறி,

9-வது கவி.

இனியார்தந்நெஞ்சத்து நோயுரைப்பவந்நோய்
தணியாதவுள்ளமுடையார்—மணிவரன்றி
வீழுமருவி விறன்மலைநன்னாட
வாழ்வின்வரைபாய்தனன்று.

இக்கவிகளில் பாண்டியனுக்கு வழங்கியிருக்கிற

1. மலைநாடன்
2. வரைநாடன்
3. குன்றநாடன்

என்னும் பெயர்களுக்கெல்லாம் மலைகளையுடைய நாடானென்று பொருளென்றறிக.

இவ்வாதாரங்களினாலே பாண்டியர்கள், சேரசோழ மன்னர்களைப் போல அமுதகுலச்சான்றார் என்னும் நாடாக்கள் குலத்தவர் என்று அறியலாம்.

XIII-வது அத்தியாயம்

தேவேந்திரன் குலவிளக்கம்.

1. தேவேந்திரன் அட்டதிக்கு பாலர்களிலொருவர். 2. கற்பக நாட்டுக்கதிபதி. 3. பனையமுதை அருமையான பானமாக எண்ணினவர். 4. சுராதிபன், சுரபதி, சுரேந்திரன், சுரேசன், கறைத்தருவுடையகோன், சுரக்கிராமணி. 5. சுரர் அமுதர், புலவர். 6. இந்திரன் மனைவிக்கு அயிராணியென்றும், மகனுக்குச்சயந்தன் என்றும் வழங்கிய பெயர்களின் தாற்பரியம். 7 அயிராணி அமுதகுலச்சான்ருள். 8. சுரர் அமரர். 9. வானவர். 10. மேலோர். 11. உம்பரார். 12. புதர். 13. அண்டர். 14. இந்திரன் வானுடன், வானநாடன். 15. அமரர் நாடன். 16. ஐந்தருநாடன், தாருநாடன். 17. தண்டநாடன், துறக்கநாடன். 18. கள்ளர், மரவர், அகமுடையாரின் பூர்வோத்திரம்.

அட்டதிக்கு பாலர் என்னும் எண்மரே வேதங்கள் கூறும் தேவர்களில் முக்கியமானவர்கள் என்றும், அந்த எட்டுப்பேரும் ஏககுலத்தவர்கள் என்றும் விபரமாய் வம்சவரிசையட்டவணையுடன் 14-வது பக்கத்தில் வரைந்திருக்கிறேம். அட்டதிக்குபாலர் என்னும் பெயருக்கு எட்டுத்திசைசான்றூர் என்று பொருள்; அட்டம்-எட்டு, திக்கு-திசை, பாலர்-அமுதகுலத்தவர், பாலி-பதிநீர். இந்த எட்டுத்

திசை சான்றாரும் அரசுபுரிந்த தேசங்கள் எவையென்று ஏழாவது அத்தியாயம், 111-வது முதல் 120-வது பக்கம் வரை விரித்துரைத்தோம். இவர்களில் அக்கினிபகவான், சூரியபகவான், சந்திரபகவான் என்னும் மூவர் குலத்திலுதித்த சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் என்னும் மூவேந்தரும் அமுதகுலச்சான்றாரென்னும் நாடாக்கள் குலத்தவர்கள் என்பதாக முந்தின அத்தியாயத்தில் பார்த்தோம். அம்மூவரிலொருவராகிய சூரியபகவானின் சகோதரனை தேவேந்திரனுடைய குலத்தை இந்த அத்தியாயத்தில் விளக்கிக்காட்டுவோம்.

2. இவர் கிருஷ்ணா ஜில்லாவிலிருக்கும் அமராவதிக்கிறைவன்' இவர் நாட்டுக்குக் கற்பகநாடு என்று பெயர். பரஞ்சோதிமாமுனிவரருளிச்செய்த மதுரை யறுபத்துநான்கு திருவிளையாடற் போற்றிக்கலிவெண்பாவில்

"பூமேவு கற்பகநாடாளும்புரந்தரனார்
தீமைவிருத்திரனைச் செற்றபழி-போமாறு
பொற்கமலந்தோய்ந்து விமானமிசைப்பூசிப்ப
நற்கருணைசெய்த நலம்போற்றி"

என்னும் கவியில் இந்திரனைக் கற்பக நாடாளும் புரந்தரன் என்று கண்டிருப்பதால், இந்திரனுடைய நாட்டுக்குக் கற்பகநாடெனப்பெயரென்றறியலாம். புரந்தரன் என்பது இந்திரன் பெயர்களிலொன்று.

இந்திரன் விருத்திராசுரனைக்கொன்ற பழி நீங்காமல் கிரேதாயுகத்தில் தன் நாட்டை விட்டு அலைந்து திரிந்த காலத்தில் தேவர்களெல்லாரும் கற்பகநாடு அரசனில்லாதிருந்ததால் சந்திரகுலத்திலுதித்த நகுடனுக்கு மகுடஞ் சூட்டினார்கள் என்று திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் பழி தீர்த்த படலத்தில் வாசிக்கிறோம்.

60-வது கவி.

விரைந்தரன்றிசையோர்வாவி வீழ்ந்தொருகமல நூலிட்
கரந்தனன்மகவானிப்பாற் கற்பகநாடுபுல்லென்
றிருந்ததாலிருக்குமெல்லை யிம்பரினகுடனென்போ
னரும்பரிமேதவேள்வி யாற்றினுற்றுமெல்லை.

இக்கவியிலும் தேவேந்திரனுடைய நாட்டுக்குக் கற்பகநாடு என்னும் பெயர் வந்திருக்கிறது.

துருவாசமகாமுனிவர் தேவேந்திரலோகத்துக்குச்சென்று இந்திரனுடைய யானைக்குச்சாபமிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் தேவலோகத்துக்குக் கற்பகநாடென்னும் பெயர் திருவிளையாடற் புராணம், வெள்ளையானைச் சாபந்தீர்த்தபடலத்தில் வழங்கியிருப்பதைப்பார்க்கலாம்.

4-வது கவி.

தாங்கிக்கண்சென்னி தடமார்பணைத்துடலம்
வீங்கித்தலைசிறந்த மெய்யுவகைமேற்கொள்ள
நீங்கிக்கழிந்தகருணை நிதியனையான்
பூங்கற்பகநாட்டிற் போகின்றானவ்வேலை.

இக்கவியிலும் தேவேந்திரனுடைய சுவர்க்கலோகத்துக்குக் கற்பகநா டென்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், மாணிக்கம் விற்றபடலத்தில் நவரத்தி னங்களுற்பத்தியான விதத்தைக்கூறிய கவிகளொன்றில் இந்திரனுக் குக்கற்பகநாடுகாவலோன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

25-வது கவி.

கடிபடுகற்பகநாடு காவலோ
னொடியுரைசெவித்தொளை நுழையத்தானவ
னெடியகைபுடைத்துட னிமிர்ந்துகார்படு
மிடியெனநகைத்திகழ்ந் தினையகூறுவான்.

இதன் தாற்பரியம்.

வாசனை பொருந்திய (கடி) பனையமுது (படு) ஒழுகும்பனைமரச்சோலை (கற்பகம்) நிறைந்த நாட்டுக்கு அதிபனாகிய இந்திரன் சொன்ன வார்த் தைகளைக்கேட்ட வலாசுரன், கைகளைக் கொட்டி மேக இடிபோல் நகைத்து இவ்வாறு இந்திரனை இகழ்ந்து கூறுவான் என்பதாம்.

கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், கையடைப்படலம்,

1-வது கவி.

நனைவருகற்பகநாட்டு நன்னகர்
அனைவருமணைதர வயிர்க்குஞ்சிந்தையான்
நினையவுமரியது விசும்பினீண்டதோர்
புனைமணிமண்டபம் பொலியவெய்தினான்.

7-வது கவி.

என்னனையமுனிவரருமிமையவரு மிடையூறென்றுடையாரானால்
பன்னகமுநகுவெள்ளிப்பனிவரையும் பாற்கடலும்பதுமபீடத்
தன்னகருங்கற்பகநாட்டணிநகரு மணிமாடவயோத்தியென்னும்
பொன்னகருமல்லாதுபுகலுண்டோ விகல்கடந்தபுலவுவேலோய்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் சுரர்நாட்டுக்குக்கற்பகநாடு, அதாவது, பனை மரநாடென்னும் பெயர்கள் வழங்கியிருக்கின்றன.

கம்பராமாயணம், தனியன்கள்,

8-வது கவி.

இம்பர்நாட்டிற்செல்வமெல்லா மெய்தியரசாண்டிருந்தாலும்
உம்பர்நாட்டிற்கற்பகக்கா வோங்குநீழலிருந்தாலுஞ்
செம்பொன்மேருவனையபுயத்திறல் சேரிராமன்றிருக்கதையில்
கம்பநாடன்கவிதையிற்போற் கற்றோர்க்கிதயங்களியாதே.

ஒருவன் இப்பூலோகத்திலுள்ள சகல பவுசு பாக்கியங்களுமுடையனுக அரசாட்சி செய்தபோதிலும், சுரர் நாட்டிலுள்ள கற்பக விருட்சசோலைகளென்னும் பனந்தோப்புகளுக்குள்ளே குடியிருந்தபோதிலும், அவைகள் கம்பநாடானியற்றிய இராமாயணக்காப்பியத்தைப்போல மனதுக்கு மதுரந் தரத்தக்கவைகளல்லவென்று கூறியிருப்பதால், சுரர்கள் பனந்தோப்புகளுக்குள்ளே குடியிருப்பதை இவ்வுலகத்திலுள்ள சகல சம்பத்துகளோடும் அரசாட்சி செய்வதற்குச்சமானமாயெண்ணினர்களென்றும், சுரர் நாடென்னும் இந்திரலோகத்துக்குக் கற்பகச்சோலைகள் நிறைந்த நாடென்னும் பெயருண்டென்றும் அறியலாம்.

3. திருப்பனை நாதராகிய சிவபெருமானுக்குக் கடம்பமாவனத்தான், கடப்பங்காடு கட்டியாளுபவன் என்னும் குலவிளக்கப்பெயர்கள் வழங்கியதுபோல, இந்திரனுக்கும் கற்பகநாடாளும் புரந்தரன், கற்பக நாடுகாவலோன் என்னும் குலவிளக்கப்பெயர்கள் வழங்கியிருப்பதைப் பார்த்தோம். சிவபெருமானுக்குக் கற்பகமதுவென்னும் பனையமுது மிகவும் அருமையான பானமாயிருந்ததுபோல இந்திரனுக்கும் அது அருமையான பானமாகவேயிருந்தது.

வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம், ஆரணியபருவம்,
நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச்சருக்கம்,
5-வது கவி.

ஆடையுங்கலனுமந்த்ரத்துடனடற்படையுநல்கி
யேடவிழலங்கலானே ராசனத்திருத்தியென்றுந்
தேடுதற்கரியதூய வழுதுசெம்பொற்கலத்திற்
கூடவுண்டமரர்க்கெல்லாங் குரிசிலாஞ்சிறப்புஞ்செய்தான்.

அருச்சுனன் நிவாதகவசர், காலகேயர் என்னும் அசுரர்களின்மேல் படையெடுத்துச் செல்லுகிறதற்கு முன்னதாக தேவேந்திரன் அருச்சுனனை ஒரு சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து கிடைப்பதற்கரிதாகிய பரிசுத்த தேவாமிர்தமென்னும் பதிநீரை, செம்பொன்னல் செய்யுப்பட்ட கிண்ணத்தில் வார்த்து, அருச்சுனனேடு கூடத்தானுமுண்டான் என்று கண்டிருப்பதால் கற்பகமது இந்திரனுக்கு மிகவும் அருமையான பானமாயிருந்ததென்றறிகிறேம்.

தேவேந்திரனுக்கு மிகுந்த துன்பத்தை விளைவித்துக்கொண்டிருந்த ஷெ அசுரர்களை அருச்சுனன் ஜெயித்து வந்தபோது, தேவேந்திரனும் அவனைச்சேர்ந்த தேவர்களும் அருச்சுனனுடைய பராக்கிரமத்தை நினைத்து, தேவாமிர்தத்தைப்பானம் செய்தவர்கள்போல் மிகவும் மனமகிழ்ந்து ஆனந்தக்கூத்தாடினர்களென்று ஷெ சருக்கம் 143-வது கவியில் கண்டிருக்கிறது.

தள்ளினர்தமதுயர் சலமினியிலதென்
றுள்ளினர்விசயனதுறுதியுமுரானு
மள்ளினரமுதென வகங்னிமகிழாத்
துள்ளினரிமையவர் சுரபதிமுதலோர்.

இங்கே இந்திரனுக்கு வழங்கிய சுரபதியென்னும் பெயருக்குச் சுரர்குல அரசன், அமுதகுலத்தவர்களின் அரசன் என்று பொருள். சுரம்-பனையமுது.

பனையமுதானது தேவேந்திரனுக்கு எவ்வளவு அருமையான வஸ்துவென்பதற்குக்கம்பராமாயணத்திலிருந்து ஒரு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

பாலகாண்டம், கையடைப்படலம்,

8-வது கவி.

இன்றளிர்க் கற்பகநறுந்தே னிடைதுளிக்கு
நிழலிருக்கை யிழந்துபோந்து
நின்றளிக்குந் தனிக்குடைக்கீ ழொதுங்கிக்
குறையிரந்து நிற்பநோக்கிக்
குன்றளிக்குங் குலமணித்தோட் சம்பரனைக்
குலத்தோடுந் தொலைத்துநீகொண்
டன்றளித்த வரசன்றோ புரந்தரனின்
றாள்கின்ற தரசவென்றான்.

சம்பராசுரனால் ஜெயிக்கப்பட்டுத்தேவேந்திரன் கற்பகநாட்டையிழந்து தசரதனைச்சரணம்புரிய, இராமருடைய பிதாவாகிய தசரத சக்ரவர்த்தி மதனபாண்டியனுடைய உதவியால் சம்பரனைச்செயித்து அவன்குலத்தை நிர்மூலமாக்கித் தேவேந்திரனுக்குக் கற்பகநாட்டரசாட்சியைக் கொடுத்ததை விஸ்வாமித்திரர் தசரதருக்குக்கூறுகிற வாக்கியம். இதில் தேவேந்திரன் கற்பகநாட்டையிழந்தான் என்று சொல்வதற்குப்பதிலாக

"இன்றளிர்க்கற்பக நறுந்தேனிடை
துளிக்கு நிழலிருக்கை"

இழந்தான் என்கிறார் கம்பநாடன். இதன் தாற்பரியம்.

"மதுரம் பொருந்திய, ஓலைக்குருத்துகளையுடைய பனைவிருட்சங்களின் வாசனை பொருந்திய பதிநீர் திவலை திவலையாக ஒழுகுகின்ற நிழலில் வாசஞ் செய்திருத்தலை"

இழந்தான் என்று வர்ணித்திருப்பதால் பனையமுது தேவேந்திரனால் எவ்வளவாய் நன்குமதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றறியலாம்.

4. இந்திரன் சுரர் குலத்தவன் என்று பார்த்தோம். சுரர்குலமென்பது யாது. திருப்பாற்கடல் கடைந்து அமுதமுற்பத்திசெய்யும்போது தோன்றிய அமுதைப்பருகினவர்களுக்குச் சுரர் என்றும், அத்தருணத்தில்லதையருந்ாதவர்களுக்கு அசுரர் என்றும் பெயருண்டாயிற்றென்று கூர்மபுராணம் கூறுகிறது. ஆகையால் சுரர் என்றால் அமுதமுற்பத்தி செய்து அதைப்பருகுகிறவர்கள் என்று பொருள். சுரம், சுரா, சுரை என்னும் தமிழ்ப்பெயர்கள் பனையமுதைக்குறிக்கும் பெயர்களென அகராதிகள் கூறுகின்றன. ஆகையால் சுரன் என்னும் பெயருக்கு அமுதகுலத்தவன், சான்றான் என்றுபொருள்.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம்,
47-வது கவி.

மட்டிடுதாரான்விட்ட வானவப்படைக்குமாறு
விட்டென்விலக்கிவேறும் விடுத்திடக்கனன்றுவஞ்சன்
முட்டிடமானவெங்கான் மூட்டிடக்கோபச்செந்தீச்
சுட்டிடப்பொருதுபொங்கிச் சுராதிபனிதனைச்செய்தான்.

இந்திரன் விருத்திராசுரனோடு யுத்தம் செய்தவிதத்தைக்கூறிய கவிகளில் இதுவும் ஒன்று. இதில் சுராதிபன் என்னும் பெயர் இந்திரனுக்கு வழங்கியிருக்கிறது. சுரபதி என்னும் பெயர் வழங்கினதாக 375-வது பக்கத்தில் பார்த்தோம். இவ்விரண்டும் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழிகள்.

சுராதிபன் = சுரம் + அதிபன்
= பனையமுது + அரசன்
= அமுதகுலத்தில் தோன்றிய அரசன், சான்றார்குலத்திலுதித்த அரசன்

என்று பொருள். சதுரகராதியாசிரியர் சுரேந்திரேன், சுரேசன் என்னும் பெயர்கள் இந்திரனுக்கு வழங்கிய பெயர்களென்கிறார்.

சுரேந்திரன் = சுரம் + இந்திரன்
= அமுதகுலத்தவனாகிய இந்திரன்,
சுரேசன் = சுரம் + ஈசன்
= அமுதகுலத்தவனாகிய அரசன் (ஈசன்)

என்று பொருள்.

கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம்,
118-வது கவி.

நறைத்தருவுடையகோனு நான்முகக்கடவுடானும்
கறைத்தருகளனுமற்றைக் கடவுளர்பிறருந்தொக்குப்
பொறுத்தருண்முனிவநின்னைப் புகல்புகுந்தவனைப்போற்றும்
அறத்திறனன்றுதாரா கணத்தொடுமமைகவென்றான்.

கற்பகநாட்டுக்கதிபதியாகிய தேவேந்திரனை இக்கவியில்

நறைத்தருவுடையகோன்

என்று கூறியிருக்கிறது. நறை-பனையமுது; தரு-விருட்சம்; கோன்-அரசன்; அதாவது, அமுதகுல அரசன், சான்றார்குல அரசன் என்று பொருள்.

வான்மீகி உத்தரராமாயணம், 3-வது ஆசிவாசம், 35-வது பத்தியத்தில் வரும் சமஸ்கிரத சுலோகத்தில்

"இராவணன் திக்குவிஜயம் செய்தபோது சுரக்கிராமணியாகிய தேவேந்திரனை எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்தான்"

என்று சொல்லியிருக்கிறது. சுரக்கிராமணி என்றால் சுரர் குலத்தில்

தோன்றிய கிராமணி, அமுதகுலத்தில் தோன்றிய கிராமணி என்று பொருள். இங்கே இந்திரனுக்கு வழங்கிய கிராமணி என்னும் பட்டப் பெயரைத்தற்காலத்திலும் சான்றாரே தரித்து வருகிறார்கள்; 307-வது பக்கம் பார்க்க.

கிராமணி என்னும் பெயரும் நாடான் என்பதைப்போன்ற க்ஷத்திரிய பதம். நாட்டுக்கதிபதிக்கு நாடான் என்றும், க்ஷேத்திரங்களுக்கதிபதிக்கு க்ஷத்திரியன் என்றும் பெயரானதுபோல,கிராமங்களுக்கதிபதிக்குக்கிராமணி என்று பெயர். சதுரகராதியாசிரியர்

கிராமமுற்றேன் } =கிராமணி.
கிராமியன் }

கிராமம் =நூறு குடியூர்

என்று சொல்லுகிறார்; கிராமணி, கிராமியன் என்னும் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழிகளுக்கு சமஸ்கிரத நிகண்டிலும் தமிழ் நிகண்டிலும் கண்டிருக்கும் அருத்தத்தைக்கூறுவோம் :—

அமரகோசம், மூன்றாவது காண்டம்,
208-வது சுலோகம்.

"கிராமணிர்னுபிதேபும்பி, சிரேஷ்டே கிராமாதிபேத்ரிஷு."

சூடாமணி நிகண்டு, மக்கட்பெயர்த்தொகுதி,
45-வது சூத்திரம்.

"அடைவுளகிராமமுற்றேன் கிராமியனாகுமென்றே."

ஆகையால் சான்றோர்குலத்தவர்கள் நாளது வரை தரித்துவரும் கிராமணி என்னும் பெயருக்கு அளவிறந்த கிராமங்களுக்கதிபதி என்று பொருள் என்றும், இப்பெயரை அமுதகுலத்தவனாகிய தேவேந்திரனும் அணிந்திருந்தபடியால், அவனும் அமுதகுலச்சான்றானென்றும் அறியலாம்.

5. சுரர்கள் அமுதகுலத்தவர்களானபடியால் அவர்களுக்கு அமுதர், புலவர் என்னும் பெயர்களும் வழங்கி வந்ததாகச் சதுரகராதியாசிரியர் கூறுகிறார்.

அமுதர் =அமுதகுலத்தவர்

புலவர் என்பது புல்லவர் என்பதின் திரிபு.

புல்லவர் =புல் + அவர்
=பனை + அவர்
=பனைமரநாதர்

என்று பொருள். இப்பெயர்களாலும் பனை சுரர்களுடைய குலவிருட்சமென்றறிகிறோம்.

6. தேவேந்திரன் மனைவிக்கு வழங்கும் அயிராணியென்னும் பெயராலும், மகனுக்கு வழங்கும் சயந்தன் என்னும் பெயராலும் அவர்கள்

குலம் விளங்கும். அயிராணியென்னும் பெயர் பார்வதிதேவியாருக்கு வழங்கியிருப்பதை முன்னே விளக்கிக்காட்டினோம். அதற்குப்பனை வெல்லமுற்பத்திசெய்யும் குலத்தவளாகிய சான்ருள் என்று பொருள் (273-வது பக்கம் பார்க்க). சயந்தன் என்னும் பெயரும் பார்வதிக்கு வழங்கிய சயமகள் என்னும் பெயருடன் சம்பந்தப்பட்ட பெயர். சயமகள் என்பதற்குப் பனஞ்சருக்கரையுற்பத்திசெய்யும் குலத்தவளெனப் பார்த்தோம். அதே பிரகாரம் சயந்தன் என்னும் பெயருக்கும்பனஞ்சருக்கரையுற்பத்தி செய்யுங் குலத்தவன் என்று பொருள்.

7. இந்திரன் மனைவியாகிய சசியென்னும் அயிராணி அமுத குலத்தவள் என்றும், சான்ருள் என்றும் காட்டும்படிக்கான ஒரு கவி இவ்விடம் கூறுவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம்,

61-வது கவி.

அரசிலாவறுமைநோக்கி யவனைவானுடர்யாரும்
விரைசெய்தார்மகுடஞ்சூட்டி வேந்தனைக்கொண்டார்வேந்தாய்
வருபவன்சசியையீண்டுத் தருகெனமருங்குளார்போய்த்
திரைசெய்நீரமுதனுட்குச் செப்பவக்கற்பின்மிக்காள்.

கற்பகநாட்டிலரசனில்லாத காரணத்தால் சுரர்கள் நகுடனை மகுடஞ்சூட்டி இந்திரனுகக்கொண்டபின் நகுடன் தேவேந்திரன் மனைவியைக் கொண்டு வாருங்களென்ன, பக்கத்திலிருந்தவர்கள் அதை அவளுக்குத் தெரிவிக்க, கற்புடைய அவள் தன் கற்பைக்காக்கவேண்டிய வகை தேடினுள் என்று புராணம் கூறுகிறது. இக்கவியில் இந்திராணிக்கு வழங்குகிற பெயர்கள் மூன்று:—சசி, அமுதனுள், மிக்காள். சசியென்ருல் சந்திரன்; சந்திரகுலத்தவள், அல்லது சந்திரனைப்போன்றவள் என்று பொருள். அமுதனுள் என்ருல் அமுதகுலத்தவள், அல்லது அமுதம் போன்றவள் என்று பொருள். மிக்காள் என்ருல் சான்ருளென்று பொருள்; மிக்கார், மிக்கோர் என்பது சான்ருேர்குலப்பெயரெனப் பார்த்தோம்.

ஆகையால் இந்திராணிக்கு வழங்குகிற அமுதனுள், மிக்காளென்னும் பெயர்களால் அவள் அமுதகுலத்தவளாகிய சான்ருள் என்றறிகிருேம். கற்பின்மிக்காள் என்பதற்குக் கற்புமிகுதியாயுடையவள் என்று சொல்வது மூடார்த்தம். கற்புக்கு மிகுதியும் குறைவுமில்லை. கற்பு குறைந்தவர்களைக் கற்புடையார் என்று சொல்லுகிறதில்லை. கற்புநிலை சற்றென்கிலும் பிசகுகிறவள் கற்புடையவள் என்று சொல்லப்படமாட்டாள். ஆகையால் கற்புக்கு உயர்வும் தாழ்வுமில்லை. கற்பு தாழ்ந்தவர்களைக் கற்புடையவளென்ருெப்புக்கொள்ளுகிறவர்கள் கீழ்மக்கள். ஆகையால் இந்திராணிக்கு வழங்குகிற கற்பின் மிக்காள் என்னும் பதங்களுக்குக் கற்பினையுடைய சான்ருள் என்றே பொருள்.

ஆகையால் சுரர்கள் அமுதகுலத்தவர்களாகிய சான்ருேர் என்றறிக.

8. சுரர்களுக்கு அமரர் என்றும் பெயர். திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம், 12, 86-வது கவிகளில் இந்திரனை அமரர்வேந்து, அமரர் கோமான் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

12-வது கவி.

தெற்றெனப்பிரமபாவஞ் சீறிவந்தமரர்வேந்தைப்
பற்றலுமதனைத்தீர்ப்பான் பண்ணவர்மரமேன்மண்மேற்
பொற்றொடியார்மேனீர்மேல் வேண்டினர்புகுத்தலோடு
மற்றவரிதியாந்தீர்க்கும் வண்ணம்யாதென்னவிண்ணோர்.

86-வது கவி.

பார்ாரவட்டாங்க பஞ்சாங்கவிதிமுறையாற் பணிந்துள்வாய்மெய்
நேராகச்சூழ்ந்துட லங்கம்பித்துக்கும்பிட்டு நிருத்தஞ்செய்து
தாராருந்தொடைமிதப்ப வானந்தக்கண்ணருவி ததும்பநின்றன்
பாராமைமீக்கொள்ள வஞ்சலித்துத்துதிக்கின்ருனமரர்கோமான்.

திவாகரம், தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி,
4-வது சூத்திரம், இந்திரன் பெயர்.

புரந்தரன்புனிதன் பொன்னகர்க்கிறைவன்
வாசவனமரர்கோன் மான்முகிலூர்தி
வேள்விநாயகன் விண்முழுதாளி
ஆயிரங்கண்ண னயிராணிகேள்வன்
மருத்துவன்மகவான் வலாரிவிருத்திராரி
வெள்ளைவாரண னிமையவர்வேந்தன்
பாகசாசன ஞகண்டலனே
வச்சிரபாணி சதக்கிருதென்றிவை
எச்சமிலிந்திரற் கியன்றதொல் பெயரே.

சுரர்களுக்கு வழங்கும் அமரர் என்னும் பெயருக்கு இரண்டு தாற்பரியம் கூறலாம். அமரி என்ருல் சுரம், பனையமுது, ஆகையால் அமரர் என்ருல் அமுதகுலத்தவர், சான்ருர் என்று பொருள். இரண்டாவது அமர் என்ருல் போர் (c. f. அமர்க்களம்-போர்க்களம்); ஆகையால் அமரர் என்ருல் போர்வீரர், க்ஷத்திரியரென்று பொருள். இவற்றுள் எந்த தாற்பரியமானுலும் சான்ருேர் குலத்தையே குறிக்கிறது.

கம்பராமாயணம், தனியன்கள்,
6-வது கவி.

அம்பிலேசிலையைநாட்டி யமரர்க்கன்றமுதமீய்ந்த
தம்பிரானென்னத்தானுந் தமிழிலேதாலைநாட்டிக்
கம்பநாடுடையவள்ளற் கவிசக்ரவர்த்திபார்மேல்
நம்புபாமாலையாலே நரருக்கின்றமுதமீய்ந்தான்.

இக்கவியினுலே அமரர் என்னும் பதமானது அமுதைக்குறிக்கும் அமரி என்னும் மூலபதத்திலிருந்துண்டான பதமென்றறியலாம். அமுதகுலத்

தவர்களாகிய தேவர்களே அமர்புரியும் க்ஷத்திரியராயுமிருந்தார்கள்.

9. சுரருக்கு வானவர், வானோர் என்றும் பெயர்.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம், 38-வது கவி.

வானவர்சேனைமூண்டு வளைத்தலும்வடவைச்செந்தி
யானதுவரையினேங்கி யழன்றுருத்தெழுந்தாலென்னத்
தானவர்கோனுமானந்தலைக்கொள வெழுந்துபொங்கிச்
'சேனையுந்தானுமூண்டு சீறிநின்றடுபோர்செய்வான்.

திருவிளையாடற் புராணம், வெள்ளியம்பலத்திருக்கூத்தாடிய படலம், 2-வது கவி.

புண்ணியமலர்மென்கொம்பை வேட்டபின்புவனந்தாங்குங்
கண்ணுதன்மூர்த்தியாய கவுரியன்மணத்தில்வந்த
மண்ணியல்வேந்தர்வானோர் மாதவர்பிறருமுண்ண
நண்ணுதிரென்னவோடு நண்ணுவார்விரைவினெய்த.

காளமேகப்புலவர்.

சிரித்துப்புரமெரித்தான் சிந்துரத்தைப்பற்றி
உரித்துதிரம்பாய வுடுத்தான்—வருத்தமுடன்
வாடுமடியாருடனே வானவருந்தானவரும்
ஓடுபயந்தீர்த்த நஞ்சுண்ணி.

ஆராயுமுத்தமிழாற்றூரிற் சோமியழகுகண்டு
நாராயணனெடுமாலாகினான் மற்றைநான்முகனும்
ஓராயிரமடலூர்ந்தான் வின்மாரனுருவழிந்தான்
பேரானவானவர்கோனுங் கண்ணாயிரம்பெற்றனனே.

வானவர் என்னும் பெயருக்குச் சான்றோர் என்பது மூலார்த்தமென்று சிவன் குலவிளக்கவத்தியாயத்தில் கூறினோம்; 266-வது பக்கம் பார்க்க.

வான்=பெருமை
வானவர்=பெருமையிற் சிறந்தோர்
=மேன்மக்கள்
=சான்றோர்

தேவேந்திரன் குலத்தவர்கள் பெருமையிற் சிறந்தோர், மேன்மக்கள் அல்லவென்று இந்துக்களில் எவன் சொல்லத்துணிவான்? வானவர் என்னும் பெயருக்கு வானத்திலுள்ளவர்களென்று ஒருவரும் தற்காலத்தில் சொல்லார். ஏனெனில் இந்திரனுடைய அமராவதிப்பட்டணமானது விண்ணுலகத்திலல்ல மண்ணுலகத்திலே, கிருஷ்ணா ஜில்லாவிலே, கிருஷ்ணா நதிக்கரையிலே இன்னுமிருக்கிறது. சான்றோருக்கு வானவர் என்னும் பெயர் பூர்வத்திலிருந்ததால், வான் நரர் என்றிருந்த கடம்ப ராஜாக்கள் பெயர் வானரங்களாகி வால் முளைத்த வண்ணம், வானவருலகமாகிய தேவேந்திர நாடும் விண்ணுலகமாயிற்று.

10. சுரர்களுக்கு மேலார், மேலவர், மேலோர் என்றும் பெயர்.

திருவாலவாய்த்தேவாரம், திருத்தாண்டகம்,
2-வது கவி.

விண்ணுலகின் மேலார்கள் மேலான்றன்னை
மேலாடுபுரமூன்றும் பொடிசெய்தானைப்
பண்ணிலவு பைம்பொழில்சூழ் பழனத்தானைப்
பசும்பொன்னி னிறத்தானைப் பானிற்றானை
யுண்ணிலவு சடைக்கற்றைக் கங்கையானைக்
கரந்துமையோ டுடனாகி யிருந்தான்றன்னைத்
தெண்ணிலவு தென்கூடற் றிருவாலவாய்ச்
சிவனடியே சிந்திக்கப்பெற்றேனானே.

இக்கவியில் சிவபெருமானை "விண்ணுலகின் மேலார்கள் மேலான்" என்று சொல்லியிருக்கிறது.

விண்ணுலகம்—தேவலோகம்
மேலோர் —அறிஞர், புலவர், வானோர் } சதுரகராதி.

ஆகையால் விண்ணுலகின் மேலார்கள் என்றால் சுரரைக்குறிக்கிறதென்றறிக. மேலார், மேலோர், மேலவர் என்பதெல்லாம் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழிகள். மேலவர் என்றால் சான்றோரைக் குறிக்கிறதென

"சான்றோர் மிக்கோர் நல்லவர் மேலவர்"

என்னும் திவாகரச்சூத்திரத்தை முன் பார்த்தோம். ஆகையால் சுரருக்கு வழங்குகிற "விண்ணுலகின் மேலார்" என்பதற்குக்கற்பகநாட்டுச் சான்றோர் என்று பொருள்.

சிவபெருமான் சான்றோரிற்சிறந்த சான்றோனென நாம் முன்னே பார்த்தவண்ணம் இங்கே அவரை

"விண்ணுலகின் மேலார்கள் மேலான்"

அதாவது தேவேந்திரலோக சுரக்கிராமணிகளிலும் சிறந்த சான்றோன் என்று கண்டிருக்கிறது.

11. சுரர்களுக்கு உம்பர், உம்பரார் என்றும் பெயர்.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் பழிதீர்த்தபடலம்,
5-வது கவி.

ஒல்லெனக்குரவனேக வும்பர்கோன்றிருவினுக்கம்
புல்லெனச்சிறிதுகுன்றப் புரந்தரனறிந்திக்கேடு
நல்லதொல்குரவற்பேணா நவையினால்விளைந்ததென்னா
வல்லலுற்றறிவன்றன்னைத் தேடுவானாயினானே.

28-வது கவி.

என்றுமாதவனியம்ப வும்பர்கோ
னொன்றும்வானவர்தம் மொடொல்லெனச்
சென்றுமாயையின் செயலைநோன்பினால்
வென்றமாதவ னிருக்கைமேவினான்.

இக்கவிகளில் இந்திரனை உம்பர்கோனென்றழைத்திருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், திருமணப்படலம்,
29-வது கவி.

ஓடித்திருமாமலை காவலநும்பரார்க்கு
நாடிப்பணிதற்கரிதாகிய நந்திபாதங்
கூடிப்பணிந்தித்திறங் கூறலுங்கொற்றவேனந்
தேடிக்கிடையானுளந் தேர்ந்தனனந்தியெந்தை.

இக்கவியில் சுரருக்கு உம்பரார் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. இதுவே சரியான பெயர். உம்பர் என்றால் உயர்வு என்று பொருள். ஆகையால் உம்பரார் என்றால் உயர்ந்தோர். உயர்ந்தோர் என்பது சான்றோர் குலப்பெயர்களிலொன்று.

"சான்றோர் மிக்கோர் நல்லவர் மேலவர்
ஆய்ந்தோர் உயர்ந்தோர் ஆரியர் உலகு"

என்னும் திவாகர சூத்திரத்தாலறிக.

ஆகையால் சுரருக்கு வழங்குகிற உம்பரார் என்னும் பெயருக்குச் சான்றோர் என்று பொருள்.

12. சுரருக்குப்புதர் என்றும் பெயர்.

திருவிளையாடற் புராணம், மாணிக்கம்விற்றபடலம்,
31-வது கவி.

அதற்கிசைந்தவுணர்வேந்த னமரர்வேந்தனைமுன்போக்கி
மதர்க்கடுங்குருதிச்செங்கண் மைந்தனுக்கிறைமையீந்து
முதற்பெருங்கலையாம்வேத மொழிமரபமைந்தவானைப்
புதர்க்கடுவேள்விச்சாலைப் புறத்துவந்திறுத்துநின்றான்.

இக்கவியில் சுரருக்குப் புதர் என்னும் பெயர் வழங்கியதாகப் பார்க்கிறோம். இப்பெயரின் தாற்பரியமென்னவென்று பார்ப்போம். விஷ்ணு புராணத்தில் சந்திரமகாராஜாவானவர் பிரகஸ்பதியின் மனைவியாகிய தாராதேவியை எடுத்துக்கொண்டாரென்றும், அவளிடத்தில் சந்திர மகாராஜனால் ஒரு புத்திரன் ஜனித்தான் என்றும், அக்குழந்தையைச் சந்திரமகாராஜன் பார்த்து

"குழந்தாய்! நீ மிகுந்த புத்தியுள்ளவனாகையால், புதன் என்று உனக்குப்பெயர் தந்தேன்"

என்று சொன்னதாகவும் வாசிக்கிறோம். ஆகையால் புதன் என்னும் பெயருக்குப் புத்தியுள்ளவன், அறிவுடையோன் என்று பொருள். ஆகையால் சுரருக்கு வழங்குகிற புதர் என்னும் பெயருக்கு அறிவுடையோர் என்று பொருள். அறிவுடையோர் என்பது சான்றோர் குலப்பெயர்களிலொன்று.

"சான்றோர் மிக்கோர் நல்லவர் மேலவர்
ஆய்ந்தோ ருயர்ந்தோ ராரியருலகென
வாய்ந்த ஆன்றோர் அறிவுடையோரே."

ஆகையால் புதர் என்னும் பெயர்கொண்ட சுரர் சான்றோரென்றறிக.

13. சுரருக்கு அண்டர் என்றும் பெயர்.

அண்டர்வந்தது மருச்சனைபுரிவதுமனைத்துந்
தொண்டரன்பினுக்கெளியவன் சுரர்தொழக்கறுத்த
கண்டனின்னருட் கண்ணிறுற்கண்டனனுதலிற்
புண்டரம்பயிலன்புடைப் புண்ணியவணிகன்.

இக்கவியில் சுரருக்கு வழங்கியிருக்கிற அண்டர் என்னும் பெயரானது அண்டமென்னும் மூலபதத்தினின்றுற்பத்தியானது.

அண்டம் என்றால் உலகம்

உலகம் என்றால் உயர்ந்தோர் பெயரென நிகண்டாசிரியர் கூறுகிறார்.

"ஓதுசீருலகமென்ப துயர்ந்தவர்க்கியம்புநாமம்."

உயர்ந்தவரென்பது சான்றோர்குலப்பெயரெனத்திவாகர நூலாசிரியர் கூறுகிறார்.

"சான்றோர் மிக்கோர் நல்லவர் மேலவர்
ஆய்ந்தோர் உயர்ந்தோர் ஆரியர் உலகு."

ஆகையால் சுரருக்கு வழங்குகிற அண்டர் என்னும் பெயருக்கும் சான்றோரென்று பொருள் என்றறிக.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் பழிதீர்த்தபடலம்,
22-வது கவி.

அண்டரேறனையவன வசமாறிப்பின்
கண்டகன்கைதவ நினைந்திக்கள்வனோர்
மண்டமராற்றுவான் வலியிலோமெனப்
புண்டரீகத்தவ னுலகிற்போயினான்.

விருத்திராசுரன் இருப்புலக்கையாலடித்த அடியால் மூர்ச்சித்த இந்திரன் மூர்ச்சை தெளிந்து அந்த விருத்திரனுடன் போர்செய்ய வலியிலோமென்றெண்ணி இந்திரன் பிரமலோகஞ் சென்றானென்றுபொருள்.

இக்கவியில் இந்திரனுக்கு அண்டரேறனையவன், அண்டர்களுக்குள்ளே ரிஷபம் போன்றவன், அதாவது சான்றோர்குல வீரன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவருணைக்கலம்பகம்,
ஈரடித்தாழிசை.

அண்டருக்கு முனிவருக்கு மழலான கொடுவிடத்தைக்
கண்டமட்டு நுகர்ந்திடவுங் கண்டமட்டிற் கடவாதே.

இக்கவியிலும் அண்டர் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயர் சுரர்களுக்கு வழங்கியிருக்கிறதோடு, அமுதில் தோன்றிய லாகிரிக்குணமுள்ள கள்ளென்னும் விஷமானது அரசராகிய சான்றோருக்கும் முனிவராகிய சான்றோருக்கும் அழல், அதாவது, நரகத்துக்குச்சமானமெனக்கண்டிருப்பதால், சான்றோர் லாகிரிக்குணமுள்ள கள்ளை நரகத்துக்குச்சமானமாயெண்ணி வெறுத்தார்களென்றறியலாம்.

கம்பராமாயணத்தில் அனுமாரானவர் சீதாதேவியாரைத்தேடித் தென்றிசை நோக்கிச்செல்லுங்கால், பொன்னி என்னும் காவேரியாற்றைத்தாண்டிப்புனனாடு என்னும் சோழநாட்டைக்கடந்து, தென்றமிழ் நாடாகிய பாண்டிநாட்டுக்கு வந்தபோது, அந்நாட்டின் சிறப்பைக்கண்ணுற்று அதிசயித்து முத்துக்களும் இயலிசை நாடகமென்னும் முத்தமிழும் சிறந்து விளங்கும் அப்பாண்டி நாட்டுக்குச் சுவர்க்கலோகமானது சமமாகாதெனக்கண்டார் என்பதாகக் கூறியிருக்கிறது. அக்கவிகளிலொன்றில் தேவேந்திர லோகமாகிய சுரர் நாட்டுக்கு அண்டர்நாடு என்னும் பெயர் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், ஆறுசெல்படலம்,

51-வது கவி.

அனையபொன்னி யகன்புனனாடொரீஇ
மனையின்மாட்சி குலாமலைமண்டலம்
வினையினீங்கிய பண்பினர்மேயினார்
இனையதென்றமிழ் நாடுசென்றெய்தினார்.

52-வது கவி.

அத்திருத்தகுநாட்டினை யண்டர்நா
டொத்திருக்குமென்று லுரைர்யொக்குமோ
எத்திறத்தினு மேழுலகும்புகழ்
முத்துமுத்தமிழும் தந்துமுற்றலால்.

ஆகையால் அமுதகுலத்தவராகிய சுரருக்குச் சான்றோர் எனப்பொருள் கொடுக்கும் அண்டர் எனும் பெயர் வழங்கிவந்திருக்கிறதென்றறிக.

14. சுரர்கள் அமுதகுலத்தவர்களென்றும், சான்றோரென்றும், கிராமணிகள் என்றும் இதுவரை பார்த்தோம். இனி அவர்கள் நாடார்களெனப்பார்க்கலாம்.

சுரக்கிராமணியாகிய தேவேந்திரனை அநேக இடங்களில் வானாடன், வானநாடன் என்றும், மற்றும் சுரர்களை வானாடர், அந்தரநாடர், விண்ணாடர் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம்,
23-வது கவி.

தாழ்ந்துதான்படுதுயர் விளம்பத்தாமரை
வாழ்ந்தவன்வலாரியோ டணைந்துமாமகள்
வீழ்ந்தமார்பினனடி வீழ்ந்துசெப்பமால்
சூழ்ந்துவானடனை நோக்கிச்சொல்லுவான்.

மகாபாரதம், ஆதிபருவம், வாரணாவதச்சருக்கம்,
64-வது கவி.

மருவினின்றருக்கன்மைந்தன் வானநாடன்மகனையாம்
இருவருந்தனுக்கொள்போரி யற்றவம்மினென்னலும்
குருகுலந்தழைக்கவந்த குமரனன்புகூரவே
உருகிநன்றெனத்தழீஇ யுகந்துளந்தருக்கினன்.

திருவிளையாடற் புராணம், மாணிக்கம் விற்றபடலம்,
34-வது கவி.

மணித்தலைமலையின்பக்க மாய்த்தவன்வயிரவேலாற்
பிணித்துயிர்செகுத்தவள்ளற் பெருந்தகையாவைவேதம்
பணித்திடும்வபையைவாங்கிப் படரெரிசுவைமுன்பார்க்க
குணித்தவானடர்க்கூட்டிக் கோதில்வேள்விசெய்தான்.

வான் என்னும் பதத்துக்குப் பெருமை என்று பொருளென்பதாக முன் சொன்னோம். நாடன் என்றாலும் நாடான் என்றாலும் ஒன்றே. நாடு என்னும் பகுதியோடு ஒன்றில் அன் விகுதியும் மற்றதில் ஆன் விகுதியும் சேர்ந்த வித்தியாசமேயன்றி பொருளில் வித்தியாசமில்லை. ஆகையால் சுரக்கிராமணியாகிய இந்திரனுக்கு வழங்கிய வானடன் (வான் + நாடன்) என்னும் பெயருக்குப் பெருமையிற் சிறந்தோர்குல நாடான் என்றும், வானநாடன் (வானம் + நாடன் = வான் + அம் + நாடன்) என்னும் பெயருக்கு வானவர்குல அழகிய நாடான், சான்றோர் குல அழகிய நாடான் என்றும் பொருள் என்றறிக. சுரருக்கு வழங்கிய வானடர் என்னும் பெயருக்கும் பெருமையிற் சிறந்தோர்குல நாடார்கள், சான்றோர்குல நாடார்கள் என்றே பொருள்.

இதே பிரகாரம் சுரருக்கு அந்தரநாடர், விண்ணாடர் என்னும் பெயர்களும் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், கடல்சுவற வேல்விட்டபடலம்,
18-வது கவி.

துந்துபியைந்துமார்ப்பப் பாரிடந்தொழுதுபோர்ப்பத்
தந்திரவேதகீதந் ததும்பியெண்டிசையுந்தாக்க
வந்தரநாடரேத்த வகல்விசும்பாறதாக
வந்துதன்கோயில்புக்கான் வரவுபோக்கிறந்தவள்ளல்.

அந்தரமென்பது தேவேந்திரனுடைய சுவர்க்கத்துக்குப்பெயர். ஆகையால் அந்தரநாடரென்றால் கற்பகநாட்டின் நாடார்கள், கற்பகநாட்டின் சான்றார் என்றே பொருள்.

திருவிளையாடற் புராணம், வெள்ளையானைச்சாபந்தீர்த்தபடலம்,
8-வது கவி.

அத்தலைவிண்ணுடாருகணைந்து வெவ்வேறு
தத்தமனக்கிசைந்தகையுறைக டாங்கொடுத்துக்
கைத்தலங்கள்கூப்பினர் கண்டார்கடவுளரி
னுத்தமனையர்ச்சித்துப் போந்தமுனியுத்தமனும்.

விண்ணுலகமென்பது தேவேந்திரனுடைய சுவர்க்கலோகத்தின் பெயரெனப்பார்த்தோம். ஆகையால் சுரருக்கு வழங்கிய விண்ணுடர் என்னும் பெயருக்குக்கற்பகநாட்டின் நாடார்கள், கற்பகநாட்டின் சான்றார் என்றே பொருள்.

15. இந்திரனுக்கு அமரர்நாடன் என்றும் பெயர்.

திருவிளையாடற் புராணம், தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம்,
6-வது கவி.

நன்பொருள்விரும்பினையதற்கிசையஞால
மின்புறுமகப்பெறு மகத்தினையியற்றி
னன்புறுமகப்பெறுதியென் றமரர்நாடன்
றன்புலமடைந்திடலு நிம்பநகுதாரான்.

அமரர்நாடனாகிய இந்திரன் மதுரைக்கு மலையத்துவசபாண்டியனிடம் சென்று நீ நல்ல காரியத்தைச் செய்யத்தொடங்கினதினாலே அதற்குத் தகுதியாக இப்பூலோக முழுதும் மகிழும்படியான பிள்ளையைத்தருகிற யாகத்தைச்செய்தால் இன்பங் கொடுக்கும் பிள்ளையைப்பெறுவாயென்று புத்திரகாமேஷ்டி யாகஞ் செய்யச்சொல்லி இந்திரன் போனானென்று பொருள்.

இக்கவியில் இந்திரனுக்கு அமரர்நாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்கு அமரியென்னும் பனையமுதையருந்தும் குலத்தவனாகிய நாடானென்று பொருள். அல்லது போர்வீரராகிய க்ஷத்திரியகுலத்தவனாகிய நாடானென்றும் பொருள் கூறலாம். தேவேந்திரன் முதலான தேவர்கள் க்ஷத்திரியர் என்பதாக நான்காவது அத்தியாயத்தில் எடுத்துரைத்தோம்.

16. இந்திரன் ஐந்தருநாடன், தாருநாடன் என்றும் பார்க்கிறோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், கான்மாறியாடின படலம்.
2-வது கவி,

வேந்தன்மீனவன்கொடியவனாகிய விக்கிரமன்றன்றே
ளேந்துமண்பொறையிராசசேகரன்புயத்திறக்கியைந்தருநாடன்
பூந்தண்மாமலர்வேதியன்மாதவன் புரத்தின்மேற்பொலிந்தோங்குஞ்
சாந்தநீறெனச்சண்ணித்த புண்ணியத்தனிமுதனகர்சார்ந்தான்.

விக்கிரமபாண்டியன் தன் புதல்வனாகிய இராஜசேகரபாண்டியனுக்குப் பட்டங்கட்டி வைத்து இந்திரலோக முதலிய லோகங்களுக்கெல்லாம் மேலான சிவலோகத்தையடைந்தான் என்று பொருள்.

இக்கவியில் கற்பகமுதலான பஞ்சதருக்களைக்குலவிருட்சமாகக் கொண்ட நாடான் என்று பொருள்படும் ஐந்தருநாடன் என்னும் பெயர் இந்திரனுக்கு வழங்கியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன்முடிமேல் வளையெறிந்தபடலம்,
33-வது கவி.

வான்வழிவந்தமூன்று மன்னரும்பொன்னுடெய்தி
யூன்வழிகுலிசவைவேலும்பர்கோன் மருங்கிற்புக்கார்
தேன்வழிபோந்தின்கண்ணிச் சேரனுமார்த்தார்வேந்துங்
கான்வழிதாருநாடன் காட்டியதவிசின்வைக.

இதன் கருத்து.

வான் வழி வந்த, அதாவது மேன்மக்கள் குலத்திலுதித்த, அதாவது சான்றோர் குலத்தவர்களாகிய, சேரசோழபாண்டியர்களென்னும் மூவேந்தரும், உம்பர்கோன், அதாவது உயர்ந்தோர் என்னும் சான்றோர்குல அரசனாகிய இந்திரனிடம் தேவலோகமடைந்தபோது, பனம்பூவை மாலையாயணிந்த சேரனும், ஆத்திமாலை சூடின சோழனும், இந்திரன் (தாருநாடன்) காட்டிய ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தார்களென்பதாம்.

இக்கவியில் இந்திரனுக்கு வழங்குகிற தாருநாடன் என்னும் பெயருக்கு விருட்சகுலநாடான் என்று பொருள். அது கற்பகவிருட்சந்தானென்று சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை.

17. இதே பிரகாரம் இந்திரனுக்கு தண்டநாடன், துறக்கநாடன் என்னும் பெயர்களும் வழங்கியதற்கு ஒவ்வொரு திருஷ்டாந்தம் கூறி முடிப்போம்.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன்முடிமேல் வளையெறிந்தபடலம்,
42-வது கவி.

வேட்டத்திற்பட்டசெங்கண் வேழம்போற்கொண்டுபோகிக்
கோட்டத்திலிட்டானாகக் குன்றிறகரிந்தவென்றி
நாட்டத்துப்படிவத்தண்ட நாடன்மற்றதனைக்கேட்டுக்
காட்டத்துக்கனல்போற்சீறிக் கடுஞ்சமர்குறித்துச்செல்வான்.

இக்கவியில் இந்திரனுக்கு நாட்டத்துப் படிவத்தண்டநாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்குக்கண்கள் நிறைந்த தேகத்தையுடைய நாடான் என்று பொருள்.

திருவிளையாடற் புராணம், இந்திரன் பழிதீர்த்தபடலம்,
97-வது கவி.

வந்தர மங்கையர் கவரி மருங்குவீச
மந்தாரகற்பகப்பூ மாரிதூற்ற
வந்தரநாட்டவர்முடிகளடிகள்சூட
வயிராணிமுலைத்தடந் [illegible]

விந்தமெனச்செம்மாந்து விம்முகாக
வெள்ளத்துளுடலழுந்த வுள்ளஞ்சென்று
சுந்தரநாயகன்கருணை வெள்ளத்தாழ்ந்து
தென்முறையின் முறைசெய்தான் றுறக்கநாடன்.

இக்கவியில் இந்திரனுக்கு துறக்கநாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்குச் சொர்க்கலோகநாடான் என்று பொருள்.

18. இப்படியாக தேவேந்திரனானவர் சான்றார் என்றும், கிராமணிகள் என்றும், நாடாக்கள் என்றும் சொல்லப்படும் அமுதகுலத்தவரென்பதாகப்பார்த்தோம். தேவர்கள் தேவனென்னப்படும் தேவேந்திரனுடைய குலத்தவர்கள் வேறே யாரென்றும் பார்ப்போம்.

நெல்சன் துரை எழுதிய மதுரை நாடு என்னும் புஸ்தகத்தில், தேவேந்திரனானவர் கௌதமரிஷி பத்தினியும், பஞ்சகன்னிகைகளிலொருவளாக பிராமணர்கள் அந்தி சந்திகளில் பூசித்துவரும் தேவதைகளிலொருவளுமாகிய அகலியை என்பவளைக்கற்பழித்த தருணத்தில் மூன்று புத்திரர் ஜெனித்தார்களென்றும், அம்மூவரிலொருவன் கௌதமரிஷி ஆச்சிரமத்துக்குத்திரும்பி வருகிறதைக்கண்டு பயந்து கதவுக்குப்பின்னால் சென்று மறைந்துகொண்டபடியால் அவனுக்குக் கள்ளன் என்னும் பெயருண்டாயிற்றென்றும், ஒருவன் மரத்தின்மேலேறிக்கொண்டபடியால் அவனுக்கு மரவன் என்னும் பெயருண்டாயிற்றென்றும், மூன்றாவது புத்திரனோ தானிருந்த இடம் நின்று பெயராமல் அகங்காரத்துடன் நின்றபடியால் அவனுக்கு அகமுடையான் என்னும் பெயருண்டாகி அப்பெயர் பிற்காலத்தில் அகம்படியன் என்று மருவிற்றென்றும் ஓர் ஐதிகம் வரையப்பட்டிருக்கிறது.

"I may first however give a short legend touching their origin. It is believed that once upon a time the Rishi Gauttama left his house, and went abroad upon some business. Devendra took advantage of his absence to debauch his wife; and three male children were the result. When the Rishi returned, one of the three was frightened and hid himself behind the door. He was thenceforward called *Kallan*, for did he not act like a Kallan or robber? Another climbed up a tree, and he was called *Maravan* from *Mara* a tree. But the third put on a bold defiant look, and held his ground: hence the name *Ahamudeiyan*, or the possessor of pride. This last name was corrupted by the vulgar, as it well might be, into Ahambadiyan."

(Page 38, Chap. I, Part II of the Madura Country by J. H. Nelson, M.A.)

நெல்சன்துரை கூறும் இந்த ஐதிகத்தின்படி கள்ளர், மரவர், அகமுடையார் என்னும் மூன்று குலங்களும் தேவேந்திரனுக்கு அகலியையிடம் பிறந்த பிள்ளைகளின் மரபினராகையால் க்ஷத்திரியர். எப்படியெனில் தேவேந்திரனைப்போலவே அகலியை என்பவளும் க்ஷத்திரியப்பெண். சந்திரகுலத்திலுதித்த அரியசுவனுடைய மக்களாகிய பாஞ்சாலர்(80-வது பக்கம் பார்க்க) என்னும் க்ஷத்திரியர் ஐவரில் மூத்தவனாகிய முடக்காலனுடைய குமாரன் பாகசுவன். பாகசுவனுக்கு திவ்வோதசன், அகலியை என்னும் இருவரும் இரட்டைப்பிள்ளைகளாக ஜெனித்தார்கள். இவ்விபரம் விஷ்ணு புராணம், நாலாமம்சம், 19-வது அத்தியாயத்தில் கண்டிருக்கிறது. ஆகையால் கள்ளர், மரவர், அகமுடையார் என்னும்மூன்று குலங்களும் தாய்வழி தோற்றத்தின்படியும் தகப்பன்வழித்தோற்றத்தின்படியும் சான்ருேர்குலமென்னும் க்ஷத்திரியகுலத்தின் கிளைகளென்றறிகிருேம். அவர்கள் தேவேந்திரன் குலத்தவர்களாகையால் தேவர் என்னும் பட்டப்பெயர் நாளது வரை அவர்களுக்கு வழங்கிவருகிறது. அப்பெயருக்கும் அரசன், க்ஷத்திரியன் என்றே பொருளென்பதாக 45-வது பக்கத்தில் பார்த்தோம். நாடான் என்ருலும் நாட்டுக்கதிபதி, அரசன், க்ஷத்திரியன் என்றே பொருள். இப்பட்டப்பெயரும் சோழமண்டலத்திலுள்ள கள்ளருக்கு வழங்கிவருகிறது.

தாய் தந்தையென்னும் இருவழித்தோற்றத்தின்படியும் க்ஷத்திரியராகிய கள்ளர், மரவர், அகமுடையார் என்னும் மூன்று குலங்களும் க்ஷத்திரிய அரசாட்சிக்குப்பின்னிட்டு பிராமணராலும் சூத்திரராலும் தாழ்த்தப்பட்டு, தற்காலத்தில் அவர்கள் சூத்திரராக எண்ணப்படுகிருர்கள். இப்படியாக அவர்கள் மெள்ளமெள்ளத்தாழ்ந்துபோனுர்களென்று காட்டும்படியான பழமொழியொன்று தென்பாண்டி நாட்டில் நாளது வரைவழங்கிவருகிறது :—

> "கள்ளன் மரவன் கனத்த அகமுடையான்
> மெள்ளமெள்ள வந்து வெள்ளாளனுனனே"

என்னும் பழமொழியாலும் இம்மூன்று குலங்களும் தாழ்த்தப்பட்டதென்றறியலாம்.

N.B.—மரவர் என்னும் பெயர்கொண்ட வேருேர் சாதியுமுண்டு. அவர்கள் தாழ்வான சாதியார். அநுலோமரிற் பிறந்த விராத்தியரென்னும் பிரிவைச்சேர்ந்த சங்கரஜாதி. சாதிநூலாசிரியராகிய ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் அவர்களுற்பத்தியைப்பற்றி பார்ப்பாத்தியுடன் களவுப் புணர்ச்சிசெய்த கொந்தக வேளாளன் மரபினர் என்று கூறிய விபரம் பத்தாவது அத்தியாயத்தின் 190, 191-வது பக்கங்களில் வரைந்திருக்கிறதைப்பார்க்கவும்.

——(:o:)——

XIV-வது அத்தியாயம்

விட்டுணு குலவிளக்கம்.

1. விட்டுணு சிவனுக்கும் இந்திரனுக்கும் இனத்தான். 2. திருப்பாற்கடல் கடைந்தமுதெடுத்த அமரன். 3. சொற்பரவைமாயன், கௌவைநீர்க்கடவுள். 4. பனையைச்சிருஷ்டித்து திருநெல்வேலி நாட்டில் அமுதமிறக்கினவர்களிலொருவர். 5. முகுந்தன். 6. மாதவன். 7. சீதரன். 8. இலக்குமி சீதேவி. 9. மூண்டைத்தாள். 10. விசையமகள், சயமகள். 11. கஞ்சப்பூ. 12. விட்டுணுவின் முக்கிய அவதாரங்கள்.

விட்டுணு என்னும் பெயருக்கு ஆகாயத்தையும் நடுங்கச்செய்கிறவர் என்று பொருள்; (விண் + துணு) விண்—ஆகாயம், துணுக்கம்—நடுக்கம். இவர் காசிபருக்கு அதிதியென்பவளிடம் பிறந்த குமாரன் என்பதாக மகாபாரதம் கூறும் விபரத்தை 16-வது பக்கத்தில் வரைந்திருக்கிறோம். காசிபரின் பிதாவாகிய மரிசிபிரசாபதியும், அதிதியின் பிதாவாகிய தக்கபிரசாபதியும், சிவபெருமானுடைய பிதாவாகிய தனுவும் ஏகசகோதரரென்பதாக மகாபாரதம் கூறுகிறது. சிவபெருமான் அமுதகுலச்சான்றார் என்னும் நாடாக்கள் குலத்தவர் என்பதாகப் பதினோராவது அத்தியாயத்தில் விஸ்தாரமாய் விளக்கிக்காட்டியிருக்கிறோம். ஆதலால் மகாபாரத விபரப்படி அவருக்குப்பெரியதகப்பன் பிள்ளையாகிய விட்டுணுவும் சிவபெருமானைப்போலவே நாடாக்கள் குலத்தவர் தான்.

நாரதியபுராணத்தில் சிவன், பிரமன், விட்டுணு என்னும் மூவரும் நாராயணனுடைய மரபினர் என்று கண்டிருக்கிறது. நாராயணன் பார்வதி தேவியாரின் சகோதரனென்றும், நாராயணன் என்னும் பெயருக்கே அமுதகுலத்தில் பிறந்தவர் என்று பொருள் என்பதாகவும், அவர் அமுதகுலத்திலுதித்த சான்றான் என்றும் ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தில் 170-வது பக்கமுதல் 172-வது பக்கம் வரை ருசுப்படுத்தியிருப்பதாலும், நாராயணனுடைய மரபினராகிய விட்டுணுவும் அமுதகுலச் சான்றானென்றறியலாம்.

இலிங்கபுராணத்தில் சிவனிலிருந்து பிரமனும் விட்டுணுவும் தோன்றினார்களென்று கண்டிருக்கிறது. இது உண்மையாயிருந்தாலும் விட்டுணுவானவர் சிவபெருமானுடைய குலத்தவர் என்பதற்கையமில்லை.

இதன்றியில் விட்டுணுவானவர் தேவேந்திரனுடைய இளையசகோதரனென்றும், அதனால் அவருக்கு உபேந்திரன் என்று பெயரென்பதாகவும் 35-வது பக்கத்தில் பார்த்தோம். தேவேந்திரனானவர் அமுதகுலச் சான்றார் என்னும் நாடாக்கள் குலத்தவர் என்பதாக முந்தின அத்தியாயத்தில் விளக்கிக்காட்டியிருப்பதால், அவருடைய இளைய சகோதரனாகிய விட்டுணுவும் தேவேந்திரனைப்போல நாடாக்கள் குலத்தவர்தான். ஆகையால் விட்டுணுவின் குலத்தை விளக்கிக்காட்டும் சிலகுறிப்புகளை இந்த அத்தியாயத்தில் வரைவோம்.

2. திருப்பாற்கடல் கடைந்து அமுதமுற்பத்தி செய்தகாலத்தில் விட்டுணுவானவர் தாமே முகாமையாய் நின்று அமுதமுற்பத்தி செய்தாரென்றும், பதிநீர் என்னும் தேவாமிர்தம் கடைந்தெடுத்தபோது, அசுரரை வஞ்சித்து சுரருக்கு அமுதளித்தாரென்றும், இதனால் அவருக்குப் பயோததி, அதாவது, அமுதக்கடல் என்றும், மருந்துவந்தனையமரருக்கருளியமாயோன், அதாவது, தம்மை வணங்கிய தேவர்களுக்கு அமுதருளிய திருமால் என்றும் பெயர்களுண்டாயிற்றென்றும் 148-வது பக்கமுதல் 150-வது பக்கம்வரை விவரித்திருக்கிறோம்.

விட்டுணுவானவர் அமுதமுற்பத்தி செய்ததாகச்சொல்லப்படுமிடத்திலேயே அவர் அமுதகுலத்தவர் என்று காட்டும்படிக்காக அவரை அமரன் என்று விளம்பியிருக்கிறது.

கூர்மபுராணம், இராமனவதரித்தவத்தியாயம்,
57-வது கவி.

மாயிருஞாலந்தாழியாய்மத்து மந்தரமாமதிதறியாய்க்
காயும்வெள்விடத்துவாசுகி நாணக்கடற்புனல்வெண்டயிராக
வாயிரம்புருவங்கடைதலுமாலம் புறப்பமால்முதலியவமரர்
பாய்விடையுயர்த்தபனிமதிக்கண்ணிப் பண்ணவன்பதம்பழிச்சினரால்

இக்கவியில் மால்முதலியவமரர் என்று கூறியிருப்பதால் திருமாலும் அமரன், அதாவது அமுதகுலத்தவன் என்றறியலாம், அவர் அமுதகுலத்தவரானபடியால் தான் அமுதமுற்பத்திசெய்ய முகாமையாய் நின்றார்.

3. அவர் அமுதகுலத்தவரானபடியால் தான் அருணசல புராணிகர் அவரைச்

"சோற்பரவைமாயன்"

அதாவது, அமுதக்கடல் விட்டுணு என்றும், இலிங்கபுராணிகரவரைக்

"கௌவைநீர்க்கடற்றுயிலுங்கார்மேகவண்ணன்"

அதாவது, பதிநீர்க்கடலில் பள்ளிகொண்டவரும் கறுத்த மேகம்போன்றவருமாகிய விட்டுணுவென்றும், கூர்மபுராணிகர் அவரைக்

"கவ்வைநெடுநீர்வாவிக்கடவுள்"

அதாவது, பதிநீர்க்கடல் கடவுள் என்றும் பெயர் கூறியிருக்கின்றனர். இதற்குறிய ஆதாரங்களை 151-வது பக்கத்தில் எடுத்துரைத்திருக்கிறோம்.

4. அவர் அமுதகுலத்தவர் என்னும் ஐதிகத்தை வைத்துக்கொண்டே தாலவிலாசத்தில் சிவன், பிரமன், விட்டுணுவென்னும் மூவரும் ஆலோசனைபண்ணிப் பனையைச்சிருஷ்டித்தார்கள் (156-வது பக்கம்) என்றும், திருநெல்வேலிப்புராணத்தில் அம்மூவரும் சான்றாரைக்காக்கும்பொருட்டுப் பனையமுதுற்பத்தி செய்தார்கள் (168-வது பக்கம்) என்றும் சொல்லியிருக்கிறதென்று எளிதிலறியலாம்.

5. சிவன், பிரமன், விட்டுணுவென்னும் மும்மூர்த்திகளில் மூன்றுவது மூர்த்தியாகிய விட்டுணுவானவர் அமுதகுலத்தவரானபடியால் அவருக்கு முகுந்தன் என்னும் பெயர் பலவிடங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது:—

முு =மூன்றுவது
குந்தன் = அமுதகுலத்தவன் (குந்தி—பதிநீர்)

என்று பொருள். விட்டுணுவுக்கு வழங்கிய இப்பட்டப்பெயர் தற்காலத்திலும் தென்பாண்டி நாட்டிலுள்ள சான்றோருக்குப்பட்டப்பெயராக வழங்கிவருகிறது. தென்திருநெல்வேலி நாட்டிலுள்ள சான்றாரில் ஒரு பிரிவார் முகுந்தர், முக்குந்தர், முக்கந்தர் என்னும் பட்டப்பெயர் நாளதுவரை தரித்துவருகிறார்கள்.

விட்டுணுவுக்கு முகுந்தனென்னும் பட்டப்பெயர் வழங்கியதற்கு மேற்கோள் கூறுவோம்:—

கூர்மபுராணம், இந்திரத்துய்ம்மன் முத்திபெற்றவத்தியாயம்,
4-வது கவி.

கமலப்பொகுட்டுவட்டவணைக்கடவுள் வேள்வியியற்றுதலுந்
தமரத்திரைப்பாற்கடற்றுயிலு முகுந்தன்றனேகின்னுருவா
யமர்குற்றனைநற்புராணமுற்று மறையவேண்டியாணவமாந்
திமிரக்கடற்குப்புணைநினது மொழியென்றெவருஞ்செப்புவார்.

இக்கவியில் 'பாற்கடல்துயிலும்முகுந்தன்' என்கிறார். பாற்கடல் என்பது அமுதக்கடலைக்குறிக்கிறதென்று பார்த்தோம். ஆகையால் இப்பெயருக்கு மதுக்கடலுளாழ்ந்து மயக்கவெறிகொண்ட மூன்றுவது அமுதகுலமூர்த்தி என்றும், மதுவை அபரிமிதமாய்ப்பானம் செய்கிறவர் என்றும் பொருள்.

ஷ புராணம், பார்வதி தோற்றமுரைத்தவத்தியாயம்,
1-வது கவி.

போதுறைகடவுண்மீட் டுலகம்பூத்தவை
யோதுகென்றின்னரம் புளரும்யாழ்முனி
நீதறுமகபதி கேட்பத்தேம்படு
தாதவிழ்பசுந்துளாய் முகுந்தன்சாற்றுவான்.

இக்கவியிலும் விட்டுணுவுக்கு வழங்கியிருக்கும் முகுந்தன் என்னும் பெயருக்கு மூன்றுவது அமுதகுலமூர்த்தி என்றே பொருள்.

அருணசலபுராணம், ஆதித்தசருக்கம்,
7-வது கவி.

முகுந்தர்தேடுமெந்தவெற்பின் முடியின்மேவுமுன்னமே
மிகுந்தசோதியுள்ளிலும் வெடித்தெழுந்துவெம்மையாய்
புகைந்துசெல்லவிரதமூவர் புரமெனப்பொரிந்ததே
யுகைந்தபச்சைவாசியோ வுலர்ந்தவாசியானதே.

விட்டுணுவுக்கு வழங்கிய இப்பட்டப்பெயரைத் தற்காலத்தில் கொற்கையென்னும் புராதன பாண்டியராஜதானி நகருக்கருகிலுள்ள சான்றார் தரித்துவரும்

நாகமணிமார்த்தாண்ட முகுந்தர்
சிவனணைந்த பெருமாள் முகுந்தர்

என்பவற்றைப்போன்ற பட்டப்பெயருடன் ஒத்திட்டுப்பார்க்கில் விட்டுணுவானவர் பூர்வகாலத்திலிருந்த சான்றான் என்று பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்கும். வேறொரு குலத்தவரும் இப்பட்டப்பெயர் தரித்துவருகிறதில்லை.

இலிங்கபுராணம், சத்தியோசாதத்தோற்றமுரைத்தவத்தியாயம்,
4-வது கவி.

துளிநறப்பிலிற்றி முகுதவாயவிழ்க்குந்
துளவணி முகுந்தனுங்கோடி
யளிகுடைந்துண்ண முகையவிழ்கமலத்
தண்ணலும் வெருவினர் திகைப்ப
வெளிமுகடுடைய வெவ்வழற் பிழம்பாய்
விளங்கிட நின்றருண் முக்கட்
களைகண் மெய்நின்று மெய்த்தவத்துயர்ந்த
கவின்பெறு நால்வர் வந்துதித்தார்.

இக்கவியில் துளபமாலையணிந்த முகுந்தனுக்கு வழங்கிய அடமொழிக ளானவை முகுந்தன் என்னும் பதத்தின் மூலபொருளுடன் சம்பந்தப் பட்ட பதங்கள். துளி-துளிதுளியாக, நறு-தேவாமிர்தத்தை, பிலிற்றி-கொப்பளித்து, முருகு- பதிநீர் என்னும் தேவாமிர்தத்தால், வாயவிழ்க்கும்-முகமலர்ச்சி கொண்ட, முகுந்தன்-மூன்ருவது அமுதகுலத்தவன் என்று கூறியிருப்பதாலும் விட்டுணுக்கு வழங்கிய முகுந்தன் என்னும் குலப்பெயரின் மூலார்த்தம் தெளிவுற அறியலாம்.

திருவருணைக்கலம்பகம்,

ஈரடித்தாழிசை.

செங்காலிற் கருங்காலன் சிரமுருள வுதைத்தனையே
சங்காழி முகுந்தனுக்குச் சங்காழி தொடுத்தனையே.

இவ்வாதாரங்களினலே முகுந்தனுகிய விட்டுணுவானவர் முகுந்தர் என்னப்படும் சான்ருர் குலத்தவரென்றறியக்கடவீர்.

6. விட்டுணு சான்ருர் குலத்தவரானபடியால் அவருக்கு மாதவன் (மாதவம்-பதிநீர்), அதாவது அமுதகுலத்தவன் என்றும் பெயர் :-

திருவருணைக்கலம்பகம்,

6-வது கவி.

யாதவர்குலத்துநெடுமாதவன்மருப்புடைய வேனமிருகத்துருவமாய்
வேதமொழிபெற்றவய ஞேதியமெனப்பறவை வேடமுமெடுத்ததிலையோ
ஓதருணைவித்தகரை மூவரிலொருத்தரென வோதியிடுமெற்பமதியீர்
சீதமதிவைத்தமுடி பாதமலரைச்சிறிது தேடுதெனினைத்தபரமே.

இக்கவியில் பன்றிவடிவமாகிச் சிவபெருமானுடைய அடியைக்கண்டு பிடிக்கவேண்டுமென்று பூமியைக்கிழித்துச்சென்றவிட்டுணுவை

"யாதவர்குலத்துநெடுமாதவன்"

என்கிருர். யாது என்ருல் பனையமுது ; ஆகையால் யாதவன் என்ருல் அமுதகுலத்தவன், சான்ருன் என்று பொருள். அவ்விதமாகவே மாதவம் என்ருலும் பனையமுது ; ஆகையால் மாதவன் என்ருலும் அமுதகுலத்தவன், சான்ருன் என்றே பொருள். ஆகவே, "யாதவர்குலத்து நெடுமாதவன்" என்று விட்டுணுவுக்கு வழங்கிய பெயருக்கு அமுதகுலத்தவர்கள் மரபிலுதித்த நெடுமால் என்னும் சான்ருன் என்று தாற்பரியம்.

அருணசலபுராணம், திருமலைச்சருக்கம்,

24-வது கவி.

வேதனிவைசொற்றன கொடும்படைவெதும்பிக்
காதிடைதுளைத்தனல் புகட்டினகடுப்பக்
கோதமோடெழுந்தபுகை கொண்டநகைகொண்டே
மாதவன்மதித்தனன் மறுத்திவையுரைப்பான்.

ஷை புராணம், திருவவதாரச்சருக்கம்,
84-வது கவி.

இலகுமங்கையரனேகர் நீராஞ்சனமெடுப்ப
உலகபாலகரிருமருங்கினு நடந்தொதுங்கத்
திலகமாதவனிருகை மேலொருகரஞ்சேர்த்திட்
டலகிலாமணியிழைத்ததோர் மண்டபத்தணைந்தார்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் விட்டுணுவுக்கு அமுதகுலத்தவன் என்று பொருள்படும் மாதவன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவருணைக்கலம்பகம்.

மணிகொண்டநெடுங்கடலில் விழிவளருமாதவனும்
அணிகொண்டபுண்டரிக மகலாதசதுமுகனும்
ஞானக்கண்ணதுகொண்டு நாடுமொறுணராதே
ஏனத்தின்வடிவாகி யெகினத்தின்வடிவாகி.

இக்கவியில் விட்டுணுவைத்திருப்பாற்கடலில் நித்திரைசெய்த மாதவன் என்று கூறியிருக்கிறது. அதாவது அமுதையதிகமாக அருந்தி மயக்கங்கொண்ட அமுதகுலத்தவன், சான்றான் என்று பொருள்.

7. விட்டுணு அமுதகுலத்தவரானபடியால் அவருக்குச் சீதரன் என்னும் பெயர்.

அருணாசலபுராணம், திருக்கண்புதைத்தசருக்கம்,
40-வது கவி.

சோதிபெறுகரனுக மறையவம்பு சொரிகையினூற்றூய்மையாய
மாதரையெலாங் கலந்தமகிழ்ச்சியினூற் பொன்கலந்தமருவுநீராற்
போதவரிசனங்கரையைப் பெருகுதலான்மதுவுடையப்பொருதலாலே
சீதரனைநிகராகத் திருநதிநாற் றிசைகளெல்லாஞ்சிறந்ததன்றே.

இக்கவியில் விட்டுணுவுக்கு வழங்குகிற நாமம் சீதரன்.

சீதரன் = சீது + அரன்
= பனையமுது + கடவுள்
= அமுதகுலத்திலுதித்த கடவுள்

என்று பொருள். நீரானது பெருக்கெடுத்துவரும் சேயாற்றையும் அமுதகுலக்கடவுள் (சீதரன்) என்னும் விட்டுணுவையும் இக்கவியில் செம்மொழிச்சிலேடையாக வர்ணித்திருக்கிறது. இதன் தாற்பரியம்.

சோதிபெறுகரனுக மறையவம்புசொரிகையினால்

(சேயாறு) ஒளிபொருந்திய துதிக்கையையுடைய யானைகள் மறையசலத்தைப்பெருக்கி வருவதாலும்

(விட்டுணு) ஒளிபொருந்திய கரன் என்னும் அசுரனுடைய தேகமறையப்பாணங்களைச்சொரிதலாலும்

தூய்மைவாய மாதரையெலாங் கலந்த மகிழ்ச்சியினுல்

(சேயாறு) தூய்மையான விசாலம் பொருந்திய தரையெல்லாம் நீர்பரவி வரும் சந்தோஷத்தினுலும்

(விட்டுணு) தூய்மை பொருந்திய கோபிகாஸ்திரிகளைக்கலந்த சந்தோஷத்தினுலும்

பொன் கலந்து மருவு நீரால்

(சேயாறு) பொற்பொடிகளைத் திரட்டிக்கொண்டுவரும் சலத்தாலும்
(விட்டுணு) இலக்குமியைக்கலந்து பொருந்தும் தன்மையாலும்

போதவரிசனங் கரையைப் பெருதலால்

(சேயாறு) நீண்ட, மஞ்சள் கழனிகள் இருகரையிலும் பெருகியிருப்பதாலும்

(விட்டுணு) அறிவுடையோராகிய அமுதகுலத்தவர்கள் அளவிறந்து பெருகியிருப்பதாலும்

மதுவுடையப் போநதலாலே

(சேயாறு) வசந்தகாலத்தில் கரையுடைந்து சந்து (உடைப்பு) வழி நீரோடுவதாலும

(விட்டுணு) மதுவென்னும் அசுரராஜன் சாகும்படியுத்தம்செய்ததாலும் சேயாறானது விட்டுணுவைப்போல நான்கு திசைகளிலும் சிறந்ததென்கிறார்.

இக்கவியில் விட்டுணுவுக்கு அமுதகுலக்கடவுளென்று பொருள்படும் சீதரன் என்னும் பெயருர், விட்டுணுவின் குலத்தவர்களாகிய யாதவர்கள் (யாது-பனையமுது) என்னும் அமுதகுலத்தவர்களுக்கு போதவரிசனம் என்னும் பெயரும் வழங்கியிருக்கின்றன:—

போதவரிசனம் = போதம் + அரி + சனம்
போதசனம் = போதம் + சனம்
= அறிவு + சனம்
= அறிவுடையோர் குலம்
= சான்ருேர் குலம்
அரிசனம் = அரி + சனம்
= பனையமுது + சனம்
= அமுதகுலத்தவர்கள்

என்று பொருள். ஆகையால் விட்டுணுவின் மரபினருக்கு வழங்கிய போதவரிசனம் என்னும் பெயருக்கு சான்ருேர் என்னும் அமுதகுலத்தவர் என்று பொருள்.

அருணசலபுராணம், பாவந்தீர்த்த சருக்கம்,
8-வது கவி

பூதலஞ்சூழ் திசைகளெலா மிருந்தட்டமூர்த்திதனைப்பூசித்தார்க
ளாதலினுற்பழயபடிதமதுபத விகளையடைந்தருள்பெற்ருர்க
ளேதமறும்படிக்கரிய மறைப்பயனெட் டுருவாகியிருந்தபோதுஞ்
சீதரனும்பதஞ்சிரமத் துடனறியான் முடியெனக்குத்தெரிந்தேனில்லை.

இக்கவியிலும் விட்டுணுவுக்குச்சீதரன் என்னும் நாமம் வழங்கியிருக்கிறது.

அருணாசலபுராணம், திருநகரச்சருக்கம்,
63-வது கவி.

சீதராகேட்டியென் வரவின்செய்கையைக்
காதநூறுயிரங் கணத்திலேகடந்
தாதியான்முடியறிந் தணுகினேனென
வோதினான்கதையு முள்ளதென்றதே.

இக்கவியில் பிரமன் விட்டுணுவைப்பார்த்துச்சீதரா என்று விளிக்கிறார்.

கூர்மபுராணம், கண்ணனவதரித்தவத்தியாயம்,
6-வது கவி.

ஆதலிற்பரித்தலொல்லா தையவென்றுரைத்துநிற்ப
மேதகுமமரர்சித்தர் விஞ்சையரியக்கர்சூழ
பூதலமடந்தையோடும் பாற்கடற்புறத்தின்மேவிச்
சீதரற்போற்றிவேத னீங்கிவைதெளியச்சொன்னான்.

இக்கவிகளிலெல்லாம் விட்டுணுவுக்கு வழங்கிய சீதரன் என்னும் பெயரும் குலவிளக்கப்பெயரென்றறிக.

8. விட்டுணுவின் மனைவியாகிய இலக்குமிக்குச்சாதாரணமாய் வழங்குகிற சீதேவியென்னும் பெயராலும், அத்தேவியார் குலம் விளங்கும். சீதேவியென்னும் பதமானது சீது + தேவியென்பதின் மரூஉ.

சீது + தேவி = பனையமுது + அரசி
= அமுதகுலத்தவளாகிய அரசி

என்று பொருள். சீதேவியின் குலம் அமுதகுலமென்று வற்புறுத்திக் காட்டும்படியாகத் தமிழில்

"சீதேவிதான் பிறந்த திருப்பாற்கடல்
தனிலே மூதேவியேன் பிறந்தாள்"

என்னும் பழமொழி நாளது வரை வழக்கத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது.

தேன்பொழிந்தவாயன் திருவேங்கடத்துடனே
ஏன்பிறந்தான் கண்ணுக்கினியானே—வான்சிறந்த
சீதேவியாருடனே செய்யதிருப்பாற்கடலில்
மூதேவி யேன்பிறந்தாள் முன்.

(தனிப்பாடல்).

இதனால் சீதேவி உற்பத்தியானது திருப்பாற்கடல் என்று புராணங்களில் கூறியவாறு, அனுதின வழக்கச்சொல்லாலும் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறபடியாலும், திருப்பாற்கடல் என்பது பனைமரத்தைக் குறிக்கிறதென்று, நாம் 151, 152-வது பக்கங்களில் விளக்கிக்காட்டியிருக்கிறபடி

யாலும், சிதேவியென்னும் பெயருக்கே அமுதகுல அரசியென்று பொருளாகிறபடியாலும், விட்டுணுவின் மனைவியும், பிருகுமுனிவரின் மகளும், அசுரகுலரிஷியாகிய சுக்கிரனுக்குத் தங்கையுமான சிதேவி அமுதகுலமாதென்றறிக.

சிதேவியின் சகோதரி மூதேவியென்று பார்த்தோம். மூ+தேவி என்ருல் மூத்த அரசியென்று பொருள். மூ என்ருல் மூப்பு என்று பொருள் (சதுரகராதி பார்க்க). சிதேவி அதிஷ்டமும், மூதேவி துர் அதிஷ்டமும் விளைவிக்கும் தேவதைகளாக இந்துக்களின்னும்எண்ணி வருகிருர்கள். நாடாண்டு வந்த நாடார்கள் குலத்தவர்களாகிய இவ் விருமாதுக்களும், நாட்டை அன்னியர் கைப்பற்றினபின்பு முதலாய் அதிஷ்ட துர் அதிஷ்டங்களையாண்டு வருகிருர்கள் போலும்.

9. இலக்குமிக்குச் சிதேவியென்னும் அமுதகுலப்பெயர் வழங்கினதாகப்பார்த்தோம். அத்தேவியாருக்கு அதே சம்பந்தமாய் நூல்களில் வழங்குகிற வேருெரு பெயரையும் பார்க்கலாம்

அருணசலபுராணம், இடப்பாகம்பெற்ற சருக்கம்,
57-வது கவி.

முண்டகமண்டபம்பயிலும் புலோமிசையு முறுந்தவளமுளரிமானுங்
கண்டகமும்வழிப்பாலுமொழித்துவர நிலமகடன்கைகணீட்ட
அண்டர்குலமடந்தையருமுனிவர்குல வனிதையருமருவிப்பூந்தேன்
வண்டவிடுஞ்சேறகற்றிமலரினறுந் துகள்சொரிந்து வழிகளாக்க.

தென் ஆற்காட்டு ஜில்லாவிலிருக்கும் திருவண்ணுமலையென்னும்ஊருக் கருகாமையிலுள்ள மலையைப் பார்வதிதேவியார் சிவபெருமானுடைய உத்தரவின்படி வலமாகச்சுற்றி வரும்போது, விட்டுணுவின் மனைவியாகிய இலக்குமியும், தேவேந்திரனுடைய பாரியாகிய புலோமிசையும், பிரமனின் பத்தினியாகிய வெண்தாமரை நிறமுள்ள சரசுவதியும், அம்மன் செல்லும் வழியிலிருக்கும் முள்ளுகளையும், கல்லுகளையும் ஒதுக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள், பூமிதேவியானவள் தன் கைகளை நீட்டி அம்மனைச்சாக்கிரதையாய்த் தாங்கிவந்தாள்; சான்றேர்குலப்பெண்களும் முனிவர்குலப்பெண்களும் புட்பத்திலிருந்து வழியும் தேனை அருவி போல் வழியில் தெளித்து தூசியைப்போக்கி, புட்பத்துக்குள்ளிருக்கிற பராகப்பொடிகளைக்கொட்டி, அம்மன் செல்லும் வழியில் வாசனை பரிமளிக்கச் செய்தார்கள் என்று பொருள்.

இக்கவியில் இலக்குமி தேவிக்கு வழங்கியிருக்கிற பெயர் முண்டக மண்டபம்பயில் என்பதாம். இதன் தாற்பரியம்.

முண்டகமண்டபம்பயில்=முண்டகம்+மண்+தபம்+பயில்
=பனையமுது+மாட்சிமை+தவம்+பாதி
=அமுதகுலத்திலுதித்த மாட்சிமைபொருந்திய தவப்பேறுகிய விட்டுணுவின் பாதி *i.e.*, மனைவி

என்று பொருள். இத்தாற்பரியமானது இலக்குமி தேவிக்கு வழங்குகிற சிதேவியென்னும் பெயரின் பொருளுக்கு ஒத்திருக்கிறது.

10. பார்வதி தேவியாருக்குச் சயமகள், விசயை என்னும் பெயர்கள் வழங்கினதாகவும், அவ்விருபெயர்களுக்கும் பனஞ்சருக்கரை யுற்பத்திசெய்யும் குலத்தவளென்று தாற்பரியமாகிறதென்றும் சிவன் குல விளக்கவத்தியாயத்தில் 273, 274-வது பக்கங்களில் விரித்துரைத்தோம். தாமரைமலர்போன்ற மேனியையுடையவளானதால் கமலினி, கமலை, கமலாலயை என்று பெயர்கொண்ட இலக்குமிக்கும் சயமகள், விசயமகள் என்னும் பெயர்கள் வழங்கியிருப்பதாலும் இலக்குமி அமுதகுலத்தவளென்றறியலாம்.

அருணாசலபுராணம், திருக்கண்புதைத்த சருக்கம்,

10-வது கவி.

விசையமகள் குடையெடுப்பச் சயமகள்பொன்
னடப்பைகொடு விரைந்துமேவ
வசையுமணிக் கவரியிருண் டருந்ததியுங்
கமலினியு மருகில்வீசத்
திசையிலிள நிலவெறிக்குந் தரளமணிச்
சிவிகையின்மேற் சென்றபோது
நசைபெருகு மறம்பெருகப் புனல்பெருகும்
புகழ்க்கங்கா நதியைச்சேர்ந்தாள்.

இக்கவியிலே பார்வதிதேவியார் முத்துப்பல்லக்கிலேறித்தக்ஷண கங்கா நதிகளிலொன்றில் நீராடச்சென்றபோது விசையமகள் என்னும் இலக்குமி குடை பிடித்ததாகவும், சயமகள் என்னும் இலக்குமி பொன்னடப்பந்தாங்கி வந்ததாகவும், கமலினி என்னும் இலக்குமியும் அருந்ததியும் இரண்டு பக்கங்களில் நின்று சாமரை வீசினதாகவும் புராணிகர் கூறுகிறார்.

இக்கவியில் இலக்குமிக்கு வழங்கிய விசையமகள், சயமகளென்னும் பெயர்கள் குலவிளக்கப்பெயர்களென்றும், கமலினி என்னும் பெயரானது நிறவிளக்கப்பெயரென்றுமறிக. இலக்குமி பாற்கடலில் பிறந்தாளென்றும் தாமரை மலரிற்றோன்றினாளென்றும் கூறுவதை அப்பட்டமாக நம்புவதறிவீனம். எப்படியெனில் பாற்கடலில் பிறந்ததுண்மையானால், தாமரையில் பிறந்தது பொய்; பிந்தியது மெய்யானால் முந்தியது பொய். ஆகிலும் இரண்டும் பொய்யல்ல. பாற்கடலென்பது இலக்குமியின் குலத்தையும், தாமரையென்பது நிறத்தையும் குறிக்கிறதென்றறிக.

11. பார்வதி தேவியாருக்கு அமுத சம்பந்தமாயுண்டான பெயர்களில் கஞ்சமாது என்னும் பெயரும் ஒன்றென்றும், அதற்கு அமுதகுலமாதென்று பொருள் என்றும் 261-வது பக்கத்தில் விவரித்தோம். அதே பிரகாரம் இலக்குமிக்கும் கஞ்சப்பூவை, அதாவது

கஞ்சம்—பனையமுது
பூவை—பெண்

என்னும் பெயரும் வழங்கினதாகப்பார்க்கலாம்.

அருணசலபுராணம், திருமலை வலம்புரிசருக்கம், 22-வது கவி.

மாவியாழத்திற்செய்யமணிவரை வலமாய்ச்சூழ்வோர்
மூவரும்புகழத்தேவர்முனிவர் தங்குரவராவார்
தாவிலாவெள்ளிவாரந் தனில்வலம்புரிந்தோர்கஞ்சப்
பூவையைப்புணரும்பூவைப் புணருமால்புரத்திற்சேர்வார்.

வெள்ளிக்கிழமையில் அருணசலத்தை வலமாய் வந்தவர்கள், அமுத குலமாதாகிய இலக்குமியை (கஞ்சப்பூவை)ச்சேருகிறவரும், பூமிதேவியையும் (பூ-பூமி) சேருகிறவருமாகிய விட்டுணு பதவியையடைவார்கள் என்று பொருள். இலக்குமியும் பூமிதேவியும் விட்டுணுவின் மனைவிகளென்று சதுரகராதியாலுமறிக. பூ என்றால் பூமியென்று பொருள் கொடுப்பதற்கும் அதுவே ஆதாரம்.

இவ்வாதாரங்களினலே தேவேந்திரனுடைய தம்பியும் சிவபெருமானுடைய இனத்தானுமாகிய விட்டுணுவானவர் அமுதகுலச்சான்ருரென்றறியலாம்.

12. சான்ருனகிய விட்டுணுவானவர் பத்து அவதாரமெடுத்தார் என்று சாதாரணமாய்ச்சொல்லப்படுகின்றன. அவ்வவதாரங்களாவன:

(1) மச்சாவதாரம். பிரமாவானவர் முன்னெரு காலத்தில் கண்துயில்கின்றவேளையில் சோமகனென்னும் அசுரன் வேதங்களையெல்லாம் கவர்ந்துகொண்டு கடலுக்குள் செல்ல, பிரமன் முதலிய தேவர்களின் வேண்டுகோளால் விட்டுணு மச்ச ரூபமாக அவதரித்துக்கடலினுட் புகுந்து, அவ்வசுரனைத்தேடிப்பிடித்துக்கொன்று, அவன் கவர்ந்து சென்ற வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து, அன்னவடிவமாய் அவற்றைப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தார் என்பதாம்.

(2) கூர்மாவதாரம். துருவாசமுனிவரிட்ட சாபத்தால் சுவர்க்க லோகத்தின் செல்வங்களெல்லாம் கடலினுட்புகுந்து ஒளித்துக்கொள்ள அவற்றையெல்லாம் மீளவும் பெறும்பொருட்டு, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் விட்டுணுவின் நியமனப்படி அசுரர்களுடன் கூடிச்சென்று, மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி, வாசுகி என்னும் நாகத்தைக்கயிருகப்பூட்டித்திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபொழுது, அம்மந்தரகிரி கடலினுள்ளே சென்று அழுந்திவிடாதபடி, விட்டுணுவானவர் கூர்மரூபத்தைத்தரித்து, அம்மலைக்கு ஆதாரமாக எழுந்திருந்தார் என்பதாம்.

(3) வராகாவதாரம். ஒரு காலத்தில் இரணியாக்கனென்பவன் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிப்போன பொழுது, தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால் விட்டுணு

வானவர் வராக ரூபமெடுத்து இரணியாக்கனைக்கொன்று, பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்துக்கொண்டு வந்து, பழையபடி விரித்தருளினார் என்பதாம்.

(4) நரசிங்காவதாரம். தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும், ஐம்பெரும் பூதங்களாலும், ஆயுதங்களாலும், தனக்கு மரணமில்லாதபடி அளவற்ற வரங்களைப்பெற்று, தேவர் முதலிய யாவர்க்குங் கொடுமையியற்றித் தன்னையே கடவுளாக வணங்கச் செய்தவனும், வராகாவதாரத்தில் கூறிய இரணியாக்கனுடைய சகோதரனுமான இரணியன் என்பவன், தன் குமாரனும் விட்டுணு பக்தனுமான 'பிரகலாதாழ்வான் தன் பெயர் சொல்லிக் கல்வி கற்காமல் நாராயண நாமஞ் சொல்லி வரவே, அம்மகனைக்கொல்லுதற்கு என்ன உபாயஞ்செய்தும் அவன் மரணமடையாதபடியால், இரணியன் மகனை நோக்கி

"நீ சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்கு உள்ன் காட்டாய்"

என்று சொல்லப் பிரகலாதாழ்வான் தன் பிதாவைப்பார்த்து

"சாணினுமுளனோர்தன்மை யணுவினைச்சதகூறிட்ட
கோணினுமுளன்மாமேருக் குன்றினுமுளன்இந்நின்ற
தூணினுமுளன்நீசொன்ன சொல்லினுமுளன் இத்தன்மை
காணுதி விரைவின்"

என்று சொல்ல, உடனே இரணியன் சினந்து தூணைப்புடைக்க, அத்தூணில் நின்றும் விட்டுணுவானவர் நரசிங்க உருவமாய்த்தோன்றித் தம் கை நகங்களால் இரணியன் மார்பைப்பிளந்து அழித்திட்டார் என்பதாம்.

(5) வாமனாவதாரம். மகாபலி என்னும் அசுரன் தன் வல்லமையால் இந்திரன் முதலிய தேவர்களையெல்லாம் ஜெயித்து மூவுலகங்களையும் தன் வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் விட்டுணுவைச் சரணமடைந்துவேண்ட, அவர் குள்ள வடிவான வாமனாவதாரமெடுத்து, வேள்வியியற்றிய மகாபலி சக்ரவர்த்தியிடஞ் சென்று, தவஞ் செய்தற்குத் தன் காலடியால் மூன்றடி மண் வேண்டி, அதை அவன் கொடுத்தற்கிசைந்து தத்தஞ் செய்த நீரைக்கையிலேற்று, உடனே திருவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை யளாவி வளர்ந்து, ஓரடியால் மண்ணையும், ஓரடியால் விண்ணையும், மற்றோரடியால் அச்சக்ரவர்த்தியையும் பாதாளத்திலழுத்தினார் என்பதாம்.

(6) பரசுராமாவதாரம். க்ஷத்திரியரோர் காலத்தில் அடங்காச்செருக்கினராய் ஒருவருக்கொருவர் கொடுமையியற்றிவந்தபடியால், அவர்கள் செருக்கையடக்கும்படியாக விட்டுணுவானவர் சந்திரகுலத்தில் தோன்றிய (68-வது பக்கம் பார்க்க) சமிதக்கினி என்னும் க்ஷத்திரியனுக்கு சூரியகுலத்தில் தோன்றிய இரேணுகை என்னும் க்ஷத்திரியப்பெண்ணிடம் பரசுராமராயவதரித்து, தம்முடைய பிதாவாகிய சமிதக்கினி ரிஷியின் பசுவைக்கவர்ந்து அவரைக்கொன்றிட்ட காரணமாகக் கார்த்த

வீரியார்ச்சுனனையும் அவனுடைய குமாரர்களையும் கொன்றழித்து, இருபத்தொரு தலைமுறைகளாக மற்றும் க்ஷத்திரிய வம்சங்களை இம்சித்துக்கடைசியாகத்தசரதமகாராஜாவின் குமாரனுகிய இராமமூர்த்தியால் கெர்வம் அடக்கப்பட்டாரென்பதாம்.

(7) இராமாவதாரம். தேவர்களெல்லாரும் இராவணுதி இராட்சதர்களின் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் விட்டுணுவைச்சரணமடைந்துவேண்ட, அவர் சூரியகுலத்தில் தோன்றி அயோத்திமாநகரிலரசுபுரிந்த தசரதசக்ரவர்த்தியின் குமாரனுகிய இராமராக அவதரித்து, சீதையை இராவணன் சிறைபிட்ட காரணமாக அநேக இராட்சதரை அழித்தாரென்பதாம்.

(8 & 9) பலராமகிருஷ்ணுவதாரங்கள். துஷ்ட அசுரர்கள் பலரும் கெட்ட அரசர்கள் பலரும் ஒருங்கே கூடி வசிப்பதாலுண்டான பூமிபாரத்தை நிவர்த்திசெய்யும் பொருட்டு, பூமிதேவியின் பிரார்த்தனையின்படி தேவர்கள் வேண்டுகோளால் விட்டுணுவானவர் வசுதேவருடைய புத்திரராகிய பலராமகிருஷ்ணர்களாக அவதரித்தார் என்பதாம்.

(10) கற்கியவதாரம். இக்கலியுகத்தின் அந்தத்தில் தருமமானது முற்றிலும் அழிகிறதாயிருக்குந்தருணத்தில் விட்டுணுவானவர் தருமத்தை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டு மகிமையுடைய குதிரையின் வடிவமாகத் தோன்றுவாரென்பதாம்.

"மீனுமைகோலநெடு நரசிங்கமாகிநிலம் விரகாலளந்தகுறளாய்
ஆனுதிசீறுமழு வல்வில்லும்வெல்லுமுனை யலமுற்றசெங்கையவராய்
வானுடர்வந்துதொழ மண்ணுடர்யாவரையு மடிவிக்கவந்தவடிவாய்
நானுவிதங்கொள்பரி யாளாகிநின்றருளு நாருயணுயநமவே."

இவ்வாறு கூறப்பட்ட விட்டுணுவின் தசாவதாரங்களில் முக்கியமான அவதாரங்கள் மூன்று:—

வில்லிபுத்தூராழ்வார் மகாபாரதம், உத்தியோகபருவம்,
கிருட்டிணன்றூது சருக்கம்,
1-வது கவி.

பேர்படைத்தவிசயனுடன் மும்மைநெடும்பிறவியினும் பிரியானுகிச்
சீர்படைத்தகேண்மையினுற் நேருர்தற்கிசைந்தருளுஞ் செங்கண்மாலைப்
பார்படைத்தசுயோதனற்குப் படையெடேனமரிலெனப் பணித்தகோவைக்
கார்படைத்தநிறத்தோனைக் கைதொழுவார்பிறவாழிக் கரைகண்டாரே.

இதன் கருத்து.

கீர்த்திபெற்ற அருச்சுனனுடன் மூன்று சிறந்த அவதாரங்களிலும் பிரியாதவனுகி, சிறப்புப்பொருந்திய நட்பினுல் அருச்சுனனுக்குச்சாரதியாய்த்தேரை நடத்த உடன்பட்ட சிவந்த கண்களையுடைய விட்டுணுவினவதாரமானவரும், இராஜ்யபாரஞ் செலுத்திவந்த துரியோதனனுக்கு போர்க்களத்தில் ஆயுதத்தையெடுத்துப்போர் செய்யேனென்று வாக்

களித்தவரும், மேகம்போன்ற கரியநிறத்தையுடையவருமான கிருட்டிணமூர்த்தியைக்கைகூப்பி வணங்குபவரே பிறப்பாகிய கடலின் அக்கரையை அடைந்தவரே யாவரென்பதாம்.

இக்கவியில் சொல்லப்பட்ட மும்மைநெடும்பிறவி எவையென்று வீட்டுமபருவத்தில் கீதையில் கிருட்டிணன் அருச்சுனனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார் :—

"உன்னையான்பிரிவதில்லை யொருமுறைபிரிந்துமேல்நாள்
நன்னிலாஎறிக்கும்பூணாய் நரனுநாரணனுமானோம்
பின்னொருபிறப்பின்யாமே இராமலக்குமப்பேர்பெற்றோம்
இந்நெடும்பிறப்பில்நீயும் யானுமாயீண்டுநின்றோம்"

ஆகையால் விட்டுணுவினவதாரங்களில் முக்கியமான மூன்று அவதாரங்களெவையெனில்

(a) நாராயண அவதாரம்

(b) இராம அவதாரம்

(c) கிருட்டிண அவதாரம்

என்பவைகளாம். இம்மூன்றுக்கும் சமமான கீர்த்திபெற்ற நான்காவது அவதாரமொன்றுண்டென்று வில்லிபுத்தூராழ்வார் மகாபாரதம், உத்தியோக பருவம், கிருட்டிணன்றூது சருக்கம், 70-வது கவியில் கண்டிருக்கிறது.

அன்றுதூதுகொண்டிலங்கை தீவிளைத்தவரைவர்க்
கின்றுதூதுவந்தெயிற்புறத் திறுத்தனரென்னத்
துன்றுதூதுவண்டினமுரறொடையலான்றனக்குச்
சென்றுதூதுவரியம்பினர் சேவடிவணங்கி.

இதன் கருத்து.

கிருட்டிணன் பஞ்சபாண்டவர்களின் தூதுவனாக அத்தினாபுரிக்குச் சென்று, அத்தினாபுரிக்குத்தெற்கிலிருந்த ஒரு பூஞ்சோலை வந்திறங்கினபோது, அவ்வரவைத்துரியோதனனுக்கு அறிவிக்கும்படி சென்ற தூதுவர்கள் துரியோதனனைப்பார்த்து முன்பு இராமருடைய தூதுவனாகச் சென்று இலங்காபுரியை எரித்தவர் இன்று பஞ்சபாண்டவர்களின் தூதுவனாக வந்து அத்தினாபுரி மதிலின் வெளியில் தங்கியிருக்கின்றார் என்று சொன்னார்கள் என்பதாம்.

இக்கவியில் கிருட்டிணமூர்த்தியானவர் முன்பு இராமதூதுவனாகச் சென்று இலங்கையில் நெருப்புவைத்த அனுமார் தானென்று சொல்லியிருப்பதால் அனுமாரும் விட்டுணுவினவதாரங்களிலொன்றென்றறிக.

விட்டுணுவின் இந்நான்கு முக்கியமான அவதாரங்களில் பார்வதிதேவியின் உடன்பிறந்தானான நாராயணமூர்த்தி அமுதகுலச்சான்றான்

எல்பாகாக 170-வது பக்கமுதல் 172-வது பக்கம்வரை ருசுப்படுத்தியிருக்கிறோம். ஏனைய அவதாரங்களாகிய

(a) அனுமார் அவதாரம்
(b) இராம அவதாரம்
(c) கிருட்டிண அவதாரம்

என்னும் மூன்றையும் முறையே பிந்தின அத்தியாயங்களில் விளக்கிக் காட்டுவோம்.

——(:o:)——

XV-வது அத்தியாயம்

ஆஞ்சநேயர் குலவிளக்கம்.

1. வானரர் சான்றோர். 2. வானரர் என்னும் பெயருண்டான காரணம். 3. அனுமார் ஆஞ்சநேயர், வாயு புத்திரன். 4. அனுமார் க்ஷத்திரியன். 5. அனுமாரின் மேன்மை. 6. அனுமார் சான்றோன். 7. மிக்கோன். 8. நல்லவன். 9. மேலவன். 10. அறிவுடையோன். 11. மைசூரிலரசாண்ட கடம்ப ராஜாக்கள், சான்றோர ராஜாக்கள்.

வானரர் என்னப்பட்டவர்கள் பதினெண்கண தேவர்களிலொரு பிரிவாரென்றும், அத்தேவகணங்களெல்லாம் ஒரே குலத்திலுதித்த பற்பல கிளைகளேயன்றி பற்பல ஜாதியாரல்லவென்றும் முதலாவது அத்தியாயத்தில் பார்த்தோம். நாம் ⁹-வது பக்

கத்தில் பார்த்தபடி அவர்களிருபிரிவார். ஒன்று புலத்திய ரிஷியின் மரபினர்.

"And O tiger among kings, the sons of *Pulastya* of great wisdom are the *Rakshasas, Vanaras, Kinnaras* and *Yakshas.*"

(Mahabharata).

மகாபாரதத்தில் இராட்சதர், வானரர், கின்னரர், இயக்கர் என்னும் நான்கு குலங்களும் புலத்தியரிஷி மரபினரென்று கண்டிருக்கிறது. புலத்தியரிஷி மரபினராகிய இராவணாதி ராட்சதர்கள் சாணார் என்பதாக மக்ளீன் துரை கூறுமபிப்பிராயத்தை 165-வது பக்கத்தில் வரைந்திருக்கிறோம். புலத்தியர் மரபினராகிய இராட்சதர் சாணாரானால், அதே மரபினராகிய வானரரும் சாணார் என்பது பிரத்தியக்ஷம்.

வானரரின் இரண்டாவது பிரிவார் வாயு பகவானின் மரபினர் என்று பார்த்தோம். வாயுபகவான் அட்டதிக்கு பாலரில் ஒருவர். அட்டதிக்கு பாலரெல்லாரும் ஒரே மரபினரென்று காட்டும்படியான வம்சவரிசையட்டவணையை 14-வது பக்கத்தில் வரைந்திருக்கிறோம். அட்டதிக்குபாலர் என்னும் பெயருக்கே எட்டுத்திசை சான்றோர் என்று பொருளென்பதாகப் பதின்மூன்றாவது அத்தியாயத்தினாரம்பத்திலெடுத்துரைத்தோம். அந்த எண்மரில் தேவேந்திரன் சான்றோன் என்று பதின்மூன்றாவது அத்தியாயத்திலும், சந்திரபகவான், சூரியபகவான், அக்கினிபகவான் என்னும் மூவரும் சான்றோர் என்பதாகப்பனிரண்டாவது அத்தியாயத்திலும், குபோனைவர் இராவணனின் சகோதரனானபடியால் சான்றோன் என்று ஒன்பதாவது அத்தியாயத்திலும் பார்த்தோமாகையால், அட்டதிக்கு பாலரென்னும் எண்மரும் சான்றோரென்றும், அவர்களில் ஒருவராகிய வாயுபகவானின் மரபிலுதித்த வானரரும் சான்றோரென்றும் எளிதிலறியலாம்.

2. வானரர் என்னும் பெயருண்டாகிறதற்கு இரண்டு காரணம் கூறலாம். முதலாவது அவர்கள் சான்றோரானபடியால் அவர்களுக்கு அப்பெயருண்டாயிற்று. வானரர் என்பதும் சான்றோர் என்பதும் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழிகள்.

வானரர் = வான் + நரர்
= பெருமை + மனிதர்
= பெருமையிற் சிறந்தோர்
= சான்றோர்.

இரண்டாவது வானரம் என்றால் குரங்கு ; ஆகையால் குரங்குக்கொடி வேந்தருக்கு வானரர் என்று பெயர். சென்னையரசாட்சிப்புஸ்தகத்தில் இதைப்பற்றிப்பின் வருமாறு கண்டிருக்கிறது :—

"The name of monkeys may have been given to them from their personal appearance. In one passage however their kingdom

is called that of the "Vaunara dhwaja" or monkey banner, so that the symbol may have developed the history."

(Page 115 of the Manual of the Administration of the Madras Presidency, Vol, I).

இதன் மொழி பெயர்ப்பு.

"அவர்களுடைய திரேகத்தின் தோற்றத்தைப்பற்றி அவர்களைக் குரங்குகள் என்று சொல்லியிருக்கலாம். ஆகிலும் ஓரிடத்தில் அவர்களுடைய ராஜ்யத்தை வானரதுவச ராஜ்யம், அதாவது குரங்குக்கொடி ராஜ்யம் என்று கூறியிருப்பதால், அவர்களுடைய கொடியிலிருந்து விகார சரித்திரம் உண்டாகியிருக்கலாம்" என்பதாம்.

இங்கே சொல்லப்பட்ட இரண்டபிப்பிராயங்களில் முந்தினது சரியான அபிப்பிராயமல்ல. எப்படியெனில் வானரர் என்னப்பட்டவர்கள் குரங்குகளைப்போன்ற விகார ரூபமானவர்களல்ல. இதற்கு திருஷ்டாந்தமொன்று கம்பராமாயணத்திலிருந்து கூறலாம்.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், உருக்காட்டுப்படலம்,

111-வது கவி.

அறிவுமீதேயுருவீதே யாற்றலீதே யரும்புலத்தின்
செறிவுமீதேசெயலீதே தேற்றமீதேதேற்றத்தின்
நெறியுமீதேநினைவீதே நீதியீதேநினக்கென்றால்
வெறியரன்றேகுணங்களான் விரிஞ்சன்முதலமேலானோர்.

இக்கவியில் வானரனாகிய அனுமாரைப் பார்த்துச்சீதாதேவியார் உருவீதே என்கிறார்; அதற்கு உரையாசிரியர் அழகின் சொரூபியும் நீயே என்று பொருள் கூறுகிறார்கள். ஆகையால் அழகின் சொரூபியாகிய அனுமார் குரங்கின் ரூபமாயிருந்தார் என்று சொல்வது பொருந்தாது. இக்கவியில் விரிஞ்சன், அதாவது, பிரமன் முதலான தேவர்களிலும் அனுமார் சிறந்தவர் என்று கூறியிருப்பதால், அனுமாரானவர் அவர்களிலும் சிறந்த அழகன் என்றே சொல்லவேண்டும். ஆகையால் திரேகத்தின் தோற்றத்தால் அவர்களுக்கு வானரர் என்னும் பெயருண்டாயிற்றென்று சொல்வது பிசகு; அவர்கள் குரங்குக்கொடி மன்னராயிருந்தபடியால் அப்பெயருண்டாயிற்றென்று சொல்லலாம். புலிக்கொடிவேந்தரைப்புலிகள் என்றும், மீனக்கொடி வேந்தராகிய பாண்டியராஜாக்களை மீனவர் என்றும் நூல்களில் சொல்லியிருக்கிறபடி குரங்குக்கொடிமன்னரைக்குரங்குகள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அனுமாரின் மரபினருக்கு வழங்கிய வானரர் என்னும் பெயரானது குரங்கைக்குறிக்கின்ற வானரம் என்னும் பெயருடன் ஒரே தொனியைக்கொடுக்கும் பெயராயிருப்பதைக்கொண்டு, பெயரின் ஒலியாலும் . அவ்வரசர்களின் விருதுக்கொடியின் சம்பந்தத்தாலும் வானரர் என்னும் பகுபதத்தையும வானரம் என்னும் பகாப்பதத்தையும் வித்துவான்கள் இடைக்கிடையே தங்கள் காவியங்களில் அமைத்த தன்மையால், வானரர்கள் வானரங்கள்

என்றெண்ணும்படியாகிவிட்டது. குரங்கு என்னும் பதமானது சாதாரணமானவர்கள் வாயில் வந்தாலும், விகாரமாகச்சொல்லப்படும். அப்படியிருக்க வித்துவான்கள் கையில் வானரர் என்னும் பெயரகப்பட்டுக்கொண்டால், அதை வானரம் என்று மாற்றுவதும், அதற்கு வாலும் காலும் கொடுப்பதும், அது விஷயமாய் விகார ரூபங்கள் சிருட்டிணை செய்கிறதும், வித்துவான்களுக்கு மிகவும் சுலபமான காரியம் என்று யாவருமறிவோம். சுக்கிரீவன் முதலானவர்களை வானரங்கள் என்றும் இராவணன் முதலானவர்களை இராட்சதரென்றும் கூறியிருக்கும் இராமாயணத்தில் முதலாய், இவ்வீரர்களெல்லாம் தென்னாட்டிலிருந்தகாலத்தில் விகார ரூபங்கொண்டிருந்தார்கள் என்றும், அதன் பின்பு சுக்கிரீவனும் அவனுடைய வானரப்படைகளும் விபீடணனும் அவனுடைய இராட்சதப்படைகளும் இராமருடன் அயோத்திக்குச்சென்ற பின்பு விகாரரூபம் நீங்க, மானிட வடிவங் கொண்டார்களென்றும் கூறியிருப்பதால் மனிதரைத்தேவர்களாக்குகிறவர்களும் குரங்குகளாக்குகிறவர்களும் வித்துவான்கள் தானென்றறியலாம்.

கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், மீட்சிப்படலம்,
160-வது கவி.

தேனுடையலங்கன்மவுலிச் செங்கதிர்ச்செல்வன்சேயு
மீனுடையகழிவேலை யிலங்கையர்வேந்தும்வெற்றித்
தானையும்பிறருமற்றைப் படைப்பெருந்தலைவர்தாமு
மானிடவடிவங்கொண்டார் வள்ளறன்வாய்மைதன்னால்.

ஆகையால் விட்டுணுவினவதாரமும், இராமருடைய புகழை நாட்டினவரும், சீதையைச்சிறை மீட்டவருமாகிய அனுமாரானவர் குரங்கல்ல மனிதன் தானென்றறியலாம்.

3. அனுமாரானவர் அஞ்சனாதேவியின் குமாரனானபடியால்அவருக்கு ஆஞ்சநேயர் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. அஞ்சனாதேவி மேருமலையிலிருந்த கேசரி என்னும் வானரனுடைய மனைவி. கேசரியென்பவர் மேருமலைக்கருகிலுள்ள பிரதேசங்களைக்கட்டியரசாண்ட வாயுபகவானின் மரபினனானபடியால் கேசரியின் புத்திரனாகிய அனுமாருக்கு வாயுபுத்திரன், அதாவது, வாயுபகவானின் மரபினனென்னும் பெயர் உண்டாயிற்று. திருஷ்டாந்தமாக :—

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், உருக்காட்டுப்படலம்,
31-வது கவி.

அன்னவன்றன்னையுங்கோ னம்பொன்றுலாவிவாங்கிப்
பின்னவற்கரசுநல்கித் துணையெனப்பிடித்தானங்கள்
மன்னவன்றனக்குநாயேன் மந்திரத்துள்ளேன்வானின்
நன்னெடுங்காலின்மைந்த னுமநுமனென்றான்.

இக்கவியில் அனுமாருக்கு வழங்குகிற காலின்மைந்தன் என்னும் பெயருக்கு வாயுபுத்திரன் என்று பொருள்.

4. மகாபாரதத்திலே முன்னால் அனுமாரவதாரமெடுத்து இலங்கையைச்சுட்டெரித்தவர் இப்போது கிருட்டிணாவதாரமாக வந்திருக்கிறார் என்று கூறியிருக்கிறபடியாலும், கிருட்டிணமூர்த்தி விட்டுணுஅவதாரமானபடியாலும், அனுமாரும் விட்டுணுவின் அவதாரமென்றறிகிறோம். இவர் சூரியகுலத்திலுதித்த சுக்கிரீவமகாராஜனுக்கு மந்திரியும் களகர்த்தருமானவர். கிருட்டிணமூர்த்தியையும் பஞ்சபாண்டவர்களையும் போலப்போர்வீரர் என்னப்பட்ட க்ஷத்திரிய குலத்தவர். இவருக்குப்போர்வீரத்தூதுவன் என்னும் பெயரும் கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், காட்சிப்படலம், 51-வது கவியில் வழங்கியிருக்கிறது.

இவ்விடை யண்ணலவ் விராமனேவிய
வெவ்விடையனைய போர்வீரத்தூதனும்
அவ்விடையெய்தின னரிதினோக்குவான்
நொவ்விடைமடந்தைதன் னிருக்கைநோக்கினான்.

5. விட்டுணுவினவதாரமாகிய அனுமாருக்கு அநேக கோவில்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவர் எக்காலத்திலும் புகழ் பெற்றிருப்பாரென்றும்,பிரமன் முதலான தேவர்களுக்கெல்லாம் அனுமார் மேலானவர் என்றும் சிதாதேவியார் அனுமாரைப்பார்த்துக் கூறியதாகக் கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், உருக்காட்டுப்படலத்தில் கூறியிருக்கிறது.

72-வது கவி.

பாழியபணைத்தோள்வீர துணையிலேன்பரிவுதீர்த்த
வாழியர்வள்ளலேயான் மறுவிலாமனத்தேனென்னின்
ஊழியோர்பகலாயோதும் யாண்டெலாமுலகமேழும்
ஏழும்வீவுற்றஞான்று மின்றெனவிருத்தியென்றாள்.

சிதை அனுமாரைப்பார்த்து மிகவும் பருத்ததோளையுடைய விரனே! துணையில்லாமல் வருந்திய என்னுடைய துன்பத்தைப்போக்கியபெருங்கொடையாளனே! சீதையாகிய நான் குற்றமற்ற மனத்தையுடையவளேயானால் ஊழிகாலமெல்லாம் ஒரு நாளென்று சொல்லப்படும் வருடங்களெல்லாம், பதிநான்கு உலகங்களுமழியுங்காலம் வரை, உன்புகழ் இக்காலத்தில் எவ்வளவு பிரஸ்தாபமாயிருக்கிறதோ அவ்வளவு பிரஸ்தாபமாகவேயென்றுமிருக்கும் என்றாள் என்று பொருள்.

109-வது கவி.

இடந்தாயுலகைமலையோடு மெடுத்தாய்விசும்பையிவைசுமக்கும்
படந்தாழரவையொருகரத்தாற் பறித்தாயெனினும்பயனின்றால்
நடந்தாயிடையேயென்றாலு நாணுநினக்குநளிர்கடலைக்
கடந்தாயென்றாலென்னாகுங் காற்றாமன்னகடுமையாய்.

சீதை அனுமாரைப்பார்த்து உலகத்தை நீ பேர்த்தெடுத்தாய் என்று சொன்னாலும், மலைகளையும் ஆகாயத்தையும் எடுத்தாய் என்று சொன்னாலும், இவற்றையெல்லாம் சுமக்கும் படங்களமைந்த ஆதிசேடனை ஒரு கரத்தால் பிடுங்கினாய் என்று சொன்னாலும், இவையெல்லாம் உனக்கொரு பொருட்டல்ல, கடலிலே நடந்து வந்தாயென்று சொன்னாலும் உனக்குமகிமையல்ல, அப்படியிருக்க வா! வேகமாய்ப்பெருந்

கடலைக்கடந்துவந்தாயென்று சொன்னால் அது உனக்கு ஒரு பொருட்டாகுமா என்று பொருள்.

110-வது கவி.

ஆழிநெடுங்கையாண்டகை தன்னருளும்புகழுமழிவின்றி
ஊழிபலவுநிலைநிறுத்தற் கொருவனீயேயுளையானாய்
பாழிநெடுந்தோள்வீரா நின்பெருமைக்கேற்பப்பகையிலங்கை
ஏழுகடற்குமப்புறத்த தாகாதிருந்ததிழிபன்றோ.

சுதரிசனமென்னும் சக்கரத்தை யேந்திய இராமருடைய கருணையையும் புகழையும் அழிவில்லாமல் பல வூழிகாலமும் நிலைபெறச்செய்வதற்கு நீயொருவனே போதுமாகையால், உயர்ந்த தோளையுடைய வீரனாகிய அனுமாரே! நமக்குப்பகைவராயிருக்கும் இராட்சதர் வசிக்குமிவ்விலங்கை நகரானது, இவ்வளவு சமீபமாயிராமல், ஏழுகடலுக்கும் அப்புறத்திலில்லாமலிருந்தது உன் பெருமைக்குக் குறைவன்றோ என்று கேட்டாள் சீதாபிராட்டியார் என்று பொருள்.

111-வது கவி.

அறிவுமீதேயுருவீதே யாற்றலீதேயரும்புலத்தின்
செறிவுமீதேசெயலீதே தேற்றமீதேதேற்றத்தின்
நெறியுமீதேநினைவீதே நீதியீதேநினக்கென்றால்
வெறியரன்றேதுணைங்களான் விரிஞ்சன்முதலமேலானோர்.

அறிவின் சொரூபியும் நீயே, அழகின் சொரூபியும் நீயே, வலிமையும் உன்னிடத்திலுள்ளதே, பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரகஞ் செய்தவனும் நீ ஒருவனே, செயல் என்று கூறுந்திறனும் உன்னிடத்திலுள்ளதே, தெளிவென்பதும் உன்னிடத்திலுள்ளதே, தெளிவின் காரணமென்பதுமுன்னிடத்திலுள்ளதே, நீதிமானும் நீயொருவனே, இவ்வாறு சகல நற்குணங்களுமுன்னிடத்திலே பொருந்தியிருப்பதால், இக்குணங்களிலொன்றையேயுடைய பிரமன் முதலான சான்றோரையெல்லாம் உன்னோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால், சான்றோர் என்று சொல்லக்கூடாமல், அமுதகுலத்தவரானபடியால் வெறியர் என்று மாத்திரமே சொல்லக்கூடும் என்று பொருள். (வெறி-பதினீர்).

இக்கவியிலே சீதாபிராட்டியார் அனுமாரைப்பார்த்துச்சகல நற்குணங்களுமுன்னிடத்தே யமைந்திருப்பதால் குலத்தாலும் குணத்தாலும் நீயொருவனே சான்றோன், பிரமன் முதலான சான்றோர் எல்லாரும் குலத்தால் சான்றோராயிருந்தபோதிலும், சான்றோருக்குறிய எல்லா இலக்ஷணங்களும் நிறைவாகப்பொருந்தியவர்களல்லாதபடியால், அவர்களைச்சான்றோர் என்று சொல்லாமல் அமுதகுலத்தவர்களென்று மாத்திரம் சொல்லலாமென்று கூறியிருக்கிறபடியால் பிரமன் முதலான தேவர்களுடைய குலமும் அனுமாரின் புகழும் விளங்குகின்றன.

6. இந்த அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் வானரர் சான்றோர் என்று பார்த்தோம். அக்குலத்தவனாகிய அனுமாருக்கு வழங்கும் சான்றோர்குலப்பெயர்கள் சிலவற்றைக்கூறுவோம். அனுமாருக்குச் சான்றோன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், நாடவிட்டபடலம்,
50-வது கவி.

முல்லையுமுருந்துமுத்து முறுவலென்றுரைத்தபோது
சொல்லையுமமிர்தும்பாலுந் தேனுமென்றுரைத்ததொன்றும்
அல்லதொன்றுவதில்லை யமிர்திற்குமுவமையுண்டோ
வல்லையேலறிந்துகோடி மாறிலாவாறுசான்றோய்.

இக்கவியில் அனுமாரைச் 'சான்றோய்' என விளிவேற்றுமையிலழைத் திருப்பதால் அவர் சான்றோன் என்றறிக.

66-வது கவி.

மங்கையரிவளையொப்பார் மற்றுளரில்லையென்னுஞ்
சங்கையிலுள்ளந்தானே சான்றெனக்கொண்டுசான்றோய்
அங்கவணிலைமையெல்லா மளந்தறிந்தருகுசார்ந்து
திங்கள்வான்முகத்திருட்குச் செப்பெனப்பின்னுஞ்செப்பும்.

இக்கவியிலும் அனுமாரைச்சான்றோய் என விளித்திருக்கிறது.

7. அனுமாருக்கு மிக்கோன் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயரும் வழங்கியிருப்பதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்:—

கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், ஒற்றுக்கேள்விப்படலம்,
30-வது கவி.

கல்விக்கண்மிக்கோன்சொல்லக் கருமனநிருதக்கள்வர்
வல்விற்கைவீரமற்றிவ் வானரர்வலியைநோக்கி
வெல்விக்கையரிதென்றெண்ணி வினையத்தாலெம்மையெல்லாங்
கொல்விக்கவந்தான்மெய்ம்மை குரங்குநாங்கொள்கவென்றார்.

இக்கவியில் அனுமார் கல்வியறிவினையுடைய மிக்கோன் என்று கூறி யிருப்பதால் அவர் சான்றோன் என்றறிக.

8. அனுமாருக்கு நல்லோன் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயரும் வழங்கியிருக்கிறது.

ஷை ராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், நாடவிட்டபடலம்,
64-வது கவி.

பூவருமழலையன்னம் புனைமடப்பிடியென்றின்ன
தேவருமருளத்தக்க செலவினளெனவுந்தேறேன்
பாவருங்கிழமைத்தொன்மைப் பருணிதர்தொடுத்தபத்தி
நாவருங்கிளவிச்செவ்வி நடைவருநடையணல்லோய்.

இக்கவியில் அனுமாரை 'நல்லோய்' என விளித்திருப்பதால், அவருக்கு நல்லவன் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறதென்றறிக.

ஷை காண்டம், பிலநீங்குபடலம்,
58-வது கவி.

நான்முகனுனித்தநெறி நூறுவரநொய்தாய்
மேன்முகநிமிர்த்துவெயில் காலொடுவிழுங்கா
மான்முகநலத்தவன் மயன்செய்தவத்தால்
நான்முகனளித்துளதி மாநகரநல்லோய்.

இக்கவியிலும் அனுமாரை 'நல்லோய்' என விளித்திருக்கிறது.

9. அனுமாருக்கு மேலவன் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயரும் வழங்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், சூடாமணிப்படலம்,
76-வது கவி.

செறிவுடைப்பவிரைந்தினை நியமையெல்லாம்
வேறியானினியொன்றும் விளம்பலென்மேலோய்
கூறுகின்றனமுன்குறி யுற்றன்கோமாற்
கேறுமென்றவைசொல் லெனவின்னவிசைப்பாள்.

இக்கவியில் அனுமாருக்கு மேலவன் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

10. அனுமாருக்கு அறிவுடையோன் என்னும் சான்றோர்குலப் பெயரும் வழங்கியிருக்கிறது.

ஷை காண்டம், நாடவிட்டபடலம்,
73-வது கவி.

இனையவாறுரைசெயா வினிதினேகுதியெனு
வனையுமாமணிநன் மோதிரமளித்தறிஞநின்
வினையெலாமுடிகெனு விடைகொடுத்துதவலும்
புனையும்வார்கழலினு னருளொடும்போயினன்.

இக்கவியில் அனுமாரை 'அறிஞ' என்றழைத்திருக்கிறது. அதற்கு அறிவுடையோர் குலத்தவன்; சான்றோன் என்று பொருள்.

ஷை காண்டம், ஆறுசெல் படலம்,
18-வது கவி.

அன்னதன்மையா லறிஞர்நாடியச்
செந்நெல்வேலிசூழ் சிந்துநாடொரீஇத்
தன்மமெண்ணுமத் தகைபுகுந்துளார்
துன்னுதண்டகங் கடிதுதுன்னினார்.

இக்கவியிலும் அனுமாருக்கும் அவருடன் கூடச்சென்ற கிஷ்கிந்தா நாட்டுச்சான்றோருக்கும் 'அறிஞர்' எனும் குலப்பெயர் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அனுமாருக்கு அறிவுடையோன் என்று பொருள் கொடுக்கும் வித்தகன் என்னும் பெயரும் வழங்கியிருப்பதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்:—

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், திருவடிதொழுதபடலம்,
27-வது கவி.

முத்தலையெஃகினார்க்கு முடிப்பருங்கருமமுற்றி
வித்தகன்றூதுமீண்ட திறுதியாய்விளைந்த தன்மை
அத்தலையறிந்தவெல்லா மறைந்தனமாழியான்மாட்
டித்தலைநிகழ்ந்தவெல்லா மியம்புவாமெடுத்துக்கொண்டாம்.

ஆகையால் அனுமாரானவர் சான்றோன் என்றறியலாம்.

11. குரங்குக்கொடி மன்னராகிய ஆஞ்சநேயரின் மரபினரரசு புரிந்த கிஷ்கிந்தாபுரிப்பட்டணமானது மைசூர் ம[illegible]த்தில் இன்னு

மிருக்கிறது. அம்மாகாணத்தில் குரங்குக்கொடி மன்னர் கிறிஸ்துவுக்குப்பின்னிட்ட நூற்றாண்டுகளில் கடம்பராஜாக்கள் என்னும் பெயர் பூண்டிருந்தார்களென்று மக்ளின் துரை சென்னையரசாட்சிப்புஸ்தகம் 1-வது வாலியூம் 136, 137-வது பக்கங்களில் வரைந்திருக்கிறார்.—

"85. The *Cadamba* nation proceeded in the first instance from the west coast region now styled Canara, but then known as Heiga and Tooloova. Their principal capitals were Palaushaca now Halsee in the Bombay Presidency due west of Kurnool; and Banavausy near the north-western confines of Mysore in nearly the latitude of Cuddapah, with Haungal adjacent to Banavausy. In the early centuries of the Christian era these people possessed the western half of the present *Mysore. Their banner was a monkey,* and their signet a lion."

(Pages 136 and 137 of the Manual of the Administration of the Madras Presidency, Vol: I).

இந்தக்கடம்பராஜாக்கள் அமுதகுலத்தவர்களென்பதாக ஸ்டுவர்ட்துரை முதலானவர்களெழுதியிருப்பதை 233-வது பக்கத்தில் வரைந்திருக்கிறோம். சான்றாகிய அனுமாரின் மரபினரரசாண்ட அதே நாட்டில் அமுதகுலத்தவர்களாகிய கடம்பராஜாக்களரசு புரிந்தார்களென்று தெரிவதாலும், அனுமாரின் மரபினருக்கிருந்த குரங்குக்கொடியே கடம்பராஜாக்களுக்கும் விருதுக்கொடியாயிருந்தபடியாலும், கடம்பராஜாக்களென்னும் அமுதகுலத்தவர்கள் அனுமாரின் மரபினராகிய சான்றாரென்றறியலாம். இக்கடம்பராஜாக்களின் பெயர்கள் ராபர்ட்சிவெல் துரை (Robert Sewell) இயற்றிய Lists of Inscriptions and Sketch of the Dynasties of Southern India என்னும் புஸ்தகத்தின் 179-வது பக்கமுதல் 182-வது பக்கம்வரை கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அமுதகுல அரசர்களாகிய அவர்களிலொருவனான இரண்டாவது சாந்திவர்மன் என்பவன் பாண்டியன் வம்சத்தைச்சேர்ந்த சிரியாதேவியை மணம் புரிந்தான் என்று ஷை புஸ்தகத்தின் 181-வது பக்கத்தில் வரைந்திருப்பதாலும், கடம்பராஜாக்களைப்போல பாண்டியர்களும் அமுதகுலத்தவர்களென்று நாம் விளக்கிக்காட்டியிருப்பதாலும், கடம்பராஜாக்கள் குலமும் பாண்டியர் குலமும் ஒரே குலம், அதாவது சான்றார்குலமென்றறிகிறோம்.

கடம்பராஜாக்களரசு புரிந்த அதே மைசூர் நாட்டிலுள்ள நாகர் பூமியில் சான்றார ராஜாக்களரசு புரிந்தார்களென்றும் அதே புஸ்தகத்தின் 235-வது பக்கத்தில் பார்க்கிறோம். அங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கும் சான்றார ராஜாக்களிலொருவனான ஐகதேவருடையதாயும், கடம்பராஜாக்களிலொருவனான முதலாவது விசயாதித்தனுடைய மனைவியும் சகோதரிகள் என்று ஷை புஸ்தகத்தின் 182-வது பக்கத்தில் கண்டிருப்பதால் ஷை சான்றார ராஜாக்களுடைய குலமும், அமுதகுலத்தவர்களாகிய கடம்பராஜாக்களின் குலமும் ஒன்று தான் என்றறியலாம்.

——(:o:)——

XVI-வது அத்தியாயம்

இராமர் குலவிளக்கம்.

1. இராவணனுடைய முற்பிதாவாகிய புலத்தியனும் இராமர்குல முற்பிதாவாகிய அத்திரி, மரீசி, என்பவர்களும் சகோதரராகையால் இராமர் சான்றான். 2. இராமருடைய முற்பிதாக்களுக்கு வழங்கிய மனு, தகுத்தன், சுயோதனன், பிரமேயன், பிரமோதி, விருத்தன், அயுதாயு, சுகோத்திரன் என்னும் பெயர்கள் சான்றோர் குலத்தைச்சுட்டிக்காட்டும் பெயர்கள்; இக்குவாகு, பிருகன்,

அரிட்டன், மாந்தாதா, அனறணியன், அரிசந்திரன், விசயன், பாகு, இளேபிழி, தீர்க்கபாகுவென்னும் பெயர்கள் அமுதகுலத்தைச்சுட்டிக்காட்டும் பெயர்கள். 3. இராமரின் மரபினர் தமியர் என்னும் அமுதகுலத்தவர்: தசரதன் தமியன், கௌசலை தமியள், கைகேசி தமியள், இராமர் தமியன், சீதை தமியள். 4. இராமருடைய தேவிக்கு வழங்கிய சீதை, அமிர்தம், அரிவை, அமிர்தின் வந்ததேவி, அமிழ்துகொண்ட நங்கவேள் செய்த ஓவியம் என்னும் பெயர்களின் தாற்பரியம். 5. இராமரைப்பற்றிய 'பனேயினிள்கரம்' என்னும் வசனத்தின் தாற்பரியம். 6. இராமருடைய இனத்தாருக்குப்பதிநீர் அருமையான பானம். 7. சீதை சான்றோர் மாது, சான்றாள்; தசரதன் சான்றோர் புகழ்தாதை, இராமருடைய சுற்றத்தார் சான்றவர். 8. கோசலை மிக்கார் குலத்தவள். 9. சீதை நல்லாள், இராமர் நல்லன், பரதன் நல்லன், இராமர் நல்லவர் குலத்தவன். 10. மேலவர் குலத்தவன். 11. தசரதன், கோசலை, சீதை உயர்ந்தோர் குலத்தவர்கள். 12. இராமர் ஆரியன். 13. இராமர் குலத்தவர் உலகு, அண்டர். 14. இராமர் ஆன்றான், தசரதன் ஆன்றான். 15. சீதை அறிவுடையோர் குலத்தவள், இராமர் வித்தகன். 16. இராமர் கிராமணிகள் குலத்தவர். 17. இராமர் நாடாக்கள் குலத்தவர்.

இராமர் என்னும் பெயருக்கு அழகன், சுந்தரன் என்று பொருளென்பதாக 137, 138-வது பக்கங்களில் பார்த்தோம். அவர் சூரியகுலத்தில் தோன்றிய அயோத்தியரசனாகிய தசரதமகாராஜனுடைய புத்திரரிலொருவர். தசரதமகாராஜன் மனேவிகள் மூவரில் கௌசலாதேவியிடம் இராமரும், கைகேசியிடம் பரதனும், சுமித்திரையிடம் இலக்குமணரும் சத்துருக்கினனும் பிறந்தார்கள்.

கூர்மபுராணம், இராமனவதரித்தவத்தியாயம்,
9-வது கவி.

ஆற்றியதழலிற்றோன்று மவியினேயணங்கனுர்க்கு
வீற்றுவீற்றாகநல்கக் கவுசலைவிறல்கொள்வாலி
கூற்றையீன்றனள்கைகேசி குணப்பெருங்கலேயீன்றாள்
மாற்றிலாவிருவர்தம்மை சுமித்திரைவயிறுவாய்த்தாள்.

10-வது கவி.

இராமன்வேற்பரதன்றூய விலக்குவனியக்கர்வேந்தர்
பராவுசத்துருக்கனென்னப் பழிப்பறுநாமஞ்சாத்தித்
தராதலமுழுதும்போற்றச் சவுளமேமுதலவாக
விராவுநற்கருமம்யாவும் விழுமிதின்வசிட்டன்செய்தான்.

இராமருடைய மனேவி சீதை. அவள் மிதிலாபுரியரசனாகிய சநகன் என்னும் சீரத்துவசனுடைய மகள். இராமருடைய குலத்தரசர்களின்

வம்சவரிசையட்டவணை 56-வது பக்கமுதல் 61-வது பக்கம் வரையி லும், சீதாதேவியாரின் குலத்தரசர்களட்டவணை 62-வது பக்கமுதல் 65-வது பக்கம்வரையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இராமருடைய மனைவியாகிய சீதையை இராட்சதகுலச்சான்றானா கிய இராவணன் சிறையெடுத்துக்கொண்டுபோன காரணத்தால் இராம ருக்கும் இராவணனுக்கும் கொடும்போர் நேரிட்டது. இப்போருக்குச் சமமாகச் சொல்லக்கூடிய போர் வேறொன்றுமில்லையென்று சொல்லும் நோக்கமாய்க் கூர்மப்புராணிகர்

"ஒலிக்கும்கடலுக்குச்சமமாக ஒலிக்கும் கடலேயன்றி வேறொருபொரு ளில்லாமைபோலும், பனியிருக்கப்பெற்ற ஆகாயத்துக்குச்சமமாகப் பனியிருக்கப்பெற்ற ஆகாயமேயன்றி வேறொரு பொருளில்லாமை போலும், இராமரும் இராவணனும் புரிந்தபோருக்குச்சமமாக இராம ரும் இராவணனும் புரிந்தபோரையன்றி வேறொரு போரையும் ஒப்புமை கூறமுடியாது"

என்கிறார்.

கூர்மபுராணம், இராவண வதையத்தியாயம்,

95-வது கவி.

கனைகடற்குவமை யுரைத்திடிலந்தக் கனைகடல்லதுவேறில்லைப்
பனியிருவிசும்பிற் கிணையெடுத்துரைப்பிற் பனியிருவிசும்பலாவில்லை
வனைகழலிராம னிராவணனுடைற்றும் போரினுக்கிணைவகுத்துரைப்பி
னனையபோரிராம னிராவணனுடற்று மருஞ்சமரன்றிவேறிலையால்.

இத்தன்மைய வீரர்களாகிய இராமர், இராவணன் என்னும் இருவரில் இராவணன் புலத்தியரிஷி மரபினனான சான்றோன் என்பதாக 164, 165-வது பக்கங்களில் பார்த்தோம். இராமருடைய முற்பிதாவாகிய சூரியமகாராஜனானவர் ஷை புலத்திய ரிஷியின் சகோதரனான அத்திரி யின் குமாரனென்று அருணாசல புராணம், திருமலைச்சருக்கம், 14-வது கவி கூறுகிறது.

அங்கிராசனபதிகள் காந்தருவரையளித்தார்
தங்குமத்திரிகதிர்மதி புலத்தியன்றனையர்
பொங்கிராக்கதர் வானரர்கின்னரர்புலக
னங்குமைந்தர்கிம்புருடர் பின்விலங்கையுமளித்தான்.

இக்கவியில் கதிர் என்னப்பட்ட சூரியன் அத்திரியின் குமாரனென்றுகண் டிருக்கிறது. இலிங்க, கூர்மபுராணிகர் சூரியமகாராஜன் காசிபரின் புதல்வன் என்று கூறுகிறார்கள்.

இலிங்கபுராணம், சூரியன் வங்கிசமுரைத்தவத்தியாயம்,
2-வது கவி.

மாசறுதவத்தாலுயர்ந்தழியாத மறையொருநான்கையுமுணர்ந்த
காசிபன்புதல்வன்கலிகெழுபரவைக் கருங்கடன்முகட்டினிற்றோன்றி
யேசலிலுலகுமாசறமூடி யிருள்படக்கதிர்க்குலம்பரப்பித்
தேசுகண்படுக்கும் பசும்பொன்மால்வரையை வலம்வருந்தினகரனுமால்.

இக்கவியில் தினகரன் என்னப்பட்ட சூரியன் காசிபரின் குமாரனென்று கண்டிருக்கிறது.

கூர்மபுராணம், சூரியன் மரபுரைத்தவத்தியாயம்,
2-வது கவி,

அருமறைநான்குமங்கமோராறு மறத்தொகுமினிதிருந்தாலும்
பொருவருஞ்சென்னைக்காசிபனென்னும் புரையறுமுனிவரன்மைந்தன்
விரிதிரையுடுத்தவுலகமோரேழும் விழுங்கிருட்பிழம்புசீத்தொளிரு
மெரிசுடர்க்கற்றையேழ்பரித்தடந்தேர் நடவியவிரவியஞ்செல்வன்.

இக்கவியிலும் இரவி என்னப்பட்ட சூரியன் காசிபரின் புதல்வனென்று கண்டிருக்கிறது.

காசிபரோவெனில் மரீசியென்பவரின் புத்திரன்.

அருணாசலபுராணம், திருமலைச்சருக்கம்,
8-வது கவி.

உன்னுமைந்தரின் மரீசிபாற்காசிபனுதித்தான்
பன்னுதக்கனுமைம்பது பெண்களைப்பயிந்தா
ணன்னகாசிபனவர்பதின் மூவரையணைந்தான்
முன்னளாகியஅதிதிபா லிமையவர்முளைத்தார்.

இவ்வாதாரங்களினாலே இராமருடைய குலமாகிய சூரியகுலத்து முதல்வனான சூரியமகாராஜன்

(1) அத்திரியின் குமாரனென்றும்

(2) மரீசியின் குமாரனாகிய காசிபரின் புதல்வனென்றும்

இரண்டபிப்பிராயங்கள் புராணங்களில் வெளியாகின்றன. அத்திரி, மரீசி என்னுமிருவரும், இராவணன்குல முற்பிதாவாகிய புலத்தியரும் சகோதரர்.

இலிங்கபுராணம், படைப்புவகையுரைத்தவத்தியாயம்,
7-வது கவி.

அவர்களிருக்கப்புலத்தியனற் கிருதுபிருகுவத்திரிமெய்த்
தவமாமரீசிபுலகனொடுதக்கன் வசிட்டனங்கிரா
நவைதீர்தருமந்தன்மமொடு நவிற்றற்கருஞ்சங்கற்பமெனு
மிவரைப்படைத்தான்மற்றிவர்க ளில்வாழ்க்கையினில்வாழ்குவார்.

இக்கவியில் புலத்தியன், அத்திரி, மரீசி என்னும் மூவரும் பிரமனின் குமாரரென்று சொல்லியிருப்பதால், அம்மூவரும் ஏகசகோதரர்கள். புலத்தியன் மரபினராகிய இராவணாதி இராட்சதர் சானார் என்றுபார்த்தோம். ஆகையால் அவர் சகோதரராகிய அத்திரி, மரீசி என்பவர்களின் மரபினனென்று சொல்லப்படும் சூரியமகாராஜனும் அக்குலத்தவரே. அச்சூரியமகாராஜன் மரபில் தோன்றிய இராமரும் சான்றானென்பதற்கையமில்லை.

2. சூரியகுலத்தரசர்கள் சான்றோர் என்பதாக 330-வது பக்க முதல் 332-வது பக்கம் வரையிலும், அவர்கள் அமுதகுலத்தவர்களென்பதாக 333-வது பக்கமுதல் 349-வது பக்கம் வரையிலும் ருசுப்படுத்தியிருக்கிறோமாகையால், அவற்றைத்திரும்பவும் எழுதாமல், இராமருடைய குலத்தை விளக்கிக்காட்டும் சில குறிப்புகளை மாத்திரம் வரைவோம்.

(a) இராமருடைய குலத்து முற்பிதாவுக்கு வழங்கும் சூரியன் என்னும் பெயரும், சான்றோன் என்னும் பெயரும் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழிகளென்று நாம் 330-வது பக்கத்தில் விளக்கிக்காட்டியபடி சூரியனுடைய குமாரனுக்கு வழங்கும் மனுவென்னும் பெயருக்கும் சான்றோன் என்றே பொருள். மனுவென்னும் பெயருக்கு மன் என்பது மூலபதம்.

மன் = பெருமை, Greatness, (Winslow).

ஆகையால் மனுவென்னும் பெயருக்கு பெருமையிற் சிறந்தோன் (A great man) என்று பொருள். சான்றோன் என்னும் பெயருக்கும் பெருமையிற் சிறந்தோன் (A great man) என்னும் தாற்பரியமே உவின்சுலோ கூறுகிறார். ஆகையால் சூரியமகாராஜனுடைய குமாரனுக்கு வழங்கிய மனு சக்ரவர்த்தியென்னும் பெயருக்குச்சான்றோர்குல சக்ரவர்த்தியென்று பொருளாம்.

(b) மனுமகாராஜனுடைய குமாரன் இக்குவாகு. இப்பெயருக்கு அமுதகுல அழகன் என்று பொருள் (இக்கு-பனையமுது, வாகு-அழகு). இப்பெயராலும் சூரியகுலத்தரசர்கள் அமுதகுலமென்னும சான்றோர் குலத்தவரென்றறியலாம். இந்த இக்குவாகுவின் மரபில் அயோத்தியரசர்களுதித்தார்கள்.

"Ayodia was founded by the race of Soorya by Ikshwaku; Mithila was founded by Mithila, the grandson of Ikshwaku" (Vide Tod, Vol: I Chapter 16.)

(c) இக்குவாகுவின் பேரனும் விகுக்ஷியின் குமாரனுமாகிய புரஞ்சயனுக்குத்தகுத்தன் என்றும் பெயர்.

இலிங்கபுராணம், சூரியன் வங்கிசமுரைத்தவத்தியாயம்,

5-வது கவி.

எரியுமிழ்வடிவேல் மனுவருள்புதல்வ
னெழில்பெறு மிக்ஷுவாகவன்றன்
பொருவறு புதல்வன் விகுக்கியாங் கவன்றன்
பொற்புரு புதல்வன் றகுத்தன்
திருமலி குத்தன் மகன் சுயோதனன்மற்
றவன் மகன் பிருதவன் மகன்சி
றுரைசெய் விச்சுவக னவன்மக னிவனுச்
சுவனென்னு மொளிறு வாளுரவோன்.

இக்கவியினால் இக்ஷுவாகுவின் பேரனாகிய புரஞ்சயனுக்குத் தகுத்தன் என்னும் பெயரொன்றுண்டென்றறிகிறோம். தகுத்தன் என்னும் பெயருக்கு மூலபதம் தகுதி. தகுதியென்னும் பதத்துக்கு மேன்மை (Excellence) என்பதாக உவின்சுலோ அகராதி கூறுகிறது. ஆகையால் தகுத்தன் என்னும் பெயருக்கு மேன்மகன், சான்றோன் என்று பொருள் என்றறிக.

(*d*) தகுத்தனுடைய குமாரனாகிய அன்னைநசுவுக்குச் சுயோதனன் என்பதும் ஓர் பெயரென மேலே கூறிய கவியாலறியலாம். சுயோதனன் என்னும் பெயருக்குச் சுபாவத்திலே சான்றோன், அதாவது, சான்றோர்குலத்தில் பிறந்ததினால்மட்டும் அவன் சான்றோன் என்றல்ல, அவனுடைய சுபாவமும் சான்றோர் குலத்துக்குப்பொருந்தியதானபடியால் அவனைப்பிறப்பினாலும், குணாதிசயங்களினாலும் சான்றோன் என்று சொல்லலாமென்று பொருள். சுயம்-சுபாவம், ஓதனம்-பெருமை (Greatness); சுபாவத்திலே பெருமையிற் சிறந்தோன், சான்றோன் என்று பொருள்.

(*e*) சுயோதனனுடைய குமாரனாகிய பிருகுவுக்குப் பிருகன் என்னும் பெயர்.

கூர்மபுராணம், சூரியன் மரபுரைத்தவத்தியாயம்,

11-வது கவி.

சிலைபயின்றகன்ற திருவளர் தடந்தோட்
சுயோதன னளித்தருள் சிறுவன்
கலிபுறந் துரந்து மானில முழுதுங்
களைகணாய்க் காக்குமப் பிருக
னுலகமீக்கூறும் பெரும்புகழன்றே
னுயிர்நிகர் சிறுவன் விச்சுவக
னலகறுவன்மை யாங்கவன்சிறுவ
னடையலர் பரவு மத்திரகன்.

இக்கவியில் சுயோதனனுடைய குமாரனுக்குப் பிருகன் என்றும் பெயரெனப்பார்க்கிறோம். பிருகு என்பது பனங்கிழங்கின் பெயரென உவின்

சுலோ அகராதியாசிரியர் கூறுகிறார். ஆகையால் பிருகன் என்னும் சூரியகுலத்தரசன் பெயருக்கு அமுதகுலத்தவன் என்று பொருள். இப்பெயரானது அமுதகுலத்தவராகிய சான்றோரிடத்தக்கபெயரே யன்றியேனையோரிடத்தக்க பெயரல்ல. அமுதகுலத்தவர்களுக்கே பனங்கிழங்கு மிகவும் அருமையான பொருள். ஆகையால் சூரியகுலத்தரசர்கள் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம்.

(*f*) பிருகனுடைய பேரனுக்கு அரிட்டன் என்று பெயரென்பதாக விஷ்ணு புராணம் கூறுகிறது. அரிட்டன் என்றாலும் அமுதகுலத்தவன் என்றே பொருள் (அரிட்டம்—பனையமுது).

(*g*) அரிட்டனுடைய மரபிலுதித்த திரிடாச்சுவனுடைய குமாரனுக்குப் பிரமேயன் என்று பெயரெனப்பார்க்கிறோம். கூர்மபுராணம், சூரியன் மரபுரைத்தவத்தியாயம், 14-வது கவியை இவ்விடம் பெயர்த்தெழுதுவோம்.

இருநிலமளக்கு மொருதனிச் செங்கோ
லெறுழ்வலி முழவுறழ் தடந்தோட்
பிருகதச்சுவன் பெட்புடை மைந்த
னியற்றிரிடாச் சுவனவன் சேய்
வரை நிரைத்தனைய கொடி நெடுமாடக்
கடையினில் வான் றிறையோடு
மரசு கண்டுயிலு மணிநெடு முன்றி
லப்பிரமேய னென்றுரைப்பார்.

இந்தப் பிரமேயனுக்குப் பிரமோதி என்றும் பெயரென்பதாக இலிங்க புராணம், சூரியன் வங்கிசமுரைத்தவத்தியாயம், 6-வது கவியில் கூறியிருக்கிறது.

மற்றவன் புதல்வன் பிரகதச்சுவனுங்
கவன் மகன் வடவரையனைய
பொற்றடந் திணிதோட் குவலை யாச்சுவனுங்
கவனருள் புதல்வன் மேவலரைப்
பற்றி யுள்ளாவி யருந்தவாட் டிருடாச்
சுவனவன் பயந்திடு புதல்வ
னெற்று தெண்டிரைநீர் மண்ணகம் புரக்கு
மெழில் பிரமோதி யென்றுரைப்பார்.

பிரமேயன், பிரமோதி என்னும் இவ்விரண்டு பெயர்களுக்கும் பிரமை என்பது மூலபதம். பிரமை என்றால் அறிவு, ஓதி என்றாலும் அறிவு (சதுரகராதி). ஆகையால் பிரமோதி என்றால் அறிவுடையோர் குலத்திலுதித்த அறிவன், அதாவது சான்றார் குலத்தில் தோன்றிய சான்றான் என்று பொருள்.

(*h*) இந்தப்பிரமோதியின் மரபிலுதித்த மாந்தாதா சக்ரவர்த்தியைப்பற்றி விஷ்ணு புராணத்தில் அவர் சிறுவனாயிருக்கும்போது தே

வேந்திரனுடைய பவித்திர விரலைச்சூப்பி அவ்விரலினின்றொழுகின தேவாமிர்தத்தையுண்டு வளர்ந்தாரென்றும்,அதனாலே அவருக்கு மாந்தாதா என்னும் பெயருண்டாயிற்றென்றும் விளம்பியிருக்கிறது. மாந்தாதா என்னும் பெயருக்கு அமுதபானமே ஆதரவாகக் கொண்டவன் என்று பொருள். மாந்து-அமுதபானம், ஆதம்-ஆதரவு. தேவேந்திரனுடைய பவித்திர விரலிலிருந்து அமுதொழுகாமல், தேவேந்திரனுடைய குல விருட்சமாகிய பனையிலிருந்தே யமுதொழுகுமாதலால், மாந்தாதா சக்ரவர்த்தி உண்டு வளர்ந்த பானமானது பனையமுதென்னும் பதநீர் என்றறிக.

(*i*) மாந்தாதாவின் மரபிலுதித்த சம்பூதனுடைய குமாரன் அனறணியன் என்று விஷ்ணு புராணம் கூறுகிறது. கூர்மபுராணிகர் சம்பூதியின் குமாரன் விருத்தன் என்று கூறுகிறார்.

கூர்மபுராணம், சூரியன் மரபுரைத்தவத்தியாயம்,
25-வது கவி.

பஞ்சிசூழ்கிடந்தபையரவல்குற் பாவையர்விரும்புசம்பூதி
நஞ்சணிமிடற்றுச்சாமிதன்வரத்தா லளித்தருணமவேற்குருசி
லஞ்சிறையறுகாலேழிசைப்பாட லளிவிருந்தூட்டநெக்குடைந்த
மஞ்சரிதவழும்பகட்டெழின்மார்பன் வாகைவேலுழவன்மால்விருத்தன்.

இவ்வாறு கூறப்படும் அனறணியன், விருத்தன் என்னும் இருபெயர்களும் சூரியகுலத்தரசன் ஒருவனையே குறித்தாலும் அல்லது இருவரைக்குறித்தாலும் சரி. அவ்விரண்டும் குலவிளக்கப்பெயர்கள். அனறணியன் (அனல்+தணியன்) என்றால் சூடுங்கோபியான அமுதகுலத்தவன் என்று பொருள். அனல்-நெருப்பு, தணியல்-பனையமுது. விருத்தன் என்னும் பெயருக்குச்சான்றுன் என்று பொருள்.

விருத்தர்—மேலோர், (சதுரகராதி).

மேலோர் என்பது சான்றோர்குலப்பெயர்களிலொன்றானபடியால், விருத்தன் என்னும் பெயருக்குச்சான்றோன் என்பது பொருளென்றறிக.

(*j*) அதே மரபிலுதித்த அயோத்தியரசனாகிய அரிச்சந்திரனும் அவருடைய மனைவியாகிய சந்திரமதியும் பூண்ட நாமங்களும் குலவிளக்கப்பெயர்கள்.

அரிச்சந்திரன்=அமுதகுலத்திலுதித்த சந்திரனைப்போன்றவன்
(அரி—பனையமுது),
சந்திரமதி=சந்திரனைப்போன்ற அமுதகுலத்தவள் (மது-
பனையமுது)

என்று பொருள். இவர்கள் அமுதகுலத்தவர்களானபடியால் தான் கிராமணியென்னும் அமுதகுலத்தவர்களின் பட்டப்பெயர் அரிச்சந்திர மகாராஜனுக்கு வழங்கியிருக்கிறதென்றறிக. திருஷ்டாந்தமாக அரிச்சந்திரோபாக்யானம் என்னும் சமஸ்கிரத நூலின் 3-வது காண்டம், 4-வது பத்தியத்தில் வரும் சமஸ்கிரத சுலோகத்தில்

"விசுவாமித்திர மகாமுனி தன் சிஷியவர்க்கத்தோடு அயோத்தியாபுரியைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் வசுந்தராதிபக்கிராமணியாகிய அரிச்சந்திர மகாராஜனிடம் வந்தார்"

என்றும், மேற்படி நூலின் 4-வது காண்டம், 46-வது பத்தியத்தில் வரும் சுலோகத்தில்

"அரிச்சந்திரமகாராஜன் காட்டிற்கேகுங்கால் நட்சத்திரேசன் உபாதையைப்பொறுக்காது வருத்தமுற்ற காலத்தில் சந்திரமதி அவரைப் பார்த்து ஓ! தாத்தீரிசாசுவயக்கிராமணியாகிய அரிச்சந்திரமகாராஜனே! சத்தியமே முக்கியமானது விசனமுறவேண்டாம்"

என்றும் சொல்லியிருப்பதால் சூரியகுலத்தரசர்கள் அமுதகுலத்தவராகிய சான்றோர் என்றறியலாம்.

(k) இத்தன்மையாகவே அரிச்சந்திரன் மரபிலுதித்த விசயன் (விசயம்-பனைவெல்லம்), பாகு (பனங்கற்கண்டு), இளைபிழி (இளனுகிய அமுதகுலத்தவன், இளை-இளமை, பிழி பனையமுது), தீர்க்கபாகு (பராக்கிரம அமுதகுலத்தவன்) முதலிய பெயர்களாலும், அயுதாயு (10,000 சான்றோரில் சிறந்த சான்றான், அயுதம்-10,000, ஆயு-ஆய்ந்தோன், சான்றேன்), சுகோத்திரன் (நற்குடிப்பிறந்தோன், சான்றேன்) முதலிய இராமருக்கு முன்னிட்ட அயோத்தியரசர்களுடைய பெயர்களாலும் அவர்கள் அமுதகுலத்தவர்களாகிய சான்றோரென்றறியலாம்.

3. இராமருடைய முன்னோர்களாகிய அயோத்தியரசர்கள் அமுதகுலத்தவர்களாகிய சான்றோர் என்பதற்கு நாம் மேலே கூறிய நியாயங்கள் போதுமானவையானபடியால் அத்தோடு நிறுத்தி இராமருடையபிதாவாகிய தசரதமகாராஜனும் அவர் குடும்பத்திலுள்ளவர்களும் அமுதகுலத்தவர்கள், சான்றோர், கிராமணிகள், நாடாக்கள் என்று காட்டும்படிக்கான ஆதாரங்களில் சிலவற்றை இவ்விடம் கூறுவோம்.

தமியம் என்னும் பதத்துக்குப் பனையமுதென்று பொருள் என்பதாக முன்னமே எடுத்துரைத்தோம். அப்பெயரிலிருந்துண்டாகும் தமியன், தமியள் என்னும் உயர்திணைப்பெயர்களுக்கு முறையே அமுதகுலத்தவன், அமுதகுலத்தவள் என்று பொருள். இப்பெயர் தசரதமகாராஜனுக்கும் அவர் குடும்பத்திலுள்ளவர்களுக்கும் வழங்கியதற்கு மேற்கோள் கூறுவாம்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்திரப்படலம்,

2-வது கவி.

புக்கபின்னிருபரும் பொருவில்சுற்றமும்
பக்கமும்பெயர்கெனப் பரிவினீக்கினன்
ஒக்கநின்றுலகளித்தி யோகினெய்திய
சக்கரத்தவனெனத் தமியனுயினன்.

இக்கவியில் இராமருடைய பிதாவாகிய தசரத சக்ரவர்த்தியைப்பற்றி

> 'ஒக்கநின்றுலகளித்தி யோகினெய்திய
> சக்கரத்தவனெனத் தமியனுயினுன்'

என்று கூறியிருக்கிறது- இதன்பொருளென்னவெனில்

> "சான்ருேரோடு (உலகு) உறவாடி நின்று பாதுகாத்தவரும், உயர்ந்தோர் (*யோகின்) என்னும்சான்ருேர் குலத்திலுதித்தவருமாகிய விட்டுணு (சக்கரத்தவன்)வைப்போன்ற அமுதகுலத்தவன் (தமியன்)"

என்று பொருள்.

இக்கவியில் தசரதமகாராஜன் விட்டுணுவைப்போன்ற (தமியன்) அமுதகுலத்தவன் என்று கூறியிருப்பதால், விட்டுணுவின் குலமும் தசரதன் குலமும் ஒன்றுதானென்றறியலாம். விட்டுணு அமுதகுலத்தவரென்று முன்னமே பார்த்தோம். ஆகையால் விட்டுணுவைப்போன்ற தமியனுகிய தசரதமகாராஜனும் அமுதக்குலத்தவர்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர்நீங்குபடலம்,
31-வது கவி.

> பிரியார்பிறிவேதென்னும் பெரியோய்தகவோவென்னும்
> நெறியோவடியேம்நிலைநீ நினையாநினைவேதென்னும்
> வறியோர்தனமேயென்னுந் தமியேன்வலியேயென்னும்
> அறிவோவினையோவென்னு மரசேயரசேயென்னும்.

கைகேசியின் வஞ்சனையில் சிக்கிக்கொண்டு, இராமரை வனவாசம் போகச்சொல்லுபடி தசரதசக்ரவர்த்தியிணங்கி, ஆருத்துயரத்திலாழ்ந்து மூர்ச்சித்துக் கிடக்குந்தருணத்தில் இராமருடைய தாயாகிய கோசலை கீழே விழுந்து கிடக்கும் மகாராஜனைப்பார்த்துப் புலம்பிய விவரம் இக்கவியில் சொல்லியிருக்கிறது:—

> "ஒருபோதும் பிறியாதவர் இப்போது பிறிதல் யாதுகாரணமென்பாள்? பெருமையிற் சிறந்த சான்ருேனே (பெரியோய்) இதுவுமக்கு மேன்மையோ? இது முறையோ? அடியாளுடைய நிலையை நீர் நினையாத எண்ணம் யாது காரணம்? வறியவரடைந்த தனத்தைப்போலருமையானவனே! அமுதகுலத்தவளாகிய என்னுடைய (தமியேன்) வலிமையே! உம்முடைய அறிவு வும்மைவிட்டு நீங்கினதோ? அரசனே! அரசனே! என்று புலம்புவாள்."

இக்கவியில் இராமருடைய தாயாகிய கோசலைதேவி தசரதனைத்தமியேன் வலியே, அதாவது, தமியகுலத்தவளாகிய என்னுடைய, அமுதகுலத்தவளாகிய என்னுடைய வலிமையே என்று கூறுகிருள். தசரதமகாராஜன் அமுதகுலத்தவர் என்று முன்னமே பார்த்தோம். ஆகையால் இராமருடைய தாயும் தகப்பனும் தமய [illegible] அமுதகுலத்தவர்களென்றறிகிருேம்.

---

*யோகம்-உயற்சி (சதுரகராதி)

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், கைகேசி சூழ்வினைப்படலம்,
103-வது கவி.

ஆயனநிகழும்வேலை யண்ணலுமயர்ந்துதேரூத்
தூயவளிருந்தசூழலுறு வினன்வருதநோக்கி
நாயகனுரையான்வாயா னினிதுபகர்வனென்னாத்
தாயெனநினைவான்முன்னே கூற்றெனத்தமீயள்வந்தாள்.

இதன் கருத்து.

இராமருடைய மகுடாபிஷேகத்துக்கான காரியங்கள் நடக்கும் சமயத்தில், இராமர் தன் தந்தையைக்காணாமையால் நிலை தளர்ந்து பின் தெளிந்து, சிற்றன்னையாகிய கைகேசியிருக்கும் மாளிகையில் அரசனிருக்குமிடத்தைத்தேடிவந்தார். அதையறிந்த கைகேசியானவள், பரதாழ்வான் முடி சூடுவான் நீ பதினான்கு வருடம் காட்டிற்குச்செல்லென்று இராமரைப்பார்த்து அரசன் தன் வாயாற் கூறமாட்டானாகையால் நானே கூறுவேன் என்று கைகேசி தீர்மானித்துக்கொண்டு, அவள் தன் தாய் என்றே எண்ணி வந்த இராமருக்கு முன்பாக, இயமனைப்போன்ற அமுதகுலத்தவளாகிய (தமியள்) கைகேசி வந்து நின்றாள் என்று பொருள்.

தசரதமகாராஜனும் கோசலாதேவியும் தமியர் குலத்தவரென்று கூறினதுபோல, இக்கவியில் தசரதனுடைய இரண்டாவது மனைவியும் இராமருடைய சிற்றன்னையுமாகிய கைகேசியும் தமியள் (தமியம்-பனையமுது), அதாவது, அமுதகுலத்தவளெனப்பார்க்கிறோம். தசரதமகாராஜனை விட்டுணுவைப்போன்ற தமியன் என்று முன்னே கூறியது போல, இக்கவியில் கைகேசியை இயமனைப்போன்ற தமியள் என்று கூறியிருக்கிறது. இயமன் சூரியமகாராஜனுடைய குமாரரில் ஒருவன், மனுச்சக்ரவர்த்திக்கு உடன் பிறந்தான். ஆகையால் இயமதருமராஜனென்னும் தென்றிசைப்பாலனும் சூரியகுலத்தரசனானபடியால் அமுதகுலத்தவன் தான். ஆகையால் கைகேசியை இயமனைப்போன்ற தமியள் என்று கூறியதானது இருவருடைய குலத்தாலும் கொடுஞ்செய்கையாலும் பொருந்திய ஒப்புமையென்றறிக. தாயாகப்பாவித்துவரும் இராமருக்குக்கடுஞ்சொல் கூறிய கைகேசி, தாயென்றும் பிள்ளையென்றும் இரக்கம் காட்டாது பிராணனை வாங்குகிறவனாக மதிக்கப்படும் இயமதருமராஜனுக்குச்சமமான தமியளென்பதற்கையமில்லை.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர்நீங்குபடலம்,
2-வது கவி.

குழைக்கின்றகவரியின்றிக் கொற்றவெண்குடையுமின்றி
இழைக்கின்றவிதிமுன்செல்லத் தருமம்பின்னிரங்கியேக
மழைக்குன்றமனையான்மௌலி கவித்தனன்வருமென்றென்று
தழைக்கின்றவுள்ளத்தன்னாள் முன்னொருதமியன்சென்றான்.

இதன் கருத்து.

மேகம்படிந்த மலையையொத்த இராமர் சாமரையில்லாமலும் தவளக்குடையில்லாமலும், ஆதி சங்கற்பம் முன் செல்லவும் தருமக்கடவுள்

பின்செல்லவும், முடிசூடி வருவானென்றெண்ணிக்கொண்டிருந்த கோசலைதேவிக்கு முன்பாக அமுதகுலத்தவரில் சிறந்தவராகிய இராமர் தோன்றினார் என்று பொருள்.

இக்கவியில் இராமருக்கு ஒரு தமியன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்கு ஒப்பற்ற அமுதகுலத்தவன், சிறந்த அமுதகுலத்தவனென்று பொருள். ஆகையால் தசரதனுக்கும் கோசலாதேவிக்கும் கைகேசிக்கும் வழங்கியபடி, இராமருக்கும் அமுதகுலத்தவனென்று பொருள்படும் தமியன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறதென்றறிக.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், திருவடி தொழுதபடலம்,
69-வது கவி.

அரக்கியரளவற்ற மலகையின் குழுவுமஞ்சச்
செருக்கினல்கண்டுசெய்ய மெய்க்கனறீக்கச்சேர்த்த
இரக்கமென்றென்றுதானே யேந்திழைவடிவமெய்தித்
தருக்கியசிறையுற்றன்ன தகையளத்தமியளம்மா.

இதன் கருத்து.

ஏராளமான இராக்ஷதப்பெண்களும் பைசாசரின் கூட்டமுஞ்சேர்ந்துகொண்டு சீதாபிராட்டியார் அஞ்சும்படியாகச்செருக்கோடு துன்பஞ்செய்வதைப்பார்த்து உடம்பிலெழுந்த வெப்பமானது தகனிக்க, தமியளாகிய அந்தப்பிராட்டியார் சிறந்த இரக்கமென்னும் வஸ்துவே பிராட்டியின் வடிவங்கொண்டு கொடிய சிறைக்களமடைந்தாலொத்த தன்மையுடையவளாயிருந்தாள் என்று பொருள்.

இக்கவியில் அமுதகுலமாதென்று பொருள்படும் தமியள் என்னும் பெயர் சீதைக்கு வழங்கியிருக்கிறது.

ஆகையால் இராமருடைய குலத்தவர்கள் தமியர் என்னும் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம்.

4. தசரதமகாராஜனுக்கும் கௌசலாதேவிக்கும் கைகேசிக்கும் இராமருக்கும் சீதைக்கும் அமுதகுலத்தவரென்று காட்டும்படிக்கான தமியன், தமியள் என்னும் பெயர்கள் வழங்கியதெனப்பார்த்தோம்; சீதை என்னும் பெயருக்கும் தமியள், அமுதகுலத்தவளென்றே பொருள். சீதை என்னும் பதத்துக்கு சீது என்பது மூலபதம். சீது என்றால் பனையமுது; ஆகையால் சீதையென்றாலே அமுதகுலமாது என்று பொருளென்றறிக.

சீதையென்னும் பெயருக்கு அமுதகுலத்தவளென்றே பொருள் என்று பின்வரு மாதாரத்தாலுமறியலாம்.

கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், நாடவிட்டப்படலம்,
50-வது கவி.

முல்லையுமுருந்துமுத்து முறுவலென்றுரைத்தபோது
சொல்லையுமமிர்தும்பாலுந் தேனுமென்றுரைத்தொன்றும்
அல்லதொன்றுவதில்லை யமிர்திற்றழவமையுண்டோ
வல்லையேலறிந்துகோடி மாறிலாவாறுசான்றோய்.

இராவணன் சிறையெடுத்துப்போன சீதையைத்தேடிப்பார்த்து வரும்படி அனுமாரை இராமரனுப்பும்போது, சீதையின் அங்கமச்ச அடையாளங்களை இராமர் சொல்லியனுப்புகிறார். அக்கவிகளிலொன்றில் இராமர் அனுமாரைப்பார்த்து

"சான்றோனே! முல்லையரும்பும் மயிலின் அடியிறகும் முத்துக்களும்சீதையின் பற்களுக்கு உபமானமாகுமென்று சொன்னாலோ, அழுதும், பாலும் தேனும் சீதையின் வார்த்தைகளுக்குபமானமென்று சொல்ல வேண்டியதாயிருக்கும். ஆனாலோ அவைகளை உபமானங்களாகச் சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில் அமிர்திற்றழவமையுண்டோ? (அதாவது சீதையென்னும் பெயருக்கே அமுதமாது என்று பொருளான படியால் அமுதுக்கு அமுதையே உபமானமாகக்கூறுவதெப்படி.")

என்கிறார். இக்கவியில் சீதையின் வார்த்தையை அமுதுக்கொப்பிடலாகாதென்பதற்குக்கூறிய காரணத்தால், சீதை என்னும் பெயருக்கு அமுதகுலமாது, தமியள் என்றே பொருள் என்று விசிதமாகும்.

சீதை என்னும் பெயரும் தமியள் என்னும் பெயரும் ஒருபொருட் கொண்ட மொழிகளென்றுரைத்தோம். அத்துடன் ஒரு பொருட் கொண்ட வேறோர் பெயர் சீதைக்கு வழங்கியிருக்கிறதென்று பின் வரும் கவியாலறியலாம்.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், திருவடிதொழுதபடலம்,
85-வது கவி.

ஆண்டையினருக்கன்மைந்த னையகேளரிவைநம்பால்
காண்டலுக்கெளியளானா ளென்றலுங்காலந்தாழ
ஈண்டினுமிருத்திபோலா மென்றனனென்றலோடும்
தூண்டிரண்டனையதோளான் பொருக்கெனவெழுந்துசொன்னான்.

சூரியகுலத்தரசனாகிய சுக்கிரீவன் இராமரைப்பார்த்து அரிவையாகிய சீதையிருக்குமிடமின்னதென்று அனுமார் மூலமாய் நாமறிந்த பின்பும் காலதாமதமேன் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னான் என்பதாகக்கூறியிருக்கிறது.

இக்கவியில் சீதைக்கு வழங்கிய அரிவை என்னும் பெயரும் சீதை, தமியள், என்னும் பெயருடன் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழி என்றறிக. அரி—பனையமுது; ஆகையால் அரிவை என்றால் அமுதகுலமாது, சீதை, தமியள் என்று பொருள்.

ஆகையால் சீதை, தமியள், அரிவை என்னும் பெயர்களெல்லாம் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழிகள் என்றும், சீதையென்னும் பெயருக்கு அமுதகுலமாது என்பதே சரியான தாற்பரியம் என்றுமறிக. சீதையின் குலம் அமுதகுலமென்று காட்டும்படிக்கான வேறு சில ஆதாரம் கூறுவோம்.

கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், வாலி வதைப்படலம்,

78-வது கவி.

கோவியற்றருமமுங்கள் குலத்துதித்தோர்கட்கெல்லாம்
ஓவியத்தெழுதவொண்ணா வுருவத்தாயுடைமையன்றே
ஆவியைச்சனகன்பெற்ற வன்னத்தையமிர்தின்வந்த
தேவியைப்பிரிந்தபின்பு திகைத்தனைபோலுஞ்செய்கை.

இக்கவியில் சீதைக்கு 'அமிர்தின்வந்ததேவி' என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்கு அமுதகுலத்திலுதித்த அரசி என்று பொருள்.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், காட்சிப்படலம்,

11-வது கவி.

ஆவியந்துகில்புனைவதொன் றன்றிவேறறியாள்
தூவியன்னமென்புனலிடைத் தோய்கிலாமெய்யாள்
தேவிதெண்கடலமிழ்து கொண்டநங்கவேள்செய்த
ஓவியம்புகையுண்டதே யொக்கின்றவுருவாள்.

அனுமார் சீதாதேவியாரைத் தேடிக்கொண்டு போய் அசோகவனத்தில் கண்டதருணத்தில் பிராட்டியாரிருந்த விதம் இக்கவியில் கூறியிருக்கிறது. இதன் கருத்து:—

அகிற்புகைபோன்ற அழகிய ஆடையை உடுப்பதொன்றல்லாமல் வேறொரு செய்தியையுமறியாதவளும், தூவியையுடைய அன்னமுலவும் மெல்லியபுனலில் மூழ்காத வுடம்பையுடையவளும், திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய அமிர்தத்தினாலே மன்மதனமைத்த சித்திரம் புகையிற்படிந்ததையொத்த உருவத்தையுடையவளுமாயிருந்தாள்

என்பது கருத்து. இக்கவியில் சீதையை 'அமிழ்துகொண்டநங்கவேள் செய்த ஓவியம்' என்பதாகக்கூறியிருக்கிறது. இதில் பிராட்டியார் அமிர்தத்தினாலே அமைக்கப்பட்டவள் என்று கூறியிருப்பதானது அம்மனுடைய குலம் அமுதகுலம் என்பதையும், மன்மதனமைத்த சித்திரம் என்பது அவளுடைய மிகுந்த அழகையும் குறிக்கிறதென்றறிக.

5. அமுதகுலத்தவராகிய திருப்பனை நாதர் என்னும் சிவபெருமானுடைய கண்டத்தைப்பனைக்கொப்பிட்டிருக்கிறதுபோல, இராமருடைய கரத்தையும் பனைக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர்நீங்குபடலம்,
228-வது கவி.

அனையவேலை யகன்மனை யெய்தினள்
புனையுஞ்சீரந் துணிந்து புனைந்தனள்
நினைவில்வள்ளல்பின் வந்தய னின்றனள்
பனையினீள்கரம் பற்றிய கையினள்.

இதன் கருத்து.

அத்தருணத்தில் அகன்ற மாளிகையயடைந்து, இராமருடுத்த மரவுரியைத் தானுந் துணிந்துடுத்து, தம்மை மறந்து நிற்கும் இராமரின் பின்வந்து, அவர் பக்கத்தில் நின்றவள் யாரென்றால் 'பனையினீள்கரம் பற்றிய கையினள்' என்னும் சீதாபிராட்டியார் என்று பொருள்.

இக்கவியில் சீதாதேவியார் திருவிவாக சம்பந்தமாய்ப்பற்றிய கரத்தைப் பனையினீள்கரம் என்று கண்டிருக்கிறது. இப்பெயருக்குப் பனையைப்போல் நீண்ட கரமென்றால் இராமருடைய தேகவளர்ச்சியைவிட அவருடைய கரமானது அதிகமாய் நீண்டு பனைமரத்தைப் போல் உயர்ந்திருந்தது என்று கூறுவது மூடார்த்தம். அதன் யதார்த்த தாற்பரியமாவது :—பனை-அமுதவிருட்சம், நீள்-உயர்ச்சி (சதுரகராதி). ஆகையால் பனையினீள்கரம் என்றால் அமுதவிருட்சத்தினுயர்ந்தகரம், அதாவது அமுதகுலத்தில் தோன்றிய உயர்ந்தோன் கரம், அமுதகுலத்தவனாகிய சான்றோன் கரம் என்பதாம். இதுவே சான்றோர் தாற்பரியம். பனையைப்போல் இராமருடைய கரம் நீண்டிருந்ததென்பது சான்றோர் நம்பத்தக்க சத்தியமன்று. அறிவிலிகளாகிய கீழ்மக்கள் தான் அத்தன்மைய அசாத்திய வசனங்களை நம்பக்கூடியவர்கள்.

ஆகையால் இராமருடைய திருக்கரங்களுக்கு வழங்கிய 'பனையினீள்கரம்' என்னும் பெயராலும் அவர் அமுதகுலத்தவனாகிய சான்றோன் என்றறியலாம்.

6. இராமர் அமுதகுலத்தவரானபடியால் தான் சிவபெருமானுக்கும் தேவேந்திரனுக்கும் பனையமுது எவ்வளவு அருமையான பானமாக இருந்ததோ, அதே பிரகாரம் இராமருடைய குலத்தவர்களுக்கும் அவ்வமுது இருந்ததென்று பார்க்கிறோம். இராமர் சீதையை மணம்புரியச்சென்றபோது, அவருடைய மணக்கோலங் காணும்பொருட்டு தசரதன் தன் இனஜனங்களோடும் சதுரங்க சேனையோடும் அயோத்தியினின்று புறப்பட்டு, மிதிலாபுரிக்குப்போகின்ற வழியில் நதிகளும் பொய்கைகளும் வாவிகளும் மிகுந்த அழகிய ஒரு வனத்திலுள்ள கற்பகவிருட்ச சோலைகளில் அவர்களிறங்கி, அந்திப்பொழுதில் இராமருடைய இனத்தாரான க்ஷத்திரியகுல ஆடவரும் பெண்களும் அங்குள்ள சோலைகளில் புஷ்பங்கள் கொய்து, பூரண சந்திரோதயமானதால் விளையாடிக்கொண்டு, அங்குள்ள கற்பக விருட்சத்தினமுதாகிய பதநீரை இலைத்தொன்னைகளிலும் பொற்கிண்ணங்கள் வெள்ளிக்கிண்ணங்களிலும், வெண்கலவட்டில்களிலும் வார்த்து உண்டு மகிழ்ந்தார்கள்

என்பதாகக்கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், உண்டாட்டுப்படலத்தில் வாசிக்கிறோம். இதைப்பற்றி ஷை படலத்தின் 6-வது, 10-வது கவிகளை இவ்விடம் பெயர்த்தெழுதுவோம்.

6-வது கவி.

பூக்கமழோதியர் போதுபோக்கிய
சேக்கையின்பச் செருக்குஞ்சிந்தையார்
ஆக்கியவமிர்தென வம்பொன்வள்ளத்து
வாக்கியபசுநற மாந்தன்மேயினர்.

இக்கவியில் இராமருடைய இனத்தார் பசுநறு என்னும் பதிநீரை பொன் வட்டில்களில் வார்த்து உண்டார்களென்று கண்டிருக்கிறது.

10-வது கவி.

விடனெக்குநெடியநோக்கி னமுதொக்குமின்சொலார்தம்
மடனெக்குமடனுமுண்டே வாணுதலொருத்திகாணத்
தடனெக்குநிழலைப்பொன்செய் தண்ணறுந்தேறல்வள்ளத்
துடனெக்கவுவந்துநீயே யுண்ணுதிதோழியென்றாள்.

இக்கவியில் இராமருடைய இனத்தாளொருத்தி பொற்கிண்ணத்தில் வார்த்திருந்த பதிநீரினுள் தன் சாயலைக்கண்டு, அது தன் தோழியென் றெண்ணி, அச்சாயலைப்பார்த்துத் தோழியே! நீயே இந்தப்பதிநீரை உண்ணு என்றாள் எனச்சொல்லியிருக்கிறது. இராமருடைய இனத் தார் பதிநீரை இவ்வளவு அருமையாயெண்ணியிருப்பதாலும், அவர்கள் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம்.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், சூடாமணிப்படலம்,

6-வது கவி.

அருந்ததியுரைத்தி யழகற்கருகுசென்றுன்
மருந்தனையதேவிநெடு வஞ்சர்சிறைவைப்பில்
பெருந்துயரினேடுமொரு வீடுபெறவில்லா
திருந்தனளெனப்பகரி னென்னடிமையென்னும்.

இக்கவியில் சீதாபிராட்டியார் இராமருக்கு மருந்தனையதேவி என்று கண்டிருக்கிறது. மருந்து என்றால் அமுது (சதுரகராதி). ஆகையால் மருந்தனையதேவியென்றால் அமுதைப்போலருமையான தேவியென்று பொருள். யேனையோரைப் பார்க்கிலும் அமுதகுலத்தவர்களுக்கே அமுது மிகவும் அருமையானதென்று தெரிவிக்கவேண்டியதில்லை. ஆகை யால் சீதை இராமருக்கு அமுதைப்போலருமையானவள் என்று சொல் லியிருப்பதால் இராமர் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம். பிராமணனு க்கு முட்டி எவ்வளவு அருமையோ, செட்டிக்குத்தராசு எவ்வளவு அரு மையோ, வெள்ளாளனுக்குக் கலப்பை எவ்வளவு அருமையோ, அமுத குலத்தவனுக்கு அமுது அவ்வளவு அருமையென்றறிக.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்திரப்படலம்,
49-வது கவி.

பெண்ணினின்னமுதன்னவள் தன்னொடும்பிரியா
வண்ணவெஞ்சிலைக் குரிசிலுமருங்கினிதிருப்ப
அண்ணலாண்டிருந்தா னழகருநறவெனத்தன்
கண்ணுமுள்ளமும் வண்டெனக்களிப்புறக்கண்டான்.

பெண்களுக்குள் இனிய அமுதம்போன்ற சீதையோடும், இராமரைவிட்டு ஒருபோதும் பிரியாத, அழகிய, கொடியவில்லையேந்திய இலக்குமணரோடும், இராமர் அவ்விடத்தில் அழகிய அருமையான அமுதம்போல் வீற்றிருந்தார். அதைச்சுமந்திரன் என்னும் மந்திரி தன் கண்களும் மனமும் அம்மதுவையுண்ணும் வண்டு போல மகிழ்கூரப்பார்த்தானென்று பொருள்.

இக்கவியில் சீதை பெண்களுக்குள் அமுதம் போன்றவள் என்றும், இராமர் புருடர்களுக்குள் அழகிய அருமையான பனையமுதுபோன்றவர் என்றும் கண்டிருக்கிறபடியால், பனையமுதானது இராமருடைய குலத்தவர்களுக்கு மிகவும் அருமையான பானமென்றறியலாம். இவற்றையெல்லாம் ஒருங்கே சேர்த்தாலோசிக்கையில் சூரியகுலத்தில் தோன்றிய அயோத்தியிலரசாண்ட அரசர்கள், தென்னாட்டிலரசாண்ட சூரியகுலத்தரசர்களைப்போலவே அமுதகுலத்தவர்கள் என்று தெளிவாயறியலாம்.

7. இராமர் அமுதகுலத்தவரெனப்பார்த்தோம். இராமருடைய முற்பிதாக்கள் சான்றோர் குலத்தவர்கள் என்று காட்டும்படிக்கான ஆதாரங்களில் சிலவற்றையும் அதே சம்பந்தமாய்க்கூறினோம். இனிமேல் திவாகர நூலாசிரியர் சான்றோர் குலத்தவர்களுக்குப்பூர்வத்தில் வழங்கியதாகக்கூறும்

சான்றோர் மிக்கோர் நல்லவர் மேலவர்
ஆய்ந்தோர் உயர்ந்தோர் ஆரியர் உலகு என
வாய்ந்த ஆன்றோர் அறிவுடையோரே

என்னும் பத்துப்பெயர்களில் இராமருடைய குலத்தவர்களுக்கு வழங்கிய குலவிளக்கப்பெயர்களில் சிலவற்றை வரைவோம்.

கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், பிரமாஸ்திரப்படலம்,
211-வது கவி.

சான்றோர்மாதைத் தக்கவரக்கன்சிறைதட்ட
ஆன்றோர்சொல்லுநல் லறமன்னான்வசமானால்
மூன்றாய்நின்றபேருல கொன்றாய்முடியாவேற்
றோன்றாவோவென் வல்விலின்வீரத்தொழிலம்மா.

இதன் கருத்து.

சான்றோர்குல மாதாகிய என் நாயகி சீதையை இராவணன் எடுத்துக்கொண்டுபோக, சான்றோரால் (ஆன்றோர்) புகழப்படும் தருமதேவதையும்

அந்த இராவணனுக்கு வசப்படுமானால், சுரர், அசுரர், நரர் என்று மூன்று பிரிவினராய்க்கீர்த்திபெற்று விளங்கும் சான்றேர் (உலகு) எல்லாரும் ஒருமிக்க இக்கோதண்டத்தால் அழியாது பிழைப்பார்களோ? என்று பொருள்.

இக்கவியில் அமுதகுலத்தவளாகிய சீதையைச்சான்றேர் மாது என்று தெளிவாய்க்கூறியிருப்பதால் அவள் சான்றுள் என்றும், அதே குலத்திலுதித்த இராமரும் சான்றுன் என்றுமறியலாம்.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், திருவடிதொழுதபடலம்,
58-வது கவி.

உன்பெருந்தேவியென்னு முரிமைக்குமுன்னைப்பெற்ற
மன்பெருமருகியென்னும் வாய்மைக்கும்மிதிலைமன்னன்
தன்பெருந்தனையையென்னுந் தகைமைக்குந்தலைமைசான்றள்
என்பெருந்தெய்வமையா வின்னமுங்கேட்டியென்பான்.

இதன் கருத்து.

உனது பெருமைக்கமைந்த மனைவியென்னும் உரிமைக்கும், உன் பிதாவாகிய தசரதமகாராஜனுடைய மூத்த மருமகள் என்னும் வாய்மைக்கும், மிதிலையரசனாகிய சனகமகாராஜனுடைய சிறந்த புத்திரியென்னும் தகைமைக்கும் முதன்மையான சான்றுளாகிய சீதையே எனது பெரிய தெய்வமாவாள் என்றுர் அனுமார் இராமரைப்பார்த்து.

இக்கவியிலும் சீதை சான்றுள் என்று கூறியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர்நீங்குபடலம்,
138-வது கவி.

ஆன்றன்பகர்வான்பி னுமையவிவ்வையமையல்
தோன்றுநெறிவாழ்துணைத் தம்பியைப்போர்தொலைத்தோ
சான்றேர்புகழுந்தவத் தாதையைவாதைகொண்டோ
ஈன்றுளைவென்றேவினி யிக்கதந்தீர்வதென்றுன்.

இராமர் வனவாசம் செய்யவேண்டுமென்றும், பரதன் ராட்சியபாரஞ் செய்யவேண்டுமென்றும் கைகேசி தசரத சக்ரவர்த்தியிடம் வரம்பெற்று, இராமரை வனஞ் செல்லக்கட்டளையிட்டபோது, இளையபெருமாளாகிய இலக்குமணர் கோபித்தெழுந்து என் கையிலிருக்கும் வில்லானது இன்றைக்குச்செய்யும் தொழிலைக்காண்பாய் என்று இராமரைப்பார்த்துக்கூறினபோது

"சான்றேனுகிய (ஆன்றுன்) இராமர் இலக்குமணரைப்பார்த்து ஐயனே! இப்பூலோகத்தின் மாய்கையையறியாது நன்னெறியிலொழுகுகின்ற துணைவனும் தம்பியுமாகிய பரதனைக்கொன்ற பிற்பாடோ, சான்றேர் புகழுந் தவத்தையுடைய நம் பிதாவாகிய தசரதசக்ரவர்த்தியைக்கொன்றே, நம் தாயாகிய கைகேசியின் உயிரை வாங்கியோ நீகொண்ட இக்கோபம் தணியுமென்று கேட்டார்"

என்று பொருள். இக்கவியில் இராமருக்கு ஆன்ருன் என்னும் சான்ருேர்குலப்பெயரும் அவருடைய பிதாவுக்குச்சான்ருேர் புகழூந் தவத்தாதையென்னும் பெயரும் வழங்கியிருக்கின்றன. தசரதமகாராஜன் சான்ருேர் குலத்தவரானபடியால் தான் அவரைச் சான்ருேர் புகழூந் தாதை என்று கூறியிருக்கிறதென்றறிக.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், கிளைகண்டு நீங்குபடலம்,

137-வது கவி.

ஈன்றவர்முதலிய வெண்ணில்சுற்றமுஞ்
சான்றவர்குழுவொடு தவத்துளோர்களும்
வான்றருசேனையு மற்றுஞ்சுற்றுற
மூன்றுநூல்கிடந்ததோண் முனியும்போயினன்.

இராமலக்குமணர்களும் சீதாபிராட்டியாரும் வனத்துக்கேகின பின்னர் கைகேசியின் குமாரனை பரதாழ்வான் தான் கிரீடாதிபதியாக உடன்படாமல், இராமருக்கே பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்று கருதி, அவரைத்தேடி வனத்துக்குப்புறப்பட்டான். அப்போது அவனுடன் கூடச்சென்றவர்கள் யாரென்ருல்

"கைகேசி கோசலை என்னும் தாய்மார் முதலிய எண்ணிறந்த உறவினரும் மற்றும் சான்றேருடைய கூட்டமும், க்ஷத்திரிய ரிஷிகளும், சேனை தளங்களும், மற்றவர்களும் சூழ்ந்துவர முப்பிரி நூலணிந்த க்ஷத்திரிய ரிஷியாகிய வசிட்டரும் போனுர்" என்று பொருள்.

இக்கவியில் பரதனேடு அவனுடைய சுற்றத்தாரும் மற்றும் சான்ருேரும் போனுர்களென்று சொல்லியிருப்பதாலும், இராமருடைய குலம் சான்ருேர்குலமென்றறியலாம்.

கம்பராமாயணம், உத்தரகாண்டம், சீதை வனம்புகுபடலம்,

27-வது கவி.

விழிபெரும்பசலைபூத்ததுமேனி வெளுத்ததுமெல்லியன்முன்கை
தழுவியசரிகள்சரிந்தனகெற்பந் தரித்ததுசான்றவர்க்கெல்லா
மொழிவனகபோல முலைகள்பால்பாய வவைமுகங்கறுத்தனவாக
வெழுதருஞ்சிதைக்கிவ்வகையாய விலக்கணம்பலவுமுண்டாக.

சீதாதேவியார் கற்பவதியானபோது தோன்றிய அடையாளங்கள் கூறப்பட்டிருக்கும் இக்கவியில் சீதையின் அழகு சான்ருேரெல்லாரும் சிறந்ததெனப்பேசிக்கொள்ளும் ஒப்பற்ற அழகு என்பதாகவும், அத்தன்மைய திருமேனியானது கெற்பங்கொண்டவுடனே வேறுபாடானதென்பதாகவும் கூறியிருக்கிறது. இங்கே சான்ருேர் என்று கூறிய பதமும் சீதையின் குலத்தவர்களையே குறிக்கிறதென்றறிக.

8. மிக்கோர் என்னும் சான்ருேர்குலப்பெயரும் வழங்கியதற்கு மேற்கோள் கூறுவாம்:—

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், கைகேசி சூழ்வினைப்படலம்,
66-வது கவி.

மாதர்கள்கற்பின்மிக்கார் கோசலைமனத்தையொத்தார்
வேதியர்வசிட்டனொத்தார் வேறுளமகளிரெல்லாம்
சீதையையொத்தாரன்னுள் திருவினையொத்தாளவ்வூர்
சாதுகைமாந்தரெல்லாந் தயரதன்றன்னையொத்தார்.

இராமருக்குப்பட்டாபிஷேகமாகப் போகிறதென்னும் செய்தி வெளியானவுடனே அயோத்திமா நகரிலுள்ள பெண்கள் எல்லாம் கற்பினையுடைய சான்றோர்குல (மிக்கார்) மாதாகிய கோசலையென்னும் இராமருடைய தாயைப்போல் களி கூர்ந்தார்கள், அந்தணர்களெல்லாம் க்ஷத்திரிய ரிஷியாகிய வசிட்டனைப்போல் மகிழ்ந்தார்கள், மற்றுள்ள பெண்களெல்லாம் சீதையைப்போல் களி கூர்ந்தார்கள், சீதையானவள் இலக்குமியைப்போல் சிறந்து விளங்கினாள், அந்நகரிலுள்ள சற்குணவான்களாகிய புருடரெல்லாம் தசரத சக்ரவர்த்தியைப்போல் மகிழ்ந்தார்கள் என்று பொருள்.

இக்கவியில் இராமருடைய தாயாகிய கோசலாதேவியை "கற்பின் மிக்கார் கோசலை" என்று கூறியிருக்கிறது. இதற்குக் கற்பினை மிகுதியாகவுடைய கோசலையென்பது மூடார்த்தம். கற்புக்கு மிகுதியும் குறைவுமில்லையென்பதாக முன்னமே விளக்கிக் காட்டினோம். ஆகையால் 'கற்பின் மிக்கார் கோசலை' என்பதற்குக்கற்பினையுடைய மிக்கார் என்னும் சான்றோர்குலக்கோசலாதேவி என்பதே பொருள்.

9. இராமருடைய குலத்துக்கு நல்லவர் என்னும் சான்றோர் குலப்பெயர் வழங்கியதற்கு மேற்கோள் கூறுவாம் :—

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், சூடாமணிப்படலம்,
42-வது கவி.

நல்லோய்நின்னை நலிந்தோரைக்
கொல்லேமெம்முயிர் கொண்டங்கே
எல்லோருஞ்செல வெங்கோனும்
வில்லோடுஞ்செல வேண்டாவோ.

இராவணனுடைய சிறைக்களத்திலிருந்த சீதை அனுமாரைப்பார்த்து, இராமர் என்னுடைய சிறையை மீட்க வரவாபோகிறார், அயோத்திக்குத்திரும்பிப்போவார், ஆகையால் நீ திரும்பிப்போய்ச்சுக்கிரீவமகாராஜனைப்பார்த்து அவர் இராமரோடு அயோத்திக்குச்சென்று,இராமருக்குப் பட்டங்கட்டிவைக்கும்படியாகச்சொல்லு என்று சீதை சொன்னபோது, அனுமார் தேவியாரைப்பார்த்து

"நல்லோய்! (சான்றுளே!) உன்னை வருத்திய இராவணனதியரைக் கொல்லாது, நாங்கள் எங்களுயிரை சுமந்துகொண்டு பின்தொடர, இராமமூர்த்தியும் தம்முடைய வில்லைக்கையிற்கொண்டு அயோத்தி நோக்கிச்சென்றால் எவ்வளவு மகிமையாயிருக்கும்"

என்கிறார். இக்கவியில் நல்லவள் என்னும் பெயர் சீதைக்கு வழங்கியிருக்கிறதென்றறிக.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்திரப்படலம்,
39-வது கவி.

மண்ணினுநல்லள் மலர்மகள் கலைமகள் கலையூர்
பெண்ணினுநல்லள் பெரும்புகழ்ச்சனகியோநல்லள்
கண்ணினுநல்லன் கற்றவர்கற்றிலாதவரும்
உண்ணுநீரினுமுயிரினு மவனையேயுவப்பார்.

இதன் கருத்து.

சீதையானவள் பூதேவியிலும் சிறந்த சான்றாள், இலக்ஷ்மி சரசுவதி துர்க்கை என்னும் மாதரிலும் சிறந்த சான்றாள், பெருங்கீர்த்திபெற்ற சீதையே சான்றாள்; இராமரோவெனில் கண்ணிலும் அருமையான சான்றான், கற்றோருமற்றோரும் தாமுண்ணு நீரிலும் தமதுயிரினும் இராமரையே சிரேஷ்டமாகக்கொண்டு மகிழ்வார்கள் என்று பொருள்.

இக்கவியிலே இராமருக்கு நல்லன் (நல்லவன்) என்னும் சான்றோர் குலப்பெயரும், சீதைக்கு நல்லள் (நல்லவள்) என்னும் சான்றோர்குலப் பெயரும் வழங்கியிருக்கிறதென்றறிக.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர்நீங்குபடலம்,
5-வது கவி.

முறைமையன்றென்பதொன் றுண்டுமும்மையின்
நிறைகுணத்தவ னின்னினும்நல்லனால்
குறைவிலன்னெனக் கூறினள்நால்வர்க்கும்
மறுவிலன்பினில்வேற் றுமைமாற்றினாள்.

இதன் கருத்து.

அந்தணர், சான்றோர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நான்கு குலத்தவரிடத்திலும் வேறுபாடில்லாத அன்புள்ள கோசலாதேவி இராமரைப்பார்த்து மூத்தானிருக்க இளையானுக்கு முடி சூட்டுதல் முறைமையல்லவென்று கூறும் ஒரு வார்த்தையுளதேயல்லாமல், உன் தம்பியாகிய பரதாழ்வான் உன்னிலும் மும்மடங்கு சிறந்த குணசீலன், உன்னிலும் சிறந்த சான்றான் (நல்லன்), நல்லொழுக்கங்களில் குறையில்லாதவன் என்று சொன்னாள் என்று பொருள்.

இக்கவியில் இராமருடைய தம்பியாகிய பரதனுக்கு நல்லன் (நல்லவன்) என்னும் சான்றார்குலப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்திரப்படலம்,
80-வது கவி.

தானமுந்தருமமுந் தகவுந்தன்மைசால்
ஞானமும்நல்லவர்ப் பேணுநன்மையும்
மானவவையுநின் மகற்குவைகலும்
ஈனமில்செல்வம் வந்தியைகவென்னவே.

இதன் கருத்து.

மானவ ஐய, அதாவது, மனு மரபிலுதித்த அரசனுகிய தசரத மகாராஜனே! தானமும் தருமமும் நடுநிலைமையும் உயிர்க்குறுதியான ஞானமும் சான்றேரையுபசரிக்கும் நன்மையும் பழுதற்ற செல்வமும் எந் நாளும் உன் மகனுகிய இராமருக்குப் பொருந்தக்கடவதென ஆசீர்வதித் தார்கள் என்பதாம்.

இக்கவியில் இராமருக்குச் சான்றேரையுபசரிக்கும் நன்மையுண்டா கக்கடவதென இராஜ சபையிலுள்ளவர்கள் ஆசீர்வதித்தார்கள் என்று கூறியிருப்பதினுல், அந்தணர், சான்றேர், வணிகர், வேளாளர் என்ப தாகத்திவாகரம் கூறும் நான்கு குலங்களில் இரண்டாவதாகிய சான் றேர் குலமே இராமருடைய குலமென்றறியலாம்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், கைகேசி சூழ்வினைப்படலம்,
95-வது கவி.

சத்திரம்நிழற்றநிமிர் தானையொடுநாளு
அத்திரம்நிழற்றவரு ளோடவனியாள்வோர்
புத்திரரினிப்பெறுதல் புல்லிதெனநல்லோர்
சித்திரமெனத்தனி திகைத்துருகிநிற்பார்.

இதன் கருத்து.

தவளக்கொடை நிழல் செய்யவும் நெருங்கிய சேனைகளோடு பல வகைப்பட்ட அம்புகள் ஒளி வீசவும் கருணையோடு உலகினை அரசா ளும் சான்றேர் (நல்லோர்) இனிமேல் புத்திரரைப்பெற்றெடுப்பதினுல் பயனென்ன, ஒன்றுமில்லையென்பதாக அறிவு கலங்கி மனமுருகி ஓவி யம்போல் நின்றூர்கள் என்று பொருள்.

இராமமூர்த்தி தேரினில்வரும் மகிமையைக்கண்ணுற்ற சான்றேர் தசரதமகாராஜன் பெற்ற இராமரைப்போல் சிறந்த புத்திரன் நம்மு டைய வயிற்றில் ஜெனிக்கவாபோகிறுன், ஆகையால் இனிமேல் பிறக் கும் பிள்ளைகள் இராமருடைய மகிமைக்குச் சமமாகத்தோன்றமாட் டார்களானதால் அத்தன்மைய பிள்ளைகளைப்பெறுதிருப்பதே மேன்மை யென்பதாக இராமருடைய பொலிவைப்பார்த்து மயங்கி நின்றூர்கள் சான்றேர் என்று கூறியிருப்பதாலும், இக்கவியில் கூறப்பட்ட நல் லோர் என்னும் சான்றேர் இராமருடைய குலத்தவர்களாகிய சான் றேர் என்றறியலாம்.

10. இராமருடைய குலத்தவருக்கு மேலவர் என்னும் சான்றேர் குலப்பெயர் வழங்கியதற்கும் மேற்கோள் கூறுவோம்:—

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்திரப்படலம்,
13-வது கவி.

வெய்யவன்குலமுதல் வேந்தர்மேலவர்
செய்கையினெருமுறை திறம்பலின்றியே
வையம்யானுண்டவாண் டுங்கண்மாட்சியால்
ஐயமிலறுபதி னுயிரம்மரோ.

இதன் கருத்து.

சூரியமகாராஜன் மரபிலுதித்த மனு முதலிய அரசர்களாகியசான்றோரது அரசியல் சிறிதும் மாறுபடாமல் உங்கள் பெருந்தகைமையால் உலகினை யானுண்டவருடம் 60,000 என்பதற்கையமில்லை என்றார் தசரதமகாராஜன்.

இக்கவியில் சூரியமகாராஜன் மரபினருக்கு மேலவர் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயர் வழங்கியிருப்பதால், அதே குலத்திலுதித்த இராமரும் மேலவனாகிய சான்றானென்றறிக.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்தரைசூழ்ச்சிப்படலம்,
64-வது கவி.

வெயின்முறைக்குலக்கதிரவன் முதலியமேலோர்
உயிர்முதற்பொருடிறம்பினு முறைதிறம்பாதோர்
மயின்முறைக்குலத்துரிமையை மனுமுதன்மரபைச்
செயிருறப்புலச்சிந்தையா லென்சொனாய்தீயோய்.

கூனியென்பவள் கைகேசியைப்பார்த்து உன் மகனாகிய பரதாழ்வானுக்குப்பட்டாபிஷேகஞ் செய்யாமல் உன் சக்களத்தியாகிய கௌசலாதேவியின் குமாரனாகிய இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தால், அதன்பின்பு இராமரும் கௌசலாதேவியும் உன்னை மதியார்கள் என்று கூறியபோது கைகேசியவளைப்பார்த்து

" தீயவளாகிய கூனியே! சூரியமகாராஜன் முதலான சூரியகுலத்தரசர்களாகிய சான்றோர் (மேலோர்) உயிர்மோசம் பொருள்மோசம் நேரிட்ட காலங்களில் முதலாய்த்தருமந்தப்பி நடக்கமாட்டார்கள்; அப்படியிருக்க கவரிமானுக்குச்சமானமான மானஸ்தராகிய மனுச்சக்ரவர்த்தியின் மரபினருக்குக் குற்றமான பேச்சைச்சொன்னாய்"

என்பதாகக்கடிந்துகொண்டாள் என்பதாம். இக்கவியிலும் இராமருடைய குலமாகிய சூரியகுலத்தரசர்களுக்கு மேலோர் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

11. உயர்ந்தோர் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயரும் இராமருடைய குலத்தவர்களுக்கு வழங்கியதற்குத் திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர்நீங்குபடலம்,
55-வது கவி.

உணர்வானனையாளுரையா லுயர்ந்தானுரைசால்குமரன்
புணரானிலமேவனமே போவானேயாமென்னா
இணரார்தருதாரரசனிடரா லயர்வான்வினையேன்
துணைவா துணைவாவென்றான் றேன்றல்தோன்றாயென்றான்.

இதன் கருத்து.

(உயர்ந்தான் உரைசால் குமரன்) சான்றோனாகிய தசரதனுடைய புகழ்பெற்ற குமாரனாகிய இராமர் நிலவுலகையாளாது வனவாசஞ்

செய்யப்போகிறான் என்று, பூங்கொத்துகள் நிறைந்த மாலையையணிந்த தசரதன் அக்கௌசலாதேவியின் வார்த்தையாலறிந்து, துன்பத்தாற் சோர்ந்து, தீவினையேனது துணைவனே! துணைவனே! என்று புலம்பி, பெருமையிற் சிறந்த சான்றோனே (தோன்றல்) என் கண் முன் தோன்றுவாயென்று கதறினான் என்று பொருள்.

இக்கவியில் உயர்ந்தான் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயர் தசரத சக்ரவர்த்திக்கு வழங்கியதாகப்பார்க்கிறோம்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர்நீங்குபடலம்,
51-வது கவி.

என்னைக்கண்டும்மேகாவண்ண மிடையூறுடையான்
உன்னைக்கண்டும்மிலனேவென்று னுயர்கோசலையைப்
பின்னைக்கண்டானனையான் பிரியக்கண்டதுயரம்
தன்னைக்கண்டேதவிர்வான் தளர்வாணிலையிற்றளர்வான்.

54-வது கவி.

போவாதொழியானென்றாள் புதல்வன்றன்னைக்கணவன்
சாவாதொழியானென்றென் றுள்ளந்தளர்வுற்றயர்வாள்
காவாயென்றாண்மகனைக் கணவன்புகழுக்கழிவாள்
ஆவாவுயர்கோசலையா மன்னம்மென்னுற்றனளே.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் இராமருடைய தாய்க்கு உயர்கோசலை என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்கு உயர்குலகோசலை, உயர்ந்தோர்குலகோசலை, சான்றோர்குலகோசலை என்று பொருள்.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், சூடாமணிப்படலம்,
75-வது கவி.

ஆகவிம்மொழியா சிலகேட்டறிவுற்றாள்
ஓகைகொண்டுகளிக்கு மனத்தளுயர்ந்தாள்
போகைநன்றிவனென்பது புந்தியின்வைத்தாள்
தோகையுஞ்சிலவாசக மின்னனசொல்வாள்.

இதன் கருத்து.

அறிவுற்றாள் (அறிவுடையோர் குலத்தவள்) ஆகிய சீதையானவள் அனுமார் சொன்ன குற்றமில்லாத இத்தன்மைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்து களிகூருமனமுடையவளாய், உயர்ந்தாள் (உயர்ந்தோர் குலத்தவள்) ஆகிய சீதையானவள் இராமரிடம் அனுமார் செல்வதே நல்லதென்பதாக எண்ணி, மயில்போன்ற அவள் பின்வரும் சில வார்த்தைகளைக்கூறுவாள் என்று பொருள்.

இக்கவியில் சீதையின் குலம் அறிவுடையோர்குலமென்றும் உயர்ந்தோர் குலமென்றும் கூறியிருக்கிறது.

12. இராமருக்கு ஆரியன் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயர் வழங்கியதற்குத்திருஷ்டாந்தம் கூறுவாம்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், தைலமாட்டுப்படலம்,
46-வது கவி.

அரியனிளவலை நோக்கியய்யவிச்
சீரியவல்லன செப்பலென்றபின்
பாரிடைவணங்கினன் பதைக்குநெஞ்சினன்
தேரிடைவித்தகன் சேறல்மேயினான்.

இராமர் இலக்குமணரைப்பார்த்துப் பயனற்ற வார்த்தைகளை என் சொல்லுகிறாய் என்றதன் பின் சுமந்திரன் என்னும் மந்திரி விடை பெற்றுக்கொண்டு தேரேறிப்பட்டணத்துக்கு நேராக நடத்தினானென்று பொருள். இக்கவியில் இராமருக்கு ஆரியன் என்னும் சான்றோர்குலப் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், உருக்காட்டுப்படலம்,
25-வது கவி.

ஐயுறலுளதடை யாளமாரியன்
மெய்யுறவுணர்த்திய வுரையும்வேறுள
கையுறுநெல்லியங் கனியிற்காண்டியால்
நெய்யுறுவிளக்கனாய் நினையல்வேறென்றான்.

சீதாதேவியார் இலங்காபுரியில் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கையில் ஒரு நாள் மிகுந்த மனத்துயரடைந்து தன் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள வேணுமென்கிற எண்ணங்கொண்டவளாய் ஒரு மாதவிச்சோலையை யடைந்த தருணத்தில் அனுமார் தேவியார் முன்தோன்றிச்சொல்லிய கவிகளில் ஒன்று. இக்கவியின் கருத்து :—

நெய்யமைந்த தீபத்தையொத்த அன்னையே ! நீ சந்தேகப்படாதே ; ஆரியனாகிய இராமமூர்த்தி கொடுத்தனுப்பிய அடையாளமென்னிடத்திலிருக்கிறது ; உண்மையாகச்சொல்லியனுப்பிய வார்த்தைகளுமுண்டு; அவற்றின் உண்மையை உள்ளங்கையிலமைந்த நெல்லிக்கனிபோற் காண்பாய்; ஆகையால் வேறே எவ்வித எண்ணமும் கொள்ளாதே என்று பொருள்.

இக்கவியிலும் இராமருக்கு ஆரியன் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், உருக்காட்டுப்படலம்,
95-வது கவி.

அன்பினனிவ்வுரை யுணர்த்தவாரியன்
வன்பொறைநெஞ்சினன் வருத்தமுன்னுவாள்
என்புறவுருகின ளிரங்கியேங்கினள்
துன்பமுமுவகையுஞ் சுமந்தவுள்ளத்தாள்.

சீதாதேவியார் இலங்கையில் நான்குமாதக்காலமாய்ச் சிறையிருக்கும் போது இராமரடைந்த வருத்தத்தையெல்லாம் அனுமார் எடுத்துப்பிராட்டியாருக்குச்சொன்னதின் பின் இக்கவி வருகிறது. இதன் கருத்து:

அன்புள்ளவராகிய அனுமார் இவ்வார்த்தைகளைச் சொன்னவுடனே, ஆரியனும் மிகுந்த பொறுமையுடைய மனத்தவருமாகிய இராமமூர்த்தியின் வருத்தத்தைக்கருதி துன்பமும், அவருக்குத்தன்பேரிலுள்ள கனிவைக்கருதிக்களிப்புமுள்ள மனத்தையுடைய பிராட்டியார், எலும்புகள் மிகவும் நெக்குவிட்டுருகி மனங்கரைந்து வருந்தினாள் என்று பொருள்.

இக்கவியிலும் இராமர் ஆரியன் என்று கண்டிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், திருவடிதொழுதபடலம்,

31-வது கவி.

ஆரியனருந்துயர்க் கடலிலாழ்பவன்
சீரியதன்றுநஞ் செய்கைதீர்வரும்
பூரியர்வெம்பழி பொடித்ததாமெனச்
சூரியன்சிறுவனை நோக்கிச்சொல்லினான்.

இராமரும் வானரக்கொடி வேந்தனாகிய சுக்கிரீவமகாராஜனும் தென்திசைநோக்கிச்சென்ற அனுமாருடைய வரவை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் நடந்த சம்பவத்தைத்தெரியப்படுத்தும் கவி. இதன் கருத்து :—

ஆரியனாகிய இராமமூர்த்தி கொடிய துக்கசாகரத்தில் ஆழ்ந்து, சூரியகுலத்தரசனாகிய சுக்கிரீவனைப் பார்த்து, நம்முடைய செய்கையானது முடிவு பெறாதிருப்பதினால் சிறந்ததல்ல, கீழ்மக்கள் ஓயாமல் கொடிய பழிச்சொல்லைச் சொல்லவும் நமக்கு நேர்ந்தது என்றான் என்று பொருள்.

இக்கவியிலும் இராமருக்கு ஆரியன் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

கூர்மபுராணம், இராமன் வைகுந்தமடைந்தவத்தியாயம்,

38-வது கவி.

கங்கைமாநதியைக்கடந்துவான்மீகி கருதருஞ்சாலையினணித்தாய்ச்
சிங்கவேறனையவிலக்குவனெய்திச் சீதையைவணங்கியீதுரைப்பான்
மங்கைகேளரக்கன்வௌவியநின்னை மனையகமீட்டுவைத்திடலா
லங்கண்மாஞாலம்பழித்ததென்றுணர்ந்தாங் காரியன்றுறந்தனனென்றான்.

41-வது கவி.

மாழைமென்னோக்கிதுயருறுநினது கற்புடைமாட்சியையிந்த
வாழிசூழுலகின்யாவருமுணர வாரியன்றுறந்தனனன்றி
யூழினையாரேயுப்புறங்காண்பா ரென்றுகண்ணூற்றிருந்தொழுகச்
சூழிமால்யானையிளையவன்போகிச் சுமந்திரனிருந்துழியடைந்தான்.

கூர்மபுராணம், இராமனவதரித்தவத்தியாயம்,

16-வது கவி.

சூர்வளிசெறியுங்கானிற் றுணைவினினேகுமேல்லை
யாரியன்றேன்றுங்கானம் யாதுநீயறைதியென்னப்
போர்கெழுசுகேசுவேதன் பொன்னடிக்கமலம்போற்றி
வாரிறவீங்குகொங்கை மங்கையையினிதினின்றான்.

இம்மூன்று கவிகளிலும் இராமருக்கு ஆரியன் என்னும் சான்றோர் குலப்பெயர் வழங்கியிருக்கின்றன.

13. இராமருடைய குலத்தவர்களுக்கு உலகு என்னும் சான்றோர் குலப்பெயரும் வழங்கினதாகப்பார்க்கிறோம்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர்நீங்குபடலம்,

67-வது கவி.

என்றுவொன்றென்றெவ்வா விசைதந்தரசன்னுயிரும்
சென்றுனின்றேடென்னுந் தன்மையெய்தித்தேய்ந்தான்
மென்றோன்மார்பின்முனிவன் வேந்தேயயரேலவனை
இன்றேகாதவண்ணந் தகைவெனுலகோடென்றான்.

இதன் கருத்து.

இத்தன்மையாக ஒன்றேடொன்று ஒவ்வாத சொற்களைக்கூறித்தசரத மகாராஜனும் இன்றைக்கே உயிரிழந்தானென்று கண்டோர் கூறும் தன்மையையடைந்து மெலிந்தான்; மெல்லிய மான்தோல் மார்பிலணிந்த வசிட்டமுனிவர் அரசனைப்பார்த்து அரசனே நீ வருந்தாதே நான் சான்றோரோடு சென்று இராமர் இன்று காட்டுக்குச்செல்லாதபடி தடுப்பேனென்று கூறினர் என்று பொருள்.

அந்தணர், சான்றோர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நால்வகை மரபினரில் இரண்டாவது மரபினராகிய உலகு என்னும் சான்றோரே இராமருடைய மரபினராகையால் வசிட்டர் சான்றோரோடு சென்று இராமர் வனஞ்செல்லாது தடுப்பேனென்று சொல்லுகிறார் என்றறிக.

69-வது கவி.

மறந்தானினைவும்முயிரும் மன்னன்னெனனுமறுகா
இறந்தான்கொல்லோவரசன் னென்னுவிடருற்றழிவாள்
துறந்தாய்மகனேயுலகோ டெமையும்மென்னத்துணையாம்
அறந்தானிதுவோவையா வரசர்க்கரசேயென்றாள்.

இதன் கருத்து.

தசரதமகாராஜன் தனது நினைவையு முயிரையு மறந்தனனென்று சுழன்று, அவ்வரசனிறந்தனனேவென்று துன்பங்கூர்ந்து மனமழியுங் கோசலாதேவியானவள், அப்பா மகனே! சான்றோரோடு எம்மையுங் கைவிட்டாய், இது என்ன துணை, ஐயனே! அரசர்க்கரசனே! இது உனக்குத் தருமமோவென்று புலம்பினாள் என்று பொருள்.

இக்கவியிலும் இராமருடைய குலத்தவர்களுக்குச் சான்றோரென்று பொருள்படும் உலகு என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறதெனப்பார்க்கிறோம்.

70-வது கவி.

மெய்யின்மெய்யேயுலகின் வேந்தர்க்கெல்லாம்வேந்தே
உய்யும்வகைநின்னுயிரை யோம்பாதிங்ஙன்றேம்பில்
வையம்முழுதுந்துயரான் மருகும்முனிவன்னுடனம்
ஐயன்வரினும்வருமா லய்ரேலரசேயென்றாள்.

இதன் கருத்து.

உண்மைச்சொரூபியே! சான்றோர்குல அரசர்களுக்கெல்லாமரசனே! உன்னுயிரைப்பிழைப்பிக்கும் வழிபாராமல் நீ இவ்விடத்தில் வருந்துவாயானால் உலகமுழுதுந் துன்பத்தால் வருந்தும்; வசிட்டமுனிவருடனே நம்முடைய இராமமூர்த்தி வந்தாலும் வருவான், அரசனே! நீ வருந்தாதேயென்று கூறினாள் கௌசலாதேவியென்று பொருள்.

இக்கவியில் தசரதமகாராஜனுக்குச்சான்றோர்குல அரசர்க்கரசன் என்று பொருள்படும் 'உலகின் வேந்தர்க்கேல்லாம் வேந்தன்' என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறதெனப்பார்க்கிறோம்.

52-வது கவி.

மாற்றாள்செயலாமென்றுங் கணவன்வரமீந்துள்ளம்
ஆற்றாதயர்ந்தானென்றும் மறிந்தாளவளுமவனைத்
தேற்றாநின்றாள்மகனைத் திரிவானென்றாளரசன்
தோற்றான்மெய்யென்றுலகந் சொல்லும்பழிக்குஞ்சோர்வாள்.

இதன் கருத்து.

இச்செய்கையானது கைகேசியின் செய்கையென்றும், தன் கணவன் அவளுக்கு வரந்தந்து மனமாற்றாது சோர்ந்தானென்றும் கோசலை அறிந்தவளாய், அக்கௌசலாதேவியும் அரசனைத்தேற்றத் தொடங்கினாள், இராமமூர்த்தி திரும்பி வருவானென்று கூறினாள், அரசன் உண்மையிழந்தானென்று சான்றோர் இகழ்ந்து பேசுவார்களேயென்றெண்ணிச்சோர்ந்தாள் என்பதாம்.

இக்கவியிலும் இராமருடைய குலத்தவர்களுக்கு உலகு என்னும் சான்றோர்குலப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறதென்றறிக.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், உருக்காட்டுப்படலம்,
22-வது கவி.

கண்டனனனுமனுங் கருத்துமெண்ணினன்
கொண்டனன்றுணுக்க மெய்தீண்டக்கூசவான்
அண்டர்நாயகனருதேன்யானெனத்
தொண்டைவாய்மயிலினைத் தொழுதுதோன்றினன்.

இதன் கருத்து.

இராட்சதருடைய சிறைக்களத்தில் சீதாதேவியாரிருக்கக்கண்ட அனுமாரானவர் ஆலோசனை பண்ணிப்பிராட்டியாரைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் இராமரிடம் சேர்ப்பிக்கலாமென்றாலோ பிராட்டியாரின் திருமேனியைப்பரிசிக்க நடுக்கங்கொண்டு, நான் அண்டர்க்கரசனின் தூதுவன் என்று கூறித்தேவியாரை வணங்கி முன்னின்றான் என்று பொருள்.

இக்கவியில் இராமருக்கு அண்டர்நாயகன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அண்டம் என்றால் உலகமென்றும், உலகமென்பதுயர்ந்தோர் என்றும், உயர்ந்தோர் என்றால் சான்றோர் என்றும், ஆகையால் அண்டர் என்றால் சான்றோரைக்குறிக்கிறதென்றும் முன்னமே ஆதாரங்களுடன் விளக்கிக்காட்டினோம். ஆகையால் இராமருக்கு வழங்கிய அண்டர்நாயகன் என்னும் பெயருக்குச்சான்றோர்குல அரசன் என்று பொருள் என்றறிக.

14. இராமருடைய குலத்தவர்களுக்கு ஆன்றோர் என்னும் பெயர் வழங்கியதாகவும் பார்க்கிறோம்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர்நீங்குபடலம்,

138-வது கவி.

ஆன்றான்பகர்வான்பி னுமையவிவ்வையமையல்
தோன்றுநெறிவாழ் துணைத் தம்பியைப்போர்தொலைத்தோ
சான்றோர்புகழுந்தவத் தாதையைவாதைகொண்டோ
ஈன்றாளைவென்றோவினி யிக்கதந்தீர்வதென்றான்.

இக்கவியில் ஆன்றான் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயர் இராமருக்கு வழங்கியிருக்கிறது என்று முன்னமே எடுத்துரைத்தோம்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், கைகேசி சூழ்வினைப்படலம்,

8-வது கவி.

ஆன்றவனவ்வுரைகூற வையமில்லாள்
தோன்றியபேரவலந் துடைத்ததுண்டேல்
சான்றிமையோர்குல மாகமன்னநீயன்
றேன்றவரங்களிரண்டு மீதியென்றாள்.

இதன் கருத்து.

ஆன்றவனாகிய தசரதன் அவ்வாறு உறுதிமொழி சொன்னபோது, கைகேசியவனைப்பார்த்து, சுரர்குலசாட்சியாக நீர் முன்னிரண்டு வரங்கொடுப்பேனென்று வாக்களித்தீரே, அவற்றைக்கொடுமென்று கேட்டாள் என்று பொருள். இக்கவியில் இராமருடைய பிதாவாகிய தசரதமகாராஜனுக்கு ஆன்றவன் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறதென்றறிகிறோம்.

N.B.—சம்பரன் என்னும் அசுரன் சுரர் என்னும் சான்றோர்குல அரசனாகிய தேவேந்திரனுடைய நாடாகிய மகேந்திரகிரிப்பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றிச் சுரர்குலச்சான்றோருக்கு மிகுந்த துன்பம் செய்து வந்தபோது, தேவேந்திரன் தசரதனுடைய உதவியைக் கோர, தசரதன் சம்பரன் மேற் படையெடுத்துச்செல்லுகையில், கைகேசியானவள் சாரதியாயிருந்து தேரை நடத்தினபடியால் தசரதன் அந்தமியள்பேரில் பிரியங்கொண்டு நீ கேட்கும் வரங்களிரண்டு கொடுக்கிறேனென்று வாக்களித்திருந்தபடியால், கூனியானவள் அவற்றைக் கைகேசிக்கு நினைப்பூட்டி, பரதாழ்வான் இராட்சியபாரஞ் செய்யவேண்டுமென்றும் இராமர் பதினான்கு வருடம் வனவாசஞ் செய்யவேண்டுமென்றும் தசரதனிடம் கேட்கும்படியாய்த் தூண்டிவிட்டதின் பேரில் கைகேசியானவள் அவ்வரங்களைக்கேட்டாள் என்பதாம்.

15. இராமருடைய குலத்தவருக்கு அறிவுடையோர் என்னும் பெயரும் வழங்கியதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் மேலே கூறினேம்.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், சூடாமணிப்படலம்,
75-வது கவி.

ஆகவிம்மொழியா சிலகேட்டறிவுற்றாள்
ஓகைகொண்டுகளிக்கு மனத்தளுயர்ந்தாள்
போகைநன்றிவனென்பது புந்தியின்வைத்தாள்
தோகையுஞ்சிலவாசக மின்னனசொல்வாள்.

இக்கவியில் சான்றோர் மாதாகிய சீதாதேவியாருக்கு அறிவுற்றாள், அதாவது, அறிவுடையோர் குலத்தவள் என்னும் பெயர் வழங்கியதென்று முன்னமே எடுத்துரைத்தோம். அதே பிரகாரம் இராமருக்கு வித்தகன் என்னும் சான்றோர்குலப்பெயரும் வழங்கினதாகப்பார்க்கிறோம். வித்தகன் என்னும் பெயருக்கு அறிவுடையோன், சான்றோன் என்று பொருள்.

கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம், திருவடிதொழுத படலம்,
81-வது கவி.

வைத்தபின்றுகிலின்வைத்த மாமணிக்கரசைவாங்கிக்
கைத்தலத்தினிதினீந்தா டாமரைக்கண்களார
வித்தககாண்டியென்று கொடுத்தனன்வேதநன்னூல்
உய்த்துளகாலமெல்லாம் புகழொடுமொக்கநிற்பான்.

இதன் கருத்து.

அனுமாரானவர் சீதாதேவியார் கூறிய செய்திகளையெல்லாம் இராமருக்குத்தெரிவித்துக்கடைசியாகப்பிராட்டியார் இனி ஒரு மாதந்தான் அடியாள் இச்சிறையிருப்பிலிருக்கக்கூடும் அதற்குள் என்னையுடைய இராமமூர்த்திக்கு அடியாளிடத்துக் கிருபையுண்டாகி அடியாள் சிறையை மீட்காவிடில் உயிரை மாய்த்துக்கொள்வேன் என்று தேவரீருடைய திருவடியை நமஸ்கரித்துச்சொன்னாள், அதன் பின்பு

சீதாபிராட்டியார் தம்முடைய ஆடையிற் பொதிந்து வைத்திருந்த தனது சூடாமணியையெடுத்து எனது கைகளில் மகிழ்ச்சியோடே கொடுத்தாள், சான்றோனாகிய (வித்தகன்) இராமமூர்த்தியே அந்தச் சூடாமணியை உம்முடைய தாமரைக்கண்களாரப்பாரும் என்றுகொடுத் தார் அனுமார் ; அந்த அனுமார் யாரென்றால் நல்லோர் என்னும் சான் றோரின்புகழ் கூறும் வேதநூல் நிலைபெற்றிருக்குங்காலமெல்லாம் கீர்த்தி யோடு தானும் கூடநிற்கும் அனுமார் என்று பொருள்.

இக்கவியில் இராமருக்குச் சான்றோர்குலப்பெயர்களிலொன்றாகிய அறிவுடையோன் என்று பொருள்படும் வித்தகன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அத்தோடுகூட நான்குவேதங்களும் சான்றோர் புக ழைக்கூறும் நூல்கள் என்பதாகவும் விளம்பியிருக்கிறது.

வேதநன்னூல் = வேதம் + நல் + நூல்
= வேதமாகிய + நல்லவர் + நூல்
= வேதமாகிய + சான்றோர் + நூல்
= வேதமாகிய சான்றோர் புகழ் கூறும் நூல்

என்று பொருள்படுமென்றறிக. வேதாகம புராண இதிகாசங்களெல் லாம் சான்றோர் புகழையே கூறுகின்றதென்று இந்த அமரர் புராணம் முழுவதும் வாசித்து முடிந்தபின்பு தெளிவாய் விளங்கும்.

16. இராமருடைய குலத்தவர்கள் அமுதகுலத்தவரென்றும் சான்றோர் என்றும் விளக்கிக்காட்டினோம். அவர்கள் அமுதகுலச் சான்றோரானபடியால் அக்குலத்தவருக்குத் தற்காலத்தில் வழங்கும் கிராமணி, நாடான் என்னும் பட்டப்பெயர்கள் வழங்கியிருப்பதை விளக் கிக்காட்டுவோம்.

இராமருடைய முற்பிதாக்களிலொருவராகிய அரிச்சந்திரமகாராஜ னுக்குச்சமஸ்கிரத நூல்களில் கிராமணி என்னும் பட்டப்பெயர் வழங் கியிருக்கிறதாக நாம் முன்னே பார்த்த பிரகாரம், வான்மீகியின் சமஸ் கிரத உத்தரராமாயணம்,

(a) 1-வது ஆசிவாசம், 85-வது பத்தியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் சுலோகத்திலே "சீதையின் சுயவரத்தில் வில்லையொடித்து திரு மணஞ்செய்தவர் இரதக்கிராமணி என்னும் இராமர்" என்பதாகவும்,

(b) 3-வது ஆசிவாசம், 212-வது பத்தியத்தில் "இராவணனுடைய வேவு காரர்கள் நரக்கிராமணி என்னும் இராமர் சேதுபந்தனஞ் செய்கிற தைக்கண்டு இராவணனுக்கறிவித்தார்கள்" என்றும்,

(c) 5-வது ஆசிவாசம், 66-வது பத்தியத்தில் அகத்தியமுனி இராமரைப் பார்த்து "உம்முடைய வல்லமையை என்னவென்றுரைப்பேன், பலாஷ்டிகம் பொருந்திய இராவணனைச்சங்கரித்த 'காகுஸ்தான் வயக்கிராமணி என்னும் இராமா" என்றழைத்தாரென்றும்,

(d) 6-வது ஆசிவாசம், 32-வது வசனத்தில் "தாணிதலக்கிராமணியாகிய இராமர் சீதையோடு சில விஷயம் பேசினார்" என்றும்

கூறியிருப்பதால், அமுதகுலச்சான்றோனாகிய இராமருக்குக்கிராமணி என்னும் சான்றோர்குலப்பட்டப்பெயரும் வழங்கியதாக அறிகிறோம்.

17. நாடான், நாடன் என்னும் சான்றோர்குலப்பட்டப்பெயர்களும் இராமருடைய குலத்தவர்களுக்கு வழங்கியிருக்கின்றன. சான்றோர் குலத்தவர்களுக்குள்ளே கீர்த்திபெற்றவர்களையும் கன்னியமாக எண்ணப்படுகிறவர்களையும் பெயர் சொல்லுகிற வழக்கம் தற்காலத்திலுமில்லை. திருஷ்டாந்தமாக

மதுரையில்	...	...	மதப்புலி என்றும்
அருப்புக்கோட்டையில்		...	சத்துருசங்காரவேலு என்றும்
பாலையம்பட்டியில் ...		...	அன்னதானம் என்றும்
கரிசக்குளத்தில்	...	...	சித்திரபுத்திரன் என்றும்
தூத்துக்குடியில்	...	...	ஞானதிரவியம் என்றும்

பெயர் பெற்ற சான்றோர் அதிக கீர்த்திபெற்ற பிரபுக்களாக இருப்பார்களாகில், அவர்களுக்கடிமைகளாயிருப்பவர்கள், தங்கள் எஜமான்களைக் குறித்துப்பேசுந்தருணத்தில்

மதப்புலி நாடார்
சத்துருசங்காரவேலு நாடார்
அன்னதான நாடார்
சித்திரபுத்திர நாடார்
ஞானதிரவிய நாடார்

என்று பெயர் சொல்லத்துணியாமல், தங்கள் எஜமான்களாகிய

மதுரை நாடார்
அருப்புக்கோட்டை நாடார்
பாலையம்பட்டி நாடார்
கரிசக்குளத்து நாடார்
தூத்துக்குடி நாடார்

என்பதாகத்தங்கள் எஜமான்களுடைய ஊர்ப்பெயர்களோடு சான்றோர் குலப் பட்டப்பெயரையும் சேர்த்துச் சொல்லுகிறதே வழக்கம். இடப்பெயர்களுடன் சாதிப்பட்டப்பெயர்களைச் சேர்த்துச் சொல்வது கன்னியமாகவும், இயற்பெயர்களுடன் சாதிப்பட்டப்பெயர்களைச்சேர்த்துச்சொல்வது கன்னியக்குறைவாகவும் எண்ணப்பட்டு வருகிறதைப் பார்க்கிறோம். பெண்கொடுத்த மாமனும் மாமியும் தங்கள் மருமக்களைக்குறித்துப்பேசும்போது

குட்டத்து நாடார்
ஏழாயிரம் பண்ணை நாடார்
காயாம்புளி நாடார்

என்பதாகத்தங்கள் மருமக்களுடைய ஊர்ப்பெயர்களுடன் குலப்பெயரைச்சேர்த்துச் சொல்லுகிறார்களேயன்றி, தங்கள் மருமக்களுடைய இயற்பெயருடன் குலப்பெயர் சேர்த்துச்சொல்லுகிறதில்லை. அத்தன்மையாகவே டாக்டர் மக்ளீன் துரையும் திராவிட சாதிகள் வழக்கங்களை எடுத்துக்கூறுமிடத்தில் அவர்கள் தங்கள் அரசர்களுடைய இயற்பெயர் சொல்லுகிறதில்லை குலப்பெயரே சொல்லுகிறதவர்கள் வழக்கம் என்கிறார்.

"It is the Dravidian custom to call rulers by their title and not by any personal name" (Page 120, Vol: I of the Manual of Administration of the Madras Presidency 1886).

இத்தன்மையாக இராமருடைய குலத்தவர்களுக்கு நாடன், நாடான் என்னும் குலவிளக்கப் பட்டப்பெயர்கள் வழங்கியதற்கு மேற்கோள் கூறுவாம்.

கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், தாடகைவதைப்படலம்,
68-வது கவி.

கங்கைதிம்புன லுடன்கருத்தையும்
மங்கைத்தீயனை யாளுமனக்கொளா
செங்கைச்சூலவெந் தீயினைத்தீயதன்
வெங்கட்டீயொடு மேற்செலவீசினாள்.

இராமருடைய மனக்கருத்தையறிந்து தாடகை என்னும் இராக்ஷசி அவர் மீது தன்னுடைய சூலாயுதத்தை ஏவினாள் என்று கூறிய இக்கவியில் இராமருக்குக்

கங்கைதிம்புனல்நாடன்

என்பதாக இடப்பெயரோடு சான்றோர்குலப் பட்டப்பெயரும் வழங்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம், சூர்ப்பநகைப்படலம்,
121-வது கவி.

எற்றவளைவரிசிலையோ னியம்பாமுனிகலரக்கி
சேற்றவளைதன்கணவ னருகிருப்பசினந்திருகி
சூற்றவளைநீருழக்குந் துறைகெழுநீர்வளநாடா
மாற்றவளைக்கண்டாக்கா லழலாதோமனமென்றாள்.

இக்கவியில் இராவணனுடைய சகோதரியாகிய சூர்ப்பநகையானவள் இராமனைப்பார்த்து நீர்வளம் பொருந்திய தேசத்தையுடைய நாடானே என்று பொருள்படும்

நீர்வள்நாடா

என்று கூறுகிறாள் எனப்பார்க்கிறோம்.

கூர்மபுராணம், இராவண வதையத்தியாயம்,
18-வது கவி.

அழல்வெம்பகுவாய்த்திற லக்கினிகேதுவோங்கு
மெழுவொன்றுதிண்டோள் வலிரச்சிழிகேதுவொன்னார்
தொழுமெச்சகோபனவி ராழிச்சுதக்கனென்னுங்
கழிவெஞ்சினத்தாருயி ருண்டனன்கங்கைநாடன்.

இக்கவியில் இராமருக்குக் கங்கைநாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. இதற்கு இரண்டு தாற்பரியம் கூறலாம்.

1. கங்கை என்னும் நதியையுடைய நாடான்.

2. கங்கையென்பது பனையின் சிறப்புப் பெயரென்ன முன்னே விளக்கிக்காட்டினோம். ஆகையால் கங்கை நாடன் என்னும் பெயருக்கு அமுதகுலநாடான் என்றும் பொருள்.

இவ்விரண்டு தாற்பரியங்களும் இராமருக்குப் பொருந்தியவைகளே.

இராமரின் முன்னோர்களாகிய அயோத்தியிலரசாண்ட சூரியகுல மன்னர்களுக்கும் இராமரைப்போலவே சான்றோர்குலப் பட்டப்பெயர்கள் வழங்கி வந்திருக்கிறது. அதற்கு மேற்கோள் வருமாறு:—

கூர்மபுராணம், சூரியன் மரபுரைத்தவத்தியாயம்,

23-வது கவி.

வேய்த்தலைதொடுத்ததேனிறாலுடைந்து வீழ்தருபசுநறவளர்த்த
காய்த்துணர்ப்பசியகறிக்கொடிவிசும்பிற் கற்பகக்கோட்டினிற்படருஞ்
சேய்த்து மீதுபர்ந்தவளமலைநாடன் றிறற்புருகுச்சனன்மைந்தன்
பேய்க்கணஞ்சூழுநெட்டிலைச்சுடர்வேற் றிரிசதேச்சென்றிடும்பெரியோன்.

இக்கவியில் மாந்தாதா சக்ரவர்த்தியின் குமாரனாகிய புருகுச்சனை 'வளமலை நாடன்' அதாவது, அழகிய மலைநாடான் என்று கூறியிருக்கிறது.

35-வது கவி.

கருங்கொடிக்கவலைக்கிழங்ககழ்பரப்பிற் கானவர்களிறுகோட்படுக்கும்
விரிந்தபல்வளங்கூர்கானகநாட னுரோகிதாச்சுவனருள்விடலை
திருந்தலர்மடவார்பவளவாய்ச்செம்மை சேல்விழிக்கீய்ந்துகட்கருமை
பொருந்துநண்டுகிலுக்களித்திடச்சிரிக்கும் புலவுவேலுரோகிதனென்பார்.

இக்கவியில் அரிச்சந்திரமகாராஜனின் குமாரனாகிய லோகிதாசனைக் கானகநாடன் அதாவது காட்டுநாடானென்று கூறியிருக்கிறது.

37-வது கவி.

உடைபடுகபோலமதசலக்கலுழி யுவட்டெடுத்தொழுகுமால்யானை (ன்
பிடியெனமதந்நீர்த்தோடவான்விதிர்க்கு முரோகிதன்பெற்றவேல்மைந்த
நடவரைக்குமிழிறுவரைத்தூங்குந் தண்ணறப்பஃறலையிறலின்
விடுகதிர்த்திங்கட்கோடுகீண் டுழக்கும்வியன்மலைநாடன்வேற்றுந்தன்.

இக்கவியில் லோகிதாசனுடைய பௌத்திரனும் லோகிதனுடைய புத்திரனுமான துந்துவை வியன்மலை நாடன் என்று கூறியிருக்கிறது; அதற்குப்பெருமையிற் சிறந்த மலை நாடான் என்று பொருள்

41-வது கவி.

கொழுமுகந்தாக்கவயிறுநெக்குடைந்து குழைகருஞ்சேற்றகமுழக்கிக்
கழனியிற்குடவாய்ச்சங்கமுத்துயிர்க்குங் கங்கைநீநாடன்வில்வாகு
விழைவுறுமைந்தன்டவரேனும் பெண்மையையவாவமேக்குபர்வுற்
றழகுவீற்றிருந்துநாடொறுஞ்சிறக்கு மம்பொன்வெற்பனையதோட்சகரன்

இக்கவியில் சகரனுடைய பிதாவாகிய வாகுமகாராஜனைக்கங்கைநீர்நாடன் என்று கூறியிருக்கிறது. அதற்கு இரண்டு தாற்பரியம் கூறலாம்.

1. கங்காஜலத்தையுடையவனுகிய நாடான் என்றும்,
2. கங்கையென்றால் பனையின் காரணப்பெயர் என நாம் முன் விளக்கிக்காட்டினபடி, கங்கைநீர் நாடன் என்றால், பதிநீர் நாடான், அமுதகுல நாடான்

என்றும் பொருளென்றறிக.

45-வது கவி.

வண்சிறைச்சுரும்பர்பேட்டளியோடு மருவியகாமவெம்மயக்கிற்
கண்படைபொருந்துமாலைதாழ்புயத்துப் பகீரதன்காதனன்மைந்தன் (க்குந்
விண்டொடர்ந்தோங்குமாலைவெள்ளருவிக் குன்றினில்வருடைபாய்ந்துழ
தண்புனலுடுத்தகானகநாடன் ரூமவேற்குலுதனென்றுரைப்போன்.

இக்கவியில் பகீரதச்சக்ரவர்த்தியின் குமாரனுகிய குலுதனைக்கானக நாடன் என்கிறார். அதற்குக்காட்டு நாடான் என்று பொருள்.

இராமருடைய பிதாவாகிய தசரதமகாராஜனுக்கும் நாடன், நாடான் என்னும் குலவிளக்கப்பட்டப்பெயர்கள் வழங்கியதற்குத்திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், கோலங்காண்படலம்,

41-வது கவி.

வாளையுகளக்கயல்கள் வாவுமதின்மேதி
மூளைமுதுகைக்கிழிய மூரியவரால்மீன்
பாளைவிரியக்குதிகொள் பண்ணைவளநாடா
நாளையெனவுற்றபக னற்றவனுரைத்தான்.

இக்கவியில் வசிட்டமாமுனிவர் தசரதமகாராஜனைப்பார்த்துப் பண்ணைவளநாடா என்று விளிக்கிறார். அதற்கு வயல்கள் நிறைந்த அழகிய நாடானே என்று பொருள்.

கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், எதிர்கோட்படலம்,

5-வது கவி.

கங்கைநீர்நாடன்சேனை மற்றுளகடல்களெல்லாஞ்
சங்கினமார்ப்பவந்து சார்வனபோலச்சாரப்
பங்கயத்தணங்கைத்தந்த பாற்கடலெதிர்வதேபோல்
மங்கையைப்பயந்தமன்னன் வளநகர்வந்ததன்றே.

இக்கவியில் தசரதமகாராஜனுக்குக் கங்கைநீர்நாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்கு

1. கங்காஜலத்தையுடையவனுகிய நாடான் என்றும்
2. பதிநீர் நாடான், அமுதகுல நாடான் என்றும்

பொருள் கூறலாமென முன்னே விவரித்துக்காட்டினோம்.

இராமருக்கும் அவருடைய முன்ேனார்களுக்கும் வழங்கிய நாடன் என்னும் சான்ருர்குலப்பட்டப்பெயரானது அவருடைய பின் சந்ததியாருக்கும் வழங்கி வந்திருக்கிறது.

கூர்மபுராணம், இராமன் வைகுந்தமடைந்தவத்தியாயம்,

175-வது கவி.

மழைகுன்ருதிராவகடுளைந்து வாய்விட்டலறப்பிடியென்ன
முழையூடுறங்கும்வாலுளைகள் சிலைக்குமூரிமலைநாடன்
றழையுஞ்சீர்த்தியதிதிபருண் மைந்தனென்ஞர்தசைவீக்கிப்
பொழியுங்குருதிவாய்மடுக்கும் போர்வேல்நிடதன்புலிபோல்வான்.

இக்கவியில் இராமருடைய பௌத்திரனும் குசனுடைய குமாரனுமாகிய அதிதிமகாராஜனை மூரிமலை நாடன் என்று விளம்பியிருக்கிறது. அதற்கு

பெருமைவாய்ந்த மலைப்பிரதேசத்தையுடைய நாடான்

என்று பொருள்.

179-வது கவி.

நெட்டிலைக்கரும்புஞ்சாலியுந்துவைத்து நெறிமருப்பெருமைமேய்ந்துறங்கும்
மட்டுவார்கழனிவிளிம்புடுத்தோங்கு வளங்கெழுமருதநீர்நாடன்
கட்டழகுடையவிவன்மகன்றேவா நீகன்மற்றவன்மகன்களத்தி
லொட்டலர்நெய்த்தோர்மடுவெனநிறைக்கு மொளிறுவேற்பீனகுவாமால்.

இக்கவியில் குசன் குமாரனுகிய அதிதியின் மரபில் தோன்றிய கேமதன்னுவாவென்னுமரசனை மருதநீர்நாடன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு

வயலில் நீர் நிறைந்த பிரதேசத்தையுடைய நாடான்

என்று பொருள்.

180-வது கவி.

குண்டலந்திளைக்குங்குழைமுகமுளரிக் கொடிச்சியர்கிளிகடிந்தோச்சும்
பண்டருகிளவிகேட்டுவானவர்கள் கின்னரர்பாட்டினைவெறுக்குந்
தண்டலில்வளங்கூர்செழுமலைநாடன் பீனகுவளித்தருடனையன்
மண்டலவேந்தர்மணிமுடியுரிஞ்சி வழன்றதாட்சகச்சுவாவென்பார்.

இக்கவியில் கேமதன்னுவாவின் பௌத்திரனும் தேவாநீகனுடைய குமாரனுமாகிய பீனகுவென்னும் அரசனைச் செழுமலைநாடன் என்று கூறியிருக்கிறது. அதற்கு

அழகிய மலைப்பிரதேசத்தையுடைய நாடான்

என்று பொருள்.

184-வது கவி.

திரிமருப்பிரலையேறழுத்தாக்கித் தின்றிடுஞ்சிறுபுலிவெருவக்
கரிமருப்பினையும்பறித்துவெம்மடங்க லுண்டிடுங்கானகநாட
னுருகெழுசீற்றம்பானுசித்திரனென் றுரைத்திடுமன்னவன்மைந்தன் (தான்.
பருதிவேற்றடக்கைச்சுநாயுவென்றேத்தும் பார்புகழ்மன்னனென்றுரைத்

இக்கவியில் அதே மரபில் தோன்றிய பானுசித்திரனைக்கானகநாடன் என்கிறார். அதற்குக்

காட்டையுடைய நாடான்

என்று பொருள். ஆகையால் இராமருடைய குலத்தவர்கள்

(a) அமுதகுலத்தவர்கள்
(b) சான்றோர் குலத்தவர்கள்
(c) கிராமணிகள்
(d) நாடாக்கள்

என்று ஐயமற விளங்கும்.

——(:o:)——

XVII-வது அத்தியாயம்

கிருட்டிணன் குலவிளக்கம்.

1. கிருட்டிணன், கண்ணன், வாசுதேவன் என்னும் பெயர்களின் தாற்பரியம். 2. துரியோதனாதிகள், பஞ்சபாண்டவர்கள். 3. கிருட்டிணன் குலமும் பாண்டியர்கள் குலமும் ஒன்றே. 4. சந்திரன் அமுதகுலத்தவன். 5. புதன் அமுதகுலச்சான்றான். 6. கிருட்டிணன் யாதவன். 7. வெற்றியோர் பனம்பழம். 8. கிருட்டிணன் அமரர்கோமான். 9. மாதவன். 10. மாலோன். 11. முகுந்தன். 12. பனைக்கொடியோன். 13. சான்றான். 14. மிக்கோன். 15. உயர்ந்தோன். 16. ஆரியன். 17. உலகு, அண்டர்

பிரான். 18. அறிவுடையோன், வித்தகன். 19. கிருட்டிணன் கிராமணிகள் என்னும் நாடாக்கள் குலத்தவர். 20. தேவகிரி யாதவர். 21. உடையார் என்னும் மைசூர ரசர்.

கிருட்டிணன் சந்திர வம்சத்திலுதித்த அரசன். இவருடைய பிதாவாகியவசுதேவனும் அன்னையாகிய தேவகியும் சந்திரவம்சத்தில் தோன்றியவர்கள் என்று காட்டும் குலவரிசை அட்டவணையை 74-வது பக்கத்தில் கூறியிருக்கிறோம். இவருடைய இயற்பெயர் கண்ணன், அதாவது, கண்ணைப்போலருமையானவன் அல்லது யாவருக்கும் கண்ணைப்போலுதவுகிறவன் என்று பொருள். மிகவும் கறுத்த மேனியையுடையவரானபடியாலிவருக்குக் கிருட்டிணன் என்னும் காரணப்பெயருண்டாயிற்று, கிருட்டிணம்-கறுப்பு. வசுதேவனுடைய குமாரனானபடியால் இவரை வாசுதேவன் என்று கூறுவது தத்திதாந்த நாமபதம். இவருடைய தாயாகிய தேவகியின் சிற்றப்பனாகிய உக்கிரசேனனின் குமாரனாகிய கஞ்சன் வசுதேவனையும் தேவகியையும் சிறையில் வைத்திருந்த காலத்தில் கிருட்டிணன் பிறந்து கஞ்சனால் கொல்லப்படாதபடி, இரவிலே இரகசியமாக திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள நந்திகோபன் வீட்டுக்குக் கொண்டு போகப்பட்டு, அவன் மனைவியாகிய அசோதையிடம் இளம்பிராயமெல்லாம் வளர்ந்தார். அக்காலத்தில் அந்த ஆயர்பாடியிலுள்ளவர்கள் இந்த இராஜகுமாரனுடைய பெயர்சொல்லியழைக்கக்கூடாதவர்களானதால், அவரை அரசகுமாரன் என்று பொருள்படும் கோபாலன் என்னும் பெயராலே அழைத்து வந்தார்கள், கோ-அரசன், பாலன்-புத்திரன். மகாபாரத வீரர்களாகிய பஞ்சபாண்டவர்கள் இவருக்கு முறைக்கு மைத்துனர்; அவர்களுடைய தாயாகிய குந்திதேவி இவருக்கு மாமி. அத்தோடுகூட கிருட்டிணனுடைய சகோதரியாகிய சுபத்திரையை குந்திதேவியின் குமாரர்களிலொருவனாகிய அருச்சுனன் மணம் புரிந்ததாலும் பஞ்சபாண்டவர்கள் இவருக்கு மைத்துனராகிறார்கள். இவர் முதலில் யமுனையாற்றங்கரையிலுள்ள வடமதுரை என்னும் பட்டணத்துக்கரசனாயிருந்தார். அப்பட்டணத்தைக் கஞ்சனுடைய மாமனாகிய சராசந்தன் பிடித்துக்கொண்டபடியால், அதன்பின்பு குஜரத் நாட்டிலுள்ள துவாரகை நகருக்கு அரசரானார்.

2. கிருட்டிணமூர்த்தியின் மைத்துனராகிய பஞ்சபாண்டவர்களும் அவர்கள் தாயாதிகளாகிய துரியோதனாதிகளும் அதே சந்திர குலத்தில் தோன்றினவர்கள். சந்திரகுலத்தரசனாகிய யயாதியின் குமாரரில் யாதுமகாராஜன் மரபில் கிருட்டிணமூர்த்தியின் பெற்றோரும் பஞ்சபாண்டவர்கள் தாயாகிய குந்திதேவியும் பிறந்தார்கள். யயாதியின் வேறோர் குமாரனாகிய புருவின் வம்சத்தில் சந்தனமகாராஜன் தோன்றினான். சந்தனமகாராஜனுடைய மனைவியாகிய பகீரதியம்மனிடம் பனைக்கொடியோன் (தாலத்துவசன்) என்னும் பெயர்கொண்ட வீடுமன் பிறந்தார். வீடுமன் பிறந்த பின்பு சந்தனமகாராஜன் க்ஷத்திரிய ரிஷியாகிய பராசரமுனிவரின் மனைவியும் வியாசருடைய தாயுமா

கிய சத்தியவதியை மணம்புரிய அவளிடம் விசித்திரவீரியன் பிறந்தான். விசித்திரவீரியன் காசிராஜாவின் புத்திரிகளாகிய அம்பிகை, அம்பாலிகை என்னும் இருவரையும் கலியாணம் செய்து குழந்தையில்லாமல் இறந்தபடியால், அவனுடைய தாயின் மூத்தமகனாகிய வேதவியாசர் தன் தம்பியினுடைய மனைவிகளிடம் சந்தானவிருத்தியுண்டுபண்ணும்படி அவர்களைச்சேர, அம்பிகை வயிற்றில் திருதராட்டிரனும், அம்பாலிகை வயிற்றில் பாண்டுவும் பிறந்தார்கள். திருதராட்டிரன் காந்தாரதேசத்தரசனாகிய சுபலனுடைய மகள் காந்தாரியை மணம்புரிய அவள் வயிற்றில் துரியோதனன், துச்சாசனன், விகன்னன் முதலான 100 பிள்ளைகளும் துச்சளையென்னுமொரு பெண்ணும் பிறந்தார்கள். இவர்களுக்குத்தான் துரியோதனாதிகள் என்றும், கௌரவர்கள் என்றும் பெயர்.

பாண்டுவின் மூத்தமனைவி கிருட்டிணமூர்த்தியின் பிதாவாகிய வசுதேவருக்கு உடன்பிறந்தவள், சூரராஜனுடைய மகள், அவளுக்குப் பிருதையென்று பெயர். அவளைச்சிறு பிராயத்திலேயே குந்தி போசதேசத்தரசனாகிய குந்திராஜனுக்குச்சூரன் தத்துப்பிள்ளையாகக்கொடுத்திருந்தான். ஆகையால் அவளுக்குக்குந்திதேவியென்று பெயருண்டாயிற்று. குந்திதேவி கன்னிகையாயிருக்கும் காலத்திலே கன்னன் பிறந்தான். அவன் பிற்காலத்தில் அங்கதேசத்தரசனானான். பாண்டுவைக் கலியாணம் செய்தபின்பு குந்திக்கு மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள் :-- 1. தருமராஜன் 2. வீமன் 3. விசயன் என்னும் அருச்சுனன். பாண்டுவின் இரண்டாவது மனைவியாகிய மத்திரைதேவியிடம் நகுலனும் சகாதேவனும் பிறந்தார்கள். இந்த ஐவருக்கும் பஞ்சபாண்டவர்கள் என்று பெயர்.

3. சந்திரகுலத்தவராகிய கிருட்டிணமூர்த்தியின் குலமென்னவென்று பார்ப்போம்.

தென்னாட்டிலரசாண்ட சந்திரகுலத்தரசர்களாகிய பாண்டியர்கள் அமுதகுலத்தவர்களென விளக்கிக்காட்டினோம். தென்னாட்டிலுள்ள சந்திரவங்கிசமும் வடநாட்டிலரசாண்ட சந்திரவங்கிசமும் ஒன்றுதான். ஆரியர்கள் தென்னாட்டிலிருந்துவடநாட்டில் பரவினவர்களானபடியால், வடநாட்டிலுள்ள சந்திரகுலத்தரசர்களின் முற்பிதாக்கள் தென்னாட்டிலிருந்தவர்கள். வடநாடு, தென்னாடு என்னும் இருபிரிவிலுமுள்ள சந்திரகுலத்தரசர்கள் ஒரே மரபினரானபடியால் தான், கிருட்டிணனுடைய தங்கையாகிய சுபத்திரையை மணம்புரிந்த அருச்சுனன் தென்னாட்டில் வனவாசஞ் செய்தகாலத்தில் சித்திரவாகனபாண்டியன் குமாரத்தியாகிய சித்திராங்கதையை மணம்புரிந்து 3-வது பாண்டிநாட்டிலிருந்து திரும்பினான் என்று மகாபாரதம், அருச்சுனன் வனவாச பருவத்தில் கண்டிருக்கிறது. கூர்மபுராணம், கன்னன் மணம்புணர்ந்த அத்தியாயத்திலும் இக்கலியாணத்தைப்பற்றிச்சொல்லியிருக்கிறது.

129-வது கவி.

கங்கைநீராடுமேல்வையுலூபியைக் கண்ணினோக்கி
யங்கலுழ்மேனிச்செவ்வா யணிமுலைப்போகமாந்திச்
சிங்கவேறனையவெற்றி மைந்தனைச்சிறப்பினீன்று
தங்குபாதலத்தினின்றுந் தமிழ்தெரிமதுரைசார்ந்தான்.

130-வது கவி.

சித்திராங்களையைக்காணாச் சித்திரப்படத்திற்நோட்டி
மத்தரில்விசயனெஞ்ச மருளலும்வழுதிகேட்டு
முத்தவெண்முறுவற்கொம்பை முழங்கெரிசான்றதாக
வித்தகச்சிலைவல்லாற்கு வியப்பொடுமளித்தானன்றே.

இவ்வாறு வடநாட்டிலுள்ள சந்திரகுலத்தரசனாகிய பாண்டுவின் குமாரனான அருச்சுனன் தென்னாட்டிலுள்ள சந்திரகுலத்தரசனாகிய சித்திரவாகனபாண்டியன் மகளாகிய சித்திராங்கதையை மணம் புரிந்தான் என்று மகாபாரதமும் கூர்மபுராணமும் கூறுகிறபடியால் வடநாட்டிலுள்ள சந்திரகுலமும் தென்னாட்டிலுள்ள சந்திரகுலமும் ஒன்றுதான் என்றும், தென்னாட்டிலுள்ள சந்திரகுலத்தரசர்கள் அமுதகுலமாகிய சான்றார் குலத்தவர்களானபடியால், வடநாட்டிலிருந்த சந்திரகுலத்தரசர்களும் அதே மரபினர் தாமென்றுமறியலாம். ஆகையால் கிருட்டிணமூர்த்தி சந்திரகுலத்தரசனானபடியால் அவரும் அமுதகுலத்தவரென்றறிக.

4. சந்திரவம்சத்து முதலரசனாகிய சந்திரமகாராஜனுக்கு நூல்களில் வழங்கிய பெயர்களில் சிலவற்றை உற்றாராய்ந்து பார்க்கில், அப்பெயர்களே அவர் குலத்தை நன்றாய் விளக்கிக்காட்டும். சூரியமகாராஜனுக்கு பானு, அருக்கன் என்னும் அமுத சம்பந்தமான பெயர்களிருக்கின்றவண்ணம், சந்திரமகாராஜனுக்கும் சோமன், மதி, ஆலோன் என்னும் பெயர்கள் வழங்கி வந்திருக்கின்றன (சதுரகராதியைப்பார்க்க). இப்பெயர்களிலொவ்வொன்றும் குலவிளக்கப்பெயரே. சோமன் என்னும் பெயருக்கு அமுதகுலத்தவன் என்று பொருள் என்பதாகச்சிவபெருமானுக்கு வழங்கிய சோமநாதன், சோமசுந்தரன் என்னும் பெயர்களுக்குக் கூறிய விபரத்தாலறியலாம் (241, 242-வது பக்கம் பார்க்க). மதி என்னும் பெயருக்கும் அமுதகுலத்தவன் (மது+இ) என்பதோர் பொருள் என்பதாகப் பாண்டியர்கள் குலத்துக்கு வழங்கிய மதிக்குலம் என்னும் பெயரை விளக்கிக்கூறியிருக்கிற விபரத்தால் அறியலாம் (357-வது பக்கம் பார்க்க). ஆலோன் என்னும் பெயரும் மேற்கண்ட இருபெயர்களுடன் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழிதான்; அதற்கும் அமுதகுலத்தவன் என்றே பொருள், ஆலி-பனையமுது. ஆகையால் சந்திரமகாராஜனுக்கு வழங்கிய சோமன், மதி, ஆலோன் என்னும் பெயர்களானவை அவருடைய சகோதரனாகிய சூரியமகாராஜனைப்போல சந்திரமகாராஜனும் அமுதகுலத்தவர் தாமென்பதாக விளக்கிக்காட்டும் பெயர்களாக இருக்கின்றன.

5. சந்திரமகாராஜனுடைய குமாரனுகிய புதன்மகாராஜனுக்கு வழங்கிய பெயர்களாலும் சந்திரகுலத்தரசர்கள் மரபு தெளிவுற விளங்கும். திவாகரத்திலும் நிகண்டிலும் புதனுக்குக்கூறிய பெயர்களாவன:

புதன் பெயர்.

"அருணன் றூதுவன் அனுவழி மேதை
மதிமகன் பாகன் மாலவன் கணக்கன்
புந்தி புலவன் பண்டிதன் சௌமியன்
சிந்தை கரியோன் அறிவன் புதனென
வசந்த நாமம் மற்றவர்க்காகும்."

(திவாகரம்)

"வந்ததூதுவனே மாலே மதிமகன் அறிஞன் பாகன்"

(நிகண்டு).

இப்பெயர்களின் யதார்த்த தாற்பரியமென்னவென்று பார்ப்போம்.

(a) அருணன் என்னும் பெயரானது அருணம் என்னும் மூலபதத்தினின்றுற்பத்தியான பதமல்ல. எப்படியெனில் அருணம் என்றால் மிகு சிவப்பு என்று பொருள் (சதுரகராதி); அருணன் என்றால் மிகவும் சிவந்த நிறமானவன் என்று பொருளாகவேண்டும். புதன்மகாராஜனோ செந்நிறமேனியனல்ல. அதே திவாகர சூத்திரத்தில் புதனுக்குக்கரியோன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதால் புதனுக்கு வழங்கிய அருணன் என்னும் பெயரானது அருணம் என்னும் மூலபதத்தினின்றுற்பத்தியான பெயரல்லவென்றறிக. அருணன் என்னும் பெயரானது சிவபெருமானுக்கு வழங்கிய அருணைநாதர் என்னும் பெயருக்குச்சம்மந்தமான பெயர். அதற்கு அரிணை என்பது மூலபதம். அரிணை என்றால் பனையமுது. ஆகையால் அருணன் என்றால் அமுதகுலத்தவன் என்றே பொருள். ஆகையால் ஆலோன், சோமன், மதி என்று பெயர்கொண்ட சந்திரமகாராஜனுக்குப்பிறந்த குமாரனுகிய புதனுக்கு வழங்கிய அருணன் என்னும் பெயரும் குலவிளக்கப்பெயரென்றறிக.

(b) புதனுக்கு வழங்கிய மேதை என்னும் பெயருக்கு மூன்று தாற்பரியங்கூறலாம்.

1. அறிவு 2. மேன்மை 3. பனையமுது	} சதுரகராதி.

இப்பெயரால் புதன் மகாராஜன் அறிவுடையோர் என்னும் சான்றோர் குலத்தவனென்றும், மேன்மக்கள் என்னும் சான்றோர் குலத்தவனென்னும், அமுதகுலத்தவர் என்னும் சான்றோர் குலத்தவன் என்றுமறிக.

(c) சிவபெருமானுக்குப்பாகன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதால் அவர் பார்வதி தேவியாரைத்தம்முடைய பக்கத்திலே ஒரே சரீரமாகச் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு திரிந்தார் என்று மூடதாற்பரியம் கூறுகிற வர்கள் புதன்மகாராஜனும் அத்தன்மையாகவே இளாதேவியாரைச்

சுமந்துகொண்டு திரிந்தார் என்பதாகச்சொல்லக்காணேம். புதனுக்கு வழங்கிய பாகன் என்னும் பெயரும் சிவபெருமானுக்கு வழங்கியபாகன் என்னும் பெயரும் ஒன்றே. அதற்கு நாம் முன்னே விவரித்துக்காட்டியபடி பனங்கற்கண்டுற்பத்தி செய்யும் குலத்தவன் என்றுபொருளான படியால் அதுவும் குலவிளக்கப்பெயரே.

(*d*) மாலவன், மால் என்னும் பெயர்களுக்கு மாலி என்பது மூலபதம். மாலி என்றால் பனையமுது. ஆகையால் புதனுக்கு வழங்குகிற மாலவன் என்னும் பெயருக்கு அமுதகுலத்தவன் என்று பொருள்.

(*e*) புலவன் என்னும் பெயருக்கு இரண்டு தாற்பரியம் கூறலாம். புலம் என்றால் அறிவு ; ஆகையால் புலவன் என்றால் அறிவுடையோன், சான்றோன் என்று பொருள். அல்லது புலவன் என்பது புல்லவன் என்பதின் மரூஉ. புல்-பனை. ஆகையால் புல்லவன் என்றால் பனைமரநாதன், அமுதகுலத்தவன் என்று பொருள்.

(*f*) அறிவன், அறிஞன் என்னும் பெயருக்கு அறிவுடையோன், சான்றோன் என்று பொருள். இப்பெயர்களினாலே சந்திரவம்சத்து முதலரசனாகிய சந்திரமகாராஜனும் அவனுடைய குமாரனாகிய புதன் மகாராஜனும் அமுதகுலத்தவர்களாகிய சான்றோர் என்று ஐயமற அறிகிறோம். ஆகையால் சந்திரகுலத்தவர்கள் சூரியகுலத்தவர்களைப்போலவே அமுதகுலத்தவரானபடியால், அதே மரபில் தோன்றிய கிருட்டிணமூர்த்தியும் அமுதகுலத்தவர்.

6. கிருட்டிணமூர்த்தியின் கோத்திரப்பெயராலும் அவருடைய குலம் விளங்கும். அவர் யாதவக்குலத்தவர். யாது-பனையமுது. ஆகையால் அவர் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம். அவருடைய குலம் யாதவக்குலமென்பதற்குச்சில திருஷ்டாந்தம் கூறுவாம்.

கூர்மபுராணம், கண்ணன் வைகுந்தமடைந்தவத்தியாயம்,
10-வது கவி.

கண்ணனைமுதலாயுள்ள யாதவர்காக்கொணுதென்
றெண்ணினரிருப்பத்தெண்ணீ ரெழுகடன்ஞாலம்போற்று
மண்ணலந்தனிவில்லாண்மை யருச்சுனன்மறையோன்முன்னர்
நண்ணிவெஞ்சிலையைநோக்கி நகைத்திவையுரைக்கலுற்றான்.

இக்கவியினால் கண்ணனுடைய குலம் யாதவக்குலமென்றறியலாம்.

வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம்,
வாசுதேவனைப்படைத்துணை யழைத்த சருக்கம்,
17-வது கவி.

எம்மையேயொழியவுள்ள யாதவக்குலத்துளோர்க்
டம்மையுமெம்முனை தாலகேதுவையுஞ்சேரச்
செம்மையோடுதவியாகக் கொண்டுநீசெல்கவென்று
மும்மையுமுணர்ந்தநாதன் முன்னுறப்பின்னுஞ்சொல்வான்.

இக்கவியிலே கிருட்டிணமூர்த்தி துரியோதனனைப்பார்த்து என்னைத் தவிர மற்றும் யாதவர்களையும் என் அண்ணனாகிய பனைக்கொடியோன் (தாலகேது) என்னும் பலராமரையும் சேர்த்துக்கொள் என்று சொன்னார் என்பதாகக்கண்டிருக்கிறபடியால் கிருட்டிணமூர்த்தியின் குலத்துக்கு யாதவக்குலமென்று பெயர் என்பதாக அறியலாம். யாதவக்குலமென்றால் அமுதகுலமென்றே பொருளானபடியால் கிருட்டிணமூர்த்தி அமுதகுலத்தவர்.

கூர்மபுராணம், கண்ணனவதரித்தவத்தியாயம்,

203-வது கவி.

அலைகடலவனிகாக்கும் யாதவர்மற்போற்காண்பான்
மலையுறழ்குடுமிமாடந் தனித்தனிவகுத்துவாய்ந்த
சிலைமகம்புரவித்தெய்தும் வீரரைச்சிறப்புச்செய்யாக்
கலைபயிலக்குரூரன் றனக்கிவைகழறலுற்றான்.

இக்கவியில் கிருட்டிணமூர்த்தியின் குலத்தவர்களாகிய யாதவர் என்னும் அமுதகுலப்பிரிவாரை அலைகடலவனி காக்கும் யாதவர், அதாவது, அலைவீசுங் கடலால்சூழப்பெற்ற உலகத்தைப் பாதுகாக்கும் யாதவர் என்று கண்டிருக்கிறது. அக்குலத்தரசர்கள் சுமார் 4000-வருஷக்காலமாய் இத்தேசத்தைப் பாதுகாத்து வந்ததோடு, அக்குலத்தவர்கள் நாளதுவரை தேவாமிர்தத்தை மானிடருக்குக்கொடுத்துப் பாதுகாத்து வந்திருக்கக்கீழ்மக்கள் நன்றிகேட்டையே காட்டிக்கொண்டு வந்தபோதிலும்,தேவர்குலத்தவர்கள் தங்குலத்துக்குறிய பொறுமையைக்கையாடி, மானிடரைப்போஷித்துக்கொண்டே வருகிறார்கள்.

244-வது கவி.

அலங்கல்வேற்கஞ்சன்றன்னை யினிதினிலளித்தவெற்றி
யுலம்பொருதுயர்ந்ததிண்டோ ளுக்கிரசேனன்றன்னைப்
புலம்புறுகாவனீக்கி யாதவர்பணிந்துபோற்ற
வலங்கெழுதிகிரிமாயோன் மணிமுடிசூட்டினானே.

இயமுனையாற்றங்கரையிலுள்ள மதுரையில் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு மகுடாபிஷேகம்செய்யப்பட்டபோது அவருடைய குலத்தவர்களாகிய யாதவர் என்னும் அமுதகுலத்தவர்கள் பணிந்து போற்றினார்கள் என்று கூறியிருக்கிறது.

கூர்மபுராணம், கண்ணன் மணம்புணர்ந்தவத்தியாயம்,

24-வது கவி.

வென்றிகூர்தருசராசந்த னுமடல்வேலினா
னென்றுசேனையிருபானொடு மூன்றக்குரோணியு
மன்றன்மாடமதுராபுரி யிஞ்சிவளைத்தலுங்
கன்றுநெஞ்சமொடு யாதவர்சிந்தைகலங்கினார்.

இக்கவியில் சராசந்தன் தன்சேனைகளோடு வந்து மதுராபுரியை முற்றுகைபோட்டபோது கிருட்டிணமூர்த்தியின் குலத்தவர்களாகிய யாதவர்

கள் என்னும் அமுதகுலத்தவர்கள் சிந்தை கலங்கினார்களெனப்பார்க்கிறோம்.

வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம், உத்தியோக பருவம்,
கிருட்டிணன் றூதுசருக்கம்,
170-வது கவி.

நிதறுமதிவல்லோரைச் செழுமதிக்குடையானேக்கிப்
பாதவவனத்திற்போன பாண்டவர் தம்மைமீண்டு
மேதகவழைத்துநாடு வேண்டுமினென்றுமூட்டும்
யாதவன்றனித்துவந்தா னென்செய்வதியம்புமென்றான்.

கிருட்டிணமூர்த்தியானவர் தம்முடைய மைத்துனராகிய பஞ்சபாண்டவர்கள் தூதுவனாய் அவர்கள் தாயாதிகளாகிய துரியோதனாதிகளிடம் அத்தினாபுரிக்குத்தனிமையாய்ச்சென்றபோது, துரியோதனன் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு விரோதமாய்ச்சதி யோசனை செய்தான். இக்கவியில் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு யாதவன் என்னும் குலவிளக்கப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

இவ்வாதாரங்களினாலே கிருட்டிணமூர்த்தியின் குலத்துக்கு யாதவக்குலம் என்று பெயரென்றும், ஆகையால் அவர் அமுதகுலத்தவரென்றும் அறியலாம்.

7. கிருட்டிணமூர்த்தியும் அவருடைய தமையனான பலராமரும் அமுதகுலத்தவர்களானதால், பனந்தோப்பைக்காத்துக்கொண்டிருந்த அசுரனாகிய தேனுகனைப்பலராமர் பனம்பழத்தாலெறிந்துகொன்றதைப் புராணிகர் கூறுமிடத்து வேற்றியோர் பனம்பழம் என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். வெற்றியோர் என்றால் ஜெயவீரர் என்று பொருள். வெற்றியோர் பனம்பழமென்றால் ஜெயவீரர்குல விருட்சமாகிய பனையின்பழம் என்று பொருள். இந்தச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்படும் ஜெயவீரர் கிருட்டிணரும் பலராமருமாகிய யாதவர்களே. ஆகையால் வெற்றியோர் பனம்பழமென்றால் கிருட்டிணமூர்த்தி பலராமர் என்பவர்களின் குலவிருட்சமாகிய பனையின் பழம் என்று பொருள்.

கூர்மபுராணம், கண்ணனவதரித்தவத்தியாயம்,
89-வது கவி.

கழுதையுருவாகியசுரன் கடிதினெய்த
விழைவெயிலெறிப்பவெதிர் சென்றிகலிராமன்
பழுவொடியவேற்றியோர் பனம்பழமெறிந்தான்
விழுதலுநிலத்திடை புரண்டுயிர்விளிந்தான்.

இக்கவியினாலே கிருட்டிணமூர்த்தி அமுதகுலத்தவரென்றும், பனையானது ஜெயவீரர் என்னும் க்ஷத்திரியரின் குலவிருட்சமென்றுமறிக.

8. கிருட்டிணமூர்த்திக்கு அமரர்கோமான் என்னும் குலவிளக்கப்பெயரும் வழங்கியதாகப்பார்க்கிறோம்.

வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம், உத்தியோகபருவம்,
கிருட்டிணன் றூதுசருக்கம்,

5-வது கவி.

செய்வராலினமுகளுந் திருநாடுபெறநினைவோ சென்றுமீளப்
பைவராயருங்கானிற் பயின்றுதிரிதரநினைவோ பகைத்தபோரி
னுய்வராரெனவிரைவி னுருத்தெழுந்துபொரநினைவோ வுண்மையாக
வைவராமவனிபர்க்கு நினைவேதென்றருள்புரிந்தா னமரர்கோமான்.

இதன் கருத்து.

கிருட்டிணமூர்த்தி தம்முடைய மைத்துனர்களாகிய பஞ்சபாண்டவர்களைப்பார்த்து, கழனிகளில் வரால் மீன்கள் துள்ளப்பெற்ற குருநாட்டைச்சமாதானமாய்ப் பெற்றுக்கொள்ள எண்ணமோ?, அல்லது மறுபடியும் வனவாசஞ்சென்று துன்பமனுபவிக்க எண்ணமோ?, அல்லது உடனே போர் செய்து நாட்டைக்கட்டிக்கொள்ள எண்ணமோ? ஐந்து அரசர்களே! உங்களுடைய உண்மையான எண்ணம் என்ன? என்று வினவினர்.

இக்கவியில் யாதவர் குலத்தரசனாகிய கிருட்டிணமூர்த்தியை அமரர் கோமான் என்று கூறியிருப்பதால், யாதவர் என்பதும் அமரர் என்பதும் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழிகளென்றறியலாம். அப்பெயர்களின் மூலபொருளும் ஒன்றே. யாதவர் என்பதற்கு யாது மூலபதம்; அமரர் என்பதற்கு அமரி மூலபதம்.

யாது = பனையமுது

அமரி = பனையமுது

ஆகையால் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு வழங்கிய அமரர்கோமான் என்னும் பெயருக்கு அமுதகுலமாகிய யாதவகுலத்தரசன் என்று பொருளே யன்றி தேவேந்திரன் நாட்டுக்கரசன் என்று பொருளல்ல. இப்பெயரும் அவருடைய குலவிளக்கப்பெயர்களிலொன்று.

9. சிவபெருமானுக்கு மாதவன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதற்கு அமுதகுலத்தவன் என்று பொருள் என்பதாகவும், அப்பெயரானது பனையமுதைக்குறிக்கும் மாதவம் என்னும் மூலபதத்தினின்றுற்பத்தியான பதமென்றும் விவரித்துக்காட்டினோம். கிருட்டிணமூர்த்திக்கும் இக்குலவிளக்கப்பெயர் வழங்கியதற்கு மேற்கோள் கூறுவாம்:

வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம், ஆரணியபருவம்,
அருச்சுனன் றவநிலைச்சருக்கம்,

6-வது கவி.

மாதவத்தின் பயனென மாதவன்
யாதவக்குலத்தே றிமையோர்பதி
ஆதவத்துக்கரு ணிழல்போலருள்
வேதவித்தகவிரனு மேவினன்.

இக்கவியில் கிருட்டிணமூர்த்திக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் மூன்று பெயர்கள் அவருடைய குலத்தைத்தெளிவுற விளக்கிக்காட்டுகின்றன :—

1. மாதவத்தின் பயனென யாதவன்—பெருந்தவத்தின் பயன்போலுதித்த அமுதகுலத்தவன்
2. யாதவக்குலத்தேறு—அமுதகுல ரிஷபம் போன்றவன்
3. வேதவித்தகவீரன்—வேதங்கள் கூறும் சான்றோனாகிய வீரன்

என்னும் இம்மூன்று பெயர்களும் கிருட்டிணமூர்த்தியானவர் அமுதகுலத்தவராகிய சான்றான் என்று ஐயமறக்காட்டுகின்றன. வித்தகன் என்பது சான்றோர்குலப்பெயர் என்பதாக முன்னமே விளக்கிக்காட்டியிருக்கிறோம்.

ஷை பாரதம், உத்தியோகபருவம், கிருட்டிணன் றூதுசருக்கம்,
210-வது கவி.

மாதவனேமுனியே லெமையாளுடை வானவனேமுனியேல்
யாதவனேமுனியே லிதயத்திலிருப்பவனேமுனியேல்
ஆதவனேமுனியேல் மதிவெங்கனலானவனே முனியேல்
நீதவனேமுனியேல் முனியேலென நின்றுபணிந்தனரே.

இக்கவியிலும் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு மாதவன், யாதவன் என்னும் பெயர்கள் அமுதசம்பந்தமாயும், வானவன் என்பது சான்றோர்குல சம்பந்தமாயும் வழங்கியிருக்கின்றன. வானவன் (வான்-மேன்மை) என்றால் மேன்மக்கள் குலத்தவன், சான்றான் என்பதாக இப்பெயர் சிவபெருமானுக்கு வழங்கிய இடத்தில் விளக்கிக்காட்டினோம்.

கூர்மபுராணம், கண்ணன் பூமிபாரந் தீர்த்தவத்தியாயம்,
38-வது கவி.

தூதுவனுரைத்தமாற்றங் கேட்டலுந்துளவத்தண்டார்
மாதுவன்முறுவல்கோட்டி வண்சிறைக்கலுழனூர்ந்து
போதரவமரிற்புக்க பவுண்டரவாசுதேவன்
மேதகுமவுலிநேமிப் படையினால்வீழ்த்தினனே.

60-வது கவி.

தூதுவர்மன்னவர் சொன்னயாவையு
மாதவன்சேவடி வணங்கிக்கூறலு
நாதயாழ்முனிவரன் றருமனன்மகந்
தீதறப்புரிவது செப்பினனரோ.

90-வது கவி.

மாதவன்சாலுவற் செகுத்தமாண்பொடும்
போதருநெறியினிற் பூசல்வண்டறை
தாதலர்பசுந்தொடைத் தந்தவக்கிரன்
காதிவெஞ்சிலையுமிழ் கணைகடேவினன்.

இக்கவிகளிலெல்லாம் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு வழங்கும்யாதவன் என்னும் பெயருக்கு யாதவன், அமுதகுலத்தவன் என்றே பொருள்.

10. கிருட்டிணமூர்த்திக்கு மாலோன், மாலவன் என்னும் பெயர்கள் வழங்கினதாகவும் பார்க்கிறோம். மாலோன், மாலவன் என்றால் அமுதகுலத்தவன், யாதவன் என்று பொருள். மால்-பனையமுது.

பெருந்தேவனார் பாரதம், உத்தியோக பருவம்,
151-வது கவி.

விதுரனுடன்மேவி விருந்தமுதுசெய்து
மதுரமொழிபயின்றான் மாலோன்—அதிபற்
கெதிரோனிருந்தவிட மேந்தெழிலான்செல்லக்
கதிரோனுந்தோற்றினான் காய்ந்து.

கூர்மபுராணம், கண்ணன் மணம் புணர்ந்தவத்தியாயம்,
35-வது கவி.

காலவயவனுடற்றுசமர்க் காற்றான்போலக்கருந்துளவ
மாலோன்மான்றேரிழிந்தோடி மலையின்முழையிற்கண்டுயிலு
ஞாலம்புகழுமுசுகுந்தன்பின்போ யொளிப்பநனிதுடர்ந்து
சாலுமுழையினிடைபுகுந்து துயிலுமரசன்றனையுதைத்தான்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் மாலோன் என்னும் பெயர் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு வழங்கியிருக்கிறது.

பெருந்தேவனார் பாரதம், உத்தியோகபருவம்,
111-வது கவி.

நின்னைச்செலவிட்டா னீர்நாடுதாரானேல்
பின்னைப்பொருகை பிழையன்றே—உன்னைக்காண்
மாதவனேமாயவனே மாலவனேமற்றெமக்கோர்
தூதுவனேயாக்கத் துணி.

இக்கவியில் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு வழங்கிய மாதவன், மாலவன் என்னும் இரண்டு பெயர்களும் யாதவனையே குறிக்கிறது. இவற்றிற்கெல்லாம் அமுதகுலத்தவன் என்று பொருள்.

11. கிருட்டிணமூர்த்திக்கு வழங்கும் முகுந்தன் என்னும் பெயரும் அவருடைய குலத்தை விளக்கிக்காட்டும். முகுந்தர், முக்கந்தர் என்னும் பட்டப்பெயர்கொண்ட சான்றோர் தற்காலத்திலும் தென்திருநெல்வேலி நாட்டிலிருக்கிறார்கள் என்றும், முகுந்தன் என்னும் பெயருக்கு (மு + குந்தன்) மூன்றாவது குந்தன், அதாவது, மூன்றாவது அமிர்தமூர்த்தி என்று பொருள் என்றும், மும்மூர்த்திகளில் மூன்றாவதான விட்டுணுவுக்கு அது காரணப்பெயர் என்றும் எடுத்துரைத்தோம். இதே பெயர் கிருட்டிணமூர்த்திக்கும் வழங்கியதற்கு மேற்கோள் கூறுவாம்:—

கூர்மபுராணம், கண்ணனவதரித்தவத்தியாயம்,
179-வது கவி.

எய்தியவ்வாயர்பாடி யினிதமர்ந்துறையுநாளிற்
றெய்வநீர்பெருக்கருத சரச்சொதிதிரந்தன்னின்
மையணிமிடற்றுப்புத்தேள் விழாவணிவணங்கியேத்தக்
கொய்துழாய்முகுந்தனுயர் குழாத்தொடுமெய்தினனே.

இக்கவியில் மூன்றுவது அமுதகுல மூர்த்தியென்று பொருள்படும் முகுந்தன் என்னும் பெயர் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு வழங்கியிருக்கிறது.

கூர்மபுராணம், கண்ணன் மணம் புணர்ந்தவத்தியாயம்,
141-வது கவி.

சேட்டிளம்பருதியீன்ற காளிந்தியாறுசெந்தேன்
பாட்டளிநுகர்ந்துதுஞ்சும் பைந்துழாய்முகுந்தன்மார்பின்
மோட்டிளமுலைகள்சாட முயங்குதல்விரும்பித்தேன்றே
யூட்டரக்குண்டசெவ்வா யொண்டொடியாயிற்றன்றே.

இக்கவியிலும் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு மூன்றுவது அமிர்தமூர்த்தி என்று பொருள்படும் முகுந்தன் என்னும் குலவிளக்கப் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம், கிருட்டிணன்றூது சருக்கம்,
22-வது கவி.

மைக்காலமுகிலூர்திவானவர்கோன் றிருமதலைவணங்கிநின்று
முக்காலங்களுமுணருமுகுந்தனுக்கு முதல்வனுக்குமொழிவான்மன்னே
வக்காலம்பொறுத்தவெலாமமையாம லின்னமிருந்தறமேசொன்ன
லெக்காலம்பகைமுடித்துத்திரௌபதியுங் குழன்முடிக்கவிருக்கின்றுளோ

பஞ்சபாண்டவர்கள் வனவாசஞ் செய்து திரும்பி வந்தபின் துரியோதனனிடம் ராட்சியத்தைக்கேட்டும் அவன் கொடாவிட்டால் மகாபாரத யுத்தம் இனத்தாரோடு செய்வது தருமமல்லவென்று பாண்டவர்களில் முதல்வனான தருமபுத்திரன் சொல்லும்போது, அருச்சுனன் கிருஷ்ணனையும் தருமபுத்திரனையும் பார்த்து முன்பு சூதாடின காலத்தில் துரியோதனுதிகள் பிழைகளெல்லாம் பொறுத்தது போதாமல், இன்னும் போர் புரியக்கூடாதென்று தருமத்தையே போதித்துக்கொண்டிருந்தால்,நாம் பகைவர்களாகிய துரியோதனுதிகளை எக்காலத்தில்கொன்று, அதன்பின் திரௌபதியின் சபதந்தையும் நிறைவேற்றி, அவளும்தான் அன்று விரித்த கூந்தலை என்றைக்கு எடுத்து முடித்து அலங்கரிக்க இருக்கின்றுள் என்று சொன்னன் என்று பொருள். இக்கவியிலும் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு மூன்றுவது அமிர்தமூர்த்தி என்றருத்தங்கொடுக்கும் முகுந்தன் என்னும் பெயர் வந்திருக்கிறது.

30-வது கவி.

நகுலனிவையுரைத்ததற்பினன்றெனக்கை யமைத்தருளிநகுலன்சொல்லு
மிகல்விசயன்றன்மொழியுந்திறல்வீம னியம்பியதும்யாவுங்கேட்டோம்
புகலரியவுணர்வுடையோய்புகழுடையோய் திறனுடையோய்புகனீயென்ன
முகிலனையதிருமேனிமுகுந்தனுக்கு மனமுருகமொழிகின்றுனே.

இக்கவியில் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு முகுந்தன் என்னும் சான்ரோர்குலப் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம், உத்தியோக பருவம்,
கிருட்டிணன் றூதுசருக்கம்,
187-வது கவி.

மாதவனிருந்தகோயில் வந்தடிவணங்கிமன்னன்
றூதுவராழியங்கைத் தோன்றலேதுளபமாலே
யாதவக்குலத்தோரேறே யெழுந்தருள்கென்றுளின்றெம்
மேதகுமரசனென்றூர் மூதந்தனும்விரைந்துசென்றான்.

இக்கவியில் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு அமுதகுல சம்பந்தமான பெயர்கள் மூன்று வழங்கியிருக்கின்றன.—மாதவன், யாதவன், முகுந்தன் என்பவைகளே. தோன்றல் என்னும் பெயரானது கிருட்டிணமூர்த்தி சான்ரோர் குலத்தவன் என்று தெரிவிக்கிறது.

தோன்றல்—பெருமையிற் சிறந்தோன்

(சதுரகராதி)

சான்ரோன் என்று பொருள்.

12. கிருட்டிணமூர்த்தியானவர் அமுதகுலத்தவரான காரணத்தாலே, அவருடைய தமையனுகிய பலராமர் என்னும் பலபத்திரர் (பலம்-வலிமை, ராமம் or பத்திரம்-அழகு) பனந்தாரான், பனைக்கொடியோன் என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

பனந்தாரான்—சேரன்; பலபத்திரன்

(சதுரகராதி)

இதற்கு மேற்கோள் கூறுவாம்.

கூர்மபுராணம், கண்ணன் மணம் புணர்ந்தவத்தியாயம்,
47-வது கவி.

சுடுபொற்றகடுதூக்கியெனத்துணர்த்த கைதைக்காடுடுத்த
கடல்சூழ்துவாரபுரியெய்திக்கண்ணற் குரைப்பமகிழ்சிறந்து
மிடல்சேர்வென்றிப்பனைக்கோடியோ னேடும்விரைமான்றேர்கடவிக்
கொடிவான்றெடுகுண்டினபுரத்துக் குளிர்பூஞ்சோலைமருங்கணைந்தான்.

117-வது கவி.

எந்தையைக்கங்குற்பானு ளியற்சதத்தனுவாவெய்தி
மைந்துடைவாளிற்செம்பொன் மணிமுடிதடிந்தானென்னப்
பைந்துழாய்முகுந்தன்சிறிப் பனைக்கோடித்தோன்றலோடும்
வெந்திறன்மான்றேறேறி விரைந்துவண்டுவரைபுக்கான்.

சிவபெருமானுக்கு திருப்பனைநாதர் என்று கூறியதுபோல மூன்றுவது மூர்த்தியாகிய விட்டுணுவின் அவதாரமான கிருட்டிணமூர்த்திக்கு முன் பிறந்தோனான பலபத்திரருக்குப் பனந்தாரான், பனைக்கொடியோன்,

பனைக்கொடித்தோன்றல் என்று கூறியிருப்பதாலும் அவர்கள் ஏக குலத்தினரென்றறியலாம்.

பனைக்கொடித்தோன்றல் என்னும் பெயர் வழங்கிய கவியிலேயே கிருட்டிணருக்கு முகுந்தன், அதாவது, மூன்றாவது அமிர்தமூர்த்தி யென்னும் பெயர் வழங்கியதோடு, பனைக்கொடித்தோன்றல் என்னும் பெயரில் தோன்றல் என்னும் பெயரானது சான்றோர்குலப்பெயரென்று அறியவேண்டியது.

தோன்றல்—பெருமையிற் சிறந்தோன்

(சதுரகராதி)

ஆகையால் பனைக்கொடித்தோன்றல் என்னும் பெயருக்குப் பனையை விருதுக்கொடியாகவுடையவனான சான்றோனென்றுபொருளென்றறிக.

13. கிருட்டிணமூர்த்தி அமுதகுலத்தவர் என்று காட்டும்படிக்கான ஆதாரங்களைப்பார்த்தோம். அதே சந்தர்ப்பத்தில் அவர் சான்றோன் என்றனுமானிக்கக்கூடியதாய் அவருக்கு வழங்கிய வித்தகன், வானவன், தோன்றல் என்னும் மூன்று பெயர்களிடைக்கிடையே வந்ததையும் விரித்துரைத்தோம். அவர் சான்றோன் என்பதற்கு வேறு சில ஆதாரம் இங்ஙனம் வரைவோம்.

மகாபாரதம், சாந்திபர்வம், தருமசாஸ்திரவியல்புரைத்த சருக்கம்,
கண்ணன் றுதி விருத்தம்.

கலைகற்றவர்க்குமது கல்லாதவர்க்கும்
நிலைபெற்றவர்க்குநிலை நில்லாதவர்க்கும்
கொலைமுற்றுவோர்க்குமுயிர் கொல்லாதவர்க்கும்
தலையுற்றசான்ற னவன்றாள்துதிப்பாம்.

இக்கவியிலே அமுதகுலத்தவராகிய கிருட்டிணமூர்த்தியைச் சான்றான் என்று கூறியிருப்பதால், அவர் சான்றார் குலத்தவரென்றறிக.

கிருட்டிணமூர்த்தியானவர் ருக்குமணியம்மனைக்கலியாணம்செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் ருக்குமணி கருவுற்று 'சான்றோர்' மகிழும்படியான புத்திரனைப்பெற்றாள் என்றும் வாசிக்கிறோம். ஆகையால் கிருட்டிணமூர்த்தியின் குலமாகிய யாதவக்குலமென்னும் அமுதகுலம் சான்றோர்குலமென்றறியலாம்.

கூர்மபுராணம், கண்ணன் மணம்புணர்ந்தவத்தியாயம்,
79-வது கவி.

உருவத்தடமுலை யொண்டாமரையினள்
பருவக்கருமுகில் பணையென்றிரள்புய
மருவிப்பொருசிலை மதனைப்பரிவொடு
கருவுற்றிடவெழில் கனிவுற்றனளே.

80-வது கவி.

வான்றோய்நிலவுமிழ் மழவெண்பிறையெனச்
சான்றோர்மகிழ்வுறு தனிநாளதனிடை
தேன்றோய்கனிநிகர் செவ்வாய்மடமயி
லீன்றாள்சிறுவனை யின்புற்றிடவே.

இதனாலும் கிருட்டிணமூர்த்தி சான்றான் என்றறியலாம்.

கிருட்டிணமூர்த்தியின் மைத்துனராகிய பஞ்சபாண்டவர்களும் அவர்கள் தாயாதிகளாகிய துரியோதனாதிகளும் சான்றோர் குலத்தவர்கள்.

பெருந்தேவனார் பாரதம், உத்தியோக பருவம்,

113-வது கவி.

ஈன்றார்க்கோர்மாதுன்ப மின்னார்க்கோரின்னாச்சொல்
சான்றோர்கட்கெல்லாந் தலையிறக்கந்—தோன்றுங்
கொடுவிலாள்வாட்டானைக் கொற்றவனேபார்மேல்
வடுவிலாள் பட்டவடு.

வீமன் தருமராஜனைப்பார்த்து கொடிய வில்லையும் வாளையும் பயின்றுபயோகிக்கின்ற சேனையையுடைய தருமராஜனே! இந்நிலவுலகில் எவ்வித மாசுமற்ற திரௌபதியானவள் துச்சாசனனால் ராஜசபையிலடைந்த அவமானமானது, அவளுடைய தாய் தந்தையருக்குப் பெருந்துன்பத்தையும், நம் பகைவர்களாகிய துரியோதனாதிகள் நம்மைக்கண்டபடி பேசிப்பரிகசிக்கும்படியான ஒரு பழிச்சொல்லையும், நம் குலத்தவராகிய சான்றோரெல்லாம் தம் தலையைக்கீழே கவிழ்க்கும்படியான பழிப்பையும் உண்டாக்கிற்றன்றோ? என்று கேட்கிறார்.

இக்கவியில் சான்றோர் என்பது பஞ்சபாண்டவர்களினினத்தாரைக் குறிக்கிறதென்றறிக. பாஞ்சாலராஜன் மகளாகிய திரௌபதி என்னும் வடுவிலாள் பட்டவடு என்னவென்று

நாடறியநாட்டார் சபையகத்தேபாஞ்சாலி
நாடறியதூசுரிந்த நாசத்தால்—நாடறியத்
தன்னேவம்தீர்க்கத் தழைபூங்குழல்விரித்த
பொன்னே யவ்வண்ணமகள்.

என்னும் இப்பாரதவெண்பாவாலறிக.

மகாபாரதம், உயுத்தகாண்டம், மவுலிசூட்டு சருக்கம்,

10-வது கவி.

ஆதலாலரவுயர்த்தோனெடுமோது மநுமரணமானபோது
சாதலாகியதலைவர்சான்றோர் முத்தமையனிருசமரிற்சாய்ந்தோர்
ரீதெலாநலமிழத்திமிருகரும மீரறுநாளியற்றிச்செய்த
தீதெலாமகன்றதெனவகமலர்ந்து மூதுந்தனெடுந்தீமைதீர்ந்தார்.

பதினெட்டாம் நாள் நடந்த பாரதப்போரில் துரியோதனாதிகள் முதலான வீரரெல்லாரும் இரணக்களத்தில் மடிந்தார்கள், துரியோதனன்

தேவியாகிய பெருந்திருவானே தன் நாயகனுடனே அனுமரணமானுள்; பஞ்சபாண்டவர்களும் கிருட்டிணமூர்த்தியும் துரியோதனனுடைய உடலை மயானஸ்தலம் கொண்டுபோய்த் தகனஞ் செய்தபின்பு இக்கொடிய போரில் மாண்ட மற்றும் தலைவர்களாகிய சான்றோருடைய உடல்களையும் போரில் மடிந்த மற்றவர்களுடைய உடல்களையும் முறைப்படி மயானக்கிரியை செய்தார்களென்று பொருள். இக்கவியில் துரியோதனனுடைய தம்பிமாராகிய தொண்ணூற்றென்பது பேருக்கும் சான்றோர் என்னும் குலவிளக்கப்பெயரும், கிருட்டிணமூர்த்திக்கு முகுந்தன் என்னும் குலத்தொழில் விளக்கப்பெயரும் வழங்கியிருக்கின்றன.

கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், வருணனை வழிவேண்டுபடலம்,
25-வது கவி.

மொய்த்தமீன்குல முதலறமுருங்கினமொழியிற்
பொய்த்தசான்றவன்குலமெனப் பொருகணையெரிய
வுய்த்தகூம்புடை நெடுங்கலமோடுவகடுப்பத்
தைத்தவம்பொடுங் திரிந்தனசாலமீன்சாலம்.

இராமர் சமுத்திரராஜனுகிய வருணன்மீது கொண்ட கோபத்தைச் சமுத்திரத்தின்மீது செலுத்தும் பொருட்டுத்தமது கோதண்டத்தை எடுத்து நாணேற்றிக்குணத்தொனி செய்து சமுத்திரத்திற்குள்ளாகப் பாணப்பிரயோகஞ் செய்தபோது அச்சமுத்திரத்திலிருந்த மீன்கள் எவ்வாறு நிலைதடுமாறி யலைந்ததென்றால், பஞ்சபாண்டவர்கள் வனவாசஞ்செய்து திரும்பினுல் இராஜ்யத்தை திரும்பவுமவர்களுக்குக்கொடுத்து விடுவோமென்று வாக்களித்திருந்த துரியோதனுதிகள் தங்கள் வாக்கைக்காப்பாற்றுததால் மகாபாரத யுத்தத்தில் எவ்வளவாய் நிலைகுலைந்தழிந்தார்களோ அவ்வளவாய் சமுத்திரத்திலுள்ள மீன்கள் இராமருடைய பாணத்தால் நிலைகுலைந்தழிந்தார்கள் என்கிறுர் கம்பநாடன்.

இக்கவியில் துரியோதனுதிகளைப் 'பொய்த்தசான்றவன்குலம்' அதாவது, சொல்வாக்கு மாறிய சான்றோர் குலம் என்று கூறியிருக்கிறது.

இப்படியாக கிருட்டிணமூர்த்தி சான்றுன் என்று கூறியிருக்கிறபடியாலும், அவருடைய குலத்தவர்களாகிய யாதவர்களுக்கும், அவருடைய மைத்துனராகிய பஞ்சபாண்டவர்கள் இனத்தாருக்கும், அவர்களுடைய தாயாதிகளாகிய துரியோதனுதிகளுக்கும் சான்றோர் என்னும் குலப்பெயர் கூறியிருப்பதாலும் அவர்களெல்லாரும் சான்றோர் என்றறிக.

N.B. துரியோதனுதிகளுக்குப்பொய்த்த சான்றவன் குலமென்னும் பெயருண்டாகிறதற்குக் காரணமென்னவெனில் பாண்டவர்கள் சூதாட்டத்தால் இராஜ்யத்தை யிழந்தபோது துரியோதனுதிகள் அவர்களைப் பார்த்து

அரிவையோடகன்றுநீவி ரைவருமடவியெய்திச்
சுரர்தினமீராறங்கண் துன்னுதிர்மன்னுநாட்டின்
ஒருவருமறியாவண்ண மொருதினமுறைதிருங்கள்
பெருவிறலரசும்வாழ்வும் பின்னுறப்பெறுதிரென்றுன்

என்பதாகப்பதின்மூன்று வருடங்களுக்குப்பின் இராஜ்யத்தைத்திரும்ப அவர்களிடம் கொடுப்பதாக வாக்களித்திருந்தபோதிலும்,

காடுறையுமாண்டுங் கரந்துறையுமாண்டும்போய்
நாடுறையும் பாண்டவர்கள் நண்ணினரால்—நீடுறையிற்
பூவேந்தேவாவிப் புனலேந்துநன்னாடர்
கோவேந்தேயென்னுங் குறிப்பு

என்பதாகப்பதின்மூன்று வருடங்களுக்குப்பின் இராஜ்யத்தைக்கேட்ட போது, துரியோதனன் சொல்வாக்கு மாறி,

கழிந்திடுகவாண்டெல்லாங் கட்டவதியொட்ட
ஒழிந்திடுகவாளமரேயாக—ஒழிந்து
மயிர்முனைக்குமண்கொடேன் மன்னவனேயென்றான்
செயிர்முனைக்கணிற்பான் செயிர்த்து

வருடங்களெல்லாம் கழிந்திடட்டும், வாக்குறுதிகளெல்லாம் ஒழிந்திடட்டும், மகாபாரதயுத்தம் நேரிடட்டும், ஒரு மயிர் நாட்டுதற்கு முதலாய் ராஜ்யத்திலிடந்தரமாட்டேன் என்பதாகக்கூறிய வாக்கால் அவன் குலத்துக்குப்பொய்த்த சான்றவன் குலம் என்னும் பெயருண்டாயிற் றென்றறிக.

14. கிருட்டிணமூர்த்தியின் தாயாகிய தேவகிக்கு மிக்கவள் என்னும் சான்றார்குலப்பெயர் வழங்கியிருப்பதாலும், கிருட்டிணமூர்த்தி சான்றோர் குலத்தவனென்றறியலாம்.

கூர்மபுராணம், கண்ணனவதரித்தவத்தியாயம்,
16-வது கவி.

இன்னணம்பின்னுமைந்த ரறுவரையெறிவேற்கஞ்சன்
கன்மிசைப்புரளவெற்றி யாருயிர்கடிந்தபின்னர்
பன்மணிச்சுடிகைநெற்றிச் சேடனைப்பவளச்செவ்வாய்க்
கன்னியங்கற்பின்மிக்க தேவகிகருக்கொண்டாளே.

குறிப்பு —சேடன்-அழகன், சேடு-அழகு.

இக்கவியில் கிருட்டிணமூர்த்தியின் தாயாகிய தேவகியைக்கற்பின் மிக்க தேவகி என்று விளம்பியிருக்கிறது. அதற்குக்

கற்பினையுடைய மிக்கவளாகிய தேவகி

அதாவது, கற்பினையுடைய சான்றாளாகிய தேவகியென்று பொருள். இப்பெயருக்குக்கற்பினை மிகுதியாகவுடைய தேவகியென்பது கீழ்மக்கள் தாற்பரியம். கீழ்மக்களாகிய சூத்திரர் ஆதிகாலங்களில் அந்தணர், சான்றோர், வணிகரென்னும் உயர்குலமாக்கள் மூவர் குடும்பங்களிலும் ஏவின குற்றேவல் செய்யத்தங்கள் பெண்களை விட்டிருந்தமையால், அப்பெண்களின் மிச்சமானவர்கள் தங்கள் கற்புநிலையைக்காத்திருப் பார்களென்று சொல்லமுடியாது. அத்தன்மைய சூத்திர ஸ்திரிகள் விஷயமாய்த்தான் கற்பின் மிகுதி, கற்புத்தாழ்ச்சி என்னும் தாற்பரியங்

கள் பொருந்துமேயல்லாமல், அத்தன்மைய தாற்பரியம் அரசர் குலத்தவர்களுக்கேற்ற தாற்பரியமன்று. அரசர் குலத்தவர்களுக்கோ கற்பு என்னும் பெயரில் உயர்வும் தாழ்வுமில்லை. கற்புநிலை சிறிதும் பிசகுகிற வளைச்சான்றோர் கற்புடையவள் என்று சொல்லமாட்டார்கள். ஷிநிலை அணுவளவும் பிசகாதவளே கற்புடையவள். ஆகையால் கிருட்டிணமூர்த்தியின் தாயாகிய தேவகிக்கு வழங்கிய கற்பின் மிக்கதேவகி என்னும் பெயருக்குக்கற்பை மிகுதியாகவுடைய தேவகி என்று கீழ்மக்கள் தாற்பரியம் கூறாமல், கற்பினையுடைய மிக்கவளாகிய சான்றாள் என்று கூறுவதே மேன்மக்கள் குலத்துக்குறிய தாற்பரியமென்றறிக.

15. கிருட்டிணனுக்கு உயர்ந்தோன் என்னும் சான்றோர்குலப் பெயர் வழங்கியதற்கு மேற்கோள் கூறுவாம்:—

கூர்மபுராணம், கண்ணன் சிவபூசை பண்ணினவத்தியாயம்,
2-வது கவி.

தீங்கறக்கண்ணன்செய்யுஞ் சிவலிங்கபூசைநோக்கிப்
பாங்கினிலினிதுவைகும் பழிப்பின்மார்க்கண்டனென்போ
னீங்கரும்பிரமநீயே நின்னிலுமுயர்ந்தோர்யாவ
ரீங்குநீபூசைசெய்வ தியாவனையியம்புகென்றான்.

இக்கவியில் கிருட்டிணமூர்த்தியானவர், சான்றோனாகிய சிவபெருமானுடைய லிங்கபூசை செய்துகொண்டிருந்ததைக்கண்ணுற்ற மார்க்கண்டன் அவரைப்பார்த்து நீயே பிரமனாயிருக்கிறாயே, உன்னிலும் சான்றோர் யார்?, நீ யாரைக்கருதிப் பூசை செய்கிறாயெனக் கேட்டான் என்று கண்டிருக்கிறபடியால், கிருட்டிணமூர்த்தியானவர் சிவனுக்கும் பிரமனுக்கும் சமமான சான்றோனெனப்பார்க்கிறோம். பிரமன் சான்றோன் என்னும் விபரம் பிரமகுலவிளக்கவத்தியாயத்தில் கூறப்படும்.

16. கிருட்டிணமூர்த்திக்கு ஆரியன் என்னும் சான்றோர்குலப் பெயரும் வழங்கியிருக்கிறது.

கூர்மபுராணம், கண்ணனவதரித்தவத்தியாயம்,
209-வது கவி.

சார்தலுமக்குரூரன் றண்புனல்படியுமேல்வை
தேரினிற்புனலிற்கண்ணின் மனத்தினிற்றிசைகளெட்டி
னாரியன்றன்னைக்கண்ணுற் றற்புதநீரனாகி
யீர்மலர்தூவியைய னிணையடியேத்தினானே.

இக்கவியில் வழங்கும் ஆரியன் என்னும் பெயரானது கிருட்டிணமூர்த்தி சான்றோர் குலத்தவரென்று அறிவிக்கிறது.

கூர்மபுராணம், கண்ணன் பூமிபாரந் தீர்த்தவத்தியாயம்,
63-வது கவி.

ஆரியனமைச்சரோ டலங்கற்குன்றனான்
வேறிருந்தோலையின் பொருள்விரித்துணர்ந்
தூறுசெய்வேற்படை மிடையவொக்கலோ
டேறனானிந்திரப் பிரத்தமெய்தினான்.

இக்கவியிலும் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு ஆரியன் என்னும் சான்றோர்குலப் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

17. கிருட்டிணன் குலத்தவர்களுக்கு உலகு என்னும் சான்றோர் குலப்பெயரும் வழங்கியிருக்கிறது. இரண்டாவது அத்தியாயம் 22, 23-வது பக்கங்களில் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு

1. உலகமீன்ற செல்வன்
2. எவ்வுலகுமீன்ற குழவி
3. உலகம் பூத்த இறைவன்

என்னும் பெயர்கள் வழங்கியதற்கு மேற்கோள் கூறினோம். அவரைப் பற்றி 'உலகனைத்தினையுமுண்டோன்' என்றும் வாசிக்கிறோம்.

கூர்மபுராணம், கண்ணனவதரித்தவத்தியாயம்,
23-வது கவி.

உலகனைத்தினையுமுண்டோன் நமதிடத்துறுதீம்பால்
மலைவுறநுகர்ந்துநாளும் வளர்வனென்றுவந்துகொல்லோ
விலவிதழ்க்கோதையெல்லா வுறுப்பினுமெழில்கொண்டோங்கி
யலர்சுணங்கணிந்துவீங்கி யணிமுலைபருத்ததன்றே.

இவ்வாறு கூறிய வாக்கியங்களின் தாற்பரியமின்னவென்று முன்னே எடுத்துரைத்தோம்.

உலகமீன்ற செல்வன்—உலகு என்னும் சான்றோர் குலத்தில் சிறந்த செல்வன்

எவ்வுலகுமீன்ற குழவி—எவ்வகையான சான்றோர்குலப் பிரிவுகளிலும் சிறந்த சான்றான்

உலகம்பூத்தஇறைவன்—சான்றோர் குலத்திலுதித்த அரசன்

உலகனைத்தினையுமுண்டோன்—சான்றோர் யாவரையும் விழுங்கக்கூடியவன், அதாவது சான்றோர் யாவரிலும் சிறந்த சான்றானென்றே பொருள்.

'ஓதுசீருலகமென்பதுயர்ந்தவர்க்கியம்பு நாமம்'
(நிகண்டு).

உயர்ந்தோர் என்பது சான்றோர்குலப்பெயர்களிலொன்றெனத்திவாகரம் கூறுகிறது. ஆகையால் கிருட்டிணமூர்த்தி சான்றானென்றறிக.

அண்டர்பிரான் என்னும் பெயரானது சிவபெருமானுக்கு வழங்கிய நாமதேயங்களி லொன்றென்றும், அதற்குச் சான்றோர்குல தெய்வம் என்று பொருள் என்பதாகவும் சிவபெருமான் குலவிளக்க அத்தியாயத்தில் விளக்கிக்காட்டினோம். அதே பெயர் கிருட்டிணமூர்த்திக்கும் வழங்கியிருக்கிறதற்கு ஓர் திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

கூர்மபுராணம், கண்ணன் மணம்புணர்ந்தவத்தியாயம்,
92-வது கவி.

வண்டுவரைமாநகரி விரதியொடும்வந்தடைந்த மைந்தன்றன்னைக்
கண்டுருகியுருக்குமணி கதிர்முலைப்பால்வழிந்தொழுகக் கண்ணீர்வார(னப்
வண்டர்பிரான்முகநோக்கி யார்கொலிவனுனைப் போல்வானறைதியென்
பண்டரும்யாழ்முனியெய்திமுன்னிகழ்ந்த வாறனைத்தும்பகர்ந்திட்டானே.

இக்கவியில் சான்றோர்குல தெய்வம் என்று பொருள்படும் அண்டர்பிரான் என்னும் பெயரானது கிருட்டிணமூர்த்திக்கு வழங்கியிருப்பதால் கிருட்டிணமூர்த்தி சான்றேனென்றறியலாம்.

பெருந்தேவனுர் பாரதம், உத்தியோக பருவம்,
137-வது கவி.

பெண்டுகளும்பிள்ளைகளும் பித்தர்களுமென்னறிவார்
அண்டர்தொழநின்றருளு மச்சுதனே—மண்ட
எழுந்தவிளநாகக் கொடியோன் பாலீண்ட
எழுந்தருளவென்றனெடுத்து.

இக்கவியில் தருமன் கிருட்டிணமூர்த்தியைப்பார்த்து 'அண்டர் தொழநின்றருளு'மச்சுதனே' என்றழைக்கிறர். அதாவது யாதவராகிய சான்றேர்வணங்க அவர்களுக்குத்தலைவனுக நின்று கருணை செய்கின்ற கடவுளே என்று பொருள்.

18. கிருட்டிணமூர்த்திக்கு அறிவன் என்னும் சான்றேர்குலப் பெயரும் வழங்கியிருக்கிறது.

வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம், உத்தியோக பருவம்,
கிருட்டிணன்றூது சருக்கம்,
181-வது கவி.

மல்லர்பப்பரவர்தம்மை மற்றதினிரட்டிவைத்தான்
வில்லுடைவீரர்தம்மை வேறதினிரட்டிவைத்தான்
பல்படைவல்லோர்தம்மைப் பதின்மடங்கதனில்வைத்தா
னல்லிலோர்கடிகைதன்னி லறிவனையழைக்கவென்றே.

இதன் கருத்து.

துரியோதனன் கிருட்டிணமூர்த்தியைப் பிடித்து நிலவறையினுள் வைக்கும்படியாக, அன்றிரவு ஒரு நாழிகைப்பொழுதுக்குள்ளாக மற்போரில் வல்லவர்களாகிய பப்பரர்களை இராட்சதர்களுக்கு இரண்டு மடங்காக அந்த அறைக்குள் வைத்தான்; வில் வீரர்களை அதற்கும் இரண்டு மடங்காக வைத்தான்; பற்பல ஆயுத வித்தைகளிலும் சிறந்த சூரர்களை அதனில் பத்து மடங்காக அங்கேயிருத்தினன் என்பதாம்.

இக்கவியில் அறிவுடையோன், சான்றேன் என்று பொருள்படும் அறிவன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதாலும், கிருட்டிணமூர்த்தி சான்றேனென்றறியலாம். இப்பொருள்கொண்ட வித்தகன் என்னும் பெயர்

கிருட்டிணமூர்த்திக்கு வழங்கினதாக ஓர் திருஷ்டாந்தம் முன்னமே பார்த்தோம்.

கூர்மபுராணம், கண்ணன் மணம்புணர்ந்த வத்தியாயம்,
110-வது கவி.

நெய்த்திருள்கனிந்தகூந்த னேர்வழக்கறுக்குஞ்செவ்வாய்ச்
சத்தியபான்மையம்மென் றடமுலைஞெமுங்கப்புல்லி
நத்தமும்பகலும்விள்ளா நறைகமழ்துளவத்தண்டார்
வித்தகனுறையுநாளிற் புகுந்தமைவிளம்பலுற்றும்.

இக்கவியிலும் கிருட்டிணமூர்த்தியானவர் வித்தகர் என்னும் அறிவுடையோராகிய சான்றோர் குலத்தவரெனப்பார்க்கிறோம்.

ஆகையால் கிருட்டிணமூர்த்தியானவர் சான்றோர் குலத்திலுதித்தவரென்றறிக.

19. கிருட்டிணமூர்த்தி அமுதகுலத்தவரென்றும் சான்றோர் குலத்தவரென்றும், முக்கந்தர் குலத்தவரென்றும் பார்த்தோம். இனிமேல் அவர் கிராமணிகள் குலத்தவரென்றும் நாடாக்கள் குலத்தவரென்றும் பார்ப்போம்.

இவருக்குக்கிராமணி என்னும் பட்டப்பெயர் சமஸ்கிருத நூல்களில் வழங்கியிருக்கிறது. உதாரணமாக பாகவத புராணம், தசமஸ்கந்தம், கிருட்டிணன் கஞ்சனுடைய பட்டத்துயானையைச்சங்கரித்த சரிதம், 8-வது பத்தியத்தில் கண்ட சுலோகத்திலே அவரைக் கோபால கிராமணி என்று கூறியிருக்கிறது. அச்சுலோகத்தின் மொழி பெயர்ப்பு:

"கஞ்சனுடைய குவலயம் என்னும் பட்டத்து யானையைக்கீழ்தள்ளிக்காலாலுதைத்து அதன் கொம்பைப் பிடுங்கி அதைக்குத்திக்கொன்றவர் யாரென்றால் கோபாலகிராமணி என்னும் கிருஷ்ணமூர்த்தி"

என்று கூறியிருப்பதால் கிருட்டிணமூர்த்திக்குக் கிராமணி என்னும் சான்றோர்குலப்பட்டப்பெயரும் வழங்கியிருக்கிறதென்றறிகிறோம்.

மகாபாரதம், துரோணபருவம், 15-ம் போர்ச்சருக்கம்,
கண்ணன் றுதி விருத்தம்,

சித்தசித்திலங்கினின்று செப்புகின்றமூவகை
தத்துவத்தின்முடிவுகண்ட சதுர்மறைப்புரோகிதன்
கொத்தவிழ்த்தசோலைமன்றல் கூரனுடனென்சிலே
வைத்தழுத்திநாடனன்றி வானநாடர்முதல்வர்யார்.

இக்கவியில் கிருட்டிணமூர்த்திக்கு முத்திநாடன் எனும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் நாடானென்று பொருள்.

பெருந்தேவனார் பாரதவெண்பா, உத்தியோக பருவம்,
31-வது கவி.

மூத்தானிருக்க விளையானரசாளல்
கோத்தருமமென்கின்றாய் கொற்றவனே—மாத்தன்
செறிகுன்றத்தெள்ளருவி செய்யலைக்குநாடா
நெறிகுன்றச்சொல்லுவதோநீ.

இக்கவியில் கிருட்டிணமூர்த்தியின் தமையனான பலராமருக்கு நாடான் என்னும் பட்டப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

சந்திரகுலத்திலுதித்த யாதவர்களாகிய கிருட்டிணமூர்த்திக்கும் பலராமருக்கும் நாடன், நாடான் என்னும் சான்றோர்குலப்பட்டப்பெயர்கள் வழங்கியதுபோல அதே குலத்திலுதித்த பஞ்சபாண்டவர்களுக்கும் துரியோதனாதிகளுக்கும் இப்பட்டப்பெயர் வழங்கியிருப்பதற்கு சில திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

பெருந்தேவனார் பாரதம், உத்தியோகபருவம்,
208-வது கவி.

*　*　*

கங்கைமகனு மம்பிகை சிறுவனு
மங்கநாடனு மடுபோர் விதுரனுந்
துரோணனு மகனுந் தோன்றன் மாமனுஞ்
சிந்துநாடனுந் திரிகர்த்த ராசனுங்
குருகுலக்கேண்மை கொண்டோர் கூட்டமு
முயர்நிலத்தரசர் வந்தோரீட்டமும்

*　*　*

இக்கவியில் பஞ்சபாண்டவர்களுக்குமுன் குந்திதேவியிடம் பிறந்த கன்னனுக்கு அங்கநாடன் எனும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. அதற்கு அங்கதேசத்து நாடான் என்று பொருள். இதே பிரகாரம் தற்காலத்திலும் சான்றோர் குலத்தவர்கள் ஒருவரைப்பற்றியொருவர் கமதிநாடான் என்றும், சிவகாசி நாடான் என்றும், குட்டத்து நாடான் என்றும் பேசுகிற வழக்கம் இன்னுமிருக்கிறது.

46-வது கவி.

மூதாதைதன்னைமுகநோக்கித் தான்முனிந்து
போதாருஞ்சோலைப் புனனாட—னீதானும்
வாயறியாய்மன்னர்வலி யறியாய்வன்செருவிற்
போயறியா யென்றே புகன்று.

இக்கவியிலும் கன்னனுக்குப்புனல்நாடன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது அதற்கு நதிவளம் பெற்ற பூமியையுடைய நாடான் என்று பொருள்.

வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம், ஆரணியபருவம்,
நிவாதகவசர் காலகேய்யர் வதைச்சருக்கம்,
24-வது கவி.

மங்கையர்வாய்மைகேட்டு மணிக்குறுமுறுவல்செய்து
கங்கையம்பழனநாடன் கடிமதில்வாயில்செல்ல
வங்கவன்றன்னைக்கண்ட வணிகழலமரரெல்லா
மங்குல்வாகனனென்றெண்ணிக் கதுமெனவந்துதொக்கார்.

இக்கவியில் பாண்டவர்களிலொருவனாகிய விசயன் என்னும் அருச்சுனனுக்குக் 'கங்கையம்பழனநாடன்' என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

அதற்குக்கங்காநதிப் பாய்ச்சலான கழனிகளையுடைய நாடானென்று பொருள்.

பெருந்தேவனார் பாரதம், உத்தியோக பருவம்,
165-வது கவி.

ஒட்டியகாலங்கழிந்தன காண்காவலன்ற
னொட்டியவாட்ட மொழிந்தீரேற்—கட்ட
கரும்பழிசாறலை கமழ்நாடாகேட்டாற்
பெரும்பழிதானுகாதோ பேசு.

169-வது கவி.

உரிமையிருவர்க்கு மொக்குநாடொன்றை
யிருவருடனுண்டாருமில்லை—செருவில்
வலியார்வலியராய் மண்ணுள்வதென்று
னொலியார்நன்னாட னுடன்று.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் துரியோதனனுக்கு முறையே நாடான், நல் நாடன் என்னும் பெயர்கள் வழங்கியிருக்கின்றன. இவற்றில் நல் நாடன் என்றால் நல்லவர்குல நாடான், சான்றோர்குலநாடான் என்று பொருள்.

இத்தன்மையாக கிருட்டிணமூர்த்திக்கும் அவருடைய மைத்துனர் களாகிய பாண்டவர்களுக்கும் அவர்களுடைய தாயாதிகளாகிய துரி யோதனாதிகளுக்கும் நாடன், நாடான் என்னும் சான்றோர்குலப்பட் டப்பெயர்கள் வழங்குவதால் அமுதகுலச்சான்றானாகிய கிருட்டிணமூர் த்தி நாடாக்கள் குலத்தவரென்றுமறிக.

20. கோபால கிராமணி என்றும், முத்திநாடன் என்றும் பெயர் தரித்த சான்றானாகிய கிருட்டிணமூர்த்தியானவர், இந்தியாவின் வடபா கத்திலிருந்த யாதவக்குலத்தவர் என்று பார்த்தோம். அந்தயாதவக் குலத்தவர்களாகிய சான்றோர் வடநாட்டில் மாத்திரமல்ல, தென்னாட் டிலுமிருந்தார்கள். பூர்வத்தில் விதர்ப்பநாடென்றும் தற்காலத்தில் பீரார் தேசமென்றும் சொல்லப்படும் நாட்டுக்கருகில் தற்காலத்தில் தவுல்தாபாத் என்று பெயர் வழங்கும் பட்டணமொன்றிருக்கிறது. தவுல் தாபாத் என்னும் பெயரானது மகமதியரால் கொடுக்கப்பட்ட பெயர். இந்து ராஜாக்களரசாண்ட காலத்தில் அதற்கு தேவகிரி என்று பெயர். அப்பட்டணத்தில் யாதவக்குலத்தரசர்கள் மகமதியருக்கு முன்னரசாட்ட சாண்டார்களென்று அங்கிலேயர் கண்டெழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். விட்டுணுவினவதாரமாகிய கிருட்டிணமூர்த்தியின் மரபினரானதுபற்றி விட்டுணுவுக்கு உவணகேதனன், கருடகேதனன் என்னும் பெயர்கள் பூர்வநூல்களில் வழங்குகிற பிரகாரம், தேவகிரியிலிருந்த யாதவர்களுக் கும் கருடக்கோடிவேந்தர் என்னும் பெயர் வழங்கியதாகவும் தெரிகிறது. இது விஷயமாய்ச்சென்னை ராஜதானி யரசாட்சிப்புஸ்தகம், I-வது வாலியூம், 140-வது பக்கத்தில் சொல்லியிருக்கும் விஷயங்களை இவ் விடம் பெயர்த்தெழுதுவோம்:—

Extracts from page 140 of the Manual of the Administration of the Madras Presidency, Volume I.

"The Jadows or *Yadavas* were a tribe allied to the Hoysala Ballaulas who established themselves at Devagherry, afterwards called by the Mahomedans Dowlatabad. Their *crest was a golden kite*." × × ×

"Sketch History of the Yadavas of Devagherry.—On the downfall of the Kalachooryas, the southern parts of their dominions fell into the hands of the Hoysala Ballaulas, while the northern parts were appropriated by the Yadavas of Devagherry, who were probably of the same original stock as the Hoysalas. *Their banner bore the device of a golden Garooda.* The first of the line was Singhana, who is mentioned as having obtained successes against the kings of the Carnatic (probably the Hoysala territory), Pandya and Goorjara. He was succeeded by his son Malloogy, about whom nothing is known He in turn was succeeded by Bhillama, who reigned from A.D. 1187 till 1191. During Bhillama's reign his son Jeitoogy was defeated by the Hoysala king Ballaula II in a battle at Lakkoondy in Dharwar District. He was succeeded by Jeitoogy, who reigned from 1191 till 1209. Vijayapoora or Beejapore was then the capital. Jeitoogy killed the king of Tricalinga (the Chola king or Viceroy of Telingana), and seized his kingdom. He was succeeded by Singhana II, who reigned from 1209 till 1247. In this reign Devagherry is first mentioned as the capital. Singhana II conquered the Telingana, Kalachoorya, and Andhra kings. Thirty-eight inscriptions of his reign are extant, which prove that the kingdom had extended in size. Singhana's son Jeitoogy died in his life time, and Singhana was succeeded by his grandson Krishna, who reigned from 1247 till 1260. This king's Viceroy in the southern provinces was the son of a general who is said to have conquered the Rattas, the Cadambas of the Concan, the Pandyas of Gooty, and the Hoysalas, and to have set up pillars of victory near the Cauvery. The next king Mahadeva, Krishna's younger brother, usurped the kingdom, He died in 1271 and his son Amana was ousted by Ramchendra, son of Krishna, who reigned from 1271 till 1309. He was successful in a war against the Hoysalas. In A.D. 1294 he was attacked by

60

the Mahomedans under Allah-ood-deen, nephew of Jellal-ood-deen of Delhi and was forced to make terms with the invaders. In 1306 Ramchendra having refused to pay tribute, Allah-ood-deen who had meanwhile succeeded to the throne of Delhi, sent an army against him under Malik Caufoor. Ramchendra was forced to submit, and was sent to Delhi, but was honourably treated, and finally restored to his kingdom. He was succeeded by his son Shuncara, who reigned from 1309 till 1312. This king refused to pay tribute, whereupon in 1312 Malik Caufoor marched against him, seized him and put him to death. Malik Caufoor then ravaged the Deccan and took up his residence at Devagherry, but finally returned to Delhi. Ramchendra's son-in-law Haripaula took advantage of the absence of Malik Caufoor to stir up the Deccan, and succeeded in expelling a number of the Mahomedan garrisons, and regaining the former territories of Devagherry. In 1318 Moobaurak, then on the throne of Delhi, marched in person against Haripaula, who was captured, flayed alive, and decapitated, and in him the dynasty came to an end."

இப்படியாகக்கருடக்கொடி வேந்தரென்னும் தேவகிரி யாதவராஜாக்களாகிய சான்றார் கி. பி. 1318-௵ வரையிலும் அரசாட்சிசெய்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதாகச்சரித்திரங்கள் கூறுகின்றன. இதே பிரகாரம் மைசூர் நாட்டிலுள்ள துவாரசமுத்திரம் என்னும் பட்டணத்தில் யாதவக்குலத்தரசர்கள் ராஜ்யபாரம் செய்தார்களென்றும், மாணிய கேதயாதவர்கள் என்றும், இராட்சத கூட்டத்தார் என்றும் பெயர்பெற்ற யாதவர்கள் பம்பாய் ராஜதானியிலுள்ள கன்னட ஜில்லாக்களில் ராஜ்யபாரஞ் செய்தார்கள் என்றும் சரித்திரங்களாலறிகிறோம்.

21. இந்த யாதவகுலத்தைச்சேர்ந்த பிரிவொன்று நாளதுவரை மைசூர் மாகாணத்தில் ராஜ்யபாரம் நடத்திவருகிறது. அவர்கள் தான் மைசூரரசரென்னும் உடையார்குலம். உடையார் என்னப்பட்ட மைசூரரசர்கள் யாதவர் என்பதாக Robert Sewell துரை யியற்றிய Lists of Inscriptions and Sketch of the Dynasties of Southern India என்னும் புஸ்தகத்தின் 194-வது பக்கத்தில் பார்க்கிறோம்.

The account given by tradition of the origin of the family of the Rajas of Maisur is that two young brothers of the *Yadava tribe*, dependants at the Court of the Vijayanagar kings, having left that court on an adventurous expedition to the south, rescued from an enforced marriage with the chief of Karugahalli in Maisur, whom they slew, the daughter of the

chief of Hadanad. The elder of them, by name Vijaya, at once married the rescued damsel and thus became *lord* (*or Udaiyar*) of Hadanad and Karugahalli."

மைசூர் ராஜாக்களின் குலத்தைப்பற்றிய ஐதீகமென்னவெனில் விஜய நகரம் சமஸ்தானத்திலிருந்த யாதவக்குலத்தவர்களாகிய சகோதரரிருவர் விஜயநகரத்தை விட்டுப்புறப்பட்டுத் தென்றிசை நோக்கிச்செல்லுகை யில், அடநாட்டரசனின் குமாரத்தியை மைசூர் நாட்டிலுள்ள காருக அள்ளி அரசன், அவள் விருப்பத்துக்கு விரோதமாய்ப்பாணிக்கிரணஞ் செய்ய முயன்றதால், அச்சகோதரரிருவரும் காருகஅள்ளி அரசனைக் கொன்று, அவர்களில் மூத்தவனாகிய விசயன் அக்கன்னியை மணந்து, அடநாட்டையும் காருகஅள்ளியையும் உடையவனானபடியால், அதாவது, அவ்விரண்டு நாட்டுக்கும் அரசனானபடியால், அக்குலத்தரசராகிய மைசூர் ராஜாக்களுக்கு உடையார் என்னும் பட்டப்பெயருண்டாயிற்றென்பதாம்.

இவ்வாதாரத்தில் மைசூரரசர்கள் யாதவர் என்னும் அமுதகுலத்தவரென்றும், நாட்டுக்கதிபதிகளான (நாடாக்களான) காரணத்தால் உடையார் என்னும் பட்டப்பெயர் தரித்துக்கொண்டார்களென்றும் பார்க்கிறோம்.

உடையார் என்னும் பெயரானது சான்றோர் என்னும் பெயருடன் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழி என்பதாகச்சூத்திரவேதமாகிய நாலடியாரில் கண்டிருக்கிறது. அந்நூலின் 16-வது அதிகாரம் மேன்மக்கள் என்னும் சான்றோருடைய தன்மையைக்கூறுகிறது. அவ்வதிகாரத்திலுள்ள பத்துக்கவிகளில் முதல்மூன்று கவிகளிலும் மேன்மக்களுக்குச் சான்றோர் என்னும் பெயரும், 4-வது கவியில் சான்றவர் என்னும் பெயரும், 5-வது கவியில் நல்லார் என்னும் பெயரும், 6-வது கவியில் குடிப்பிறந்தார் என்னும் பெயரும், 7-வது, 8-வது கவிகளில் வடுவறுகாட்சியார் என்னும் பெயரும், 9-வது கவியில் விழுமியோர் என்னும் பெயரும், 10-வது கவியில் உடையார் என்னும் பெயரும், ஒரு பொருட் கொண்ட மொழிகளாக உபயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால், உடையாரென்பதும் சான்றோர்குலப் பெயர்களிலொன்றென்று அறியலாம். அக்கவி வருமாறு:—

நாலடியார், மேன்மக்கள்,

10-வது கவி.

உடையாரிவரென் றொருதலையாப்பற்றிக்
கடையாயார்பின்சென்றுவாழ்வ—துடைய
பிலந்தலைப்பட்டது போலாதேநல்ல
துலந்தலைப்பட்ட விடத்து.

உடையார் என்னும் சான்றோரைச்சார்ந்து நிற்பவர்கள் எப்போதும் வாழ்வடைவார்கள் என்பது தாற்பரியம். இக்கவியில் உடையாரென்னப்பட்டவர்கள் சான்றோர் என்று காட்டும்படியாக அவர்களுக்கு நல்ல குலம் என்னும் பெயருஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நல்ல குலம்=நல்லவர் குலம்
=சான்றோர் குலம்

என்று பொருள். நாம் மேலே 389, 390-வது பக்கங்களில் குலவிபரம் கூறியிருக்கும் அகமுடையார் என்னும் சான்றோருக்கும் உடையார் என்னும் பட்டப்பெயர் நாளது வரையிலும் வழங்கி வருகிறது.

——(:o:)——

XVIII-வது அத்தியாயம்

பிரமன் குலவிளக்கம்.

1. சர்வம் பிரமம் மயம், பிரமன். 2. பிரசாபதி. 3. கஞ்சன். முருகுமலரயன். 4. முண்டகன். 5. அமரன். 6. சான்றான்.

சர்வம் பிரமம் மயம் என்பதாகப்பரதகண்டத்தில் வழங்கும் பழமொழியிலே வேதமாதி நூல்களுணர்த்தும் உண்மைப் பொருள் அடங்கியிருக்கிறது. இப்பழமொழியின் புதைபொருளையறியாமல் கோடானகோடி இந்துக்கள் தங்கள் வாழ் நாளை வீண்செல விட்டுப்பாகதியை யிழந்துவருகிறார்கள். ஆகாய விரிவிலே தோன்றும் சூரியசந்திர நட்சத்திரங்களும், கடலில் சஞ்சரிக்கும் சகலவித நீர் வாழும் ஜந்துக்களும், பூமியில் காணப்படும் புல் பூண்டு விருட்ச வர்க்கங்களும், பறக்கும் பறவைகளும், நாட்டு மிருகங்களும், காட்டு மிருகங்களும், ஊரும் பிராணிகளும், பஞ்ச லோகங்களும், மற்றுமுள்ள

சகல வஸ்துக்களும் கடவுளர்களென்றெண்ணி, சர்வம் பிரமம் மயம் என்பதாக அவைகளை வணங்கி வருகிறார்கள். காணப்படும் வஸ்துக்களெல்லாம் தெய்வமானல், தெய்வமல்லாத வஸ்து தான் எது?. எல்லாம் தெய்வமானல், தெய்வந்தானே தெய்வத்தை வணங்குகிறதின் பிரயோசனமென்ன? இதுவல்ல இப்பழமொழியின் தாற்பரியம்.

சர்வம் பிரமம் மயம் என்னும் பழமொழியில் வந்திருக்கிற பிரமம் என்னும் பதத்துக்குக்கடவுளென்று பொருளல்ல. பிரமம் என்பதற்குப் பிரமை என்பது மூலபதம். அம்மூலபதத்துக்குச்சதுரகராதியாசிரியர் இரண்டு தாற்பரியங் கூறுகிறார்.

பிரமை = 1. அறிவு
2. மயக்கம்

மயக்கமானது மது சம்பந்தமாயுண்டாகிறது. ஆகையால் வேதமாதி நூல்கள் கூறுவதெல்லாம் பிரம்மம் மயம் என்றால், அமுதகுலத்தவர்களாகிய அறிவுடையோர் என்னும் சான்றோரின் மேன்மையேயன்றி வேறல்லவென்பதே யதார்த்த தாற்பரியம்.

பிரமை என்னும் பதத்துக்குச்சதுரகராதியாசிரியர் கூறுகிற மேற்கண்ட தாற்பரியங்களால், பிரமன் என்னும் பெயருக்கு

1. அறிவுடையோன், அதாவது, சான்றோன்,
2. மயக்கமுண்டு பண்ணுகிற அமுதகுலத்தவன்

என்பதாக இரண்டு பொருள் உண்டென்று பிரத்தியக்ஷமாகும். ஆகையால் பிரமனுக்கு வழங்குகிற பெயரினலே, பிரமன் அமுதகுலச்சான்றனென்றறிகிறோம்.

2. பிரமன் அமுதகுலத்தவரானபடியால் அவருக்குப் பிரசாபதி என்றும் பெயர்.

"In this world, when it was destitute of brightness and light, and enveloped all round in total darkness, there came into being, as the primal cause of creation, a mighty egg, the one inexhaustible seed of all created beings. It is called Mahadivya, and was formed at the beginning of the yuga, in which, we are told, was the true light Brahma, the eternal one, the wonderful and inconceivable being present alike in all places; the invisible and subtile cause, whose nature partaketh of entity and non-entity. From this egg came the lord Pitamaha, Brahma, the only one *Prajapati*."

(See: I Adi Parva of the Mahabharata translated by Protap Chundra Roy).

மகாபாரதத்தில் பிரமனுக்குப்பிரசாபதி என்னும் பெ[illegible]ருக்கிறதுபோல, சதுரகராதியாசிரியரும் பிரசாபதி என்பது பிரமன்

பெயர்களில் ஒன்றென்பதாகப்பெயரகராதியில் கூறுகிறார். பிரமனுக்கு வழங்குகிற இப்பெயருக்கு

அமுதகுலத்திலுதித்த அரசன்

என்பது மூலார்த்தம். பிரசம்-பனையமுது, பதி-அரசன். இப்பெயராலும் பிரமன் அமுதகுலத்தவரென்றறியலாம்.

3. பிரமன் அமுதகுலத்தவரானபடியால் அவருக்குக் கஞ்சன் என்றும் பெயர். இப்பெயரும் பிரசாபதி என்னும் பெயருடன் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழி. கஞ்சா-பனையமுது (சதுரகராதி). திவாகரத்திலும் கஞ்சா என்பதற்குப்பனையமுதென்றே கண்டிருக்கிறது:—

"மாவிழண்டகம் சாலி மாரி
பாடலி மௌலி சிக்கர் ஞாளி
பாணி குந்தி மதுகரஞ் சுவிகை
ஆசவமாம்பல் அம்மியம்பதை
மேதை கஞ்சா விகுணி சுலோகி
எனும்வகையுங்கட்பெயரென வறைவர்."

ஆகையால் கஞ்சாவென்றால் பனையமுதைக்குறிக்கிறதென்றும், அப்பதத்திலிருந்துண்டான கஞ்சன் என்னும் பெயருக்கு அமுதகுலத்தவனென்று பொருள் என்றும் அறிகிறோம்.

பிரமனுக்குக்கஞ்சன் என்னும் பெயர் உண்டென்பதற்கு மேற்கோள் கூறுவோம்:—

அருணாசலபுராணம், திருமலைச்சருக்கம்,
20-வது கவி.

எஞ்சுதலிலாவிறைவ னென்பதனையென்பேர்
கஞ்சனெனுமைந்தனை மறந்திடுகரத்தா
லஞ்சலில்படைப்பொழியி லெப்படியளிப்பாய்
செஞ்சுவரிலாதெழுது சித்திரமுமுண்டோ.

பிரமன் தன் தகப்பனாகிய விட்டுணுவைப்பார்த்து குறைவில்லாத சகலத்துக்கும் நானே கர்த்தாவென்பதையும், என் பிள்ளை தான் கஞ்சன் எனப்பெயர்கொண்ட பிரமன் என்பதையும் மறந்துவிடு, நான் உலகத்தைப்படைக்காவிட்டால் நீ எப்படி காப்பாற்றுவாய்? சுவரில்லாமலெழுதுகிற சித்திரமுமுண்டோ? என்றார் என்பது பொருள். அமுதகுலச்சான்றோனாகிய விட்டுணுவின் குமாரனுக்குக் கஞ்சன் என்னும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால், கஞ்சன் என்னும் பெயருக்கு அமுதகுலத்தவன் என்னும் அருத்தமே பொருந்தியது.

சான்றோனாகிய சிவபெருமான் பனம்பூவைத்தமக்கு இருப்பிடமாகக்கொண்டவர் என்பதாக அருணாசல புராணிகர் கூறியதை 208, 209-வது பக்கங்களில் விரித்துரைத்தோம். அதே புராணிகர் அதே பொருட்கொண்ட பெயரொன்று பிரமனுக்கும் வழங்கியிருக்கிறார்.

அருணாசலபுராணம், திருவவதாரச்சருக்கம்.
71-வது கவி.

குலவுமாலனுகிப்போற்றக் குமுதவாய்மலர்ந்தான்கஞ்ச
மலரினான்வணங்கச்சற்றே மணிமுடியசைத்தான்விண்ணோர்
தலைவனுரெதிர்நின்றேத்தத் தனிநகைபுரிந்தான்றேவர்
பலரும்வந்திறைஞ்சியேத்த வவர்க்கெலாம்பார்வையீந்தான்.

இதன் கருத்து.

விட்டுணு வந்து தம்மை வணங்க சிவபெருமான் வாருமென்றுபசரித்தார்; பிரமன் வந்து வணங்க திருமுடியையசைத்தார்; தேவேந்திரன் நமஸ்கரிக்க புன்சிரிப்புக்கொண்டார்; மற்றும் தேவர்கள் வந்தனஞ்செய்ய அருட்கண்ணால் பார்த்தார் என்பதாம்.

இக்கவியில் பிரமனுக்குக் கஞ்சமலரினான் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. இதற்குப் பனம்பூவாகிய அலவரையையே தமக்கு இருப்பிடமாகக்கொண்டவர், அதாவது, அமுதமுற்பத்தி செய்வதில் விடாமுயற்சி கொண்டவர் என்பதே சரியான தாற்பரியம். எப்படியெனில் திருவவதாரச்சருக்கத்தில் பிரமனைக்கஞ்சமலரினான் என்று கூறிய புராணிகர், இடப்பாகம் பெற்ற சருக்கத்தில் அதே பிரமனை முருகுமலரயன் என்கிறார்.

அருணாசலபுராணம், இடப்பாகம் பெற்ற சருக்கம்,
53-வது கவி.

முருகுமலரயன்றடத்திற்படிந்துவெண்ணீ றணிந்துசெங்கைமுடியிற்கூப்பி
யருகுவருங்கோதமன்சொற்படிதொழுதுட் புகுந்துகண்ணாரமுதைக்கண்ணாற்
பருகிநிலமுறவிழுந்துபணிந்தெழுந்து பரவசமாய்ப்பாடியாடி
யுருகியுவந்தழுதுயிர்த்துவலம்புரிந்து தனதுகுறையுறைத்துப்போற்றி.

இக்கவியில் பிரமனுக்கு வழங்குகிற முருகுமலரயன் என்னும் பெயரும் முந்தின கவியில் வழங்கிய கஞ்சமலரினான் என்னும் பெயரும் ஒரு பொருட்கொண்ட மொழிகள். முருகுமலர் என்றால் பனையமுதை (முருகு) க்கொடுக்கும் மலராகிய பனம்பூ. கஞ்சமலர் என்றாலும் பனையமுதை (கஞ்சா) க்கொடுக்கும் மலராகிய பனம்பூ. கஞ்சாவென்றால் பனையமுதென்பதற்கு மேற்கோள் கூறினோம். முருகு என்றாலும் பனையமுதையே குறிக்கிறதென்பதற்கு ஷை திவாகரத்திலிருந்தே மேற்கோள் கூறுவாம்:—

"இக்கு நனைதேன் முருகு தொப்பி
நறவு பிரசம் தணியல் சுவைபடு
வேரிமட்டு தேறல் சாறு
பானம் வடிபிழி மதுஅளி தொண்டி
ஆன அரிட்டமும் சாதியும் கள்ளாம்."

ஆகையால் பிரமனுக்கு வழங்கிய கஞ்சன், கஞ்சமலரினான், முருகுமலரயன் என்னும் பெயர்கள் அவர் அமுதகுலத்தவரென்று தெரிவிக்கும் பெயர்களென்றறிக.

4. மேலே நாம் கூறிய திவாகர சூத்திரங்களிலொன்றில் முண்டகம் என்றாலும் பனையமுதைக்குறிக்கிறதென்று பார்த்தோம். இப்பத சம்பந்தமாயும் பிரமனுக்கு முண்டகன், முண்டகத்தவன், முண்டகாசனன், முண்டகமலரோன் என்னும் பெயர்கள் பலவிடங்களிலும் வழங்கி வந்திருக்கின்றன. அவைகளும் அவருடைய குலத்தை விளக்கிக்காட்டும் பெயர்கள் தான்.

திருவருணைத்தனிவெண்பா மாலை,

18-வது கவி.

அடைக்கலமாச்சோணகிரி யப்பனடிசார்ந்தோம்
கடைப்பிறவிமுந்நீர்கடந்தோம்—படைக்குமந்த
முண்டகனையும்மதியோம் மூரிக்கடாவேறும்
கண்டகனையும்மதியோங் காண்.

இக்கவியில் பிரமனுக்கு முண்டகன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதானது பிரமன் என்னும் பெயரின் மூலதாற்பரியத்துக்குப்பொருந்திய தாய் அமுதகுலத்தவனையே குறிக்கிறதென்றறிக.

அருணசலபுராணம், திருமலைச்சருக்கம்,

65-வது கவி.

முண்டகவகந்தையின் மொழிந்தவுரைநன்றென
மொழிந்துநகை கொண்டவளவே
அண்டபகிரண்டமு நடுங்கின வொடுங்கின
வடங்கின விடுஞ்சுட ரெலாங்
கொண்டலு மறைந்தன சிறந்தன விறைந்தன
குறைந்தன நிறைந்த னருவா
லெண்டிசை திரிந்தன கரிந்தன பொரிந்தன
வெரிந்தன விரிந்த தருவே.

சிவன் பிரமனைப்பார்த்து முண்டக! அதாவது பிரமனே உன் அகங்கார மொழி நன்றாயிருக்கிறதென்று நகைத்தார் என்று கூறிய இக்கவியிலும் பிரமனுக்கு முண்டகன் என்னும் குலவிளக்கப்பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

சிதம்பரம் குரு நமச்சிவாய சுவாமிகள்
அருளிச்செய்த அண்ணாமலை வெண்பா,

17-வது கவி.

முக்கோணமாக முளைத்தமலை முண்டகன்மா
லக்கோடுநாகமணிந்தமலை—திக்கோடு
துன்னிமலைதன்னைத் துதிக்குமடியாருளத்தின்
மன்னுமலை யண்ணாமலை.

இக்கவியிலும் பிரமனுக்கு முண்டகன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், திருமணப்படலம்,
177-வது கவி.

விண்டலத்தவருளாதி வேதியன்பாததீர்த்த
முண்டகத்தவனுமாலு முனிவரும்புரந்தராதி
யண்டருநந்திதேவு மடுகணத்தவருமேனைத்
தொண்டரும்புறம்புமுள்ளு நனைத்தனர்சுத்திசெய்தார்.

இக்கவியில் பிரமனுக்கு அமுதகுலத்தவன் என்று பொருள்படும் முண்டகத்தவன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

சான்றோர் புராணம், தாருகன் வதைப்படலம்,
180-வது கவி.

முண்டகத்தன்வாளிவிஞ்சை முனிமகன்றொடுத்தனன்
முண்டகத்தன்வாளியான் முடித்தனன்நிசாசரன்
விண்டுவத்திரந்தொடுத்து விட்டனனற்சான்றவன்
விண்டுவத்திரத்திருல் விலக்கினான்றயித்தியன்.

காந்தமாரிஷியென்னப்பட்ட சுராபாண்டியன் குமாரனாகிய திலகபாண்டியன், அக்கினியக்கன் என்னும் அசுரனோடு சண்டை புரிகையில்சான்றோனாகிய திலகன் தான் பிரமனிடத்தில் பெற்ற அஸ்திரத்தை அசுரன் மேல் ஏவ, அசுரன் தன்னிடத்திலிருந்த பிரமாஸ்திரத்தால் தடுத்தானென்று பொருள்.

இக்கவியில் பிரமனுக்கு முண்டகத்தன், அதாவது, அமுதகுலத்தவன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது.

பிரமனுக்கு முண்டகத்தன் என்னும் குலவிளக்கப்பெயர் வழங்கியிருப்பதுபோல சரசுவதி தேவியாருக்கும் முண்டகத்தாள் என்னும் குலவிளக்கப்பெயர் வழங்கிவந்திருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், பாயிரம்,
16-வது கவி.
சரசுவதியம்மை.

பமுதகன்றநால்வகைச்சொன்மலரெடுத்துப் பத்திபடப்பரப்பித்திக்கு
முழுதகன்றுமணந்துசுவையொழுகியணி பெறமுக்கண்மூர்த்திதாளிற்
றொழுதகன்றவன்பெனுநார்தொடுத்தலங்கல் சூட்டவரிச்சுரும்புந்தேனுங்
கொழுதகன்றவெண்டோட்டுமுண்டகத்தா ளடிமுடிமேற்கொண்டுவாழ்வாம்

இக்கவியில் சரசுவதி தேவிக்கு வழங்கிய முண்டகத்தாள் என்னும் பெயருக்கு அமுதகுலத்தவள், சான்றாள் என்று பொருள்.

பிரமனுக்கு முண்டகாசனன் என்னும் பெயர் வழங்கியதற்கும் திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்.

திருவிளையாடற் புராணம், வரகுணனுக்குச்சிவலோகங் காட்டியபடலம்,
39-வது கவி.

முண்டகாசனன்பதமிது மூவுலகளந்த
தண்டுழாயவன்புரமிது தனிமுதல்வடிவங்
கொண்டுவீறுசாலுருத்திரர் கோப்பதியின்ன
வெண்டிசாமுகக்காவல ருறைவிடமிவைகாண்.

மகாபாரதம், மகப்பிரதானிக பர்வம்,
கண்ணன்றுதி விருத்தம்,

அண்டமுட்டையி னகத்தினும்புறத்தினுமாகிக்
கண்டவன்பர்கள்கண்ணினு நெஞ்சினுங்கலந்தோன்
பண்டைவேதங்கள்பழிச்சியு மறிகொணப்பழையோன்
முண்டகாசனனுதியா மூவர்கண்முதல்வன்.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் பிரமனுக்கு வழங்கிய முண்டகாசனன் என்னும் பெயருக்குப்பனையமுதிருக்குமிடத்திலே வீற்றிருப்பவன், அமுதில் பிரியங்கொண்டவன், அமுதகுலத்தவன் என்று பொருள்.

முண்டகமலர் என்பது முருகுமலர், கஞ்சமலர் என்பவற்றைப் போலப்பனம்பூவைக்குறிக்கும் பெயர்.

திருவிளையாடற் புராணம், விறகு விற்றப்படலம்,
24-வது கவி.

வண்டறைகொன்றையான் முன்வந்துநீயாரையென்றான்
பண்டருவிபஞ்சிபாணன் பத்திரனடிமையென்றான்
முண்டகமலரோன்மாயோன் புரந்தரன்முதன்மற்றேனை
யண்டருந்தன்குற்றேவ லடிமையாக்கொண்டவம்மான்.

இக்கவியில் பிரமனுக்கு வழங்குகிற முண்டகமலரோன் என்னும் பெயருக்குப்பனம்பூவை இருப்பிடமாகக்கொண்டவன், அமுதகுலத்தவன் என்று பொருள்.

5. பிரமன் அமுதகுலத்தவரென்று காட்டும்படியாக அவருக்கு அமரன் எனும் பெயரும் வழங்கியிருக்கிறதெனப்பார்க்கிறோம்.

கூர்மபுராணம், கண்ணனவதரித்தவத்தியாயம்,
7-வது கவி.

முருகவிழ்கமலப்புத்தேள் முதலியவமரர்யாரு
மிருநிலத்தரசராகி யெய்துகயாமுந்தூய
பொருவருங்கடவுட்கற்பிற் றேவகிவயிற்றிற்பொற்பா
ரொருகுழையொருவன்செங்கட் கண்ணனுயுதித்துமன்றே.

இக்கவியில் பிரமன் முதலான தேவர்களை 'முருகவிழ்கமலப்புத்தேள் முதலிய அமரர்' என்கிறார். முருகு-பனையமுது; அவிழ்-விரிக்கும்; கமலம்-தாமரை, அல்லது நீர்; புத்தேள்-தெய்வம். ஆகையால் முருகவிழ்கமலப்புத்தேள் என்றால் பனையமுதிறக்கும் குலத்தவனும் தாமரை மலர் போன்றவனுமாகிய கடவுள் என்றும், பனையமுதிறக்கும் குலத்தவனாகிய நீர்க்கடவுள் அதாவது பதிநீர்க்கடவுளென்றும் பொருள் கூறலாம். தாமரையில் பனையமுதொழுகுகிறதில்லையாகையால் கமலப்புத்தேள் என்னும் பெயருக்கு நீர்க்கடவுள், அதாவது, பதிநீர்க்கடவுள் என்பதே சரியான தாற்பரியம். ஆகவே, முருகவிழ்கமலப்புத்தேள் என்னும் பிரமன் அமுதகுலத்தவனென்று அப்பெயரே தெரிவிக்

கின்றது. அத்தோடுகூட பிரமன் முதலிய அமரர் என்கிறார். அமரர் என்றால் அமிரி பருகுகிறவர்கள். அமிரி-பனையமுது; ஆகையால் அமரர் என்றால் அமுதகுலத்தவர் என்று பொருள். பிரமன் முதலான அமுதகுலத்தவர்கள் என்றால் பிரமனும் அமுதகுலத்தவனென்றறியலாம்.

ஆகையால் இக்கவியில் பிரமனுக்கு வழங்குகிற

1. முருகவிழ்கமலப்புத்தேள் என்னும் பெயராலும்

2. அமரன் என்னும் பெயராலும்

பிரமன், அமுதகுலத்தவன் என்றறியலாம்.

6. பிரமன் அமுதகுலத்தவரென்று தெரிவிக்கும் பிரசாபதி, கஞ்சன், முண்டகன், முருகுமலரயன், அமரன் முதலிய ஒரு பொருட்கொண்ட மொழிகளின் தாற்பரியத்தை எடுத்துரைத்தோம். அவர் அமுதகுலத்தவரான காரணத்தால் தான் கூர்மபுராணத்தில் பிரமன் முதலான தேவர்கள் திருப்பாற்கடல் கடைந்தமுதமெடுத்தார்களென்றும், திருநெல்வேலிப்புராணத்தில் பிரமன் முதலான தேவர்கள் சான்றோரைக்காக்கும் பொருட்டு திருநெல்வேலி நாட்டில் அமுதமிறக்கினார்களென்றும், தாலவிலாசத்தில் பிரமன் தம்முடைய கீழுதட்டில் விரலை வைத்துக்கொண்டு நெடுநேரம் ஆலோசனை செய்து பனையைச்சிருட்டித்தார் என்றும் கண்டிருக்கிறது. பிரமன் சான்றோன் என்று காட்டும் சில குறிப்புகளைப்பார்ப்போம்.

பிரமனின் மனைவிகள் மூவரில் முதல்வளாகிய சரசுவதி என்னும் வாணியின் மரபில் தோன்றினவர்கள் தான் மதுரையில் முதலாவது தமிழ்ச்சங்கம் ஸ்தாபித்தார்கள். இதைப்பற்றிய புராணக்கதையை 143, 144-வது பக்கங்களில் எடுத்துரைத்தோம். அக்கதையின்படி சரசுவதியின் மரபினராகிய நக்கீரர், கபிலர், பரணர் முதலான 48 சங்கப்புலவருக்கும் சான்றோர் என்னும் பெயர் திருவிளையாடற் புராணத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

திருவிளையாடற் புராணம், சங்கப்பலகை தந்தபடலம்,

17-வது கவி.

மறையினான்றெழுகும்பன்மாண் கலைகள்போன்மாண்டகேள்வித்
துறையினாற்றெழுகுஞ்சான்றோர் சூழமீண்டேகிக்கூடற்
கறையினார்கண்டத்தாரைப் பணிவித்துக்கரந்தாரொற்றைப்
பிறையினாற்மகுடந்தோற்ற தறிஞராய்வந்தபெம்மான்.

இக்கவியில் நாற்பத்தெண்மராகிய சான்றோரும் மதுரைக்கு வந்தவுடனே சிவபெருமானுடைய கோயிலுக்குச்சென்று அவரை வணங்கினார்கள் என்று கூறியிருக்கிறது.

18-வது கவி.

விம்மிதமடைந்துசான்றோர் விண்ணிழிவிமானமேய
செம்மலைவேறுவேறு செய்யுளாற்பரவியேத்திக்
கைம்மலையுரியினார்தங் காற்றொழுதிறைஞ்சிமீண்டு
கொய்ம்மலர்வாகைச்செவ்வேற் செழியனைக்குறுகிக்கண்டார்.

இக்கவியில் சான்றோர் சிவபெருமானைத்தனித்தனியே தமிழ்ச்செய்யுள்கள் பாடித்துதித்து வணங்கியபின் பாண்டியனைக்கண்டார்கள் என்கிறார்.

19-வது கவி.

மறமலிநேமிச்செங்கோன் மன்னவன்வந்தசான்றோ
ரறமலிகேள்விநோக்கி யவைக்களக்கிழமைநோக்கித்
திறமலியொழுக்கநோக்கிச் சீரியர்போலுமென்று
நிறைமலியுவகைபூத்த நெஞ்சினனிதனைச்செய்தான்.

இக்கவியில் பாண்டியன் சான்றோருடைய கல்வி கேள்வி ஒழுக்க முதலியவற்றால் அவர்கள் சான்றோரென்றறிந்து மனமகிழ்ந்தான் என்கிறார்.

20-வது கவி.

திங்களங்கண்ணிவேய்ந்த செக்கரஞ்சடிலநாதன்
மங்கலம்பெருகுகோயில் வடகுடபுலத்தின்மாடோர்
சங்கமண்டபமுண்டாக்கித் தகைமைசால்சிறப்புநல்கி
யங்கமர்ந்திருத்தியென்ன விருத்தினனறிஞர்தம்மை.

இக்கவியில் பாண்டியனானவன் சிவபெருமான் கோயிலுக்கு வடமேற்றிசையில் ஒரு சங்கமண்டபமுண்டாக்கி அறிஞராகிய சான்றோருக்குத் தகுந்த சிறப்புகள் செய்து, அம்மண்டபத்திலே தானே அமர்ந்திருக்கச் செய்தான் என்கிறார். அறிஞர் என்றால் அறிவுடையோர், சான்றோர் என்று பொருள்.

'சான்றோர் மிக்கோர் நல்லவர் மேலவர்
ஆய்ந்தோருயர்ந்தோர் ஆரியர் உலகென
வாய்ந்த ஆன்றோர் அறிவுடையோரே."
(திவாகரம்),

29-வது கவி.

மேதகுசான்றோர்நூலின் விளைபொருள்விளங்கத்தம்மி
லேதுவுமெடுத்துக்காட்டு மெழுவகைமதமுங்கூறும்
போதவைதெளிந்தகிள்ளை பூவையேபுறம்புபோந்து
வாதுசெய்வார்கள்வந்தால் மறுத்துநேர்நிறுத்துமன்றே.

இக்கவியில் அச்சான்றோர்கள் நூற்பொருள் விளங்கக் காரணமும், உதாரணமும், உடன்படல் மறுத்தல் முதலிய எழுவகை மதங்களும் பேசும்போது கேட்டறிந்த கிளிகளும் பூவைகளுமுதலாய், வாதுசெய்பவர்கள் வந்தால் அவர்கள் வாதைத்தடுத்துச்செவ்வையாக நிலைநிற்கச் செய்யும் என்பதாகச் சான்றோர் கல்வித்திறமையை வியந்து பேசுகிறார்.

இப்படியாகப்பிரமனின் மனைவியாக சரசுவதி மரபில் தோன்றியவர்களுக்குச்சான்றோர் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதால், அமுத குலத்தவனாகிய பிரமன் சான்றோன் என்றறியலாம்.

இலிங்கபுராணம், தேவரசுரர் தோற்றமுரைத்தவத்தியாயம்,
2-வது கவி.

புரிவாய்விழுநறுங்கமலப் புத்தேடனதுமனத்தினு
லுரைசால்பிரமாபதின்மர் தமைப்படைத்தானவ்வாறுயர் தக்கன்
பரிவாற்படைப்பப்படைத்த வெலாம்பாழ்பட்டொழிந்ததிறநோக்கி
மருவாற்கூத்தற்சுதிவயிரிணியா மிவரைமணந்தனனல்.

இக்கவியில் பிரமனிலிருந்து பத்து பிரமாக்களுதித்தார்க ளென்றும் அவர்களிலொருவராகிய தக்கனெனவர் சூதி, அயிரிணி என்னும் மாதுக்களை மணம் புரிந்தார் என்றும் கூறியிருக்கிறது. இங்கே தக்கனுக்கு வழங்கும் அடைமொழியாகிய உயர் என்னும் பதமானது குலவிளக்க சம்பந்தமாய் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உயர்தக்கன் = உயர்குலதக்கன்
= உயர்ந்தோர்குல தக்கன்
= சான்றோர்குல தக்கன்

என்று பொருள். தக்கன் சான்றோர்குலத்தவனானபடியால், அவருடைய சகோதரராகிய மரிசி, அங்கிரன், புலத்தியன் முதலானவர்களும் சான்றோர். அவர்களுடைய பிதாவாகிய பிரமனும் சான்றோன்.

மேலே சொல்லிய பிரமனின் குமாரர் பதின்மர் யாரென்று, இதே இலிங்கபுராணம் படைப்புவகையுரைத்தவத்தியாயம் 7-வது கவியிலும், தத்துவதோற்றமுரைத்தவத்தியாயம், 8-வது, 9-வது கவிகளிலும் பெயர் விபரங் கண்டிருக்கிறது.

படைப்புவகை யுரைத்தவத்தியாயம்,
7-வது கவி.

அவர்களிருக்கப்புலத்தியனற் கிருதுபிருகுவத்திரிமெய்த்
தவமாமரிசிபுலகனொடு தக்கன்வசிட்டனங்கீரா
நவைதீர்தருமந்தன்மமொடு நவிற்றற்கருஞ்சங்கற்பமெனு
மிவரைப்படைத்தான்மற்றிவர்க ளில்வாழ்க்கையினில்வாழ்குவார்.

தத்துவதோற்றமுரைத்தவத்தியாயம்,
8-வது கவி.

தோன்றியவேதியன்படைப்பானெண் ணிருசிதனைமனத்திலுவந்துதூய்தா
மான்றமறையறிகின்றவங்கீரா வத்தலையினிடையுமங்கே
கான்றொளிசேர்கண்ணினிடைமரிசி யையுமத்திரியைக்கரத்தினுள்ளுந்
தான்றனியேயுறநின்றபிராண னிடைத்தக்கனையுந்தோற்றுவித்தான்.

9-வது கவி.

இதையத்திற்பிருகுவையும்வியானவா யுவிற்புலகன்றனையுமேதில்
மதியுற்றபுலத்தியனையுதானவா யுவினிடையுமாசின்றுகிக்
கதிபெற்றவசிட்டனைச்சொல்சமானவா யுவினிடையுங்கற்றோர்தம்மாற்
றுதிபெற்றகிருதுவினையபானவா யுவினிடையுந்தோற்றுவித்தான்.

இக்கவிகளில் சொல்லப்பட்ட பதின்மராகிய

1.	அத்திரி	6.	மரீசி
2.	புலத்தியன்	7.	அங்கிரன்
3.	வசிட்டன்	8.	கிருது
4.	தக்கன்	9.	புலகன்
5.	பிருகு	10.	தருமன்

என்பவர்கள் பிரமனின் குமாரராகிய பிரமாக்கள். இவர்களிலொருவரா கிய தக்கன் சான்றோர் குலத்தவரென்று சொல்லியிருப்பதால், அவரு டைய சகோதரராகிய நவப்பிரமாக்களும், அவர்களுடைய பிதாவாகிய பிரமதேவரும் சான்றோர்குல முற்பிதாக்களென்றறிக.

பிரமனின் குமாரனாகிய புலத்தியரிஷி மரபில் தோன்றிய இராவ ணாதி ராட்சதர்கள் சாணார் என்று மக்ளீன் துரை எழுதியிருப்பதாலும் (165-வது பக்கம் பார்க்க), பிரமன் சான்றான் என்றேற்படுகிறது. பிர மன் சான்றானபடியால் தான் அவர் மரபிலுதித்த அட்டதிக்கு பால ரும் சான்றோர் என்பதாக 12, 13-வது அத்தியாயங்களில் பார்த்தோம். பிரமன் சான்றோனபடியால் தான் அவர் மரபினராகிய சிவனும் விட் டுணுவும் சான்றோர் என்பதாக 11, 14-வது அத்தியாயங்களில் பார்த் தோம். பிரமன் சான்றோனபடியால் தான் அவர் மரபினராகிய சூரியசந்திர குலத்தரசர்களெல்லாம் அமுதகுலச்சான்றார் என்பதாக 12, 16, 17-வது அத்தியாயங்களில் பார்த்தோம்.

ஆகையால் வேதங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் முதலான பூர்வநூல்களெல்லாம் சான்றோரைக்குறித்துப்பேசுகின்றதேயல்லாமல் ஏனையோரைக்குறித்தல்லவென்றும், சான்றோரின் மேன்மைக்குச்சம மான மேன்மையுள்ள சாதியார் இந்நாட்டிலில்லையென்றும் அறிவிராக.

——(:o:)——

XIX-வது அத்தியாயம்

சான்றாண்மை என்னும் சான்றோர்குண நலம்.

1. சான்றாண்மையைப்பற்றி எமகண்டனடைந்த வுபதேசம். 2. குணநலம் இன்றியமையா அவசியம்; குணநலம் குலநலம் என்னுமிரண்டினையுமுடையவரே சான்றோர். 3. சான்றோரு க்கு உயிரினும் மானம் பெரிது. 4. தாமடைந்த அற்ப உதவி யையும் பெரிதாக எண்ணுவார்கள். 5. வறுமையடைந்த காலத் திலும் கடன் கொண்டாகிலும் தம் கடமைகளைச்செய்வார். 6. மரணம் நேர்வதாயினும் பாவம் பழிகளுக்குடன்படார். 7. மேன் மையல்லாத காரியத்தைக்கனவிலும் கருதார். 8. சிறந்த அன்பு டையவர்கள். 9. சுயநன்மையைக்கருதாமல் இராஜ்ய நன்மை

யைக்கருதுவார்கள். 10. கோபங்கொண்ட காலத்தில் முதலாய் உதவுவார்கள். 11. தாய் தந்தையரையுபசரிப்பார்கள். 12. சான்ருேர் தாழ்த்தப்பட்ட காரணம்.

இந்தியாவில் வணங்கப்படுகிற தேவர்களெல்லாரும் சான்ருர் குலத்திலுதித்த பிரபுக்கள் என்பதாகப்பார்த்தோம். அக்குலத்தவர்களினரசாட்சி ஒழிந்துபோன பிற்பாடு முதலாய் அத்தேவர்கள் வணங்கப்பட்டு வருகிறதைப்பார்க்கில், அக்குலவீரர்கள் பூர்வத்தில் சிறந்த குணசிலராயிருந்திருக்க வேண்டுமென்றே சொல்லவேண்டும். சான்ருேருக்கிருக்கவேண்டிய இலக்ஷணங்கள் சிலவற்றைப்பூர்வ நூல்களிலிருந்தெடுத்துரைப்பதினுல் சான்ருேர் பயனடைவார்களானதால், அவற்றை இந்த அத்தியாயத்தில் கூறுவாம்:—

அமுதகுலத்தவராகிய சான்ருேர் என்னும் பெயருக்கு இயல்பான தாற்பரியம் 'சான்ருண்மை பயின்ருர்' என்பதாக மதுரைக்கலம்பகம், 24-வது கவியில் கண்டிருப்பதை, சிவபெருமான் அமுதகுலத்தவரென்று விளக்கிக்காட்டிய இடத்தில் முன்னமே வரைந்தோம் (229-வது பக்கம் பார்க்க). ஆகையால் சான்ருேரின் சிறந்த இலக்ஷணம் சான்ருண்மை. சான்ருேனுகிய சோமகாந்தராஜன் தன் மகனுகிய ஏமகண்டனுக்கு முடிசூட்டக்கருதி,தன் குலத்துக்குறிய சான்ருண்மையென்பதென்னவென்று போதித்திருக்கிருர்.

விநாயகபுராணம், அரசியற்கைப்படலம்,
146-வது கவி (சான்ருண்மை).

அன்பொப்புரவுகண்ணேட்ட மழியாவாய்மைநாணுதி
இன்பம்பெருக்குநற்குணங்களெல்லா நிறைந்தசான்றோர்கள்
துன்புற்றவர்க்குமினியனவேசூழ்வர் துணையின்வினைமுடிப்பர்
வன்பிற்றளரார்நட்டார்க்கு மடங்கித்தோற்றநாணுரே.

இக்கவியில் சோமகாந்தன், ஏமகண்டனுக்குபதேசித்த சான்ருண்மையின் இலக்ஷணங்களாவன:—

(*a*) அன்பு. முதலாவது மக்கள் மனைவியர் முதலான உறவினரிடத்துண்டாகும் பிரிதி, இரண்டாவது தொடர்புபற்றித்தன் குலத்தவராகிய சான்ருேர் ஒவ்வொருவரிடத்து முண்டாகும் நேசம், மூன்ருவது தொடர்பு பற்ருது இயல்பாக வருத்தமுறும் பிறகுலத்தவர்கள் மேல் செல்லும் அருள் என்று மூவகைப்படும்.

(*b*) ஒப்புரவு. உலகம் ஒப்பும்படி செய்யுமுபகாரம். உலகம்=உயர்ந்தோர்=சான்ருேர். சான்ருேர் ஒப்பும்படியாகச் செய்யுமுபகாரம். பார்ப்பானொப்பும்படி செய்யுமுபகாரமன்று; சூத்திரனொப்பும்படி செய்யுமுபகாரமுமன்று; சான்ருேரொப்பும்படி செய்யுமுபகாரமென்றறிக.

(*c*) கண்ணேட்டம். தாக்ஷிணியம. அதாவது தன் குலத்தவராகிய சான்ருேர் கூறியதை மறுக்கமாட்டாமை.

(*d*) அழியாவாய்மை. தவறாத சத்தியம். சான்றோனாகிய அரிச்சந்திரமகாராஜன் வாக்கு. துரியோதனாதிகளைப்போல "பொய்த்தசான்றவன் குலம்" எனப்பெயர் பெறாமை. அல்லது திருக்குறள் கூறுகிறபடி

"வாய்மையெனப்படுவ தியாதெனின்யாதொன்றுந்
தீமையிலாத சொலல்"

என்றும் பொருள் கூறலாம்.

(*e*) நாண். வெட்கம். அதாவது தாம் பிறந்த மேலான சான்றோர் குலத்துக்குத்தகாத காரியங்களைச்செய்ய நாணுதல்.

இவ்வைந்து லக்ஷணங்களும் பஞ்சபாண்டவர்களின் புகழ்போலும் பஞ்சகன்னிகைகளின் திகழ்போலும் சான்றோர் மேன்மையை நிலைநிறுத்தும் சான்றாண்மையின் பஞ்ச தூண்களாம்.

"அன்புநாணொப்புரவு கண்ணோட்டம்வாய்மையொடு
ஐந்துசால் பூன்றியதூண்"

என்னும் திருக்குறளாலுமறிக.

சான்றோர் குலத்திலுதித்த காரணத்தால் மட்டிலும் சான்றோனாயிருப்பது மேன்மையன்று. குலத்தாலும் குணத்தாலும் சான்றோனாயிருப்பவனே மேன்மைக்குறிய சான்றான். ஆகையால் ஏமகண்டன், குலத்தால் சான்றானாயிருந்தபோதிலும் குணத்தாலும் சான்றானாகும்படி போதிக்கப்படுகிறான். மேலே சொல்லப்பட்ட பஞ்சகுணங்களே சான்றோர் குலத்தவருக்குச்சிற்றின்பம், பேரின்பம் என்னும் இருவகையின்பங்களையும் கொடுக்கும் நற்குணங்களாம். இப்படியாகக் குலத்தாலும் குணத்தாலும் சான்றோராயிருப்பவர்கள்,

(*f*) துன்புற்றவர்க்கு மினியனவேசெய்வர், அதாவது,குணத்தாலன்றிக் குலத்தால் மட்டிலும் சான்றோராயிருப்பவர்கள் தமக்குத்தீமைசெய்த போதிலும், அவர்களுக்குத்தீமைக்குத்தீமை செய்யாமல் நன்மையே செய்வார்கள். இதற்கிணங்க

"இன்னாசெய்தார்க்கு மினியவேசெய்யாக்கால்
என்னபயத்ததோ சால்பு" என்றும்

"இன்னாசெய்தாரை யொறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயஞ்செய்து விடல்"

என்றும் திருக்குறள் கூறுகின்றன.

குலத்தால் சான்றோராயிருப்பவர்கள் குணத்தாலும் சான்றோராயிராவிட்டால், அவர்களுக்கு நன்மையையே செய்து அவர்களையும் குணநலச்சான்றோராக்குவது மேன்மையேயன்றி அவர்களுக்குப்பிரதி தீங்கு செய்வது குணநலமன்று. சான்றோரிதைக்கவனிக்கவேண்டியது. இதைக்கவனித்து நடப்பார்களாகில் சான்றோர் ஊர்களில் சான்றோருக்குள்ளே இரண்டு மூன்று பிரிவினைகளும் அதனால் பொருள் முதலான நஷ்டங்களும், சூத்திரருக்கு முன் கைகட்டி நிற்கவேண்டிய இகழ்ச்சி

யும் வெகுசாய் நீங்கும். இராஜ்யமிழந்த நாள் முதலாய்க்குலமேன்மை யற்றிருக்கும் சான்றோர்குண மேன்மையால் மேன்மக்களாகவேண்டுமேயன்றிப்பூர்வநூல்கள் கூறும் மேன்மையை எண்ணி எண்ணியிருப்பதினால் பயனன்று. சான்றோர் துன்புற்றவர்க்கும் இனியனவேசெய்வர் என்பதற்கு ஒரு உபமானம் கம்பராமாயணத்தில் வருகிறது. அதாவது, தேவர்கள் காியமந்தரமலையைத்தன்னிடம் மத்தாக நாட்டி நெருப்புப்பொறிபறக்கும்படி உக்கிரமாக அவர்கள் தன்னைக்கடைந்து வருத்தியபோதிலும், திருப்பாற் கடலானது தேவர்கள் உய்யும்படியாக அமுதைக்கொடுத்துதவினதுபோல, அமுதகுலத்தவர்களாகிய சான்றோருமுதவுவார்கள் என்பதாம்.

கம்பராமாயணம், யுத்தகாண்டம், விபீடணனடைக்கலப்படலம்,
128-வது கவி.

தீர்வருமின்னறம்மைச் செய்யினுஞ்செய்யசிந்தைப்
பேரருளாளர்தத்தஞ் செய்கையிற்பிழைப்பதுண்டோ
காா்வரைநிறுத்தித்தன்னைக் கனலெழக்கலக்கக்கண்டும்
ஆர்கலியமரருய்ய வமிழ்துபண்டளித்ததன்றே.

இராட்சதகுல சான்றோனாகிய விபீடணன் சூரியகுல சான்றோனாகிய இராமரை அடைக்கலமடைய வந்தபோது,இராமர் அவனை ஏற்றுக்கொள்ளத் திருவுளங்கொண்டு அவனையழைத்து வரும்படி சுக்கிரீவமகாராஜனையனுப்ப, சுக்கிரீவன் விபீடணனைக்கண்டபோது, விபீடணன் மிகமகிழ்ந்து,பெருந்தீங்கு விளைக்த இராவணனது தம்பியான தன்னை வரும்படி திருவுளம்பற்றிய இராமருடைய பெருங்கருணையைப்பாராட்டிக்கூறின கவி.

(g) துணையின் வினைமுடிப்பர். தங்குலத்தவர்களாகிய சான்றோருக்குத்துணை நின்று அவர்களுக்கு ஆகவேண்டிய காரியங்களை முடித்துக்கொடுப்பார்கள். தன்னயம் பாராட்டாமல் குலநயம் பாராட்டுவார்களென்று பொருள்.

(i) வன்பின்தளரார். தங்குலத்தவர்கள் முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்கிற வைராக்கிய உறுதியினின்று சோர்வடையமாட்டார்கள்.

(j) நட்டார்க்கு மடங்கித்தோற்ற நாணரே. தங்குலத்தவராகிய சினேகிதருக்குக்கீழடங்கி அவருடைய விருப்பத்துக்கு இசைந்து நடப்பதால் தம்முடைய பெருமைக்குக்குறைவுண்டாகுமென்றெண்ணமாட்டார்கள். அவர்கள் எப்போதும் தங்குலத்தவரோடு ஐக்கியமாகவேயிருப்பார்கள்; அவசியமான தருணங்களில் தங்குலச்சிநேகிதருக்குக்கீழ்ப்படிந்து அடங்கி நடப்பார்கள்; ஒருமைப்பாடு குன்றாதொழுகுவார்கள் என்பது பொருள். இப்பத்து இலக்ஷணங்களுமுடையவர்களே குணநல்சான்றோர்.

2. குணநலம் சான்றோருக்கு இன்றியமையா அவசியமானது.

திருக்குறள், பொருட்பால்,
99-வது அதிகாரம், சான்றாண்மை,
1-வது கவி.

கடனென்ப நல்லவையெல்லாங் கடனறிந்து
சான்றாண்மை மேற்கொள்பவர்க்கு

என்னும் கவியால் சான்றோர் மேலான குலத்திலுதித்தது மாத்திரம் போதாதென்றும், தம் குலமேன்மைக்குத்தகுந்த குணமேன்மையும் அவர்களிடமிருக்கவேண்டுமென்றும் சான்றோரறியக்கடவர்.

2-வது கவி.

குணநலஞ்சான்றோர் நலனேபிறநல
மென்னலத்துள்ளதூஉமன்று

என்னும் கவியிலும் சான்றோர் குணநலம் பொருந்தியவர்களாயிருப்பது அவசியமென வற்புறுத்திச்சொல்லியிருக்கிறது.

10-வது கவி.

சான்றவர்சான்றாண்மை குன்றினிலந்தான்
றாங்காது மன்னோபொறை.

சான்றோர் தம் மேலான குலத்துக்குறிய சான்றாண்மை குன்றி நடப்பார்களாகில் சகலமும் பாழ். கீழ்மக்களுக்கு முன் பணிந்து நிற்க வேண்டிய ஈனஸ்திதிக்கு வருவார்களென்பது திண்ணம்.

நாலடியார், பொருட்பால்,
15-வது அதிகாரம், குடிப்பிறப்பு,
2-வது கவி.

சான்றாண்மைசாய லொழுக்கமிவைமூன்றும்
வான்றோய்குடிப் பிறந்தார்க்கல்லது—வான்றோயு
மைதவழ்வெற்படா அபெருஞ்செல்வ
மெய்தியக்கண்ணும்பிறர்க்கு.

இதன் கருத்து.

ஆகாயத்தையளாவி நின்று மேகங்கள் கவிந்து மூடுகிற மலைகளையுடைய பாண்டியனே! சான்றோர்குண நலமாகிய சான்றாண்மையும், குலநலமாகிய சாயலும், இவ்விரண்டும் பொருந்தியதாலுண்டாகும் குணதிசயங்களும் நடவடிக்கைகளுமான ஒழுக்கமும், ஆகிய இம்மூன்றும், உன் குலத்தவர்களுக்கு ஒருங்கே அமைந்திருக்குமேயன்றி, பிற குலத்தவர்கள் எவ்வளவு பொருளுடையவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுக்கில்லையென்பதாம். ஆகையால் சான்றோர் குலநலம் குணநலம் என்னும் இருநலமும் பொருந்தியவர்கள். திருக்குறளில்

'குணநலஞ் சான்றோர் நலனே'

என்று சொல்லியபடி, நாலடியார், 18-வது அதிகாரம் (நல்லினஞ் சேர்தல்), 9-வது கவியில்

நிலநலத்தானந்திய நெல்லேபோற்றத்தங்
குலநலத்தாலாகுவர் சான்றோர்—கலநலத்தைத்
தீவளிசென்றுசிதைத் தாங்குசான்றாண்மை
தீயினஞ்சேரக்கெடும்

குலநலமும் சான்றோருக்கே பொருந்தியது என்று கண்டிருக்கிறது. இவ்விருநலமும் பொருந்தியவர்களே சான்றோர். ஆகையால் பிறகுலத் தவராகிய பார்ப்பான், சூத்திரன் முதலானவர்கள் சான்றாண்மை என்னும் குணநலம் பொருந்தி நடக்க முயன்றாலும் குலநலமில்லாதபடியால் சான்றோன் என்னும் பெயருக்கு யோக்கியதையுடையவராகார்.

3. சான்றோர் உயிரினும் மானம் பெரிதாக எண்ணுவார்கள்.

நாலடியார், பொருட்பால்,
16-வது அதிகாரம், மேன்மக்கள்,
1-வது கவி.

அங்கண்விசும்பி னகனிலாப்பாரிக்குந்
திங்களுஞ்சான்றோரு மொப்பர்மற்—றிங்கள்
மறுவாற்றுஞ்சான்றோ ரஃதாற்றார்தெருமந்து
தேய்வரொருமாசுறின்.

இதன் கருத்து.

ஆகாயத்திலுலாவுஞ் சந்திரனுஞ் சான்றோருமொப்பாவார், ஆகிலும் ஒரு பேதமுண்டு—சந்திரன் தன் உடலிலிருக்கின்ற களங்கத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளுமாயினும், சான்றோர் தங்களுக்கொரு மானவீனமுண்டாகுங்காலத்தில் அதைப்பொறுக்கமாட்டார்கள் என்பதாம்.

இதைப்பற்றியே அடுத்த கவியிலும் 'வசைதீரவெண்ணுவர்சான்றோர்' என்று கண்டிருக்கிறது.

2-வது கவி.

இசையுமெனினு மிசையாதெனினும்
வசைதீரவெண்ணுவர் சான்றோர்—விசையி
னரிமாவுளங்கிழித்த வம்பினிற்றீதோ
வரிமாப்பிழைப்பெய்த கோல்.

ஜெயங் கிடைத்தாலும் கிடையாதிருந்தாலும் உயிரினும் மானம் பெரிதென்றெண்ணுவார் சான்றோர். ஆகையால் களங்கத்தைப்பொறுத்துக் கொள்ளும் சந்திரன் சான்றோருக்கு ஒப்பாகாது. கம்பராமாயணத்தில் சான்றோர் கவரிமானுக்குச்சமமான மானமுடையவர்களென்று கம்பர் கூறுகிறார்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்திரப்படலம்,
6-வது கவி.

உற்றதுகொண்டுமேல்வந் துறுபொருளுணருங்கோளார்
மற்றதுவினையின்வந்த தாயினுமாற்றலாற்றும்
பெற்றியர்பிறப்பின்மேன்மைப் பெரியவரரியநாலுங்
கற்றவர்மானநோக்கிற் கவரிமாவனையநீரார்.

இதன் கருத்து.

முன் நடந்த விஷயங்களைக்கொண்டு பின்னால் வருங்காரியங்களை அறியத்தக்கவல்லவர், ஊழ் வினைப்பயனை முதலாய் நீக்க வல்லவர்; (அவர்கள் யாரெனில்) "பிறப்பின் மேன்மைப்பெரியவர்", அதாவது, பிறப்பிலே மேன்மக்களாகப் பிறந்த சான்றோர், அவர்களே நுண்ணிய பொருளமைந்த நூல்களைக்கற்றவர், அவர்கள் தங்கள் மானத்தை நாள்காத்துங்கொள்ளும் விஷயத்தைப் பார்த்தாலுமோ கவரிமானையொத்த தன்மையுடையவரென்று பொருள்.

கவரிமானானது தன்னுயிரினும் தன் மயிர்த்திரள் சிறந்ததாக அதனைக்காத்தலும் அதிலொரு மயிர் நீங்குங்காலம் வரின் உயிர்விடுதலும் போல, சான்றோர் தம்முயிரினும் மானஞ் சிறந்ததென அதனைக்காத்தலும், மானபங்கமுண்டாகும் காலத்தில் உயிர்விடுதலுமுடைமையால் "மானநோக்கிற் கவரிமாவனையநீரார்" எனக்கூறினர்.

"மயிர்நீப்பின்வாழாக் கவரிமாவன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம்வரின்,"

என்னும் திருக்குறளாலுமறிக. இத்தன்மையுடையவர்கள் யாரென்றால் பிறப்பின்படி சான்றோர் குலத்தவர் என்று கண்டிருக்கிறது. அதாவது சான்றோருக்குறிய சான்றாண்மை என்னும் பதம் குறிக்கும் இக்குணங்களைக்கற்றுக்கொண்டு அவைகளை முயற்சி செய்து தங்களை மேன்மக்களாக்கிக்கொள்ள முயலும் பிறகுலத்தவர்களல்ல, சான்றோராகிய தாய் தகப்பனுக்குப்பிறந்த காரணத்தால் பிறப்பின்படியே சான்றோர் என்னும் மேன்மக்கள் குலத்திலுதித்தவர்களே இத்தன்மைய சிறப்புற்றோங்கியவர்கள் என்றறிக.

களங்கத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கும் சந்திரனானது மானபங்கத்தைச் சகிக்காத சான்றோருக்குச் சமமாகாதபடியால், திங்களினும் சான்றோரே சிறந்தவர். ஆகையால் சான்றோர் புராணம் எழுதியவர், பூர்வகாலங்களில் சான்றோருடையபுகழ் இந்நாட்டில் எத்தன்மையாகப் பரவியிருந்ததோ அதே பிரகாரம் சந்திரனுடைய கிரணங்கள் பூமியின்கண் பரவுகின்றனவென்பதாகச் சந்திரனுடைய கிரணங்களைச் சான்றோருடைய புகழுக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறார்.

சான்றோர் புராணம், ப்கிரதிப்படலம்,
14-வது கவி.

ஏர்மேவுமிலங்கையர் வேந்தரென
சீர்மேவுசெகந்தனில் வாழ்வுபெறுந்
தார்மேவியசான்றவர் தம்புகழ்போற்
பார்மீதுபரந்தது பானிலவே.

4. சான்றோர் தமக்குச்செய்யப்பட்ட உபகாரத்தை ஒரு காலத்திலும் மறக்கமாட்டார்கள். அது அற்பமாயினும் பெரிதாகவே எண்ணுவார்கள்.

நாலடியார், கீழ்மை,
4-வது கவி.

தினையனைத்தேயாயினுஞ் செய்தநன்றுண்டால்
பனையனைத்தாவுள்ளுவர்சான்றோர்—பனையனைத்
தென்றுஞ்செயினு மிலங்கருவிநன்றாட
நன்றிலநன்றறியார் மாட்டு.

இதன் கருத்து.

விளங்குகின்ற மலையருவிகளையுடைய சான்றோர்குல நாடனாகிய பாண்டியனே! தினையென்னுஞ் சிறிய தானியத்தினளவேயாயினும் ஒருவர்செய்த உபகாரத்தைத்தாம் அனுபவித்தால், (உன் குலத்தவராகிய) சான்றோர் (உன் குலவிருட்சமாகிய) பனையவ்வளவு பெரிதாக நினைப்பார்கள்; எப்பொழுதும் பனைமரத்தவ்வளவு பெரிதான உபகாரங்களையே செய்து வந்தாலும் நல்லோரென்னும் அறிவுடையோரல்லாத கீழ்மக்களிடத்தில் அவ்வுபகாரங்கள் சிறப்பிக்கப்படமாட்டாவாம்.

செய்ந்நன்றியறிதல் என்னும் சான்றோர்குல லக்ஷணமும் செய்ந்நன்றி மறத்தல் என்னும் கீழ்மக்கள் குலலக்ஷணமும் பிரசித்தியானவை. குலத்தளவேயாகும் குணமென்றறிக.

சான்றோர் தமக்கொருவர் செய்த அற்ப உதவியையும் பெரிதாகக் கொள்ளுவார் என்பதாக நாலடியாரில் சொல்லிய பிரகாரம், விட்டுணுவானவர் வாமன சொரூபராய் மாவலிச்சக்ரவர்த்தியிடம் சென்று மூன்றடி மண்வேண்ட, மாவலிச்சக்ரவர்த்தியானவர் அப்படியே கொடுத்தேன் வாங்கிக்கொள்ளுமென்று சொல்லிக்கையிலிருந்த ஜலத்தைத் தாரை வார்த்தபோது விட்டுணுவின் திருமேனி எப்படி உயர்ந்ததென்றால் சான்றோருக்குச்செய்த உதவியைப்போல் அண்டகடாகமட்டுக்கும் உயர்ந்ததென்று கம்பர் கூறியிருப்பதால், விட்டுணுவின் மகா குருகின சுரூபமானது ஆகாயத்துக்கும் மேலான சுரூபமாக உயர்ந்ததுபோல சான்றோரும் பிறர் தமக்குச்செய்த அற்ப உபகாரத்தை முதலாய் மிகவும் பெரிய உபகாரமாக எண்ணுவார்களென்று கண்டெழுதியிருக்கிறார் என்றறியலாம்.

கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், வேள்விப்படலம்,
34-வது கவி.

கயந்தருநறும்புனல் கையிற்றீண்டலும்
பயந்தவர்களுமிகழ் குறளன்பார்த்தெதிர்
வியந்தவர்வெருக்கொள விசும்பினோங்கினான்
உயர்ந்தவர்க்குதவிய வுதவியோப்பவே.

வாமன சுரூபியான விட்டுணு விசுவரூபியானதுபோல், சான்றோருக்குச் செய்த அற்பவுதவியும் அவர்களால் பெரிதாக மதிக்கப்படும் என்று பொருள். உயர்ந்தோர் என்பது சான்றோர்குலப் பெயர்களிலொன்றென்று கூறும் திவாகர சூத்திரம் முன்னமே எடுத்துரைத்திருக்கிறோம்.

5. வறுமையடைந்த காலத்தில் முதலாய்ச்சான்றோர் தாம்செய்ய வேண்டிய கடமைகளைக்கடன் கொண்டாகிலும் செய்வார்.

பழமொழி.

அடர்ந்துவறியரா யாற்றுதபோழ்தும்
இடங்கண்டறிவாமென் றெண்ணியிராஅர்
மடங்கொண்டசாயல் மயிலன்னாய்சான்றோர்
கடன்கொண்டுஞ் செய்வார்கடன்.

இதன் கருத்து.

பேதைமைக்குணமமைந்த மயிலின் சாயலையுடைய பெண்ணே! சான்றோர் வறுமையடைந்து செல்வமிழந்த காலத்திலும், பின்பு செல்வம் மீளவும் வந்தகாலத்தில் பார்த்துக்கொள்ளலாமென்று சும்மாயிராமல், தம் குலத்தவர் மேன்மையடையும்படிக்கான பிரயத்தனங்களைக் கடன் கொண்டாகிலும் செய்வார்கள் என்பதாம்.

சான்றோர் இராஜ்யமிழந்து தாழ்வடைந்திருக்குமிக்காலத்தில் தம் குலமேன்மையை ஸ்தாபிக்கும் விஷயமாய்க்கடன் கொண்டாகிலும், தத்தம் கடமைகளைச்செய்வார்களென்பது திண்ணம்.

முட்டி தூக்கும் பார்ப்பானைப்போல சான்றோர் வறுமையடைந்த காலத்தில் முதலாய் ஏற்றற்றொழில் புரியார்கள். அவர்களுக்கு ஔவையார் சொல்லியிருக்கிறபடி ஏற்பதிகழ்ச்சி. தரித்திரரானாலும் தாம்செய்யவேண்டிய கடமைகளைக்கடன் கொண்டாகிலும் செய்வார்களேயன்றி, பார்ப்பானைப்போல பிச்சையெடுத்துச்செய்யமாட்டார்கள்.

நாலடியார், பொருட்பால்,
16-வது அதிகாரம், மேன்மக்கள்,
3-வது கவி.

நரம்பெழுந்துநல்கூர்ந்தா ராயினுஞ்சான்றோர்
குரம்பெழுந்து குற்றங்கொண்டேறா—ருரங்கவறா
வுள்ளமெனுநாரினாற் கட்டியுளவரையாற்
செய்வர்செயற்பாலவை

என்னும் கவியாலுமறிக. சான்றோர் வறுமையடைந்தபோதிலும்அது அவர்களுக்கு இழிவல்ல, சான்றாண்மைக்குப்பங்கமுண்டாகும்படி நடந்தாலதுவே இழிவு.

திருக்குறள், பொருட்பால்,
99-வது அதிகாரம், சான்றாண்மை,
8-வது கவி.

இன்மையொருவற்கிழிவன்று சால்பென்னுந்
திண்மையுண்டாகப்பெறின்.

இதற்கடுத்த கவியில் கடல் முதலானவை நிலைகுலையும் ஊழிகாலமாகிய பிரளயகாலத்திலும் சான்றாண்மைக்கடலாகிய சான்றோர் தம்குணநலம் குன்றாரெனக்கண்டிருக்கிறது.

9-வது கவி.

ஊழிபெயரினுந் தாம்பெயரார் சான்றாண்மைக்
காழியெனப்படுவார்.

6. மரணம் நேர்வதாயிருந்தாலும் சான்றோர் பாவம் பழிகளுக் குடன்படார்.

நாலடியார், மானம்,
5-வது கவி.

பாவமுமேனைப் பழியும்படவருவ
சாவினுஞ்சான்றவர்செய்கலார்—சாதல்
ஒருநாளொருபொழுதைத் துன்பமவைபோல்
அருநவையாற்றுதலின்று.

இதன் கருத்து.

மறுமையில் பாவங்களாக எண்ணப்படுகிறவைகளையும் இம்மையில் பழிகளாக எண்ணப்படுகிறவைகளையும் சான்றோர் தமக்கு மரணம் நேர்வதாயிருந்தாலும் செய்யமாட்டார்கள்; ஏனெனில் மரணம் ஒரே நாளிலனுபவிக்கும் துன்பம், நரகவேதனையோ என்றும் நீங்காத துன்பம் என்பதாம்.

நரகவேதனை எக்காலத்திலும் நீங்காத துன்பமானதால் சான்றோர் உயிர் நீங்குவதாயினும் பழி பாவங்களைச் செய்யமாட்டார்கள் என்று பொருள்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்திரப்படலம்,
8-வது கவி.

தம்முயிர்க்குறுதியெண்ணார் தலைமகன்வெகுண்டபோதும்
வெம்மையைத்தாங்கிநீதி விடாதுநின்றுரைக்கும்வீரர்
செம்மையிற்றிறம்பல்செல்லாத் தேற்றத்தார்தெரியுங்காலம்
மும்மையுமுணரவல்லா ரொருமையேமொழியுநீரார்.

இதன் கருத்து.

தம்முயிரை ஒரு பொருட்டாக எண்ணாதவர்கள், அரசன் கோபங் கொண்ட காலத்தில் முதலாய் அக்கோபத்துக்கு அஞ்சி நீங்காமல் இராஜ நீதியைக்கைவிடாது அருகில் நின்று கூறும் வீரர், செம்மையான வழியினின்று பாவமான வழிகளுக்குத்திரும்பாத துணிவுடையவர்கள், முக்காலங்களிலும் நிகழும் விஷயங்களையுணர வல்லவர்கள், ஒற்றுமையான விஷயங்களையே வாய்திறந்து கூறும் தன்மையுடையவர்கள் என்பதாம்.

அரசன் வெகுண்ட காலத்திலும் சான்றோர் நீதி நெறியைக்கை விடார்கள் என்று பொருள்.

7. சான்றோர் மேன்மையல்லாத காரியத்தைக்கனவிலும் கருதார்.

தாயுமானவர் பாடல், பராபரக்கண்ணி,
193-வது பாடல்.

இல்லாதகாரியத்தை யிச்சித்துச்சிந்தைவழி
சொல்லாமைநல்லோர் திறங்காண்பராபரமே.

இதன் கருத்து.

மேலோராகிய தேவர்களுக்கும் மேலான கடவுளே! மேன்மையல்லாத காரியத்தை, அதாவது, தாம் பிறந்த மேலான குலத்துக்கிழி

வான காரியத்தை விரும்பி, தம் மனம்போனவழியிற் செல்லாமை நல்லோர் என்னப்பட்ட சான்றோரின் தன்மையன்றோ? என்று பொருள்.

சான்றோர் தம்முடைய மேலான குலத்துக்கிழிவான செய்கைகளை விலக்குவார்கள் என்று பொருள்.

நீதிநெறி விளக்கம்,
61-வது கவி.

நல்லாறெழுக்கின்றலைநின்றார் நல்கூர்ந்தும்
அல்லனசெய்தற்கொருப்படார்—பல்பொறிய
செங்கட்புலியேறறப் பசித்துந்தின்னுவாம்
பைங்கட்புனத்த பைங்கூள்.

இதன் கருத்து.

சிவந்த கண்களையும் புள்ளிகளையுமுடைய புலியானது மிகுந்த பசியடைந்த காலத்திலும் வயலின் பசுமையான பயிரை தின்னமாட்டாது; அதுபோல சான்றோர் வழியென்னும் ஒழுக்கத்தில் நிலைபெற்றிருப்பவர்கள் வறுமையடைந்த காலத்தும் தாம் பிறந்த மேலான குலத்துக்குத்தகுதியல்லாத செயல்களைச்செய்தற்குடன்படார்.

நல்லாறு=நல் + ஆறு
=நல்லவர் + வழி
=சான்றோர்வழி

புலி பசித்தாலும் புல்லைத்தின்னாது, அதுபோல குணநலம் பொருந்திய சான்றோர் தாழ்வடைந்த காலத்திலும், குலத்துக்கிழிவானவற்றைச் செய்யமாட்டார்கள் என்பது பொருள்.

8. சான்றோருக்கிருக்கவேண்டிய முதல் இலக்ஷணம் அன்பு என்பதாகப்பார்த்தோம். பிரபுலிங்கலீலை, வசவண்ணர்கதி, 43-வது கவியும் அவ்வாறே கூறுகிறது. அக்கவியில் அன்பில்லாதவரிடம் சான்றோர் உறவர்டமாட்டார்களென்று கண்டிருப்பதால், அன்பு சான்றோருடைய சிறந்த இலக்ஷணமென்றறிக.

துறவறமனையறஞ்சீர்தூய்மை நற்கல்விநல்லோர்
உறுவோடுமகங்கடான மொண்டவம்விரதம்பூசை
அறிவிவையனைத்துமில்லை யாதரவில்லையாயின்
பெறுவன்மெய்வருத்தம் பெரும்பொருளழிவுமாதோ.

இதன் கருத்து.

சான்றோனாகிய ஒருவனுக்கு அன்பு இல்லாவிட்டால், துறவறமும், இல்லறமும், புகழ்ச்சியும், பரிசுத்தமும், (நல்கல்வி) நல்லோர் குலத்துக்குப்பொருந்திய படிப்பும், நல்லோர் என்னும் சான்றோருடைய சேர்க்கையும், யாகங்களும், தானமும், சிறந்த தவமும், விரதங்களும், பூசைகளும், அறிவும் இவையெல்லாம் சேர்ந்து வரமாட்டா. அவனுக்கு மெய் வருத்தமும் மிகுந்த பொருள் நஷ்டமுமே கூடி வரும் என்று பொருள்.

ஆகையால் சான்றோருக்கிருக்கவேண்டிய சிறந்த லக்ஷணம் அன்பென்றறிக. அவர்கள் தங்களுடைய அன்பைத்தம் உற்றார் உறவின

னிடத்தும், அதன் பின் தங்குலத்தவரிடத்தும், அதன் பின் ஏனையோரிடத்தும் செலுத்தவேண்டும். அப்படிச்செய்யத்தவறுவாராயின்மெய் வருத்தமும் பொருள் நஷ்டமுமே முடிவாம்.

பாண்டியன் குலத்தவராகிய சான்றோருடைய நட்பு என்னும் குணவிசயம் லோக பிரசித்தமானதென்று நாலடியார், பொருட்பால், மேன்மக்கள் என்னும் 16-வது அதிகாரம், 4-வது கவியில் கண்டிருக்கிறது.

செல்வழிக்கண்ணொருநாட் காணினுஞ்சான்றவர்
தொல்வழிக்கேண்மையிற் றோன்றப்புரிந்தியாப்பர்
நல்வரைநாடசில நாளடிப்படிற்
கல்வரையுமுண்டா நெறி.

அழகிய மலைகளையுடைய நாடானாகிய பாண்டியனே! நீ வனவேட்டையாடப்போகின்ற காலங்களில், மானிடர் காலடிகள் மலையின் மீது படவே, அம்மலைமீது வழியுண்டாகப்பார்த்ததில்லையா? அதுபோல உன் குலத்தவராகிய சான்றோர் முகப்பழக்கமில்லாதவர்களையும் கண்ணுற்ற மாத்திரத்தில், அவர்களைத்தொல்வழிச்சிநேகிதர்போல மதித்து, அவர்களுக்கு நட்புப்பாராட்டும் குலமேன்மையையுடையவர்களென்பதாம்.

9. சான்றோர் சுயநன்மையைக்கருதாது, ராஜ்ய நன்மையையே கருதுவார்கள்.

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்திரப்படலம்,
7-வது கவி.

காலமுமிடனுமேற்ற கருவியுந்தெரியக்கற்ற
நூலுறநோக்கித்தெய்வ நுணித்தறங்குணித்தமேலோர்
சீலமும்புகழ்க்குவேண்டுஞ் செய்கையுந்தெரிந்துகொண்டு
பால்வருமுறுதியாவுந் தலைவற்குப்பயக்குந்நீரார்.

இதன் கருத்து.

தெய்வத்தன்மை பொருந்திய நுண்ணறிவமைந்த தருமசாஸ்திரங்களை ஏற்படுத்திய சான்றோர் (மேலோர்), தம்முடைய பகைவர்களை வெல்லும்படியான காலமும் இடமும் அதற்கு உதவத்தக்க சாமபேததானதண்ட முதலான கருவிகளும் இவையிவையென்று தாம் தெளிவாய்க்கற்ற நூல்களில் ஆராய்ச்சி செய்தறிந்து, தருமத்தையும் புகழ்ச்சியையும் ஸ்தாபிக்கும் செய்கைகளைத்தெரிந்துகொண்டு, இவ்வழியின் பயனை அரசனுக்கு அடைவிக்கும் தன்மையுடையவர்கள் என்பது பொருள்.

சான்றோர் தருமசாஸ்திரங்களைக்கற்றறிந்த நிபுணர் என்றும், தம்முடைய சிறந்த அறிவைத்தம் சுயநன்மையைக்கருதிப் பிரயோகிக்காமல், இராஜாங்கம் உறுதிப்பட்டிருக்கும்படியாக உபயோகிக்கின்றவர்களென்றும் பொருளாம்.

10. சான்றோர் கோபங்கொண்ட காலத்தில் முதலாய் உதவுவார்கள்.

நன்னெறி, 28.

முனிவினுநல்குவர் மூதறிஞருள்ளக்
கனிவினுநல்கார் கயவர்—நனிவிளைவில்
காயினுமாகுங் கதலிதானெட்டிபழுத்
தாயினுமாமோ வறை.

இதன் கருத்து.

வாழைமரமானது முற்றிலும் பழுக்காத காய்களையுடையதா

யிருந்தாலும் பயன்படும், எட்டி மரமானது பழுத்த பழங்களையுடைய தாயிருந்தாலும் பயன்படாது; அதுபோல பூர்வகுடிகளாகிய சான்றோர் கோபங்கொள்ளுங்காலத்திலும் உதவுவார்கள், கீழ்மக்கள் முகமலர்ச்சியைக்காட்டினாலும் உதவார்கள் என்று பொருள்.

இக்கவியில் சான்றோருக்கு மூதறிஞர் என்னும் பெயர் வழங்கியிருக்கிறது. மூது, முது என்னும் பதங்களுக்கு பழமை என்றும், அறிஞர் என்னும் பதத்துக்கு அறிவுடையோர், சான்றோர் என்றும் பொருள். ஆகையால் மூதறிஞர் என்றால் பழமையான சான்றோர், பழைய குடிகளான சான்றோர், அதிபூர்வகுடிகளான சான்றோரென்று பொருள்.

வாழை பழுத்தால் மாத்திரமேயன்றிக்காயினும் பயன்படுதல்போல சான்றோர் மனமுவந்த காலத்தில் மாத்திரமேயன்றிச்சினந்த காலத்திலும் தம்மை நம்பியடைந்தவர்களுக்கு உதவி செய்வார்கள். எட்டி காயில் மாத்திரமேயன்றிப்பழத்திலும் பயன்படாமைபோலக் கீழ்மக்கள் சினந்தகாலத்திலன்றி உவந்த காலத்திலும் தம்மை நம்பினவர்களுக்கு உதவி செய்யமாட்டார்கள் என்பது பிரசித்தம்.

தம்மை நம்பினவர்களை எப்போதும் காப்பது சான்றோர்குல லக்ஷணம் என்பது பொருள்.

11. சான்றோர் தம்மைப்பெற்று வளர்த்த தாய் தந்தையரை நன்றாய்ப்பசரிப்பார்கள்.

கூர்மபுராணம், வியாசர் கருமமுரைத்தவத்தியாயம்,
13-வது கவி.

தாயினிற்சிறந்ததெய்வ மிலையுயர் தந்தைதன்னின்
ஏயநற்குருவுமில்லை யென்னின்மற்றிவர்கடாளில்
தூய்மலர்தூவிநாளுந் தொழுதியேறிஞர்தாமே
ஆய்கதிர்பரப்பும்பொன்னுட் டமரராயினிதுவாழ்வார்.

இக்கவியில் சான்றோர் தம்மை அருமையாய்ப்பெற்று வளர்த்த தாய் தந்தையரிடம் அன்புகொண்டு அவர்களை விரும்பியுபசரிக்கும் விதம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இக்கவியின் கருத்து:—

சான்றோருக்குத் தாயைக்காட்டிலும் சிறந்த தெய்வம் இல்லை; அதே பிரகாரம் உயர் தந்தை (உயர்குலத்தந்தை, உயர்ந்தோர்குலத்தந்தை) என்னும் சான்றோனுகிய பிதாவிலும் சிறந்த குருவுமில்லை. தாய் தந்தையரென்னும் இருவருடைய பாதங்களில் தூய்மையான புஷ்பங்களையிட்டு அருச்சித்து அனுதினமும் வணங்குகிற சான்றோரே ஒளி வீசும் தேவேந்திர லோகமென்னும் கற்பகநாட்டில் அமரியென்னும் தேவாமிர்தமாகிய பனையமுதையருந்தும் தேவர்களாகச்சுகமாக வாழ்வார்கள் என்பதாம்.

இக்கவியில் தேவேந்திரன் மரபினராகிய சான்றோர் தங்கள் பெற்றோரை எவ்வளவு மகிமையாய் எண்ணி மதித்து வந்தார்களென்று கண்டிருக்கிறது. மற்றும் தேவர்களின் மரபினராகிய சான்றோரும் இதைக் கவனத்தில் வைத்துத்தாய் தந்தையருக்குச்செய்யவேண்டிய கடமையை மனப்பூர்வமாய் நிறைவேற்றித்தம்மைக்குலநலச்சான்றோர் என்று மாத்திரமல்ல, குணநலச்சான்றோர் என்றும் கீழ்மக்களுக்குத்தம்முடைய நடக்கையால் விளக்கிக் காட்டுவார் என்பது திண்ணம்.

இக்கருத்துக்கொண்ட பாடலொன்று தனிப்பாடலிலும் வருகிறது.

" ஈன்றுவளர்த்ததாய்தந்தைக் கெவரேகைமாறியற்றிவொர்
ஆன்றமதலை நூறுவயதளவு மடிமைத்திறம்பூண்டு
மூன்றுபுவனத்துள்ளபொருண் முற்றுமளித்துமுறைமுறையே
ஏன்றுவழிபாடியற்றிடினு மொருநாள்வளர்த்தற்கீடியையாதே.

முந்திய கவியில் தந்தையென்னும் பெயருக்கு உயர் என்னும் அடைமொழி சேர்த்துக்குலத்தை விளக்கிக்காட்டியபடி, இக்கவியில் மதலை என்னும் பெயருக்கு ஆன்ற என்னும் அடைமொழி சேர்த்துக்குலத்தை விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறதென்றறிக.

ஆன்றமதலை = ஆன்றவர் மதலை
= ஆன்றவர்குல மதலை
= சான்றோர்குல மதலை

என்று பொருள். ஆகையால் இக்கவி சான்றோர் குலத்தைச்சுட்டிக் காட்டுகிறதென்றறியலாம். இக்கவியின் தாற்பரியமாவது:—

தன்னைப்பெற்று வளர்த்த தாய் தந்தையருக்குப் பிரதியுபகாரம் செய்திடவல்ல சான்றோன் யாவன்? சான்றோனாகிய புத்திரன் (ஆன்ற மதலை) 100 பிராயம் வரையிலும் தன் தாய் தந்தையருக்கு அடிமைத் தொழில் செய்தலை ஏற்றுக்கொண்டு, மூன்று புவனத்திலுமுள்ள பொருள்களையெல்லாம் அவர்களுக்குக்கொணர்ந்து கொடுத்து, முறைமை தவறாமல் மனமிணங்கி உபசாரஞ் செய்தாலும், அவ்வுபகாரமானது அவனுடைய தாய் தந்தையராகிய சான்றோர் அவனை ஒரு நாள் வளர்த்ததற்கும் ஈடாகாதன்றோ என்று பொருள்.

ஆகையால் சான்றோர் எக்காலத்திலும் தங்கள் பெற்றோரை மிகவும் நன்குமதித்து உபசரிக்கிறவர்களென்று விசிதமாகிறது.

12. சான்றோர்குல பிரபுக்களே! இத்தன்மைய சிறந்த குலமேன்மை குணமேன்மை என்னும் இருவகை மேன்மையையுமுடையவர்களாயிருந்த நீங்கள் தாழ்த்தப்பட்ட காரணமென்ன? தேவர்களாக மதிக்கப்பட்ட நீங்கள் சர்க்கார் கணக்கில் சூத்திரருக்கும் தாழ்வாக தாக்கல் செய்யப்படுவதெதினால்? வானபரியந்த முயர்த்தப்பட்ட கப்பர் நகூமே நீ பாதாள பரியந்தம் தாழ்த்தப்பட்டதேன்? 4000-வருஷங்களாக ராஜ்யபாரம் செய்த நீ க்ஷத்திரியனென்று முதலாயொப்புக்கொள்ளப்படாத காரணமென்ன? உன் குலத்தவர்களே தேவர்களாக வணங்கப்படுகின்ற கோவிலுக்குள்ளாக, நீ போகக்கூடாதென்று உன்னைத் தடுக்கும் சர்வ வல்லவருடைய அன்பான செய்கையைச் சற்று கவனித்துப்பார். நீ அறிவுடையோனானபடியால் உனக்கு அதிகமாக விஸ்தரிக்கவேண்டியதில்லை. உன் குலத்தவர்கள் செய்த தேய்வ துரோகமே உன்னைத்தாழ்த்தினதென்றறியக்கடவாய். மேலான பதவியில் நெடுநாளாய் வீற்றிருந்த நீ தெய்வ துரோகியானாய். உனக்குச்சகல மேன்மையையும் கொடுத்த சர்வ வல்லவருக்கு விரோதமாய் உன் குதிங்காலைத்தூக்கினாய். உன்னையே தெய்வமாக்கினாய். இந்தியா முழுவதிலுமுள்ள கோடானகோடி ஜனங்களும் உன் குலத்தவர்களையே வணங்கும்படி அளவிறந்த கோவில்களைக்கட்டிவைத்து தெய்வதுரோகியானாய். ஆகையால் சர்வ வல்லவர் உன் மேன்மையை உன்னைவிட்டு விலக்கினார். சூத்திரனுக்குங்கீழாக உன்னைத்தாழ்த்தினார். நீ உன் துரோகத்தைவிட்டு, சர்வ வல்லவரிடம் திரும்பவேண்டுமென்றே இப்

படிச்செய்தார். நீ இன்னும் உணர்வடையாமல் உன் குலத்தவர்களை
யே தெய்வமாக வணங்கும் கோவிலுக்குள் போக முயற்சிக்கிறாய்.
ஆகிலும் கர்த்தர் உன்னைப்போகவொட்டாமல் தடுக்கிறார். பிதாவடை
வான அன்பினால் உன்னைத்தடுக்கிறார். உன் துரோகத்துக்குச் சரியாக
உன்னைப்பட்சிக்க அவரால் முடியாதென்றல்ல. நீ சர்வ வல்லவரால்
நேசிக்கப்பட்டு மேன்மை பெற்றிருந்த பிள்ளையானதால் உன்னைப்பட்
சிக்காமல் இரட்சிக்கவே விரும்புகிறார். அவருடைய அன்பான அழைப்
பை அலட்சியம் பண்ணாதே. தெய்வதுரோகியான உன்னிடத்தில் முத
லாய் அன்பைக்காட்டுகிற சர்வ வல்லவரின் வார்த்தைகளுக்குச்செவி
கொடு. உன் குலத்தவர்கள் தங்களைத்தாங்களே தேவர்களாக்கிக்கொண்
டதினால் தங்களை மாத்திரம் கெடுத்துக்கொள்ளாமல், எண்ணிக்கைக்
கடங்காத ஜனங்கள் அவர்களைத்தெய்வம் என்று நம்பி மோசம் போகி
றார்களாகையால், மரணத்திற்குப்பின் கடைசி நியாயத்தீர்ப்பு நாளிலே,
இந்துக்கள் எல்லாருக்காகவும் நீ தண்டிக்கப்படுவாய், தேவன் நியாயா
சனத்தில் வீற்றிருந்து நியாயம் விசாரிக்கும் தருணத்தில் இரக்கம் பெற
லாமென்று கனவிலும் நினையாதே. உன் துரோகத்துக்குச்சரியான
தண்டனைதான் அப்போது உனக்கு விதிக்கப்படும். ஆகையால் மரிக்கு
முன் உன் ஆத்தும ஈடேற்றத்துக்கானவற்றை நாடித்தேடிக்கண்டுபிடி.
உனக்காகவும் உன் குலத்தவர்களுக்காகவும் பரிதபிக்கிற அன்பான
தேவன், தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்துவை
பாவத்தைப்போக்கும் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்து, அவர் சிலுவையி
லடைந்த ஈனமரணத்தினாலே தேவநீதியைச்சரிப்படுத்தி, கிருபாசனத்
திலே இப்போது வீற்றிருக்கிறார். இக்கிருபையின் காலத்தில் அவரு
டைய பாதாரவிந்தத்தை யடைந்து, பாவங்களையறிக்கைசெய்து, நற்
சீரடைந்து, மன்னிப்புப்பெற்றுக்கொண்டால், நியாயத்தீர்ப்பு நாளில்
நீ கணக்குக்கொடுக்கவேண்டியதிராது. இதுவே கிருபையின் காலம்,
இரக்ஷண்ய நாள், இக்காலத்தை வீண்போக்காதே. சத்தியவேதத்தின்
97-வது சங்கீதம், 7-வது வசனம் கூறுகிறபடி.

> "சொரூபங்களை வணங்கி, விக்கிரகங்களைப்பற்றிப்பெருமை பாராட்டுகிற
> யாவரும் வெட்கப்பட்டுப்போவார்களாக; தேவர்களே, நீங்களெல்
> லாரும்அவரைத்தொழுது கொள்ளுங்கள்."

அவர் உங்களை மறுபடியும் உயர்த்துவார், மறுபடியும் உங்களை ஆசிர்
வதிப்பார். அவர் அளவற்ற இரக்கமுள்ளவர், அவருடைய திருவடிகளை
சரணமென்று அவரைக்கிட்டிச்சேருங்கள். அப்படிச்செய்வீர்களானால்,
நீங்கள் இப்பிறப்பில் மாத்திரமல்ல, மரணத்துக்குப்பின் உயிர்த்தெழுத
லின் காலத்திலும் சான்றோராய் விளங்கி, நித்தியபாக்கியத்தையடைந்து
சுகித்திருப்பீர்கள். எம்பெருமானாகிய இயேசுபகவான் உங்களை ஆசிர்
வதிப்பாராக. ஆமென்.

அமரர் புராணம்

முற்றிற்று.